

MỘC KIỀU

Thiên chi kiều nữ

Editor: Minh Châu, Tiểu Lan

Truyện được đăng tại magnolia1314.wordpress.com

Thiên Chi Kiều Nữ

Mộc Kiều

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

Giới Thiệu Tác Phẩm

Tác giả: Mộc Kiêu

Thể loại: Ngôn Tình , Xuyên Không

Nguồn: magnolia1314.wordpress.com;

Editor: Minh Châu + Tiểu Lan

Liên Ngữ Hàm có xuất thân của tiểu thư khuê các, cũng có tên của thiên kim tiểu thư nhưng lại có một gương mặt hồng nhan hoạ thủy, ôm một tấm lòng giữa hai nơi...

***

Thật ra thì Liên Ngữ Hàm là người chiến thắng trời sinh trong truyền thuyết (ý nói chưa bao giờ thất bại).

Nàng tự sát, chẳng qua chỉ vì nhàn rồi, quá buồn chán mà thôi.

Thân là thiên kim của Phủ Quốc công, Liên Ngữ Hàm coi khinh người bình thường xung quanh, tiêu sái sống đến năm mười sáu tuổi. Năm ấy, đội trên đầu vòng hào quang của kinh thành đệ nhất mỹ nhân, cúi đầu nhìn những người cầu hôn muốn đập đổ cổng phủ Quốc công, đột nhiên nàng cảm thấy cuộc sống này không còn gì thú vị, định trốn vào cửa Phật đến cuối đời.

Quyết định này khiến toàn bộ Phủ Quốc công kinh hãi, mẫu thân Liên Ngữ Hàm cũng chính là Tam phu nhân Phủ Quốc công – Hàn thị mỗi ngày ngồi

cạnh giường nàng rơi lệ: “Con ơi cục thịt trong lòng cha mẹ ơi, nếu con xuất gia mẹ cũng không sống được...”

Thấy mẫu thân khóc thê thảm, Liên Ngữ Hàm cũng rất đau lòng, nhưng chỉ vậy thôi chưa đủ để lay động quyết tâm của nàng.

***

Mời bạn đọc theo dõi truyện ngôn tình – Thiên Chi Kiều Nữ để tìm hiểu về cuộc sống của Liên Ngữ Hàm. Một con người không bao giờ chịu khuất phục số phận, những nỗ lực của nàng, cho đến ngày hôm nay để đạt được một mục đích chung. Đọc truyện để tìm hiểu nhé.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Mục lục

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Chương 1 → 50](#)

[Chương 51 → 100](#)

Chương 1 → 50

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41: Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

Chương 51 → 100

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72: Phiên Ngoại: Lúc Mới Gặp](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77: Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85: Phiên Ngoại: Bánh Bao](#)

[Chương 86: Phiên Ngoại: Liên Ngữ Tương](#)

Chương 1

N

ăm Thái Bình thứ hai mươi, cung Triều Dương Hoàng quý phi ở cháy.

Trận hoả hoạn lớn cháy suốt cả đêm, ánh lửa đỏ rực chiếu sáng hơn nửa kinh thành. Một đêm này, không biết có bao người trắng đêm không ngủ.

Hoàng quý phi mặc thường phục ngồi một mình ngay gần trong tấm cung, nhìn ngọn lửa tươi đẹp cháy rừng rực khắp người. Nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ này sung sướng nở nụ cười thỏa mãn – không uổng công nàng lên kế hoạch cả tháng trời, cách chết thế này thật sự vừa long trọng lại mỹ lệ.

Hơn nữa, để ngừa vạn nhất, nàng còn chuẩn bị thêm một ly rượu độc.

Bàn tay thon thon trắng nõn bưng chiếc chén ngọc bích trong suốt, uống một hơi cạn sạch.

Tạm biệt, thế giới nhàm chán này.

Trên bãi đất trống rộng lớn ngoài Cung Triều Dương, tất cả nữ nhân có phong hào trong hậu cung đều tới. Các nàng nhìn chăm chăm vào biển lửa chói mắt kia, thầm vui sướng trong lòng nhưng ngoài mặt lại phải tỏ ra vô cùng lo lắng – bởi vì hoàng đế bệ hạ đang đứng đầu.

Thái Bình đế đã vài lần muốn nhảy vào trong biển lửa, nhưng đều bị thống lĩnh cấm vệ quân và các thị vệ liêu chết ngăn cản. Trong chớp mắt khi Hoàng quý phi uống ly rượu độc, hần đường như cảm nhận được, đột nhiên ôm ngực phun ra một ngụm máu, khiến những người xung quanh sợ hãi.

Lòng đau như cắt, vừa qua bốn mươi nước mắt Thái Bình đế rơi như mưa, từ trước đến nay thân thể rất khỏe mạnh vậy mà giờ đây lưng lay như sắp

đồ, tiếng kêu đau thương thảm thiết giống như muốn xé rách chân trời:
“Liên Ngữ Hàm, nàng thật nhẫn tâm!”

Năm Thái Bình thứ hai mươi, cung Triều Dương cháy rụi, Hoàng quý phi hoăng (thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoăng).

*****

Thật ra thì Liên Ngữ Hàm là người chiến thắng trời sinh trong truyền thuyết (ý nói chưa bao giờ thất bại).

Nàng tự sát, chẳng qua chỉ vì nhàn rồi, quá buồn chán mà thôi.

Thân là thiên kim của Phủ Quốc công, Liên Ngữ Hàm coi khinh người bình thường xung quanh, tiêu sái sống đến năm mười sáu tuổi. Năm ấy, đội trên đầu vòng hào quang của kinh thành đệ nhất mỹ nhân, cúi đầu nhìn những người cầu hôn muốn đập đổ công phủ Quốc công, đột nhiên nàng cảm thấy cuộc sống này không còn gì thú vị, định trốn vào cửa Phật đến cuối đời.

Quyết định này khiến toàn bộ Phủ Quốc công kinh hãi, mẫu thân Liên Ngữ Hàm cũng chính là Tam phu nhân Phủ Quốc công – Hàn thị mỗi ngày ngồi cạnh giường nàng rơi lệ: “Con ơi cục thịt trong lòng cha mẹ ơi, nếu con xuất gia mẹ cũng không sống được...”

Thấy mẫu thân khóc thê thảm, Liên Ngữ Hàm cũng rất đau lòng, nhưng chỉ vậy thôi chưa đủ để lay động quyết tâm của nàng.

Sau cùng vẫn là cha nàng tức Tam gia Phủ Quốc công nghĩ ra cách, ông chân thành nói với nữ nhi: “Hàm nhi, sao cuộc sống lại không thú vị chứ? Con mới mười sáu tuổi, còn bao nhiêu sự vật chưa từng thấy? Ngay cả đồ ăn, mỗi ngày đổi một món cũng đủ cho con ăn cả đời.”

Liên Ngữ Hàm nhú má suy tư một lúc, cảm thấy việc đổi đồ ăn mỗi ngày vẫn không thể khiến nàng hứng thú, liền lắc lắc đầu tỏ vẻ không chấp nhận

lời thuyết phục này.

Liên Tam gia vắt óc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhớ lại năm ngoái thê tử từng nói với ông rằng nữ nhi rất ghét đến phủ Trưởng công chúa, bởi mỗi lần đi đều phải dập đầu hành lễ với Trưởng công chúa, dù Trưởng công chúa đã hơn 50 tuổi, địa vị tôn quý.

Chi tiết này khiến một tia sáng chợt loé lên trong đầu Liên Thế Giác, bắt đầu đưa ra ý tưởng “Để người trong thiên hạ quỳ xuống trước mặt con”, tiến hành đủ loại giả thiết với đề tài này cuối cùng mới khiến nữ nhi cảm thấy hứng thú, thành công cản trở thảm kịch đệ nhất mỹ nhân biến thành đầu trọc phát sinh.

Tiến cung dù sao cũng tốt hơn xuất gia – Liên Thế Giác lau lau mồ hôi lạnh, thâm nghĩ.

Thân là người thắng trong cuộc đời, hành trình Liên Ngũ Hàm tiến cung tất nhiên sẽ không xảy ra mấy tình tiết cung đấu tầm thường.

Trên thực tế, nàng vừa mới tiến cung đã được phong Đoan phi – một trong tứ phi, một tháng sau tấn thăng Hoàng quý phi, trong mười năm từ đó về sau nàng đều là tiêu phòng* chuyên sủng, hậu cung ba nghìn thùng rỗng kêu to. Nếu không phải nàng chậm chạp không thể sinh con duy trì nòi giống, lúc này hoàng hậu là ai thật khó nói.

(Đời nhà Hán gọi hoàng hậu là tiêu phòng, ở đây ý là Liên Ngũ Hàm là hoàng quý phi nhưng chẳng khác nào hoàng hậu)

Vào cung mười năm, mục tiêu định ra trước kia đã sớm hoàn thành.

Tuy nàng không phải hoàng hậu, nhưng trước đó không lâu hoàng hậu đã lâm bệnh qua đời, không thể khiến nàng quỳ xuống nữa. Trong hoàng thất, những người có bối phận cao không cần quỳ xuống trước mặt nàng, như trưởng công chúa, tuổi tác của họ cũng cao như vai vế, đó là lý do những

người này gần như chết hết rồi. Về phần hoàng đế, trong chuyện phòng the, đừng nói quỳ xuống, dù nàng muốn hấn dập đầu thùng thùng mấy cái, hấn cũng làm theo không do dự.

Đến đây, mục tiêu hoàn thành, đời người lại gặp phải mỗi nguy hiểm sống mà không có ý nghĩa lần thứ hai.

Lần này vợ chồng Liên Tam gia không thể đúng lúc thăm dò được suy nghĩ của nữ nhi, không có người khuyên can, Liên Ngữ Hàm bưng bưng hứng trí tự thiết kế cho mình một buổi thịnh yến tử vong hoa lệ.

*****

Nữ nhân như vậy, chết thì chết, không có gì đáng tiếc.

Ích kỷ, lạnh bạc, ngạo mạn, phản bội mọi người,... dường như đều là những từ đặc biệt dựa trên cá tính nàng sáng tạo ra* để hình dung về nàng.

(Nguyên văn lượng thân định cố: dựa trên thân thể, làm theo yêu cầu)

Nhiều người đối xử tốt với nàng như vậy, hận không thể móc cả tim phổi ra cho nàng, tất cả nàng không thèm đếm xỉa.

Nữ nhân như vậy, tại sao lại muốn nàng sống thêm một lần?

Vấn đề này, Liên Ngữ Hàm đã suy nghĩ tròn một năm.

Năm nay nàng sáu tuổi, đầu chải hai búi, mặc váy sam màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp quá mức tỏ vẻ trầm tư. Dưới người, xích đu không có gió vẫn tự động, đôi chân nhỏ dưới làn váy khi ẩn khi hiện, trên đôi giày gấm màu trắng đính hai viên Nam Hải Trân Châu cực lớn khiến người ta chói mắt.

Một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặt mày thanh tú rón rén đi tới bên cạnh xích đu, quy củ hành lễ với Liên Ngữ Hàm: “Lục Liễu gặp qua

Tam cô nương.”

“Tổ mẫu có việc gọi ta?” Một lúc sau, Liên Ngữ Hàm mới hồi phục tinh thần, thấy là Đại nha hoàn trong phòng Tần lão phu nhân, thuận miệng hỏi.

Lục Liễu buông tay xuống, ôn nhu nói: “Bẩm Tam cô nương, cả nhà Nhị lão gia từ Thanh châu đã trở về, lão thái thái mời cô nương tới gặp mặt một lần.”

Nhị phòng đã trở lại? Liên Ngữ Hàm hí mắt nở nụ cười, bỗng nhiên nghĩ đến đường tử kỳ quái Liên Ngữ Tương: “Nhị bá phụ đã về, ta cũng nên đi gặp một lần.” Chuyện này có việc vui để xem!

An Quốc công Liên Khâm năm nay bảy một tuổi, tinh thần quắc thước, thân thể cường tráng, thoạt nhìn còn có thể sống thêm mười mấy năm.

Liên Khâm tổng cộng có bốn nhi tử. Hai người là đích tử (con vợ cả) do Quốc công phu nhân Tần thị sinh, theo thứ tự là lão đại Liên Thế Hành và lão tam Liên Thế Giác. Còn lão nhị Liên Thế Quỳnh và lão tứ Liên Thế Du đều là thứ tử do thông phòng sinh, cũng không được Liên Khâm coi trọng.

Thế nhưng, vốn dĩ thấy trưởng tử thận trọng đoạn chính, đích thứ tử (con thứ hai của vợ cả) tài học xuất chúng, An Quốc công đã vô cùng thỏa mãn, nhưng lần này lão nhị Liên Thế Quỳnh lại khiến ông vui mừng một phen.

Liên Thế Quỳnh khi trước đã được gia đình nâng đỡ cho làm quyền quan*, làm Lục phẩm lang trung vài năm, hẳn hiểu rất rõ rằng cứ ở kinh thành rất khó phát triển. Vì vậy hẳn đã cầu xin cha được đưa gia quyến ra bên ngoài. Lần này đi hơn mười năm, trong khảo hạch quan viên ba năm một lần Liên Thế Quỳnh đều được đánh giá xuất sắc, cứ như vậy, hẳn một đường thăng chức. Bởi tháng Ba năm nay tiên đế băng hà, tân đế đăng cơ, có nhiều lần điều động, bổ nhiệm và miễn nhiệm quan viên. Lúc này Liên Thế Quỳnh mới thối lui khỏi chức tri châu Thanh châu tứ phẩm, mang theo gia quyến hồi kinh.

(nộp tiền cho nhà nước ban chức tước cho gọi là quyên)

An Quốc công vui mừng, Tần lão phu nhân không quá vui vẻ nhưng cũng không tức giận. Tuy nói thứ tử tài giỏi sẽ uy hiếp địa vị của đích tử, nhưng tiếc rằng hai đứa con trai của bà đều quá xuất sắc: Lão đại Liên Thế Hành đang đảm nhiệm Lại bộ Thượng thư, tước Nhị phẩm, lão tam Liên Thế Giác, cha Liên Ngữ Hàm, đang là Tam phẩm Hàn lâm học sĩ, từng là Trạng nguyên lang thời tiên đế, tài năng vang dội cả kinh thành.

Hai vị này, Liên Thế Quỳnh có thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Nếu đã vậy, Tần lão phu nhân cũng không ngại tỏ ra rộng rãi một chút, phái Đại nha hoàn đi mời tôn nữ (cháu gái) bảo bối đến. Phải biết rằng ở Phủ An Quốc công, được nàng (Liên Ngữ Hàm) tiếp đón còn trịnh trọng hơn An Quốc công tự mình đến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2

L

iên Ngữ Hàm không thèm đổi xiêm y, chỉ về phòng uống hoa lộ (có thể là rượu hoặc nước thơm do ngâm cánh hoa), ăn hai khối điểm tâm, sau đó được nhóm nha hoàn, bà mụ vây quanh chậm rãi đi đến phòng chính của Tần lão phu nhân. Còn chưa vào phòng, nàng đã nghe thấy tiếng nói cười rộn ràng từ trong vọng ra. Mấy tiểu nha hoàn trông cửa thấy Liên Ngữ Hàm từ xa đi đến, tranh nhau tiến lên hành lễ, có một nha hoàn thông minh nhanh trí tiến lên vén rèm, thanh thúy thông báo: “Tam cô nương đến!”

Tần lão phu nhân nghe thấy, lập tức mỉm cười: “A, Hàm nhi, mau đến đây với tổ mẫu!”

Liên Ngữ Hàm tiến vào phòng, bầu không khí vốn náo nhiệt lập tức trầm xuống, Nhị phu nhân và Nhị cô nương Liên Ngữ Tương mới từ Thanh Châu trở về đều chú ý quan sát Tam cô nương nghe đồn cực kì được sủng ái này, sau đó ngồi im không nói gì.

Chỉ là một tiểu cô nương sáu tuổi lại lộ ra dung mạo như hoa như tuyết, gò má phấn hồng óng ánh, đôi mắt ngập nước quang hoa lưu chuyển, khí chất tao nhã trời sinh, chỉ đứng im một chỗ lại như minh châu tỏa sáng khắp căn phòng.

Liên Ngữ Tương kinh ngạc nhìn đường muội (em họ bên nội) tôn quý nhất phủ An Quốc công này, bỗng nhiên nghĩ đến một loại nhân vật thường xuyên xuất hiện trong văn xuyên không – nữ phụ. Nghĩ vậy, nàng không tự chủ được mỉm môi cười, trong lòng vô cùng khoan khoái.

Nụ cười này rơi vào mắt Liên Ngữ Hàm là dấu hiệu sắp có chuyện vui để xem, khiến nàng cũng vui vẻ hẳn lên.

Đời trước vị đường tử này của nàng luôn thích làm ra những chuyện ngu xuẩn, tuy rằng cũng có danh tiếng tốt và gần như đều đạt được mục đích của nàng ta, nhưng đứng trên góc độ của Liên Ngữ Hàm quan sát, nàng ta vẫn rất ngu.

Mỗi thủ đoạn Liên Ngữ Tương sử dụng nàng đều nhìn trong mắt (biết rõ), nhưng nàng không hề vạch trần. Trước khi lấy chồng, lạc thú lớn nhất mỗi ngày của nàng chính là ngồi xem Liên Ngữ Tương đấu với thiếp thất Nhị phòng, đấu với hai tử muội khác trong phủ, chỉ vì một vài chuyện nhỏ tí tẹo như cây kim sợi chỉ cũng dùng tâm kế, cẩn thận quá mức.

Nếu không có mấy màn biểu diễn này của Liên Ngữ Tương, cuộc đời không biết sẽ giảm đi bao nhiêu lạc thú.

Thứ nữ Đại phòng Liên Ngữ Dung và đích nữ Tứ phòng Liên Ngữ Yên đều theo mẫu thân tới từ rất sớm, bốn đường tử đường muội còn chưa kịp chào hỏi lẫn nhau, Liên Ngữ Tương đã cười híp mắt nói: “Tam muội muội thật xinh đẹp, tử sống ở Thanh Châu lâu như vậy nhưng chưa từng gặp đứa bé nào đẹp như muội đó.”

Tần lão phu nhân nghe vậy đuôi mày nhướng lên vui vẻ, trong miệng lại nói: “Nhị nha đầu đừng vội khen con bé, con bé này không chịu nổi tán dương đâu, được mấy câu khen của con nó sẽ vui đến mức đuôi vểnh lên tận trời đấy.”

Liên Ngữ Hàm tựa vào người tổ mẫu, không nói lời nào, chỉ mỉm cười nhìn chằm chằm Liên Ngữ Tương – tuy vẫn cảm thấy nàng ta rất ngu ngốc, nhưng không thể không nói, những chuyện ngu xuẩn này trong mắt người thường nhìn vào cũng thấy rất cao minh. Chỉ một câu nói băng quơ như vậy, vừa khiến lão thái thái thích, vừa châm ngòi chia rẽ nàng và hai vị cô nương kia, nhưng nghe vào tai lại rất hợp tình hợp lý.

Đại phu nhân Từ thị là một người đáng tin cậy, nghe vậy liền cười nói: “Khoan hãy nói, hôm nay là lần đầu tiên bốn vị cô nương nhà chúng ta tập trung đầy đủ. Không phải con tự khen cô nương nhà mình, mọi người thử nhìn xem, bốn cô nương đứng cùng một chỗ y như bốn hòn ngọc quý, mỗi người đều dung mạo đẹp khí chất tốt, nếu cùng đi ra ngoài, có ai không hâm mộ lão thái thái có bốn cháu tốt chứ!”

Lời này nói thật dễ nghe, mọi người đều cười, không đề cập tới chủ đề này nữa.

Bởi ngoại tổ mẫu của Liên Ngữ Hàm – Thọ Dương Hầu phu nhân bị bệnh, Hàn thị trở về thăm nên buổi sáng không có nhà, đến tận giờ cơm tối mới về, liên tục xin lỗi Nhị phu nhân Trần thị.

Buổi tối Hàn thị đến thăm nữ nhi như thường lệ, hôm nay tới muộn một chút, Ngữ Hàm đã thay áo ngủ trắng, nửa nằm trên giường ngắm người.

Hàn thị hỏi tường tận ma ma hầu hạ bên người nữ nhi: “Cô nương hôm nay ăn gì? Mỗi loại ăn nhiều hay ít? Làm cái gì? Gặp ai? Nói gì?”

Đến khi mỗi vấn đề đều có được đáp án, bà mới đưa sự chú ý quay lại người nữ nhi, định tâm sự với nữ nhi một chút. Kết quả xoay người lại thì phát hiện khuê nữ đã khép hờ đôi mắt, lông mi thật dài buông xuống, đầu nhỏ gật gật gù gù – đã ngủ gật rồi.

Hàn thị vội vàng bảo người hầu lui ra, nhẹ nhàng đến bên giường ôm nữ nhi nằm xuống rồi kéo chăn đắp lên.

“Nương?”

“... Bảo bối không ngủ?”

Liên Ngữ Hàm dụi mắt: “Có ngủ, nhưng tỉnh rồi.”

Hàn thị ngượng ngùng thu lại bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, lặng lẽ giấu ra sau lưng.

“Nương, ngoại tổ mẫu đỡ bệnh chưa?” Nếu đã tỉnh, vậy tùy tiện tâm sự đi.

Thấy nữ nhi bảo bối không tức giận, Hàn thị thở ra một hơi, cười nói: “Ngoại tổ mẫu không sao, chỉ là hôm trước thấy biểu ca Lâm Việt của con ăn đào thềm ăn, ăn nhiều hơn hai quả, nên hôm qua bị tiêu chảy, thái y kê vài thang thuốc uống là được. Khi mẫu thân về bà đã có thể xuống giường, đang nghe bài từ mới.”

Khoé miệng Liên Ngữ Hàm hơi nhếch lên, nghiêng đầu lẩm bẫm: “Đã lâu rồi con không được gặp biểu ca Lâm Việt...”

“Con còn nhớ tới biểu ca sao?” Hàn thị cười trêu ghẹo nàng, “Con là người có mối nói cũ nhất, hôm nay có một tỷ tỷ mới đến, con không muốn chơi với nàng mà lại nhớ đến biểu ca sao?”

Đôi mắt hoa đào long lanh hơi xao động, vẻ mặt Liên Ngữ Hàm rất bí hiểm: “Mẫu thân biết trước nay con không thích chơi cùng mấy đứa nhóc mà. Người mới tới hôm nay rất ngốc, con không muốn chơi cùng nàng ta.”

Hàn thị nghe vậy cũng không kinh ngạc, đứa con này là khối thịt từ trên người bà rơi xuống, sao bà có thể không biết tính tình cổ quái của nó chứ? Suốt ngày thiên mã hành không* không biết suy nghĩ gì, sinh ra vốn có một gương mặt nhỏ nhắn họa thủy thì lại không thích cười. Dù có cười rộ lên cũng không ngọt ngào như mấy tiểu cô nương cùng tuổi, trái lại còn âm trầm khó đoán khiến người khác rét run.

(Thiên mã hành không: ngựa thần lướt gió tung mây ý nói đến văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc; còn trong suy nghĩ tức là ý nghĩ miên man bất định khó nắm bắt)

Nhưng tiểu nha đầu cổ quái vậy lại rất được người yêu thích. Trước không nói đến nàng và Liên Thế Giác, hai người chỉ có mỗi một nữ nhi bảo bối này, sau này cũng chỉ có một, không yêu không được. Kỳ lạ là cả quốc công gia và lão phu nhân đều yêu nàng như mạng, ngay cả trưởng tôn Liên Thành Trạm cũng không sánh bằng.

Có lẽ đúng như lời quốc công gia Liên Khâm từng nói – phủ An quốc công bọn họ đời trước thiếu nợ nàng, đời này chỉ có thể yêu chiều dung túng nàng, không còn biện pháp khác.

“Nương, người không cần để ý mấy người của chi thứ hai đó.” Liên Ngữ Hàm nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói với Hàn thị: “Bên viện các nàng rất loạn, có quá nhiều di nương thông phòng, Nhị bá mẫu và Nhị tỷ tỷ cũng không phải đên cạn dầu.”

Hàn thị ngẩn người, chợt buồn cười nói: “Giữa chúng ta không có tranh chấp gì, chẳng lẽ các nàng còn muốn tính kế nương sao?”

Liên Ngữ Hàm ngược khuôn mặt nhỏ nhắn giáo huấn bà: “Mẫu thân không biết nữ nhân luôn thích đi gây sự sao? Tuy rằng người quản gia trong phủ là Đại bá mẫu, bình thường gặp chuyện đều là việc của Đại phòng, nhưng mẫu thân cũng dễ khiến người khác ghen tỵ. Trước không nói đến phụ thân chỉ cưới một mình người làm vợ, cả tổ mẫu cũng đối xử rất tốt với người, khó tránh khỏi Nhị bá mẫu ghen tỵ muốn gây rắc rối cho người.”

Hàn thị cười bò lăn ra giường: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha... ai nha... con của ta... sao con không nói mẫu thân con còn có một đứa con gái tốt như con chứ... ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha”

Liên Ngữ Hàm mặt không đổi sắc nhìn bà chăm chăm đến khi bà dần dần thôi cười, như hài tử mắc lỗi cúi đầu xuống: “Được rồi, nhớ rồi mà, mẫu thân sẽ không nhiều lời với Nhị phòng, khi trở về cũng sẽ nhắc nhở cha con.”

“Đúng là nên nhắc nhở cha.” Liên Ngữ Hàm chống cằm trầm tư, nhớ đến đoá Bạch Liên hoa đời trước sau khi nàng đánh chết ném thi thể vào viện của Nhị phòng, vẻ mặt càng thêm trịnh trọng: “Nhị bá không phải người tốt, nương nên nhắc phụ thân chớ ra ngoài uống rượu với ông ta.”

“Được rồi.” Hàn thị vui vẻ đáp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đ

ang giữa mùa hạ, hai đại nha hoàn là Thanh Hòa, Phương Thảo không hề nghỉ ngơi, chỉ ngại mưa cứ tí ta tí tách thật phiền lòng. Liên Ngữ Hàm cực kì yếu ớt, có khi ngủ một tí lại tỉnh không ngủ lại được nữa. Liên tục mấy đêm không ngủ ngon, trước mắt nàng đã có vết thâm nhàn nhạt.

Hàn thị nhìn thấy rất sốt ruột, hết nấu canh lại tìm hương an thần, thử mọi cách đều không có tác dụng. Liên Tam gia biết được, đặc biệt chi một số tiền lớn đổi thành tiền Tây Dương để thay toàn bộ cửa sổ khuê phòng nữ nhi thành kính bảo vệ, đáng tiếc vẫn không thấy hiệu quả.

Mấy ngày sau, hai vợ chồng gấp đến độ xoay quanh, ngược lại nhân vật chính Liên Ngữ Hàm đột ngột cảm khái: “Con muốn đến Giang Nam một lần, nghe nói nơi ấy phong cảnh tú lệ, khí hậu dễ chịu, nếu sống tốt, tương lai con sẽ ở đó luôn. Bây giờ thì thấy nơi đó nhiều mưa thật tệ.”

Trong lòng Hàn thị bị gõ một cái, thầm may mắn Giang Nam nhiều mưa đánh mất ý định đáng sợ trong đầu khuê nữ. Vừa ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt trượng phu cũng có ý may mắn giống vậy, hai vợ chồng nhẹ nhàng thở ra.

Năm nay tân đế đăng cơ, không chỉ trên triều công vụ bận rộn, hậu cung cũng náo nhiệt không thôi.

Trong Phượng Nghi cung, hoàng hậu vừa tiếp đám gia quyến của các trọng thần, tựa nửa người vào gối nhắm mắt nghỉ ngơi. Đại cung nữ thức thời, đặc lực nhất bên cạnh hoàng hậu tiến lên, nhẹ nhàng ấn vai cho bà.

Khép hờ mắt, hoàng hậu bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Sáng ngày mai đến lượt Công Hầu, Bá Tước?”

Nữ quan chưởng quản văn thư vội vàng khom người tiến lên trả lời: “Thưa vâng.”

Lập tức hai mắt mở ra, hoàng hậu nhìn thẳng vào khoảng không phía trước: “Hạ chỉ, đích nữ của phủ Công Hầu vào cung yết kiến.”

Nữ quan có chút chần chờ, lại không dám lên tiếng nghi ngờ mệnh lệnh của Hoàng hậu nương nương, đành cẩn thận từng li từng tí nháy mắt với Đại cung nữ bên cạnh hoàng hậu.

Đại cung nữ là nha hoàn của hồi môn từ nhà mẹ đẻ hoàng hậu – phủ Nam Bình vương mang vào cung, cũng là người lớn lên từ nhỏ với hoàng hậu, bởi vậy nói chuyện không có nhiều cố kỵ, nói thẳng: “Nương nương, chưa từng có quy củ này.”

Hoàng hậu mệt mỏi xoa xoa thái dương: “Mấy ngày trước Hoàng Thượng báo cho ta biết, sang năm nên làm phong phú hậu cung, hiện tại chọn lựa trước nhân tuyển. Đức phi Thục phi tuy là thứ nữ, nhưng là nữ nhi nhà trọng thần, lần này không tuyển từ bên đó nữa, chỉ xem trong các nhà hiển quý.”

Hoàng hậu chỉ mới song thập niên hoa (đôi mươi), đoan trang thì có đoan trang nhưng có vẻ già dặn hơn tuổi thật, hoàn toàn không có sự hoạt bát của cô gái trẻ tuổi xinh đẹp. Đại cung nữ nhìn mà lòng đau xót, cố gắng kìm nén nước mắt, cúi đầu không nhắc tới nữa.

“Bảo cả cháu vào cung?” Liên Ngữ Hàm cau mày, trong trí nhớ của nàng không có việc này!

Tần lão phu nhân biết tôn nữ bảo bối không thích hành lễ với người ta, ghét nhất là dập đầu với người khác. Cho nên sau khi nói xong tin tức phải vào

cung bà có chút thấp thỏm: “Đúng đúng, ý chỉ của hoàng hậu nói thế, để đích nữ các nhà vào cung gặp mặt một lần.”

Đích nữ? Thế chẳng phải nàng cũng có cơ hội tiến cung ư? Đôi mắt Liên Ngữ Tương sáng lên vì hưng phấn, rồi nhanh chóng sụp mi xuống, không muốn để lộ cảm xúc.

Trong lòng nàng ta chắc đang hoan hỉ lắm. Chợt nghe Liên Ngữ Hàm nói một tiếng: “Cháu không đi đâu!” Nàng không khỏi kinh ngạc quay đầu nhìn vị theo thứ tự là Tam đường muội này.

“Đi vào phải đập đầu với nhiều người lắm, cháu không thềm!” Liên Ngữ Hàm hếch cái cằm nhỏ hừ một tiếng. Vừa nghĩ đến tiến cung phải gặp mặt mấy kẻ đáng ghét ở kiếp trước, còn phải quỳ xuống đập đầu hành lễ với các ả, đánh chết nàng cũng không muốn đi!

Lão thái thái luôn không có cách nào bắt ép nàng, Hàn thị lại là nữ nhi nô, lúc này hai người đều không nói, có lẽ cùng có ý nghĩ không đi thì không đi, chẳng sao cả. Nhưng hai nàng không sao, lại có rất nhiều người sốt ruột.

Phủ An quốc công có bốn vị thiên kim, đại cô nương Liên Ngữ Dung năm nay mười tuổi, là thứ xuất của Đại phòng, lần tiến cung này không có phần nàng; Nhị cô nương Liên Ngữ Tương bảy tuổi, Tứ cô nương Liên Ngữ Yên bằng tuổi Ngữ Hàm, chỉ nhỏ hơn một tháng. Tuy hai người đều là con vợ cả, nhưng cha là thứ xuất, đứng ra cũng không đủ điều kiện.

Đáng nhẽ nếu Quốc công phu nhân dẫn hai nàng đi cùng, sẽ là trái đường cho cháu gái, dù thân phận kém một ít cũng không bị nói gì. Nhưng mấu chốt là lúc này Liên Ngữ Hàm cô nương dòng chính đích thực lại không thích đi, như vậy Liên Ngữ Tương và Liên Ngữ Yên muốn đi theo cũng không hợp quy củ.

Đại phu nhân Từ thị là chủ mẫu đương gia đủ tư cách, bà suy xét vấn đề càng thêm toàn diện. Nhưng vì dính đến vấn đề của các cô nương, bà không

có khuê nữ dính dáng trong đó nên càng thích hợp mở miệng. Bà cười híp mắt kéo tay Liên Ngữ Hàm: “Tam nha đầu chưa vào cung nhỉ, không phải ta nói ngoa, trong thiên hạ này chỉ sợ không có nơi nào xinh đẹp hơn hoàng cung đâu. Trong Ngự Hoa viên có...”

Liên Ngữ Hàm nghe bà ba hoa chích choè thối phồng hoàng cung, mặt không thay đổi nghĩ: Chẳng lẽ còn có ai khác quen thuộc chỗ đó hơn nàng? Nàng ở đó tròn mười năm. Đó chính là cái lồng chim to lớn, một lũ chim hằng ngày trang điểm xinh đẹp công kích lẫn nhau. Người mổ một cái ta dứt nhúm lông, ta sẽ chọc mù cặp mắt của người! Thật không thú vị.

“Lần này có lẽ để lựa ra nhân tuyển năm sau cho hậu cung, chẳng liên quan gì đến chúng ta. Cháu không thích đi, tổ mẫu dẫn Nhị tỷ tỷ và Tứ muội muội đi nhé, cháu ở nhà ngây ngô.” Liên Ngữ Hàm sớm chú ý tới ánh mắt sáng kì dị của Liên Ngữ Tương. Nàng rất muốn nhìn xem, kiếp này có cơ hội tiến cung, Nhị tỷ tỷ có thể làm ra việc gì càng thú vị hơn không.

Tần lão phu nhân cũng đoán ra dụng ý của hoàng hậu, nhưng nghe được lời này từ miệng tôn nữ bảo bối thì rất vui mừng —— Hàm nhi đúng là thông minh, không hổ là đích tôn nữ ruột thịt của bà!

Trước khi tiến cung, Liên Ngữ Tương và Liên Ngữ Yên được dặn dò rất kĩ, sau khi vào cung không được tùy tiện mở miệng, phải làm theo lời dạy của mama. Không được chạy loạn, không được ăn đồ bậy bạ, không được ngông đầu nhìn quý nhân...

Liên Ngữ Tương nghe thấy thế, thầm chặc lưỡi, quy củ trong cung đúng là rất nhiều! Tểu thuyết xuyên không hại người thâm quá, đâu thể vừa vô tình đi vào Ngự hoa viên đã gặp hoàng đế/hoàng tử/vương gia/tướng quân. Được tùy tiện đi loạn trong Hoàng cung đại nội chắc?! Nếu làm theo tiểu thuyết sớm bị chém đầu một ngàn tám trăm lần!

Mọi người yết kiến hoàng hậu ở chủ điện của cung Phượng Nghi. Hoàng hậu tuy vẻ mặt đoan trang, dáng vẻ ổn trọng, ánh mắt lại có chút mơ hồ, hình như có chút không yên lòng. Nhìn thấy các thiên kim của phủ An quốc công, nàng cũng chỉ ân cần thăm hỏi theo lệ một hồi, vì biểu hiện bình dị gần gũi còn kéo ra quan hệ thân thích, hỏi mấy việc nhà.

Liên Ngữ Tương vốn tưởng tượng sẽ tuôn ra hàng loạt lời hay trước mặt hoàng hậu, tiếc rằng hoàn toàn không có cơ hội thực hiện bán “manh”. Hoàng hậu nhìn thấy đích nữ chỉ là hai tiểu nữ oa tầm mười tuổi, ngay cả nhìn lâu hai mắt cũng ngại, chỉ lễ phép khen hai câu ngọc tuyết khả ái gì gì đó rồi chẳng hề chú ý đến.

Khổ nỗi không thể ra mặt Liên Ngữ Tương chỉ có thể đứng góc một bên cùng Liên Ngữ Yên đang nơm nớp lo sợ, trong lòng buồn bực không thôi, thẳng đến khi ra cung vẫn chưa từ thất vọng trở lại bình thường.

“Hoàng Thượng đâu?” Nữ quyến An quốc công phủ vừa đi, hoàng hậu lập tức quay về nội thất, lại thấy cung nữ thái giám hầu hạ xuôi tay đứng nghiêm, người muốn gặp không hề có bóng dáng.

“Bẩm nương nương, nữ quyến phủ An quốc công vừa vào một khắc bệ hạ đã rời đi.”

Hoàng hậu mất mát thở dài một tiếng —— Từ năm ngoái khi thân thể tiên đế càng lúc càng không tốt, Thừa Bình đế vẫn ở trong cung thị tật, ngẫu nhiên hồi vương phủ cũng một mình ngủ ở thư phòng, không hề ngủ lại ở phòng ai. Sau này tiên đế hoãng, hãn vẫn giữ hiếu, sau đó dù qua trăm ngày hiếu kỳ lại không thấy hãn chiêu hạnh ai, trong lòng hoàng hậu nửa thất lạc nửa an ủi —— ít nhất không phải một mình nàng không được sủng.

Hôm nay khó có dịp hãn đặt chân đến cung Phượng Nghi của mình, vốn muốn nhanh nhanh tổng đám nữ quyến phủ An quốc công đi rồi tâm sự với hãn. Nàng còn định ôm cả Nhị hoàng tử đến thân cận với hãn một chút, tốt

nhất có thể làm cho hăn đêm nay nghỉ lại ở đây. Ai ngờ hăn không chờ nổi, tùy tiện ngồi một lát rồi đi luôn.

Ai...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4

T

rong kinh thật không thú vị, Liên Ngữ Hàm định ra ngoài chơi, đúng dịp lễ mừng thọ tám mươi của Lâm An lão gia – tộc trưởng Liên gia, An quốc công quyết định dẫn lão thê và tiểu tôn nữ xuôi nam.

Lão tộc trưởng là đường huynh của An quốc công Liên Khâm, thưở bé hai người thân thiết hơn các huynh đệ khác. Mấy năm nay An quốc công không còn gánh nặng, chỉ ở trong phủ an dưỡng. Trong mấy đường huynh đệ cũng chỉ lão tộc trưởng còn sống. Liên Khâm thường xuyên gửi thư thăm hỏi, tình cảm càng ngày càng tốt.

Vốn An quốc công đã hơn bảy mươi, Tần lão phu nhân cũng lớn tuổi, mấy nhi tử không yên lòng để hai vị lão nhân đi. Bất hiếu mà nói thật hai cụ tuổi đã cao, chưa biết chừng trên đường đi gió lớn, trúng gió là đi luôn. Không ai dám khẳng định khả năng này không xảy ra.

Nhưng An quốc công luôn là người không ai ngăn cản được, ông không tức giận, chỉ thản nhiên nói một câu: “Ta 14 tuổi nhập kinh, đến nay đã qua 57 năm. Ta chỉ về Lâm An đúng hai lần, lần trước gặp Quân Đại bá của các con là 16 năm trước. Huynh ấy năm nay 80, ta 71, đây là lần cuối cùng gặp mặt của kiếp này.”

Câu nói đượm bi thương, Tần lão phu nhân rơi lệ: “Mẹ có bạn khuê phòng gả đến Tô Châu, cho tới bây giờ đã hơn bốn mươi năm không gặp. Lúc trước nhận được thư bà ấy, nói thân mình không tốt, sợ không qua được năm nay, lúc này mới đề xuất với cha con chuyện xuôi nam. Mẹ biết các con đều là đứa con ngoan, nhưng mà...” Nghẹn ngào không nói được.

Hai cụ một người trầm trọng thể lương, một người bi thương, bốn nhi tử sợ tới mức không dám khuyên nữa, đồng loạt quỳ xuống, khóc lóc nức nở tỏ vẻ mình và các huynh đệ thật sự quá không hiểu chuyện và thề không ngăn cha mẹ xuất hành nữa. Không chỉ không ngăn cản mà còn hết lòng duy trì. Lúc này mới khiến hai cụ hài lòng.

Bởi vì Liên Ngữ Hàm muốn đi theo ông bà nên mấy ngày nay không khí Tam phòng hết sức kỳ quái.

Liên Tam gia thần sắc ngưng trọng, chấp tay sau lưng đi tới đi lui đi trong phòng Hàn thị. Hàn thị tựa nửa người vào thành giường, ôm ngực yên lặng rơi lệ, thỉnh thoảng thút thít một tiếng. Sau khi Liên Thế Giác nghe thấy, chân bước càng nhanh.

“Hay là... tôi trình tấu từ quan?” Liên Thế Giác dừng bước, quay đầu trưng cầu ý kiến thể tử.

Hàn thị sụt sịt hai tiếng, mới lau nước mắt: “Nếu tương lai Hàm nhi gả cho người ta, nhà chồng thấy cha con bé không có quan chức trong người, bởi vậy ghét bỏ con bé, bắt nạt con bé thì sao?”

“Chuyện này...” Thật ra, Liên Thế Giác cảm thấy không ai bắt nạt được khuê nữ của ông. Với tính tình của nữ nhi bảo bối, đừng nói đến nhà chồng bị bắt nạt, không biết có tìm được đức lang quân vừa ý không.

“Quên đi!” Hàn thị thô lỗ chùi nước mắt, đứng phắt dậy, hai tay chống nạnh: “Chàng mau đi đệ số con từ quan, chúng ta cứ đi với Hàm nhi đã! Khuê nữ mới sáu tuổi thôi, nói gả cho người ta thì quá sớm!”

... Không phải nàng nói sao, ta chưa nói gì mà. Liên Tam gia thầm nhủ, thân mình lại theo phản xạ có điều kiện ngồi vào bàn, cầm lấy bút lông nhỏ đòi mồi, bắt đầu viết sổ con từ quan.

“Từ quan?” Người ngự trên ghế rồng giận dữ cười: “A, a, chẳng lẽ muốn cả nhà cùng đi Lâm An chắc?”

Nội thị trên điện nghe ra sự tức giận cuồn cuộn, người người vẻ mặt hoảng sợ, cúi đầu cố gắng thu nhỏ hết mức sự tồn tại của bản thân.

Thật lâu sau, cuối cùng Thừa Bình để thở dài: “Mà thôi.”

Giữ nàng một đời, lại đổi lấy nàng nhóm lửa tự thiêu. Đời này, biển rộng trời cao, để nàng bay đi đi. Chỉ là, vô cùng luyến tiếc.

“... Liên thị Ngữ Hàm phong dung xinh đẹp tuyệt trần, khí chất cao quý, đất thiêng sinh hiền tài, lương thiện mềm mỏng trong sáng... Phong làm Vĩnh Ninh huyện chủ, thực ấp 800 hộ...” (Không hiểu chém bừa vì mấy từ Hán việt khó hiểu quá)

Một đạo thánh chỉ khiến phủ mọi người ở An quốc công đều hai mặt nhìn nhau, chỉ có nhân vật chính Liên Ngữ Hàm còn đắm chìm trong mấy từ thánh chỉ viết. Nàng cực kì tán thưởng người soạn chỉ – mỗi từ dùng trên người nàng đều vô cùng chính xác! Có ánh mắt, có tiền đồ!

Nếu Thừa Bình để biết đạo thánh chỉ làm lòng hẫng đau như cắt lại thảo được niềm vui của Liên Ngữ Hàm, không biết sẽ khóc hay cười.

Mặc dù chỉ Liên Ngữ Hàm thụ phong thưởng, nhưng Tam phòng lại không có một điểm không khí sung sướng.

Hàn thị vẫn anh anh khóc như cũ. Vì trượng phụ đệ số con từ quan lên bị trả về, hoàng đế triệu kiến riêng Liên Thế Giác, nói bậy một hồi yêu quý người tài, cuối cùng tổng kết một câu —— không chuẩn từ quan!

Bởi vì chuyện này, nên mọi người đều cho rằng Liên Ngữ Hàm được phong huyện chủ là hoàng đế an ủi và bồi thường Liên Thế Giác, mấy chuyện ban ân cho con cái từ xưa đến nay không phải hiếm.

Như thế rất tốt, nữ nhi bảo bối duy nhất muốn đi Giang Nam, hai vợ chồng bọn họ không thể đi theo. Làm huyện chủ làm gì, có thể ăn được chắc?

Hàn thị cảm thấy cuộc đời thật u ám.

“Mẹ chắc chắn muốn đi cùng con, mặc kệ phụ thân?” Liên Ngữ Hàm chớp mắt to, thương hại nhìn mẫu thân: “Nhưng mẹ không ở, phụ thân rất có thể sẽ bị yêu tinh câu mất.”

Hàn thị lại rơi vào buồn rầu đau khổ.

“Mẹ, mẹ không cần lo cho con đâu, Giang Nam mưa nhiều, con sẽ không ở đó lâu dài, cũng không gả cho ai hết.” Liên Ngữ Hàm chống cằm, nhìn ngoài lá chuối cửa sổ xanh biếc, nghiêm túc nói: “Dù người mà con xem trúng có ở đâu, con cũng mang hẳn vào kinh. Người của con, đương nhiên phải nghe lời con.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong như ngọc không có biểu cảm, đôi đôi mắt đen láy lại rạng rỡ phát sáng như mặt trời, Hàn thị dưới đáy lòng thở dài, ngoài miệng cười: “Nếu Hàm nhi nói vậy, mẹ cũng yên tâm.”

Tuy nói bây giờ là tháng bảy lưu hỏa (hay bị nóng trong người), ban ngày hơi nóng, người đi chuyển này toàn người già và trẻ nhỏ, đều là người thân phân tôn quý, tất nhiên không vội vàng để phải chịu tội. Đó là lý do ngày xuất hành quyết định vào hạ tuần tháng 8, khi tiết trời đã chuyển lạnh.

Trong thời gian này, chuyện Liên Ngữ Hàm được phong huyện chủ cũng truyền ra ngoài, chọc không ít người tò mò. Chung quy ngoài hoàng thất, nữ tử được thụ phong rất ít, hơn nữa còn là phong hào cao như vậy. Phải biết rằng chỉ có quận chúa mới thụ phong huyện chủ, Chính Nhị phẩm, bình thường thực ấp 300 hộ, được sủng một ít mới được cho 400 hộ. Liên Ngữ Hàm vừa phong đã được 800 hộ, gấp đôi người khác.

Thế nhưng mặc kệ người khác tò mò thế nào, Liên Ngữ Hàm vẫn sừng sững bất động. May mà tuổi nàng còn nhỏ, trừ nhà bên ngoài không có ai khác gặp nàng, nên dù lúc này trong kinh truyền ồn ào huyên náo, nhưng không hề xuất hiện bất cứ lời đánh giá và bình phẩm gì liên quan tới nàng.

Liên Ngữ Hàm thật sự phiền chết với danh hiệu “Kinh thành đệ nhất mỹ nhân”. Danh hiệu tục khí như thế đời trước nàng đội trên đầu rất nhiều năm! Nàng phát khóc với sự ngu ngốc kiếp trước của mình mất!

Đối với Vĩnh Ninh huyện chủ mới ra lò nóng hổi, tâm trạng Liên Ngữ Tương rất phức tạp.

Tuy rằng nàng đang đi trên con đường trí tuệ, bình tĩnh, trạch đấu của nữ chính, vẫn cố gắng giữ trí tuệ, trong lòng bình tĩnh, nhưng không thể phủ nhận từ lúc xuyên qua, nàng luôn có ý thức mình là nữ chính, ý nghĩ này là động lực để nàng trạch đấu. Bởi vì bất kể quá trình gian nan thế nào, nữ chủ vĩnh viễn có kết cục tốt đẹp.

Ôm tiềm thức này, Liên Ngữ Tương một đường xuôi gió xuôi nước, xuất thân tốt, xinh đẹp, cha mẹ hòa ái, Đại ca sủng ái, chỉ số IQ EQ đều không thấp, thông phòng tiểu thiệp trong nhà đều đâu không lại nàng... Thẳng đến khi nàng gặp Liên Ngữ Hàm.

“Muội muội thật tốt, có phong hào huyện chủ, đời này không lo.” Liên Ngữ Tương hâm mộ nửa thật nửa giả, ôn nhu nhỏ nhẹ nói: “Còn được cùng tổ phụ tổ mẫu đi Giang Nam, nghe nói phong cảnh Giang Nam rất đẹp, địa linh nhân kiệt, non xanh nước biếc, ai, đời này sợ rằng tỷ không có phúc thấy.”

Liên Ngữ Hàm kinh ngạc nhìn nàng, như đang nhìn một người nào đó: “Nhị tỷ tỷ tại sao tỷ có thể nói vậy, tỷ mới bảy tuổi đã biết mình sống không lâu ư? Không thể nào, muội thấy tỷ rất khỏe mạnh mà.”

Liên Ngữ Tương ghen hờn, bị chặn không nói nên lời.

Liên Ngữ Dung lớn tuổi, trưởng thành sớm hiểu chuyện, thấy thế bận rộn hoà giải: “Nhị muội muội quá bi quan, chuyện nhân sinh không thể biết trước, không chừng tương lai muội gả cho vị hôn phu nào đó nguyên quán Giang Nam, phải ở đó lâu dài đấy.”

Liên Ngữ Tương có bậc thang lui xuống, lập tức hợp với tình hình mặt đỏ hồng, thẹn thùng cúi đầu không nói.

Liên Ngữ Dung che miệng cười duyên, Liên Ngữ Yên vẫn là nha đầu vô tri, tỉnh tỉnh mê mê cầm một khối điểm tâm nhét vào miệng.

Liên Ngữ Hàm chăm chú quan sát một bầy ngu ngốc, tự nhiên sinh ra một cảm giác ưu việt về trí thông minh, ngửa mặt lên trời cười to đi ra ngoài, để lại bầy ngu ngốc mê man không biết làm sao.

Tác giả có lời muốn nói: huyện chủ là tôn thất nữ phong hào, hạ thánh chỉ này, chính là Hoàng Tang quyết tâm buông tay.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 5

N

ghe nói ngoại tôn nữ muốn đi theo hai vợ chồng An quốc công xuôi Nam, Thọ Dương Hầu phu nhân rất không nỡ, còn chưa hỏi rõ ngày khởi hành đã vội vàng sai người tới đón, sợ rằng chỉ chớp mắt một cái cháu gái sẽ đi mất.

Thọ Dương Hầu Hàn Mẫn là người đoan chính ổn trọng, chưa bao giờ nói cười tùy tiện, ấy vậy mà lại sủng hai nữ nhân trọng yếu nhất đời ông lên tận trời. Thọ Dương Hầu phu nhân một đời đơn thuần, nay đã qua tuổi năm mươi vẫn còn mang tính tình thiếu nữ, hoàn toàn không thấy một chút bóng dáng tuổi xế chiều.

Lúc này Hầu phu nhân đang kéo tay Ngử Hàm không chịu buông, nhất định phải kể bằng được mấy chuyện lạ lùng gần đây trong kinh thành cho nàng nghe. May mà Ngử Hàm có chút hứng thú đối với mấy câu chuyện thêm mắm dặm muối này, bởi vậy mới không phát tay rời đi.

Bất tri bất giác đã đến giờ Ngọ, đích thứ tử nhà đại cữu cữu của Ngử Hàm – Hàn Lâm Việt tan học cũng tới đây thỉnh an tổ mẫu, lúc này Ngử Hàm mới gặp được vị biểu ca đã lâu không thấy này.

“Biểu muội khỏe không?” Hàn Lâm Việt mới chín tuổi chớp chớp đôi mắt to ngập nước chào hỏi Ngử Hàm, Ngử Hàm cười như không cười nhìn hắn, một lúc sau chậm rãi trả lời: “Khổ cực Nhị biểu ca quan tâm, muội muội ta vẫn khỏe.”

Hàn Lâm Việt mãi cảm phát giác ngữ khí Liền Ngử Hàm là lạ, Hàn tiểu công tử luôn thông cảm với nữ nhi đương nhiên sẽ không so đo với nàng, chỉ là sau đó nói chuyện thật cẩn thận, e sợ nói lỡ miệng sẽ làm tổn thương vị biểu muội yếu ớt này.

Nhìn bộ dạng bánh bao nhỏ của hẳn, tâm tình Liên Ngữ Hàm bỗng nhiên hồng lét.

“... Biểu muội, nghe nói nhà Nhị bá phụ của muội còn có một vị thiên kim phải không? Lần này nàng có cùng tới không vậy?” Lực chú ý của Hàn Lâm Việt luôn luôn đặt trên những cô bé xinh xắn, hay những cô bé có khả năng là người đẹp.

Liên Ngữ Hàm giận tái mặt: “Biểu ca hỏi cái này làm gì?”

Tâm tình của nàng luôn thể hiện rõ trên mặt, ngoại tổ mẫu bạch thỏ bị hoảng sợ, trừng mắt nhìn Hàn Lâm Việt, ôm chầm lấy Ngữ Hàm đau xót: “Có phải cô bé Nhị phòng kia khi dễ con không!? Tổ mẫu con chắc chắn ngại Nhị phòng là thứ xuất không tiện gây khó dễ cho bọn họ, bé ngoan đừng sợ, ngoại tổ mẫu sẽ bảo vệ con!”

Hầu phu nhân vừa dứt lời, Hàn Lâm Việt lập tức hiểu rất có thể có chuyện này, âm thầm hối hận bản thân đụng vào nỗi đau của người ta, trên mặt hiện ra thần sắc xấu hổ, gục đầu xuống không dám nhìn nàng nữa.

“Không, nàng không bắt nạt con.” Liên Ngữ Hàm liếc mắt nhìn Hàn Lâm Việt, thản nhiên nói: “Con chỉ không quá thích nàng mà thôi.”

Liên Ngữ Hàm và Liên Ngữ Tương không có xung đột lợi ích, hoặc là nói, trong mắt Liên Ngữ Hàm, Liên Ngữ Tương không có tư cách cùng nàng tranh đoạt bất cứ thứ gì. Bởi vậy, nàng vẫn đứng ở góc độ rất cao nhìn xuống Liên Ngữ Tương như tên hề nhảy nhót tung tăng, nhìn nàng ta dùng mặt nạ lạnh nhạt thông tuệ che giấu người đời. Những thứ ấy trong mắt Liên Ngữ Hàm chỉ để giải trí trong lúc rảnh rỗi mà thôi.

Thẳng đến năm 15 tuổi, lần đầu tiên nàng mới nhìn thẳng vào vị đường tử này.

Năm ấy, Ngữ Hàm 15 tuổi, Liên Ngữ Tương 16 tuổi, Hàn Lâm Việt 18 tuổi.

Năm ấy, Liên Ngữ Dung đã xuất giá, chỉ còn vị đường tử Liên Ngữ Tương chưa từng định hôn sự xấu hổ không thôi. Kỳ thật điều kiện Liên Ngữ Tương rất tốt, dung mạo thanh lệ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ở kinh thành có chút tài danh. Mọi người đều biết nàng ôn nhu nhàn thục (dịu dàng hiền lành, lịch sự tao nhã), lại là con vợ cả, là người trợ giúp đắc lực cho cha và anh – nhưng điều kiện tiên quyết là không so sánh nàng với Liên Ngữ Hàm.

Khi đó Liên gia có nữ nhi mới cập kê, trên đầu đội vòng sáng kinh thành đệ nhất mỹ nhân, người muốn cầu thân Liên Ngữ Hàm gần như đập đổ cửa phủ An quốc công. Tình cảnh này, theo lời Tàn lão phu nhân, không nói tới sau này, nhưng trong vòng 50 năm gần đây chắc chắn chưa từng có.

Bởi vậy, Liên Ngữ Tương tự nhiên bị mọi người bỏ quên, cho dù rải rác có mấy nhà cố ý kết thân, điều kiện cũng xa xa không bằng những người cầu thân với Liên Ngữ Hàm.

Chính vào lúc này, tiểu công tử Hàn Lâm Việt phủ Thọ Dương Hầu vốn ôn nhu ngại ngừng lại đột nhiên phấn chấn, quỳ trước mặt tất cả trưởng bối trong nhà, nói chính mình nhất kiến chung tình với Liên Ngữ Tương, cuộc đời này không phải nàng không cưới.

Thế nhưng, mấu chốt là, Hàn Lâm Việt lại đang nghị thân (thương nghị vấn đề hôn nhân), đối tượng là tiểu tôn nữ mà đế sư (thầy của vua) Lưu Thái Phó thương yêu nhất.

Hàn Cửu Cửu giận dữ, nhắc chân đạp qua! Hàn biểu ca ôm ngực hộc máu, vẫn kiên trì không chịu hôn mê, chống đỡ đến khi vợ chồng Thọ Dương Hầu vẫn luôn yêu thương tôn tử nghe tin chạy đến, bày tỏ quyết tâm muốn cưới Liên Ngữ Tương của mình rồi mới ngắt đi.

Phủ Thọ Dương Hầu và Lưu Thái Phó đều rất quý trọng thể diện, ngày thường vô cùng thương yêu Hàn Lâm Việt, lúc này không ai để ý đến hẳn.

Hàn Lâm Việt cứ như vậy bị giam lỏng trong Hầu phủ dưỡng thương, cho đến khi hãn tự sát quá nhiều lần.

Cố gắng hết sức mà không khuyển bảo được, Hàn Lâm Việt lại lấy cái chết ra uy hiếp, mọi người trong phủ Thọ Dương Hầu đành phải thỏa mãn tâm ý của hãn. Lão Hầu gia buông tha mặt mũi đến xin từ hôn, Lưu Thái Phó giận dữ, gần như muốn tố cáo lên Tuyên Chính Điện, tìm Thừa Bình để đòi công đạo. Cuối cùng không giải quyết được gì, Lưu gia và phủ Thọ Dương Hầu triệt để trở mặt thành thù, từ đó trở đi không qua lại với nhau nữa.

Mà những hậu quả nghiêm trọng này Hàn Lâm Việt đều không biết, hãn còn đang đắm chìm trong đả kích khi biết tin Liên Ngữ Tương đã đính hôn, cả ngày hoảng hốt, phảng phất như mất đi thần trí.

Phu thê Thọ Dương Hầu cũng không biết phải làm sao, thấy bộ dạng hãn như thế, lời trách cứ sao có thể thốt ra khỏi miệng, chỉ cảm thấy không thể bình tĩnh lại được!

Vốn bọn họ đều cảm thấy Hàn Lâm Việt cố chấp muốn thành thân với Liên Ngữ Tương tất nhiên do hai người tình đầu ý hợp, sớm có ước định. Thời này không cấm đoán chuyện nam nữ tự nguyện đính ước, hai nhà là Tần Tấn chi hảo (*), vốn thường lui tới, hai người hợp ý nhau tự định chung thân cũng không phải không có khả năng, vì thế không ai nhiều lời, thậm chí còn không thông báo cho Hàn thị một tiếng.

(*) Tần Tấn chi hảo – Nên duyên Tần Tấn: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tả truyện”. Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ láng giềng tốt đẹp với nước Tần, Tấn Hiến Công đã đem con gái của mình gả cho Tần Mục Công. Về sau, Tấn Hiến Công khi tuổi về già rất ân sủng Hoàng phi Ly Cơ, bức chết Thái tử Thân Sinh. Ly Cơ lại còn muốn bức hại hai vị công tử là Di Ngô và Trùng Dĩ, khiến hai người đành phải trốn khỏi nước Tấn. Sau khi Tấn Hiến Công qua đời, con trai của Ly Cơ lên làm vua, nhưng ít lâu sau bị hai vị đại phu trung thành với công tử Di Ngô giết chết. Họ còn

cử người đi đón công tử Di Ngô đang sống lưu vong ở nước Lương về làm vua. Công tử Di Ngô được Tần Mục Công cử quân hộ tống về nước Tấn. Mấy năm sau, nước Tấn xảy ra nạn đói phải cầu cứu với nước Tần, được Tần Mục Công giúp cho khá nhiều lương thực. Nhưng mặc dù nước Tấn nhiều lần nuốt lời hứa và nói nước Tần những lời dị nghị, Tần Mục Công vẫn khoan dung độ lượng, giữ quan hệ bang giao với nước Tấn. Bấy giờ, công tử Trùng Nhĩ đang sống lưu vong tại các nước chư hầu, cuối cùng lưu lạc tới nước Tần. Tần Mục Công rất mến mộ và gả công chúa Hoài Doanh cho chàng. Công chúa Hoài Doanh thấy Trùng Nhĩ rất coi thường mình liền nói: “Hai nước Tần Tấn địa vị ngang nhau, sao chàng lại khinh rẻ tôi?”. Trùng Nhĩ biết mình đã sai, bèn lập tức xin lỗi nàng. Về sau, Tần Mục Công cử người hộ tống Trùng Nhĩ về nước. Cuối cùng Trùng Nhĩ trở thành vua nước Tấn, rồi cũng cho con trai mình lấy con gái vua nước Tần làm vợ. Hai cha con đều thông gia với nước Tần. Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Ngày nay người ta vẫn dung nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.

Ai biết được thời điểm Hàn Lâm Việt vừa từ hôn thành công thì truyền ra tin tức Liên Ngữ Tương đính hôn, đối tượng là Sở Vương Lưu Trạch.

Trời mới biết, trước đó gần như không có người nào biết Liên Ngữ Tương làm thế nào thông đồng được với Sở Vương gia!

Đối mặt tình huống này, Thọ Dương Hầu phủ chỉ có thể tự mình nuốt xuống sự uất nghẹn này, không những vậy còn phải đưa lễ mừng Liên Ngữ Tương đính hôn.

Liên Ngữ Hàm biết Hàn biểu ca thích Liên Ngữ Tương, bởi vì thái độ của hắn với mình và Liên Ngữ Tương khác nhau quá lớn. Thế nhưng Liên Ngữ Hàm là một cô nương kiêu ngạo đến ngạo mạn, nàng hoàn toàn không quan tâm đến tấm lòng của Hàn Lâm Việt. Nếu huynh thích Liên Ngữ Tương đến vậy, thì cứ việc đối xử tốt với nàng ta đi, ta mặc kệ huynh.

Cứ như vậy, Liên Ngữ Hàm và Hàn biểu ca càng ngày càng bất hòa, cuối cùng không khác gì người xa lạ. Nàng cứ lạnh lùng nhìn Hàn Lâm Việt ngoan cố hăm sâu vào, lại không nghĩ rằng hãn còn một chút dũng khí cố gắng giãy dụa.

Trong mắt nàng, Hàn Lâm Việt hoàn toàn tự làm tự chịu. Nếu lúc trước hãn phản đối ngay từ khi người Lưu gia đưa ra ý đồ muốn kết thân, sau này muốn thành thân với Liên Ngữ Tương sẽ không có bất cứ khó khăn nào, dù sao gia thế hai nhà không chênh lệch nhiều, ấn tượng của Liên Ngữ Tương lưu lại trong lòng mọi người cũng không tồi.

Cho nên, đối với Hàn Lâm Việt, nàng chỉ có thể nói hai chữ – đáng đời!

Nhưng kiếp này sống lại, phải một lần nữa chứng kiến bánh bao nhỏ dụi ngoan như Hàn Lâm Việt trải qua biến cố như vậy, Liên Ngữ Hàm đột nhiên cảm thấy vô cùng tức giận, không chỉ với hãn, mà còn giận cả Liên Ngữ Tương.

Vừa nghĩ đến cậu nhóc đang sợ hãi nhìn nàng, cố gắng lấy lòng nàng, sợ nàng tức giận này, mười năm sau sẽ một mình rời khỏi kinh thành đi tới Lương Châu, cuối cùng chết trên chiến trường giao chiến với Địch Nhung, Liên Ngữ Hàm hận không thể tát hãn hai cái, chỉ chỉ trán hãn mà mắng – Người cái tên ngu xuẩn này!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 6

B

ời vì hồi tưởng lại những ký ức không quá tốt đẹp kia, sau đó Liên Ngữ Hàm có chút không vui, Hàn biểu ca nghĩ rằng vì mình nhắc tới vị đường tử kia nàng mới trở nên như vậy, cảm thấy không mấy ưa Liên Ngữ Tương còn chưa gặp mặt, đối xử với Liên Ngữ Hàm càng thêm dịu dàng.

Sau giờ ngọ Thọ Dương hầu cũng trở về phủ, gọi ngoại tôn nữ tới thư phòng nói chuyện. Ngữ Hàm nhìn quanh thư phòng của tổ phụ một lát, trò chuyện câu được câu không, Thọ Dương Hầu thấy nàng chớp chớp đôi mắt to thật khả ái, sắc mặt cũng nhu hòa hơn, đưa tay bế nàng ngồi trên đùi mình.

Liên Ngữ Hàm ngửa đầu hoang mang hỏi: “Ngoại tổ phụ, những đường ca của con đa số tập văn, nhưng ở nhà chỉ học võ lòng, tám tuổi sẽ phải đến học trong thư viện, bởi tổ phụ nói tiên sinh về nhà dạy không tốt. Nhưng con nghe Đại biểu ca nói học vấn của tiên sinh ở đó chỉ bình thường thôi, vì sao Nhị biểu ca đã chín tuổi vẫn còn ở nhà đọc sách?”

Thọ Dương Hầu sững sốt: “Cũng đúng, dù sao Lâm Việt cũng là nam hài tử, sao có thể giữ mãi trong nhà?” Lập tức bắt đầu nghĩ xem trong kinh có thư viện nào danh tiếng tốt, định sau này nói chuyện với nhi tử về vấn đề giáo dục Lâm Việt.

Ngữ Hàm chớp mắt ra vẻ già dặn, thở dài: “Haizzz, Lâm Việt biểu ca sinh ra trắng trẻo, mặc đồ nữ có lẽ còn giống con gái hơn cả con. Nghe nói người càng đọc sách nhiều sẽ có khí chất điềm đạm, nho nhã, tương lai không biết chừng biểu ca còn xinh đẹp hơn con nữa.”

Thọ Dương Hầu bật cười: “Ý tưởng cổ quái ở đâu ra vậy?” Lại nhẹ nhàng nhéo mũi nàng, cười nói: “Con sinh ra đã đẹp, mấy nữ hài trong phủ có ai so sánh được với con, ngay cả mẹ con khi còn nhỏ cũng không xinh đẹp bằng con, sao bây giờ còn muốn so sánh cả với biểu ca hử? Hẳn chỉ có làn da hơi trắng một chút, đâu có âm nhu như nữ nhi các con...” Nói thì nói vậy, nhưng xét về tổng thể thì đứa nhỏ Lâm Việt này đúng là không đủ dương cương.

Điều nên nói đã nói, trong lòng Liên Ngữ Hàm không còn gánh nặng, nhanh chóng đổi đề tài: “Ngoại tổ phụ, con muốn đi Giang Nam, nghe nói phong cảnh nơi đó rất đẹp, người đã từng đến đó chưa?”

“Giang Nam sao...” Thọ Dương Hầu mỉm cười, “Đã từng, khoảng mấy chục năm trước ta đi cùng với ngoại tổ mẫu của con. Khi đó nàng còn nhỏ hơn Đại biểu ca con bây giờ, ham chơi vô cùng, tại Tô Châu nhìn thấy người ta chèo thuyền nhỏ cũng háo loạn muốn thử, ta không lay chuyển được, đành phải mượn một chiếc thuyền cho nàng chơi đùa...”

Liên Ngữ Hàm chống cằm ngồi nghe, trước mắt như hiện lên cảnh tượng kia, không khỏi ngẩn ngơ: “Ngoại tổ mẫu chắc hẳn rất thích nơi đó, cũng thích người đi đây đó cùng nàng.”

Thần sắc Thọ Dương Hầu chợt cứng lại, hồi tưởng chuyện năm đó – Đúng vậy, tính tình A Uyển luôn thích vui chơi náo nhiệt, nhiều năm qua, vì hẳn mà nàng chỉ có thể quanh quẩn ở nơi không hề thú vị như kinh thành. Nhưng bây giờ con cái đều đã lập gia đình, các cháu cũng lớn dần, hẳn sớm cáo lão rời triều, vì sao không mang A Uyển đi đây đi đó một thời gian?

Càng nghĩ càng thấy đúng, Thọ Dương Hầu thoải mái cười, cúi đầu thấy tiểu nha đầu đang mở đôi mắt to đen lúng liếng nhìn mình tò mò, nhin không được xoa xoa đầu nàng, cười nói: “Nói không chừng ta và ngoại tổ mẫu của con còn có thể đồng hành cùng con đó.”

Đối với quyết định của trưởng phu, Thọ Dương Hầu phu nhân đã hơn 50 tuổi rồi mà còn mừng rỡ đến mức nhảy cao ba thước, giống như hồi còn thiếu nữ ôm chầm lấy cánh tay Thọ Dương Hầu lắc lắc, tươi cười ngây ngô.

Thấy cha mẹ vui vẻ như vậy, Hàn Cửu Cửu vốn muốn ngăn cản không thể mở miệng, chỉ có thể yên lặng đứng nhìn. Hàn phu nhân không có ý kiến gì, còn rất vui mừng nữa là đằng khác – cha mẹ chồng đều không ở nhà, chẳng phải đến phiên nàng làm chủ? Tuy từ trước đến giờ bà bà (mẹ chồng) không chú ý quản gia, nhưng trên đỉnh đầu bị hai Tôn đại phật đè ép và tự mình làm chủ là hai cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Không có tâm tình phức tạp như cha mẹ, Hàn Lâm Việt mới chín tuổi lại cảm thấy rất phiền muộn, bình thường tổ phụ tổ mẫu thương yêu hẳn nhất, bây giờ hai người đi rồi hẳn sẽ rất nhớ bọn họ.

Liên Ngữ Hàm dùng đầu ngón chân cũng biết được ý nghĩ hiện tại trong đầu cái bánh bao nhỏ này, khuyến khích: “Hai người ngoại tổ phụ đã lớn tuổi, đi ra ngoài càng phải chú ý an toàn, không bằng biểu ca đi cùng nhé, trên đường đi cũng thay mặt Cửu Cửu tận hiếu với hai người.”

“Thật sự có thể chứ?” Hàn Lâm Việt ngạc nhiên chớp chớp mắt.

“Vì sao không thể?” Liên Ngữ Hàm cũng nháy mắt lại.

Hàn Lâm Việt tin tưởng, vui vẻ chạy đến trước mặt phu thê Thọ Dương Hầu, lớn tiếng tuyên bố muốn thay cha mẹ tận hiếu, nắm chặt tay thể hiện quyết tâm trên đường sẽ chăm sóc tổ phụ tổ mẫu thật tốt.

Lời nói trẻ con lại khiến bốn vị trưởng bối mềm lòng, Thọ Dương Hầu cười lớn kéo tay cháu trai, liên tục nói: “Tốt, tốt!”

Vì thế, chuyến đi Giang Nam lại có thêm một tên nhóc bánh bao đồng hành.

Tối tối trở về nhà, Liên Ngữ Hàm báo lại tin tức phu thê Thọ Dương Hầu muốn cùng đi, Hàn thị nhất thời bị đả kích, cũng không cho trượng phu sắc mặt tốt đẹp, sớm về phòng thương tâm một mình. Liên Thế Giác đuổi theo nàng, không biết tối nay hẳn có bị nhốt ngoài cửa không đây.

Tần lão phu nhân đã một ngày không được gặp cháu gái cưng, lôi kéo tay nàng không chịu buông. Hai bà cháu thuận miệng nói chuyện phiếm, Đại phu nhân Từ thị ngồi bên cạnh thỉnh thoảng nói thêm vào mấy câu.

Đang nói, đột nhiên đề cập đến tin tức lớn hôm nay.

“... Ta thấy rất kỳ lạ, mấy ngày trước Hoàng hậu triệu đích nữ các nhà tiến cung, chẳng lẽ không phải để chuẩn bị tuyển phi sao? Tại sao nay lại nói muốn giữ đạo hiếu, hậu cung ba năm không thêm người chứ?” Từ thị liên tục lắc đầu, đàm luận chuyện hoàng gia mà không chút nào chột dạ.

Tần lão phu nhân cũng không hiểu: “Nghe quốc công gia nói, hôm nay trên điện Hoàng thượng vô cùng tức giận khiến trách mấy vị thượng thư ngay trước mặt mọi người, hỏi bọn hãn thi cốt tiên đế còn chưa lạnh, nay lại nhắc tới tuyển phi là có ý gì...”

Từ thị chặc lưỡi: “Hoàng thượng nói lời này thật sự quá nặng nề.”

“Chẳng thế à.” Tần lão phu nhân có chút vui sướng khi cười gập hợa, “Lúc trước có mấy nhà truyền ra rằng nữ nhi nhà họ hợp mắt Hoàng hậu, nay thế diện mất hết! Nhất là phủ Tả tướng, Lục cô nương nhà hãn gặp được Hoàng hậu, cảm thấy bản thân vào cung là việc ván đã đóng thuyền, khắp nơi tỏ vẻ cao ngạo hơn người, nực cười hơn nữa là gia đình họ cũng nghĩ vậy, thối phồng nàng ta như Phượng Hoàng, đè ép các tỷ muội khác, nay bị truyền bá ra ngoài...”

Liên Ngữ Hàm kinh ngạc nghe, mờ mịt. Nếu nàng nhớ không lầm, Lục cô nương phủ Tả tướng, sau này là An tài tử, đích thực là tiến cung vào đầu năm sau. Vị An quý nhân này dung mạo kiêu diễm, nhưng tính cách ương

ngạnh, mắt cao hơn đỉnh đầu, khi mới nhập cung ý mình có tổ phụ là Thừa tướng, không hề cung kính với các phi tử có địa vị cao, khiến Thừa Bình đế chán ghét nên nhiều năm không được sủng. Cho đến khi nàng tiến cung thì nàng ta vẫn chỉ là một tài tử Lục phẩm.

Nếu ký ức của nàng không sai, thì không hề có việc Hoàng thượng giữ đạo hiếu với tiên đế mà hậu cung ba năm không tuyển người. Nếu đầu năm sau không có người tiến cung, vậy Tứ Ngũ Lục Thất Bát hoàng tử do ai sinh? Nàng nhớ rất rõ ràng, sau khi Thừa Bình đế đăng cơ thì nhóm nữ nhân đầu tiên là sinh hạ nhiều tử tự (con nối dòng) nhất, cũng là quân chủ lực trong quá trình cung đấu sau này.

Cho nên, hiện tại hỗn loạn thành cái gì đây!!!

Rầu rĩ một hồi, Ngữ Hàm che miệng ngáp một cái, hai người đang vui vẻ trò chuyện bên cạnh lập tức chú ý tới, Tần lão phu nhân nhẹ nhàng xoa xoa lưng nàng: “Là ta sơ sót, là ta sơ sót, giờ này con nên đi ngủ rồi. Người tới, đưa cô nương trở về sân!”

“Thôi để con đưa nàng về, trời bên ngoài quá tối, sợ rằng hạ nhân không cẩn thận.” Từ thị ôm lấy Liên Ngữ Hàm, chủ động nói.

Tần lão phu nhân thấy vậy càng vui vẻ, nhìn Đại tức phụ (con dâu trưởng) tỏ ý khen ngợi, gật đầu đồng ý, lại dặn dò hai người trên đường phải cẩn thận, thẳng đến khi họ đi ra khỏi cửa mới thôi.

Bìa làm chơi lúc hâm dở, ta làm bằng paint nên ko đẹp lắm. Vẫn đang mong chờ có nàng nào giỏi thiết kế cho bộ này 1 bìa *mắt long lanh*

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 7

N

gày Ngũ Hàm rời kinh, trời đổ mưa phùn.

Đập vào mắt là màn mưa rơi dày đặc, lại không cản được ánh mắt người đứng trên Vọng tinh đài (đài ngắm sao) trông về phía xa.

“Bệ hạ, trời đã tối...” Tổng quản thái giám Trương Phúc cẩn thận mở miệng. Sau khi hạ triều, bệ hạ lập tức tới Vọng tinh đài cao nhất kinh thành, nhìn về phía đông nam không nói một lời. Hãn cũng theo tầm mắt bệ hạ mà trông sang nơi đó nhưng không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Thừa Bình đế Lưu Diên mắt đẫm tai ngơ, im lặng đứng yên, bóng dáng cao lớn dưới ánh chiều tà càng trở nên thâm trầm u ám, phảng phất như ngăn cách tất cả ánh sáng và hi vọng.

Trương Phúc nhìn một lúc, không hiểu sao trong lòng cảm thấy xót xa.

Lưu Diên kỳ thật cũng không biết mình nghĩ cái gì, hình như hãn đã suy nghĩ rất nhiều, lại dường như không nghĩ gì cả.

Hạ triều là giờ Thìn (7h -9h sáng), có lẽ nàng đã sớm ra khỏi thành. Thực ra hãn muốn đứng ở cửa thành, biết đâu có thể nhìn thấy hình dáng nàng lúc nhỏ. Tính ra thì từ khi sống lại hãn chưa từng gặp nàng – hoặc là nói, từ sau khi nàng tự thiêu tại Triệu Dương cung chưa từng gặp lại.

Phi tần chốn hậu cung phóng hỏa tự sát trong tâm cung, nếu là người khác, dù không tru di cửu tộc, nhà mẹ đẻ của nàng cũng phải gánh chút tội. Nhưng... đó lại là nàng...

Sau khi nàng đi, người người trong hoàng cung đều cảm thấy bất an, sợ tội danh phóng hỏa mưu hại Hoàng quý phi đổ lên người mình, rất tích cực tra tìm hung phạm. Hãn thấy vậy chỉ cười khổ – trừ hãn ra, ai có thể biết được, trận hoả hoạn ấy do chính nàng đốt?

Hãn luôn biết người con gái này lãnh tâm lãnh phế, nhưng thân bất do kỷ(biết nhưng không thể làm gì được). Khi ấy chỉ cần người ở bên cạnh hãn, hãn đã cảm thấy mỹ mãn, dù không chiếm được trái tim nàng hãn cũng vui vẻ chịu đựng. Cho đến khi nàng dùng phương thức này rời đi.

Ai nói đế vương không biết yêu?

Sau khi nàng đi, hãn cũng chết tâm, lại mất đi khát vọng sống. Dùng một chút thời gian cuối cùng thu xếp cho người nhà của nàng và Hoàng đế kế nhiệm, Lưu Diên dứt khoát đi theo nàng, muốn nhanh chóng đuổi theo nàng, không chừng còn có thể gặp lại trước cầu Nại Hà.

Sau đó, hãn trùng sinh.

Không phải là không muốn buông tay, thế nhưng lại không bỏ được, làm sao đây?

Nghĩ đến đủ sự việc phát sinh kiếp trước, Lưu Diên thay đổi sắc mặt – thật ra không phải không có cách.

Hoạt động tứ chi đã đông cứng, một dòng nước ấm từ ngực lan ra toàn thân, Lưu Diên cảm giác mình như sống lại.

“Khởi giá... Hồi cung!”

*****

Hai đôi phu thê An quốc công và Thọ Dương Hầu cùng xuất hành, vô cùng phô trương, đây là chuyện có thể đoán trước được.

Vợ chồng Thọ Dương Hầu vốn định đi du lịch, đương nhiên đi đâu cũng được. Bởi khuê trung hảo hữu (bạn thân nơi khuê phòng) của Tần lão phu nhân bệnh nặng, nên mọi người quyết định tới Tô Châu trước, dù sao đại thọ tám mươi tuổi của Liên gia tộc trưởng diễn ra trong tháng 12, còn dư dả thời gian.

Kiếp trước tuy Liên Ngữ Hàm sống tương đối tiêu sái tùy ý, nhưng lần đi xa nhất là cùng Lưu Diên đi săn ở Thượng Lâm Uyển. Về phần thành Cô Tô xa ngàn dặm, nàng mới chỉ thấy qua sách vở, mơ hồ biết được nơi đây có cây cầu nhỏ bắc qua sông nhỏ, cùng tường thành cổ kính tao nhã.

Không ngờ ngay tại bến tàu đã nhìn thấy cảnh trao đổi nhộn nhịp, hoàng hóa chất đầy như núi, không hề lịch sự tao nhã như trong tưởng tượng. Liên Ngữ Hàm đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thích thú nhìn cảnh tổng quản Liên Vân bận rộn xoay vòng vòng, Tần lão phu nhân gọi nàng vài tiếng cũng không nghe thấy.

“Tổ mẫu gọi con?” Bị Thọ Dương Hầu phu nhân vỗ vỗ vai, nàng mới xoay người lại.

Trên gương mặt Tần lão phu nhân tràn đầy ý cười, vì ngay lập tức sẽ cập bến, khó chịu khi phải đi thuyền mấy ngày cũng vơi bớt: “Ta muốn hỏi con, sau khi chúng ta rời thuyền, Thẩm lão phu nhân muốn mời chúng ta ở lại nhà bà ấy, từ chối thì bất kính, nhưng chúng ta đông người, nếu ở lại sẽ rất phiền toái. Vì vậy, tộc nhân ở đây đã giúp tìm được một trang viên nhỏ, quét tước sạch sẽ. Ta đang phân vân, Hàm nhi nói xem, chúng ta ở đâu tốt hơn?”

Thọ Dương Hầu phu nhân cũng nhìn chăm chú vào tiểu ngoại tôn nữ, chờ nàng quyết định.

“Ở lại trang viên của mình đi, ở nhà người khác không được thuận tiện cho lắm.” Liên Ngữ Hàm nghĩ đến Trần gia, thầm bĩu môi.

Tần lão phu nhân có chút thất vọng, bà đã nhiều năm không gặp hảo hữu, muốn ở gần thân cận một chút, nhưng thấy tôn nữ không thích, hơn nữa có nhiều việc cũng không tiện, nên gật đầu đồng ý, cho người chuyển hành lý đến nơi ở tạm.

Thọ Dương Hầu phu nhân lại rất vui vẻ. Bà không quen biết Thẩm lão phu nhân, nếu thật sự ở lại Thẩm gia, vợ chồng bà hơi xấu hổ, hơn nữa sống trong nhà người ta, muốn ra ngoài du ngoạn cũng rất bất tiện.

Tô Châu Thẩm gia, vọng tộc trăm năm, vốn đời trước không có chuyến đi đến Giang Nam này, Liên Ngữ Hàm đáng lẽ không có liên hệ gì với Thẩm gia. Thế nhưng, trên thực tế, nàng không chỉ biết Thẩm gia, mà còn có chút sâu xa cùng bọn họ.

Năm Thừa Bình thứ tám, trưởng tôn Thẩm gia – Thẩm Hi, gần mười tám tuổi đã đỗ Thám Hoa, tác phong nhanh nhẹn, tao nhã, là nhân tuyển tốt nhất cho vị trí tôn nữ tể (cháu rể) trong mắt Tần lão phu nhân.

Thần kỳ là Liên Tam cô nương xưa nay ánh mắt khác với thường nhân cũng rất vừa ý hẳn. Càng thần kỳ hơn là Liên Tam cô nương người mà có nhiều người cầu thân đến mức gần như đập đổ cổng phủ An quốc công lại bị cự hôn (từ chối).

May mắn lúc ấy hôn sự của hai người chỉ do trưởng bối trong nhà lén bàn bạc, còn chưa truyền ra bên ngoài. Bằng không, dù Thẩm Hi có là Thám Hoa do chính Hoàng thượng bổ nhiệm, là tôn tử của khuê trung hảo hữu, Tần lão phu nhân cũng phải loạn côn đánh chết hẳn để bảo trụ trinh tiết cho tôn nữ của mình.

Đó là lần đầu tiên Liên Ngữ Hàm gặp ‘Thất bại’ trong truyền thuyết nên nàng cảm thấy rất hứng thú với biểu muội Thanh Mai mà Thẩm Hi không muốn phụ lòng.

Lần này đến Tô Châu, Tần lão phu nhân muốn gặp lại hảo hữu, còn Liên Ngữ Hàm thật ra là muốn xem mặt mũi vị ‘biểu muội’ kia.

Thế nhưng nàng không ngờ có thể gặp được dễ dàng như vậy, lại càng không thể ngờ, ‘biểu muội’ này lại là cố nhân.

Diêu Linh Nhi vẫn nhu nhược như trong trí nhớ, nắm chặt tay áo tiểu thiếu niên Thẩm Hi, nửa người trốn sau lưng biểu ca, khiếp sợ lộ ra nửa khuôn mặt đánh giá người trước mắt.

Liên Ngữ Hàm nhìn nàng thờ dài – vị này, đời trước là Nhu quý tần, hoá ra nàng là tiểu biểu muội mà Thẩm Hi thương yêu nhất.

Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy!

“Lâm Việt hiền đệ, Liên gia muội muội, vị này là thiên kim của Tri phủ Tô Châu Diêu đại nhân, là biểu muội của ta.” Thẩm Hi ôn hòa cười giới thiệu với hai người, lại quay sang Diêu Linh Nhi, ôn nhu nói: “Linh Nhi, vị muội muội này là thiên kim phủ An quốc công, An quốc công phu nhân là hảo hữu chí giao của tổ mẫu; vị này là công tử phủ Thọ Dương Hầu, họ Hàn, là biểu huynh của Liên gia muội muội.”

Diêu Linh Nhi tuy nhu mì e lệ, nhưng cấp bậc lễ nghĩa vẫn làm tốt, nghe vậy liền tiến lên thi lễ giữa những người đồng thế hệ, Liên Ngữ Hàm tuy tâm tình phức tạp nhưng không mất lễ tiết, cũng dàng hoàng chào hỏi Diêu Linh Nhi, lại không để ý tới nàng ta lấy lòng, xưng hô là ‘Diêu cô nương’ mà không phải là ‘Diêu tỷ tỷ’.

Đùa sao, đời trước Liên Ngữ Hàm vừa tiến cung đã là một trong tứ phi, không lâu sau lại tấn thăng thành Hoàng quý phi dưới một người trên vạn người, ngay cả Hoàng hậu cũng không dám xưng tỷ tỷ với nàng, huống chi là một quý tần nho nhỏ như Diêu Linh Nhi?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 8

T

hật ra Diêu Linh Nhi là một người rất đặc biệt, ít nhất thì Liên Ngũ Hàm cảm thấy nàng rất thú vị.

Đón gió rơi lệ, khóc một mình dưới ánh trăng, những chuyện ngu xuẩn này nàng ta làm tất cả, không những thế, bình thường chỉ cần nhìn thấy một mảnh lá rụng, một đóa hoa tàn cũng có thể khiến nàng ta ưu sầu vô tận, tiện đà thấp giọng khóc nức nở, khóc thoải mái mới thôi – cứ như vậy, lặp đi lặp lại.

Khi Liên Ngũ Hàm tiến cung thì nàng ta đã vào cung hơn ba năm, nhưng vẫn luôn bị ai sầu khổ trước sau như một, thậm chí đến sau này, khi Liên Ngũ Hàm hai mươi tuổi, nàng đã gần ba mươi, mà việc này vẫn tiếp diễn.

Đương nhiên, nếu chỉ có khóc thôi, Liên Ngũ Hàm chắc sẽ không chú ý tới nàng. Diêu Linh Nhi còn đặc biệt ở chỗ, những người từng tiếp xúc với nàng đều gặp xui xẻo, có người chỉ ngã một cái, đứng dậy vỗ vỗ hết bụi bặm lại không có việc gì, nhưng có người xui xẻo ngã một cái liền sảy thai.

Chuyện như vậy nhiều vô số kể. Không phải không có người hoài nghi Diêu Linh Nhi, nhưng khổ nỗi không tìm ra chứng cứ. Dần dà, phi tần trong cung đều tránh nàng như tránh rắn rết, có người nói tâm tư nàng thâm trầm ác độc, làm bộ làm tịch, có người cho rằng nàng là tai tinh (sao xui xẻo), trời sinh mệnh không tốt, ai đụng tới nàng đều gặp xui xẻo.

Ban đầu, Liên Ngũ Hàm còn cảm thấy nàng là nữ nhân đứng sau màn điều khiến toàn cục, tuy hãm hại rất nhiều người nhưng không ai có thể bắt thóp, bởi vậy bưng bưng hứng trí quan sát hồi lâu, khiến Lưu Diên cũng thấy hứng thú, phái ám vệ trường kỳ theo dõi, chỉ vì thỏa mãn long hiếu kỳ của

nàng. Thế nhưng sau nhiều năm quan sát, Ngữ Hàm không thể không phủ định kết luận của chính mình – muốn dùng từ trí tuệ trên người Diêu Linh Nhi thật sự rất miễn cưỡng.

Vài năm sau khi Liên Ngữ Hàm vào cung, Lưu Diên gần như không đặt chân đến tẩm cung của các phi tần khác, thỉnh thoảng cũng chỉ đến tẩm cung những phi tần có địa vị cao từng hạ sinh công chúa hoàng tử ngời một lát. Mới đầu phi tần hậu cung còn cố gắng tranh thủ tình cảm, về sau tất cả đều chết tâm. Chân ái của đế vương rất khó gặp, đã không yêu người vậy người chẳng có cả tư cách tranh đoạt.

Dưới tình thế rõ mòn một như thế, Nhu quý tần vẫn kiên trì triển lãm tư thái nhu mì e lệ của mình trước mặt Thừa Bình đế, tận dụng triệt để mọi thứ có thể để khiến đế vương thương tiếc, ý đồ tranh thủ tình cảm, tuy rằng bách chiến bách bại, nhưng nàng lại chưa bao giờ nổi giận.

Chỉ số thông minh như vậy, khiến cho mỗi khi nhìn thấy nàng, Liên Ngữ Hàm đều phải thở dài tán thưởng.

Vốn Liên Ngữ Hàm rất coi thường nàng, chỉ là trong trường hợp kiếp kia, nàng chết mà kiên cường, khiến tâm tư khinh bỉ của Liên Ngữ Hàm giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn không thể thích nàng được.

Lần này trùng sinh, gặp lại trong một thân phận hoàn toàn khác biệt, Liên Ngữ Hàm ngẫm lại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Xong màn chào hỏi, Thẩm Hi làm đúng nghĩa vụ chủ nhà, dẫn hai huynh muội Liên Ngữ Hàm đi dạo xung quanh Thẩm phủ. Lâm viên của Tô Châu lừng danh thiên hạ, Thẩm gia lại là vọng tộc Tô Châu, trang viên đại trạch đương nhiên tu kiến rất lộng lẫy thanh lịch, hòn non bộ, quái thạch, đình đài lầu các nhiều không đếm xuể.

Ai ngờ tiêu bạch tỏ vẫn luôn giấu mình phía sau Thẩm Hi đột nhiên lên tiếng, giọng nói êm dịu: “Biểu ca, không bằng huynh mang Hàn công tử đi

ngoại viện dạo chơi, để muội đưa Liên muội muội đi dạo trong nội viện, bọn muội đều là nữ hài tử, có rất nhiều chuyện muốn nói.”

Đôi mắt ngập nước long lanh nhìn Thẩm Hi, khiến tâm hần mềm nhuyễn thành một đầm xuân thủy, không tìm được gậy đầu đáp ứng.

Liên Ngữ Hàm chán nản sóng vai đi tới cùng Diêu Linh Nhi, bởi nàng thể chất mảnh mai, đi không được ba bước lại phải ngồi nghỉ một chút, cho nên hiện tại đã trôi qua nửa canh giờ, Liên Ngữ Hàm mới đi qua hai tòa lầu, một mái đình.

Đi tới dưới một hàng liễu rủ, Diêu Linh Nhi đã thở gấp không ra hơi, đoán chừng lại phải dừng lại nghỉ ngơi.

Liên Ngữ Hàm rớt cuộc mất hết kiên nhẫn, hai tay khoanh trước ngực, mặt không chút thay đổi nói: “Là sơ suất của ta, Diêu cô nương thân thể không thoải mái, lại cũng là khách nhân giống ta, vốn không nên làm phiền cô nương dẫn đường.” rồi cười như không cười nói: “Thật sự rất xin lỗi.”

Sắc mặt Diêu Linh Nhi vốn hồng nhuận trong nháy mắt trắng bệch, như bị kinh sợ thật lớn, thân thể mềm mại hơi lắc lư: “Ta... thực xin lỗi, thực sự xin lỗi... ta, ta...” Nước mắt ngưng trên mi, thật khiến người thương xót.

Mày Liên Ngữ Hàm nhíu chặt, đến bây giờ nàng vẫn không thể phân biệt được nữ tử này rốt cuộc là kỹ xảo biểu diễn quá lợi hại hay thật sự nhu nhược.

Kết luận này khiến Liên Ngữ Hàm rất mất hứng, nàng liếc mắt nhìn Diêu Linh Nhi đang lã chã chực khóc, nhất thời xung quanh bất luận là nha hoàn Diêu Linh Nhi mang đến hay nha hoàn Thẩm gia đều bất mãn, ánh mắt khác thường nhìn chăm chăm Liên Ngữ Hàm, thậm chí hai thiếp thân nha hoàn của Diêu Linh Nhi còn tức giận ra mặt.

Liên Ngữ Hàm quét mắt nhìn một lượt những nha hoàn này, không nói một lời, xoay người rời đi.

Diêu Linh Nhi hoảng hốt, không kịp lau nước mắt, cất bước muốn đuổi theo, lại bị một nha hoàn của Thẩm phủ giữ chặt lại. Nha hoàn kia ôn nhu khuyên nhủ: “Biểu cô nương hãy khoan, thân thể ngài không tốt, Liên cô nương lại đi nhanh chắc chắn ngài không đuổi kịp, nô tỳ nghĩ lúc này Liên cô nương chắc sẽ đến chính phòng, chúng ta đến đó chờ nàng là được.”

Nha hoàn này là Nhị đẳng nha hoàn trong phòng Thẩm lão thái thái, thường ngày hạ nhân trong phủ nào có ai dám coi thường nàng, ngay cả mấy thiếu gia thấy nàng cũng gọi một tiếng tử tử. Hôm nay bị lão thái thái tạm thời phái tới hầu hạ Liên Ngữ Hàm, trong lòng nàng ta vốn không thích lắm, lại thêm An quốc công phủ đẳng cấp thâm nghiêm, Liên Ngữ Hàm chưa từng để mấy nô tài này vào trong mắt, dọc đường đi nàng ta bị bỏ quên triệt để, oán khí trong lòng ngày càng tăng.

Lúc này thấy Liên Ngữ Hàm trở mặt với Diêu Linh Nhi, còn phẩy áo bỏ đi, nàng cảm thấy trong lòng nở hoa, chờ lát nữa Diêu Linh Nhi đến khóc lóc kể lể trước mặt lão thái thái, nàng sẽ nhảy ra nói thêm vài câu, hung hăng khiến vị thiên kim quốc công phủ không coi ai ra gì này mất hết mặt mũi.

Chờ đến khi Diêu Linh Nhi dẫn một đám nha hoàn đến phòng chính, tình huống lại vượt xa dự đoán của nha hoàn kia.

Nguyên bản Thẩm lão thái thái đang tươi cười nhìn Diêu Linh Nhi, cho rằng Liên Ngữ Hàm đi chậm hơn, còn chưa tiến vào, đợi nửa ngày lại không thấy bóng người, lập tức biến đổi sắc mặt: “Chuyện gì đã xảy ra? Liên cô nương đâu?”

Tần lão phu nhân không thấy tiểu tôn nữ, sắc mặt trắng bệch, cố nén lên tiếng tránh qua mặt chủ nhà, ánh mắt lại cực kỳ sắc bén nhìn chăm chăm

Diêu Linh Nhi và đám nha hoàn, nhìn đến mức Diêu Linh Nhi đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, lưng lay sắp đổ.

“Nói mau! Các người câm hết rồi sao!” Thấm lão thái thái khó thở, chỉ về phía nha hoàn trong phòng bà, rống giận: “Liên cô nương đâu!”

Diêu Linh Nhi bị rống choáng váng, nước mắt ào ào tuôn rơi, yết hầu nghẹn lại, không nói nửa chữ.

Vẫn là nha hoàn nghĩ kế kia cơ trí, thấy tình huống không đúng, vội vàng quỳ xuống, mắt đỏ hồng, nói: “Bẩm lão thái thái, Liên cô nương vừa cùng biểu cô nương tranh cãi đôi câu, một mình chạy đi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Chúng nô tỳ tìm hơn nửa ngày không thấy mới vội vàng tới bẩm lão thái thái.”

Thấm lão thái thái tức giận đến khó thở, bất chấp mặt mũi con dâu, trực tiếp chỉ vào Diêu Linh Nhi mắng: “Ngày thường thấy người hiếu lễ nghĩa bốn phận, không ngờ trong lòng ẩn tàng ác ý! Trước không nói Liên nha đầu là khách quý của Thấm gia ta, người họ hàng như người vốn nên khiêm nhường (khiêm tốn + nhún nhường). Liên nha đầu mới mấy tuổi, mà người lại bao nhiêu tuổi rồi hả? Sao người có thể cãi nhau với một tiểu hài tử hả? Người...”

Thấy Thấm lão thái thái đã mắng không ra hơi, Tần lão phu nhân vội vàng kéo tay bà, vỗ vỗ lưng bà thuận khí: “Bà đừng vội, đừng nóng vội, cẩn thận lại đau ngực. Hiện tại việc cấp bách nhất là tìm kiếm Hàm nhi, còn lại nói sau...”, dừng một chút, giọng bà càng thấp hơn, “Tôi chỉ sợ nhà bà lớn như vậy, tiểu cô nương như nó không biết chạy đi đâu rồi, có bị hoảng sợ không...” Nói xong viền mắt đỏ ửng, vội vàng cúi đầu xoa xoa.

Thấm lão thái thái thấy thế lại càng khó chịu, hung hăng liếc nhìn Diêu Linh Nhi, hận không thể ăn sống nản. Vốn khuê trung hảo hữu ngàn dặm xa xôi chạy đến thăm, trong lòng bà cảm thấy vô cùng cảm động, nay tiểu tôn

nữ mà hảo hữu yêu thương nhất ở trong nhà mình bị cháu gái của con dâu bắt nạt, còn đi lạc! Nếu tiểu Ngữ Hàm bị cái gì làm kinh sợ, bà còn mặt mũi nào gặp bà ấy!?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 9

N

gay lúc Thẩm lão thái thái lo lắng không yên phái người tìm kiếm Liên Ngữ Hàm khắp nơi, vừa vặn Thẩm Hi và Hàn Lâm Việt cùng trở lại, thấy sắc mặt tổ mẫu và Tần lão phu nhân đều không tốt, Diêu Linh Nhi co rúc một bên im lặng rơi lệ, trong chính phòng lặng ngắt như tờ, liền đoán được có lẽ đã xảy ra chuyện.

Thẩm Hi bước lên một bước, còn chưa kịp mở miệng, Thẩm lão thái thái đã khẩn cấp hỏi: “Hi nhi có nhìn thấy Liên gia muội muội không?”

Thẩm Hi sững sốt, lập tức lắc đầu: “Con không gặp, chẳng phải Liên muội muội đi cùng biểu muội sao?”

Thẩm lão thái thái nghe hần nhắc tới Diêu Linh Nhi, nhất thời hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không nói gì thêm.

Diêu Linh Nhi run rẩy, sợ hãi ngẩng đầu, một đôi mắt đẫm lệ sung đỏ đối diện Thẩm Hi, nàng há miệng thở dốc, dường như muốn kêu ‘biểu ca’, nhưng e ngại lão thái thái đang ngồi phía trên, cánh môi giật giật, cuối cùng lại không phát ra âm thanh.

Biểu muội đôi mắt ửng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch khiến Thẩm Hi đau lòng vạn phần, hần cũng đã đoán được, có lẽ là vị Liên gia muội muội đã đi lạc trong nhà mình, lúc này đang vội vàng tìm kiếm.

Trong lòng Thẩm Hi rất bất mãn, chuyện này đâu có lớn lắm, đi lạc ngay trong nhà mình thì sao có thể bị bắt cóc được? Vì chút chuyện nhỏ này mà cũng trách cứ Linh Nhi... Thẩm lão thái thái là tổ mẫu của hần, không thể

trách cứ, vì thế ủy khuất của Diêu Linh Nhi toàn bộ đều tính lên đầu Liên Ngữ Hàm.

Trái lại, Hàn Lâm Việt hiểu chuyện hơn một chút, nghe nói Liên Ngữ Hàm đi lạc đã nửa ngày không tìm được, lo lắng đi đến bên Tần lão phu nhân: “Nơi này rộng lớn như vậy, biểu muội không biết lại chạy tới đâu rồi, hiện tại có lẽ nàng đang rất sợ hãi?” Lại nói với Tần lão phu nhân rằng mình muốn cùng đi tìm.

Tần lão phu nhân kéo hẳn vào trong lòng, đôi mắt đỏ lên, nói: “Con có lòng là tốt rồi, phải đi nhiều người như vậy, chắc có thể tìm được nhanh thôi, con phải ở đây với ta, ta phải thay tổ phụ tổ mẫu con trông chừng con thật tốt.”

Hàn Lâm Việt nghe vậy lập tức cúi đầu dựa vào lòng Tần lão phu nhân, không tiếp tục xin đi tìm biểu muội nữa.

Liên Ngữ Hàm đã đi đâu?

Nàng tới Khúc Khê lâu – nơi Thâm lão thái gia tiếp đón An quốc công.

Sau khi bỏ lại Diêu Linh Nhi và đám nha hoàn, Liên Ngữ Hàm tùy tiện chọn một con đường thoát nhìn phong cảnh thật tốt, vừa đi vừa ngắm cảnh, một mình thoải mái vui vẻ. Đi một hồi, nàng liền gọi một hạ nhân Thâm gia, bảo hẳn dẫn đường đi tìm tổ phụ An quốc công.

“Trong núi không có nơi nào không có suối, suối lại chảy vào sông.” Khúc Khê lâu, tên như ý nghĩa, là một tòa lâu nhỏ nằm ngay bên dòng suối.

An quốc công và Thâm lão thái gia nhàn nhã ngồi trên lầu hai, cánh cửa khắc hoa mở rộng, nhìn rõ toàn bộ cảnh vật ngoài lầu. Chung quanh cũng không có hạ nhân, pha trà dâng hương đều là hai lão nhân tự mình làm lấy.

Hạ nhân bị Liên Ngữ Hàm gọi dẫn nàng đến đây, con đường đi tới có chút u tĩnh (u nhã tĩnh mịch), còn chưa bước tới hành lang nước chảy, nàng đã

phất phất tay, hạ nhân dẫn đường hiểu ý lui ra, đoạn đường còn lại để nàng đi một mình.

Tầng một Khú Khê lâu được gọi là ‘Hữu Ninh Đường’, Ngử Hàm sau khi tiến vào cũng không vội lên lầu, trước tiên đi dạo quanh lầu một, lại đi đến lối vào tiểu lâu, tinh tế thưởng thức Giang Nam lâm viên u nhã yên tĩnh này.

Đứng được một lát lát, đột nhiên nghe được từ cửa sổ trên lầu truyền tới tiếng nói chuyện đứt quãng, ‘Sở vương’, ‘Thanh Châu’, hai từ miễn cảm này lọt vào tai nàng, Ngử Hàm nghiêm mặt, cúi đầu lắng nghe.

“... Tâm tư lão Vương phi thật lớn a... Dù là lão Vương gia hay tiểu Vương gia đều không có tâm tư ấy, vậy mà một nữ nhân như nàng ta lại có dã tâm như vậy...” Thấm lão thái gia vuốt râu cười nói: “Chỉ là Thanh Châu hoang vắng, dù Lý thị của nàng có là vọng tộc địa vương thì sao chứ? Loại đám hỏi này ta cũng không lạ gì, nhưng cưới về không phải con dau đâu, mà chắc chắn là một tang môn tinh (ngôi sao tai họa, dính phải sẽ diệt tộc?)!”

Thanh âm An quốc công chậm rãi vang lên: “Vốn ta cho rằng gia giáo nhà hãn xưa nay rất hoàn hảo, dường ra không biết bao nhiêu Sở vương phi, mọi mặt đều mạnh mẽ. Nay xem ra là ta nhìn nhầm rồi... Dung Dư nhà ông là một hài tử tốt, Lý gia không xứng với hãn.”

“Ha ha ha!” Thấm lão thái gia cười to: “Xem ông nói cái gì này! Trái lại ta cũng không ghét bỏ nữ hài nhi nhà hãn, chỉ ghét dòng họ hãn mà thôi. Dung Dư cũng đã trưởng thành rồi, sang năm đã 22 tuổi, cả đại ca của Thấm Hi cũng sắp thành hôn được rồi... vì hôn sự của hãn mà hai lão nhân chúng ta âu lo đều bạc đầu đây này, nếu cô nương kia không mang họ Lý, đây cũng là một mối lương duyên...”

“Haizzz, người sống 100 tuổi, hết 99 năm đều phải âu lo. Nhi nữ đều là nợ a...”

Liên Ngữ Hàm lẳng lẳng suy tư vấn đề hai người đề cập đến, vả vai đột nhiên bị vỗ nhẹ – nàng cứng người, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, làm ra một mặt quỷ cực xấu xí, đột nhiên quay đầu lại.

Người vốn muốn dọa nàng lại giật mình nhảy dựng, che miệng liên tục lui về phía sau, hoảng sợ nhìn chăm chăm vào nàng.

Liên Ngữ Hàm cười lạnh, khinh thường liếc hẩn một cái, thân nhiên đi ra khỏi tiểu lâu, người nợ đi sát theo chân nàng, đến tận khi ra tới một nơi mà hai vị lão nhân không thể nghe thấy, người nợ mới kỳ quái hỏi: “Không sợ sao?”

Liên Ngữ Hàm nhàn nhạt liếc hẩn, thấy là một nam tử khoảng chừng 20 tuổi, bộ dáng tuấn tú nhưng có vẻ hơi ngốc, liền cao ngạo ngẩng đầu lên, xoay người tiếp tục đi.

Người trẻ tuổi không dọa được nàng, có vẻ không phục, tiếp tục đi theo nàng nhưng lại không biết phải nói gì mới tốt.

“Này, nhóc là hài tử nhà ai vậy?”

Đi đến trước một mái đình, Liên Ngữ Hàm rốt cuộc dừng bước, cúi đầu hỏi hẩn: “Thúc thúc là Thẩm Dung Dư?”

Thẩm Dung Dư sờ mũi, không đáp, híp mắt hỏi lại: “Nhóc là Vĩnh Ninh huyện chủ?”

Liên Ngữ Hàm sáng khoái gật đầu: “Đúng.”

“Vậy tại sao nhóc lại ở trong này một mình? Hẩn là lão thái thái phải bảo Thẩm Hi đưa nhóc đi du ngoạn rồi mới đúng chứ?” Thẩm Dung Dư rất khó

hiếu.

“Thẩm Hi để biểu muội hấn mang ta đi dạo trong vườn, Diêu Linh Nhi đi quá chậm, nên ta bỏ đi một mình.” Ánh mắt Liên Ngữ Hàm lấp lánh sáng lên, trả lời câu hỏi của hấn, sau đó đưa ra nghi vấn của mình: “Thúc biết khinh công?”

Thẩm Dung Dư kinh ngạc: “Hắc, nhóc con biết cái gì là khinh công sao?”

Liên Ngữ Hàm trợn mắt liếc hấn, vô nghĩa, một nam tử hơn 20 tuổi, đi đứng không phát ra tiếng động, nếu không phải khinh công thì chẳng lẽ hấn là ma sao?

“Thúc học khinh công từ ai?” Liên Ngữ Hàm ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, quyết tâm hỏi ra tận gốc rễ vấn đề.

Thẩm Dung Dư cười nói: “Nhóc con muốn biết cái này làm gì? Chẳng lẽ nhóc cũng muốn học?”

Liên Ngữ Hàm gật gật đầu.

“...” Thẩm công tử hết nói nổi, lần đầu tiên hấn phát hiện, tiểu nữ hài là một loại sinh vật rất khó hiểu.

Liên Ngữ Hàm nhìn bộ dáng hấn á khẩu không trả lời được, đột nhiên cảm thấy thật nhàm chán, không khỏi thở dài: “Hay thôi, cứ để ta nói với tổ phụ trước đã rồi tính sau.” Ngửa đầu nhìn hấn, thanh âm trẻ con mềm mại non nớt vang lên: “Trần thúc thúc, người có thể đưa con đến chính phòng không? Tổ mẫu con hiện giờ chắc rất sốt ruột rồi.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 10

L

iên Ngữ Hàm năm nay chỉ mới sáu tuổi, dùng đôi chân nhỏ xíu bước theo Thẩm Dung Dư vô cùng vất vả, mệt nhọc thở hồng hộc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhiễm lên một mặt đỏ ửng, đáng thương lại đáng yêu.

Thẩm Dung Dư đã tận lực đi chậm lại, nhưng tiểu cô nương bước theo vẫn thật miễn cưỡng. Lại đi thêm vài bước, Thẩm Dung Dư rốt cuộc ngừng lại, đưa tay ôm lấy tiểu cô nương, cười nói: “Thôi cứ để ta ôm nhóc vậy”, lại nhìn một lượt trên dưới thân thể nhỏ bé của Liên Ngữ Hàm, trêu ghẹo: “Tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng nhóc vẫn còn là một đứa nhỏ, chắc không có vấn đề gì ha?”

Liên Ngữ Hàm gật gật đầu, nàng hoàn toàn không quan tâm nam nữ hữu biệt gì đó, không phải tự mình bước đi là được.

Mấy vú già canh giữ ngoài chính phòng vui mừng đến chảy nước mắt, toàn bộ chen chúc lên vây lấy Thẩm Dung Dư. Hả kinh ngạc lắm lắm: “Từ khi nào mà ta lại được hoan nghênh như vậy?”

Liên Ngữ Hàm lặng lẽ nhìn hẳn một cái.

Đã sớm có người chạy vào báo tin cho hai lão thái thái, Tần lão phu nhân vội vàng chạy ra cửa, xông lên trước ôm lấy Liên Ngữ Hàm khóc không ngừng: “Bảo bối của ta... Con hù chết tổ mẫu rồi... Có bị va chạm ở đâu không...”

“Ôi chao, tìm được là tốt rồi, tìm được là tốt rồi.” Thẩm lão thái thái nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên mặt rốt cuộc cũng hiện ra nụ cười, hỏi con

trai:“Dung Dư, sao con lại đi cùng Ngử Hàm vậy? Gặp được trong vườn sao?”

Thẩm Dung Dư không biết nên trả lời thế nào mới tốt, hắn không kịp phản ứng tình huống hiện tại – lúc này hắn mới hiểu được khi này những hạ nhân kia vây lên là để nhìn tiểu cô nương trong lòng hắn, nhưng cái cảnh tượng này...

Khóe mắt Liên Ngử Hàm nhìn thoáng qua biểu tình rối rắm của hắn, lau nước mắt cho tổ mẫu rồi nói: “Thân thể Diêu cô nương không tốt, chỉ đi vài bước đã mệt đến mức thở hồng hộc, con không đành lòng để nàng vất vả đưa con đi dạo vườn nên đi một mình. Đi tới đi lui lại đụng phải Dư thúc thúc, ngài ấy lo lắng tổ mẫu sốt ruột nên đưa con về đây.” Dứt lời còn quay sang Thẩm Dung Dư, tươi cười sang lạn.

Thẩm Dung Dư sững sờ mỉm cười với nàng.

Tần lão phu nhân tát nhiên là vô cùng cảm tạ Thẩm Dung Dư, Thẩm lão thái thái vội vàng cười nói: “Đây là việc phải làm mà, bà còn khách khí cái gì? Ngử Hàm bị ủy khuất trong nhà ta, ta còn chưa thỉnh tội với bà đâu...”

“Thôi thôi,” Tần lão phu nhân phất phất tay, “Đâu có gì ủy khuất, tiểu hài tử nháo loạn thôi mà, Ngử Hàm hoàn hảo trở lại rồi, việc này kết thúc tại đây thôi.” Diêu Linh Nhi là ngoại sinh nữ (cháu gái ngoại) của Thẩm Đại phu nhân, là biểu muội của Thẩm Hi, mà mấy người Liên gia chỉ là khách, Tần lão phu nhân cũng không muốn khiến hảo hữu khó xử.

Thẩm lão thái thái biết tâm ý của bà, than nhẹ – tuy rằng nàng luôn luôn không thích bộ dáng hẹp hòi của Diêu Linh Nhi, nhưng không thể không để ý mặt mũi của Đại tức phụ (con dâu trưởng), chuyện thật này quả thật xử lý không tốt, nếu không phải Tần lão phu nhân thông cảm, lúc này nàng còn đang phải hao tâm tổn trí đây!

Lát sau Thấm đại phu nhân cũng tới, không biết nàng đã nói gì mà khiến Diêu Linh Nhi mang một bộ dáng bị ủy khuất rất lớn quay sang xin lỗi Liên Ngữ Hàm, lại tiếp tục khóc nức nở khiến Thấm Hi đau lòng không thôi.

Liên Ngữ Hàm không thích cái bộ dáng ủ rũ của nàng, nhưng Tần lão phu nhân nắm tay nàng, cho nên khi Diêu Linh Nhi đến xin lỗi, nàng cũng không tiếp tục làm khó nàng ta.

Không so đo với Diêu Linh Nhi, nhưng không có nghĩa là nàng bỏ qua cho mấy nha hoàn đáng ghét kia. Lúc này, mấy nha hoàn đó đều đứng trong phòng, thấy Liên Ngữ Hàm và Diêu Linh Nhi giải hòa, bọn họ đều thở dài nhẹ nhõm. Liên Ngữ Hàm quét mắt nhìn các nàng một lượt, bỗng nhiên cười nói với Thấm lão thái thái: “Thấm nãi nãi, con rất thích mấy nha hoàn này, bọn họ hầu hạ rất tận tâm.”

Thấm lão thái thái nghe vậy rất vui, vung tay lên: “Tốt, tốt, hầu hạ tốt nên thưởng!”, quay đầu nói với Tần lão phu nhân: “Ta biết quốc công phủ không thiếu hạ nhân, nhưng khó được Ngữ Hàm thích, nàng lại là một huyện chủ, cũng nên có thêm nhiều hạ nhân. Nếu hai người không ghét bỏ, thì hãy mang mấy nha hoàn này về, cho Ngữ Hàm sai sử!”

Nếu là người bình thường, lúc này nên từ chối – nào có đạo lý chỉ vì mấy câu nói của tiểu hài tử mà nhận lấy vài nha hoàn?

Nhưng Tần lão phu nhân đâu phải người bình thường, Liên Ngữ Hàm là bảo bối trong tim nàng, bảo bối muốn lấy trăng nàng cũng nguyện ý hái xuống, huống chi chỉ có vài nha hoàn? Lập tức không khách khí thu nhận.

Rời khỏi Thấm gia, Liên Ngữ Hàm không bỏ qua cho Thấm Dung Dư, lôi kéo tay hắn không chịu buông, ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Chờ sau khi con gặp được tổ phụ sẽ đến tìm thúc, đến lúc đó thúc phải nói cho con biết đó!”

Thấm Dung Dư xoa xoa đầu nàng, cười đáp: “Được, thúc nhớ rồi.”

Trên đường trở về, Tần lão phu nhân ôm Ngử Hàm hỏi nhỏ: “Sao con lại đi cùng Thẩm Dung Dư? Còn mấy nha hoàn kia, chuyện gì đã xảy ra? Con không được gạt ta, phải thành thật khai báo!”

Liên Ngử Hàm nhăn mặt: “Dung Dư thúc thúc là con gặp được trong vườn, công phu của hắn rất tốt, con chỉ hỏi thêm vài câu. Về phần mấy nha hoàn kia...” Cái miệng nhỏ nhắn phúng xuống dưới, “Hạ nhân Thẩm gia thật lớn gan, dọc đường luôn coi thường con...”

Tần lão phu nhân giận dữ: “Nực cười!”

“Con thấy Diêu Linh Nhi đi quá chậm, khách khí với nàng mấy câu, muốn đi một mình, nhưng không ngờ nàng ta đột nhiên khóc nức nở, cứ y như diễn kịch vậy.” Liên Ngử Hàm cười giễu cợt, “Nếu chỉ nha hoàn thiếp thân của nàng thì không tính, nhưng ngay cả nha hoàn mà Thẩm nãi nãi phái đến cũng dám mắng con, cứ như con đã tát Diêu Linh Nhi một cái vậy. Tâm địa Thẩm nãi nãi tốt như vậy, mà mấy nha hoàn trong phòng lại rất kiên cường, còn kiêu ngạo hơn cả biểu tiểu thu như Diêu Linh Nhi ấy chứ!” Khinh thường hừ lạnh.

Tần lão phu nhân mặt trầm như nước, cách màn kiệu nhìn chăm chăm vào mấy nha hoàn kia, ánh mắt lạnh như băng. Vỗ vỗ cánh tay tiểu tôn nữ, lão thái thái mỉm cười nói: “Được rồi, Hàm nhi đừng tức giận, nếu đã đến nhà chúng ta, tất nhiên không thể tiếp tục để các nàng không biết phân biệt trên dưới như vậy được.”

Liên Ngử Hàm ngoan ngoãn gật đầu – có tổ mẫu ở đây, những việc này nàng không cần phải bận tâm.

Trở về trong trang viên tạm thời, Ngử Hàm bắt đầu quán lấy tổ phụ An quốc công, lăm nũng muốn tập võ, khiến lão công gia sút đầu mẻ trán.

“Tiểu quai quai yêu quý của ta, không ở nhà làm một cô nương tốt, sao đột nhiên lại muốn học võ?” An quốc công bị tiểu tông này huyên náo như

hết cả đầu, không nhịn được thở dài, “Tập võ rất mệt nhọc, con làm sao chịu được!” Thấy tôn nữ muốn phản bác, hẳn lại nói thêm một câu: “Dù con có chịu được, nhưng chúng ta sẽ đau lòng!”

Liên Ngữ Hàm sớm biết sẽ không dễ dàng như vậy, nên một chút cũng không nản lòng, các kỹ năng làm nũng luyện được từ đời trước đều lôi ra, trừ phi An quốc công không đồng ý, không thì nàng nhất quyết không chịu bỏ qua.

An quốc công thương yêu đứa cháu này nhất, chỉ một lát liền đầu hàng, lại do dự nói: “Ta sẽ tìm cho con một sư phụ trước, nếu học thấy khổ quá thì lập tức dừng lại, được không?”

Liên Ngữ Hàm gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Tổ phụ, võ công của Dung Dư thúc thúc rất tốt, con muốn học cùng sư phụ của thúc ấy.”

An quốc công bật cười, búng trán nàng: “Con con muốn chọn lựa cơ đấy! Sư phụ của Dung Dư không phải người bình thường có thể gặp được, huống chi là mời đến nhà dạy võ cho con? Nếu con báai sư thành công, vậy thì phải đến ở trong sư môn mà tập luyện, cho đến khi được phép xuất sư mới thôi. Như vậy hai lão nhân chúng ta sẽ phải giao phó với cha mẹ con thế nào đây?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 11

A

n quốc công khuyên can mãi mới khiến Liên Ngữ Hàm bỏ đi ý niệm muốn làm sư muội Thẩm Dung Dư, ông lập tức xoay người phân phó thủ hạ đi tìm một võ sư giỏi – tốt nhất phải là nữ.

Lien Ngữ Hàm không quá để ý người dạy mình là nam hay nữ, mặc kệ là mèo đen hay mèo trắng, bắt được chuột chính là mèo tốt (*). Tương tự, chỉ cần huấn luyện cho nàng có được một thân công phu thì chính là sư phó tốt.

(*) làm việc không cần chú ý đến quá trình, quan trọng nhất là kết quả.

Không phải nàng đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn học võ, sau khi sống lại nàng luôn muốn học được một thân công phu giỏi, dù chỉ là mấy chiêu võ mèo ba chân cũng được, chỉ cần phòng thân là tốt rồi.

Đời trước nàng chịu thiệt ở khía cạnh này, tuy rằng cuối cùng đã chính tay đâm hung thủ, nhưng một đao kia vẫn để lại cho nàng sự thương tổn không thể xóa nhòa, đến nỗi dù sau này được chuyên sủng nhiều năm nàng không thể mang thai được nữa. Đây là lý do khiến nàng không thể trở thành Hoàng hậu, cũng khiến nàng không thể chân chính trở thành một Hoàng quý phi đúng nghĩa.

Nấn ná tại Tô Châu gần nửa tháng, phu thê Thọ Dương Hầu tiêu dao khoái hoạt vô cùng, tất cả các cảnh trí đẹp xung quanh đó họ đều tới du ngoạn. Phu thê An quốc công chỉ ở lại Thẩm gia làm khách vài ngày, sau đó cũng mang theo tiểu tôn nữ đi xung quanh du lãm.

Chẳng qua vì nửa tháng này bên lão tộc trưởng gửi đến mấy phong thư thúc giục, phu thê An quốc công đành vẫy chào tạm biệt Cô Tô thành, tiếp tục

xuất phát đi Lâm An. Mà mục đích phu thê Thọ Dương Hầu đi chuyến này chủ yếu là du lãm sơn thủy ôn chuyện cũ, vì vậy chia tay với thông gia ở đây, mang theo Hàn Lâm Việt đi đường bộ tới Dương Châu.

Trước khi chia tay, Thâm lão thái thái không để ý thân thể gầy yếu, cố ý tiễn Tần lão phu nhân qua Xương Môn (tên cổng thành ở Tô Châu, Trung Quốc). Hai vị lão tử muội (chị em lâu năm) cầm tay nhau hai mắt đầm lệ, nghẹn ngào khó tả. Mọi người xung quanh cũng rầu rĩ theo, cùng rơi lệ.

Chỉ có Liên Ngữ Hàm vô tâm vô phế (*), nhìn chăm chăm Thâm Hi, lập tức đi qua, chớp chớp đôi mắt to ngập nước, đáng thương hỏi: “Thâm Hi ca ca, huynh không thích muội phải không?”

(*) không tim không phổi – chỉ người nhẫn tâm hay suy nghĩ đơn giản, không quan tâm đến cảm nhận của người khác

Thâm Hi nghe hỏi vậy luống cuống tay chân: “Sao, sao có thể? Ta, ta...”

“Ngày đó Diêu cô nương nhận lỗi với muội, huynh có vẻ rất khó chịu.” Liên Ngữ Hàm nhếch môi, lộ ra thần sắc thương tâm nhưng quật cường, “Muội vốn không muốn bắt nàng ấy nhận lỗi, bọn muội vốn không có mâu thuẫn mà.”

Tiểu cô nương xinh xắn như búp bê đứng trước mặt hần, lộ ra thần sắc khiến người thương tiếc, trong lời nói có chút sắc thái sáng sủa khả ái hoàn toàn khác biệt với Diêu Linh Nhi, cán cân trong lòng Thâm Hi lập tức trở về thế cân bằng, thậm chí còn hơi nghiêng sang phía Liên Ngữ Hàm: “Ừ, ta biết, là tổ mẫu muốn nàng nhận lỗi, mọi việc không liên quan đến muội.”

Nghe hần nói vậy, Liên Ngữ Hàm cảm thấy thật thất vọng, đời trước chỉ cần nàng lộ ra thần thái này, dù nàng muốn gì Lưu Diên cũng đồng ý, không ngờ cảm tình giữa Thâm Hi và Diêu Linh Nhi sâu sắc như vậy, đến lúc này rồi mà thái độ vẫn đơ đanh chính. Nghĩ đến đây, mặt Liên Ngữ Hàm tối sầm, trừng hần một cái rồi quay ngoắt đi, bước tới chỗ Thâm Dung Dư.

Đầu Thẩm Hi đầy mờ mịt, sao tiểu cô nương này trở mặt nhanh vậy?

Thẩm Dung Dư sớm nhìn chăm chăm nàng, lúc này thấy nàng đi về phía mình, liền ngồi xuống nhìn thẳng vào nàng, cười híp mắt nói: “Tiểu nha đầu muốn nói gì với Dung Dư thúc thúc nào?”

“...” Liên Ngữ Hàm im lặng một chút, vươn cánh tay trắng nõn, dùng âm thanh trẻ con non nớt nói: “Con nghe nói người tập võ rất coi trọng thiên phú căn cốt, thúc có thể xem hộ con không?”

Thẩm Dung Dư phì cười, cầm lấy cánh tay mềm mềm, giả bộ sờ soạng một chút, chợt không nhìn được nhú mày nói: “Hắc! Vậy mà thật sự...”, hẳn đưa tay thăm dò bả vai tiểu cô nương, thần sắc trịnh trọng hẳn lên, “Để ta xem lại một lần.”

“Tiểu cô nương, con cốt cách thanh kỳ, quả thật là kỳ tài luyện võ vạn người không được một.” Thẩm Dung Dư nghiêm mặt nói với nàng.

Tuy rằng không khí rất bình thường, vẻ mặt hẳn cũng thật bình thường, nhưng có thể vì trước đó hình tượng không đứng đắn của hẳn đã ăn sâu vào lòng người nên Ngữ Hàm không quá tin tưởng lời này, cứ cảm giác hình như hẳn đang trêu đùa chính mình. Nghĩ vậy, Ngữ Hàm trịnh trọng gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

“Ai, ta không gạt con đâu, đó là sự thật!” Thẩm Dung Dư nhận ra nàng không tin mình, vừa ảo não vừa sốt ruột.

Liên Ngữ Hàm cười tươi, lộ ra hai núm đồng tiền nho nhỏ: “Con tin tưởng thúc nha!” Ngữ khí thật nhẹ nhàng.

“...Được rồi.” Thẩm Dung Dư nhức đầu, lại không thể làm gì được, xem ra tiểu cô nương này đã gạch một vạch đen lên tên hẳn rồi, không dễ dàng sửa lại.

Lần nữa xuất phát, An quốc công vốn nên ôn nhu an ủi lão thê lại tức giận cãi nhau với Tần lão phu nhân, khi Liên Ngữ Hàm chạy đến hai người tranh cãi ầm ĩ đến đỉnh điểm, ngời quay lưng về phía đối phương, không ai chịu nói gì, không khí vô cùng cứng nhắc.

“Tổ phụ”, Ngữ Hàm ôm cách tay An quốc công lắc lắc, “Chuyện gì xảy ra vậy? Hai người đừng cãi nhau mà, Ngữ Hàm rất sợ...”, đôi mắt ửng đỏ cùng thanh âm nghẹn ngào thật thích hợp với một tiểu cô nương sáu tuổi bị dọa sợ.

An quốc công hoảng hồn, vội vàng ôm lấy tiểu nha đầu nhẹ giọng dỗ dành: “Hàm nhi đừng sợ, đừng nha, tổ phụ và tổ mẫu không cãi nhau...”

Tần lão phu nhân vốn đang tức giận trượng phu, lúc này cũng không để ý gì nữa, trong mắt đều là đau lòng, hận không thể cướp tiểu tôn nữ từ tay trượng phu vào lòng mình: “Đều tại ông! Tự dưng ồn ào làm gì, không được dọa con bé!”

An quốc công trừng mắt, chòm râu vểnh lên: “Bà còn nói! Nếu không phải bà nhàn rỗi không có việc gì đồng ý định hôn ước của Hàm nhi với người ta, tôi cần lo lắng sốt ruột thế này sao?”

“Hôn-ước?” Mắt Liên Ngữ Hàm tròn tròn, liếc tổ phụ, lại ngó tổ mẫu.

“Cái này...” An quốc công tự biết mình lỡ miệng, cúi đầu không biết nói gì.

Tần lão phu nhân lại bất mãn, hét lên với ông: “Cái gì mà hôn ước với không hôn ước! Tôi đã nói bà ấy chỉ mới nhắc đến thôi, tôi chưa hề đáp ứng! Chẳng qua thấy đứa nhỏ Thẩm Hi cũng khá tốt nên chưa từ chối ngay thôi!”

An quốc công còn định mở miệng phản bác, lại nghe Liên Ngữ Hàm buồn bã nói: “Tổ mẫu, Thẩm ca ca không thích con, hình như huynh ấy ghét

con...”

“Làm sao có thể?” Tần lão phu nhân không tin có người không thích tiểu bảo bối của bà.

Ngữ Hàm hừ một tiếng: “Con cũng không thích hẳn!”

Lời này vừa nói ra, Tần lão phu nhân không nói thêm gì nữa – nếu bảo bối không thích, vậy thì quên đi.

Thuyền nhỏ khua mái chèo trên Tây Hồ, nước biếc uốn lượn, hoa cỏ xanh tươi, vắng vắng quanh tai tiếng hát ca mờ ảo.

Mặt nước không gió mà gợn sóng lăn tăn, chiếc thuyền trôi chậm chậm, chim chóc quanh bờ giật mình bay vút lên.

(Đây là bài từ “Thái Tang tử – thuyền nhẹ khua mái chèo ngán dạo chơi Tây Hồ” của nhà văn học họ Âu Dương sáng tác dưới thời Bắc Tống, bài từ gồm 2 câu.

Nguyên văn

轻舟短棹西湖好，绿水逶迤，芳草长堤。隐隐笙歌处处随。

无风水面琉璃滑，不觉船移。微动涟漪，惊起沙禽掠岸飞。

Theo baike

Do vốn văn thơ có hạn nên ta mạn phép để phần tạm dịch thôi.)

Bây giờ đã vào thu, nhưng cảnh vật Lâm An chưa hề có chút thu nào, hoa cỏ xanh tươi, hồ nước xanh biếc, cái gọi là trời cao quang đãng chắc cũng chỉ như thế này mà thôi.

Liên gia lão tộc trưởng – Liên Quân – năm nay tròn 80 tuổi, thân thể vẫn khoẻ mạnh, râu tóc bạc trắng, bộ dáng tiên phong đạo cốt (*), nhìn lướt qua chỉ sợ sẽ nghĩ đây là đạo sĩ nhà nào mời xuống núi. Liên Ngữ Hàm rất muốn sờ sờ bộ râu bạc kia, nhưng lại ngượng ngùng, dù sao nàng không thân thiết lắm với vị gia gia này.

(*) Tiên phong đạo cốt: Phong thái của ông tiên, cốt cách của người đạo. Ý nói dáng vẻ bên ngoài thanh cao, thoát tục, khiến cho người khác trông thấy phải đem lòng kính nể, quý trọng.

Lúc này thuyền hoa đang bập bênh trên Tây Hồ, non sông tươi đẹp, An quốc công Liên Khâm và Liên Quân uống trà cười nói, trong lúc lơ đãng phát hiện ánh mắt tiểu tôn nữ đang nhìn mình chằm chằm thì không nhịn được bật cười: “Hàm nhi nhìn gì thế?”

Liên Ngữ Hàm mở to mắt, ngậm ngừng nói: “Đại gia gia để râu dài như vậy, đến lúc ăn cơm người làm thế nào?”

“...” An quốc công ngẩn người, hồi lâu sau quay sang nhìn Liên Quân, “Đại ca, đệ cũng tò mò.”

“Cái này...” Liên Quân nhíu mày, tinh tế suy tư trong chốc lát, bản thân cũng bối rối, “Hình như là vén lên... ta cũng không rõ lắm...” Nghĩ nghĩ, ông nhón lấy một khối điểm tâm thử nghiệm, nhưng làm thế nào cũng không thấy thích hợp.

“Aiz...” Lão tộc trưởng thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Hình như ăn cơm hay uống nước đều không tiện.”

An quốc công bật cười, sùng nịch néo néo cái mũi nhỏ của Liên Ngữ Hàm, không nói gì.

Ánh mắt lão tộc trưởng rốt cuộc cũng rơi lên người Liên Ngữ Hàm – đây là tiểu tôn nữ mà đệ đệ thương yêu nhất, ông vốn chỉ cảm thấy có chút xinh

xắn đáng yêu, không ngờ còn lanh lợi nữa.

Ở trước mặt đại ca, An quốc công không giấu diếm gì cả, thấy Liên Quân đang đánh giá tôn nữ của mình, Liên Khâm cảm thán: “Nay đệ cũng coi như con cháu đầy đàn, tuy không phải mỗi người đều có tiền đồ, nhưng con cháu tự có phúc phận của chúng, đệ không quá bận tâm đến chúng. Chỉ có tiểu nha đầu này...”, vượt trán Liên Ngữ Hàm một cái, “Luôn khiến đệ lo lắng, đệ đã từng này tuổi rồi, không biết có thể nhìn thấy con bé lấy chồng không...”

Ngực Liên Ngữ Hàm đau xót, ánh mắt mờ đi, vội vàng kéo tay tổ phụ cúi đầu – nàng nhớ lại kiếp trước, tổ phụ cũng yêu thương nàng như vậy, nhưng sự yêu thương này lại gián tiếp dẫn đến cái chết của tổ phụ...

Vừa nhận được hàng e Châu gửi là bạn beta ngay, hu hu, em ý lặn ôn thi rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 12

A

n quốc công bị Liên Ngữ Tương làm cho tức chết.

Khi đó, là nhiều năm sau khi Liên Ngữ Tương xuất giá, nàng ta không chỉ có chút thông minh trêu đùa như hồi là tiểu thư khuê các, trở thành một Sở vương phi bát diện linh lung (khéo léo), dung mạo đoan trang, là thê tử hiền thực của Sở vương.

Thế nhưng cho dù nàng ta có tỏ vẻ hiền đức tài giỏi thế nào, danh tiếng có vang dội kinh đô, nhưng An quốc công phủ cũng không ủng hộ nàng, trên bất cứ phương diện nào, dù là tình cảm hay đầu tư chính trị, nàng ta vẫn kém Liên Ngữ Hàm.

Không chiếm được sự ủng hộ của gia tộc, nàng ta quay ngược lại chĩa đầu mâu vào An quốc công phủ, vì biết rõ tính tình mỗi người trong phủ, nàng ta một kích tất trúng (làm một lần đã trúng đích), trước khi Sở vương bức vua thoái vị thành công khiến An quốc công tức chết, cũng bắt giữ được Tần lão phu nhân và phu thê Liên Tam gia, muốn dùng họ để uy hiếp Liên Ngữ Hàm trong cung.

Đến cuối cùng Liên Ngữ Hàm mới được biết việc này, bởi trước đó Lưu Diên đề ép tin tức này xuống. Lúc ấy trong cung vô cùng hỗn loạn, nàng thân chịu trọng thương, ốc còn không mang nổi mình ốc, không chú ý tới tình huống trong An quốc công phủ. Cho đến sau này đại loạn được dẹp yên, nàng mới biết tin tổ phụ qua đời.

Nàng vốn nên hận Liên Ngữ Tương, nhưng từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng có cảm xúc nào quá sâu sắc, không hề có yêu hay hận, đến cùng chỉ có thích hay chán ghét. Sau sóng gió trong cung, nàng từng đến nhà lao thăm

Liên Ngữ Tương, khi đó Lưu Trạch đã bỏ mình, Liên Ngữ Tương không còn là Sở vương phi sang trọng duyên dáng lúc trước, chỉ còn một thân chật vật, đầu tóc rối bù.

Cách một hàng song sắt, Liên Ngữ Tương rống to vào mặt nàng, trút ra hết thảy ủy khuất cùng không cam tâm: “Vì sao? Vì sao mọi thứ đều thuộc về người? Vì sao? Dựa vào cái gì? Rõ ràng ta đều làm được... rõ ràng ta ưu tú như vậy! Vì sao tổ phụ luôn thiên vị người? Vì cái gì?” Sở vương phi luôn coi trọng phong nghi (phong thái + lễ nghi) gào khóc như một mù đàn bà chanh chua.

Liên Ngữ Hàm chỉ khẽ xoa tay lên vùng eo – nơi vết thương còn ẩn ẩn đau đớn, xoay người rời đi.

Ngày Liên Ngữ Tương tự sát, nàng đứng ở nơi cao nhất trên Vị Ương cung, bỗng nhiên nhớ lại thời điểm nàng mới nhập cung, Liên Ngữ Tương vừa trở thành Vương phi vào cung vấn an nàng. Khi đó, Liên Ngữ Tương xuân phong đặc ý (chỉ cảm giác vui vẻ hả hê sau khi đạt được thành tựu trong công việc hay cuộc sống), trong ánh mắt nhìn Liên Ngữ Hàm còn mang theo vài phần thương hại.

“Tam muội muội, muội cần gì phải làm vậy? Thâm cung vắng vẻ lạnh lẽo, sẽ làm hoang phí tuổi thanh xuân!”

Liên Ngữ Hàm ngồi trên ghế cao, chỉ nhếch môi cười cười: “Nơi này rất thú vị!”

Lúc ấy, Liên Ngữ Tương không thể hiểu được suy nghĩ của nàng, có lẽ cho đến lúc chết nàng ta chưa từng hiểu được – Điều mà Liên Ngữ Hàm theo đuổi, vĩnh viễn không giống đám người phàm tục kia.

Trong thoáng chốc, Liên Ngữ Hàm nghe được lão tộc trưởng và tổ phụ nói đến Vân Lâm thiên tự.

Vân Lâm thiền tự có một vị Vô Vân đại sư phật pháp cao thâm, có chút giao tình với Liên lão tộc trưởng. Lúc này thấy Liên Khâm đang buồn bã vì tương lai của tiểu tôn nữ, lão tộc trưởng liền đề nghị đưa Ngũ Hàm đến để đại sư xem cho, nếu không thể đoán mệnh thì cầu một khối Khai Quang ngọc bội bình an cũng tốt.

Vân Lâm thiền tự là một tòa tháp cổ tọa lạc bên cạnh Tây Hồ, ở dưới chân núi Linh Ẩn, dựa lưng vào ngọn núi phía Bắc, mặt tiền cũng hướng về núi. Thiền viện nằm giữa hai ngọn núi, rừng cây rậm rạp, là thâm sơn cốc tự (ngôi chùa cổ giữa rừng sâu), dập dờn mây khói.

Trong chùa tuy khách hành hương qua lại rất đông nhưng không hề ồn ào náo động, ba đại điện hương khói cường thịnh, trật tự ngăn nắp.

Giao tình của lão tộc trưởng và Vô Vấn đại sư không chỉ ‘có vài phần’ đơn giản như ông nói, đoàn người mới tới chùa đã thấy một tiểu sa di chờ sẵn từ lâu, dẫn họ đi vào nơi thanh u (thanh tịnh và đẹp đẽ) trong chùa.

Vô Vấn đại sư là một lão hòa thượng mặt mũi hiền lành, khí chất siêu nhiên, lão tộc trưởng có vẻ cực kỳ tôn sùng ông ta, gặp mặt cũng không ra vẻ tự cao tự đại mà cùng lão hòa thượng trò chuyện hết sức tùy ý. Tuy nói quan hệ hai người không tệ, nhưng nếu vừa gặp đã muốn người ta hỗ trợ thì có vẻ không tốt nên Liên Quân cùng Vô Vấn đại sư hàn huyên một lát mới đi vào chính đề.

Ai ngờ Vô Vấn đại sư vừa nghe xong đã nở nụ cười: “Bần tăng sớm biết ngài không có việc gì sẽ không đến đây mà.” Thấy Liên Quân sốt ruột muốn nói tiếp, ông ta liên tục xua tay, mỉm cười nói: “Không sao hết, để ta xem cho vị tiểu thí chủ này đi.” Dứt lời liền chuyển ánh mắt sang tinh tế đánh giá tướng mạo Liên Ngũ Hàm.

Ngũ Hàm mặt không đổi sắc để ông ta quan sát, chỉ thấy thần sắc ông càng ngày càng ngưng trọng, đến cuối cùng còn thấp giọng niệm phật hiệu

Thấy Vô Vấn đại sư làm vậy, Liên Quân và Liên Khâm đều trầm ngâm không nói, chỉ có Ngữ Hàm ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ con là sát tinh chuyển thế sao?” Lời nói trẻ con khả ái vô cùng.

Vẻ mặt Vô Vấn đại sư khôi phục sự hiền hòa trang nghiêm, thanh âm không chút phập phồng, có thể hù chết người: “Máu nhuộm Phượng Hoàng về – mong tiểu thí chủ hãy mãi mãi bảo tồn tâm tính lương thiện, chớ tạo sát nghiệt.”

Thần sắc lão tộc trưởng biến thành khiếp sợ khó tả, còn An quốc công lại ngẩn ra không nói – lời này thật đáng sợ! Chẳng lẽ tiểu nha đầu xinh đẹp khả ái này tương lai sẽ trở thành một nữ ma đầu giết người như ngoé người ta nghe tin đã sợ mất mật sao?

Này này này.....

Chỉ có Liên Ngữ Hàm nghe hiểu hàm nghĩa chân chính của câu nói này, nàng nguy hiểm nheo mắt lại, nghiêng đầu nói: “Đại sư vừa hào vô vấn, thượng không đủ hĩ, chi bằng vô vấn thanh tịnh.” (Đại sư nói cũng như không, nói chưa đầy đủ, chi bằng không nghe thấy càng thanh tịnh, đúng không nhỉ?)

Lời này vốn mang theo vài phần giễu cợt châm biếm, coi như đồng ngôn vô ký (trẻ con nói năng không biết kiêng kỵ) cũng không quá đáng, nhưng bay vào lỗ tai Vô Vấn đại sư lại khiến ông ngây ngẩn, thật lâu sau không thể nói được gì.

Lão tộc trưởng mới hồi phục từ trong khiếp sợ lại thấy được một màn này, nhất thời tâm tư sôi trào, ánh mắt phức tạp vạn phần – tiểu nha đầu này càng xem càng thấy có gì đó không đúng? Đại sư đã nói ‘Phượng Hoàng’ gì gì đó, chẳng lẽ nàng thật sự là Phượng Hoàng?

Lão quốc công trong lòng tràn đầy khiếp sợ và kinh hoàng, bất chấp phản ứng, cố gắng kéo lão hòa thượng hỏi: “Ta chỉ cầu mong tôn nữ bình an cả đời, cầu đại sư chỉ điểm!”

Lão hào thượng thềm thờ dài – ta sao dám chỉ điểm a... chột lắc lắc đầu, không nói gì nữa, quay sang Ngữ Hàm chấp tay làm phật lễ rồi xoay người rời đi.

An quốc công cảm giác như đất trời sụp đổ, ngay cả Vô Vấn đại sư cũng không làm gì được, chẳng lẽ tương lai tiểu tôn nữ sẽ trở thành một nữ ma đầu, không thể khác được sao?

“Này...” Lão tộc trưởng không biết nên làm gì an ủi đường đệ đang chịu đả kích, “Có lẽ ý đại sư không phải vậy... hơn nữa mệnh số vốn huyền ảo vô cùng, ngay cả đại sư chưa chắc đã tính chuẩn. Chúng ta cứ nghe vậy, sau này chú ý nhiều hơn là được.”

“Aiz...” Liên Khâm thờ dài, đành vậy thôi. Ông ôm lấy tiểu tôn nữ, vừa đau lòng và bất đắc dĩ, “Nha đầu này, con thật muốn ta sàu chết mà...”

Còn chưa xuống tới chân núi, tin tức Vô Vấn đại sư bế quan đã truyền tới, các khách hành hương trên đường đều đứng lại nghị luận sôi nổi.

“Nương, nếu Vô Vấn đại sư đã bế quan, chúng ta còn tiếp tục lên đó sao?”

Thiếu phụ thân nhiên cười nói: “Nếu đã đến, có lý gì không vào?”

“Nhưng con muốn sớm đến chỗ cữu cữu...” Tiểu nữ hài đáng thương nhìn mẫu thân.

Lời tiếp theo của thiếu phụ Liên Ngữ Hàm không nghe rõ nữa, nàng nhìn khuôn mặt còn non nớt kia, sung sướng nở nụ cười – xem đi, ngay cả lão thiên cũng giúp nàng!

Mạnh Vũ Tình, người tính kế mọi người, người đích xác cũng có tài trí hơn người, nhưng ta sẽ không để người chọc thêm một dao nữa!

Đời này, ta sẽ cho người nếm thử hương vị bị người đùa bỡn trong lòng bàn tay!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 13

H

àm nhi, sao vậy?” An quốc công thấy tiểu tôn nữ nhìn chăm chăm vào hai mẹ con kia, thần sắc cổ quái, có chút lo lắng cúi đầu hỏi.

Lien Ngữ Hàm chớp chớp mắt, trong đôi mắt trong veo nháy mắt dâng lên một tầng sương mù: “Tổ phụ, con nhớ mẫu thân...”

An quốc công bị giây sát (giết chết trong nháy mắt, giống KO ý), vội vàng ôm lấy tiểu tôn nữ, đau lòng dỗ dành: “Ngoan ngoan, không khóc nha, trở về ta sẽ để con viết thư cho mẫu thân...” thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Ngữ Hàm vẫn ảm đạm không nói lời nào, ông kiên quyết nói: “Hay là... ta bảo phụ thân con để mẫu thân con đến đây nhé? Dù sao mẹ con ở kinh thành cũng nhàn rồi vo sự...”

Lão tộc trưởng đứng một bên trợn mắt há hốc mồm, nào có ai sùng hài tử đến vậy? Y như cung phụng tổ tông vậy!

“Thôi ạ,” qua trận hưng phấn vừa rồi, Ngữ Hàm cảm thấy hơi mệt mỏi, nói chuyện có vẻ yếu ớt, “Con chỉ bỗng nhiên nhớ đến thôi, mẫu thân ở bên cạnh phụ thân thì tốt hơn.”

An quốc công càng đau lòng khi thấy bộ dáng lúc này của cháu gái yêu, nhưng nếu thật sự gọi con dâu đến đây cũng không tốt lắm, chỉ có thể chờ lát nữa phân phó vài người đi tìm mấy thứ đồ chơi mới lạ để Hàm nhi dời đi lực chú ý.

Kinh đô, Vị Ương cung, điện Tuyên Thất.

Trong điện thoang thoang mùi hương thơm mát của trái cây mà không phải loại hương liệu mà đế vương thường dùng.

Kỳ thật đây là thói quen của Liên Ngữ Hàm khi còn ở trong cung, nàng được dưỡng đến mức mảnh mai yếu ớt, có rất nhiều tật xấu, một trong số đó là không chịu được mùi hương liệu. Vì vậy trong Chiêu Dương cung không bao giờ thiếu hoa quả tươi, không phải để ăn, mà nàng dùng chúng để huân phòng (làm phòng có hương thơm).

Nàng là bảo bối trong tim Thừa Bình đế. Trong cung điện này, Lưu Diên và nàng sống như một đôi phu thê bình thường. Từ khi nàng nhập cung, Lưu Diên gần như chỉ ở tại Chiêu Dương cung, không về Thanh Lương điện nữa. Mọi thói quen của nàng, dù tốt hay không tốt, Lưu Diên đều chấp nhận.

Nay người ấy không còn đây, hẳn chỉ có thể bố trí mọi thứ bên người như khi có nàng, để an ủi sự tưởng niệm trong tâm Thừa Bình đế.

Trên long án tất cả đều là tấu chương, phê một chốc hẳn lại thất thần, thẳng đến khi Trương Phúc nhẹ giọng bẩm báo: “Bệ hạ, người từ Giang Nam đã tới.”

“Tuyên!” Hai mắt hẳn sáng lên, ngay cả giọng điệu cũng cao hơn bình thường.

Sau khi người áo xám thần thần bí bí kia tiến vào, Trương Phúc thức thời khom người lui ra, canh giữ bên ngoài cho hai người. Ông có thể leo lên làm Tổng quản thái giám, chính là dựa vào năng lực nhìn mặt đoán ý này.

Tuy ông tò mò chuyện Hoàng thượng muốn người kia xử lý, nhưng đồng dạng, ông cũng rõ ràng Hoàng thượng không muốn người khác biết việc kia. Lòng hiếu kỳ và mạng nhỏ, dù kẻ ngốc cũng biết thứ nào quan trọng hơn.

“... Cô nương gần đây mê võ học, lão công gia đang tìm kiếm võ sư khắp nơi... Mấy ngày trước đến Lâm An, họ đã tới Vân Lâm thiền tự gặp mặt Vô

Vấn đại sư, họ vừa rời đi thì đại sư bế quan, không tiếp khách nữa...” Âm vệ áo xám liệt kê tất cả việc làm hàng ngày của Liên Ngữ Hàm cho Thừa Bình để.

Lưu Diên nghiêm túc lắng nghe, không tự chủ mỉm cười, sắc mặt ngày càng nhu hòa.

“Người nói nàng và Thẩm Dung Dư có vẻ hòa thuận?” Nghe đến đó, Lưu Diên không nhịn được nhú nhú mày, “Nàng có từng đi qua thư viện Vạn Tùng?”

Người áo xám sững sốt, không hiểu công tử Thẩm gia và thư viện Vạn Tùng có gì liên quan: “Chưa từng.”

Lưu Diên vẫn không yên lòng, sư phó Thẩm Dung Dư hiện đang ở Thư viện Vạn Tùng, là anh em kết nghĩa với viện trưởng Bạch Dung An, chợt nghe tới tiểu nha đầu từng trò chuyện thật vui vẻ với Thẩm Dung Dư, nàng lại đang ở Lâm An, không chừng sau này nàng sẽ trở thành tiểu sư muội của Thẩm Dung Dư.

Tuy rằng kiếp trước sư đồ Thẩm Dung Dư chưa tham gia vào chuyện Sở vương mưu phản, thậm chí trưởng tôn Thẩm gia là Thẩm Hi còn mạnh mẽ lên án phản đảng (đám người làm phản), cuối cùng còn liều lĩnh lao lên Tuyên Chính điện, lấy cái chết chứng minh, nhưng Thẩm Dung Dư còn có vị sư muội Mạnh Vũ Tình nha!

Còn nữa, Thư viện Vạn Tùng chính là đại bản doanh của Sở vương, nếu tiểu nha đầu báỉ sư sẽ phải sống trong thư viện mấy năm, việc này quá đáng sợ!

Không được, nhất định phải ngăn cản nàng báỉ sư ở đó!

Nghĩ tới những thứ này, thần sắc Lưu Diên trở nên ngưng trọng, phát tay: “Người lui xuống đi, gọi Thập Nhất đến!”

“Dạ!”

Người áo xám lĩnh mệnh lui ra, không lâu sau, trong đại điện xuất hiện một người áo xám khác, hăn dập đầu bái hạ, yên lặng chờ đợi phân phó.

“Thập Nhất, người tên là...Lý Ung đúng không?” Lưu Diên chậm rãi hỏi, hăn nhớ rõ ám vệ này vì hăn khác biệt với những người khác. Các ám vệ khác đều là cô nhi, chỉ có hăn đến từ Lý thị – vọng tộc trăm năm vùng Thanh Châu. Nhưng hăn chỉ là thứ tử bàng chi (con vợ lẽ của dòng nhánh), tuổi nhỏ đã bị đích mẫu và tộc nhân hãm hại suýt mất mạng, cuối cùng cơ duyên xảo hợp mới vào cung trở thành ám vệ.

Lý Ung là một nam tử hơn 30 tuổi, gương mặt bình thường đến không thể bình thường hơn, làm người nghiêm chỉnh cứng nhắc, lập tức cung kính hồi đáp: “Hồi bẩm bệ hạ, đúng vậy.”

Ánh mắt Lưu Diên thâm trầm như vực sâu quan sát, yên lặng đánh giá hăn: “Người nhận biết Yến Hoài Tiên?” Yến Hoài Tiên chính là sư phó của Thẩm Dung Dư và Mạnh Vũ Tình.

“Từng giao thủ.”

“Thăng bại thế nào?” Lưu Diên chỉ quan tâm vấn đề này.

“Không phân thắng bại, từng ước hẹn năm năm sau tiếp tục luận bàn.” Lý Ung rốt cuộc nói ra một câu dài.

Lưu Diên rất hài lòng với câu trả lời này, cũng tương đối yên tâm với tính cách nghiêm chỉnh cứng nhắc kia của hăn, ra lệnh cho hăn đến Tô Châu nhận lời mời làm sư phó dạy võ thuật cho Liên Ngữ Hàm.

Chủ thượng có lệnh, Lý Ung đương nhiên không thể không theo, nhưng cuối cùng Lưu Diên lại nhìn khuôn mặt vuông vuông nghiêm nghị của hăn,

không nhịn được dặn dò thêm: “Nàng từ nhỏ địa vị cao quý, không chịu nổi khổ nhọc, nhưng tập võ khó tránh khỏi việc va đập, người phải vạn phần cẩn thận, nếu nàng làm không tốt cũng không được trách móc quá nặng nề. Hiểu chưa?” Ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

Lý Ung thầm thở dài – thiên kim thế gia yêu kiều mềm mại, là tâm can bảo bối của bệ hạ, muốn dạy thật tốt lại không được trách móc nặng nề... Phải dạy thế nào đây!? Nhưng biểu tình trên mặt lại vô cùng bình tĩnh, trước sau như một: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Lý Ung sấp lúi đến cửa điện, chợt bị Thừa Bình đế gọi lại, hẩn trầm ngâm trong chốc lát, hỏi: “Trước kia người phụ trách quan sát động tĩnh Mạnh gia?”

Lý Ung lắc lắc đầu: “Thuộc hạ chỉ phụ trách thu thập tin tức về Mạnh gia trong kinh thành.”

“Gần đây Mạnh gia có tiếp xúc với Sở vương?” Lưu Diên thờ ơ hỏi.

“Mạnh gia thứ trưởng nữ (con gái cả nhưng do vợ lẽ sinh) năm nay mười lăm tuổi, đã vào phủ Sở vương thành Trắc phi.”

Lưu Diên hừ lạnh, uy áp phóng ra: “Bắt đầu rồi sao... nạp Trắc phi cũng được ghi vào gia phả, lại không hỏi trăm có đồng ý hay không!” Quả nhiên đã quá khoan dung với đôi mẫu tử này rồi.

Lý Ung bị uy áp đế vương dọa một thân mồ hôi lạnh, đầu càng cúi càng thấp, chỉ mong vị bệ hạ hi nộ vô thường này nhanh chóng cho hẩn lui xuống.

“Được rồi, người lui xuống đi.” Lưu Diên đứng dậy, lại dặn dò một câu: “Nhớ kỹ lời trăm nói!”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.”

Cửa điện nặng nề một lần nữa đóng kín, trong điện Tuyên Thất trống rỗng chỉ còn một mình vị đế vương trẻ tuổi.

Lưu Diên đứng dậy đi sang phía đông điện, bước qua bình phong gỗ tử đàn khảm ngà voi, dừng bước trước một bức vạm dặm giang sơn đồ, bàn tay nhẹ lướt qua biên giới Nhung Địch, đi qua U Châu, cuối cùng dừng lại ở Thanh Châu, trong mắt hiện lên vẻ giễu cợt: “Hoàng thúc a hoàng thúc, cái chết này của ngài thật có ý nghĩa nha! Mười sáu châu của Tây Bắc đều quy phục – đời trước sao ta không phát hiện ra sớm nhỉ?”

Không những thế, hẳn còn nhiều lần quan tâm chiếu cố thể tử và đưa con trai độc nhất của lão Vương gia, chiếu cố đến cuối cùng đôi mẫu tử này biến tâm can bảo bối của hắn thành hồng nhan họa thủy như Đất Kỳ, Bao Tự, lấy danh nghĩa Thanh quân trắc giết vào trong cung!

Nhớ đến một đao Ngữ Hàm phải chịu, quanh thân Lưu Diên bao trùm sát ý dày đặc – mặc kệ cuối cùng giang sơn này thuộc về ai, chắc chắn không phải là các ngươi! Các ngươi cứ chờ chết đi!!!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 14

C

ông phu của hãn rất tốt?” Liên Ngữ Hàm đi quanh một vòng quan sát nam tử xiêm y mộc mạc kia, quay đầu hỏi tổ phụ.

Đây là võ sư An quốc công tự mình chọn lựa, đương nhiên ông biết rõ người này võ nghệ cao bao nhiêu, cười gật gật đầu: “Không hề kém sư phó của Thẩm gia thúc thúc đâu. Con cứ dụng tâm học đi, nếu kêu một tiếng khổ...” Lão nhân gia híp mắt cười cười, không nói tiếp, chỉ nhìn tiểu tôn nữ.

Lien Ngữ Hàm cau mũi, mất hứng quay đầu đi, không thèm để ý đến tổ phụ xấu xa.

Tâm tình Lý Ung hiện rất phức tạp, tuy rằng gương mặt hãn không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt thường thường lướt qua tiểu cô nương nhỏ bé kia.

Phải biết rằng trước đó hãn cho rằng người có thể khiến Thừa Bình để tâm tâm niệm niệm đương nhiên phải là một thiếu nữ xinh đẹp, tôn quý và yêu kiều. Hãn đã tính toán sẵn, chỉ cần tùy tiện khoa chân múa tay, dạy cho nàng ta đánh ra có dáng vẻ bên ngoài là được, cái khác hãn không cầu gì thêm.

Nhưng hãn không thể ngờ, tiểu cô nương này đúng là rất mỹ lệ, cũng tôn quý yêu kiều, thế nhưng – hình như độ tuổi này quá nhỏ a!!!

Chẳng lẽ... là kim chi ngọc điệp thương hải di châu (*)? Cho nên bộ hạ mới chú ý đến tiểu cô nương này như vậy, thậm chí bởi vì nàng muốn tập võ mà phái mình vượt ngàn dặm xa xôi đến Tô Châu?

(*) Ý nói Ngữ Hàm là con gái lưu lạc dân gian của Lưu Diên

Uhm, khi vị thiên kim này sinh ra thì vị trên long ý kia đã mười bốn tuổi, hoàng thất vốn rất thần kỳ, mười bốn tuổi đã... không phải không có khả năng.

Chả trách ngài ấy vô duyên vô cớ phong vị thiên kim này thành Huyện chủ, thực ấp còn nhiều hơn Quận chúa, phong hào vô cùng tốt – Vĩnh Ninh... Vĩnh Ninh... trọn đời an bình. Nguyên vọng này nếu không phải phụ thân dành cho nữ nhi... ai tin a!!!

Trải qua một phen phân tích, Lý Ung triệt để tự bội phục năng lực tư duy logic của chính mình, không hề nghi ngờ kết luận kia. Cho nên, trong những ngày kế tiếp, thái độ của hắn đối với Liên Ngữ Hàm gần như trở thành sùng kính – vị này chính là tiểu chủ nhân nha! Là con gái duy nhất của bộ hạ nha! Là tâm can bảo bối của bộ hạ nha!

Nhất định phải sùng kính!!!

Nhưng Liên Ngữ Hàm không hề phát giác thái độ kỳ quái của vị sư phó này, nàng từ nhỏ lớn lên trong sự ưu ái của mọi người, người dám tỏ thái độ với nàng đều chết hết. Nếu Lý Ung thật sự đối đãi với nàng như đệ tử bình thường, nàng chưa cần làm gì, chắc chắn trước tiên hắn ta sẽ phải hứng chịu lửa giận của phu thê An quốc công!

Liên Ngữ Hàm còn nhỏ tuổi, căn cốt tốt, ngộ tính cực tốt, nhất là tính tình nàng rất quật cường, đã chọn con đường này là phải đi hết. Khi tập võ không thể tránh khỏi bị va đập, thậm chí luyện tập trụ cột đối với một tiểu nữ hài sáu tuổi là quá vất vả, nhưng nàng chưa từng kêu một tiếng mệt.

Lý Ung luôn đeo vẻ mặt nghiêm khắc, trên thực tế không dám nghiêm khắc chút nào. Lúc mới bắt đầu hắn chỉ dạy Liên Ngữ Hàm mấy chiêu hình thức, vừa thấy tiểu cô nương đổ chút mồ hôi đã vội vàng kêu dừng lại nghỉ ngơi. Nhưng dần dần, thấy được vị ‘tiểu chủ tử’ này tập võ quá nghiêm túc, lại là

một mầm non tốt, vì thế cải biến phương thức, bắt đầu dạy dỗ thật sự. Đương nhiên, thái độ vẫn mềm mỏng trước sau như một.

Cứ tiếp diễn như vậy, đảo mắt nửa năm trôi qua, mùa xuân lại đến.

Trong nửa năm này, đại thọ lão tộc trưởng diễn ra vô cùng náo nhiệt, Ngũ Hàm cùng tổ phụ, tổ mẫu ở trong nhà cũ tại Lâm An, không vào Lâm An tổ trạch. Ngày thường hoặc theo tổ phụ đọc sách, hoặc bồi tổ mẫu nói chuyện phiếm, đại đa số thời gian nàng đều dùng để luyện võ.

Mắt thấy mấy ngày nay xuân ý đang nồng, chim oanh hót trên cành liễu xanh biếc, trong lòng Liên Ngữ Hàm có việc rất quan trọng, bắt đầu thúc giục tổ phụ muốn đi du hồ.

An quốc công gần như đáp ứng toàn bộ yêu cầu của cháu gái, nói du hồ sẽ đi du hồ, liên tục phân phó xuống, toàn bộ hạ nhân trong phủ bận rộn, nhanh chóng chuẩn bị hành trang đi ra ngoài.

Tần lão phu nhân cũng muốn đi cùng, không ngờ bên nhà cũ phái người đến truyền lời, mấy phu nhân cùng bồi phận, niên kỷ tương đối lớn mời bà tham gia hội ngắm hoa, còn nói có mấy lão thái quân có uy tín trong thành Lâm An cũng tới. Tần lão phu nhân không từ chối được, đành rưng rưng vẫy tay tạm biệt trượng phu và tôn nữ, bất đắc dĩ đi ra cửa.

Phong cảnh Tây Hồ đẹp vô cùng, gió mát khiến lòng người say đắm, nhưng đó không phải mục đích của Liên Ngữ Hàm.

Nàng cố ý nhắc tới núi Phượng Hoàng, dẫn dắt tổ phụ nhớ ra nơi đó có một tòa Thư viện Vạn Tùng nổi danh, hứng trí phân phó thuyền hoa đi về phía nam núi Phượng Hoàng, dự định mang theo tiểu tôn nữ du lãm vùng đất thư hương (vùng đất có truyền thống đọc sách).

Chưa vào thư viện đã thấy một tấm biển đề bốn chữ lớn ‘Gương tốt muôn đời’, Liên Ngữ Hàm nhìn thấy mấy chữ này muốn cất tiếng cười to – gương

tốt muôn đời ư, nơi này có ai xứng với bốn chữ này? Tòa thư viện nổi danh này từ khi Bạch Dung An lên chấp chương đã không còn xứng với danh tiếng ngàn đời nữa rồi!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy ý giễu cợt khiến một nam tử trung niên đi ngang qua nhíu mày, thật sự không nhịn được, tiến lên hỏi: “Tiểu cô nương có điều gì bất mãn với bốn chữ này sao?” Hải tử sáu tuổi bình thường có thể nhận biết bốn chữ này đã rất hiếm, càng không nói đến lý giải được ý nghĩa bên trong, tiểu cô nương này có vẻ hơi cổ quái.

Nam tử này dung mạo thanh tuyền (trong sạch, sâu sắc), quần áo nhìn qua hết sức bình thường, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy chúng đều được may từ vải vóc thượng hạng, giơ tay nhắc chân tỏa ra khí chất nho nhã và hào hùng cùng hòa quyện, tự thành một phong thái riêng. Bởi vậy khi hă đi ngang qua hộ vệ không quá chú ý, chỉ coi hă là người đọc sách bình thường.

Lúc này thấy hă bước đến gần, còn chất vấn tiểu thiên kim của phủ quốc công, đám hộ vệ rối rít vây tới, vú già thiếp thân của Liên Ngữ Hàm vội vàng đứng chắn trước mặt nàng, một đám trợn trừng mắt nhìn, chỉ cần người nọ bước thêm một bước sẽ xông lên liều mạng với hă.

Sắc mặt An quốc công trầm hă xuống, nếu là bình thường, gặp hành vi vô lễ như vậy ông chỉ cười cười bỏ qua, nhưng người kia dám chất vấn tiểu tôn nữ của ông!

“Không biết vị tiên sinh này có gì chỉ giáo?” An quốc công khi này chỉ nắm tay Liên Ngữ Hàm, nay đã kéo nàng vào trong lòng mình bảo vệ, ánh mắt uy nghiêm dừng trên người người nọ.

Nam tử kia vốn chỉ là tâm huyết dâng trào mới tiến lên hỏi, đâu nghĩ tới lại rước lấy bị một đám người bao vây! Thăm hỏi hận mình quá lỗ mãng, hă thành khẩn ôm quyền hướng An quốc công: “Thật xin lỗi, tại hạ không có ý

làm tiểu thiên kim kinh hách, chỉ là thấy tiểu thiên kim còn nhỏ lại lộ ra ý thái (ý nghĩ + phong thái?) không tầm thường, nên mới lẩm miệng hỏi han.”

Sắc mặt An quốc công lúc này mới hòa hoãn hơn một chút.

Lien Ngữ Hàm vẫn im lặng, mọi người đều cho rằng nàng bị người xa lạ đột nhiên tiến đến làm hoảng sợ, thực tế nàng đang quan sát nam tử trung niên này. Lúc này, nàng thu lại ánh mắt đánh giá, ngẩng đầu lên cười nói: “Ngay cả ta còn biết câu nói ‘Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên’, một cái Thư viện Vạn Tùng lớn chừng này, có bao nhiêu học giả như thế mà không biết sao?” Giữa đầu mày đều là kiêu ngạo và khinh thường: “Làm tấm gương muôn đời? Bọn họ dám treo biển như vậy, không sợ người thiên hạ cười rụng răng à!”

Nam tử ghen lời, câu trước hẳn nghe còn thấy có chút đạo lý, nghe xong câu sau lại thấy phiền muộn, nhưng bác bỏ lời nói của một tiểu nha đầu sáu bảy tuổi có vẻ không tốt lắm, trong lòng thật khó chịu.

An quốc công cười ha ha, ôm lấy tiểu tôn nữ, ngữ khí thập phần sủng nịch: “Nha đầu này, con nghĩ thế cũng đúng, không nên nói thẳng ra trước công của người ta chứ!”

Ngữ Hàm nhếch miệng, vừa định nói tiếp, đã nghe một giọng nói ngọt ngào truyền đến.

“Thư viện Vạn Tùng sừng sững ngàn năm không ngã, học trò lưu danh sử sách nhiều không đếm xuể, giáo thụ trong học viện đều là những học giả uyên thâm, không tính Lâm An và Giang Nam, phóng nhãn toàn triều khó có thư viện nào có thể sánh bằng. Như thế, sao không thể xưng là ‘Gương tốt muôn đời’?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 15

N

ữ hài kia tầm 8, 9 tuổi, một thân xiêm y lam sắc, từ trên núi chậm rãi bước xuống, tuy trong lời nói có chứa đao, lại nở nụ cười ôn nhu hàm súc, tuổi còn nhỏ đã có khí chất nổi bật.

Lien Ngữ Hàm biết nàng ta hỏi mình, nhưng nàng chỉ liếc mắt nhìn, quay đầu nói gì đó vào tai tổ phụ, khiến An quốc công cười to không dứt, phát tay ý bảo các thị vệ mở đường, ôm tiểu tôn nữ đi vào trong sơn môn.

Nhìn thoáng qua gương mặt nữ hài kia, Liên Ngữ Hàm thấy trên mặt nàng ta tràn đầy vẻ kinh ngạc. Nàng dựa đầu lên vai tổ phụ, híp mắt hưởng thụ nắng ấm đầu xuân – Mạnh Vũ Tình người là cái thá gì chứ? Cũng xứng nói chuyện với ta ư? Hừ!

Đội đoàn người biến mất sau sơn đạo, Mạnh Vũ Tình mới phục hồi từ trong kinh ngạc, bởi vì khuất nhục mà tràn đầy nước mắt, ngửa đầu nghẹn ngào hô một tiếng: “Sư phó...”

Yến Hoài Tiên – vị nam tử trung niên lúc đầu mở miệng – đưa tay xoa đầu an ủi tiểu đồ đệ, tầm mắt vẫn hướng về nơi hai ông cháu kia biến mất, trong mắt có lửa giận, cũng có tò mò.

Hắn xuất thân từ đệ tử thế gia, trước kia bởi hôn sự không như ý mà rời nhà trốn đi, dựa vào một thân võ nghệ lăn lộn trên giang hồ. Vận khí của hắn khá tốt, sau mười mấy năm đánh ra chút tên tuổi, người giang hồ thấy hắn luôn tỏ vẻ tôn kính, đã nhiều năm chưa gặp người đối xử với hắn như vậy rồi.

Không cần quan sát nhiều, chỉ đơn thuần nhìn kiểu xuất hành phô trương này và đám thị vệ kia là biết tổ tôn này có thân phận bất phàm, nhưng khiến hấn nghi hoặc nhất là, tiểu cô nương kia tuy nhỏ tuổi nhưng cước bộ nhẹ nhàng, rõ ràng là người luyện công phu. Sao gia đình như vậy lại để nữ nhi tập võ?

Điều này thật làm người ta khó hiểu.

Lắc đầu, tạm thời đè nén những nghi hoặc này xuống, Yến Hoài Tiên cúi đầu thấy tiểu đồ đệ đang nước mắt lưng tròng nhìn mình, dường như vì không được hấn an ủi, lúc này chu chu cái miệng nhỏ nhắn, vừa bất mãn vừa khổ sở.

Yến Hoài Tiên thấy phiền, lại không thể phát giận với nàng, chỉ có thể tận lực làm cho sắc mặt mình không quá cứng nhắc, nói: “Sao con lại đi xuống một mình? Hạ nhân đâu hết rồi?”

Mạnh Vũ Tình khoe khoang: “Con nghe nói sư phó muốn đi gặp tỷ phu tương lai nên xuống đây đón người. Nhóm nha hoàn ma ma nhìn chăm chăm không để con chạy loạn, con liền ném bọn họ lại tự mình chạy đến.”

Yến Hoài Tiên nghe vậy tâm tình càng hỏng mất, đồ đệ này hấn thật sự không thể thích nổi – Cứu cứu của Mạnh Vũ Tình chính là viện trưởng thư viện Vạn Tùng Bạch Dung An. Hấn nể mặt bằng hữu mới nhận nàng. Sau khi thu đồ đệ hấn cũng muốn dạy dỗ thật tốt, thế nhưng Mạnh Vũ Tình không những tư chất tập võ bình thường, lại vô cùng hẹp hòi, bản lĩnh giả vờ yêu kiều duyên dáng là đệ nhất, có lẽ phụ huynh nàng thích bộ dáng này, nhưng Yến Hoài Tiên lại chán ghét đến cực điểm, thật sự khó có thể chịu đựng.

Cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, Yến Hoài Tiên thân nhiên mở miệng: “Tỷ phu con đã lên núi trước, ta cũng chưa gặp, bây giờ chắc đang ở chỗ cứu cứu con đó.” Nữ hài nhi còn nhỏ đã nhiều mưu mô như vậy, mấy

tâm tư nhỏ nhỏ của nàng Yến Hoài Tiên không hiểu ư? Hắn chỉ lười vạch trần thôi.

Mạnh Vũ Tình không có chút tự giác nào, lau khô nước mắt, cười hì hì kéo tay sư phó: “Sư phó, vậy chúng ta nhanh lên đi!”

“Ừ” Yến Hoài Tiên nhin xuống gân xanh nổi trên trán, không dấu vết rút tay ra khỏi tay nàng. Quả nhiên phải so sánh mới biết, hiện tại hắn vô cùng hoài niệm đại đệ tử của mình, tuy rằng tên kia ba hoa thích đùa giỡn, nhưng lại nhanh nhẹn biết tiến thoái...

Bởi tùy tùng quá đông, tổ tôn hai người quần áo bất phàm, thủ vệ không dám ngăn cản, chỉ cẩn thận tiến lên hỏi hai câu liền mở cửa cho đi, thậm chí còn phái người chỉ đường.

An quốc công nắm tay tiểu tôn nữ bước đi chậm rãi, vừa đi vừa hỏi: “Hàm nhi muốn đi dạo ở đâu? Nếu mệt chúng ta có thể đi Dục Tú Các, nghe thủ vệ nói đó là nơi các học giả tiếp khách.”

Lien Ngữ Hàm lắc đầu: “Con không mệt, tổ phụ, chúng ta đi xem tượng Khổng Tử đi.”

“Được!”

Đi%

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 16

...

tai mỏng, về già lụi bại; nội các nghiêng vẹo, chịu ơn sâu mà lại báo oán, tướng chết yếu.”

Sở vương buồn bực đỏ mặt, hai cánh môi mỏng mở ra đóng vào cả nửa ngày không nói nên lời – hẳn nên nói gì? Lúc này dù nói gì đều không đúng, chi bằng không nói lời nào.

Hắn không nói, Liên Ngữ Hàm không buông tha hắn, nàng dung vẻ mặt thương hại nhìn hắn, đôi mắt ướt át mở to tràn đầy sự đồng cảm.

Sở vương cảm giác lúc này chắc chắn trên đỉnh đầu mình có khói bốc lên.

An quốc công có chút kinh ngạc nhìn tiểu tôn nữ. Tướng thuật (xem tướng, bói toán) của Ngữ Hàm là do ông dạy, kỳ thật ông không biết nhiều lắm về mấy thứ này, cũng không định để tôn nữ chuyên tu tướng thuật, dù gì thì đây không phải thứ mà một tiểu thư khuê các nên học. Có một lần, ông ôm tiểu tôn nữ vào lòng, muốn dỗ nàng ngủ nên cầm đại một cuốn ‘Ma y tướng thuật’ đọc, nghĩ rằng loại sách tối nghĩa khó hiểu kiểu này chắc sẽ có tác dụng thôi miên rất tốt nên ông lười đổi cuốn khác. Ai ngờ con bé càng nghe càng tỉnh táo, cuối cùng hai mắt tỏa sáng giục ông tiếp tục đọc, đọc thật lâu...

Đọc, lại đọc... cuối cùng đọc ra một tiểu thần côn (thầy tướng số lừa đảo).

Ngoại trừ lúc đầu xem tướng cho hạ nhân coi như luyện tập thì Liên Ngữ Hàm không xem cho ai khác. Thứ nhất vì thân phận không phù hợp, thứ hai do nàng có thiên phú dị bẩm, xem đâu trúng đấy, nên không thể mở miệng. Thực ra không phải nàng sợ tiết lộ Thiên Cơ sẽ gặp báo ứng, mà nàng sợ

không cần thận sẽ làm rối loạn mệnh cách của người ta – nàng chỉ hơi tùy ý làm bậy, nhưng không vô duyên vô cớ hại người.

Khi luyện tập nàng chỉ quan sát rồi nói cho An quốc công, sau đó để ông phái người đi điều tra xem nàng nói có đúng không thôi.

Lão công gia tất nhiên biết độ chính xác trong lời nói và tính tình cổ quái của nàng, nên lúc này ông không hề lo lắng liệu Sở vương có thể thẹn quá hóa giận không, mà chỉ cảm thấy khó hiểu vì sự khác thường của tiểu tôn nữ.

“Ách, đồng ngôn vô ky, đồng ngôn vô ky!” An quốc công áy náy quay sang nói với Sở vương: “Vương gia đừng để bụng tiểu nha đầu không hiểu chuyện.”

“Ha ha ha!” Sở vương rộng lượng phát tay, mỉm cười nói: “Không sao, không sao!” Hắn chỉ có thể nói vậy, phong độ là một chuyện, hơn nữa dù có bực bội cũng là hắn tự tìm, còn thật sự so đo với tiểu cô nương sao?

An quốc công cười cười, không trách cứ Ngữ Hàm, chỉ đổi đề tài: “Sao Vương gia lại đến Lâm An?”

Sở vương ôn hòa trả lời: “Gia mẫu thay ta nạp thêm một vị Trắc phi là người Lâm An, lần này ta đến đây xem như đón dâu.”

An quốc công gật gật đầu, thức thời không hỏi thêm.

“Hả?” Liên Ngữ Hàm chớp chớp mắt, hỏi: “Vì sao chỉ là một trắc phi lại khiến Vương gia tự mình đến đón dâu?” Thấy Sở vương nhìn về phía nàng, Ngữ Hàm nhướn mày cười: “Dù sao Vương gia muốn ly kinh cũng không dễ, ta thấy trong sách nói các Vương gia trừ bỏ đất phong và kinh đô thì rất khó có cơ hội đi đến nơi khác.”

Sở vương sa sầm nét mặt – lần rời kinh này hẳn không thông báo cho đường ca Thừa Bình đế, nếu đế những người trong kinh biết được...

An quốc công hận không thể bịt miệng tiểu nha đầu này lại, lúng túng nói: “Chắc vị Trắc phi này rất được Vương gia coi trọng.” Thấy Ngũ Hàm còn muốn lên tiếng, ông vội vã kéo tay tiểu nha đầu, trực tiếp chào từ biệt: “Chúng ta đã đi hơn nửa ngày rồi, phu nhân vẫn chờ ở nhà. Vương gia, chúng ta xin cáo từ!”

Sở vương nghiêm mặt đáp: “Lão công gia đi đường tốt lành.”

Vừa ra khỏi phạm vi điện Đại Thành, An quốc công nghiêm mặt quở trách tiểu tôn nữ: “Bình thường không nói lời nào, sao hôm nay con nói như vậy. Con có biết hẳn là ai không, nếu chọc phải hẳn tổ phụ biết làm thế nào đây hử?”

Liên Ngũ Hàm mất hứng giãy dụa trong lòng tổ phụ: “Đương nhiên con biết hẳn ta là Sở vương, nếu không phải hẳn con còn lười nói!”

Thật kỳ quái. “Con chưa hề gặp hẳn mà...” Lão công gia thì thào tự nói.

“Con chưa gặp hẳn nhưng con biết hẳn. Hôm nay vừa nhìn tướng mạo đã biết hẳn là thứ không an phận.” Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh xuống, Liên Ngũ Hàm nâng cằm khẳng định: “Hẳn hiện tại chắc chắn không thể làm gì con. Không phải hẳn luôn muốn làm Hiền vương sao? Con cứ mắng hẳn, hẳn chỉ có thể cười trừ!”

Thái độ tiểu tôn nữ ác liệt đối với Sở vương ngoài dự liệu khiến lão công gia rất khó hiểu: “Hẳn chọc con khi nào vậy? Sao con ghét hẳn thế?”

“Ghét không cần lý do!” Liên Ngũ Hàm kiêu ngạo lắc đầu.

Được rồi, kỳ thật nàng ghét hẳn là có lý do, vì một đao kia của Mạnh Vũ Tình, nhưng lý do này không thể nói với tổ phụ được.

Từ nhỏ đến lớn, Liên Ngữ Hàm chưa từng chịu khổ, nỗi đau tê tâm liệt phế, càng khiến nàng tức giận hơn là bởi một đao đó mà nàng không thể sinh con!

Không muốn sinh con và không thể sinh con có thể đánh đồng sao? Mạnh Vũ Tình, ta không chém chết người ta không phải họ Liên! Chết một lần không đủ! Ít nhất giết hai lần!!!

Tổ tôn hai người rời đi dường như mang theo ánh mặt trời cuối cùng, điện Đại Thành vốn trống trải càng thêm âm trầm vắng lặng.

Sở vương đứng chấp tay, Bạch Dung An đứng phía sau hắn, có chút kính sợ nhìn bóng lưng người thanh niên này.

Cả điện yên tĩnh.

“Cửu cửu ~” Đột nhiên thanh âm tiểu nữ hài ngọt ngào truyền vào, khiến vẻ trang nghiêm túc mục trong tòa đại điện bị phá vỡ hầu như không còn, Sở vương khẽ nhíu mày.

Bạch Dung An có chút kinh ngạc: “Tình Tình, sao con lại đến đây?”

Người tới chính là Mạch Vũ Tình, nàng chạy đến bên người Bạch Dung An, giữ chặt ống tay áo cửu cửu, ngọt ngào cười nói: “Sư phó để con tới, sư phó nói hôm nay ông ấy đã bận ba cả ngày, mệt mỏi muốn nghỉ ngơi nên bảo con đến báo cho cửu cửu.”

Bạch Dung An nghe vậy sắc mặt trở nên âm đạm, đây ý nói không muốn sao?

Lúc này rốt cuộc Sở vương cũng xoay người lại, tầm mắt chỉ lướt qua Mạch Vũ Tình rồi rời đi ngay, gật đầu nói với Bạch Dung An: “Nếu Yến tiên sinh không khỏe, ngày khác bản vương lại đến.”

“Vương gia...” Bạch Dung An có chút hoảng hốt, vội vàng hô một tiếng, nhưng vì có Mạnh Vũ Tình đứng đây hẳn không tiện nói gì, đành ngậm miệng lại.

“Còn có chuyện gì?”

“Không, không có...” Bạch Dung An lắp bắp.

Thấy Sở vương không nói gì với mình đã muốn đi, Mạnh Vũ Tình rất không cam lòng, nàng trưng ra bộ mặt đáng thương nhất, nũng nịu kêu một tiếng: “Tỷ phu ~ muội là Vũ Tình.”

“...” Sở vương đầu đầy hắc tuyến, Vũ Tình là ai vậy?

“Người là muội muội của Sơ Tuyết?”

Mạnh Vũ Tình hưng phấn gật đầu: “Dạ đúng! Mạnh Sơ Tuyết là đại tỷ của muội!”

Sở vương nhíu chặt mày, đây thật sự là đích nữ của Mạnh gia? Sao không có giáo dưỡng vậy, dám gọi thẳng tục danh của trưởng tử! Hẳn nhớ đến tiểu nha đầu của An quốc công phủ, mặc dù lời nói có chút khó nghe, có vẻ thông minh kỳ lạ, nhưng lễ nghi không có chút sai lầm.

Nghĩ như vậy, hẳn có chút hối hận, Mạnh gia chỉ là một gia tộc nhỏ, giáo dưỡng nữ nhi không tốt lắm. Nếu không phải muốn mượn sức Bạch Dung An và Yến Hoài Tiên, hẳn sao có thể cưới một thứ trưởng nữ của quan Tứ phẩm, dù là Trắc phi cũng không có cửa.

Bạch Dung An không thấy có gì kỳ lạ, Mạnh Sơ Tuyết tuy là trưởng nữ, nhưng lại là thứ xuất, muội muội của hẳn trị gia rất tốt, các thông phòng di nương tại hậu viện Mạnh gia bị nàng đè ép gắt gao, những thứ tử thứ nữ kia

cũng bị giáo dưỡng thành loại yếu đuối vô năng, trước giờ luôn luôn phải khúm núm trước mặt Mạnh vũ Tình.

Sở vương phất phất tay áo, trầm giọng nói: “Người đã là muội tử của Sơ Tuyết, ta liền nói cho người vài câu. Dù tỷ tỷ người đã gả vào Vương phủ thì chỉ là Trắc phi mà thôi, người không nên gọi ta là tỷ phu, tránh bị người ta nói ra nói vào. Huống chi ta và tỷ tỷ người còn chưa thành hôn!”

Mạnh Vũ Tình bị hăn dạy dỗ choáng váng, sửng sốt hồi lâu, ủy khuất muốn khóc lớn nhưng vì ngại mặt mũi nữ tử đành cố cắn một túi nước mắt bung ra, nghẹn ngào đáp ứng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 17

K

hi xuống núi, tổ tôn Liên Ngữ Hàm lại đụng phải Yến Hoài Tiên, nhưng hai người vẫn chưa biết thân phận của hẳn, còn tưởng là phu tử hoặc học giả trong thư viện.

Hắn thoạt nhìn như cố ý chờ ở bên đường, nhìn thấy đoàn người An quốc công liền tiến đến ôm quyền nói: “Khi trước không biết là quốc công gia và Tam cô nương, có điều mạo phạm, mong hai người lượng thứ.”

Liên Ngữ Hàm có chút nghi ngờ nhìn hẳn – người này thoạt nhìn thanh cao, cao ngạo, không giống loại người có thể khom lưng trước quyền quý.

An quốc công không nói gì, đương nhiên có cùng ý tưởng với tiểu tôn nữ, hai người không mở miệng khiến Yến Hoài Tiên có chút lúng túng, giải thích với An quốc công: “Tại hạ Yến Hoài Tiên, khi Dung Dư gửi thư từng nhắc tới ngài và lệnh tôn nữ (cháu gái – nói theo cách trang trọng).”

“Nguyên lai là Yến tiên sinh.” Sắc mặt An quốc công hòa hoãn rất nhiều.

Đôi mắt Liên Ngữ Hàm xoay tròn, giấu đi ý dò xét, khẽ cười nói: “Dung Dư thúc thúc có nói xấu con không?”

Yến Hoài Tiên nghe vậy, lắc đầu cười: “Dung Dư nói cô nương cốt cách thanh kỳ, là hạt giống rất tốt để luyện võ.”

“Ách...” Liên Ngữ Hàm le lưỡi, “Thúc ấy đã từng nói với con như vậy, con còn tưởng thúc ấy đùa!” Không ngờ nàng lại là một kỳ tài võ học, uhm, thảo nào nửa năm nay tiến bộ nhanh như vậy!

An quốc công mỉm cười nhìn tiểu tôn nữ, để mặc nàng như một tiểu đại nhân(bà cụ non ^^) trò chuyện với Yến Hoài Tiên.

Khách sáo xong, đã kéo gần quan hệ, Ngử Hàm đoán hẳn nhất định có điều gì đó muốn nhờ vả. Quả nhiên, khách sáo vài câu, Yến Hoài Tiên trực tiếp lên tiếng, hỏi gia trưởng (người lớn trong gia đình) là An quốc công: “Liên Tam cô nương đã bắt đầu luyện võ phải không? Ta thấy cước bộ nàng nhẹ nhàng, dường như đã nhập môn?”

An quốc công từ ái xoa đầu tiểu tôn nữ, gật đầu xác nhận.

Nhận được đáp án như trong dự đoán, Yến Hoài Tiên hơi do dự hỏi: “Thứ tại hạ mạo muội... Không biết Tam cô nương đã bái sư chưa? Sư phó là người phương nào?”

“Chưa từng,” An quốc công lắc đầu, mỉm cười nói: “Chỉ mời võ sư chỉ bảo, không phải sư phó chính thức.” Ông dường như đã hiểu ý tứ Yến Hoài Tiên.

Quả nhiên, Yến Hoài Tiên nhoẻn miệng cười: “Tại hạ và Tam cô nương rất hợp ý, không biết Tam cô nương có nguyện ý trở thành môn hạ của ta không?”

Ngoài dự đoán, gần như ngay lập tức, Liên Ngử Hàm cau mày nói: “Con không muốn!”

Yến Hoài Tiên xấu hổ, nhưng vẫn kiên nhẫn hỏi nguyên nhân.

Liên Ngử Hàm cao ngạo ngẩng đầu: “Nữ hài tại sơn môn hôm nay hẳn cũng là đồ đệ của ngài đi!” Không đợi Yến Hoài Tiên trả lời, nàng hừ lạnh: “Ta không thèm làm đồng môn với nàng ta!”

Nàng không ngờ Thẩm Dung Dư lại là sư huynh của Mạnh Vũ Tình, hiện tại tâm tình của nàng rất không tốt – nàng vốn có ấn tượng tốt với Thẩm

Dung Dư, nay thì hoàn toàn hồng bét, tất cả những người có quan hệ với Mạnh Vũ Tình đều là đồ bỏ đi!

“Cái này...” Nguyên nhân bốc đồng của tiểu hài tử khiến Yến Hoài Tiên bó tay không biết làm cách nào, đành phải nhìn sang An quốc công, người mà hẳn cho rằng có thể làm chủ.

An quốc công thở dài, ánh mắt yêu thương dừng trên người tiểu tôn nữ: “Cảm tạ tiên sinh yêu mến, nhưng tiểu nha đầu này tính tình cổ quái, chỉ cần chán ghét cái gì mặc cho ai cũng không thể lay chuyển được con bé. Bây giờ con bé đã không thích cao túc (tôn xưng học trò của người khác), nếu hai người trở thành đồng môn chắc chắn không thể hòa thuận. Hơn nữa...” Ông dừng lại một chút, “Quy định thu đồ đệ của tiên sinh ta cũng biết, cha mẹ con bé chỉ có duy nhất một nữ nhi...”

Lời chưa nói xong, ý tứ phía sau Yến Hoài Tiên cũng hiểu được. Trong lòng hẳn thấy tiếc hận, trên mặt cũng tỏ ra như vậy, ánh mắt ai oán kia khiến Liên Ngữ Hàm nổi hết cả da gà.

Cuối cùng, Yến Hoài Tiên thở dài một tiếng, dường như nhận mệnh, lại vẫn không muốn buông tha một khối ngọc thô chưa mài giũa: “Tuy rằng chúng ta không có duyên thầy trò, nhưng tương lai nếu con có nghi vấn nào trên phương diện võ học, tùy thời có thể tới tìm ta.”

Liên Ngữ Hàm rủ mi, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên, nói: “... Yến tiên sinh vẫn ở lại đây ư?”

“Hử?” Yến Hoài Tiên sửng sốt, chột cười khổ nói: “Đúng vậy, trừ nơi này, ta còn chỗ nào khác để đi đâu?”

Liên Ngữ Hàm vài lần mở miệng muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ im lặng đi cạnh An quốc công, tạm biệt hiệp khách nghèo túng cô độc này.

Sau khi về phủ, nàng cảm thấy mệt mỏi, dù thế nào cũng không tỉnh táo lên được. An quốc công còn tưởng do cơn ba một ngày khiến thân thể Liên Ngữ Hàm mệt nên vừa về phủ liền tự mình đưa nàng về phòng, lại phân phó hạ nhân cẩn thận hầu hạ mới thôi.

Ngữ Hàm không lên giường ngủ ngay, chỉ ngồi bên cửa sổ ngắm người nhìn lá trúc xanh tươi bên ngoài. Kỳ thực hôm nay nàng muốn mời Yến Hoài Tiên cùng nàng hồi kinh, bất kể đi đâu cũng tốt hơn ở tại thư viện Vạn Tùng, nhưng nàng biết, lấy tính tình cao ngạo của Yến Hoài Tiên, chắc chắn hẳn sẽ không đồng ý.

Đời trước nàng không biết Thẩm Dung Du, đương nhiên cũng không biết Yến Hoài Tiên. Dù có biết, bằng mức độ chán ghét của nàng đối với Mạnh Vũ Tình, chắc chắn cũng ghét luôn hai thầy trò này.

Đời này, nàng có ấn tượng rất tốt với Thẩm Dung Du, nhất là khi có một Thẩm Hi bên cạnh để so sánh. Về phần Yến Hoài Tiên, nàng không biết người này có quá khứ như thế nào, cũng không biết trên giang hồ hẳn có uy danh hiển hách ra sao, nàng chỉ biết phần khí chất hỗn loạn của người đó rất hấp dẫn nàng, khiến nàng muốn đưa tay kéo hẳn lại.

Nàng từ trước đến giờ luôn làm việc theo tâm tình, không hỏi nguyên do, nhưng cái cảm giác bất lực hiện tại khiến nàng tâm phiền ý loạn.

“Ai?” Chợt nghe thấy một tia động tĩnh cực nhỏ, Ngữ Hàm trầm mặt, một cái chén trà nháy mắt bay ra ngoài, đập vào một cành trúc, vỡ thành mảnh nhỏ.

“Góc độ chuẩn xác, nhưng lực đạo chưa đủ.” Giọng nam cứng nhắc từ bên ngoài vang lên, Lý Ung lập tức xuất hiện trước mắt Liên Ngữ Hàm, “Phải tiếp tục tu luyện nội lực, đến khi dùng chân cũng có thể khảm vào ống trúc, vậy coi như xuất sư.”

Ngữ Hàm mặt không đổi sắc nhìn hẩn, trong mắt ẩn chứa sự hoài nghi. Đây là sân viện của nàng, dù là thị nữ Tần lão phu nhân phái đến cũng có thông báo, làm sao một võ sư như Lý Ung có thể lặng yên không tiếng động vào đây? Hơn nữa, hiển nhiên Lý Ung không phải tới nhìn nàng, vừa rồi nếu không phải nàng phát giác âm thanh kia, chắc chắn hẩn sẽ không chủ động hiện thân.

Lý Ung thầm thở dài, không hổ là nữ nhi của bệ hạ, thật không dễ lừa.

“Ngày hôm nay tiểu thư chưa luyện võ, ngày mai sẽ phải luyện bù.” Lý Ung nghiêm túc giao nhiệm vụ, dường như hẩn tới đây chỉ vì nói cho Ngữ Hàm những lời này thôi.

“Lý sư phó,” Ngữ Hàm đột nhiên đổi nét mặt, cười tủm tỉm hỏi: “Ta còn chưa biết ngài tên gì nha!”

Lý Ung thầm kêu không tốt, lại không thể nói dối trước ánh mắt đăm thẳng vào lòng người kia: “Lý Ung.”

Ha ha ha! Ngữ Hàm gần như muốn cười ra tiếng – Lý Ung! Hay cho cái tên Lý Ung!

Sự im lặng lan tràn giữa hai người, thật lâu sau, Ngữ Hàm mới lộ ra vẻ mặt tò mò: “Sư phó, là chữ này nha? Ta hiện chỉ biết chữ trong ‘Trung dung’ thôi!”

Lý Ung thầm thở phào, cho rằng tiểu cô nương hay quên, nhanh như vậy đã dờ đi lực chú ý: “Chữ này tương đối phức tạp, đại ý là ‘Ung’ trong ‘Ung dung’, có ý hòa thuận.” Dừng lại một chút, hẩn bổ sung thêm: “Đợi tiểu thư lớn hơn chút nữa sẽ biết được chữ này.”

“Ừ.” Liên Ngữ Hàm tỏ vẻ nghiêm túc đáp.

Đợi đến khi Lý Ung rời khỏi, Liên Ngữ Hàm đóng sập cửa sổ lại, sắc mặt đen như mực.

Ám vệ của Hoàng thất! Nàng làm tâm can bảo bối của Thừa Bình để hơn mười năm, sao có thể không biết đến tổ chức này! Đời trước, chính miệng Lưu Diên kể cho nàng quá khứ của Lý Ung, nếu thực sự luận thân phận, Lý Ung còn là biểu huynh (anh họ bên ngoài) của Sở Vương!

Mẹ nó, Lưu Diên lại lên cơn động kinh sao, còn đi giám thị nàng!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 18

L

iên Ngữ Hàm không vui, cực kỳ không vui.

Một khi nàng không vui, chắc chắn sẽ có người gặp tai ương. Đương nhiên, nàng không phải người cố tình gây sự, người gặp tai ương thường thường chính là đầu sỏ khiến nàng mất hứng.

Nhưng ám vệ Lưu Diên phái tới sao có thể là người bình thường, hôm nay Lý Ung thất thủ gây ra động tĩnh như vậy đã là ngoài ý muốn, không biết hẳn trở về sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào. Có vết xe đổ này, các ám vệ khác nhất định càng cẩn thận hơn, phát huy bản lĩnh ẩn nấp của mình tới cực hạn, sợ bị tiểu tổ tông này phát hiện.

Nhưng Liên Ngữ Hàm sẽ bị chút khó khăn đó đánh bại sao?

Nàng thẳng thừng đuổi hết nha hoàn và ma ma hầu hạ đi, để các nàng đi sang góc ở phòng khác, thân thể nhỏ bé trèo lên bệ cửa sổ, mũi chân khẽ điểm, leo vọt lên cành cây nhãn gần cửa sổ.

Bây giờ là lúc chiều tà, nhánh cây nhãn vô cùng rậm rạp, lá cây phủ dày, ánh sáng lúc chạng vạng không thể xuyên qua bóng cây chiếu vào bên trong, chỉ trong nháy mắt, bóng dáng tiểu cô nương đã biến mất trong tầm nhìn của ám vệ.

Đầu lĩnh ám vệ sợ tới mức chân nhũn ra, thiếu chút nữa quỳ xuống, vội vàng ra hiệu bảo ám vệ đứng gần cây nhãn nhất chú ý tình huống.

Liên Ngữ Hàm từ từ bò lên trên, bò đến độ cao vừa phải, từ nơi này ngã xuống nhiều nhất cũng chỉ trẹo chân. Nàng đứng lên, nhắm mắt lại cẩn thận cảm thụ tiếng gió quanh mình, mỉm cười tà ác tung người nhảy xuống...

Chưa rơi xuống đất, thân thể nhỏ nhắn liền được một vòng tay cứng nhắc xa lạ tiếp lấy, Liên Ngữ Hàm lưu loát rút chủy thủ ra, dí sát vào cổ nam nhân, ngọt ngào cười nói: “Không được nhúc nhích nha~”

Nam nhân cứng người trong chớp mắt, yên lặng giữ nguyên tư thế quỳ một chân trên mặt đất, nhẹ nhàng buông tiêu cô nương xuống, mặc kệ chủy thủ lạnh lẽo đang kề sát huyết quản (mạch máu).

“Nói! Là ai phái người tới!” Liên Ngữ Hàm ra vẻ hung ác, rõ ràng tiếng trẻ con mềm mềm lại thể hiện được sự hung ác.

Nam tử không dấu vết liếc về phía đầu lĩnh, không nói gì.

“Yêu a, xương cốt rất cứng nha!” Liên Ngữ Hàm cười lạnh, “Ta xem người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ...”

Lời còn chưa dứt, nam nhân bỗng nhiên hoảng sợ hô to: “Ta nói, ta nói! Đừng đánh ta!”

... Ê ê, diễn quá giả nha! – chúng ám vệ ngồi xem náo nhiệt không tiếng động thổ hào (buồn nôn, tỏ vẻ khinh bỉ?).

Liên Ngữ Hàm cười lạnh, thật sự cho rằng nàng không nhìn ra xung quanh còn có người? Thế nhưng lúc này nàng không muốn so đo mấy thứ này, thái độ của ám vệ đủ để chứng minh Lưu Diên không có ý hạ thủ với nàng. Một khi đã như vậy, nàng liền diễn cùng tên ngu xuẩn này đi!

“Được, người nói!” Liên Ngữ Hàm lạnh lẽo nhìn hắn, ánh mắt tựa như nhìn người chết.

“Ta...” Đầu óc ám vệ này rối rắm thành một búi, hắn là người lao động tay chân a! Vì sao lão đại không sớm bịa ra lý do nếu bị bắt a!!!

Đầu lĩnh ám vệ thở dài: Lúc trước ai nghĩ tới sẽ bị một tiểu cô nương nhỏ như vậy bắt được đâu...

“Thôi, đi, nhìn người như vậy chắc chưa thể bịa ra ngay được, cho người thời gian một ngày nghĩ lý do đó, có đủ không?” Liên Ngữ Hàm chế giễu, cổ tay khẽ nhúc nhích, ngân quang chợt lóe, một cây châm rất nhỏ đâm vào bả vai ám vệ.

Ám vệ chỉ cảm thấy đầu vai tê rần, sau đó cả người tê rần...

Liên Ngữ Hàm phui tay, nheo mắt nhìn xung quanh một vòng, bỗng nhiên cao giọng kêu: “Người tới! Có thích khách!”

Sân viện vốn u tĩnh thoáng chốc ào ra vô số người, nha hoàn và ma ma canh giữ ở phòng bên cạnh xông ra, đúng lúc nhìn thấy một người áo xám xa lạ quỳ một chân trước mặt cô nương, nhóm ma ma anh dũng xông lên bảo hộ tiểu chủ nhân sau người, bọn nha hoàn tuổi còn nhỏ thì hét lên chói tai...

“A a a! Có thích khách a a a!”

“Người tới a! Bảo hộ cô nương a!”

“A a a người muốn làm gì! Mau buông cô nương ra để ta tới!”

“...”

An quốc công tức giận, Tân lão phu nhân bị dọa mặt mày trắng bệch, ôm tiểu tôn nữ không chịu buông.

“Thật nực cười!” An quốc công hung hăng vỗ lên tay vịn ghế bành, chỉ vào quản gia và hộ vệ đang quỳ, lửa giận ngập trời: “Các người làm ăn thế nào vậy hả! Để cho thích khách lẫn vào nội viện!”

Lão Trần thủ vệ nội viện đập đầu trên đất không dám ngược lên, mồ hôi lạnh thấm ướt áo trong, bị gió lùa qua, lạnh run. Hắn là người hầu sinh ra

trong An quốc công phủ, mấy đời nhà hãn đều làm việc trong phủ, đương nhiên biết Tam cô nương quý báu bao nhiêu! Vậy mà hôm nay hãn lại để thích khách lẫn vào nội viện, suýt làm Tam cô nương bị thương, tội này... Tim lão Trầm muốn nhảy ra ngoài, hiện tại hãn chỉ cầu sẽ không làm liên lụy đến người nhà thôi.

Hôm nay thật sự có quá nhiều việc xảy ra, bận rộn cả một ngày, hai mí mắt Liên Ngữ Hàm cứ muốn dính vào nhau. Vùi mặt trong ngực tổ mẫu, được đàn hương ôn nhuận vây quanh, nàng cảm thấy vô cùng buồn ngủ, thừa dịp tổ phụ ngừng lại, nàng chen miệng nói: “Tổ phụ, thích khách kia người đừng đánh, cứ giam hãn lại, con muốn tự mình thăm vấn.”

An quốc công thấy bộ dáng tiểu tôn nữ đáng thương như vậy, mềm lòng nói: “Được, vậy thì giam lại.” Nhưng mà chắc chắn phải đánh, nếu không khó mà tiêu tan giận dữ trong lòng ông! Uhm, điều này sẽ không nói với tiểu nha đầu.

Nghe được câu trả lời thuyết phục, Liên Ngữ Hàm rốt cuộc yên tâm nhắm mắt ngủ. Trước khi ngủ, nàng mơ mơ màng màng nghĩ: Thân thể tiểu hài tử thật không tốt, hơi tí lại buồn ngủ...zzz...zzz...

Ban đêm, ám vệ phụ trách bảo hộ Liên Ngữ Hàm khẩn cấp mở hội nghị. Hội nghị này xoay quanh vấn đề ‘Đến cùng có nên cứu huynh đệ ra hay không’. Lý Ung thân là một trong những ám vệ đứng đầu cũng tham gia lần hội nghị này.

Cuối cùng, hội nghị quyết định sẽ cứu huynh đệ bị giam tại sài phòng (phòng chứa củi) ra.

Đối với những ám vệ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, đừng nói là lao ngục phổ thông, ngay cả thiên lao bọn họ cũng có bản lĩnh xông vào một lần. Mà Liên gia trạch viện chỉ là một tứ đại trạch viện bình thường vốn

thuộc về một vị phú thương, không có địa lao, thích khách bắt được đương nhiên chỉ có thể nhốt vào sài phòng.

Trong ngoài ba tầng thị vệ đối với Hoàng gia ám vệ chỉ là chuyện nhỏ, thủ hạ An quốc công không phải không có cao thủ, chỉ là số lượng không nhiều, gần như đều an bài bảo vệ ngoài sân viện của phu thê An quốc công và Liên Ngữ Hàm, không dư người thủ hộ tại đây.

Vì thế, ám vệ bị bắt khi chạng vạng đã được các đồng sự cứu đi.

Một đêm ngon giấc, Liên Ngữ Hàm tinh thần sung mãn cầm roi da khám hồng bảo thạch kích động chạy về phía sài phòng, nhưng khi đẩy cửa ra chỉ thấy một đồng củi.

Liên Ngữ Hàm nổi trận lôi đình, hung hăng quất roi lên cửa, hét lên lạnh lạnh: “Người đâu?”

Lão Trần khóc không ra nước mắt, một lần nữa dẫn đám thị vệ quỳ xuống, cúi đầu thật sâu.

“Ta %&% ¥ #@*&% ¥ #...” Liên Ngữ Hàm mất bình tĩnh, giận đến giơ chân, lôi toàn bộ những câu mắng chửi mà mình biết mắng qua một lần, bọn thị vệ đang quỳ đó gục đầu xuống cực lực thu gọn cảm giác tồn tại của mình, sợ vị tiểu tổ tông này quất một roi qua đây.

Ngực phập phồng kịch liệt, tức giận bị đè nén suốt mấy ngày gộp lại, Liên Ngữ Hàm đỏ mắt, nhìn quanh bốn phía tìm thứ gì có thể để mình phát tiết.

Vừa vặn Lý Ung đang thông thả lại gần, vẫn ra vẻ cao nhân không dao động mảy may: “Công khóa (bài học) hôm nay...”

Một roi quất qua, Liên Ngữ Hàm chỉ vào mặt hấn giận dữ mắng: “Người con mẹ nó cầm miệng cho ta!” Lại quay đầu hô to: “Mau trói hấn lại!”

Hai đạo tàn ảnh xẹt qua, Lý Ung còn đang khiếp sợ khi bị tiểu chủ nhân quất roi chưa kịp phản ứng đã bị chế trụ, các đại huyết đều bị điểm, cả người không thể động đậy, ngay cả chân khí cũng không thể lưu động.

Hắn kinh ngạc nhìn Liên Ngữ Hàm, trên mặt xuất hiện biểu cảm hiềm thấy: “Cô nương làm gì vậy?”

“Ha ha ha!” Trong mắt Liên Ngữ Hàm tràn đầy hung ác nham hiểm, “Người nghĩ rằng ta không biết là ai phái người đến sao?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 19

N

àng... nói như vậy?”

“Dạ.”

Thừa Bình đế vuốt cằm cười cười – tiểu cô nương của hắn nha, bây giờ mới ít tuổi đã thông minh như vậy thật khiến hắn kiêu ngạo. Thấy ám vệ phía dưới vẫn đang đợi lệnh, Lưu Diên trầm ngâm một lát, nói: “Cứ để nàng hạ giận chút đi, những thứ khác nói sau!”

Ám vệ phụ trách báo cáo vội vàng đáp ứng, trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Lý Ung, hy vọng hắn còn mạng trở về.

“Nếu không tập võ, bây giờ nàng làm gì tiêu khiển?”

Ám vệ dừng một chút, vẫn báo cáo chi tiết: “Gần đây trong lúc rảnh rỗi Huyện chủ thường lôi kéo lão quốc công ra đường, bày sạp bói mệnh đoán chữ.”

“Phốc...” Lưu Diên cười ra tiếng, nửa ngày sau mới dừng lại, phất phất tay cho ám vệ lui xuống.

Ám vệ vô thanh vô thức lui ra, Tổng quản thái giám Trương Phúc rón rén bước vào, bẩm: “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương cầu kiến.”

Tâm tình vui sướng khi này rớt xuống, ý cười trên mặt biến mất, Lưu Diên lãnh đạm phân phó: “Tuyên.”

Đã mấy ngày Hoàng hậu không được gặp Thừa Bình đế, trước kia cứ mừng một và mười lăm Hoàng thượng đều đến tẩm cung nàng ngồi một chút, tuy

không ở lại qua đêm, nhưng ngẫu nhiên cũng ăn bữa cơm cùng nàng, lại hỏi han công khóa của Nhị hoàng tử. Có lẽ vì lần trước nàng bảo Nhị hoàng tử ngâm một bài thơ cho Hoàng thượng nghe. Không ngờ vừa nghe xong sắc mặt Thừa Bình ế lạnh xuống, thiếu chút nữa dọa Nhị hoàng tử khóc, sau đó ngài liền trở về Vị Ương cung, đã hơn một tháng rồi không qua chỗ nàng.

Hoàng hậu vắt hết óc cũng không hiểu vì sao một bài thơ khen ngợi phong cảnh Giang Nam lại khiến ế vương tức giận. Nàng quyết định dù không rõ tại sao nhưng cũng phải chủ động tiến lên nhận sai. Đoán chừng qua hơn một tháng lửa giận của Hoàng thượng đã tiêu bớt, nàng tự mình bưng một chung canh nghêu trắng đưa lên điện Tuyên Thất.

Thấy sắc mặt Hoàng thượng thản nhiên, không tỏ ra không vui, Hoàng hậu mừng thầm, tự cho là đã đoán được tâm tư của nam nhân, Hoàng hậu cẩn thận đề ra việc tuyền tú. Quả nhiên, Hoàng thượng cũng quay qua nhìn nàng, nhưng không nói ra lời khen như nàng tưởng tượng.

Lưu Diên tự tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn nàng: “Hoàng hậu quả nhiên là hiền lành rộng lượng.”

Hoàng hậu không hiểu ý hẩn là gì, vội vàng khiêm tốn: “Thần thiếp sợ hãi.”

Ế vương trẻ tuổi ngồi ngay ngắn trên long ỷ, một thân long uy ép Hoàng hậu không thở nổi, sắc mặt hẩn lãnh đạm, thanh âm trầm thấp thong thả: “Tiên ế về cõi tiên mới chỉ một năm, Hoàng hậu đã quên trầm từng nói muốn giữ đạo hiếu sao? Hay là, Hoàng hậu không nghe lọt mệnh lệnh của trầm, chỉ xem như gió thoảng bên tai?”

Hoàng hậu bị dọa một thân mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống, vể mặt kính hoảng: “Thần thiếp lỡ lời, mong bệ hạ thứ tội!”

Run rẩy quỳ rạp trên mặt đất hồi lâu, rốt cuộc nghe thấy Thừa Bình ế thở dài: “Mà thôi, người đứng lên đi.” Lại chậm rãi nói thêm một câu: “Chuyện

tuyển tú sau này đừng nhắc lại!”

Hoàng hậu vội vàng thuận theo: “Dạ.”

Lưu Diên lại hỏi vài câu về công khóa của Nhị hoàng tử, có sự kính sợ khi trước, lúc này Hoàng hậu không dám luôn miệng nói tốt như mọi khi, chỉ ngầm biểu đạt một chút tưởng niệm và sự ngưỡng mộ của Nhị hoàng tử đối với phụ hoàng.

Lưu Diên đương nhiên biết tâm tư của nàng ta, nghe vậy chỉ thản nhiên nói: “Tuy chỉ có Nhị hoàng tử là do nàng sinh, nhưng thân là Hoàng hậu, trăm còn có hai người con trai cũng gọi nàng một tiếng mẫu hậu, mong nàng có thể gác vác chút trong trách, cố gắng chiếu cố bọn họ. Nhất là Tam nhi, mẹ đẻ của hắn thân phận hèn mọn, không đủ tư cách nuôi nấng, phải nuôi dưỡng dưới gối Thục phi là điều bất đắc dĩ. Dù sao cũng không phải thân sinh, Thục phi khó tránh khỏi có điều không quản hết, còn cần Hoàng hậu lưu ý nhiều hơn.”

Lời nói này tỏ chút ý tứ thân mật, Hoàng hậu cảm thấy vui vẻ, đây là ngầm chỉ nàng mới là thê tử kết tóc se duyên với Hoàng thượng, nếu không phải hoàn toàn tin tưởng, Hoàng thượng sẽ không phó thác những người con cho nàng, lập tức trịnh trọng đáp ứng.

Lưu Diên thấy nàng thần tình thoải mái, nét mặt cũng nhu hòa hơn, có chút cảm thán: “Phi tần hậu cung đã có vài chục người, dưới gối trăm chỉ có mỗi ba người con trai. Vài ngày trước trăm tán gẫu với Thanh Giang vương từng nghe hắn kể chuyện ấu nữ trong nhà ngậy thơ non nớt, thật nhiều vui thú. Đáng tiếc trăm chưa có một tiểu công chúa... Aiz...” Hắn thở dài chán nản, ần ần chút tiếc nuối.

Hoàng hậu cười nói: “Dạ phải, mấy ngày trước Trương công chúa đã dẫn tôn nữ là Đồng An

Huyện chủ tiến cung, tiểu cô nương mới bảy tám tuổi thật xinh xắn đáng yêu, lại thông minh lanh lợi...” Nghĩ đến đã gần một năm Hoàng thượng chưa triệu nàng thị tẩm, giọng điệu nàng có chút cứng nhắc.

Lưu Diên vờ như không nghe thấy ngụ ý trong lời nàng, lắc đầu nói: “Trước nay Hoàng thất luôn thiếu nữ hài nhi, đồng lứa với trăm đều là huynh đệ, ngay cả đường tử muội cũng rất ít, thế hệ trước thì có mỗi mình Dương Hạ cô cô. Nay đến phiên trăm, có lẽ cũng khó có được nữ nhi a...”

Hiếm có dịp Lưu Diên dùng vẻ mặt ôn hòa như thế nói chuyện với Hoàng hậu, thấy hân hoan vì không có được tiểu công chúa, nàng không nhịn được muốn vắt óc nghĩ chút biện pháp: “Bệ hạ, thần thiếp từng nghe nói trong dân gian nếu không có nam hài người ta thường nhận vài người con nuôi đến trước mặt chủ mẫu, hoặc để nàng thường thường gặp gỡ tiểu nam hài, như vậy sẽ dễ dàng mang con nối dõi. Thần thiếp kiến giải vụng vè, nghĩ đến nếu muốn có nữ nhi chắc là có thể dùng biện pháp tương tự. Không bằng ngài cho phép thần thiếp tuyển chọn vài nữ hài khả ái từ tông thất đến nuôi dưỡng trong cung. Cứ làm vậy không chừng sẽ có vị muội muội nào đó may mắn sinh hạ tiểu công chúa cho bệ hạ thì sao!”

Lưu Diên đầu tiên là gật đầu khen ngợi, rồi nhanh chóng lắc đầu: “Nữ nhi trong tông thất cũng không nhiều, đều là tâm can bảo bối trong gia đình, họ sao có thể để nàng ôm nữ nhi vào trong cung. Mà ta thấy nữ nhi tông thất thường rất kiêu căng, nếu sinh hạ nữ nhi mà có tính tình như vậy, thì dù có là tiểu công chúa trăm cũng không thể nào thích được.”

Hoàng hậu che miệng cười, dường như Hoàng thượng cho rằng nuôi dưỡng nữ nhi mà cứ như nuôi sủng vật vậy, còn muốn phải nhu thuận động lòng người mới trăm trở khen ngợi, nhưng trên mặt lại phụ họa nói: “Bệ hạ nói rất đúng, là thần thiếp cân nhắc không chu toàn.”

Tâm niệm chuyển một vòng, nàng lại nghĩ đến mấy tiểu chất trong nhà mẹ đẻ, lại mỉm cười góp lời: “Nếu nói đến tiểu cô nương nhu thuận động lòng

người, thần thiếp đã từng gặp qua vài người. Nhưng nữ hài xinh xắn lại thông minh lanh lợi chỉ có mấy nhà có, nếu gia đình có thể để các tiểu cô nương vào cung sinh sống, tương lai mai mối hôn sự sẽ tốt hơn vài phần.”

Thừa Bình để suy tư trong chốc lát, dường như cảm thấy việc này có thể được, nói: “Hiện tại không gấp, cứ để qua mùa đông rồi hãy nói. Đầu xuân năm sau Trạm nhi năm tuổi rồi, cũng nên đi học, trăm sẽ thỉnh Kỳ Tử Kỳ dạy dỗ hẳn và Dương nhi.”

Lưu Dương là Đại hoàng tử do Đức phi sinh hạ, Lưu Trạm là Nhị hoàng tử – đích tử do Hoàng hậu Quách thị sinh ra, hai người đều hơn bốn tuổi, chỉ chênh nhau một tháng. Còn Tam hoàng tử do mẹ đẻ có thân phận hèn mọn nên được nuôi dưỡng dưới gối Thục phi, bây giờ mới hơn một tuổi còn đang tập nói, tạm thời không nhắc tới.

Hoàng hậu nghe Hoàng thượng nói muốn mời Kỳ Tử Kỳ trừ danh bác học tới dạy dỗ Nhị hoàng tử thì rất hài lòng, nhưng thấy hẳn muốn để cả Đại hoàng tử đến học cùng thì có chút bất mãn. Chỉ là nàng không dám biểu hiện quá rõ ràng, đành nói quanh co: “Bệ hạ, thần thiếp đã dạy vỡ lòng cho Trạm nhi được ba năm, nhưng còn Đại hoàng tử... Thần thiếp sợ hai đứa nhỏ học tập tiến độ bất đồng, nếu cùng lên lớp khó tránh khiến Kỳ tiên sinh khó xử, khiến hoàng tử bị chậm trễ công khóa...”

Nghe ý tứ này, nàng cho rằng Đức phi dạy dỗ Đại hoàng tử không bằng nàng? Nghĩ đến mười năm sau, Đại hoàng tử Lưu Dương là người văn võ song toàn, còn Nhị hoàng tử Lưu Trạm thì kiêu căng ương ngạnh, Lưu Diên cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn nàng: “Vậy theo ý Hoàng hậu nên làm thế nào?”

Hoàng hậu đương nhiên nghe ra sự bất mãn trong giọng nói của hẳn, nhưng vì sốt ruột cho ái tử (con yêu) nàng không quan tâm được nhiều việc như vậy, trực tiếp nói ra kết luận mà nàng đã thương nghị cùng nhà mẹ đẻ từ lâu: “Thần thiếp tuy là người trong hậu cung nhưng từng nghe qua về tài

đanh của Hàn Lâm học sĩ Liên đại nhân, nếu có thể mời được Liên đại nhân trở thành tiên sinh (thầy giáo) của Trạm nhi...”

Những lời còn lại biến mất trong ánh nhìn lạnh lẽo của Thừa Bình đế, hần lạnh lùng nói: “Người dám vọng tưởng tới Liên Thế Giác, trẫm còn muốn mời hần làm Thái phó cho Thái tử đây.”

Hoàng hậu lạnh người – này, ý tứ này... Trạm nhi của nàng sẽ không... không thể nào!!!

Lưu Diên nghĩ lại câu nói vừa rồi của mình, phát hiện có chút vấn đề, liền nói thêm một câu: “Trẫm mới kế vị, giờ lập trữ quân còn quá sớm, nếu muốn lập, trẫm chỉ nhìn tài năng, không quan tâm trường thứ.” Ngụ ý là người cứ yên tâm đi, chuyện lập thái tử chưa đến đâu, vẫn phải nhìn vào năng lực của các hoàng tử trong tương lai.

Ai ngờ, nghe xong lời này, sắc mặt Hoàng hậu càng khó coi...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 20

Đ

áo mắt đã rời kinh gần một năm, dù Lâm An có tốt hơn nữa cũng không có thân nhân bên cạnh. Phu thê An quốc công đã lớn tuổi, sau khi được thỏa mãn tâm nguyện bắt đầu tưởng niệm con cháu trong kinh thành, cả Liên Ngữ Hàm cũng có ý muốn trở về. Bởi vậy, tổ tôn ba người liền chọn ngày, gạt lệ từ biệt thân hữu ở Lâm An, trở về kinh thành.

Trong thời gian này, không hiểu sao Sở vương lại đột nhiên hồi kinh lĩnh chỉ, khi quay lại hẳn dẫn theo rất nhiều sính lễ quang minh chính đại đến. Hẳn mở tiệc rượu lớn tại Mạnh gia, sau đó đón Trắc phi cùng đồ cưới lên thuyền hồi kinh.

Trùng hợp là trong nửa tháng gần nhất chỉ có hôm đó là ngày tốt để xuất hành, vì thế một nhà An quốc công đặng phải Sở vương tại bến tàu.

Vì chưa tới giờ xuất phát, Sở vương một mình lên thuyền An quốc công, muốn móc nối tình cảm với vị nguyên lão từng nắm quyền này.

Phòng bên kia, nam nhân bàn luận triều đình đại sự. Phòng bên này, Trắc phi Mạnh Sơ Tuyết được nam nhân của mình dặn dò mời quốc công phu nhân cùng tán gẫu.

Trong kinh thành, gia quyến quan lại đều là thê bằng phu quý (vợ sang nhờ chồng), không dùng cáo mệnh phẩm (tước vị được phong cho phụ nữ thời phong kiến) để luận tôn ti (thân phận cao thấp). Dù sao trong kinh thành khắp nơi đều có mệnh phụ (phu nhân quan lại). Ví dụ khi hai người một Nhị phẩm một Tam phẩm lại là thế giao chi giao mà bàn luận ai tôn quý hơn thì rất khó, một đám quan hệ rối rắm phiền phức vô cùng! Thực ra đây cũng là một loại quy tắc ngầm.

Nếu dựa vào phu quân, hiển nhiên Nhất phẩm của An quốc công kém hơn Nhất phẩm của Thân vương, nhưng vì Mạnh Sơ Tuyết chỉ là một Trắc phi, phong hào cao nhất chỉ là Tam phẩm thực nhân, nếu so ra kém hơn Nhất phẩm quốc phu nhân như Tần lão phu nhân rất nhiều. Hơn nữa, vì Sở vương đã dặn dò trước, cho nên từ đầu tới cuối Mạnh Sơ Tuyết vẫn luôn biểu hiện kính già yêu trẻ, ôn hòa mềm mại.

Lien Ngữ Hàm còn là một tiểu cô nương má phấn hồng hào, vui trong lòng Tần lão phu nhân mở to mắt chăm chú nghe hai vị đại nhân khách sáo với nhau. Mạnh Sơ Tuyết không đặt sự chú ý lên người nàng, cho nên Liên Ngữ Hàm có thể quan sát kỹ nàng ta.

Tiểu sơn trọng điệp kim minh diệt, tấn vân dục độ hương má tuyết.

(Trích trong bài từ “Bồ Tát Man tiểu sơn trọng điệp kim minh diệt” của Ôn Đình Quân – đại văn hào nổi tiếng thời Đường. Ôn Đình Quân nổi tiếng ngang với Lý Thương Ẩn, Đỗ Mục; người đời gọi là Ôn Lý. Ông là vị “Khai sơn đại sư” của lối từ trường đoản cú; chính nhờ từ ông mà từ mới tách khỏi thi để trở thành một thể riêng biệt.

Tạm dịch: Ánh sáng tắt sau ngọn núi nhỏ trùng điệp, tóc mai như mây ước ao được vuốt ve gò má trắng như tuyết)

Mạnh Sơ Tuyết quả không phụ tên của nàng, thiếu nữ mười lăm xinh đẹp lá lướt như mưa tuyết đầu mùa, trắng nõn trong sáng, cơ cốt óng ánh, xiêm áo màu hồng đào khiến nàng có thêm một phần thành thực quyến rũ của thiếu phụ, mà vẫn giữ vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ, đúng là một mỹ nhân hiếm có.

Hừ, mỹ nhân xà (người phụ nữ xinh đẹp nhưng có tâm địa rắn rết).

Nàng ta vừa vào cửa thu phục được toàn bộ hậu viện của Sở vương. Trước khi Liên Ngữ Tương vào cửa sinh một trai một gái, dĩ nhiên Tần Vương phi

đã tâm bừa bừa trở nên ngoan ngoãn dễ bảo; thậm chí khi Liên Ngữ Tương đã vào cửa, dưới tình huống danh phận không bằng nàng ta vẫn tiếp tục nhớn nhợ, đấu đá hậu viện lại giữ được thế cân bằng với chính thất, còn sinh hạ một đôi nữ nhi song bào thai trước khi chính thất sinh ra đích tử – Loại thủ đoạn này, nói nàng là mỹ nhân xà có khi còn coi thường nàng ta.

Liên Ngữ Hàm lạnh lùng nhìn nàng ta, kỹ năng trạch đấu của vị Mạnh cô nương này dường như có từ khi sinh ra, kỹ năng do sau này tu luyện nên của Liên Ngữ Tương hoàn toàn không thể so sánh. Nếu không phải vậy, sao nàng ta có thể vững vàng ngồi trên vị trí Trắc vương phi dưới tình huống chính thất tận lực chèn ép?

Nghĩ thế, Liên Ngữ Hàm nở nụ cười.

Mạnh Sơ Tuyết đang chăm chú nghe Tần lão phu nhân nói về sự tình trong kinh, khóe mắt thoáng bắt được nụ cười kia, nhất thời sợ run người.

“... Mạnh cô nương? Mạnh cô nương?” Tần lão phu nhân gọi liền hai câu, thấy nàng nhìn chằm chằm tiểu tôn nữ của mình, cảm thấy không vui, ngữ khí nặng hơn đôi chút.

“A...” Mạnh Sơ Tuyết phục hồi tinh thần, mặt đỏ bừng thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi liếc thấy Tam cô nương cười, tiểu nữ xem mà ngây ngẩn cả người...” Lại ngẩng đầu thành khẩn khen ngợi: “Tam cô nương còn nhỏ tuổi mà đã xinh đẹp như thế, đợi đến khi trưởng thành, danh hiệu kinh thành đệ nhất mỹ nhân chắc chắn không thoát khỏi bàn tay nàng rồi!”

Tần lão phu nhân là người cực kỳ cưng chiều hài tử, nghe đối phương khen ngợi hài tử nhà mình dù rất cao hứng nhưng thấy nàng ta nói năng tùy tiện, nụ cười cũng nhạt đi: “Cái gì mà mỹ nhân với không mỹ nhân, Mạnh cô nương quá khen rồi. Dung mạo là do cha mẹ, nàng xinh đẹp đương nhiên

chúng ta rất thích. Nhưng đừng nói đến cái gì mà ‘Đệ nhất mỹ nhân’, loại danh tiếng này tiểu thư khuê các đứng đắn không cần!”

Đối với lão phu nhân, lần này Mạnh Sơ Tuyết vỗ mông ngựa lại vuốt lên đùi ngựa. Còn với Liên Ngữ Hàm, nàng càng thích người khác khen ngợi trí tuệ của mình hơn, cho nên nàng chỉ thản nhiên lườm Mạnh Sơ Tuyết, sau đó quay đầu nhìn ra cửa sổ, nghĩ biện pháp moi tin tức từ miệng Lý Ung đang bị nhốt dưới khoang thuyền.

Đối thành người khác khẳng định sẽ vô cùng xấu hổ, nhưng Mạnh Sơ Tuyết lại khác, độ cong nơi khoe miệng nàng ta chưa từng biến đổi, rất tự nhiên phụ họa ‘Khuê tú luận’ của Tần lão phu nhân, phảng phất lời vừa nãy không phải do mình nói.

Tần lão phu nhân thấy vậy, âm thầm tiếc hận cho Sở vương phi tương lai – có một vị Trắc phi mỹ mạo tâm cơ thâm trầm ở trong phủ, Sở vương khẳng định không phải mỗi lương duyên tốt.

Bởi nghe nói có thủy phi (cướp đường sông) thường lui tới trên vùng Lạc Hà, An quốc công không chút suy nghĩ liền đáp ứng yêu cầu đồng hành của Sở vương. Có Sở vương đi cùng, một đường gió êm sóng lặng.

Trò tiêu khiển mỗi ngày của Liên Ngữ Hàm chính là thăm vấn Lý Ung, trong câu chữ thiết lập đủ loại bẫy rập chờ hấn chui vào. Tiếc rằng Lý Ung là một người trung thành chính trực, phát hiện nàng đang nói suông liền ngậm miệng không nói gì, cạy miệng hấn còn khó hơn cạy vỏ trai. Liên Ngữ Hàm lại không dụng hình với hấn, nàng cảm giác dùng đau đớn trên thân thể để bức người mở miệng là phương pháp hạ đẳng nhất. Cao thủ chân chính, phải dùng trí tuệ tìm ra đáp án mình muốn.

Đáng tiếc, không đợi trí tuệ của nàng phát huy tác dụng, đội tàu đã gặp chuyện bất ngờ.

Thủy phi lần này dường như hành động có tổ chức, bọn họ không chỉ người đông thế mạnh, hỏa lực tràn đầy, mà còn có mục đích rất rõ ràng – cướp tiền và bắt mỹ nhân!

Cứ như vậy, thuyền lớn của Sở vương gặp tai họa. Thuyền của hãn chế tạo dựa trên thân phận Thân vương, vẻ ngoài đương nhiên vô cùng hoa lệ, hơn nữa lần này hãn xuống Giang Nam là để đón dâu, thuyền lớn được trang trí lại một lần, tráng lệ hoa mỹ khiến tặc phi thương nhớ.

Thân vệ của vương phủ không phải ngồi không, ngay khi hai phe trên chiến trường giao chiến hùng hực khí thế, Sở vương thông thả ngồi yên đó. Nhưng thủy phi rất nhiều thủ đoạn, tấn công chính diện không được, bò lên thuyền một người lại chết một người, khê cần môi đục chìm thuyền – cùng lắm thì nhảy xuống nước vớt bảo bối, trước hết khiến con rùa nhà người chết đuối rồi nói sau!

Thuyền lớn xa hoa tráng lệ của Sở vương gặp nạn đầu tiên, thuyền của An quốc công phủ vốn núp sau thuyền lớn, không hề nổi bật, nhưng dường như thủ lĩnh thủy phi đã giết đỏ mắt, vung tay lên, thuyền của An quốc công phủ cũng bị đục ra một lỗ lớn, còn xui xẻo bị phóng hỏa.

Lien Ngữ Hàm vẫn bình tĩnh, thậm chí còn tỏ ra hưng phấn khác thường. Tần lão phu nhân biết nàng thích xem náo nhiệt, đành nắm chắc tay nàng kéo lên thuyền nhỏ, An quốc công cũng leo lên một chiếc khác.

Nhưng thuyền nhỏ mới đi được mấy trượng, thân thuyền chấn động mạnh, nghiêng ngả sang một bên. Hộ vệ trên thuyền vội vàng giơ kiếm đâm xuống nước, lại chọt trúng một thứ gì đó mềm mềm như rong rêu vậy, tiếp theo, xuất hiện một lực lớn lôi kiếm xuống, hộ vệ nhanh trí giật lấy thanh kiếm của một đồng bạn chém lên phần kiếm lộ trên mặt nước.

Kiếm gãy thành hai nửa, hộ vệ huýt sáo, mặt nước cách đó không xa di động một chút, sức kéo buông lỏng, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra. Hộ

vệ xoay người nói với Tần lão phu nhân: “Lão phu nhân, thỉnh ngài hoặc Tam cô nương rời sang thuyền khác, tốt hơn là mấy vị chủ tử đừng đi chung một thuyền!”

Tần lão phu nhân ôm tiểu tôn nữ không chịu buông tay, do dự hồi lâu, vẫn không rời xa nàng.

“Lão phu nhân, thời gian không còn nhiều, thuyền lớn sắp cháy hết rồi!” Hộ vệ kia vô cùng sốt ruột, bản bản liên thanh: “Chúng ta phải nhanh lên, lát nữa lửa lan đến nơi này, thủy phủ trông thấy thì phiền phức đó!”

Tần lão phu nhân vẫn không nói gì, Liên Ngữ Hàm đứng lên: “Tổ mẫu, để con đi sang thuyền khác cho, người đừng lo lắng cho con!”

Nàng biết lúc này không thể lãng phí thời gian, vì thế nhanh chóng phân phó ám vệ của quốc công phủ: “Mau dẫn ta qua!”

Một loạt động tác hoàn thành chỉ trong chớp mắt, ám vệ kia nghe lệnh Liên Ngữ Hàm, hai tay ôm nàng nhảy lên, điểm nhẹ vài bước lên mặt nước đã lướt ra xa khỏi thuyền nhỏ. Tần lão phu nhân trơ mắt nhìn tiểu tôn nữ biến mất, tan lòng nát dạ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 21

B

iến cố xảy ra trong nháy mắt, một tặc nhân chui từ dưới nước lên lật ngược chiếc thuyền Liên Ngữ Hàm sắp đặt chân, ám vệ kia vội vàng uốn người, đạp lên một khối gỗ còn chưa chìm hẳn mượn lực, ra sức lao về chiếc thuyền nhỏ gần nhất.

Đáng tiếc, dù ám vệ đó công lực cao thâm, nhưng ở trên nước khó mà địch lại thủy phi, một lần nữa điểm chân lên mặt nước thì một bàn tay đen như mực từ dưới nước vươn lên, cực nhanh nắm lấy cổ chân ám vệ. Trong thời khắc điện quang hỏa thạch*, ám vệ liếc thấy một bóng người quen thuộc đang chạy tới, vội vàng cao giọng hô: “Đón lấy!” rồi tận lực ném Tam cô nương trong lòng về phía người nọ, chính mình thì bị kéo vào trong nước.

(điện quang hỏa thạch: Là chỉ, ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. Nguồn: nhà ss dieptuvi)

Lien Ngữ Hàm chỉ cảm thấy hoa mắt, trời đất quay cuồng, sau đó nàng vững vàng rơi vào một vòng tay hữu lực. Nàng ngửa mặt lên, lại thấy được Lý Ung vốn đang bị nàng giam giữ trong khoang thuyền!

Lý Ung vẻ mặt nghiêm túc, mi tâm gắt gao nhú lại, đồn khí đan điền, tung người nhảy tới một điểm đặt chân khá tốt. Liên Ngữ Hàm khẽ hít một hơi, biết lúc này không phải thời điểm nói chuyện, chỉ có thể tận lực bảo trì tư thế bất động, hết thấy chờ thoát khốn rồi nói.

Khi người An quốc công phủ đang trốn chạy, thủy phi phái một chiếc thuyền vòng ra phía sau bọn họ, canh chừng nhằm bắt những quý nhân đang chạy trốn này, dù để đổi bạc hay giết chết đều được, tóm lại không thể thả.

Nơi này động tĩnh không nhỏ, thủy phi cũng có đầu óc, thấy cao thủ khinh công đang che chở người nào đó, liền kết luận nhất định đó là nhân vật trọng yếu. Nghĩ vậy, mũi tên được châm lửa liên tiếp phóng sang, ánh lửa chiếu sáng nửa vùng trời. Khi thấy người được che chở chỉ là một tiểu hài tử, đầu lĩnh thủy phi ra lệnh đổi sang mũi tên thông thường, nhất thời, một trận mưa tên ập đến.

Tuy Lý Ung có võ nghệ cao cường, nhưng phải lo lắng cho tiểu cô nương trong ngực, hơn nữa trình độ thủy chiến của hắn không tốt lắm, không thể thi triển khinh công linh hoạt, tránh trái tránh phải cuối cùng vẫn trúng một tên ngang lưng.

Mũi tên đâm vào da thịt, chân khí Lý Ung nhất thời bị kiềm hãm, ùm một tiếng, mang theo Liên Ngữ Hàm rơi vào trong nước.

Đang là đêm khuya không có ánh mặt trời, mây đen che phủ, nước sông đen như mực chỉ dao động một chút, sau đó lại trở về dòng chảy như cũ. Mà bên mạn thuyền khác, trận chiến với thủy phi đang diễn ra kịch liệt.

Trước khi ngất đi, nước sông đã tràn ngập miệng mũi Liên Ngữ Hàm. Nàng chân chính là con vịt lên cạn, cả hai đời đều không biết bơi lội, đối với nước có một loại sợ hãi theo bản năng. May mà Lý Ung nhanh chóng quyết định gỡ nàng hôn mê, không thì thủy phi chưa kịp đuổi theo, nàng đã chết đuối trước rồi.

Khi tỉnh lại, nàng không lập tức mở mắt mà nhắm mắt cảm nhận sự khác thường quanh thân thể – mặc trên người nàng không phải thứ tơ lụa gấm vóc mịn màng bóng loáng như mây, mà là chất vải hơi thô ráp, chần đệm

nàng đang nằm lên cùng được chế từ vải thô, may mà tương đối sạch sẽ, tỏa ra hương vị xà phòng và mùi nắng.

Từ khi cứu được cặp phụ nữ (cha và con gái) kia, đã hai ngày rồi Tạ An chưa lên trấn bày quán. Hãn vốn là một người đọc sách, trước kia khi hoàn cảnh gia đình còn tốt hãn từng đi học vài năm, sau này phụ mẫu lần lượt nhiễm bệnh, tiêu tốn toàn bộ tài sản dành dụm cũng không trị khỏi được, hai người nắm tay rời khỏi nhân gian để lại Tạ An – một tiểu tử choai choai mười sáu mười bảy tuổi và gian nhà trống rỗng. Không thể tiếp tục đọc sách, thân thể Tạ An yếu ớt không làm được công việc nhà nông, chỉ có thể ngày ngày lên trấn trên bày quán giúp người chép sách kiếm chút tiền qua ngày.

Chạng vạng hôm kia, cặp phụ nữ đó ngã trước cửa nhà hãn, hãn xem xét hai người, thấy sắc mặt người trung niên trắng bệch dọa người, trên lưng còn có một lỗ máu, dọa hãn sợ run. Còn tiểu cô nương có vẻ tốt hơn chút, được bảo hộ rất tốt, chỉ hôn mê bất tỉnh.

Trường hợp này nếu đổi thành người khác, thấy chết không cứu còn tốt, tám phần còn phun nước miếng nói xui xẻo. May mắn Tạ An là người thành thật, hay mềm lòng, dám thỏ con sóc con hãn từng cứu nhiều không đếm xuể. Nay có hai người sống sờ sờ ngã trước cửa nhà hãn, hãn không hề do dự ôm tiểu cô nương vào phòng, lại chạy ra gắng sức kéo hán tử trung niên kia vào.

Tuy Lý Ung bị thương nặng, nhưng dù sao hãn cũng là ám vệ, khả năng khôi phục rất tốt, lại có nền tảng công phu, qua vài canh giờ đã tỉnh. Hiểu rõ hoàn cảnh bản thân hiện tại, hãn liên tục cảm tạ ân nhân cứu mạng, sau đó canh chừng bên giường Liên Ngữ Hàm một tấc không rời.

Lien Ngữ Hàm mở mắt ra đã thấy gương mặt tiều tụy của Lý Ung, cả khi bị giam mấy ngày trong khoang thuyền cũng không thấy hãn tiều tụy như vậy.

Thấy Liên Ngữ Hàm tỉnh lại, hán tử luôn nghiêm túc lại rút nước mắt, nức nở nói: “Tiểu điện hạ, cuối cùng thì ngài cũng tỉnh...”

“...” Liên Ngữ Hàm há miệng thở dốc muốn nói gì đó, phát hiện cổ họng mình rất khó chịu, Lý Ung thấy thế vội vàng bưng một chén nước qua, “Ngài muốn uống nước?”

Liên Ngữ Hàm gật đầu, Lý Ung đưa tay nâng nàng dậy, cẩn thận cho nàng uống nước, vừa nhìn vừa tự trách: “Ủy khuất ngài, vùng thôn quê hoang dã chỉ có vậy, may mà nước cũng sạch sẽ...”

Dòng nước mát lạnh thấm ướt cổ họng khô khốc, Liên Ngữ Hàm chậm rãi uống hơn nửa chén nước, sau đó lắc lắc đầu không uống nữa. Lý Ung hiểu ý, nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, đặt chén nhỏ lên ghế cạnh đó rồi mới trở lại bên giường.

Liên Ngữ Hàm tựa nửa người lên thành giường, đưa mắt quan sát xung quanh. Đây là một gian phòng có vẻ hơi cũ, trong phòng ngoài một giường, hai ghế và vài chiếc rương gỗ xếp chồng lên nhau thì không còn đồ vật gì khác. So sánh với đám rương hòm chồng đống kia, chiếc giường nàng đang nằm vẫn còn gọn gàng chán, nhưng không phải được chế tạo từ loại chất liệu tốt đẹp gì, càng không liên quan gì đến hai chữ ‘tinh xảo’.

Hai đời nàng sống trong nhung lụa, đã bao giờ đi đến một địa phương nghèo khó như vậy, nhất thời cảm thấy mới lạ.

Nàng nghĩ ngợi hồi lâu sau đó quay sang hỏi Lý Ung vẫn đứng trước giường đợi lệnh: “Vừa rồi sao người lại gọi ta là ‘điện hạ’?”

Lý Ung ngây người, lúng túng nửa ngày mới lắp bắp nói: “Ngài... ngài là Huyện chủ, thân phận cao quý...”

“Không đúng!” Liên Ngữ Hàm ngắt lời hần, ánh mắt trong trẻo: “Không sống trong cung sao có thể xưng hô ‘điện hạ’? Người không nên coi ta là

tiểu hài tử dễ lừa gạt!” Thấy Lý Ung còn muốn giải thích, trên trán toát mồ hôi lạnh, nàng mỉm cười: “Thôi được rồi, ta không hỏi người chuyện này nữa. Hiện tại chúng ta đang ở đâu? Điều này người có thể trả lời chứ?”

Lý Ung thở phào nhẹ nhõm, uổng hãn thân là ám vệ, đã sống từng ấy năm, kinh lịch qua nhiều chuyện thế mà tiểu chủ tử tinh linh cổ quái này mỗi lần đều có thể khiến hãn á khẩu không trả lời được.

“Ngài hiện đang ở thôn nhỏ dưới chân núi Phượng Đài tại Hoài Nam phủ, ngày ấy sau khi rơi xuống nước...”

Lý Ung vừa bắt đầu nói, ‘Két’ một tiếng, cửa mở. Một thư sinh tuấn tú khoảng mười bảy mười tám tuổi bưng chén tiến vào. Nhìn thấy Liên Ngữ Hàm ngồi tựa trên giường, hãn có chút ngạc nhiên: “A! Tiểu cô nương đã tỉnh?”

Lý Ung thấy hãn bước vào thì không kể nữa, giải thích với Liên Ngữ Hàm: “Vị này là Tạ An Tạ công tử, chính hãn đã cứu ngài... cứu chúng ta. Nơi này chính là nhà của Tạ công tử, mấy ngày nay chúng ta đều nhờ vào Tạ công tử thu lưu (thu nhận và giúp đỡ).”

Tạ An nghe Lý Ung nói vậy, mặt nhất thời đỏ bừng, ngại ngần cúi đầu: “Chẳng qua là một cái nhắc tay thôi...”

Liên Ngữ Hàm nghiêm túc nói lời cảm tạ, Tạ An liên tục khoát tay, lại nhớ đến chiếc chén trên tay, vội nói: “Ta nấu cho Lý cô nương một chén canh trứng gà, cô nương rơi xuống nước hôn mê, đã không ăn uống mấy ngày rồi, bây giờ nên tẩm bổ một chút.”

Lý cô nương? Liên Ngữ Hàm kinh ngạc liếc sang Lý Ung, ai ngờ Lý Ung còn tỏ vẻ kinh ngạc hơn nàng: “Tạ công tử, có lẽ ngài đã hiểu lầm rồi, lúc trước ta quên không nói...”

Liên Ngữ Hàm biết hẳn định nói cái gì, dứt khoát ngắt lời hẳn, tươi cười nói với Tạ An: “Tạ đại ca, Lý thúc thúc là thế thúc (*) của muội, muội họ Liên.”

(*) Người chú thuộc gia đình khác không có quan hệ họ hàng, nhưng hai gia đình thân thiết qua lại vài đời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 22

Đ

ến khúc giữa sông Lạc Hà, đoàn thuyền của Sở vương và An quốc công phủ gặp phải thủy phi, thương vong thảm trọng, toàn triều khiếp sợ!

An quốc công tuổi hơn bảy mươi vô ý rơi xuống nước, khi được cứu lên sốt cao không lui; tôn nữ của An quốc công, độc nữ (con gái duy nhất) của Hàn Lâm học sĩ Liên Thế Giác sau khi rơi xuống nước thì mất tích, tìm dọc theo bờ sông bờ biển đều không thấy, sợ là lạnh ít dữ nhiều.

Tần lão phu nhân khóc ngất đi mấy lần, nếu không phải còn gắng gượng chống đỡ để chăm sóc trượng phu đang nằm trên giường bệnh, có thể bà đã ngã gục.

Nghe được tin tức này, trong nháy mắt đầu óc Thừa Bình để trống rỗng, sau đó là lửa giận ngập trời!

Thiên tử giận dữ, trăm vạn thi thể chồng chất!

“Tam phẩm Thượng tướng quân xuất binh, tiêu diệt thủy phi, dẹp yên Giang Hoài!”

Mỗi ngày đều có Thánh chỉ phát ra từ kinh thành, mỗi ngày đều có không biết bao nhiêu quan lại vùng Giang Hoài, thậm chí trong kinh thành bị giam giữ, tịch biên gia sản (*), thị khấu trăm thủ (**), hoặc mãn môn sao trăm (***) hoặc gia quyến lưu đày ngàn dặm, không người nào may mắn thoát khỏi.

(*) tịch thu toàn bộ tài sản nộp vào quốc khố

(**) chém đầu trước sự chứng kiến của dân chúng

(***) xử chém cả gia tộc

Lý trí của Lưu Diên chỉ khôi phục trong chốc lát khi nghe các ám vệ báo cáo, sau đó lại lập tức chuyển thành thô bạo. Hắn không biết đến cùng đã sai lầm ở điểm nào, rõ ràng kiếp trước không có chuyện này, nhưng nay lại xuất hiện. Chẳng lẽ ông trời muốn hắn lại mất nàng lần nữa?

Không thể nào!

Liên Ngữ Hàm mất tích, dường như toàn bộ thiên hạ đều rung chuyển, nhưng dường sự lại không hề có chút cảm giác nào, mỗi ngày nàng chỉ đợi trong thôn trang nhỏ bị ngăn cách này, thể nghiệm đời sống sinh hoạt thôn quê mà mình chưa từng biết đến.

Một đàn ngỗng trắng lớn xếp thành hàng chạy qua cửa nhà Tạ An, Liên Ngữ Hàm nhìn thấy vô cùng kinh ngạc, quay đầu hỏi hắn: “Trọng Lê ca ca, chẳng lẽ đây là thiên nga?” Ngẫm nghĩ trong chốc lát, nàng lại tự lắc đầu, trên mặt lộ vẻ hoang mang: “Không đúng nha, ta từng thấy thiên nga khi còn ở trong kinh, cổ chúng thon dài, thân thể mềm mại, nhưng mấy con này... hình như hơi mập...”

Dường như nghe thấy Liên Ngữ Hàm chê bai vẻ ngoài của chúng, con ngỗng đầu đàn dừng lại, xoay cổ, ngẩng đầu ưỡn ngực kêu ‘quác’ một tiếng với nàng.

Liên Ngữ Hàm mỉm cười, đưa tay muốn sờ thử đầu ngỗng trắng, Tạ An thấy vậy vội vàng cản lại, nghiêm mặt nói: “Đây là ngỗng trắng nuôi nhà, rất dữ, sẽ mổ người đó!”

“Nhìn qua rất ôn hòa nha...” Liên Ngữ Hàm bĩu môi, bất đắc dĩ thu tay.

Lúc này nàng đã trút xuống một thân lã la (một loại lụa mỏng có hoa), đổi thành bộ áo vải bông thông thường, trâm cài, chuỗi ngọc, vòng cổ cũng

tháo xuống, chỉ dùng dây hồng túm thành hai búi tóc nho nhỏ, khuôn mặt nhỏ xinh hoàn toàn hiện ra.

Đáng nhắc tới chính là, thân xiêm y kia do Tạ An may, hai búi tóc trên đầu nàng cũng do Tạ An búi.

Ngõng đầu đàn mở to đôi mắt trừng nàng nửa ngày, không thấy Ngữ Hàm tiến lên khiêu khích thì chiến ý dần dần hạ xuống, nhàm chán kêu hai tiếng với đám ngõng phía sau. Đội ngũ lập lại, đám ngõng tiếp tục ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

Liên Ngữ Hàm nhìn bày ngõng đi qua, yên lặng thở dài.

Tạ An bê một băng ghế nhỏ từ trong nhà đi ra, ngoắc ngoắc nàng: “Hàm Hàm, qua đây ngồi ghế đi, cứ ngồi xôm như vậy chân sẽ tê mất.”

Nhìn tiểu cô nương ngoan ngoãn ngồi lên băng ghế, Tạ An hài lòng mỉm cười, đứng đó một lát rồi vội vàng đi thu hoạch dưa chuột trong vườn.

Khoảng sân này hơi lớn, Liên Ngữ Hàm nhìn qua giàn dưa, thở dài. Tạ An nghe thấy tiếng thở dài này thì dừng lại, khó xử nhìn về phía nàng: “Hàm Hàm, huynh thật sự không thể mang muội ra ngoài chơi, Lý đại thúc đã dặn dò rất nhiều lần.”

“Nhưng nơi này rất không thú vị!” Liên Ngữ Hàm khó chịu đứng lên đi lại vòng quanh, trên mặt tràn đầy vẻ không vui.

Tạ An chưa từng quen biết nữ hài còn nhỏ tuổi như vậy, huống chi nữ hài này còn có dung mạo như hoa như ngọc, hạo hãn không dám nói lớn tiếng. Thấy Liên Ngữ Hàm bực tức, hạo chỉ thấy hoảng hồn, đứng nguyên đó tay chân lúng túng.

Trong nội tâm hạo tranh đấu kịch liệt, không biết đến cùng có nên dẫn tiểu cô nương ra ngoài chơi hay không thì cánh cửa thấp thấp bên ngoài mở ra,

một nữ hài tử chừng mười sáu mười bảy tuổi tiến vào, chưa đi đến nơi đã hào hứng nói: “Tạ đại ca, nhà muội mới hái cải thảo, mẹ muội bảo muội mang sang...”

Lời nói ngưng bật, thiếu nữ dừng lại giữa cửa, nhìn chăm chăm tiểu nữ hài trắng ngần trong viện, không kịp phản ứng: “Tạ đại ca, đây, đây là...”

Tạ An nháy mắt với Liên Ngữ Hàm, vừa quay qua hướng nàng kia lại chuyển thành dáng vẻ thật thà chất phác: “Vương cô nương đã đến, đây là biểu muội bà con xa của ta từ huyện lân cận tới chơi, biểu thúc ta dẫn nàng đi thăm họ hàng, đi ngang qua đây ghé vào thăm ta.”

“À... à...” Vương Huệ gật gù đầu, tuy làn da hơi ngăm đen, nhưng gương mặt tươi trẻ, khi cười lên cũng có vài phần xinh đẹp: “Là thân thích của nương huynh sao? Muội nhớ bà ấy là người huyện lân cận.”

Thấy Tạ An gật đầu, nàng mím môi cười nói: “Khó trách, khi muội mới bước vào cửa đã sợ hết hồn, ở đây nào có tiểu nha đầu trắng nõn như vậy. Nếu là biểu muội của huynh thì không có gì bất ngờ, da huynh vốn rất trắng mà.”

Thiếu nữ thẳng thắn khen ngợi khiến mặt Tạ An ửng đỏ, hẩn lạng lẽ nhìn mình rồi liếc qua Liên Ngữ Hàm, cảm thấy có chút ngượng ngùng, vội vàng chuyển đề tài: “Cải thảo nhà muội chỉ trồng có một luống, sao còn mang qua cho huynh? Nhọc Vương thăm nhớ tới, tâm ý huynh nhận, nhưng cải thảo này...”

“Dừng, dừng, dừng!” Vương Huệ sốt ruột, đặt bó cải to tướng lên bệ bếp nhà Tạ An, nói nhanh: “Nhà muội đủ ăn rồi, cho huynh thì huynh cứ nhận đi. Muội còn phải về làm việc, đi trước!” Nàng vừa nói vừa vội vàng rời đi, sợ Tạ An tiếp tục từ chối.

Tạ An buồn rầu nhìn bó cải thảo kia, nhìn một lúc đột nhiên cảm giác là lạ, vừa ngẩng đầu liền phát hiện Liên Ngữ Hàm đang cười xấu xa nhìn hẩn làm

cho hần lúng túng không biết để mặt vào đâu, hần không tìm được cái lỗ chui xuống.

“Uhm, yếu điệu quân tử, thực nữ hảo cầu?”Liên Ngữ Hàm bày ra biểu tình thật ngây thơ, nhưng không ngăn được ý cười trong mắt.

Tạ An lấy tay che kín khuôn mặt đỏ bừng, lắp bắp: “Ta...ta đi nấu cơm...”

Lý Ung ban đầu định lên trấn xem xét, tìm cơ hội liên hệ với ám vệ tại Hoài Nam phủ, kết quả đi từ thôn nhỏ lên trấn mất tới nửa ngày; nhưng trên trấn chỉ có chừng trăm hộ gia đình, lượn vòng suốt cả ngày không tìm được một trạm dịch, đành phải lên đường về thôn trước. Hần nhớ rõ không thể ủy khuất tiểu chủ tử, trên đường về mua liền hai con gà, mấy hộp điểm tâm, còn vào tiệm y phục duy nhất trên trấn mua loại sa tanh tốt nhất, tính trở về để Tạ An tìm thợ may may vài bộ y phục.

Khi trở về thôn đã là hoàng hôn, từng nhà khói bếp lượn lờ. Những người nông dân đã làm việc ngoài ruộng cả ngày kết thành tốp năm tốp ba trở về. Dưới gốc đại thụ đầu thôn, tiểu hài nhi chơi đùa vui vẻ; trước cửa nhà, các phụ nhân làm xong cơm đang cao giọng gọi hài tử nhà mình về ăn cơm – Đây là lần đầu tiên Lý Ung nhìn thấy cảnh tượng yên bình như vậy, gương mặt góc cạnh không tự chủ trở nên nhu hòa hơn, vòng qua con đường đông đúc, hần theo đường nhỏ trở về nhà Tạ An.

“Lý thúc, thúc đã về rồi!”Liên Ngữ Hàm đang ngồi trên băng ghế nhỏ trò chuyện với Tạ An, thấy Lý Ung trở lại, trong tay xách đầy những bao lớn bao nhỏ, hai mắt nàng sáng lên: “Thúc mua gì vậy?”

“Điểm tâm của Đại Sơn trấn, còn có một ít sa tanh.” Lý Ung tràn đầy áy náy: “Không phải vật gì tốt, ủy khuất ngài... con rồi.”

Liên Ngữ Hàm mím môi cười: “Không ủy khuất, không ủy khuất, thứ tốt con thấy nhiều rồi, dùng thử những đồ này mới thú vị.”

Nghe được những lời này, Lý Ung càng thấy khó chịu hơn. Hắn cảm thấy bộ hạ đã giao công chúa duy nhất của ngài cho hắn chỉ bảo, hắn không những làm lộ chân tướng, không thể tiếp tục dạy tiểu chủ tử tập võ, mà còn hộ vệ không tốt, nay chỉ có thể để nàng ăn những thực vật thô ráp, mặc những y phục chỉ có thôn cô (con gái nhà nông) mới dùng...

“Lý thúc, thúc mua gà làm gì.” Tạ An từ trong bếp đi ra, xoa xoa tay trên tạp dề, kỳ quái hỏi.

Lý Ung hồi hồn, cười đưa hai con gà cho hắn, nói: “Ta thấy trên trấn có người bán liền thuận tay mua, có thể làm thịt nấu canh cho cô nương uống, tiểu hài tử đang độ lớn mà.”

Tạ An gật đầu, nhận lấy đi về phía ổ gà.

Tạ An không ở đây, nụ cười trên mặt Liên Ngữ Hàm nhạt đi: “Có tìm được đường liên hệ không?”

Lý Ung lắc đầu: “Không có, trấn trên quá nhỏ không tìm được dịch sở, ngay cả bồ câu đưa tin cũng không có.”

“Aizz...” Liên Ngữ Hàm chau mày ủ rũ, “Bây giờ không biết tổ phụ lo lắng đến mức nào.”

Bộ hạ cũng rất lo lắng cho ngài – Lý Ung thầm nghĩ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 23

M

ột lớn một nhỏ nhìn nhau, không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Lý Ung do dự một lát, vẫn nói ra ý nghĩ trong lòng: “Cô nương, ngài xem... hay là hai ngày nữa chúng ta khởi hành đi huyện Phượng Đài? Ở đó chắc chắn có người đang tìm kiếm ngài, chúng ta trực tiếp đi đến huyện nha. Chỉ là đường xa xóc nảy, sẽ uy khuất ngài...”

Thực ra trấn Đại Sơn cách huyện Phượng Đài không xa, chỉ không có đường lớn mà phải trèo đèo lội suối ba bốn ngày mới tới, trên đường cũng không có nơi nào nghỉ qua đêm. Đừng nói tới Liên Ngữ Hàm còn nhỏ tuổi, lại là thiên kim chi khu (thân thể ngàn vàng => tiểu thư yếu đuối), dù là thôn nữ thông thường cũng phải ráng hết sức mới đi được.

Cửa nhà thôn quê không cách âm, Tạ An đứng ngoài phòng, cánh tay định đẩy cửa gọi hai người ăn cơm khặng lại giữa không trung, từ từ buông xuống. Khuôn mặt thiếu niên vừa rồi còn mang ý cười, lúc này chỉ còn lại sự lo sợ, nghi hoặc và mờ mịt.

Một lớn một nhỏ trong phòng không chú ý đến, Liên Ngữ Hàm trầm ngâm một lúc không lập tức trả lời mà hỏi một câu rất không liên quan: “Người lên trấn Đại Sơn có thấy tiệm cầm đồ nào không?”

Lý Ung ngẩn ra, chột gật đầu: “Có.” Khi ấy hẩn nhìn thấy hiệu cầm đồ mở cửa ở nơi hẻo lánh này cũng vô cùng kinh ngạc.

“Là hiệu cầm đồ Hồng Thăng?” Trong mắt Liên Ngữ Hàm lóe lên tia sáng.

Lý Ung lại gật đầu: “Dạ.”

Giờ thì nụ cười trên mặt Liên Ngữ Hàm không giấu được, nàng vẫy tay kêu Lý Ung vào phòng trong cùng mình, tìm tòi trong tiểu hà bao nửa ngày, cuối cùng lôi ra một mặt thỏ ngọc.

Lý Ung tập trung nhìn vào. Thỏ ngọc này điêu khắc rất giống thật, cả khối ngọc màu trắng phiếm chút hồng, chất ngọc nhẵn nhụi ôn nhuận, hiển nhiên là một khối ngọc cực phẩm. Hơn nữa, nó còn được điêu khắc thành hình thỏ, thật sự khả ái vô cùng, nhưng chỉ để cho tiểu hài tử chơi đùa.

Liên Ngữ Hàm đưa thỏ ngọc cho hắn, nghiêm mặt nói: “Ta quen biết lão bản tiệm cầm đồ Hồng Thăng, thỏ ngọc này chính là tín vật, người mang nó tới đó không bao lâu sẽ có người tới tìm ta.”

Lý Ung nửa tin nửa ngờ nhận lấy.

Liên Ngữ Hàm bình tĩnh như vậy là có nguyên nhân – Hiệu cầm đồ Hồng Thăng do tiên hoàng tặng cho hoàng hậu Ý An làm tài sản riêng. Hoàng hậu Ý An là một nữ nhân có năng lực, khi còn sống, nàng đã mở rộng các chi nhánh của hiệu cầm đồ Hồng Thăng ra khắp cả nước, từ Tổng bộ tại kinh thành, cho đến nơi xa xôi như Thanh Châu hay tiểu thôn trấn tại biên giới Nhung Địch, đâu đâu cũng thấy bóng dáng hiệu cầm đồ Hồng Thăng.

Từ lúc hoàng hậu Ý An qua đời, hiệu cầm đồ Hồng Thăng đương nhiên cũng được giao cho người con duy nhất của nàng – Thừa Bình đế Lưu Diên. Kiếp trước, Lưu Diên chưa từng giấu diếm Ngữ Hàm điều gì, cho nên nàng cũng biết về hiệu cầm đồ này, thậm chí Lưu Diên từng cải trang dẫn nàng đến tiệm xem qua. Nàng thật sự vô cùng ấn tượng với khả năng ép giá của vị chưởng quầy mập mạp của Tổng bộ ở kinh thành.

Hiện tại thỏ ngọc trên tay nàng không phải tín vật, chỉ cảm thấy thú vị nên nàng lấy nó dùng làm yêu bội (loại ngọc bội đeo ở thắt lưng), bây giờ liền có tác dụng, thỏ ngọc này không những có giá trị xa xỉ, mà còn có ‘xuất thân’ bất phàm – đồ vật trong cung.

Từ khi Liên Ngữ Hàm thụ phong Vĩnh Ninh Huyện chủ liên bắt đầu nhận bổng lộc từ triều đình, trừ tiền bạc lương thực mỗi quý, hàng tháng nàng cũng nhận được vài vốc son phấn. Đương nhiên nàng chưa cần dùng đến son phấn, nhưng đây là thông lệ triều đình đặt ra, dù nàng là con nhóc còn trong tã lót thì vẫn đầy đủ không thiếu sót.

Kỳ quái nhất là, trừ những thứ này, mỗi tháng nàng còn thu được vài loại bảo vật gì đó trong cung, có long nhân đại Hắc trâm châu (ngọc trai đen cỡ lớn), có trang sức khảm bảo thạch, lẳng la tơ lụa đủ mọi kiểu dáng, nhiều nhất là những đồ vật nho nhỏ cho tiểu hài tử như thỏ ngọc này, nhưng dù là thứ nào cũng vô cùng trân quý.

Chuyện này không nhiều người biết, tuy phu thê An quốc công và phu thê Liên Tam gia cảm thấy kỳ lạ, nhưng để lộ ra thì không tốt lắm, nên đành đặt nghi vấn trong lòng. Trong số lễ vật này có không ít thứ Liên Ngữ Hàm thích thú, mấy đồ vật nho nhỏ đưa tới mỗi tháng có thể khiến nàng nở nụ cười, thỏ ngọc này chính là một trong số đó.

Nàng biết rõ ràng tính đặc thù của hiệu cầm đồ Hồng Thăng, đưa thỏ ngọc ra chắc chắn sẽ nhanh chóng được đưa lên cao tầng. Đồ vật trong cung sao lại lưu lạc bên ngoài? Mặc kệ là chương quỳ nào nhận được, nhất định sẽ báo lên trên, nếu điều tra chuyện của nàng thì cũng không khó đoán ra chủ nhân thỏ ngọc này là ai.

Nếu nàng lớn hơn chút nữa, độ tin cậy trong lời nói sẽ càng cao hơn. Đáng tiếc hiện tại nàng mới bảy tuổi, bình thường nàng thông minh lanh lợi nhưng ranh ma quỷ quái, Lý Ung chỉ coi nàng là một hài tử thông tuệ. Gặp chuyện như thế, nhìn thần sắc nàng nghiêm túc, hẳn cũng chỉ cảm thấy buồn cười.

Cũng may Lý Ung là người cố chấp, hẳn đã nhận định Ngữ Hàm là chủ nhân, dù nàng báo hẳn lên núi đao xuống biển lửa hẳn sẽ xông vào, huống

chi là chuyện nhỏ như thế này. Đương nhiên hẳn không ôm chút hi vọng nào, lãng phí một ngày đi lên trấn Đại Sơn, sau đó hẳn bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi đến huyện Phượng Đài.

Mấy ngày kế tiếp, Tạ An vô cùng ngoan ngoãn phục tùng Liên Ngữ Hàm, trước đó còn nhớ lời Lý Ung nói không dám dẫn nàng ra ngoài chơi đùa, nhưng vài ngày nay hoàn toàn thay đổi thái độ. Thừa dịp Lý Ung không ở nhà, hẳn dẫn Liên Ngữ Hàm đi vòng quanh thôn nhỏ một lần.

Đợi đến khi Lý Ung chuẩn bị xong xuôi, muốn đưa tiểu chủ tử rời đi, lại phát hiện tiểu cô nương đã vui vẻ quên trời quên đất.

“Không sao không sao! Chờ thêm hai ngày nữa! Trọng Lê ca ca nói muốn dẫn ta đi bắt cá!” Liên Ngữ Hàm nhăn mặt mất hứng – nàng chưa từng trải qua những ngày tháng an bình như vậy, mỗi ngày đều vui vẻ mười phần, thậm chí vui đùa cùng những hài tử nông thôn nàng cũng thấy thú vị.

Những nữ hài nông thôn nhiệt tình tràn đầy kia, tuy rằng các nàng không có trang sức xiêm y mới mẻ, làn da không trắng nõn trơn mịn như các thiên kim tiểu thư trong kinh, thậm chí ngôn hành cử chỉ còn có chút thô lỗ, nhưng Liên Ngữ Hàm lại cảm thấy các nàng còn đáng yêu hơn rất nhiều so với các tiểu thư khuê các – Nếu so sánh với những người như Liên Ngữ Tương, Diêu Linh Nhi hay Mạnh Vũ Tình, các nàng thực sự đáng yêu như những chú cừ non thuần khiết.

Nói đến cừ dê, từ trước đến nay nàng chưa từng biết sữa dê nàng dùng để ngâm chân lại được lấy từ loại động vật như vậy. Loài động vật này có đôi mắt to ngật nước đen nhánh, tiếng kêu be be dịu ngoan, tuy chúng tỏa ra mùi hương không dễ chịu lắm, nhưng đáng yêu hơn đám mèo Ba Tư hay chó Nhật rất nhiều.

Liên Ngữ Hàm đang vô cùng hưng phấn, tất nhiên không muốn rời đi.

Lý Ung không sao khuyen bảo được Liên Ngữ Hàm, hấn mặt co mà y cáu, sau nhiều lần than thở đành quyết định: “Được rồi, nếu ngài muốn đi bắt cá... ít nhất cũng phải cho ta theo cùng, bằng không không bảo đảm an toàn cho ngài, ta không yên lòng.”

Liên Ngữ Hàm nghĩ nghĩ, đáp ứng: “Được rồi, thế nhưng người phải giúp một tay đây, đến lúc chúng ta nướng cá, người có thể cùng ăn.”

“... Dạ.”

Từ lúc cha mẹ qua đời, Tạ An chưa từng vui vẻ, cho đến khi hấn nhậ về đôi ‘thúc chất’ kỳ quái này.

Ký thật hấn biết Lý đại thúc và Hàm Hàm không phải người thường. Tuy bọn họ nói quan hệ là thúc chất (chú cháu) nhưng hấn có thể cảm nhận được sự tôn kính của Lý đại thúc đối với Hàm Hàm, còn có xưng hô ‘Ngài’ thỉnh thoảng lỡ miệng kia... Mà Hàm Hàm, dù là dung mạo hay khí chất đều không tầm thường, dù nàng dùng y phục vải thô cũng không che giấu được. Hấn không dám suy đoán rốt cuộc thân phận của nàng là gì, bởi vì... bất kể thân phận ra sao, nàng và hấn không thuộc về cùng một thế giới.

Mấy ngày này đều là hấn trộm được, trôi qua một ngày sẽ ít đi một ngày. Ngày đó nghe bọn họ nói chuyện, Tạ An đã lặng lẽ khóc thật lâu. Hấn không nỡ để bọn họ rời đi, bọn họ đi rồi hấn sẽ lẻ loi một mình trong căn nhà trống rỗng này.

Cách Tạ gia không xa là một tòa núi nhỏ, lúc này ba người đang đứng trên dòng suối cạnh núi bắt cá, nướng cá, vui sướng vô cùng.

Lý Ung bị phái đi nhậ củi, Tạ Ân đứng dậy muốn đi, bị Liên Ngữ Hàm giữ lại. Nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười nói: “Cứ để Lý thúc thúc đi một mình, tay nghề huynh giỏi như vậy, mau tới quét gia vị đi!”

Tạ An thuận theo ngòi xuống, thường xuyên trộm liếc tiểu cô nương. Nàng đang dùng gậy gõ chọc chọc cá trong thùng, thấy đám cá bật ra khỏi nước thì nhảy dựng lên, thét lên một tiếng kinh hãi.

Hắn nhìn một lúc, vành mắt đỏ lên, vội vàng cúi đầu nhìn con cá trên tay, sợ bị tiểu cô nương phát hiện.

“Trọng Lê ca ca.” Tạ An tên tự là Trọng Lê, do chính hắn tự đặt, lúc này tiểu cô nương dùng thanh âm trẻ con gọi ra làm hắn càng thêm chua xót.

“Ừ? Sao vậy?” Tạ An hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên cười nhìn về phía Ngữ Hàm, cố gắng không tỏ vẻ thương tâm.

Sớm chiều ở chung, Liên Ngữ Hàm đương nhiên phát hiện hắn bất thường, thừa dịp Lý Ung không ở đây, nàng chậm rãi mở miệng: “Trọng Lê ca ca, giờ huynh không còn người thân, ở đây cũng lẻ loi một mình. Ít ngày nữa muội và Lý thúc thúc sẽ trở lại kinh thành, huynh có nguyện ý đi theo chúng ta không?”

“Ta, ta...” Tạ An không nghĩ tới nàng lại đưa ra lời mời, trong nháy mắt tâm tư rối bời.

Liên Ngữ Hàm nhìn hắn, trong mắt tràn đầy sự chân thành tha thiết: “Trọng Lê ca ca, huynh là người tốt, đối với muội có ân cứu mạng, muội không muốn nhìn huynh sống lẻ loi hiu quạnh. Huynh vốn nên ngồi trong thư viện đọc sách, nghiên cứu học vấn, tương lai sẽ tham gia khoa cử hoặc bá làm môn hạ một đại nho đương thời, mà không phải bị vây hãm trong sơn thôn nhỏ bé, canh chừng một căn phòng trống rỗng sống qua ngày.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 24

K

hông phải Tạ An không động tâm với lời đề nghị này, nhưng hấn trầm tư suy tư thật lâu, cuối cùng vẫn nhỏ giọng cự tuyệt.

Liên Ngữ Hàm thấy vậy không kinh ngạc, sắc mặt không chút thay đổi, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó cúi đầu tiếp tục chọc chọc cá trong thùng.

Tạ An trợn tròn mắt, đây là thái độ ngượng ngùng của người đọc sách, tuy rằng cự tuyệt nhưng chỉ tỏ vẻ thôi a! Hấn vốn chuẩn bị chờ Liên Ngữ Hàm mời ba lượt sẽ đáp ứng, lúc này kế hoạch chết non trong bụng.

Hấn cứng người lẳng lẳng nhìn tiểu cô nương, cảm thấy như đánh đổ bình ngũ vị, ngọt đắng cay hương vị gì cũng có. Nghĩ đến Hàm Hàm không phải thành tâm mời hấn mà chỉ hỏi cho có lệ, hấn nhin không được rơi lệ lã chã – thật khiến người khổ sở mà.

Sau đó Tạ An luôn tỏ ra uể oải, suy sụp quét gia vị lên cá nướng. Liên Ngữ Hàm lại giống như thường, không có việc gì. Lý Ung nhìn vào trong mắt, nhưng chưa hỏi, cho đến khi về tới Tạ gia, thừa dịp Tạ An xuống bếp nấu nước nóng, hấn mới lặng lẽ hỏi: "... Cô nương đã có lòng dẫn hấn hồi kinh sao không hỏi thêm một lần? Ta thấy thực ra Tiểu Tạ cũng muốn hồi kinh cùng chúng ta, chẳng qua ngượng ngùng chút thôi."

Liên Ngữ Hàm không kiên nhẫn phát phát tay: "Mặc kệ hấn có đáp ứng hay không ta đều muốn dẫn hấn đi. Đến thời điểm đánh hấn ngắt xiu nhét lên xe ngựa luôn là được, sao phải nhiều chuyện như vậy? Hỏi hấn để tượng trưng thôi!"

"..." Lý Ung yên lặng gục đầu xuống, không biết nên nói gì mới tốt.

Hiệu suất làm việc của hiệu cầm đồ Hồng Thăng quả thật rất cao, thời điểm Lý Ung lần thứ bảy hạ quyết tâm khuyên tiêu chủ tử ngày mai phải rời đi, một đám người áo xám phong trần mệt mỏi xuất hiện tại thôn nhỏ.

Đám người kia đến trong đêm, đoàn người trang bị hoàn mỹ, trên vó ngựa đều bọc thêm đồ vật gì đó để tránh phát ra tiếng động, có thể thấy được họ đã chạy cả ngày lẫn đêm để đến nơi đây. Nhưng khiến người ta không ngờ tới chính là, hành trình vội vàng như vậy, bọn họ vẫn nhớ rõ mang theo một chiếc xe ngựa thoải mái, khiến cho Liên Ngữ Hàm – người vốn cho rằng mình cũng phải cưỡi ngựa đi đường – vui vẻ hơn một chút.

Tạ An thay nàng gói ghém hành lý, mang hết tất cả y phục mình làm cho nàng đều gói vào, vừa thắt bao vừa khóc, sợ nước mắt rơi xuống làm ướt y phục, hẩn nhanh chóng lau đi, lau xong lại thắt... có một nút thắt mà đánh vật tới một khắc (15') chưa xong.

Bây giờ hẩn vô cùng chờ mong Liên Ngữ Hàm hoặc Lý Ung có thể mời hẩn cùng đi, dù chỉ là khách khí hẩn cũng mặt dày đồng ý. Vừa nghĩ chỉ chút nữa chỉ còn một mình mình cô đơn tại đây, đến ban đêm tối như mực, hẩn chắc chắn sẽ khóc hận mình bất lực.

Liên Ngữ Hàm đứng bên cửa nhìn hẩn khóc sắp hôn mê, vô cùng đồng tình, quay đầu nói với Lý Ung: “Lý thúc thúc, người mau động thủ đi, hẩn khóc sắp ngất đến nơi rồi.”

“...” Đây là ai tạo nghiệt hả? Lý Ung im lặng nhìn trời, chỉ một câu nói thôi mà nàng cũng không muốn mở miệng hỏi lại, khiến Tạ An thương tâm như vậy. Hẩn nhìn Tạ An khóc sụt sùi thật đáng thương, lòng thương hại nổi lên, đi vào phòng điếm huyết ngủ của hẩn, Tạ An mềm nhũn ngã xuống.

Lý Ung vác thiếu niên ra ngoài, nhắc Tạ An lên đóng gói vào bao vải bông sau đó để lên xe ngựa. Liên Ngữ Hàm đứng trước xe ngựa nhắc nhở: “Người

đi thu dọn thêm chút đồ vật gì đó cho hẳn, có thể mang theo đều mang đi, sau này phòng chừng hẳn sẽ không trở lại.”

Lý Ung thấy một tiểu nhân nhi như nàng ra vẻ nghiêm túc, không hiểu sao lại muốn cười, nín cười ôm tiểu cô nương lên xe ngựa, đáp: “Dạ.”

Đội Tạ An tỉnh lại, đã thấy mình nằm trong phòng của một khách điểm tại huyện Phượng Đài. Hẳn vừa tỉnh đã nghe thấy thanh âm Liên Ngữ Hàm vừa tức vừa vội: “... Tổ phụ ta rốt cuộc làm sao rồi? Các người còn không nói...” Hẳn dần dần tỉnh táo hơn, thanh âm tiểu cô nương cũng lớn lên, nàng cười lạnh một tiếng: “Được, các người không nói... Vậy thì cút đi!”

“Cút! Toàn bộ cút ra cho ta!” Tiểu cô nương ném toàn bộ ấm chén trên bàn xuống đất, thanh âm mảnh sứ vỡ vụn vang lên trong không gian im lặng quý dị, gây tiếng động thật lớn. Tiểu chủ tử nổi giận hiềm thấy khiến tim Lý Ung đập thành thịch, hẳn dẫn đầu quỳ xuống, lập tức đám người áo xám trong phòng đồng loạt quỳ rạp theo. Lý Ung cẩn thận mở miệng: “Cô nương, bọn họ... bọn họ chỉ phụng mệnh làm việc, mấy tin tức này không...”

“Người câm miệng!” Mặt Liên Ngữ Hàm đỏ lên vì tức, căn bản không chú ý đến Tạ An đã ngồi dậy, nàng tức giận thở phì phì, tay nhỏ đảo qua: “Tất cả các người cút hết đi, ta không đi với các người!”

Lý Ung rất muốn khóc, hẳn rời khỏi đội ngũ đã lâu thật sự không biết lão công gia thế nào, nếu biết hẳn nhất định sẽ nói cho tiểu chủ tử. Mà ám vệ tới đón lần này không phải phân đội hẳn phụ trách, ám vệ quy củ sâm nghiêm, thượng cấp không phân phó chuyện có thể nói, dù có chém đầu họ cũng không hé nửa chữ, cho nên ngay cả Lý Ung cũng không hỏi được.

Liên Ngữ Hàm tức quá mà cười, nâng cằm nhìn quét một vòng, hừ lạnh một tiếng xoay người vào phòng, thấy Tạ An đã tỉnh. Nàng không sợ hãi, chỉ

nói với hắn: “Trọng Lê ca ca, ta tranh cãi với bọn họ, huynh tình rất đúng lúc, cầm hành lý đi thôi!”

Tạ An tuy còn hơi hoang mang, vẫn nghe lời xuống giường, cầm lên cái túi có vẻ là đựng y phục của mình và bao y phục của Liên Ngữ Hàm, lúc này mới nhớ ra hỏi một câu: “Kia... Chúng ta đi đâu?”

“Đi huyện nha!” Liên Ngữ Hàm liếc qua đám ám vệ áo xám đang quỳ, cười lạnh một tiếng: “Khắp nơi đều là bức họa của ta, khắp nơi đều đang tìm ta, ta còn sợ không thể trở lại kinh thành?”

Tiểu nha đầu tí xíu còn chưa cao tới mặt bàn năm tay thiếu niên tuần tú đi thẳng ra cửa, đám người áo xám không dám ngăn đón, cũng không dám lui lại, chỉ có thể quỳ trước cửa không đứng dậy.

“Hắc! Các người muốn cản ta?” Liên Ngữ Hàm đang nổi nóng, lập tức trong mắt bốc lên lửa giận dữ dội.

“Thuộc hạ không dám.” Người lên tiếng trả lời không phải Lý Ung, mà là thủ lĩnh ám vệ phụ trách phủ Hoài Nam.

“Không dám? Ta thấy các người dám đó!” Ám vệ này tuy tỏ vẻ phục tùng, ngoài miệng không quên dùng kính ngữ, nhưng rõ ràng không đặt một tiểu oa oa bảy tuổi như nàng vào mắt. Liên Ngữ Hàm từ nhỏ quen được nuông chiều, nay hồ lạc đồng bằng, một ám vệ dám bằng mặt không bằng lòng, buồn bực có thể nghĩ!

Lúc này chỗ tốt của việc luyện võ được thể hiện ra, nàng còn nhỏ tuổi nhưng sức lực không nhỏ, bê chiếc ghế gỗ lim bên cạnh lên trực tiếp nện lên đầu thủ lĩnh ám vệ quỳ chính giữa. Thủ lĩnh ám vệ không ngờ nàng đột nhiên động thủ, không kịp né tránh, đầu bị đập chảy máu ròng ròng, người đổ rạp sang bên cạnh.

Nhìn thấy thủ lĩnh bị đập chảy máu đầu, chúng ám vệ vội vàng né ra tạo thành một con đường, sợ người tiếp theo bị đập sẽ là mình. Bọn họ cảm thấy tức giận, phẫn nộ nhưng không dám nói gì, bởi thân phận bối cảnh của cô nương này quá lớn, dù có đập chết vài người thì có sao, có ai truy cứu trách nhiệm của nàng chứ? Nhưng bọn họ ngược lại, thượng cấp ra lệnh cho bọn họ phải cấp tốc hộ tống nàng về kinh, dù nàng tổn hại một sợi tóc bọn họ sẽ rơi đầu!

Đây là số mệnh a...

Liên Ngữ Hàm đập người xong, tiện tay quăng băng ghế sang bên, nắm tay Tạ An đi thẳng ra ngoài. Nàng vừa mới xuống lầu thì Lý Ung đuổi kịp, khom người nói: “Ngài đừng bỏ ta lại! Ta không cùng nhóm với bọn họ!” Thường ngày hẳn là người nghiêm túc ít nói, đây là lần đầu tiên nói nhiều lại sốt ruột như vậy.

Liên Ngữ Hàm không kiên nhẫn phát tay: “Được rồi, muốn đi cùng cứ đi, không cần nói nữa. Cầm bao hành lý của ta đi, để một mình Trọng Lê ca ca mang sẽ rất nặng.”

Lý Ung thở phào nhẹ nhõm, lấy cả hai bao y phục từ vai Tạ An xuống, nói: “Nhìn người gầy gò như gậy trúc thế này, thôi cứ để ta cầm hết cho, người dắt cô nương.”

Tạ An còn muốn từ chối, thấy Liên Ngữ Hàm đảo mắt qua liền ngậm miệng không nói, ngoan ngoãn bước theo tiểu cô nương phía trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 25

S

au khi đến huyện nha, chuyện sau đó thuận lợi ngoài dự kiến.

Huyện Phượng Đài không lớn lắm, các loại cáo thị đều dán hết tại cổng nha môn, bố cáo dễ thấy nhất chính là thông cáo tìm kiếm Vĩnh Ninh Huyện chủ. Liên Ngữ Hàm đi tới cửa, còn chưa kịp nói gì thì người gác cổng đã hô to vào bên trong: “Lão Lục, lại có thêm một người tới kìa!”

Một nam tử mặc trang phục nha dịch chạy ra, cẩn thận quan sát Liên Ngữ Hàm một phen, ánh mắt lóe lóe, trên mặt nở nụ cười hòa khí: “Trước giờ có rất nhiều tiểu cô nương từng tới nói chính mình là Vĩnh Ninh Huyện chủ, nhưng mà trông người có vẻ giống nhất!”

“... Giống cái gì, vốn chính là ta có được hay không!” Liên Ngữ Hàm rất không vui, nhăn mũi trừng hăn, không đợi hăn dẫn đường đã đi thẳng vào trong.

Tri huyện nhìn qua khoảng 20 tuổi, dáng người hơi mập mạp, nhưng có thể nhìn ra là người có gia thế tốt, hiển nhiên là một đệ tử thế gia ra ngoài rèn luyện. Hăn vừa nhìn thấy Liên Ngữ Hàm đã ngây ngẩn, còn không cần nhìn bức họa đã ngửa mặt cười to, vái chào: “Hạ quan bái kiến Huyện chủ!”

Liên Ngữ Hàm không hỏi hăn vì sao nhận ra mình, hiển nhiên vì trong kinh tìm kiếm mình rất gấp gáp, phân phát bức họa đến khắp các phủ nha huyện nha, nói không chừng cả các trạm dịch cũng có.

Chỉ là hình như ánh mắt tri huyện này nhìn nàng quá nóng bỏng ...

Mời khách vào nội đường, tri huyện tươi cười tự giới thiệu: “Hạ quan là Yến Cầu, từng may mắn được Liên đại nhân chỉ điểm, có thể coi như đệ tử

không nhập thất (đệ tử không chính thức bá sự); thê tử hạ quan là Tần thị, là tôn nữ của quốc công phu nhân. Huyện chủ đã tới huyện Phượng Đài, có thể thấy được ngài và gia đình hạ quan có duyên phận, Huyện chủ ngàn vạn lần đừng khách khí, cứ coi nơi này như nhà mình!”

Liên Ngữ Hàm mở to mắt, cứ như nhìn thấy quái thú: “Người là Yến Cầu?”

Yến Cầu kinh hãi: “Ngài biết hạ quan?” Chẳng lẽ ân sư từng kể chuyện của mình cho nàng.

Liên Ngữ Hàm nhìn trời, đâu chỉ biết a. Phụ tá đặc lực nhất của Lưu Diên trong tương lai, Hộ bộ Thượng thư trẻ tuổi nhất từ trước tới nay – không ngờ lại là một tên mập...

“Tôn phu nhân là Ngũ cô nương Tần gia, khuê danh Quý Nhã?” Liên Ngữ Hàm không yên tâm, xác nhận lại một lần.

Yến Cầu cười không khép miệng, liên tục gật đầu: “Đúng, không sai!”

Liên Ngữ Hàm cũng mỉm cười: “Thời điểm Quý Nhã biểu tỳ xuất giá ta còn quá nhỏ, sau nghe nói nàng cùng phu quân ra kinh nhậm chức, vì thế vẫn không được gặp mặt. Lần này thật đúng dịp.”

Nhà mẹ đẻ của Tần lão phu nhân là phủ Tương Dương Hầu, lừng lẫy hiển quý vô cùng, ngay cả thứ nữ cũng có thể gả làm Trắc phi của Lưu Diên lúc còn là Thái tử. Tần Quý Nhã tuy đứng hàng thứ năm nhưng lại là đích nữ duy nhất trong phủ, đời trước Liên Ngữ Hàm rất ấn tượng với vị biểu tỳ này.

Dung mạo Tần Quý Nhã chỉ có thể coi là thanh tú, xa xa không bằng vị thứ muội Tần Hương Quân nay đã trở thành Thục phi, nhưng nàng ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, từng đọc đủ loại thi thư, rất giỏi quản gia, là nhân tuyển rất tốt cho vị trí đại gia chủ mẫu.

Một cô nương tốt như vậy, đang lúc người người cho rằng Tần gia sắp có thêm một nhân vật như An quốc công phu nhân, không ngờ nàng gả cho đích tử tằm thường của Yến gia, người này đáng dấp không tốt, đáng người thiên về mập mạp.

Yến gia nằm ở vùng ven sông, cũng là một thế gia lâu đời, nhưng cả hai triều chưa xuất ra một nhân vật kinh tài tuyệt diệu nào, trong triều không có mấy phân lượng, có vẻ dần dần xuống dốc. Trong vài thập niên gần đây, đối với Yến gia, mọi người chỉ có một ấn tượng là Yến gia gia chủ đương thời có một đệ đệ từng đào hôn rời nhà trốn đi, hơn chục năm không có tin tức.

Năm đó khi Tần Quý Nhã gả cho Yến Cầu thì vô số người thờ dài tiếc nuối. Sau mười năm mài giũa, Yến Cầu tiến nhập triều đường, chỉ sau một năm đã thăng lên thành Hộ bộ Thượng thư, chương quản tài nguyên trong thiên hạ. Khi Liên Ngữ Hàm vào cung, hẳn đã là quan Nhị phẩm, thế tử Tần Quý Nhã cũng được phong nhất phẩm phu nhân.

Đáng tiếc, cô gái thông minh tài trí hơn người này thoát nhìn rất bình thường. Y phục bình thường, trang sức bình thường, dáng dấp bình thường, cười lên cũng bình thường. Một nữ nhân bình thường như vậy, dù có mang thất khiếu linh lung tâm (*), Liên Ngữ Hàm cũng không dậy nổi hứng thú.

(*) Thất khiếu linh lung tâm (tim có 7 lỗ): Trích từ truyện Phong Thần, nói về nhân vật Tỳ Can thừa tướng là hoàng thúc của Trụ Vương nhà Ân, Tỳ Can là người có lòng trung trinh, chính trực, nhiều lần can gián vua Trụ, sau Đắc Kỷ muốn hại ông, lập kế giả bệnh, bảo cần phải có thất khiếu lung linh tâm ăn mới khỏi bệnh, Trụ vương lại có thể đồng ý, yêu cầu Tỳ Can giao trái tim ra. Kết quả Tỳ Can nhờ có pháp thuật Khương Tử Nha bảo hộ, sau khi moi tim ra vẫn không chết. Nhưng trên đường trở về, Tỳ Can gặp một phụ nhân rao bán cải vô tâm, Tỳ Can ghìml ngựa hỏi nàng một câu: “Người nếu là Vô Tâm thì thế nào?” phụ nhân kia đáp: “người Vô Tâm sẽ chết.” kết quả Tỳ Can nhất thời hô một tiếng, máu chảy đầm đìa, rồi chết. (phụ nhân

này có thể do Đắc Kỷ hoặc Thân Công báo hóa thành). Về sau chỉ người rất thông minh tài ba, nói chung người nhân tài về cả nhân cách lẫn khả năng làm việc. Nguồn: <http://hitsujinonamida.wordpress.com/2012/06/03/vmnp-chuong-35/>

Liên Ngữ Hàm vội vã hồi kinh, thúc giục Yến Cầu viết thư báo bình an cho phủ An quốc công, sau đó nghỉ ngơi tại trạch viện phía sau huyện nha. Rạng sáng hôm sau, nàng từ chối lời mời lưu lại của phu thê Yến Cầu, không ở huyện Phượng Đài thu thập một chút liên khởi hành.

Một đường xóc nảy, Liên Ngữ Hàm bị chiếc xe ngựa này hành cho thất điên bát đảo, khi đến kinh thành nàng đã gầy đi một vòng, thoạt nhìn đúng là có vẻ ra ngoài chịu khổ

Một đêm trước khi đến kinh, Liên Ngữ Hàm trọ tại thị trấn bên ngoài, nghĩ sắp sửa được về nhà, tâm tình nàng rất tốt, lên giường từ sớm, ngủ một giấc thật ngọt ngào.

Trước khi ngủ là nằm tại ván giường cứng rắn trong khách điếm, nhưng khi tỉnh dậy đã trở thành giường cao đệm mềm, trướng幔 hoàng kim rủ xuống bên giường, chóp mũi người thấy hương hoa quả quen thuộc, khiến Liên Ngữ Hàm tưởng rằng mình đang ở trong cung.

... Không đúng, đây chính là hoàng cung!

Mẹ nó, chuyện gì xảy ra vậy? Đây không phải là điện Thanh Lương trong cung Vị Ương sao? Sao nàng lại ở đây?

Liên Ngữ Hàm ngồi bật dậy, chưa kéo màn lên đã thấy hai bàn tay trắng nõn từ bên ngoài thò vào, vén trướng幔 hoàng kim lên mắc vào ngọc câu (móc treo làm bằng ngọc) hai bên long sàng. Trước giường, hai cung nữ gần ba mươi tuổi cung kính đứng chờ. Một cung nữ mặt tròn thấy Liên Ngữ Hàm đề phòng đánh giá các nàng, vội ôn nhu nói: “Huyện chủ chớ sợ, nơi này là hoàng cung.”

“Tại sao ta ở trong này?” Liên Ngữ Hàm lớn tiếng hỏi, tuổi còn nhỏ đã tỏa ra một loại uy nghiêm dường như sinh ra đã có.

Cung nữ mặt tròn tỏ vẻ khó xử: “Cái này... nô tỳ không biết. Chúng nô tỳ chỉ phụng mệnh Trương công công đến hầu hạ Huyện chủ.”

Trương công công? Tổng quản thái giám Trương Phúc?

Liên Ngữ Hàm trừng mắt nhìn, áp chế các dự định trong đầu lại, nâng cằm phân phó: “Mặc áo.”

Tính nhẫn nại của Lưu Diên không tốt như hãn tưởng tượng. Sau khi hạ triều đáng ra hãn phải đến điện Tuyên Thất xử lý công việc, nhưng ngay cả tâm tư đến đó hãn cũng không có, trong đầu chỉ tràn đầy hình ảnh tiểu cô nương khả ái trên long sàng tại điện Thanh Lương.

Cung Vị Ương là nơi hãn có thể khống chế tuyệt đối, có thể bất cứ động tĩnh nào cam đoan không lộ ra bên ngoài nên ngoại trừ tâm phúc, không ai biết dị thường của hãn gần đây.

Hãn vốn định tới điện Thanh Lương trước khi tiểu cô nương tỉnh ngủ, muốn ngắm kỹ bộ dáng nàng khi còn bé, chỉ sợ khi nàng tỉnh sẽ sợ hãi người lạ là hãn. Không ngờ hãn gấp rút vẫn không kịp, khi hãn đến điện, người nào đó đang bắt đầu ăn điểm tâm.

Hãn đứng cách xa mười bước, hai cung nữ hầu hạ Liên Ngữ Hàm dùng cơm thấy hãn đến thì vội vàng quỳ xuống hành lễ, mà Liên Ngữ Hàm lại ngồi bất động, đôi mắt đen lúng liếng chuyển từ tô canh gà nấu măng qua người hãn, trong miệng còn đang nhai gì đó, hai má phồng phồng trông như sóc con.

Lưu Diên mềm lòng, chua xót và vui sướng ngập tràn trong lồng ngực, hãn đứng đó bất động, ngẩn ra nhìn nàng, trong mắt ứa lệ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 26

T

ừ việc tứ phong Vĩnh Ninh Huyện chủ, ba năm không sủng hậu cung, đến việc Lý Ung vượt ngàn dặm xa xôi tìm đến, rồi còn các ám vệ luôn túc trực xung quanh và đủ loại sự tình khác biệt với kiếp trước, tất cả sớm khiến Liên Ngữ Hàm hoài nghi. Nhưng khi trước chỉ là suy đoán, cho đến bây giờ nhìn thấy hẳn, nàng mới dám khẳng định.

Dù nàng vô tâm vô phế* nhưng khi thấy Lưu Diên luôn lạnh lùng uy nghiêm nay rơi lệ, cũng không biết nên làm gì. Nàng nuốt khối điểm tâm xuống, mở to mắt nhìn hẳn: “Sao huynh lại khóc?”

(*) không tim không phổi – chỉ người nhẫn tâm hoặc suy nghĩ đơn giản, không quan tâm đến cảm nhận của người khác.

Lưu Diên ngơ ngác đưa tay sờ lên mặt, lại đụng đến một mảnh ướt át, thì ra hẳn đã rơi lệ từ lúc nào không hay.

Liên Ngữ Hàm đoán chừng trong chốc lát hẳn chưa thể phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn hai cung nữ đang run rẩy quỳ trên đất, từ bi phát tay với hai nàng: “Các người lui xuống đi.”

Bệ hạ không lên tiếng, hai cung nữ không dám động. Cung nữ mặt tròn lấy can đảm ngẩng đầu lên nhìn Thừa Bình đế, thấy gương mặt hẳn dẫm lệ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, run rẩy kéo đồng bạn bên cạnh, hai người dùng tốc độ nhanh nhất lui ra ngoài.

Lưu Diên đứng đó hồi lâu, tiểu cô nương lúc mới đầu còn bị nước mắt của hẳn hù dọa luống cuống, lúc này đã hoàn toàn thích ứng, bình tĩnh tiếp tục dùng muôi múc canh ăn uống vui vẻ.

Mãi nửa ngày sau, Lưu Diên mới hồi hồn, vội vàng lấy tay xoa xoa mặt, đứng tại chỗ nhìn một lúc, thấy tiểu cô nương dường như không sợ hãi liền cẩn thận tiến lên vài bước, đi đến trước bàn, ôn nhu hỏi: “Những thứ này còn có thể ăn?”

Liên Ngữ Hàm ngẩng đầu nhìn hắn, gật gật, sau đó nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vẫy vẫy hắn: “Huynh ngồi đi! Muốn ăn điểm tâm không?”

Đế vương trẻ tuổi vừa mừng vừa lo ngồi xuống, thành thật trả lời: “Ta ăn rồi.”

Hai người dường như đều quên mất trình tự quan trọng nhất – tự giới thiệu.

Ăn no tám phần, Liên Ngữ Hàm buông chiếc muỗng khắc hoa xuống, Lưu Diên theo thói quen đưa cốc trà xanh cho nàng súc miệng, lại cầm chiếc khăn nhỏ lau miệng cho nàng, hết thấy thực hiện vô cùng liền mạch tự nhiên.

Hắn hầu hạ Liên Ngữ Hàm đã quen, chỉ là sau hai năm xa cách, dưới tình huống kỳ dị này, nàng khó tránh khỏi có chút cảm khái, bưng chén trà thờ dãi.

“Không ngờ còn có thể gặp lại chàng.”

Một câu nói rất bình thường phảng phất như sét đánh ngang trời, nổ vang bên tai Lưu Diên.

“Nàng... nàng...” Lưu Diên chỉ cảm thấy khó có thể tin được, “Nàng... là Hàm nhi?”

Ngữ Hàm kinh ngạc nhìn hắn: “Nếu không thì chàng nghĩ ta là ai?”

“Không, ý ta là...” Lưu Diên nói năng có chút lộn xộn, “Hàm nhi, nàng cũng là... nàng còn nhớ rõ ta?”

Liên Ngữ Hàm cảm thấy có gì đó không đúng lắm – lúc trước nàng thấy Lưu Diên không cố kỵ gì bắt nàng đến đây, lại rơi lệ trước mặt nàng, đương nhiên cho là hẳn đã phát hiện chính mình trùng sinh... Nhưng nhìn tình huống hiện tại, hẳn chưa biết à?

Nàng trầm mặc không nói, Lưu Diên cũng ngồi im lặng. Trong đầu hẳn nhanh chóng lướt qua những khác biệt của đời này, nếu nàng cũng trùng sinh, những sai khác này có thể giải thích rõ ràng. Uống hẳn lúc trước còn tưởng rằng mọi việc vì mình mà phát sinh biến hóa.

Nếu đã là người quen, Lưu Diên không cần sợ nàng kinh hoàng, hẳn kinh hi ôm chầm lấy tiểu cô nương, vui vẻ nói: “Thật tốt quá... Thật sự là ông trời mở mắt...”

Liên Ngữ Hàm mặt không đổi sắc nhìn hẳn.

Lưu Diên cứng đờ, lại không muốn buông ra, âm sắc trầm thấp, mềm mại triền miên: “Nàng không biết ta nhớ nàng đến thế nào... Nàng thật nhân tâm...”

Liên Ngữ Hàm vẫn mặt không thay đổi nhìn hẳn, giọng nói hết sức khinh bỉ: “Ta hiện tại mới bảy tuổi a, chàng có thể ôm ta tâm sự... Chẳng lẽ kiếp trước đều là giả bộ, thật ra chàng luyện đồng?”

Đường đường là đế vương lại bị nghi ngờ có ham thích cổ quái, Lưu Diên vừa thẹn vừa giận mắng nàng: “Còn không phải tại nàng!” Một lời hai ý nghĩa. Nghĩ đến kiếp trước thê lương cô độc sau khi nàng rời đi, hẳn lại chua xót trong lòng, dòng lệ mới ngừng tiếp tục tuôn rơi.

Ai nói nam nhi không rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc thương tâm thôi.

Lưu Diên có rất nhiều điều muốn nói với nàng, nhưng lúc này ôm thân mình nhỏ nhắn thơm thơm vào lòng. Người vẫn thế nhưng tuổi tác không

đúng, khiến hắn muốn nói mấy lời tâm tình mà không thể mở miệng. Vốn hắn muốn hôn hôn nàng, nhưng nhìn bộ dáng tiểu nữ hài trắng trắng mềm mềm của nàng, lại không thể hạ nổi miệng.

Được rồi, nếu không thể tâm tình, không thân thiết được, vậy thì cứ ôm nàng ngồi yên lặng thế này cũng tốt – Lưu Diên dờ khóc dờ cười nghĩ.

Nhưng Liên Ngữ Hàm sao có thể để hắn như nguyện?

Nàng một lòng nhớ tới An quốc công, ngồi trên đùi hắn một lát rồi xoay người đứng dậy, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi hắn: “Tổ phụ ta thế nào rồi? Đám ám vệ phủ Hoài Nam dù thế nào cũng không chịu nói cho ta biết, tức chết ta!” Nghĩ đến đây, nàng như nước mắt trách cứ: “Ta vốn phải về nhà a, sao chàng lại đem ta vào cung! Mau đưa ta về nhà! Cha mẹ ta không biết sốt ruột đến thế nào rồi!”

Lưu Diên tức cười nhìn nàng, nói: “Tổ phụ nàng không có việc gì, chẳng qua bị rơi xuống nước nên bệnh hơi nặng, khi tổ mẫu nàng đang đưa ông ấy về kinh thì gặp thái y ta phái tới, lúc về kinh thành thì bệnh đã khỏi.” Nghĩ tới mấy ngày nay hắn luôn lo lắng không yên vậy mà nàng chơi đùa rất vui vẻ, còn biết thêm một ca ca! Nghĩ vậy, Lưu Diên nhất thời đổ bình dấm chua, giọng nói thay đổi, tràn ngập vị chua: “Hừ, nàng còn biết lo lắng cho cha mẹ cơ đấy, ta tưởng nàng chỉ nhớ rõ Trọng-Lê-ca-ca thôi chứ!”

Bốn chữ ‘Trọng Lê ca ca’ hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, Liên Ngữ Hàm còn không nghe ra ý tứ trong đó thì quá ngốc rồi. Bất quá cái tính hay ăn dấm chua lung tung của hắn Liên Ngữ Hàm biết rất rõ, đời trước nàng luôn bị vây trong hậu cung, ngay cả muối dực cũng khó thấy, dù không có việc gì hắn âm ỉ một trận với nàng. Lần này rõ ràng nàng mang về một thiếu niên tuần tú, hắn không ăn dấm mới kỳ.

Liên Tam cô nương trợn trắng mắt nhìn hắn, giơ giơ tay chân nhỏ bé của mình lên, nói: “Chàng nhìn ta bây giờ nhiều tuổi! Mới có bảy tuổi!” Ngón

tay nhỏ chọc chọc cằm hắn, khinh bỉ nói: “Nhân giả gặp nhân, trí giả gặp trí... Dâm giả gặp dâm!”

Bộ dáng nàng phồng má trợn mắt thật khả ái, Lưu Diên hoàn toàn không có lực chống đỡ, chút ghen tuông mới nhen nhóm không biết bay đi nơi nào, bị nàng khinh bỉ không tức giận, chỉ mím môi cười.

Nhắc tới chữ ‘dâm’, tiểu cô nương lại nhớ tình cảnh lúc mới gặp mặt, nàng kỳ quái nhìn hắn, giống như lần đầu quen biết: “Chàng chưa biết ta nhớ rõ chuyện cũ đã bắt ta vào cung làm gì? Nếu ta thật sự là một oa oa bảy tuổi, chàng để ta ngủ trên long sàng, còn khóc trước mặt ta nữa, kết cục sẽ thế nào đây? Chàng định giải thích với người nhà ta thế nào?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 27

L

ưu Diên hơi đỏ mặt, lúng túng dời mắt, không dám nhìn nàng: “Thì... thì tùy hứng một lần không được sao... Cùng lắm thì, cùng lắm thì ta nhận nàng làm con gái nuôi...”

Liên Ngữ Hàm mặt không đổi sắc nhìn hắn: “Chàng làm phu quân ta chưa đủ, còn muốn làm phụ thân ta một lần sao?”

“...”

“Thôi không nói nữa, ta muốn về nhà.” Liên Ngữ Hàm giãy giụa, lại không tránh được khỏi vòng tay hắn, mất kiên nhẫn nói: “Có thời gian rảnh ta sẽ vào cung thăm chàng, giờ đưa ta về trước đi!”

Lưu Diên đương nhiên nghe ra nàng không kiên nhẫn, cảm thấy đau xót, thanh âm khàn đi: “Mấy năm không gặp, nàng không muốn để ta nhìn nàng trong chốc lát...” Hắn lại thở dài một tiếng, cười khổ nói: “Được rồi, được rồi, ta sai người đưa nàng về phủ An quốc công... Nhớ thường xuyên đến thăm ta...”

Thấy hắn như vậy, Liên Ngữ Hàm không biết vì sao, trong lòng giống như bị kiến cắn một cái, hơi hơi đau. Nàng bò từ trên đùi hắn xuống, đứng thẳng tắp, do dự nói: “Ta là nữ nhi của ngoại thần (thần tử không thuộc Hoàng thất), chúng ta không tiện gặp mặt thường xuyên, nếu chuyện thường gặp truyền ra ngoài, thanh danh sẽ không tốt...” Tỷ như luyện đồng...

Lưu Diên nghe nàng nói thế, thần sắc ảm đạm trên mặt nháy mắt biến đâu không thấy, sâu trong mắt hiện lên ý cười trong suốt: “Không sao, ta đã sắp xếp xong xuôi, nàng trở về sẽ biết.”

“... Ghét nhất chàng thừa nước đục thả câu!”

Liên Ngữ Hàm không chút tổn hại trở về, phủ quốc công tử trên xuống dưới đều cảm thấy vui mừng khôn xiết, ngay cả Liên Ngữ Tương thoát nhìn cũng rất vui mừng, cùng mọi người gặt lệ.

Không biết Lưu Diên đã sắp xếp thế nào mà người trong phủ hoàn toàn không biết chuyện nàng biến mất một ngày một đêm trên đường hồi kinh, ngay cả Tạ An không hề hay biết. Như vậy cũng tốt, đỡ mất công giải thích, Liên Ngữ Hàm thầm tích một đóa hoa nhỏ trên cái tên Lưu Diên.

Trong trạch viện, được mọi người khuyên giải hồi lâu, Tần lão phu nhân rất cuộc tạm ngưng nước mắt, ôm tiểu tôn nữ hô nhỏ ‘Bảo bối của ta’, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, nắn nắn tay chân nàng, trên mặt tràn đầy áy náy và đau lòng: “Hàm nhi của ta gãy đi nhiều như vậy... ô ô ô ô ô ô ô... là lỗi của ta... lỗi của ta a...”

Hàn thị vốn đã ngừng khóc, nghe bà nói vậy nước mắt lại tuôn rơi, khóc còn lợi hại hơn Tần lão phu nhân.

Đại phu nhân Từ thị thấy thế vội vàng cầm khăn tiến lên khuyên nhủ: “Người đã trở lại là tốt rồi, tuy hơi gãy nhưng tinh thần vẫn tốt, trở về bình an, có thể thấy người tốt ắt có phúc, đại nạn không chết tất có phúc về sau!”

Nhị phu nhân Trần thị vốn có chút khó chịu với Hàn thị, bây giờ thấy một tiểu cô nương như Ngữ Hàm lăn lộn bên ngoài nhiều ngày, vất vả mới về được hơi xúc động, tiến lên khuyên nhủ: “Còn không phải sao, Tam nha đầu vừa nhìn đã biết là người có phúc.”

Khuyên giải an ủi hồi lâu mới khiến Tần lão phu nhân và Hàn thị ngừng khóc. Đại phu nhân suy nghĩ chu đáo, sợ Tần lão phu nhân khóc nhiều thương thân, liền xin chỉ thị: “Lão thái thái có muốn gặp Lý sư phó và Tạ công tử không? Con nghe Đại gia nói, nhờ có Lý sư phó trung tâm hộ chủ,

lúc ấy hấn bị thương còn cố gắng nhịn xuống ôm Tam nha đầu bơi lên bờ, lại sợ thủy phi tìm được, chạy thêm hồi lâu, cuối cùng cơ thể không chịu được mới ngã trước cửa nhà Tạ công tử.”

Liên Ngữ Hàm vẫn im lặng ngồi, giờ mở miệng nói cực kỳ nghiêm túc: “Tổ mẫu, mẫu thân, Tạ đại ca là người tốt, nếu không nhờ huynh ấy giúp đỡ trị thương cho Lý sư phó, chỉ sợ chúng con còn bị vây trong vùng núi kia không ra được.” Thấy Tần lão phu nhân cảm động muốn rơi lệ, nàng lại nói: “Vốn huynh ấy không muốn về kinh cùng con, thi ân không cần báo đáp. Nhưng con thấy huynh ấy một mình lẻ loi hiu quạnh, mất phụ mẫu, bởi gia cảnh bần hàn không thể tiếp tục đọc sách nên mới thương lượng cùng Lý sư phó, nghĩ biện pháp đưa huynh ấy cùng về kinh.”

Tần lão phu nhân từ khi nghe Đại phu nhân nói đã cảm động vạn phần, nay lại nghe tiểu tôn nữ nói vậy, hảo cảm với Tạ An thẳng tắp bay lên, nói: “Tạ công tử đã cứu con, đương nhiên chính là ân nhân của gia đình ta!” Bà quay sang nhìn những người còn lại trong phòng, trịnh trọng nói: “Từ nay về sau, Tạ công tử chính là khách quý của gia đình ta, không ai được cư xử vô lễ với hấn! Nếu để ta biết được, quyết không khoan dung!”

Hàn thị nghe vậy, đầu gật lia lịa như gà mổ thóc, những người còn lại tuy cảm xúc khác nhau nhưng ngoài mặt đồng loạt vâng dạ.

Bên ngoài chính phòng, Tạ An sắp bị hù chết, hấn cứng đờ người ngồi trên chiếc ghế tử đàn. Trái lại, những người khác trong phòng còn đang xúc động, ban này lão công gia vừa khóc vừa liên tục cảm tạ hấn, còn cha của Liên Ngữ Hàm – Liên Tam gia càng kích động hơn, hận không thể quỳ xuống cảm ơn Tạ An.

Đại bá của Ngữ Hàm – Liên Thế Hoàn, Liên Đại gia thân là quan Nhị phẩm, là người thừa kế đại gia tộc, tuy hấn có một thứ nữ nhưng không để tâm chăm sóc nhiều, ngược lại đối với chất nữ yêu thương có thừa. Bây giờ

gặp được ân nhân cứu mạng chất nữ, hẳn tuy không kích động quá mức như Liên Tam gia, nhưng tình cảm bộc lộ ra khỏi nói cũng biết.

Nhị gia Liên Thế Quỳnh và Tứ gia Liên Thế Du cảm tình không đủ, kỹ xảo diễn xuất bình thường, thôi bỏ qua. Liên Tam gia không khống chế được cảm xúc, Đại gia Liên Thế Hoàn thay mặt hẳn nói chuyện với Tạ An.

Tạ An là thiếu niên lớn lên trong vùng núi, địa phương xa nhất hẳn từng đi trấn Phượng Đài, quan lớn nhất từng gặp là lí chính, nào đã gặp nhiều đại nhân vật quyền cao chức trọng như vậy? Kỳ thực từ khi bước vào phủ An quốc công, hẳn vẫn như bước đi trên mây, đầu óc trống rỗng không thể suy nghĩ gì.

Hẳn biết Liên tiểu cô nương xuất thân không tầm thường, không ngờ không tầm thường đến mức này.

Thật ra Lý Ung cũng đứng trong phòng, không phải hẳn không luống cuống, nhưng không hiểu tại sao cảm giác hiện hữu của hẳn cực kỳ mờ nhạt, cho nên hai huynh đệ Liên Thế Hoàn và Liên Thế Giác chủ yếu nhìn chăm chăm vào Tạ An.

Liên Tam gia thấy Tạ An thanh tú ngượng ngùng, tuy còn có chút câu nệ (cư xử quá thận trọng), nhưng so với những đệ tử đại gia tộc có thêm một phần thành khẩn giản dị, đột nhiên máu nóng dồn lên não, kích động thốt ra: “Hiền chất, nếu con không ghét bỏ, chúng ta liền ký một cái khế thân, phu thê chúng ta chỉ có mình Hàm nhi, nàng không có thân huynh đệ tỷ muội. Nếu con nguyện ý, từ nay về sau cứ coi nơi này là...”

Liên Thế Giác chưa dứt lời, quản sự trong phủ vội vàng chạy đến, bẩm báo: “Đại gia, Nhị gia, Tam gia, Tứ gia, trong cung có người tới tuyên chỉ! Quốc công gia kê các vị lên chính đường!”

Chuyện nhận cha nuôi vì vậy dừng lại.

Nhìn Vĩnh Ninh Quận chúa mới ra lò, Nhị phu nhân Trần thị cảm thấy lòng dạ rối bời. Nàng nhớ mình vừa mới nói ‘Tam nha đầu vừa nhìn đã biết là người có phúc’, hận không thể tự cho mình hai cái bạt tai – người cái đồ miêng quạ đen!

Nhìn sang thân sinh khuê nữ Ngử Tương của mình im lặng đến đáng sợ đứng bên cạnh, nàng thật sự đau lòng. Rõ ràng cùng là hai hài tử tuổi tác không sai biệt lắm, đồng dạng là thiên kim tiểu thư dòng chính Phủ An quốc công, phẩm vị (cấp bậc quan chức) của phụ thân không kém bao nhiêu, Ngử Tương của bà nhu thuận động lòng người lại thông minh sáng sủa, nhưng mọi thứ luôn luôn kém Tam nha đầu một bậc!

Tần lão phu nhân không nói làm gì, Ngử Tương và bà không có nửa điểm quan hệ máu mủ, bà cứng chiều Tam nha đầu là lẽ thường. Tại sao ngay cả An quốc công thiên vị quá vậy, trong mắt ông trưởng tôn Liên Thành Trạm còn kém Tam nha đầu, sao có thể cam tâm? Bà không thể hiểu nổi, Tam nha đầu kia ngoại trừ tướng mạo nhìn hơn một chút, còn có thứ gì so sánh được với Ngử Tương của bà?

Giờ hay rồi, không biết nàng ta gặp vận gì, từ Huyện chủ thăng thành Quận chúa, chỉ cần Liên Ngử Hàm không tạo phản, chắc chắn được hưởng vinh hoa phú quý trọn đời. Huyện chủ và Quận chúa cách biệt một trời một vực, ít nhất trượng phu của Quận chúa có xưng hô đặc biệt, thậm chí còn có thể lĩnh bổng lộc triều đình.

Trần thị phảng phất có thể nhìn thấy cảnh tượng rầm rộ trước cửa Phủ An quốc công khi Liên Ngử Hàm tới tuổi cập kê, bà ta tức giận đến mức suýt nữa thì nghiến mòn răng!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 28

Đ

ến đêm, phủ An quốc công cuối cùng an tĩnh lại, mọi người trở về sân viện của mình.

Hàn thị tuy là thân nương, nhưng cả ngày chưa chạm đến một ngón tay của khuê nữ. Liên Tam gia thì khỏi nói, hăn mới chỉ nhìn lướt qua nàng lúc nàng mới trở về, sau đó phải chờ ở ngoại viện tiếp đón Tạ An và Lý Ung, sau lại phải tiếp chỉ, bận tối mày tối mặt.

Lúc này rốt cuộc đã nhàn rồi, Tam gia kéo tay thê tử lập tức chạy đến tiểu viện của khuê nữ, tính toán an ủi nữ nhi bảo bối, thuận tiện giải quyết nỗi nhớ lâu ngày.

“Cha, con nghe nói người muốn thu Trọng Lê ca ca làm nghĩa tử?” Liên Ngữ Hàm tựa trên gối, tò mò nhìn phụ thân.

Liên Thế Giác mỉm cười: “Đúng vậy, Hàm nhi thích không?”

Liên Ngữ Hàm gật đầu, lại quay qua hỏi mẫu thân: “Nương, người đồng ý không?”

Hàn thị ôm nàng, cảm khái nói: “Đương nhiên là nguyện ý, con là mạng sống của cha mẹ, hăn đã cứu con, đừng nói nhận làm nghĩa tử, nếu hăn muốn ta ba quỳ chín lạy ta cũng nguyện ý.”

“Sao có thể như vậy được?” Liên Tam gia bật cười. Nhắc tới ân cứu mạng, hăn chợt nhớ tới một người khác: “Hàm nhi, ta nghe nói, Lý sư phó kia... Tại Lâm An con từng ra lệnh giam hăn lại? Vì sao?”

Vấn đề này không chỉ phu thê Liên Tam gia tò mò, An quốc công và Tần lão phu nhân cũng cảm thấy kỳ lạ. Trước đó khi nhị lão được cứu từng hỏi vài hộ vệ thấy tiểu tôn nữ rơi xuống nước, một hộ vệ trong đó nói rằng hẳn nhìn thấy Lý Ung đã cứu Tam cô nương đem đi.

Lúc ấy nhị lão chỉ cảm thấy bầu trời như sụp đổ. Lý Ung kia lúc trước còn bị Ngữ Hàm nhốt trong khoang thuyền, mỗi ngày thăm vấn, muốn tìm ra ‘người sai khiến sau màn’.

Kỳ thật An quốc công không cho rằng Lý Ung được người khác phái tới, dù sao địch nhân của Phủ An quốc công không nhiều, cho dù có, không cần thiết phái người mai phục bên người tiểu tôn nữ nhỏ tuổi. Nhưng ông vẫn luôn sủng ái Ngữ Hàm, thấy nàng không có ý dụng hình với Lý Ung nên chỉ xem như tiểu hài tử chơi đùa, muốn nhốt cứ nhốt. Không nghĩ tới cuối cùng để hãn chạy khỏi khoang thuyền, còn mang Ngữ Hàm rời đi, sinh tử không rõ.

Cho nên nhị lão thấy Lý Ung có thể không màng tới hiềm khích lúc trước, một đường tận tâm hộ vệ Ngữ Hàm, thật sự là kinh hỉ bất ngờ.

Liên Ngữ Hàm ngừng một lát, chớp mắt đã nghĩ xong câu trả lời, thoáng chút mỉm cười nói: “Là con hiểu lầm Lý sư phó, trước đó tại Lâm An từng có tặc nhân xông vào hậu viện, khi đó Lý sư phó muốn tới cứu con nhưng con hiểu lầm hãn cùng phe với tặc nhân, nhất thời giận dữ nên nhốt hãn.”

Hàn thị nghĩ mà sợ, ôm ngực hít một hơi: “Trời ơi... May mà Lý sư phó khoan dung độ lượng không màng hiềm khích lúc trước, bằng không...” Chuyện này nếu gặp người khác, hãn mang thù, bắt tiểu cô nương lạc khỏi mọi người, chẳng phải chết chắc?

Liên Tam gia vừa sợ hãi vừa cảm kích: “Nếu thế không thể không cảm tạ hãn một phen. Ta thấy Lý sư phó võ nghệ cao cường, không bằng để ta ra

mặt xin cho hãn chức ky úy. Không biết hãn còn thân nhân không, có thể đón luôn vào kinh...”

Liên Ngữ Hàm lắc đầu: “Lý sư phó không có thân nhân, hãn cũng không muốn chức vị.” Thấy cha mẹ đều nhìn mình khó hiểu, nàng nhướn mày cười, cố ý dùng giọng điệu thần thần bí bí nói: “Lý sư phó là đại hiệp, hãn nói người giang hồ không làm quan.”

Hàn thị bưng tinh đại ngộ, thoáng có chút hưng phấn hạ giọng: “Ta biết, ta biết! Ta từng đọc qua rất nhiều thoại bản (*), trong đó nói những giang hồ hiệp khách đều không muốn gia nhập triều đình! Một người một ngựa, một tiêu một kiếm, cướp của người giàu chia cho người nghèo, hành hiệp trượng nghĩa...”

(*) một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

“...Rốt cuộc nàng thường đọc những thứ gì vậy?” Liên Tam gia đen mặt, lại ngại trước mặt khuê nữ không thể nhiều lời, chỉ có thể dùng lý do đường hoàng giáo huấn thê tử: “Sao nàng có thể nói những thứ này trước mặt hài tử?”

“Ta nói những thứ này thì sao? Chẳng lẽ chàng muốn dưỡng khuê nữ thành đầu gối...” Hàn thị lập tức ưỡn ngực phản bác.

Hàn thị tuy dáng người nhỏ xinh, nhưng trước ngực rất có quy mô, ánh mắt Liên Tam gia không tự chủ được dời xuống dưới, miệng nhất thời quên nói.

Thấy giữa hai người bắt đầu toát ra bong bóng màu hồng, Liên Ngữ Hàm hợp thời ngáp một cái – tạm biệt không tiễn.

Hai phu thê trở về sân viện của mình, nhưng không hồng phấn lãng mạn như Liên Ngữ Hàm nghĩ, mà mỗi người bưng một ly trà xanh ngồi bên bàn.

“Lưu Trạch và Trắc phi mới nạp đều không có chuyện gì, thậm chí còn nhàn nhã, Hàm nhi của chúng ta lại ở bên ngoài chịu khổ nhiều như vậy!” Hàn thị giọng căm hận nói, tấm khăn trong tay bị nàng coi thành Sở vương, vò cho không còn hình dáng.

Sắc mặt Liên Thế Giác lạnh như băng, ngón tay khẽ gõ nhịp lên bàn, giọng nói thâm trầm như màn đêm: “Hàm nhi chịu tai bay vạ gió, ta sẽ nhất nhất đòi lại... Nàng chịu ủy khuất, ta cũng nhất nhất đòi về...”

Cùng lúc đó, trong viện của Nhị phòng, Trần thị đau lòng vuốt tóc Liên Ngữ Tường, ôn nhu an ủi: “Tương nhi đừng khổ sở, chỉ là một cái phong hào. Mọi thứ con đều tốt hơn nàng, hơn nữa còn có ca ca dựa dẫm. Đợi tương lai tổ phụ đi rồi, cha nương nàng không thể chiếu cố nàng cả đời, khi đó nàng ta không còn ai dựa vào, không biết sẽ gặp bao khổ sở đây!”

Liên Ngữ Tường nhẹ nhàng mỉm cười: “Nương, con không khó chịu. Trước khi trở về nàng ta đã chịu nhiều đau khổ, bệ hạ nhân từ mới hạ chỉ coi như an ủi. Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định (*). Nàng có phúc khí của nàng, con khẳng định cũng có duyên phận của con.”

(*) Tạm dịch: một miếng ăn một miếng, ăn uống đều đã được định sẵn từ trước.

Nghe được câu trả lời ung dung như vậy, Trần thị vui sướng rơi lệ: “Con nghĩ thông thì tốt, có trí tuệ như thế, ta sớm nói con khác biệt với những nữ hài nhi tầm thường.”

Liên Ngữ Tường làm như thẹn thùng chôn mặt vào lòng mẫu thân, che đi ý cười trên mặt, tiếp tục hiểu chuyện nói: “Nương, mấy ngày trước con đến nhà cữu cữu, nghe biểu tỳ nói dường như vì bệ hạ yêu thích nữ nhi, các phi tần hậu cung đều tận lực muốn sinh công chúa, cho nên gần đây thường triệu những nữ hài dung mạo tính tình tốt tiến cung ở lại...”

Ánh mắt Trần thị lóe sáng: “Là thật sao? Vậy ta chẳng phải là...” Nàng hờn hờ quyết định: “Ngày mai ta sẽ đến chỗ lão thái thái thỉnh cầu chuyện này, nàng quen biết rộng rãi, không chừng có thể làm được.”

Liên Ngữ Tương mỉm cười, không cần nhiều lời nữa.

Lưu Diên bị bệnh tương tư hành hạ đến chết đi sống lại, muốn triệu nàng tiến cung, lại không nỡ để nàng quỳ lạy đấm nữ nhân hậu cung; không triệu nàng tiến cung, trong lòng hẫng như bị trăm ngàn móng vuốt cào cấu, ăn không ngon ngủ không yên, còn phải giữ tinh táo vào triều phê duyệt tấu chương, mới qua một tháng, cả người hẫng gầy mất một vòng.

Thật sự không chịu được nữa, Lưu Diên đành bảo Hoàng hậu tuyên nữ quyến phủ An quốc công tiến cung.

Lần này Liên Ngữ Hàm không thể tránh né, nàng mới được phong Quận chúa, vốn nên tiến cung tạ ơn, trước đó Lưu Diên đã truyền khẩu dụ, nói là thông cảm để nàng ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt, không cần vào cung. Đã qua hơn một tháng, có kinh hãi gì đều đã nguôi ngoai, nàng muốn không tiến cung cũng không được.

Vì thế nàng đành tâm không cam tình không nguyện bị Hàn thị trùm cho một kiện xiêm y đỏ rực, đeo vòng cổ khảm trân châu bảo thạch, trang điểm kỹ càng ngồi lên xe ngựa tiến cung.

Trước khi đi, nàng gặp Tạ An trước cửa viện, hãnh quan sát tiểu nha đầu từ trên xuống dưới, đứng đó mỉm môi cười, cười đến Ngữ Hàm thẹn quá hóa giận, nhào lên néo hông hãnh thật mạnh, sau đó nhanh chóng chạy biến.

Tạ An đứng tại chỗ xoa eo, vẫn cười khoe mắt cong cong, thầm nghĩ: Hàm Hàm mặc đồ gì cũng thật đáng yêu!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 29

T

rong cung vẫn vậy, Liên Ngữ Hàm hoàn toàn không có sự thấp thỏm và tò mò khi lần đầu tiến cung, bộ dáng trấn định tự nhiên đi tới khiến Liên Ngữ Tương liên tục liếc nhìn.

Liên Ngữ Hàm sớm cảm nhận được ánh mắt của nàng ta nhưng không thêm để ý. Mãi đến khi bước tới cung Phượng Nghi, Liên Ngữ Hàm bước vào trước, sau đó quay đầu tươi cười sáng lạn với nàng ta, lộ ra hàm răng đều tăm tắp trắng tinh, Liên Ngữ Tương sững sốt, bàn chân vừa nâng lên lại hạ xuống, suýt nữa vấp té.

Liên Ngữ Hàm cười càng tươi, khiến Lưu Diên đang ngồi trên đại điện vui vẻ không thôi, cho rằng nàng nhìn thấy mình mới vui như vậy.

“Miễn lễ, miễn lễ!” Một đám nữ nhân Phủ An quốc công vừa vào đại điện, còn chưa làm tư thế quỳ xuống. Lưu Diên đã khoát tay, dùng khuôn mặt uy nghiêm nói: “An quốc phu nhân tuổi đã cao, mấy vị thiên kim tuổi còn quá nhỏ, những lễ tiết rườm rà này không có chẳng sao.” Lại quay đầu nhắc nhở Hoàng hậu: “Sau này gặp mặt Hoàng hậu cũng nên như thế.”

Hoàng thượng hiếm khi dặn dò nàng cái gì, Hoàng hậu sững sốt, ôn nhu đáp: “Bệ hạ nói phải, thần thiếp nhớ kỹ.” Nếu Hoàng thượng hậu đãi nữ quyến Phủ An quốc công đương nhiên nàng muốn tỏ vẻ ôn hòa thân thiết, phất tay để mọi người ngồi xuống, nàng gọi cả ba nữ hài nhi tới gần hỏi chuyện.

Trong bốn vị thiên kim Phủ An quốc công, đại cô nương Liên Ngữ Dung là thứ xuất không được tiến cung. Trong ba nữ hài trên điện, Hoàng hậu từng

gặp Liên Ngữ Tương và Liên Ngữ Yên, tuy không nhớ rõ nhưng còn chút ấn tượng.

Chỉ có Liên Ngữ Hàm, xinh đẹp tinh xảo phi thường, lại còn là một khuôn mặt lạ lẫm, Hoàng hậu vừa thấy nàng đã nở nụ cười, kéo tay nàng ôn nhu nói: “Đây chính là Vĩnh Ninh Quận chúa đi? Đúng là một hài tử ưu tú.” Nàng nghiêng đầu nói với Thừa Bình đế: “Thần thiếp vừa thấy đã thích, phong hào Quận chúa này bộ hạ phong rất đúng.”

Lưu Diên mỉm cười, không nói chuyện.

Hoàng hậu nói không lâu, chúng phi hậu cung lục tục kéo đến. Không có cách nào khác, các nàng đã lâu không được diện kiến thiên nhan, miễn bàn đến thị tẩm. Hoàng thượng luôn ở tại cung Vị Ương, không đặt chân tới hậu cung, chúng phi nếu muốn gặp hần chỉ tranh thủ lúc hần đến thăm ba vị hoàng tử ở chỗ Hoàng hậu, Đức phi và Thục phi mà đi qua.

Lần này Lưu Diên đã ngồi tại cung Phương Nghi gần một canh giờ, chúng nữ hậu cung như ong mật ngửi được hương hoa, mỗi người trang điểm tỉ mỉ ồng ọ đi đến.

Tới sớm nhất là Thục phi Tần thị.

Thục phi Tần Hương Quân là tôn nữ của Tần lão phu nhân, cũng là nữ nhi thứ xuất của Tương Dương Hầu đương nhiệm. Nàng hiện đang nuôi dưỡng Tam hoàng tử Lưu Thâm mẹ đẻ mất sớm, phẩm vị cao, lại là thân thích phủ An quốc công, cho nên tới sớm không ai dám lăm mồm.

Nàng mặc một kiện cung trang màu thủy lam thêu hoa, váy gấm màu xanh nhạt thêu mai trắng, vừa mới 18, 19 tuổi, thoát nhìn tươi mát mềm mại như hoa lê ngày xuân, vô cùng nổi bật.

Nói thật, trong đám hậu phi của Lưu Diên không có người nào quá đẹp. Hoàng hậu không tính, cưới vợ phải cưới người hiền; trước mắt phi tử địa

vị cao trong hậu cung đều là Lưu Diên nạp khi còn là Thái tử, chủ yếu coi trọng gia thế. Người có dung mạo như Thục phi cực ít, cho nên lúc Hoàng hậu vừa thấy Thục phi đã thu lại nụ cười nhu hòa, trong mắt tràn ngập đề phòng.

Dường như hôm nay Thục phi không đến tranh thủ tình cảm, nàng rất thân thiện trò chuyện với Tần lão phu nhân và mấy vị Liên phu nhân, sau đó đùa giỡn với mấy tiểu cô nương, nhìn qua có vẻ rất thích tiểu hài tử.

Hoàng hậu thường thường liếc sang Hoàng đế ngồi bên cạnh, phát hiện ánh mắt hắn luôn dừng ở chỗ Thục phi ngồi, ánh mắt ôn nhu như sắp chảy nước. Hoàng hậu nhất thời bị dọa một thân ướm sũng mồ hôi lạnh.

“Bệ hạ, ngài xem, Thục phi muội muội có vẻ cực kỳ yêu thích tiểu cô nương!” Hoàng hậu che miệng cười duyên nói: “Nếu Tam hoàng tử là công chúa chắc sẽ rất hợp ý muội muội đó!”

Thục phi không chút để ý ẩn ý trong lời nói của nàng, ngược mặt cười cười: “Mấy cô nương phủ An quốc công đều là biểu muội của thần thiếp, chỉ là tuổi tác cách nhau hơi xa, thần thiếp coi các nàng như tiểu bối, nhất thời hợp ý hơi nhiều lời, mong bệ hạ chớ trách.”

Lưu Diên hôm nay vẫn tỏ ra rất ôn hòa, nghe Thục phi nói vậy hắn chỉ cười nhạt: “Trẫm nhìn mấy tiểu thiên kim này cũng thấy vô cùng đáng yêu, huống chi thân là biểu tỷ như Thục phi? Thục phi nếu thích các nàng, dẫn các nàng tới ngự hoa viên đi dạo, nơi này toàn là người lớn nói chuyện, chắc các nàng không thích.”

Thục phi cười nhìn lướt qua Hoàng hậu, nhẹ nhàng đáp ứng, mỗi tay nắm một người đi ra cửa.

Thục phi rời đi không lâu, Lưu Diên đứng dậy, Hoàng hậu muốn tiến hẳn nhưng hắn phát phát tay: “Nàng cứ chiêu đãi các phu nhân Phủ An quốc công đi, mời họ dùng ngọc thiện trong cung. Trẫm mệt mỏi, không cần tiễn.”

Nghĩ Thục phi vừa rời khỏi hăn đã muốn đi, Hoàng hậu lòng đầy chua xót, lại không thể lộ ra máy may, quỳ gối hành lễ: “Dạ, thần thiếp cung tiễn bệ hạ.”

Kỳ thật trong Hoàng cung chẳng chả có gì hay để xem, nhất là với người đã quen thuộc nơi này như Liên Ngữ Hàm. Thế nhưng Liên Ngữ Tương và Liên Ngữ Yên lần đầu đi dạo trong cung. Nhất là Liên Ngữ Tương, thân là người xuyên việt, hứng thú của nàng đối với Hoàng cung khó có thể đo đếm được. Vậy nên, tình huống bây giờ là Thục phi dẫn ba tiểu cô nương đi một chút lại dừng, Thục phi không ngừng nói, Liên Ngữ Tương ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hứng trí bưng bưng nghe, thỉnh thoảng nhu thuận đáp lại vài câu, những người khác trở thành phong nền.

Liên Ngữ Hàm chán ngán quét mắt nhìn Ngự Hoa Viên cả chục năm không thay đổi, thầm tính toán thời gian Lưu Diên cho người tới đón nàng. Quả nhiên, khi đi tới Lan Đài Thục phi dường như có chút cảm giác dừng chân, quay sang Liên Ngữ Hàm mặt đầy không kiên nhẫn, cười nói: “Ngữ Hàm không thích hoa à? Gần đây mới có một đám tiên hạc được đưa vào cung, ta phái cung nhân dẫn muội đi xem nhé?”

Liên Ngữ Hàm gật gật đầu, Thục phi ngoắc một cung nữ đứng hầu phía sau, để nàng ta dẫn Liên Ngữ Hàm đi Ngự Cầm Uyển.

Liên Ngữ Tương nhìn theo bóng lưng Liên Ngữ Hàm, cảm thấy dường như có điều gì đó cổ quái, nhưng trước mắt lần đi dạo Ngự Hoa Viên này vẫn hấp dẫn nàng hơn. Cho nên nàng chỉ suy tư chốc lát rồi lập tức lắc lắc đầu, đuổi đám suy nghĩ vớ vẩn này ra khỏi óc, tiếp tục tươi cười ngọt ngào trả lời câu hỏi của Thục phi.

Cung nhân dẫn Liên Ngữ Hàm đến trước một thủy các (lầu các xây trên mặt nước), tiểu cô nương không sợ, thản nhiên ngồi trên cây cầu trước thủy các, bắt đầu thưởng thức non sông tươi đẹp quanh mình.

“Sao không đi vào?” Giọng nam trong trẻo vang lên sau lưng nàng, Liên Ngữ Hàm chưa quay đầu thân thể đã rơi vào trong vòng tay rộng lớn. Nam nhân ôm lấy tiểu nữ hài nho nhỏ, giọng điệu có chút trách cứ: “Mặt đất rất lạnh, đây còn là mép nước, nàng cứ ngồi như vậy... Thật là không trông chừng nàng không được.”

Liên Ngữ Hàm không thèm để ý cười cười, đầu ngửa ra tựa vào bờ vai hẵn, cười hì hì hỏi: “Tần Hương Quân đã bị chàng thu phục à? Không những thế còn nghe lời quá mức, nàng ta không cảm thấy kỳ quái chàng tìm ta làm gì sao?” Nàng tươi cười có chút xấu xa.

Lưu Diên đưa tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười cười: “Thế nàng nghĩ ta sẽ dùng lý do gì đón nàng tới? Tây Uyển còn có một vị Hàn gia lão thái phi đấy, mẹ nàng không dễ thoát thân nên gọi nàng tới gặp một lần cũng là chuyện rất bình thường, Thục phi còn vui vẻ bán cho Hàn gia chút mặt mũi.”

Liên Ngữ Hàm bừng tỉnh đại ngộ: “Ta đã quên mất Tây Uyển còn có một vị cô tổ mẫu (chị em của ông ngoại)...”

Tuy rằng trời đã sang thu, gần hồ nước vẫn có muối, Lưu Diên không chú ý, một lúc sau thấy trên mu bàn tay trắng nõn của tiểu cô nương nổi lên một nốt hồng hồng, nhất thời đau lòng không biết làm sao, vội vàng ôm tiểu nhân nhi về cung Vị Ương bôi thuốc.

Nơi bị đốt được thoa ít thuốc mỡ mát lạnh, tiểu cô nương thấy chân mày Lưu Diên nhíu chặt nhịn không được đưa tay xoa: “Ngày ngày cau mày, ngày ngày cau mày! Chàng vốn lớn tuổi hơn ta nhiều mà còn cau mày, chờ đến khi ta trưởng thành chẳng phải chàng sẽ biến thành lão đầu nhi (ông lão – xưng hô có ý thân mật) sao?”

Lưu Diên tức cười, nhẹ nhàng búng trán nàng: “Nàng có thể một ngày không làm ta tức giận không hử?” Biết rõ hẳn để ý nhất là vấn đề tuổi tác

còn thường xuyên làm hấn phiền não. Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy còn chưa vui lắm, hấn nhón một quả nho đã lột vỏ nhét vào miệng nàng, thấy nàng phồng má trềng mình, tâm tình hấn tốt lên đôi chút, bắt đầu bón cho nàng ăn.

Trong điện không khí ấm áp, Trương Phúc đứng chờ trước cửa điện hồi lâu, rốt cuộc vững tâm hơn, nhẹ nhàng bước tới trước tấm bình phong sơn thủy khảm ngọc thạch, mặc dù còn cách một tấm chắn ông không dám ngẩng đầu lên, rử mắt bầm báo: “Bệ hạ, Sở vương cầu kiến.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 30

S

ở vương mặc thường phục màu xanh, bộ dáng ôn nhuận như thường lệ, tuy đứng cách một tấm bình phong nhưng phong thái tuấn tú kia không giảm chút nào, khiến Liên Ngữ Hàm đã quen nhìn mỹ nhân cũng liếc thêm vài cái.

Lưu Diên luôn tỏ ra ôn hòa với đường đệ này, chẳng qua đời trước là ôn hòa thật sự, còn đời này, nói tiêu lý tàng đao (*) cũng không quá đáng. Bây giờ gặp Sở vương, mặc dù trong lòng rất buồn bực, nhưng ngoài mặt giả vờ như huynh trưởng thân thiết, tươi cười dịu hãn dật: “Chúng ta là huynh đệ, những lễ nghi phiền phức này cứ bỏ qua đi.”

(*) Tương đương với câu ‘Miệng nam mô, bụng một bồ dao găm’ của Việt Nam, thường dùng để chỉ người bề ngoài biểu hiện tử tế nhưng trong thâm tâm rất ác độc.

Sở vương cung kính đứng đó, mỉm cười nói: “Tạ bệ hạ quan tâm, nhưng lễ nghĩa quân thần không thể bỏ.”

Nếu bàn đến kỹ xảo biểu diễn, Lưu Diên đâu kém ai? Chỉ thấy hãn lắc đầu than thở: “Đệ đó, năm nay còn chưa nược quán (*) đâu, mà cứ tỏ vẻ chững chạc, nhìn qua trông đệ hình như già hơn cả trăm.”

(*) thanh niên khoảng 20 tuổi thời xưa gọi là nược quán

Sở vương Lưu Trạch tựa hồ có chút ngượng ngùng gục đầu xuống, chỉ cười không nói.

Sở vương nói chuyện thật vòng vo, nhưng trong việc này Lưu Diên cũng là một cao thủ, hai người khách sáo qua lại mơ mơ hồ hồ, Liên Ngữ Hàm ngồi

sau tấm bình phong nghe mà buồn ngủ. Mãi đến khi Sở vương nói thẳng ra ý đồ hãm diệt kiến, nàng thoáng thanh tỉnh ...

“Thần đệ nghe nói một đạo thủy phi tại Giang Chiết đã bị dẹp yên hoàn toàn, cảm thấy kích động khó an...” Sở vương cảm động nhìn về phía hoàng đế đường huynh: “Bệ hạ ưu ái, thần đệ thật sự là... thật sự là...” Cảm động đến ứa nước mắt.

Lưu Diên cảm thấy chán ghét, âm thầm khó chịu: Ai nói lão tử dẹp yên thủy phi là vì người? Người nghĩ hay quá nhỉ!

Nhưng hắn không thể biểu hiện ra ngoài mặt, thoáng bị đè nén, thanh âm buồn bã hơn, càng tỏ ra uy nghiêm: “Tiên đế và hoàng thúc là huynh đệ đồng bào, cốt nhục chí thân, hoàng thúc bỏ mình vì nước để lại một mình đệ, nếu trăm đế mặc cho bọn đạo chích nhục nhã đệ, tương lai còn mặt mũi nào đi gặp tiên đế và hoàng thúc?”

“Tam ca...” Lưu Trạch cảm động ứa nước mắt, kêu lên tên thân mật khi còn nhỏ.

“Trạch đệ...” Lưu Diên hiển nhiên cũng bị chính mình làm cảm động, thâm tình kêu một tiếng.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Liên Ngữ Hàm che miệng ngáp một cái, âm thầm ghi nhớ bộ dáng hai con gà đang chọi mắt này.

Thật lâu sau, Sở vương xấu hổ cụp mi, hơi đỏ mặt ngập ngừng nói: “Tam ca, thần đệ tiến cung hôm nay... kỳ thật còn có một chuyện...”

Lưu Diên thừa dịp hắn cúi đầu đưa tay lên xoa xoa hai má đã cứng lại vì cười, nghe Lưu Trạch mở miệng nhanh chóng buông tay xuống, từ ái nhìn hắn: “Chuyện gì vậy?”

Sở vương có chút phiền muộn thở dài, giọng điệu lưỡng lự: “Lần này khiến phu thê An quốc công cùng Liên Tam cô nương gặp tai bay vạ gió, trong lòng thần đệ rất bất an. Nếu không phải thuyền của thần đệ quá gây chú ý thì sẽ không đưa tới thủy phi. Tuy hoàng huynh đã phong Liên Tam cô nương thành Quận chúa coi như bồi thường, dù sao đây cũng là trách nhiệm của thần đệ. Đạo gần đây sự vụ trong phủ quá phức tạp nên thần đệ chưa thể đến cửa bồi tội, vừa vặn nghe tin hôm nay gia quyến phủ An quốc công tiến cung, thần đệ hy vọng có thể gặp mặt Vĩnh Ninh Quận chúa tạ lỗi.”

Ánh mắt Lưu Diên không nhìn được liếc sang bên, nhưng rất nhanh chuyển trở về, nghiêm mặt nói: “Việc này không cần thiết! Đệ hiểu lẽ nghĩa là chuyện tốt, may mà Vĩnh Ninh quận chúa bình an vô sự. Nàng còn nhỏ tuổi, đệ gặp mặt tạ lỗi với nàng khó tránh khỏi có chút không ổn.”

Lời này... Không phủ nhận chuyện phu thê An quốc công và Liên Ngữ Hàm bị hãm liên lụy. Lưu Trạch cảm thấy lần này chính mình tỏ vẻ muốn xin lỗi là biểu hiện không sai, Hoàng đế rất chiếu cố phủ An quốc công. Thực ra hãm vốn chỉ làm dáng chút, lúc này nghe Lưu Diên nói lập tức thuận theo bậc thang bước xuống: “Cẩn tuân bệ hạ dặn dò.”

Sở vương rời đi, trong điện Tuyên Thất chỉ còn hai người một lớn một nhỏ. Liên Ngữ Hàm thông thả bước ra từ sau tấm bình phong, hai tay chấp sau lưng, ngẩng cằm hừ lạnh, nói: “Chàng cho hãm bậc thang hãm lập tức đi xuống, không có nửa điểm thành ý!”

Lưu Diên tựa người lên long ỷ, cười nói: “Vậy nàng còn muốn hãm làm thế nào? Hãm được cứng chiều từ nhỏ, kiêu ngạo vô biên, có thể nghĩ muốn tạ lỗi với nàng đã hiếm có. Nếu là đời trước, không chừng ta còn khen ngợi hãm hiểu chuyện!”

Liên Ngữ Hàm sa sầm nét mặt, hết sức không vui, chạy lấy đà vài bước, đâm đầu vào ngực Lưu Diên. Nam nhân đang mỉm cười càng cười vui vẻ hơn, hai tay ôm lấy tiêu cô nương, giả vờ kêu ‘ai da’ một tiếng, ủy ủy khuất

khuất nói: “Nàng muốn mưu sát chồng à, nếu ta xảy ra chuyện, ai tới làm chỗ dựa cho nàng đây?”

Liên Ngữ Hàm nghiêng đầu cười: “Chàng chết, ta sẽ đi làm Sở vương phi.”

“... Nhưng hẳn là tỳ phu của nàng.”

Tiểu cô nương cười đến khóe mắt cong cong: “Chàng không cảm thấy chuyện xưa tỳ phu và tiểu di tử (em vợ) rất thú vị sao?”

“... Không cảm thấy.” Lưu Diên đen mặt, bị tiểu nha đầu làm cho tức huyệt hơi.

“Nè nè, chàng đừng tức giận, nói chính sự.” Bàn tay trắng nõn nhéo nhéo mặt nam nhân, đôi mắt to lờ lờ tỏa sáng.

Đối mặt với nàng, sự tức giận của Lưu Diên tựa như sương mù sáng sớm, gió thổi liền tan. Hắn cố gắng không nhìn vào nàng, mắt tự nhiên nói: “Chuyện gì?”

“Ta đã gặp Mạnh Vũ Tình,” Nụ cười của nàng phảng phất bị phủ lên một tầng hắc khí, giọng điệu nhẹ nhàng thoải mái: “Mạnh Chiêu nghi của chàng đó!”

Lưu Diên đen mặt, không biết là đau lòng hay phẫn nộ, hắn ôm chặt tiểu cô nương, thanh âm khàn khàn: “Ta nhớ rõ, ta nhớ rõ tất cả... Hàm nhi, nàng yên tâm, đời này ta tuyệt đối không để cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội thương tổn nàng!” Một đao kia không chỉ đâm vào bụng nàng, càng hung hăng đâm vào tim hắn. Sự đau đớn đó, hẳn hận không thể chịu thay nàng.

Lien Ngữ Hàm cười có chút khinh thường: “Ta việc gì phải lo lắng, nếu hai lần đều thua trên tay một người, quá ngu xuẩn.” Thấy Lưu Diên làm ra bộ dáng than khóc như nàng sắp chết đến nơi, Liên Ngữ Hàm hơi mím môi,

mỉm cười: “Từ lúc nhìn thấy Mạnh Vũ Tình và Lưu Trạch tại Lâm An, ta luôn suy nghĩ, tìm cách làm thế nào để đùa giỡn họ một phen...”

“Hửm? Nghĩ được rồi?” Lưu Diên ôn nhu hỏi.

Lien Ngữ Hàm đắc ý nâng cằm: “Kiếp trước họ nói ta là hồng nhan họa thủy, yêu nghiệt hại quốc gia, ta rất ủy khuất nha, dù sao ta không giống Mạnh Vũ Tình mang theo âm mưu tiến cung.” Nàng gật gật đầu, hiển nhiên rất hài lòng với biện pháp của mình: “Ta không có cách gì hay, chỉ muốn dùng lại mỹ nhân kế từng thất bại của bọn họ.”

Lưu Diên bình tĩnh nghe nàng nói, ánh mắt ôn nhu.

“Khi ở Lâm An, ta từng nghe nói Dương Châu nổi danh căn cõi, thủ hạ của chàng dạng gì cũng có, chắc không thiếu dạng nữ tử được huấn luyện nghiêm chỉnh đâu nhỉ? Không bằng chàng tặng một, hai người cho vị đường đệ tốt kia đi?” Tiểu cô nương rớt cuộc nói ra suy nghĩ của mình, còn hé miệng cười với Thừa Bình đế, để lộ hàm răng trắng muốt.

Lưu Diên cúi đầu nín cười, bả vai rung động: “Quả nhiên là... phương pháp tốt...”

“Uy! Chàng cười nhạo ta sao?” Tiểu cô nương không vui, véo tai hăn, hỏi.

“Không có... Sao có thể chứ?” Lưu Diên miễn cưỡng ngừng cười, giả bộ nghiêm chỉnh gật gật đầu: “Biện pháp này đích xác có thể làm, chờ ta chọn người xong sẽ tìm cơ hội đưa đến phủ Sở vương.”

Liên Ngữ Hàm miễn cưỡng hài lòng với biểu tình của hăn, trịnh trọng nhắc nhở: “Chàng đừng trực tiếp ban thưởng, như thế quá ngu xuẩn, hăn chắc chắn sẽ đề phòng. Tại Lâm An, ta từng nhìn thấy người bán mình chôn cha, chàng cứ để cô nương kia làm vậy thì tốt hơn!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 32

C

ó lẽ trừ Lưu Diên, không ai hiểu vì sao Liên Ngữ Hàm lại tức giận như vậy. Đáng tiếc người duy nhất hiểu, hơn nữa có thể trấn an nàng lúc này đang ở đại nội hoàng cung xa vời vợi, đang sút đầu mẻ trán vì một chuyện phát sinh ngoài ý muốn, tay không đủ dài để với tới đây.

Sau khi Liên Ngữ Tương trở lại lâu ba, gặp Liên Ngữ Hàm đứng chặn cửa vào, hai tay ôm ngực, cười lạnh nhìn nàng: “Nhị tỷ tỷ thật sự là người tốt mà, nhưng làm người tốt thì phải làm đến cùng, tiền Phật phải tiền đến Tây Thiên, sao tỷ không thuận tay giúp nàng ta chôn cất phụ thân luôn?”

Liên Ngữ Tương nhìn quanh một vòng, phát hiện biểu tình trên mặt hạ nhân đều là vừa kinh vừa sợ, Liên Ngữ Dung cùng Liên Ngữ Yên cũng không ngoại lệ, ánh mắt Liên Ngữ Dung nhìn nàng còn có chút lo lắng.

“Lời này của Tam muội muội ta không hiểu, “ Không làm rõ được tình huống, Liên Ngữ Tương theo thói quen nở nụ cười dịu dàng hoà nhã, lời nói nhã nhặn lại có trật tự: “Ngày thường vẫn nghe phu tử lái nhái ‘Chớ thấy việc tốt ít ỏi mà không làm’, cho nàng một ít tiền với ta mà nói chỉ là một việc nhỏ, nhưng rất có khả năng cứu nàng ấy một đời. Ta đã làm việc có thể làm, còn lại tùy vào bản thân nàng.”

“A!” Liên Ngữ Hàm không giận còn cười, ánh mắt càng sâu thẳm, chỉ quét mắt nhìn nàng một cái, lập tức xoay người bước nhanh xuống lầu.

Liên Ngữ Tương thật sự không biết tại sao mình chọc tới vị kiêu tiểu thư này, trảo phá đầu không nghĩ thông, hỏi Liên Ngữ Dung, nàng ta cũng không hiểu ra sao, vừa hỏi liền nói không biết. Nghĩ nghĩ, nàng cảm giác có

lẽ việc thiện vừa rồi mình làm quá náo động, vương mắt Liên Tam, cho nên nàng ta mới có thái độ kia.

Nghĩ như vậy, Liên Ngữ Tương thả lỏng —— Liên Tam chẳng qua chỉ là một tiểu hài tử, cho dù ghét nàng cũng không làm được việc gì nguy hại tới nàng, nàng không đắc tội với Liên Tam. Dù nó có đi cáo trạng với Tần lão phu nhân, nàng vẫn không sao.

Không ăn túy kê, Liên Ngữ Hàm đi thẳng vào kiệu bốn người khiêng của mình, không đợi ba người kia, trực tiếp hồi phủ. Nàng hiện đang nổi giận, sợ nhìn thêm Liên Ngữ Tương sẽ không khống chế được xông lên tấn nàng ta, nhanh chóng rời đi thì hơn.

“Lục Tụ?” Hơi vén một góc màn kiệu lên, Liên Ngữ Hàm nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Một trong những Đại nha hoàn đi theo cỗ kiệu lỗ tai giật giật, không dấu vết hướng về phía trước vài bước, vừa vặn đứng cạnh màn kiệu, nhỏ giọng đáp: “Có nô tỳ.”

Liên Ngữ Hàm nhắm chặt mắt, dùng thanh âm không nghe ra bất cứ cảm xúc nào phân phó vài câu, nha hoàn Lục Tụ nhất nhất trả lời, sau đó quay lại vị trí đám nha hoàn đang đi sau kiệu. Đi tới đi lui, chẳng biết từ lúc nào, trong đám nha hoàn vú già không thấy bóng dáng người mặc áo xanh kia nữa.

Trước có Liên Ngữ Tương bên đường thiện tâm, sau có Liên Ngữ Hàm giận dữ. Một hồi động tĩnh lớn như vậy, sớm có tâm phúc Tần lão phu nhân phái theo ba vị cô nương trở về An quốc phủ trước, bẩm báo lại mọi chuyện xảy ra.

Trong phòng Tần lão phu nhân, sắc mặt Lão thái thái không vui, tay nắm chặt Phật châu nặng nề để xuống, Phật châu tròn xoe va vào mặt bàn gỗ tử đàn vang lên âm thanh nặng nề.

Trong ngoài phòng đều yên tĩnh, kẻ hầu người hạ không dám thở to.

“Tam cô nương vào cửa!” Một tiểu nha hoàn vội vã chạy vào, thở phì phò bẩm báo: “Chỉ có một mình Tam cô nương, các cô nương khác còn đang trên đường...”

Sắc mặt Tần lão phu nhân càng thêm âm trầm, trực tiếp đứng lên, không cần nha hoàn nâng đỡ, tự mình ra cửa chờ.

Thấy Tần lão phu nhân đứng trước cửa trông ngóng, Liên Ngữ Hàm có chút kinh ngạc: “Tổ mẫu?”

Vừa thấy Ngữ Hàm, Tần lão phu nhân phát hiện sắc mặt của nàng không giống với bình thường, đôi mày thanh tú hơi nhăn lại, cái miệng hồng hào nhỏ nhắn mím chặt, thể hiện tâm tình vô cùng không tốt. Trong lòng Lão thái thái tê rần, ôm chầm tiểu tôn nữ vội hỏi: “Sao lại chịu ủy khuất?! Có gì cứ nói với tổ mẫu, tổ mẫu làm chủ cho con!”

Liên Ngữ Hàm im lặng chớp mắt một cái, cơn giận ban nãy còn tràn đầy lồng ngực giống như không khí bay đi đâu mất. Sắc mặt nàng chậm lại, trả lời chậm rãi: “Không có mà.”

Tần lão phu nhân không tin, sờ sờ khuôn mặt đáng thương nhỏ nhắn, hạ thấp thanh âm nói với nàng: “Con ngoan đừng sợ! Là Nhị nha đầu chọc giận con? Con nói cho tổ mẫu nghe, tổ mẫu phạt nàng thật nặng!”

Liên Ngữ Hàm vẫn lắc đầu, đột nhiên cảm thấy người mệt mỏi, dụi dụi đôi mắt ngửa đầu nói: “Tổ mẫu, con rất mệt...”

“Mệt à?” Tần lão phu nhân thấy nàng không muốn nói, cảm thấy sốt ruột nhưng không có cách nào, đành để ma ma ôm lấy tiểu cô nương, nhẹ giọng nói: “Mệt thì ngủ lại chỗ tổ mẫu đi, ra ngoài nửa ngày chắc là mệt chết

rồi...” Mí mắt Liên Ngữ Hàm từ từ khép lại, bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng Lão phu nhân phân phó ma ma ôm nàng vào.

Liên Ngữ Hàm ngủ một giấc này tròn 2 canh giờ, khi tỉnh lại phát hiện mình đã bỏ lỡ rất nhiều trò hay.

Vốn dĩ Liên Ngữ Tương không nghĩ nhiều, đơn giản dùng ít bạc cứu người thôi. Sau khi hồi phủ nàng thấy sắc mặt Tần lão phu nhân không tốt, tưởng Liên Ngữ Hàm đã về cáo trạng trước, cũng không để ý. Quả nhiên, Tần lão phu nhân tùy tiện nói vài câu rồi để nàng trở về.

Biến cố thực sự phát sinh ở một canh giờ sau, nữ tử bán mình chôn cha kia không biết tại sao chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã chôn cất xong cha nàng, nhanh chóng nghe được nhà của ân nhân ở đâu, tìm đến tận cửa.

Nàng kia tên Tiết Đào, vốn là cô nhi, thủ hạ của Lưu Diên đã trải qua huấn luyện đặc thù, cầm kỳ thư họa, đàn ca, lễ nghi, dung mạo không gì không giỏi, nước mắt nói đến là đến, khóc lên tuyệt đối không có nước mũi xuất hiện, nhìn như lê hoa đá máu, hạnh nhị hàm lộ, khiến đám lính canh trước cửa An quốc phủ mềm lòng, để nàng vào.

Liên Ngữ Tương bị dọa rồi, nàng vừa bước chân ra cửa viện, một bóng người đã xông đến, quỳ trên mặt đất ôm chặt bắp đùi nàng, một khuôn mặt mỹ nhân khổ sở ngẩng lên, rơi lệ trong im lặng.

“Người, người... Người sao lại ở đây?”

Tiết Đào một thân đồ tang thuần trắng, ngoại trừ bạch hoa trên đầu, toàn thân không có nửa điểm trang sức. Thần sắc nàng bi thương, giọng nói thê lương, vừa khóc vừa nói: “Cô nương đã mua ta, cả đời này ta đều là người của cô nương! Thân nhân duy nhất của ta không còn, nếu cô nương không muốn ta, ta thật sự không còn chỗ để đi!” Lệ rơi như mưa, nàng buông cánh tay đang ôm đùi, đập đầu “thình thình thình”, một tiếng lại một tiếng, thật

sự rất vang, phối hợp với dáng vẻ thanh lệ cao ráo của nàng, không khỏi khiến người nghe thương tâm, có người còn âm thầm rơi lệ!

Liên Ngữ Tương chưa từng gặp qua tình huống này, cả người choáng váng đứng im tại chỗ, không biết làm sao nhìn chăm chăm nàng ta, không nói được câu nào, cứ như vậy nhìn nàng ta một lần lại một lần đập đầu, cái trán nguyên bản như bạch ngọc bắt đầu vừa sưng vừa đỏ, thậm chí có chỗ còn xước da tràn tơ máu.

Bên cạnh có nha hoàn vú già đi qua bị âm thanh thu hút tới đây, thấy tình cảnh này đều muốn chỉ trích ——Nhị cô nương thường ngày vẫn thân thiết hòa khí đối xử với người khác, sao bây giờ lòng dạ lại ác độc như thế?

“Ai nha, trầy da rồi...”

“Thế này sợ là sắp hủy dung, đáng thương a, một khuê nữ đẹp như vậy...”

“Nhị cô nương sao còn chưa tiếng nha, thật không tốt, cho dù cản lại thôi cũng được mà...”

Một nhóm nữ nhân đứng chung một chỗ nhón nháo vây xem từ xa, nghị luận ầm ĩ.

Thẳng đến khi Nhị phu nhân Trần thị nghe tin đuổi tới, những lời nghị luận kia mới nhỏ xuống, chuyển thành bàn luận xôn xao, đủ loại ánh mắt đảo qua người Liên Ngữ Tương, làm thân mình nàng ta càng trở nên cứng nhắc.

Trần thị thấy nữ nhi dường như bị kinh hách, không để ý tới phong phạm phu nhân, xông lên một cước đá văng bạch y nữ tử, giống như gà mẹ bảo hộ Liên Ngữ Tương sau người, vẻ mặt kinh sợ.

Tiết Đào không phải ám vệ nhưng có chút công phu trụ cột. Một cước kia của Trần thị nhìn như lực đạo mười phần, nhưng Tiết Đào không dấu vết điều chỉnh vị trí chịu lực một chút, đừng nói bị thương, cảm giác đau đón

cũng không đáng kể. Tuy không đau, nhưng để phần biểu diễn thêm hiệu quả, nàng vẫn thuận thế tê liệt ngã xuống một bên, tay giấu trong áo tụt cấu mình một cái, sắc mặt nhất thời trắng bệch, hàm răng cắn chặt môi dưới, trên trán hợp với tình hình rơi xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

“Người...” Trần thị cực kì không ưa loại mỹ nhân giống liễu yếu đào đưa theo gió này, há miệng định mắng, nhìn thấy lão ma ma bên cạnh Lão phu nhân nên đành cứng rắn nhịn xuống.

Lão ma ma không thèm liếc nhìn bạch y nữ tử đang ngã trên mặt đất lấy một lần, nghiêm túc nói với Trần thị: “Nhị phu nhân, Lão phu nhân nghe nói chỗ Nhị cô nương xảy một số chuyện, phái lão nô đến đây xem, nếu Nhị cô nương không có việc gì, thỉnh ngài và cô nương qua bên đó.”

Trần thị đang định lấy cố nữ nhi bị kinh hách, thì thấy Liên Ngữ Tương dựa trong lòng đứng thẳng, trên mặt đã khôi phục huyết sắc mang theo ý cười ôn hòa như thường lệ: “Ta không sao.” Sau đó quay về phía mẫu thân: “Nương, chúng ta phải tới chỗ tổ mẫu thôi, dù sao nên đi một chuyến, đỡ khiến tổ mẫu phải bận tâm.”

Lão thái bà kia quan tâm mới là lạ! Trần thị thầm trợn trắng mắt, dưới ánh mắt soi mói của lão ma ma không thể không mỉm cười đồng ý.

Liên Ngữ Hàm vừa rời giường đúng lúc nhìn thấy Liên Ngữ Tương quỳ xuống trước mặt Tần lão phu nhân cầu xin cho Tiết Đào được vào phủ làm nha hoàn. Trần thị vội vàng cắt ngang lời nàng, cười làm lành với Tần lão phu nhân nói: “Lão thái thái thứ lỗi, Tương nhi còn nhỏ, chưa biết rất nhiều quy củ, để con đưa cháu về chỉ bảo lại.”

Liên Ngữ Tương không biết mình nói sai điểm nào, không hiểu nhìn mẫu thân, lại bị mẫu thân kéo tay, nói nặng: “Còn không nhận sai với tổ mẫu? !”

Tới giờ không cần giả bộ dịu dàng nữa, nghĩ đến Liên Tam được nuông chiều tùy ý, mình thì phải cẩn thận từng chút một, trong lòng ngược nàng

dâng lên một trận phẫn uất bất bình, ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Con không biết mình sai chỗ nào, thỉnh tổ mẫu chỉ giáo!” Ánh mắt quật cường.

Trần thị bị dọa trắng mặt, Tần lão phu nhân vốn tính giáo huấn nàng vài câu rồi cho nàng trở về, lúc này cũng bị nàng làm cho tức giận, tay vỗ mạnh lên bàn, làm mấy chén trà đang đặt trên bàn bị chấn động rung nhè nhẹ: “Tốt, tốt! Gọi lão Nhị đến, xem nữ nhi nó dạy dỗ như thế nào!”

Trần thị vội vàng quỳ xuống, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Lão thái thái bớt giận! Nhị nha đầu không hiểu chuyện, con dâu nhất định sẽ trách phạt con bé thật nặng! Ngài đừng tức giận, bảo trọng thân thể!”

“Bảo trọng thân thể?” Tần lão phu nhân chỉ về phía nàng cười lạnh: “Tức chết ta chẳng phải càng hợp ý cô à? Dạy dỗ được nữ nhi như vậy, cô còn muốn ta phải bảo trọng thân thể thế nào! Là lão Nhị bảo cô làm thế sao? Gọi nó đến, gọi nó đến! Có gì bất mãn với mẹ cả này, gọi nó đến nói thẳng hết đi!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 33

T

ình huống ở đây rất nhanh được truyền đến ngoại trạch, An quốc công đang ngồi trong thư phòng nghe hạ nhân báo cáo, mày nhíu chặt, trầm giọng ra lệnh: “Đi giữ cửa, thấy Nhị gia trở về thì bảo nó vào phòng Phu nhân ngay.” Dứt lời ông rời khỏi thư phòng, bước nhanh về phía hậu viên.

Thực ra lão Nhị Liên Thế Quỳnh đã sớm trở về phủ, đang ở trong viện, sau khi nghe hạ nhân bẩm báo vội vàng chạy đến phòng Lão phu nhân, nửa đường gặp nhi tử Liên Thành Tiêu và trưởng tôn Liên Thành Trạm, Tạ An vừa đi học về. Liên Thành Tiêu mới 15 tuổi, được cha mẹ sủng ái nên tâm tính vẫn là một cậu thiếu niên thuần chính, thấy dáng vẻ phụ thân vội vàng, có chút tò mò : “Phụ thân, làm sao vậy?”

Liên Thế Quỳnh rất yêu thương đứa con trai này, Liên Thành Trạm và Tạ An cũng dừng lại hành lễ với hần, hần dừng lại một chút, sắc mặt hòa hoãn trả lời: “Không có gì, các con về nhà đi thôi, học cả ngày rồi, chắc đã mệt.” Nói xong khoát tay rời đi, nhưng cước bộ không vội vàng như lúc vừa rồi.

Hương Liên nhị gia đi tới là nội trạch chỗ Lão thái thái, Tạ An và Liên Thành Trạm liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự khó hiểu và tò mò. Liên Thành Tiêu lớn mật nhất, trực tiếp nở nụ cười, nói với hai huynh đệ: “Nhất định có chuyện rồi, phụ thân muốn gạt ta đó! Đi, chúng ta cùng đi xem!”

Liên Thành Trạm không phản đối, Tạ An do dự một lát, gật gật đầu: “Giờ này chắc Tam muội muội đã về, có lẽ đang ở chỗ lão phu nhân, đệ cũng đi nhìn nàng một cái.”

Lúc ba thiếu niên đến nơi, trong viện lúc trước vốn dĩ vui vẻ thuận hòa giờ thành một mảnh gà bay chó sủa. Vợ chồng An quốc công ngồi ngay ngắn trên án thượng, một người sắc mặt âm trầm, một người mặt mũi xanh mét. Nhị phòng một nhà bốn người, trừ Liên Thành Tiêu, quỳ dưới thêm.

Liên Thành Tiêu thấy cha mẹ và muội muội đều quỳ, mẫu thân mặt đầy nước mắt, biểu tình trên mặt muội muội lại quật cường không cam tâm, cảm thấy sự việc căng thẳng, ba bước nhanh thành hai, “Phù phù” một tiếng hai đầu gối chạm đất, cũng quỳ theo.

Liên Thành Trạ và Tạ An đều là người có hiểu biết, thấy tình cảnh này, trong lòng hiểu Nhị thúc cùng Nhị thẩm tất không muốn để người khác nhìn thấy. Bấy giờ Liên Thành Trạ mới dùng tới khí phách của trưởng tôn, xoay người ra lệnh cho vú già khóa kỹ cửa viện, không để người nào khác vào. Tạ An thì đứng tại chỗ nhìn quanh một chốc, gọi một nha hoàn nhìn quen mắt lại, để nàng đưa mình tới xem muội muội.

Liên Ngữ Hàm chán đến chết tựa trên tháp mỹ nhân, thỉnh thoảng hé miệng ăn miếng quýt Đại nha hoàn đút cho. Sự tình hôm nay hao phí quá nhiều tinh lực của nàng, vừa nãy ngủ quên, sau khi tỉnh lại vẫn cảm thấy mệt mỏi không có tinh thần.

Tiếng bước chân của Tạ An vô cùng nhẹ, nhưng vẫn bị Liên Ngữ Hàm nghe thấy. Nàng mở mắt, chậm rì gọi một tiếng: “Ca ca.” Mắt thấy Liên Thành Trạ đi đằng sau, lại bồi thêm một câu: “Đại ca.”

Những nha hoàn trong phòng đã hầu hạ quen, đột nhiên thấy hai vị thiếu gia xuất hiện cũng không kinh hoảng, đứng lên phúc thân, rồi ngồi xuống. Ngón tay trắng trẻo tỉ mỉ bóc quýt, dính một chút cũng phải bóc sạch, e sợ vị tiểu tử tông trên tháp kia không thích ăn.

Tạ An xem xét trái phải, đi ra gian ngoài tìm nước rửa sạch tay, sau khi tiến vào bảo nha hoàn lui xuống, tự hẩn ngồi trên ghế nhỏ cạnh tháp, bắt đầu

bóc quýt cho muội muội.

“Ca, bên ngoài sao rồi?” Liên Ngữ Hàm lười biếng hé mắt, “Vừa rồi ồn chết, bây giờ mới an tĩnh chút.”

Tạ An chưa kịp mở miệng, Liên Thành Trạm đang tự châm trà một bên nâng mi cười đáp: “Còn sao nữa; quỳ hết rồi! Không biết lần này vị Nhị cô nương kia của chúng ta phạm phải sai lầm gì, chọc tổ mẫu tức giận.” Hơi có chút sung sướng khi thấy người gặp họa: “Kể ra thì tổ mẫu đã rất rộng lượng với Nhị phòng rồi, dù sao không cùng huyết thống, bình thường dù có việc cũng không nhiều lời với bọn họ. Lúc này... Hắc hắc...”

Tạ An bất đắc dĩ nở nụ cười, lắc đầu không nói tiếng nào, cúi đầu tiếp tục bóc quýt.

Liên Ngữ Hàm cũng có chút bất đắc dĩ, nàng thiếu chút nữa đã quên, vị đại đường ca này là một người lắm nhảm, ở trước mặt hẳn không nên thảo luận bất cứ chuyện gì.

“Trọng Lê ca ca, huynh đừng bóc nữa, muội no rồi.” Liên Ngữ Hàm vỗ vỗ tay Tạ An, chậm rì rì xuống thấp, gọi nha hoàn tiến vào: “Rửa mặt chải đầu cho ta, ta muốn ra ngoài nhìn một cái.”

Thật ra chuyện lần này không lớn. Chỉ vì Liên Ngữ Tương bất thành linh kiệt ngạo bất tuân không tôn trọng trưởng bối, cho nên mới âm ỉ một chút. Cuối cùng An quốc công là người đưa ra trừng phạt, phạt nàng ta ba tháng tiền tiêu vật, cấm túc một tháng, sao chép “Hiếu kinh” 100 lần. Còn Trần thị bởi vì dạy dỗ bất lực, cũng bị phạt tượng trưng một tháng tiền tiêu vật, phạt như vậy không đáng gì, mấu chốt là mất thể diện.

Nguyên bản An quốc công còn muốn đuổi nữ tử bán mình chôn cha kia ra khỏi phủ, nhưng Liên Ngữ Hàm “kịp thời” đuổi tới, không nhanh không chậm thay Liên Ngữ Tương và nữ tử kia nói vài câu, đại ý là “Nhị tỷ tỷ chỉ thiện tâm thôi, vị cô nương này cũng là người cơ khổ, cả nhà chết hết chỉ

còn một mình nàng, nếu đuổi nàng đi, không phải làm chuyện tốt nữa mà là chuyện xấu...”

Tôn nữ bảo bối đã mở miệng chẳng có lẽ gì Lão quốc công không đồng ý. Huống hồ lời này của nàng rất đúng, có lý có tình, An quốc công thật sự không có lý do phản bác. Cuối cùng ngược lại là Tần lão phu nhân rất có thâm ý liếc mắt nhìn tiểu tôn nữ, mở miệng phân nàng kia tới hầu hạ bên cạnh Liên Ngữ Tương, việc này mới kết thúc.

Qua một hồi này, Liên Ngữ Yên tuổi còn quá nhỏ không cảm thấy gì, nhưng Liên Ngữ Dung đã mười một tuổi lại cảm giác được trong đó có chút cổ quái, có bóng ma đối với Liên Tam. Rõ ràng nàng là trưởng tử, nhưng luôn khúm núm trước mặt Liên Tam, nàng ta nói một nàng không dám nói hai.

Hôm nay trong hoa viên, ngoài Liên Ngữ Tương đang bị cấm túc, ba cô nương còn lại đều có mặt. Liên Ngữ Yên vẫn như trước, vừa ngồi xuống là bắt đầu ăn điểm tâm trái cây, Liên Ngữ Dung có chút cẩn thận nói chuyện phiếm với Liên Tam.

Đề tài nàng ta nói cơ bản Liên Tam đều không có hứng thú, cho nên chỉ đáp lại qua loa “Ừ... Hả...A”. Nhưng chỉ cần như thế, nàng đáp lại đã khiến Ngữ Dung thập phần thỏa mãn, tiếp tục riu ra riu rít.

“Dừng dừng...” Liên Ngữ Hàm đột nhiên nghe được một câu không bình thường, tròn tròn mắt nhìn nàng ta, giọng điệu đột nhiên nặng lên: “Tỷ vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Liên Ngữ Dung vẫn đang nói say sưa bị dọa, run lên một chút, chần chờ hỏi: “Tỷ vừa nói rất nhiều... Mọi người muốn hỏi cái gì?”

“Chính là tỷ nói tỷ và vị cô nương nào đó của Tề gia quen biết, nàng nói với người cái gì đó!” Ánh mắt Liên Ngữ Hàm sáng kinh người.

“Nàng nói...” Liên Ngữ Dung nghĩ một chút, “Nàng nói cô cô nàng, chính là Tề tu nghi trong cung, có tin vui.”

Liên Ngữ Hàm bỗng nở nụ cười, chỉ là nụ cười kia nhìn thế nào cũng thấy dọa người.

Đêm đã khuya, trong cung Vị Ương, điện Hàm Chương, ánh nến vẫn sáng rực như trước.

Điện Hàm Chương và điện Thanh Lương đều là tấm điện của đế vương, một cái dùng vào mùa hè, một cái dùng vào mùa đông. Hiện tại đã gần cuối năm, thời tiết ngày càng lạnh hơn, tất nhiên Lưu Diên chuyển vào điện Hàm Chương.

Lưu Diên ngồi ngay ngắn trước kỷ án, thở dài hết lần này đến lần khác. Gần đây hẳn thật sự rất đau đầu, gần một tháng chưa từng nhìn thấy Ngữ Hàm, trong lòng rất tưởng niệm, lại bởi vì việc phiền lòng đó mà không thể không kìm nén nỗi nhớ trong lòng.

Tề tu nghi trong hậu cung truyền đến tin vui đã hơn một tháng, bấm đốt ngón tay tính toán, hiện tại hẳn nàng đã có bầu ba tháng. Đừng nói hơn ba tháng trước Liên Ngữ Hàm chưa về kinh, tâm trí hẳn hoàn toàn đặt vào chuyện này, không hề tới hậu cung, chính là hơn một năm nay, căn bản hẳn chưa từng chạm qua nữ nhân!

Vậy hài tử của Tề tu nghi ở đâu ra?

Nàng luôn miệng nói ngày ấy đưa bát súp cho Hoàng Thượng, kết quả vừa đưa vào điện Thanh Lương liền bị Hoàng Thượng hứng trí bưng bưng làm gì đó. Nhưng Lưu Diên không ngu, hẳn nhớ rõ đúng là ngày đó Tề tu nghi đã đến điện Thanh Lương, ngày đó hẳn vì không tìm được tiểu nha đầu sâu muộn uống nhiều rượu, sau đó thần trí quả thật có chút mơ hồ. Nhưng không có nghĩa là hẳn sẽ nhận ngay nhi tử từ trên trời rơi xuống này, hẳn say nhưng có làm gì không bản thân hẳn còn không biết sao?

Gặp việc này, Lưu Diên thật sự vừa tức vừa giận. Tuy rằng những nữ nhân trong hậu cung kia để trưng bày làm cảnh, nhưng chỉ cần là nam nhân, bị đội nón xanh lên đầu còn có thể bình tĩnh như cũ, trên đời này có kẻ nào làm được thế không?

Lưu Diên không định làm cha đứa nhỏ, nhưng việc này không nên để lộ, cũng không thể gióng trống khua chiêng trừng trị Tề tu nghi nữ nhân vô sỉ này—— ít nhất hiện tại không được. Sự nghi ngờ của Đế vương làm cho hãn bắt đầu hoài nghi độ an toàn của hậu cung nhà mình, dính dáng đến mấy nhi tử khác cũng bị nghi ngờ rốt cuộc có phải con hãn không.

Hơn nữa, tự nhiên mặc danh kỳ diệu chột dạ, dưới tình huống này, hãn dù có tưởng niệm, cũng không có cách nào đi gặp tiểu nha đầu.

Suy nghĩ đến nửa đêm, sau khi Lưu Diên rửa mặt liền trở về tắm điện, thay tấm y muốn lên giường đi ngủ, kết quả trên long sàng rộng rãi phát hiện phồng lên một đống nho nhỏ.

Đống nhỏ dường như nghe có người đến, động nhẹ vài cái, mơ mơ màng màng quay đầu lại —— rõ ràng là Liên Tam cô nương hiện phải nằm trong Quốc công phủ ngủ say sưa!

“Hàm nhi nàng...” Lưu Diên kinh ngạc không nói nên lời.

Liên Ngữ Hàm nửa ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt thầm oán hãn: “Sao chàng nghi ngờ trẻ như vậy a, hại ta không chờ được phải ngủ trước.”

Mặc dù hiện đang rét đậm, trong điện đốt Địa Long nên cực kì ấm áp. Vậy mà Lưu Diên vẫn sợ tiểu cô nương bị lạnh, vừa thấy nàng ngồi dậy liền vội vàng mang chăn đến, bọc kín tiểu nhân nhi như kén tằm, chỉ lộ khuôn mặt nhỏ ra bên ngoài.

Lưu Diên hôn hôn trán nàng, ôn nhu cười nói: “Sao nàng lại tới đây? Ban nãy làm ta giật mình.”

Tiểu cô nương thanh tỉnh một chút, ghét bỏ liếc mắt nhìn hắn: “Còn không phải nghe nói Tề tu nghi mang thai, ta mới đến hỏi tình huống một chút.”

“Nàng... Nàng cũng nghe nói?” Thanh âm Lưu Diên bỗng nhiên thấp xuống, không dám nhìn nàng.

Liên Ngữ Hàm hoài nghi híp mắt nhìn hắn: “Không phải là con của chàng thật chứ? Ta còn tưởng rằng chàng đang vui vẻ làm cha, nên muốn đến xem náo nhiệt... Ta nhớ rõ ba năm sau Tề tu nghi mới sinh Tứ hoàng tử, sao lại thành hiện tại?”

Bị một câu của nàng nói toạc ra, Lưu Diên rất hậm hực: “Không phải của ta... Sau khi ta trở về chưa từng chạm qua người khác.” Trước biểu đạt lòng trung tâm, sau lại có chút may mắn nói: “Đến tám phần đời trước lão Tứ cũng là con của người khác, may mắn thời điểm ta bảo nàng thu dưỡng lão Tứ nàng từ chối, nếu không chẳng phải đem giang sơn này chấp tay nhường cho người khác? Ta còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông Lưu gia a!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 34

Đ

ội ~ Nón ~ Xanh ~ Nha” Liên Tam cô nương cố ý dùng âm điệu kéo dài, dùng vẻ mặt sung sướng khi người khác gặp họa dò xét hẩn, đúng là dáng vẻ muốn xem náo nhiệt. Khuôn mặt nhỏ nhắn thủy thủy nộn nộn, phối hợp với biểu tình đáng ăn đòn, ai nhìn đều muốn cắn một cái.

Lưu Diên đe dọa trừng mắt nhìn nàng trong chốc lát, sau đó không nhìn được nở nụ cười, ôm nàng trong lòng, oán hận xoa nắn một hồi rồi mới mắng: “Đồ vô lương tâm! Lâu rồi không gặp, vừa gặp đã chê cười ta, không nghe nàng nói một câu nhớ ta...”

“Nhớ, sao lại không nhớ, ta nhớ chàng muốn chết!” Liên Ngữ Hàm dường như nghĩ tới điều gì, biểu tình biến hóa trong nháy mắt, mặt phồng lên như bánh bao tức giận nói: “Chàng không biết đâu, ta lên kế hoạch bán mình chôn cha lâu như thế, đều bị kẻ ngu xuẩn kia phá hoại! Quả thực sắp tức chết ta!”

“Phi phi phi!” Lưu Diên vội vàng lấy tay che miệng nàng, tức giận không thôi: “Sống chết cái gì chứ, sau này không cho tùy tiện nói chữ kia!” Rồi ngẩng đầu luôn miệng nói với không trung: “Đồng ngôn vô kỵ, đồng ngôn vô kỵ...”

Lừa giận Liên Ngữ Tương vừa nhắc tới lại bị một màn như vậy dập tắt triệt để, Liên Ngữ Hàm cau cái mũi nhỏ, không an phận trong lòng hẩn: “Được được, không nói cái này nữa. Chàng có tra được là ai mang nón xanh cho chàng không?” Tiểu nha đầu biến sắc mặt còn nhanh hơn lật giấy, ánh mắt sáng lòe lòe nhìn hẩn, tựa hồ rất muốn biết “Gian phu” là ai.

Bị nàng pha trò như vậy, một lần nữa nhắc chuyện “Đội nón xanh”, Lưu Diên phát hiện mình không còn tức giận, chỉ là vẫn có chút bất đắc dĩ: “Đã điều tra cả đời Tề tu nghi, nàng ta chỉ là một thứ nữ, ở Tề gia không được coi trọng, làm người chất phác thật thà, nên không thể tìm được nhiều tin tức, cũng không tra ra nàng có dính dáng với nam nhân nào. Sau khi tiến cung càng khỏi nhắc đến, ở dưới mắt ta nàng mang bầu thế nào ta cũng không biết, hiện tại làm ta thấy ba nhi tử kia cũng nghi ngờ.”

Liên Ngữ Hàm cười ngã vào lòng hăn, cười nửa ngày không ngừng, Lưu Diên sùng nịch nhìn nàng, vươn tay vỗ vỗ lưng nàng thuận khí. Đợi tới khi nàng cười đủ, mới xoa xoa lệ trong khóe mắt, cười nói: “Nói thật, bất cứ nữ nhân nào trong hậu cung làm ra chuyện này ta không ngạc nhiên, cố tình lại là Tề tu nghi...”

Nói đến đây, sắc mặt nàng nghiêm túc hơn: “Tu nghi cấp Tam phẩm, phẩm vị không cao không thấp, lại vừa vặn có thể tự mình nuôi nấng hài tử. Tề tu nghi gia thế bình thường, làm người điệu thấp, xem bộ dáng ngày thường, mỗi người đều nói nàng là người chất phác thật thà, ngay cả ta lúc trước cũng nghĩ như vậy.” Nàng nhíu nhíu mày, “Chàng nói xem, kẻ cùng Tề tu nghi thông gian có phải đã nhìn đúng điểm này hay không, nên mới chọn nàng xuống tay?”

Điều Ngữ Hàm nói không phải Lưu Diên không suy xét qua, chỉ là lúc này nghe được từ miệng nàng, trong lòng lại có một cảm thụ khác. Hăn trầm ngâm hồi lâu, khe thở dài: “Nếu thật sự như lời nàng nói, kiếp trước —— kế hoạch của người nọ thiếu chút nữa đã thành công.”

“Đúng vậy.” Tâm trạng Liên Ngữ Hàm phức tạp: “Nếu Lưu Trạch là gian phu của Tề tu nghi, đây có lẽ là hậu chiêu hăn lưu lại. Hoàng hậu và Nhị hoàng tử mưu phản, không có hy vọng; Tam hoàng tử cưới cô nương Lý thị Thanh châu, cũng không có hy vọng; về phần Đại hoàng tử, mặc kệ thế nào, phỏng chừng sẽ là đối tượng loại bỏ đầu tiên trong cung biến... Chỉ còn lại Tứ hoàng tử có thể kế vị.” Nụ cười của nàng có chút lạnh: “Ta lại bị một

đao vào tim, tuy rằng không chết như bọn họ mong muốn, nhưng không có thể có hài tử...” Trái tim Lưu Diên đặt hết trên người nàng, nàng không thể sinh con, vậy thì đại biểu từ đó về sau, hậu cung này sẽ không có những hoàng tử, hoàng nữ khác được sinh ra.

Nhớ lại những tình phong huyết vũ trong kiếp trước, tâm Lưu Diên càng lạnh. Hẳn tuy vô tình với những nữ nhân khác trong hậu cung, nhưng rất có cảm tình với bốn nhi tử, chung quy phụ tử thiên tính, máu mủ tình thâm. Nhưng mà, trong bốn nhi tử, đại nhi tử bị Sở vương hại, nhị nhi tử bị Sở vương giết giây cùng với hoàng hậu tạo phản, tam nhi tử từ nhỏ tâm tư bất chính, Tứ nhi tử vốn không có vấn đề gì, hiện tại lại phát hiện tám thành không phải con hãn...

Thoại bản cũng không phần khích như vậy.

Lưu Diên cười khổ: “Đời trước có lẽ không biết càng tốt, đời này trở về, thấy những người này như vậy, có người ngày sau phải chết, có người ngày sau muốn ta chết... Hoàng hậu và Sở vương thì thôi không nói làm gì, chỉ là ——” Thần sắc hãn ảm đạm, “Cô cô Dương Hạ, còn có Trạ nhi...”

Đại trưởng công chúa Dương Hạ là cô cô ruột của hãn, nhìn hãn lớn lên từ nhỏ, cũng rất tình cảm với hãn. Sau khi hãn đăng cơ, cũng mang đến tôn vinh cho đại trưởng công chúa Dương Hạ, hoàng hậu hãn cưới là cháu ruột của phò mã Quách Khúc. Mà Nhị hoàng tử Lưu Trạ, thân là đích tử duy nhất của hãn, tâm tư hãn dành cho Lưu Trạ nhiều hơn các hoàng tử khác rất nhiều.

Nhưng, hai thân nhân được hãn coi trọng đều tham dự vào chuyện bức cung mưu phản. Lưu Diên thật sự không biết hiện tại nên dùng thái độ gì đối mặt với bọn họ.

Liên Ngữ Hàm ngược mắt nhìn, dạ minh châu bên ngoài trường tỏa ra ánh sáng rạng ngời, phản chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của Lưu Diên trẻ tuổi,

đường nét thâm thúy, đôi mắt sâu thẳm. Nàng bỗng nhiên có chút khó chịu, vươn tay sờ mặt hăn, lẩm bẫm nói: “Ta đã mang đến quá nhiều mệt mỏi cho chàng...”

Đúng vậy. Nếu như không có nàng, Sở vương sẽ không có biện pháp đội cho bọn họ cái mũ “Yêu nghiệt họa quốc, quân chủ không hiền” gây kích động thiên hạ; nếu như không có nàng, hoàng hậu sẽ không vì thất sủng mà được ăn cả ngã về không, đáp ứng tham dự Sở vương mưu phản; nếu như không có nàng, hăn sẽ không rơi vào kết cục bị chúng bạn xa lánh...

Lưu Diên sững sốt hồi lâu, cuối cùng vành mắt hơi đỏ, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, mỉm cười nỉ non: “Vui vẻ chịu đựng.”

Tiểu cô nương được ám vệ mang đến hoàng cung, bên trong sân của Tam cô nương ở An quốc phủ sớm đã tắt đèn, bốn phía yên tĩnh như tờ. Lưu Diên luyến tiếc để nàng trở về giữa đêm hôm gió lạnh, đỡ một chốc, cũng khiến nàng đồng ý ở lại.

Trong điện Hàm Chương, ấm áp như mùa xuân, đế vương anh tuấn cao ngất ôm tiểu nữ hài yêu kiều ngủ say. Đây vốn là chuyện vi phạm thể tục, nhưng nhìn thế nào cũng thấy thật yên tĩnh ấm áp. Hai người đều cất giấu bí mật chưa từng nói với đối phương, lúc này lại có cùng một tư thế không hề phòng lẫn nhau.

Không thể không khiến người khác thở dài: Khó lý giải chữ Tình!

***

Đợi đến khi cấm đoán của Liên Ngữ Tương chấm dứt, tháng giêng đã nhanh qua.

Hôm Tiết nguyên tiêu, con đường trước cửa Tề gia vô cùng náo nhiệt đón Tề tu nghi về nhà thăm viếng. Hậu cung phi tần có thể về nhà mẹ đẻ thăm viếng, trong thời kì Thừa Bình đế, Tề tu nghi là người duy nhất, cho nên

không chỉ Tề gia tự kiêu ngạo, người bên ngoài cũng biết Tề tu nghi đang nhận thịnh sủng.

Vì để cho nương nương đang mang long thai về nhà có chỗ nghỉ chân, Tề gia vừa nhận được tin ngay lập tức bắt đầu xây dựng rào rộ, không biết đập bao nhiêu bạc vào đó, xây một khu vườn lớn xa hoa lộng lẫy.

Khu vườn này quả thật tiêu phí không ít tiền nên cực kì tráng lệ, nhưng chỉ có tác dụng trong một đêm, sau đó liền đóng lại. Dù sao cũng là hành cung Tề tu nghi đặt chân, mọi người trong Tề gia không dám làm việc khác ở đó, may mắn Tề tu nghi là một người hiểu biết, sau khi hồi cung đã chuyển lời về nhà, để cho đám tỷ muội, chất nữ, ngoại sinh nữ (cháu gái bên ngoại) vào ở trong vườn, tự chọn chỗ, đến khi nào đầy mới thôi.

Lời vừa truyền đến, đến hết tháng giêng, chư vị cô nương Tề gia vội vàng dọn vào, trong đó gồm cả mấy cô nương quan hệ không tồi với Liên Ngữ Dung.

“... Nàng ở tại Lục Dã Các, nói đó là nơi cực kỳ thanh u, lịch sự tao nhã.” Hai gò má Liên Ngữ Dung ửng đỏ, hiển nhiên là thập phần chờ mong với việc sắp đi tới thăm viếng khu vườn nhà Tề gia: “Mấy muội muội nể mặt ta, chúng ta cùng đi nhé!” Thứ nữ như nàng chưa bao giờ một mình đi ra ngoài, cho nên nàng đang thuyết phục ba người kia đi cùng mình.

Sau một tháng bị cấm túc chẳng những Liên Ngữ Tương không gầy đi, ngược lại còn béo lên mấy ký, sắc mặt hồng nhuận, không nhìn ra một chút dấu vết nào lúc trước mất mặt. Ánh mắt nàng hơi thay đổi, cười dài đáp ứng: “Nhất định muội sẽ đi.” Khu vườn nhà Đại quan trong “Hồng Lô Mộ” nàng từng muốn đến xem không biết bao nhiêu lần, nay có cái “Đại quan viên” này cho nàng tham quan, cứ sao không đi?

Nàng đồng ý rồi, lại chu đáo thay Liên Ngữ Dung hỏi một câu: “Tam muội muội và Tứ muội muội thì sao?”

Liên Ngữ Yên nhỏ hơn Liên Ngữ Hàm một tuổi, sang năm mới bảy tuổi, tuy vẫn là một đứa trẻ con, nhưng được Tứ phu nhân dạy dỗ rất nhu thuận. Dù nghe được câu hỏi của Liên Ngữ Tương, nhưng Tam tỷ tỷ chưa trả lời, nàng không dám lướt qua mở miệng trước. Liên Ngữ Tương biết thói quen này của nàng, nên tuy rằng hỏi hai người, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm Liên Tam.

Liên Ngữ Hàm đang ngắm nghía quả cầu vàng cầm trên tay, không ngừng đầu, miễn cưỡng trả lời: “Ta không đi đâu, nữ hài nhi nhà đó rất đông, ta đến đều hành lễ với ta, phiền toái lắm, mấy tỷ cũng xấu hổ.”

Liên Ngữ Tương bị kiềm hãm —— thiếu chút nữa nàng quên Liên Tam là một quận chúa có thực ấp được triều đình cung phụng.

Liên Ngữ Dung nghĩ một lúc, quả nhiên đúng như lời Liên Tam nói, nếu nàng đi, mọi người lại càng xấu hổ. Vừa nghĩ như thế, nàng nhất thời có cảm giác Tam muội muội vẫn là người thực sắc sảo, ánh mắt nhìn Liên Tam lập tức càng dịu dàng, giọng nói ôn nhu đến mức sắp thành nước: “Vẫn là Tam muội muội nghĩ chu đáo.”

“Ha ha.” Liên Ngữ Hàm ngoài cười nhưng trong không cười giật giật khóe miệng, tung quả cầu vàng được mệnh danh “Hán đế quả” từ trên xuống dưới, ngồi suy nghĩ chuyện tương lai.

Nàng không yên lòng, vẻ mặt đăm chiêu.

Tác giả có lời muốn nói:

Lại nói, viết đến đoạn Tề Tu nghi mang thai long chủng, ta nghĩ đến một câu ——

“Nương nương chúc mừng ngài mang long chủng —— là khủng long!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 35

G

iang Nam liễu

Lá nhỏ bóng chưa râm

Mảnh khảnh mầm xanh ai nở bẻ

Cành non oanh cũng né ca ngâm

Chờ đến tiết xuân thâm

Tuổi mười bốn

Ôm lòng tỳ bà, đàn

Nhà trên nghịch tiền, nhà dưới trốn

Gặp nhau ngày ấy đã lưu tâm

Hướng nữa đến hôm nay

(Vọng Giang Nam – Âu Dương Tu. Nguồn thivien.net)

Tiểu cô nương mười ba tuổi, còn chưa trưởng thành, dung nhan khuynh thành đã lộ rõ. Da như tuyết, khuôn mặt như phù dung, làn thu ba như liễu ven hồ.

Lúc này, tiểu mỹ nhân chốc người thương tiếc đang ngồi nghiêng một bên trên tháp, đôi mày mệt mỏi nhíu lại, khóe mắt còn vương nước mắt chưa khô.

Lòng Lưu Diên đau đến đòi mạng, vẫn cứng giọng trách cứ nàng: “Biết nguyệt tín sắp tới, còn ăn đá bào! Toàn do cha mẹ chiều nàng quá! Đá bào anh đào có ngon đến đâu, đợi mấy ngày nữa ăn không được sao? Nó không mọc chân chạy mất!” Càng nói càng tức giận, phát hiện bát nước gừng đường đỏ trong tay không còn nóng, bưng qua đút nàng đe dọa: “Uống nhanh!”

Tính tình Liên Tam cô nương hư hỏng, nhất là trong thời gian đặc thù này. Thấy Lưu Diên tức giận, nàng khóc, anh anh ô ô ôm gối đầu nhỏ rơi nước mắt, vài giọt nước mắt rơi xuống, cảm thấy mình chịu ủy khuất, giơ gối đầu nhỏ lên đập: “Chàng dám mắng ta!” Mắt đỏ hồng giương nanh múa vuốt, không biết mình đáng yêu nhường nào.

Tâm Lưu Diên mềm nhũn, đâu còn dám lên mặt, mềm giọng dỗ: “Ừ, ta sai ta sai, là ta sai. Nào, tranh thủ nước đường còn ấm uống đi, ta đã sai người tìm noãn ngọc trong bảo khố, chút nữa nàng đặt nó trên bụng nhỏ, có thể giảm đau một chút.”

“Không uống, khó ngủi chết!” Liên Tam cô nương triệt để ngạo kiêu.

Sắc mặt Lưu Diên trầm xuống: “Lại quên lời ta nói rồi phải không?” Mỗi lần nàng nói “Chết”, mặc dù là vô tình hờn dỗi, cũng làm cho tim hẫng đập thình thịch. Nha đầu kia, không trừng phạt không được!

Trải qua 5 năm, đế vương càng ngày càng thành thực ôn trọng cúi đầu uống một ngụm nước đường, buông bát, kéo thẳng tiểu cô nương vào lòng, cúi đầu ngậm lấy cánh môi phấn nộn, cạy khớp hàm trực tiếp đút cho nàng uống.

“Ừm... Ừm...”

Đút xong một chén nước gừng đường đỏ, ý thức của tiểu cô nương đã mơ hồ, đôi mắt ngập nước đòi mạng, hai gò má hồng hơn hoa đào nở rộ, i ôi trong lòng nam nhân nhuộm thành một vũng nước.

Công phu nhẫn nại của Lưu Diên cũng thuộc dạng nhất đẳng, sau một trận triển miên mà vẻ mặt vẫn như thường, chỉ là hô hấp nặng nề không cần thận tiết lộ hẳn đã động tình. Hãn xoa bóp khuôn mặt của tiểu nha đầu, khẽ cười nói: “Lần sau còn không nghe lời, cứ trừng phạt nàng như vậy.”

“Hừ!” Tam cô nương đã hoàn hồn quay đầu, không để ý đến hẳn nữa.

Bây giờ là Thừa Bình năm thứ bảy, ngày hè nóng nực, dựa theo lệ thường, Lưu Diên chọn một đám hậu phi, tôn thất, đại thần cùng gia quyến đến Thượng Lâm Uyển nghỉ hè. Liên Tam cô nương vừa là tôn thất quận chúa lại vừa là gia quyến của đại thần, càng là đầu quả tim người nào đó, tất nhiên cũng thuộc đoàn người khởi hành.

Mấy năm nay Liên Ngữ Hàm không làm gì chỉ tập trung luyện công phu. Một thân khinh công xuất thần nhập hóa, muốn quăng ám vệ giỏi truy tung của hoàng thất cũng không phải là việc khó. Vì thế, Lưu Diên cảm thấy rất lo lắng. Nhưng chuyện này cũng giúp nàng dễ dàng lên tới tẩm cung của Lưu Diên, cho nên đối với việc này bệ hạ nửa buồn nửa vui.

Tẩm cung của Hoàng đế ở Thượng Lâm Uyển là Côn Minh trì, trong cung điện lúc nào cũng có băng đá. Hôm nay bên dưới tiến cống rất nhiều trái cây tươi, mấy ngày liền Lưu Diên chưa gặp Ngữ Hàm, vì thế truyền ám vệ đi dụ nàng tới.

Ai ngờ tiểu cô nương trước khi đến đã ăn rất nhiều đá bào anh đào, vừa đến liền đau bụng, sắc mặt trắng bệch, dọa Lưu Diên sợ tái mặt. Sau đó truyền thái y tin cậy đến bắt mạch một hồi, mới phát hiện không có vấn đề gì, chỉ là đau bụng kinh thôi...

Tiếp theo có một màn như vừa rồi.

Lưu Diên xốc áo khoác gấm trắng của tiểu nha đầu lên, đặt noãn ngọc lớn chừng quả đấm nam nhân trên bụng, cách cái yếm hồng nhạt làm bằng lụa

tơ tằm, nhẹ nhàng làm ấm bụng nhỏ đang đau âm ỉ.

Liên Ngữ Hàm nằm trong chốc lát, cảm thấy nhàm chán, chủ động trò chuyện cùng hẳn: “Chàng có phái người trông chừng bên Tề tu nghi không? Lần này đặc biệt dẫn nàng và Tứ hoàng tử tới, lại an bài Lưu Trạch ở cách chỗ bọn họ không xa, ta tính toán mấy ngày tới, lúc nào bọn họ cũng có cơ hội chạm mặt.”

Lưu Diên nhẹ tay xoa noãn ngọc, mỉm cười, thần sắc thản nhiên: “Phải nhìn chăm chăm chứ, nàng vừa nói ta liền phái người đi. Ngày hôm qua vừa gặp mặt, nhưng không thấy bảo lão Tứ gọi cha, có lẽ sợ tiểu hài tử miệng không chặt, để lộ dấu vết.”

“Nàng ta che giấu thật sự đủ kín.” Liên Tam cô nương bĩu bĩu môi, “Nếu không phải tại tật xấu kia của chàng, nói không chừng sẽ bị nàng lừa, giúp người khác nuôi con.” Chuyện này làm cho nàng rất không vui, cứ có cảm giác mình bị người khác lừa gạt, Sở vương và Tề tu nghi thoát nhìn ngu ngốc, nhưng đùa bỡn tất cả mọi người trong lòng bàn tay. Điều này hiển nhiên đang khinh bỉ chỉ số thông minh của nàng nha!

Hơn nữa đúng là nàng bị lừa! Thật vô cùng nhục nhã!

“Kế tiếp ta muốn làm chính sự, “ Liên Ngữ Hàm ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trừng hẳn: “Mặc kệ ta làm gì, đều không cho chàng nhúng tay.”

Lúc này Lưu Diên còn không biết kế hoạch của nàng, thân mật cúi xuống hôn một cái trên cái trán trắng nõn của nàng, cười nhẹ đồng ý: “Tuân mệnh, nữ vương đại nhân.”

Nếu giờ Lưu Diên mà biết chuyện nàng sẽ làm trong tương lai, chắc chắn sẽ không đáp ứng thống khoái như thế, thậm chí rất có khả năng trực tiếp đề lên tiểu cô nương, trực tiếp ăn sạch sẽ, hung hăng trừng phạt nàng một phen.

Đáng tiếc hẳn chưa biết, hơn nữa trong một đoạn thời gian rất dài tiếp theo đều không biết.

***

Từ sau lần cấm túc năm năm trước, Liên Ngữ Tương thu liễm mũi nhọn, vô luận làm chuyện gì cũng cực kỳ điệu thấp, điệu thấp làm son phấn sinh ý, điệu thấp ngâm thi tác họa, điệu thấp truyền ra thanh danh tài nữ, điệu thấp xâm nhập đám quý nữ quyền thế ở kinh thành, điệu thấp khiến mọi người không ngớt lời khen ngợi. Ở trong nhà hiếu thuận trưởng bối, ôn hòa thân thiết đối đãi hạ nhân, có tri thức hiếu lễ nghĩa, thanh tú ôn nhu.

So sánh với “điệu thấp” của nàng, Liên Ngữ Hàm gần như không có tiếng tăm gì. Năm đó khi thụ phong “quận chúa Vĩnh Ninh” cũng chỉ náo nhiệt một trận rồi thôi. mấy năm nay, nàng không tham gia bất cứ khuê tú tụ hội nào, cũng không xuất hiện ở những tình huống đông người, nếu không ở li trong An quốc phủ thì chính là thỉnh thoảng lấy danh nghĩa tới thăm Hàn Thái phi trong cung. Mọi người đều biết có một người như thế, nhưng không ai biết nàng lớn lên thế nào, nhân phẩm bộ dạng ra sao.

Như Liên Ngữ Tương làm náo động danh viện, tuy rằng giao du rộng rãi, nhân mạch đông đúc, nhưng cũng có chỗ không tốt —— dễ dàng dẫn tới đổ ky.

Lúc này nàng đang vì một vị danh viện khác càn quấy nói bậy mà cảm thấy đau đầu.

Quách Bội là tôn nữ của đại trưởng công chúa Dương Hạ, cháu họ của đương kim hoàng thượng, cháu gái ruột của đương kim hoàng hậu. Gia thế như vậy tìm khắp kinh thành có mấy người hơn được, lại thêm nàng sinh thật tốt, mắt ngọc mày ngài, kiêu diễm động lòng người, rất được tổ mẫu cao quý yêu thích. Đại trưởng công chúa Dương Hạ thậm chí còn vì nàng

xin tiên đế thỉnh phong, khiến cho nàng còn trong tã lót đã thụ phong “Đồng An huyện chủ”, càng thêm phần tôn quý.

Thiên chi kiêu nữ, tính tình tốt đẹp thì không nói làm gì, nhưng Quách Bội lại là một người kiêu căng ngạo mạn, điêu ngoa tùy hứng. Người nàng xem không vừa mắt đều không có chỗ tốt, chọc nàng, nữ trực tiếp ăn bạt tai, nam phái người đè lại, dùng roi tẩm nước muối hung hăng quật.

Bởi vì những người nàng xem không vừa mắt đều xuất thân tiểu môn tiểu hộ, lại có Quách gia và đại trưởng công chúa Dương Hạ là núi tựa, nên cho tới năm nay nàng mười bốn tuổi, hung hãn nhưng chưa từng để xảy ra chuyện lớn.

Một người điêu ngoa như vậy, gặp Liên Ngữ Tương nhìn chỗ nào cũng thấy không vừa mắt, chỉ về mũi nàng ta mắng “Người dám không hành lễ với ta! Người biết ta là ai không?!” Tiếp đến liền động thủ, 2 cái tát tai vang dội đánh cho Liên Ngữ Tương bối rối.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 36

L

iên Ngữ Tương không biết Đồng An huyện chủ, nhưng nhận ra đám quý nữ vây quanh nàng ta. Được một đám quý nữ mắt cao hơn đỉnh đầu vây quanh như chúng tinh phụng nguyệt, có thể tưởng tượng thân phận của cô bé này tôn quý đến mức nào.

Ngay lập tức, tuy nàng cảm thấy xấu hổ, chỉ có thể cố nén lệ ý, che hai gò má đang in hằn 2 dấu tay rõ ràng, nén giận: “Ta không biết người là ai... A!”

Lời chưa nói hết, nàng bị Quách Bội tung chân đá lên bụng, cả người bị đẩy về sau vài bước. Tuy rằng Quách Bội mới mười bốn tuổi, lại là đại gia thiên kim được nuông chiều từ bé, nhưng từ nhỏ nàng ta đã hiểu động, thân thể tốt hơn những khuê tú không mấy khi ra cửa kia không biết bao nhiêu lần. Nàng ta vừa thấy Liên Ngữ Tương bị đánh còn đứng yên tại chỗ giả vờ giả vịt liền khó chịu, một cước này dùng mười thành lực đạo, tuy không đá ngã Liên Ngữ Tương, nhưng vẫn làm cho nàng đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh to cỡ hạt đậu đọng nơi thái dương.

Quách Bội hừ lạnh một tiếng, khinh miệt liếc nhìn Liên Ngữ Tương sắc mặt trắng bệch: “Cái gì mà ‘Kinh đô song xu’, tài mạo song tuyệt! Người xứng chắc? !” Quay đầu hướng một quý nữ áo trắng váy xanh nói: “Người còn cho là nàng xứng đáng cùng nổi danh với người hả, nữ tử dối trá làm ra vẻ như vậy, bị so sánh với mình người không thấy tự thấp bản thân à?”

Thiếu nữ áo trắng váy xanh là tiểu tôn nữ nhà Lưu Thái Phó, Lưu Dao Tranh, cùng với Liên Ngữ Tương được tôn là “Kinh đô song xu” (Hai người đẹp ở kinh đô). Nàng là người tính tình dịu dàng, nghe thấy Quách

Bội nói không khách khí như vậy, tuy có chút xấu hổ, cũng không nhiều lời bỏ đá xuống giếng, đáp lại bằng sự im lặng.

Quách Bội tuy là Đồng An huyện chủ, nhưng Lưu Thái Phó là đế sư (thầy của vua), từng chỉ bảo Thừa Bình để nhiều năm, đức cao vọng trọng, hẳn thương yêu nhất là tiểu tôn nữ, nàng còn là tiểu thư khuê các có hiền danh nổi tiếng trong kinh thành, dù là Quách Bội cũng không dám chọc nàng quá mức.

Quách Bội thấy Lưu Dao Tranh không nói, càng cảm thấy tức giận, ánh mắt ngoan lệ chuyển qua hướng mái tóc ướt mồ hôi của Liên Ngữ Tương, tất cả nội khí nhắm hết vào nàng ta, nhắc chân muốn qua giáo huấn nàng. Mà hai nha hoàn của Liên Ngữ Tương sớm bị người của Đồng An huyện chủ chế trụ, đành trơ mắt nhìn huyện chủ điếu ngoa kia bắt nạt chủ tử nhà mình.

“Đồng An, cháu muốn làm gì?” Giọng nam trong sáng ôn nhuận như cơn gió nhẹ, dễ dàng xua tan không khí giương cung bạt kiếm bên hồ. Mọi người nhìn theo tiếng, chỉ thấy Sở vương Lưu Trạch một thân lam sắc cầm y chậm rãi đi tới, ánh mắt trong trẻo sáng ngời.

Bước chân Quách Bội ngừng lại, quay đầu nhìn về phía hắn, trên mặt có chút ảo não, không cam nguyện kêu một tiếng: “Biểu cữu cữu.”

Lưu Trạch không nhìn nàng, mà chuyển hướng nhìn Liên Ngữ Tương đang đứng cách đó không xa hạ eo cúi đầu, hai tay đặt lên bụng. Vừa nhìn bộ dáng này của nàng ta là biết ngay tiền căn hậu quả của việc này—— Quách Bội luôn ương ngạnh, bắt nạt những nữ tử dung mạo đẹp, tài khí cao nhưng xuất thân không tốt là chuyện thường, thân là thân thích, hẳn cũng biết một vài điểm.

Chỉ là lần này hình như người kia không phải xuất thân tiểu môn tiểu hộ, chỉ sợ sau khi Quách Bội xuống tay độc ác khó có thể giải quyết.

Lưu Trạch cũng có chút ấn tượng đối với Liên Ngữ Tương, về sau hẳn từng tra xét chuyện năm năm trước, biết được là Nhị cô nương An quốc phủ làm, từ lần đó cảm thấy thêm mấy phần hảo cảm với nàng, không đối đãi nàng như những “danh viện” có tiếng mà không có miếng kia.

Bây giờ gặp lại, tiểu nữ hài nhi thiện tâm năm đó nay đã trở thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, lại bị Quách Bội kiều hoành bạt hồ* khi dễ tới hoàn cảnh này, hẳn cảm thấy rất thương tiếc, giọng điệu nói với ngoại sinh nữ Quách Bội cũng hàm chứa ý tức giận: “Thường ngày ta nghe nói cháu ương ngạnh, nghĩ tính tình cháu vẫn còn trẻ con, không ngờ cháu lại khinh người đến mức này!”

(Kiêu hoành bạt hồ: Kiêu ngạo làm càn, không coi ai ra gì)

Quách Bội cứng người, sau đó lại nghe Lưu Trạch tiếp tục nói: “Xem ra hai ngày tới ta nên tới cửa chào hỏi dượng và cô một phen.”

Nghe những lời này của hẳn, ngược lại Quách Bội không sợ, đại trường công chúa Dương Hạ thương nàng nhất, chỉ cần nàng không gây tai nạn chết người, ở bên ngoài làm gì cũng là việc nhỏ. Nàng cười hì hì đảo mắt: “Biểu cữu cữu hiếu lắm, cháu chỉ là...”

Hôm nay, ở Kính Hồ vô cùng náo nhiệt, Quách Bội đang nghĩ biện pháp đối phó qua loa với Lưu Trạch thì Liên Ngữ Hàm đang chậm rãi đi đến bên hồ.

Hôm nay thực khéo, nàng cũng mặc một thân lam sắc xiêm y, tai đeo khuyên Minh Nguyệt, chân mang giày Phi Vân, eo mang thắt lưng Nguyệt Ảnh, tóc đen như mực búi thành Nguyên Bảo kế, viên ruby lớn chừng ngón cái rủ xuống từ đầu phượng trên châm cài, khiến nàng như thiên tiên hạ phàm, đẹp không sao tả xiết.

(Nguyên Bảo kế: Nguồn: phonglinhcoc.com)

Mọi người quay sang, như thấy có đám mây lam sắc đang bay tới. Toàn trường im bật như tờ, đúng là còn im lặng hơn khi Sở vương đến vài phần.

“Làm sao vậy?” Khẩu khí lười biếng pha chút không kiên nhẫn, lại mang sự nhuyền ngọt đặc thù, Sở vương bỗng nhiên vuốt ngược —— nơi đó giống như bị móng vuốt nhỏ gãi nhẹ nhàng, tê tê ngứa ngứa.

Cuối cùng Liên Ngữ Tương cũng ngẩng đầu, hai má sưng đỏ, viền mắt hồng hồng: “Sao muội lại tới đây?”

Do sự năn nỉ nhiều lần của Liên Ngữ Dung mới miễn cưỡng tới cứu giá, Liên Tam cô nương khinh khỉnh xuy một tiếng, mày hơi nhướn: “Nghe nói người sắp bị người khác đánh chết, ta đến xem náo nhiệt.”

“...” Liên Ngữ Tương chán nản, làngh thật sự tình nguyện bị người khác đánh chết cũng không muốn bị xấu hổ thế này trước mặt Liên tam.

Thấy dáng vẻ nàng kia tự nhận “Quân tử báo thù, mười năm không muộn”, Liên Ngữ Hàm đến trào phúng cũng lười, cảm hứng về phía Quách Bội, hỏi: “Là nàng đánh người?”

“... Đúng.” Liên Ngữ Tương cụp mắt, nói nhỏ.

Liên Ngữ Hàm hếch cằm đi qua, đứng trước mặt Quách Bội, từ trên cao nhìn xuống hỏi nàng ta: “Người biết ta là ai chứ? Sao dám không hành lễ với ta? !”

Quách Bội tức giận đến hai gò má đỏ bừng, ánh mắt cũng bốc hỏa: “Ta quản người là ai...” Lời còn chưa dứt, một tiếng “Chát”, má trái lĩnh một cái tát vang dội. Ánh mắt nàng ta như muốn cắn người, hét to: “Người dám...” “Chát” một tiếng, má phải có thêm một dấu tay rõ ràng.

“Người dám đánh ta? ! !”

Quách Bội giương tay muốn đánh trả, lại bị Liên Tam nhẹ nhàng khéo léo bắt được cả hai tay, nàng bắt đầu trào phúng, dùng ánh mắt cực kỳ khinh thường từ trên xuống dưới quét Quách Bội một lần, nhàn nhã nói: “Con mụ chanh chua này từ nơi nào đến, vừa ăn cướp vừa la làng.” Khẽ cười một tiếng, đôi mắt đẹp lưu chuyên: “Ta không chỉ dám đánh người, còn dám đập người nữa cơ!” Một cước đạp thẳng vào bụng nàng ta.

Góc độ nàng chọn thật rất xảo quyết, rõ ràng phía sau Quách Bội đều là người, nàng kiên quyết tìm được một khe hở, trực tiếp đá Quách Bội ra khỏi vòng vây của đám quý nữ, lăn trên cỏ hai vòng, rơi vào trong hồ “bùm” một tiếng.

“A! Cứu người a!” Một quý nữ dẫn đầu phát ra tiếng hét chói tai, sau đó là một chuỗi những tiếng gào hét.

Liên Ngữ Hàm như người chẳng liên quan đi về bên cạnh Liên Ngữ Tương, thấy nàng ta sợ tới mức choáng váng, rất không vui: “Nhanh đi thôi, đợi người nhà nàng ta đến, ta không sao, nhưng người sẽ xui xẻo.”

Liên Ngữ Tương ngẩn ra, thâm thúy liếc mắt nhìn nàng, xoay người cùng nha hoàn vừa được cứu rời đi thật nhanh.

Tuy rằng Quách Bội là ngoại sinh nữ của Lưu Trạch, nhưng sau khi nàng rơi xuống nước, hẳn không vội vã sai người đi cứu, mà đứng tại chỗ nhìn chằm chằm Liên Ngữ Hàm hồi lâu, cuối cùng nở nụ cười, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ.

Hắn đi nhanh vài bước, đến bên cạnh Liên Tam, thấp giọng nói: “Muội đi nhanh đi, chút nữa đại trưởng công chúa Dương Hạ sẽ đến. Nơi này ta chống đỡ cho.”

Liên Ngữ Hàm giống như bị giọng nam đột ngột xuất hiện bên tai làm hoảng sợ, tiếp đến nghe được thanh âm gần như thì thầm của Lưu Trạch,

khuôn mặt tuấn tú kia gần nàng như vậy, nàng trừng mắt nhìn, nhanh chóng đỏ mặt, dịu dàng đáp lại một câu: “Được, vậy thì cảm ơn huynh...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 37

S

ở vương đứng im tại chỗ nhìn theo bóng giai nhân đang xa dần, tiểu ý bên môi chưa từng tắt —— hẳn nhớ ra rồi, hẳn từng gặp nàng, khi đó nàng còn là một tiểu nữ hài nhi trắng trẻo. Tiểu nha đầu lúc đó bất quá mới sáu bảy tuổi đã có thể nhìn ra ngày sau phong thái tài hoa. Khi đó tâm tư của hẳn lại không đặt ở điểm này, ngược lại càng ấn tượng sâu sắc hơn với bộ dáng nàng xem tướng số.

Nếu như nhớ đến Liên Ngữ Tương khiến hẳn sinh lòng thương tiếc, vậy nhớ lại lần gặp mặt với Liên Tam đã mang đến cho hẳn sự vui mừng. Thì ra bọn họ đã gặp nhau sớm như vậy, thật là... hữu duyên đúng không?

Đối với việc Đại trưởng công chúa Dương Hạ có khả năng sẽ tới tìm nàng tính số, Liên Ngữ Hàm không vội vàng chút nào, thậm chí còn có lòng nhàn nhã ngắm cảnh sắc xung quanh, trong lúc không cẩn thận đi ngang qua bụi cỏ còn nhặt được một quả trứng tròn tròn trắng trắng.

Một cô gái có bị nuông chiều thành ương ngạnh hay không, điều đó được quyết định bởi độ sủng ái của người thân. Mà ở địa phương như kinh thành, muốn ương ngạnh phất riêng cho mình một ngọn cờ, chỉ tính riêng sủng ái chưa đủ, còn phải xem ngọn núi dựa sau lưng bạn lớn đến mức nào. Ngọn núi Liên Tam cô nương đang dựa vào là một tòa đại sơn lớn nhất thiên hạ, đừng nói đánh Đồng An huyện chủ, dù đánh Đại trưởng công chúa Dương Hạ chỉ là nói một câu xin lỗi.

Chờ Liên Ngữ Hàm chậm rì rì ôm trứng tìm đến cung của Lưu Diên thì bệ hạ nhật lý vạn cơ (ngày đi vạn dặm, ý chỉ người vô cùng bận rộn) đã biết hành động xấu của nàng, vừa thấy nàng liền bất đắc dĩ nở nụ cười: “Ta đang nghĩ, nàng đánh người, sau đó phải chạy vội tới chỗ ta chứ. Không ngờ

người báo tin của phủ đại trưởng công chúa đã đến, mà nàng còn chưa tới... Ách, đây là cái gì?” Lưu Diên cúi đầu cẩn thận tìm hiểu quả trứng tiểu cô nương vừa nhét vào tay mình, nghi ngờ hỏi.

“Trứng.” Liên Tam cô nương lời ít ý nhiều.

“... Ách, vậy đây là trứng gì?” Lưu Diên hồn nhiên bất giác bị chuyển đề tài, “Đưa cho ta làm gì? Chẳng lẽ, đêm nay chúng ta uống canh trứng?”

Liên Ngữ Hàm suy tư trong chốc lát, lắc đầu: “Ta cũng không biết đây là trứng gì, ấp nó nở là biết thôi.” Mắt to ngập nước nhìn hẳn: “Chàng lợi hại như vậy, chắc chắn có biện pháp ấp nở trứng phải không?”

Lưu Diên thật sự không đỡ được bộ dáng khả ái này của nàng, buồn cười lấy tay xoa đầu: “Chỉ giỏi nói ngọt thôi! Để ta thử xem.”

Thấy hẳn đáp ứng, Liên Ngữ Hàm cười ánh mắt cong cong thành mảnh trăng khuyết, tiến đến bên cạnh Lưu Diên ôm lấy một bên cánh tay của hẳn, ngọt ngào nịnh nọt: “Ta biết chàng tốt nhất mà!”

Lưu Diên muốn nói thêm gì đó, lại nghe nội thị ngoài điện cao giọng bẩm báo: “Đại trưởng công chúa Dương Hạ cầu kiến!”

Liên Ngữ Hàm bĩu môi, đến gần bệ hạ vĩ đại, hôn “Bẹp” một cái lên mặt hẳn, mái tóc mềm mại cọ trên vai hẳn, cố ý kéo dài giọng nũng nịu: “Bệ hạ, người phải làm chủ cho thần nha —— “

Lưu Diên bật cười, đặt quả trứng trên một bản tấu chương, hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ như quả táo: “Được rồi được rồi, mau vào trong đi. Đánh thì đánh, mọi việc đã có ta.”

Liên Tam cô nương gật gật đầu, nghĩ nghĩ, vẫn ôm trứng cùng vào nội thất.

Sắc mặt Đại trưởng công chúa Dương Hạ hết sức khó coi. Bà tuổi không còn trẻ, lại xuất thân là con cháu thiên hoàng, kim chi ngọc diệp, một thân uy nghi phong phạm, cho dù trước mặt hoàng hậu cũng không thua kém nhiều. Các cô nương chưa lấy chồng của Quách gia đều rất vinh dự khi được nuôi dạy dưới tay bà, cho dù là cô nương nhà thân thích, nếu nhận được một câu khen ngợi của bà đã coi như có món đồ cưới vô cùng giá trị.

Nhưng hôm nay phong độ của đại trưởng công chúa hoàn toàn không thấy đâu, hành lễ với Thừa Bình đế cũng là dáng vẻ tức đến nổi thở hển hển, không đợi Lưu Diên cho bình thân, bà ta đã đứng dậy hô lớn: “Cầu bệ hạ làm chủ!”

Lưu Diên biết ý đồ khi đến của bà ta, nhưng không tiếp lời, không nhanh không chậm truyền người mang ghế ngồi tới, khẽ mỉm cười: “Cô cô đừng nóng vội, ngồi xuống trước đã, uống miếng nước rồi hẵng nói.”

Mệnh lệnh của Đế vương không thể làm trái, cho dù là cháu ruột bà ta cũng vậy. Đại trưởng công chúa Dương Hạ hít một hơi thật sâu, tới ngồi xuống ghế, lấy khăn tay ra xoa xoa khóe mắt, nước mắt bắt đầu âm thầm chảy ròng ròng.

Lưu Diên cứ nhìn như vậy, chưa nói một câu. Thủ đoạn của vị cô cô này sao hẳn không biết rõ, kiếp trước hẳn đã gặp loại tình huống này không biết bao nhiêu lần, mỗi lần hẳn đều lo lắng tới tình cảm cô cháu, thân thiết mở miệng hỏi. Vì thế thường là cuối cùng Đại trưởng công chúa Dương Hạ đều nhận được thứ mình muốn.

Nhưng bây giờ khác rồi, gây chuyện là Liên Tam, người hẳn nhớ rõ không còn là cô cô Dương Hạ quan tâm chăm sóc hẳn trước kia, mà là Đại trưởng công chúa Dương Hạ cầm đầu Quách gia ủng hộ Nhị hoàng tử Lưu Trạ, thông đồng với Sở vương bức vua thoái vị.

Đại trưởng công chúa Dương Hạ mèo già hóa cáo, thấy Lưu Diên không chủ động hỏi bà ta như thường lệ, liền phát hiện không khí có điểm không đúng, điểm hết chuyện xảy ra mấy ngày nay một lần, vẫn chưa phát giác có gì dị thường. Lúc này trong lòng bà ta đang tràn ngập bộ dáng thê thảm của tiểu tôn nữ, cũng bất chấp mấy cái kia, lập tức lau lệ mở miệng tố cáo: “Bệ hạ, ngài phải làm chủ cho cô cô a! Bội Nhi của ta tại Thượng Lâm Uyển bị người ta đánh, đúng là không có vương pháp mà! Ngài không nhìn thấy, Bội nhi bị đánh...”

“Bị đánh thế nào?” Ánh mắt Lưu Diên lạnh lùng, không kiên nhẫn cắt đứt lời bà ta, “Là bị đánh gãy mấy xương sườn hay là hủy dung, phá tướng?”

“Cái này... đều không có.” Đại trưởng công chúa Dương Hạ giật giật, không cam lòng tiếp tục nói: “Nhưng Bội Nhi bị ăn vài cái tát...”

“Được rồi!” Lưu Diên không có kiên nhẫn nghe tiếp, “Quách Bội bị cô sủng thành bộ dáng này, khắp kinh thành này ai chẳng biết? Lúc nó đánh người chưa từng hạ thủ lưu tình, tuy trăm mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng dù sao trăm cũng là người đứng đầu thiên hạ, cũng phải gương mẫu một chút! Làm gì có đạo lý: Nữ nhi nhà người ta bị đánh trăm mắc kệ, Quách Bội nhà cô bị đánh trăm phải lấy lại công đạo cho nó!”

Lời này quá mức không nể mặt, mặt Đại trưởng công chúa Dương Hạ cứng ngắt, sừng sốt nửa ngày, thấy Lưu Diên không có nửa điểm ý tứ cho bà ta bậc thang bước xuống, thật sự không nhịn được, khóc lớn ngay tại chỗ: “Lão ca ca của ta ơi! Sao huynh đi sớm vậy! Nếu huynh còn tại...”

Lưu Diên cười lạnh một tiếng: “Cho dù tiên đế còn sống, cũng sớm cảm thấy phiền với đứa cháu gái không biết tốt xấu này!”

Tiếng khóc của Đại trưởng công chúa bị kiềm hãm, lúc này trên khuôn mặt được bảo dưỡng cẩn thận kia không tìm ra một chút thông dong quý khí, phảng phất như lão phụ bình thường trên phố, chật vật không chịu nổi. Bà

ta còn muốn náo loạn một lần nữa, đã thấy sắc mặt Lưu Diên hơi trầm xuống, uy áp phóng ra, ép tới mức bà ta không dám lớn tiếng kêu khóc. Lại dùng dằng dợ trên điện trong chốc lát, bà thấy Lưu Diên không có một chút ý tứ muốn dịu đi, cảm thấy nộ khí vạn phần, hành lễ có lệ xin cáo lui, đi thẳng đến tẩm cung của hoàng hậu.

“Đúng là Hoàng Thượng biểu hiện như thế?” Hoàng hậu Quách thị cảm giác có gì không đúng, nhìn Đại bá mẫu nhà mẹ đẻ kiêm cô ruột nhà chồng đang ngồi trên ghế cầm tức vạn phần, cẩn thận hỏi: “Cô cô có biết, người đánh Bội Nhi là...”

“Là nha đầu chết tiệt nhà An quốc phủ, quận chúa Vĩnh Ninh suốt ngày ru rú trong nhà kia!” Phong độ của Đại trưởng công chúa Dương Hạ bay đi đâu hết, sắc mặt cực kì khó coi.

Hoàng hậu bưng tỉnh đại ngộ: “Nguyên lai là quận chúa Vĩnh Ninh, vậy thì không trách được.”

Đại trưởng công chúa Dương Hạ khó hiểu, mở miệng chất vấn: “Sao lại thế, con tiện nhân đó có chỗ nào lợi hại?”

“Ngài không biết, “ chuyện này, hoàng hậu không biết nên nói uyển chuyển hay trực tiếp thì tốt hơn, ” Vĩnh Ninh quận chúa kia, rất hợp mắt xanh Hoàng Thượng. Con từng vô tình nhìn thấy một phần danh sách, mới biết từ khi quận chúa Vĩnh Ninh còn nhỏ, trong cung thường xuyên gửi đồ tới, đều là đồ tốt thượng đẳng, lấy từ trong tư khố của Bộ hạ.”

Lời này không rõ ràng, nhưng Đại trưởng công chúa Dương Hạ miễn cảm ngửi được chút mùi bí mật, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm hoàng hậu, ý bảo nàng nói tiếp.

“Vốn con cũng chỉ là hoài nghi thôi, nhưng vài năm trước, khi tiểu quận chúa còn là một tiểu oa nhi, một lần con từng thấy Hoàng Thượng ôm nàng trên đùi dứt nàng ăn cơm trưa, đúng là cảnh tượng phụ tử hòa ái vui vẻ.”

Biểu tình hoàng hậu rất phức tạp, “Sau đó con về mới suy ngẫm lại, mấy năm qua, thường xuyên truyền đến tin Hàn Thái phi ở Tây Uyển triệu quận chúa Vĩnh Ninh vào cung làm bạn, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là Hoàng Thượng nhớ thương khuê nữ, gọi nàng vào cung chăm sóc.”

Tin tức này quá mức chấn động, đại trưởng công chúa Dương Hạ không thể tiếp nhận ngay lập tức, há hốc miệng, nửa ngày không thốt được một câu.

“Này, này... Này sao có thể, quận chúa Vĩnh Ninh kia đã lớn như thế...” Bà nói năng lộn xộn.

Hoàng hậu cười lắc đầu: “Mười hai tuổi bên cạnh Hoàng Thượng đã có người hầu hạ, có tiểu quận chúa đại khái là chuyện khi ngài khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Vương Mỹ nhân đầu xuân năm nay mới mất vì bệnh tật thuộc nhóm những người hầu hạ hoàng thượng sớm nhất, nếu nàng sớm có hoàng tử hoàng nữ, có lẽ bây giờ cũng tầm tuổi này.”

Hai mắt Đại trưởng công chúa vô thần, bị tin tức này đã kích không kịp hồi thần.

Hoàng hậu thương hại nhìn bà, an ủi: “Hoàng Thượng sớm nói qua với con muốn có một cô công chúa, nhưng bao năm qua trong cung không có tin tức. Dưới gối ngài chỉ có một khuê nữ nũng nịu, lại ngại thân phận không thể nuôi trong cung, cưng chiều nàng là tất nhiên. Chỗ Bội Nhi...” Bị đánh đành phải chịu thôi.

Đại trưởng công chúa Dương Hạ không nghe nàng nói chuyện, mà chột nhớ tới cái gì, ánh mắt đục ngầu phát sáng: “Không sai, không sai! Chả trách, năm đó cô nương nhà Lý gia kia hạ được độc ác, vợ chồng lão Tam nhà An quốc phủ sao có được đứa con gái đó? ! Ta sớm nên nghĩ đến ...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 38

L

ời của Đại trưởng công chúa Dương Hạ thốt ra trong lúc vô tình, hoàng hậu kinh ngạc mở to mắt: “Cô, ngài nói là...”

Đại trưởng công chúa Dương Hạ thở dài, có chút mệt mỏi nói: “Đây đều là chuyện xưa rồi, chuyện từ mười mấy năm trước, người trẻ tuổi như người tất nhiên chưa nghe qua. Chuyện này kể thì rất dài dòng, khi nào rồi rãi sẽ nói tỉ mỉ với người sau, người chỉ cần biết quận chúa Vĩnh Ninh kia nhất định không phải huyết mạch của An quốc công phủ là được.” Ngữ khí bình tĩnh như vậy, không biết mấy đương sự của câu chuyện nghe xong trong lòng sẽ có cảm tưởng gì.

Lòng hiếu kỳ của Hoàng hậu bị gọi lên rồi, Đại trưởng công chúa Dương Hạ lại không muốn nói, thật là móng mèo gãi vào trong lòng, vừa ngứa vừa vội. Hoàng hậu rối rắm nửa ngày, cuối cùng nhịn được không nhắc lại chuyện này, chuyển đề tài nói đến việc Hoàng Thượng từng mở kim khẩu (miệng vàng) muốn Liên Thế Giác làm Thái Phó của thái tử.

Một hồi suy đoán về thân thế của Liên Tam cô nương cứ như vậy bị trôi vào quên lãng, mà người trong cuộc hoàn toàn không biết, còn đang chụm đầu to nhỏ với “Phụ hoàng” trong truyền thuyết của nàng nghiên cứu cách ấp trứng như thế nào...

Khi Đại trưởng công chúa rời khỏi tấm cung của hoàng hậu, biểu tình còn trầm trọng hơn lúc trước, bà đã nhận định Liên Tam là huyết mạch của Thừa Bình đế. Nếu đúng là khuê nữ của Hoàng Thượng đánh, đánh liền đánh, không đánh chết đã là may mắn của Quách Bội, chẳng lẽ có thể bắt hoàng đế xách cô nương nhà mình ra cho người khác đánh trả?

Vấn đề Đại trưởng công chúa Dương Hạ để ý không chỉ là việc cháu gái của mình bị đánh, tính mẫn cảm chính trị của bà ta cực cao. Trước biết được Lưu Diên gởi khuê nữ của mình nuôi tại An quốc phủ, sau hoàng hậu lại nhắc tới Liên Thế Giác sẽ nhận chức Thái Phó của thái tử, xâu chuỗi đủ sự kiện, làm bà ta nghĩ được một tia khí tức khác với ngày xưa.

An quốc công phủ vẫn không có vị trí chính xác, nhưng vì Thục phi trong cung có quan hệ với Tần lão phu nhân, tất cả mọi người đều tự giác coi An quốc công phủ và Tần gia làm một, cùng đặt ở phía sau Thục phi và Tam hoàng tử.

Nhưng thực tế thì sao?

Đại trưởng công chúa Dương Hạ không biết, nhưng bà đã quyết định xong kế hoạch giao hảo với Thục phi —— mặc kệ Thục phi có tâm nâng đỡ một hoàng tử không phải mình thân sinh thượng vị hay không, chỉ cần Thục phi cùng họ với An quốc phu nhân, phần trả giá này sẽ không mất cả chì lẫn chài.

***

Thượng Lâm Uyển cực kỳ rộng lớn, bên trong rất nhiều cảnh đẹp, phòng ốc lại càng nhiều không đếm xuể. Dù vậy không phải ai cũng có tư cách vào ở Thượng Lâm Uyển.

Đa phần người quyền quý đều mua thôn trang ở phụ cận Thượng Lâm Uyển, chỉ chờ dịp này hàng năm, toàn bộ gia quyến cùng chuyển đến thôn trang. Ngoại trừ hoàng thân quốc thích, có một số ít trọng thần muốn biểu hiện thân cận với hoàng đế, liền trụ tại một phòng ốc nào đó bên ngoài Thượng Lâm Uyển.

Trong đó bao gồm Chính Nhị phẩm Liên gia lão đại – Liên Thế Hành, cũng bao gồm phụ bằng nữ quý, Liên gia lão Tam Liên Thế Giác, nhưng không bao gồm một nhà Liên nhị gia. Về phần Liên lão Tứ, không có cả tư cách

tùy giá tới Thượng Lâm Yến nghỉ hè, ở nơi này càng không cần phải nói tới.

Viện Liên gia Tam phòng được phân đến gọi là Nghi Xuân uyển, là một trong những viện có cảnh trí rất tốt của Thượng Lâm Uyển.

Liên Tam cô nương ở chỗ bệ hạ ăn tối mức cái bụng tròn xoe, được đám ám vệ che chở chậm rì rì trở về Nghi Xuân uyển. Trở về sân, lại phát hiện không có ai tỏ vẻ lo lắng hoặc tò mò với hành vi mất tích hôm nay của nàng, Hàn thị chỉ đau lòng cầm khăn lau trán cho nàng, hỏi nàng buổi tối ăn có no không, sau đó đưa nàng đi tắm.

Về phần Liên Tam gia, đầu ông thậm chí còn không nâng lên khỏi quyển sách.

Nhàm chán nghịch nước trong ao Bạch Ngọc một lúc, Liên Ngữ Hàm ngoắc ngoắc ngón tay với nha hoàn đang hầu hạ bên cạnh, tinh tế hỏi nàng: “Hong Tụ à, vừa rồi lúc ta không ở nhà có ai đến không?”

Hong Tụ ngoan ngoãn đáp: “Bẩm quận chúa, có người bên Hoàng hậu nương nương tới, truyền lời với phu nhân, Hoàng hậu nương nương muốn ngài ở lại dùng bữa.” Dừng một chút, nàng có chút chần chờ bồi thêm một câu: “Sau đó không lâu, chỗ Nhị cô nương cũng phái người đến hỏi, sau khi biết được ngài do Hoàng hậu nương nương thỉnh đi liền không nói nữa.”

“Như vậy à...” Liên Ngữ Hàm chống cằm trầm tư, nàng suy nghĩ nát óc không nghĩ ra dụng ý hoàng hậu phái người đến truyền lời, rõ ràng không phải Lưu Diên phân phó nha!

Nhớ rõ lúc Lưu Diên dứt nàng ăn cơm tối còn thống nhất khẩu cung với nàng, nói là Thục phi giữ lại ăn cơm, chỗ Thục phi hẳn sẽ chuẩn bị. Nếu người Lưu Diên chuẩn bị là hoàng hậu, không có lý do gì không nói cho nàng, bằng không ông nói một đằng bà thừa một nẻo, vậy thì không tốt lắm.

Thật sự nghĩ không ra, Liên Tam dứt khoát không nghĩ nữa, nhắm mắt lại chậm rãi tắm rửa tiếp, để cho nha hoàn xoa bóp bả vai, sau đó thay đồ ngủ sạch sẽ trở về phòng ngủ.

Sau khi trở về phòng ngủ nàng định ngủ luôn, bên ngoài lại có nha hoàn ôn nhu bấm báo: “Cô nương, Nhị cô nương đến, đứng chờ ngoài cửa, hỏi cô nương đã ngủ chưa. Cô nương muốn gặp chứ?”

Hô, Liên Ngữ Tương? Nàng lại muốn gì đây?

Hứng thú của Liên Ngữ Hàm bị gọi lên, tạm thời không cảm thấy mệt mỏi, bảo nha hoàn cho nàng ta tiến vào.

Nhìn thấy Liên Ngữ Hàm đang mặc đồ ngủ, Liên Ngữ Tương không nói câu nào.

Liên Tam thấy sừng đỏ trên mặt nàng đã nhạt bớt một chút, không nhịn được mím môi mỉm cười: “Nhị tỷ tỷ đừng trách ta nhé, ta vốn định đi ngủ rồi.”

Liên Ngữ Tương vô tình cười cười, ở hiện đại dạng quần áo gì nàng chưa thấy qua, tất nhiên sẽ không cảm thấy Liên Ngữ Hàm ăn mặc như vậy là thất lễ, chỉ là nàng bị nhan sắc dưới ánh nến làm chấn động, thất thần một chút thôi. Nàng lắc đầu, thản nhiên cười: “Không sao, mọi cứ ngồi như vậy đi, dù sao tỷ mọi chúng ta đâu giống như với người ngoài.”

Nga? Đâu giống như với người ngoài? Nghe những lời này rõ ràng có ý muốn kéo gần quan hệ, hứng thú trong mắt Liên Ngữ Hàm càng đậm.

“Thật ra tỷ muốn tới nói lời cảm ơn, hôm nay đa tạ mọi mọi xuất đầu vì tỷ.” Biểu tình của Liên Ngữ Tương thực thành khẩn, thành khẩn giống như Vương Bảo Cường*, “Sau khi tỷ trở về, trong lòng vẫn không yên, chỉ sợ Đồng An huyện chủ kia không thuận theo không khuất phục. Vô cố làm mọi mọi chọc phải phiền toái, tỷ thật sự áy náy không chịu nổi.”

(Chỗ này ta không hiểu lắm, Vương Bảo Cường là 1 ngôi sao nổi tiếng ở Trung Quốc. Việc này chắc nói đến scandal VBC lộ ảnh giường chiếu nhưng quản lý của ngôi sao này không thừa nhận, có nàng nào biết giúp ta với)

Liên Ngữ Hàm trừng mắt nhìn, không cao không thấp không dài không ngắn lên tiếng: “À.”

Liên Ngữ Tương thấy nàng không mắc câu, khẽ cắn môi tiếp tục nói: “Không biết lúc sau người nhà Đồng An huyện chủ có làm muội khó xử không?”

“Không có.” Liên Ngữ Hàm cười híp mắt trả lời nàng, vừa dứt khoát vừa lưu loát.

“... A? Không có?” Liên Ngữ Tương kinh ngạc không thôi. Theo dự liệu của nàng câu trả lời sẽ là Ngữ Hàm oán giận người Quách gia khó chơi, sao đó nàng sẽ tiếp tục hỏi “Vậy muội thoát thân như thế nào?” —— thuận lý thành chương dính đến Sở vương.

Ai ngờ con nhóc Liên Tam này không theo lẽ thường chút nào!

Thật quá đáng!

Liên Tam cẩn thận quan sát Liên Ngữ Tương mấy chục năm, nàng nhưn mày lên nghĩa là muốn bắt đầu chơi trò tâm đấu, Liên Tam đều biết rõ ràng, huống chi chút chuyện nhỏ này? Nàng thích nhất là xem bộ dáng Liên Ngữ Tương tự cho là thông minh nhưng lại bị thông minh làm thất bại.

Tiểu mỹ nhân một bụng ý xấu cười tùm tùm như cũ: “Đúng vậy, không làm khó ta, có Hoàng hậu nương nương ra mặt điều đình.” Giọng nói vừa chuyên: “Sao vậy, xem dáng vẻ của tỷ tỷ, giống như có chút thất vọng?”

Liên Ngữ Tương lúng túng cười cười: “Muội muội nói gì vậy, muội vô sự, ta liền an tâm. Không quấy rầy muội nghỉ ngơi nữa, ta đi trước.”

Liên Tam không nhanh không chậm giơ lên một ly trà, nghiêng đầu cười khê: “Tỷ tỷ đi đường cẩn thận, trên đường đi để ý dưới chân.”

*****

Cũng trong lúc đó, Sở vương rời khỏi sân viện Quách gia đang ở tạm, vội vàng chạy về cung điện mình cư ngụ.

Màn đêm buông xuống, trong cung đèn đuốc sáng trưng. Hắc vừa vào cửa chính, liền có tâm phúc tiến lên thấp giọng hồi báo: “Tề nương nương đã đến hơn một khắc (15 phút) rồi, hiện đang trong nội điện, Tứ điện hạ không đi cùng.”

Đôi mắt Sở vương trầm hắc, gật gật đầu, cước bộ không ngừng lập tức bước vào phía trong điện.

“Vương gia đã về?” Tề tu nghi đang làm gì đó trong điện, nghe được tiếng bước chân vội vàng ngẩng đầu, trên mặt cực kì vui mừng.

Lưu Trạch nhìn thấy nàng, sắc mặt vốn âm trầm hòa hoãn rất nhiều, khê cười ôn nhuận như thường lệ: “Sao lại đến lúc này? Trên mặt đất khí nóng chưa tan, thân thể nàng lại không tốt, phải cẩn thận chứ.”

Tề tu nghi then thùng buông mi, khê cắn môi dưới, ngữ khí ngọt ngào: “Thiếp biết chứ, chỉ là... Chỉ là, chỉ là có chút nhớ chàng, nhất thời không nghĩ nhiều như vậy...” Dứt lời xấu hổ đến cả cổ cũng đỏ.

Lưu Trạch thở dài dưới đáy lòng —— không phải ta lo lắng người nha! Ta lo lắng người ngu xuẩn làm người khác phát hiện ra đó!

Tề tu nghi nâng mắt nhìn hấn, trong mắt hạnh xinh đẹp tràn đầy tình ý: “Vốn thiếp muốn mang Phái nhi đến cùng, chỉ là ban ngày con chơi rất vui vẻ, náo loạn cả ngày, trở về mệt đến buồn ngủ. Thiếp không nỡ bắt con dậy, nên đến một mình.”

Lưu Trạch đưa tay khẽ vuốt đôi môi hồng nhuận của nàng, tinh tế vuốt ve, mập mờ cười khê: “Dẫn con tới làm gì? Không có nó ở đây... Chúng ta càng tự tại.” Một tay còn lại vươn tới sau thắt lưng không tính mảnh khảnh của nàng, nhẹ nhàng xoa bóp, thanh âm càng thêm trầm thấp: “Chị dâu nhỏ, sao lại nhớ ta chứ? Ha ha...”

Tề tu nghi nhắm mắt, một tiếng ưm kiều mỹ tràn ra từ khóe môi, thân mình nở nang mềm mềm ngã vào trong lòng nam nhân, đôi tay tuyết trắng chủ động ôm chặt cổ hấn, dâng lên đôi môi đỏ mọng.

Lưu Trạch thống khổ nhăn mày, nhẹ nhàng dịch đầu, tránh thoát nụ hôn của nàng. Thấy Tề tu nghi hai gò má đỏ ửng định mở mắt, tay hấn nhanh chóng sờ vào trong tiết khố, xoa nắn vài cái, lúc này mới làm nàng tiếp tục nhắm mắt.

Một phòng cảnh xuân kiều diễm, nhưng Sở vương điện hạ tôn quý lại có ảo giác mình đang bán thân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 39

Đ

êm tối mịn màng, đầu đó giữa đám cây xanh ngoài sân thấp thoáng chút ánh sáng vàng le lói, ấm áp và an bình.

Hàn thị cho hạ nhân lui, mái tóc đen mượt như khuê nữ buông xõa trước ngực. Bà ngồi xuống ghế trước bàn trang điểm, bàn tay trắng nõn thon thon khẽ vuốt ve chiếc lược ngọc ôn nhuận, khi có khi không chải tóc.

“... Thiếp thấy dáng vẻ kia của con bé, nhưng không thấy con bé sợ hãi gì, sợ con mất hứng, thiếp không dám hỏi nhiều.” Giữa mày Hàn thị hơi nhíu, đôi tay lơ đãng chải tóc, tâm tư hoàn toàn không đặt ở đây.

Liên Thế Giác cầm một quyển sách nửa nằm trên ghế, chăm chú đọc dưới ánh sáng tinh tế trong phòng. Nghe thê tử nói, ông ngược mắt cười: “Khuê nữ của chúng ta, sao dễ bị dọa như vậy chứ. Tính nết bá vương đó của Hàm Nhi, nàng là mẹ còn không biết sao?”

Hàn thị nghe vậy liền có chút buồn cười, lại không thể cười, trong chốc lát rất do dự, mới buông lược ngọc, lời nói cũng ấp a ấp úng: “Thật ra hôm nay thiếp còn có chuyện chưa nói với chàng...” Nhìn sắc mặt trượng phu nghi hoặc, ánh mắt bà khẽ tránh né: “Thiếp hỏi Dung ma ma đi theo Hàm nhi, bà ấy nói với thiếp — lúc đó Sở vương cũng có mặt, còn lên nói mấy câu với Hàm nhi.”

Bàn tay Liên Thế Giác nắm quyển sách thật chặt, khớp xương mu bàn tay trắng bệch, cơ thể ông bình thường vốn đã lạnh, hiện giờ càng cảm thấy lạnh hơn, may mà còn có mấy phần huyết sắc trên mặt, không làm Hàn thị nhìn ra đầu mối.

“Nói chuyện thì cứ nói chuyện, dù sao cũng không mất miếng thịt nào.”Liên Tam gia thân nhiên nói: “Bộ dáng của Lưu Trạch Hàm nhi tám thành cũng chướng mắt.”

Hàn thị “Phốc xuy” một tiếng cười, liếc mắt nhìn hẳn: “Chàng đang đứng ở góc độ cha vợ, tất nhiên là không ai tốt cả, không ai xứng với khuê nữ nhà mình nha. Nghiêm túc mà nói, nếu Sở vương không chảy huyết mạch Lý gia trong người, hẳn mà làm con rể thiếp thiếp rất vui vẻ.”

Liên Thế Giác cười lắc đầu, tùy ý để quyển sách trên tay lên trên bàn, vừa nói vừa đứng dậy: “Nàng vui vẻ ta cũng không bằng lòng, con rể tương lai khẳng định phải qua ta*...” Giọng nói ngưng bật.

(Tiếng Trung có cách viết trái với mình, đảo ngược thành phần, ví dụ: mắt ta -> nói ta trước từ mắt)

Hàn thị kinh ngạc quay đầu hỏi: “Sao không nói tiếp? Phải qua chàng cái gì?”

“Phải qua mắt cha vợ ta đây, không hợp mắt đừng hy vọng cưới khuê nữ nhà ta.” Một bàn tay không dấu vết chống lên bàn, ngữ khí Liên Thế Giác như bình thường, sắc mặt cũng như bình thường.

Hàn thị không phát hiện ra khác thường, lại trêu ghẹo hai câu, hai vợ chồng cùng đi ngủ không bàn tới chuyện này nữa.

***

Giống như chỉ trong một đêm, việc Liên Ngữ Hàm bắt nạt người khác đã truyền khắp trong ngoài Thượng Lâm Uyển, cho đến lúc truyền lại vào tai đương sự đã biến thành “Xưa nay quận chúa Vĩnh Ninh vốn điệu thấp lại trượng nghĩa ra tay, đánh Đồng An huyện chủ kiêu hoành bạt hổ thanh danh vang vọng kinh đô thành trọng thương”.

Ngoại trừ một nhà Quách thị, những nhà còn lại đều rất hoan nghênh.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quận chúa Vĩnh Ninh điệu thấp từ trước đến nay chưa từng xuất hiện trong tầm mắt mọi người đột nhiên bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, đám nữ quyến không chỉ nói chuyện say sưa về gia thế bối cảnh của nàng, lệnh phong thực ấp của nàng, nhiều hơn còn là dung mạo của nàng.

Kim hữu liên thị nữ, hương hồn phước ngọc nhân.

Yêu yêu đào lý hoa, chúc chúc hữu huy quang.

Duyệt dịch nhược cửu xuân, khánh chiết tự thu sương.

Lưu hễ phát tư mị, ngôn tiểu thổ phân phương.

(Tạm dịch: Nay có Liên thị nữ, hồn thơm gửi nơi thân ngọc.

Yêu yêu đào lý hoa, sáng sủa như phát sáng.

Duyệt dịch ngữ cửu xuân, khánh chiết tựa thu sương.

Nổi giận dung nhan càng xinh đẹp, nói cười phả hương thơm.

Tha thứ cho vốn văn thơ ít ỏi của ta và editor)

Bài thơ này không biết từ đâu truyền ra, đột nhiên lưu truyền cả kinh đô. Thật ra số người ngày đó nhìn thấy Liên Tam không nhiều, nhưng lòng người đều như vậy, càng thần bí, càng tò mò muốn biết.

Giai nhân kinh đô, nhiều năm không đổi mới! Nay nàng chỉ ra mặt một lần, lập tức liền biến thành giai nhân khuynh thành trong miệng tài tử phong lưu.

Điều này đối với Liên Ngữ Hàm mà nói là chuyện không quan trọng, nàng không thường xuất hiện tại nơi đông người, nghe được lời đồn, chỉ cần không phải có người lại chụp cái danh “Kinh thành đệ nhất mỹ nhân” lên đầu nàng, nàng đều có thể tươi cười cho qua.

Mặc dù bản thân tiểu mỹ nhân không để ý, nhưng người để ý hiển nhiên không thiếu.

Đứng mũi chịu sào chắc chắn là bộ hạ đại.

Lưu Diên tỏ vẻ hết sức phẫn nộ đối với chuyện này, hắn không biết đám nữ nhân kia nhiều lời như vậy, chỉ chạm mặt một lần, trước sau cộng lại chưa tới nửa khắc (7,5 phút), có thể khiến các nàng xem nhẹ trọng điểm là Quách Bội bị đánh, miêu tả sinh động tiểu cô nương như thật nhà hắn lan truyền ra ngoài.

Cầm tờ “Chứng cứ phạm tội” trình lên trong tay ám vệ —— giấy là tuyết lãng thượng hạng, trắng tinh lại mềm mại, chữ viết trên giấy cũng phóng đãng bất kham, ngạo nghễ tiêu sái. Giấy trắng mực đen thập phần cảnh đẹp ý vui, thậm chí ngay cả cỗ Mặc Hương (mùi thơm của mực) kia cũng thấm vào ruột vào gan. Thế nhưng —— sau khi Lưu Diên xem xong trực tiếp vò nát, vò một tờ thư pháp giá trị xa xỉ tới không nhận ra hình dáng, trực tiếp ném vào chiếc bình hoa lớn màu xanh da trời bên cạnh.

Hoàng Thượng ghen tuông cuồn cuộn, sắc mặt trầm tới mức mài ra mực nước, nghiến răng nhả từng chữ từng chữ: “Đi! Tìm ra kẻ viết bài thơ này, đánh thật mạnh cho ta! Đánh chết luôn cũng được!”

“Nhưng... Bộ hạ, “ thái giám tổng quản Trương Phúc đứng một bên run rẩy lên tiếng: “Vị tài tử này là giải nguyên của Hoài Nam phủ, nhập kinh tham gia kỳ thi mùa xuân sang năm, được đại nhân Lâm Phong nhận xét cực kì tốt, có hi vọng...”

“Bất kể hãn được bình xét tốt hay không tốt!” Lưu Diên giống như một đầu sư tử táo bạo, hung hăng vỗ bàn: “Cái gì tài tử không tài tử! Bất quá vẽ vờ mấy câu thơ vớ vẩn, muốn lừa gạt tiểu cô nương nhà người ta hả? Đánh cho ta! Người tâm tư bất chính như vậy, không có hi vọng gì với quốc gia! Trẫm cũng không cần hãn nhập thi đình!”

Hoàng Thượng, ngài này... tưởng tượng thái quá rồi? (Uống Fristi quá mức đi :))

“... Tuân mệnh.” Thủ lĩnh Âm vệ không nhìn ánh mắt đồng tình của Trương Phúc, mặt không thay đổi đáp ứng, yên lặng cáo lui, từng bước nặng nề đạp lên đường hẹp quanh co dẫn tới hố nhiệm vụ sâu hun hút này.

Nếu như phản ứng của Lưu Diên là nổi trận lôi đình, vậy phản ứng của Lưu Trạch có thể coi là ầm áp như gió. Sau khi hãn nghe được những đồn đãi có chút khoa trương kia, chỉ cười vui vẻ, ưu nhã như thường cất bước về chỗ Liên Tam cô nương.

“Quận chúa thật có nhã hứng.” Tiểu ý trên mặt hãn vẫn như bàn chuyện thời tiết ngày thường, trời quang trăng sáng, một thân trường bào màu lam càng làm nổi bật khuôn mặt như quan ngọc.

Liên Ngữ Hàm đã cầm cần câu nửa ngày, rốt cuộc câu được con cá lớn này, trên mặt lập tức cười như trăm hoa đua nở, thanh âm còn ngọt ngào hơn so với bình thường: “Thật khéo, lại gặp vương gia.”

Lưu Trạch mỉm cười: “Không phải trùng hợp, là ta đặc —— “

“Tam muội muội, vương gia, hai người đều ở đây ư? Thật là trùng hợp a!”

Giọng nữ cao vút cắt ngang lời Lưu Trạch, Liên Ngữ Tương cùng thiếu nữ váy xanh sóng vai đi tới, theo phía sau là một dãy nha hoàn thật dài.

Không khéo, một chút cũng không khéo! —— Trong lòng Lưu Trạch hung tợn trả lời nàng ta, ánh mắt nhìn về phía Liên Ngữ Tương không nhịn được sắc bén hơn một chút.

Liên Ngữ Tương cảm nhận được tầm mắt nóng rực của hắn, cảm thấy mừng thầm, trên mặt lại không hiển hiện, lác lác hào phóng cùng thiếu nữ váy xanh tiến lên, sau khi hành lễ giới thiệu: “Vị này là thiên kim của phủ Lưu Thái Phó.”

Thời đại này giữa nam và nữ không quá coi trọng tiểu tiết, mặc dù có Sở vương là một nam tử xa lạ ở đây, nhưng Lưu Dao Tranh không luống cuống chút nào, giới thiệu mình cực kỳ tự nhiên: “Khuê danh của muội là Dao Tranh, nếu quận chúa không chê, trực tiếp gọi tên muội là được.”

Đầu tiên Liên Ngữ Hàm bị Liên Ngữ Tương hiềm khi lớn giọng làm hoảng sợ, tiếp đó liền thấy phiền khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên. Cho đến khi Lưu Dao Tranh tự giới thiệu, nàng mới nghĩ lại, tiểu tôn nữ của Lưu Thái Phó, không phải là cô nương xui xẻo đời trước bị Hàn Lâm Việt từ chối hôn ước sao?

Thấy giờ nàng lại cùng đầu sỏ Liên Ngữ Tương sóng vai đứng một chỗ, một bộ khuê trung hảo hữu tỷ muội thân thiết, Liên Ngữ Hàm thật không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với nàng.

Nếu không quyết định được nên dùng biểu cảm nào thì mặt không thay đổi là được: “Lưu cô nương hảo.” Vẻ mặt than cao quý lãnh diễm.

“...”

“...”

“...”

“A... Ha ha!” Liên Ngữ Tương lúng túng nở nụ cười, đi ra hoà giải: “Tam muội muội ở đây làm gì vậy?” Lặng lẽ nhìn lén Sở vương, thật ra nàng càng muốn hỏi —— “Hai người ở đây làm gì vậy!”

Cá lớn mà Liên Ngữ Hàm thật vất vả mới chờ được lại bị nàng ta cắt đứt dây, nàng cảm thấy tức giận, nhắc cần câu từ trong nước lên, lắc lắc về phía nàng ta, liếc một cái: “Thấy không, cần câu! Tỷ nói ta đang làm gì?”

Liên Ngữ Tương lau một giọt nước bắn lên mũi, kìm nén nói: “Tam muội muội, ta chỉ hỏi một câu thôi, muội làm gì...”

Hừ! Ai mà chẳng biết người tới đây vì ai! Liên Ngữ Hàm cười lạnh ba tiếng, ngay cả chào hỏi cũng lười, khiêng cần câu đi thẳng. Sau khi nàng đi, xung quanh không biết từ nơi nào chui ra một đoàn nha hoàn, hồng hộc chạy theo, một đám người bỏ lại ba người Sở vương bên này, trùng trùng điệp điệp ly khai.

Lưu Dao Tranh trợn mắt há hốc mồm, Sở vương không biết nên khóc hay cười.

Sắc mặt Liên Ngữ Tương vừa xanh vừa hồng, nửa ngày mới hít một hơi thật dài, cười lớn tạ lỗi với hai người: “Thật ngại quá, để hai vị chê cười. Tam muội bị người nhà làm hư, tính tình không tốt...”

Sở vương nghe lời này, rất có thâm ý liếc mắt nhìn nàng ta, không nói.

Lưu Dao Tranh lại nở nụ cười: “Tiểu cô nương xinh đẹp vốn nên như vậy, quận chúa Vĩnh Ninh xinh đẹp nhất, tất nhiên tính tình cũng khó gần nhất.” Vừa dứt lời còn gật đầu, bộ dáng thập phần hiểu rõ.

Liên Ngữ Tương nghẹn lời, miệng khép mở còn muốn nói gì đó, lại chung quy không nói ra lời.

Thân là nữ nhân xuyên không, Liên Ngữ Tương không sợ nhất chính là người tính tình thẳng thắn như Liên Tam, nữ nhân kiểu này chỉ xứng làm pháo hôi —— đúng vậy; bao năm qua, Liên Ngữ Tương vẫn kiên định như cũ cho rằng Liên Tam là pháo hôi của lần xuyên không này, không chịu đặt nàng ta vào vị trí nữ phụ.

Hôm nay hình ảnh Liên Ngữ Hàm đứng chung một chỗ với Sở Vương làm nàng nảy sinh khủng hoảng, nàng thuyết phục mình đi tìm Liên Tam, bởi vì Sở vương không xứng với nàng ta, nên nàng có trách nhiệm khuyên can tiểu nữ hài Liên Tam vừa rơi vào lưới tình.

Có lẽ có chút lòng riêng, nhưng chính nàng không dám đối mặt.

“Cho nên, đêm hôm khuya khoắt tỷ tới tìm ta, để nói cho ta biết, Sở vương là người phong lưu, thiệp thất thông phòng một đống lớn, còn có mấy thứ xuất tử nữ, bảo ta không nên gả cho hắn?” Liên Tam đại khái tổng kết một chút những gì Liên Ngữ Tương vừa nói, ánh mắt nàng giống như nhìn con Đại Hoàng đang trông cửa.

Biểu tình của Liên Ngữ Tương thực chân thành tha thiết, chân thành tha thiết giống Vương Bảo Cường: “Tam muội muội, muội tuổi còn nhỏ, những thứ như mối tình đầu này, tỷ hiểu hết. Chỉ là Sở vương thật sự không xứng với muội, thân phận muội cao quý, dung mạo xuất chúng, việc tìm hôn phu không cần quá vội vã. Ai cũng nói nhân duyên là trời định, tỷ nghĩ tương lai muội nhất định sẽ tìm thấy phu quân của mình.”

Liên Ngữ Hàm cười, đôi mắt cong cong: “Liên Ngữ Tương, ta đã nói câu này chưa nhỉ, tỷ thật sự là một nữ nhân xảo trá đến cực điểm?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 40

L

iên Ngữ Hàm cười, đôi mắt cong cong: “Liên Ngữ Tương, ta đã nói câu này chưa nhỉ, tỷ thật sự là một nữ nhân xảo trá đến cực điểm?”

Trên mặt Liên Ngữ Tương rất cuộc không nhịn được, dáng vẻ trường tỷ tri tâm ngay lập tức có một vết rách. Dù sao cũng là con gái lớn lên dưới chủ nghĩa xã hội khoa học, vừa cảm giác lòng tự trọng bị tổn thương, nàng lập tức ném mục đích tương lai ra sau đầu, trả lời lại một cách mỉa mai: “A! Phóng nhãn nhìn lại, khắp kinh thành này dám tiểu thư khuê các đứng đắn ai mà không ‘Dối trá’ giống lời người? Bị người đánh giá dối trá đến cực điểm, trong mắt ta Tam muội muội cũng là người xảo trá không kém ai.”

Liên Tam cười nhạo một tiếng, lưỡi cãi nhau với nàng ta tổn nước bọt, không chút để ý khẽ nhắc mí mắt: “Ta mệt nhọc, Tam tỷ tỷ đi thong thả.” Sau đó lớn tiếng hướng ra gian ngoài gọi : “Người tới, tiền—— khách!”

“Người ——!” Một bụng châm chọc muốn nói bị nàng ta chặn lại, Liên Ngữ Tương tức giận tới ngã ngựa, đứng lên xoay người rời đi.

Trong phòng dạ minh châu bị lụa mỏng che phủ mờ lung, tản mát ánh sáng nhu hòa.

Liên Ngữ Tương đi đã lâu, Liên Ngữ Hàm lại vẫn ngồi như vậy, trong mắt không có tiêu cự, không biết đang suy nghĩ gì.

Đại nha hoàn Hồng Tụ bước chân khẽ khàng, trên tay cầm một cái khay màu hồng phấn in hình Khổng Tử mẫu đơn, trong khay là một chén cháo

đậu xanh hạt sen nấu với tôm nõn cùng mấy món ăn nhẹ. Nàng đặt từng món lên bàn nhỏ, ôn nhu nói: “Cô nương, ăn khuya nhé.”

Liên Ngữ Hàm lười biếng nhận thìa Bạch Ngọc, lơ đãng múc cháo. Bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Hồng Tụ, người bao nhiêu tuổi?”

Hồng Tụ đang đứng hầu ngân ra, đáp: “Nô tỳ mười tám.”

Trong phòng trầm mặc một hồi, Liên Ngữ Hàm giơ thìa lên, thìa ngọc được mài cực kỳ bóng loáng dưới ánh sáng đúng là có chút trong suốt. Nàng giống như vô tình nói một câu: “VẬY mà còn lớn hơn Lục Tụ một tuổi.” Quay đầu nhìn Hồng Tụ, nụ cười trên mặt ngây thơ: “Mười tám tuổi nên gả chồng rồi. Lục Tụ là tay chân đắc lực của chủ nhân nàng ta, có lẽ hôn sự không đến lượt ta bận tâm... Còn người? Muốn gả cho ai?”

Hồng Tụ chợt cảm thấy căng thẳng, thân thể phản ứng nhanh hơn đầu óc, “bịch bịch” một tiếng, hai đầu gối quỳ xuống đất, sắc mặt Hồng Tụ trắng bệch: “Nô tỳ vẫn muốn hầu hạ cô nương, cầu cô nương đừng đuổi nô tỳ đi!”

“Ta chỉ tùy tiện hỏi chút thôi, người gấp cái gì.” Liên Ngữ Hàm lại uống một ngụm cháo, sau chậm rì rì phân phó: “Đứng lên đi, đừng quỳ, mặt đất cứng như vậy, quỳ rất đau.”

Hồng Tụ run run đứng dậy, xiêm y sau lưng bị mồ hôi lạnh thấm ướt, nàng hít sâu một hơi, nhớ tới chuyện chính: “Cô nương, việc ngài muốn phía dưới đi thăm dò đã có kết quả, Kinh Giao Thanh Tâm Am quả thật có một nữ nhân Lý thị, mười bốn năm trước được đưa vào đó.” Dừng một chút, lại thêm một câu: “Không làm Lục Tụ phát hiện.”

“Mười bốn năm à...” Liên Ngữ Hàm nhắm chặt mắt, trên mặt vẫn là nụ cười thiên chân như vậy, ánh mắt trong veo đến mức trông thấy đáy: “Thật là trùng hợp, ta sắp mười bốn tuổi rồi.”

Nghe ngữ khí nhẹ nhàng, Hồng Tụ vẫn không dám đối mặt, thậm chí ngay cả ngẩng đầu liếc mắt nhìn tiểu chủ tử cũng làm không được. Nàng cực kì sợ vị tiểu cô nương vinh viễn nhìn không ra sâu cạn, rõ ràng là một thiên kim quý nữ chân không rời nhà, mà dường như chuyện gì cũng sáng tỏ, chuyện gì cũng nắm trong lòng bàn tay.

***

Một ngày trước khi hạ trại hồi kinh, Liên Ngữ Hàm bất ngờ biết được một tin tức ——

“Chàng xác định nói đến Hàn Lâm Việt?” Liên Ngữ Hàm khó có thể tin tưởng trừng lớn mắt: “Nhị biểu ca Hàn Lâm Việt của ta?” Đại kiêu công tử lớn lên trong đồng sơn phấn muốn tòng quân? Mặt trời mọc lên từ hướng tây à?

Lưu Diên buồn cười sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thuận tay rút một quyển sổ nhỏ trên ngực áo, bỏ vào trong tay nàng: “Đây, chính nàng xem đi, là ngoại tổ phụ nàng gửi đến, chung quy Nhị biểu ca của nàng tuổi vẫn còn nhỏ, có lẽ người trong nhà không yên lòng, đặc biệt đến bầm ta muốn đưa hẳn tới dưới trướng Cố tướng quân, coi như một bảo đảm.”

Đọc xong nội dung trong sổ con, Liên Ngữ Hàm vẫn khó có thể tin: “Sao lại là bây giờ? Ta nhớ rõ đời trước sau khi hẳn không lấy được Liên Ngữ Tương mới tới biên cương, khi đó hẳn phải 18, 19 tuổi, hiện tại, hẳn mới 16 tuổi thôi nha!”

Lưu Diên giật mình, đời trước hẳn không quá chú ý vị biểu ca này của tiểu nha đầu, cho nên không biết những chuyện này.

“Chúng ta sửa lại nhiều chuyện như vậy, thời gian của hẳn ít một chút đâu có sao.” Lưu Diên ôm sát thân mình thơm thơm mềm mềm của tiểu cô nương, cọ cọ bên tai nàng tỏ vẻ trấn an.

Liên Tam thở dài, ánh mắt phức tạp: “Chắc chàng không nhớ rõ, sau khi huynh ấy tới biên cương 10 năm chưa thềm trở về. quy mô Nhung Địch tiến công năm ấy, sau khi Sở vương xuất chinh khải hoàn, huynh ấy lại vô thanh vô tức chết ở biên cương, không tìm được thi cốt.” Nàng không muốn phải nhìn kết cục như vậy một lần nữa, nên dang tay, ngăn cản hấn gập lại Liên Ngữ Tương, không nghĩ tới...

Việc này Lưu Diên không biết nên an ủi nàng thế nào mới tốt, cẩn thận dò xét sắc mặt nàng, bệ hạ anh minh thần võ thử thăm dò mở miệng: “Kia... Ta bác bỏ việc này, không cho hấn đi nữa?”

“Chàng lấy lý do gì bác bỏ?” Liên Tam lại thở dài một hơi, “Ngoại tổ phụ của ta làm người thanh chính, cả đời cần cù, ông chưa từng yêu cầu chàng làm chuyện gì, lần này chàng lại bác bỏ, mặt mũi ông biết bỏ vào đâu?”

Cũng đúng, chung quy Lưu Diên không phải hôn quân, Liên Tam không phải họa thủy, hai người đều hiểu rất rõ ràng, rất nhiều việc không thể làm theo ý mình.

Nhìn tiểu tâm can thở dài, tim Lưu Diên cũng ê ẩm, nghĩ tới nghĩ lui, hấn lại ra một chủ ý dở hơi: “Muốn ta giao cho biểu ca nàng một nhiệm vụ không, để hấn một mình ra kinh, sau đó phái người mai phục trên đường ra khỏi kinh thành, khi biểu ca nàng đi qua nguy trang thành sơn tặc nhảy ra, đả thương hấn...”

“Phi!” Liên Tam cô nương không chút do dự trợn trắng mắt nhìn hấn, ghét bỏ nói: “Chủ ý tệ hại quá!”

Bệ hạ ủy khuất: “Vậy nàng nói phải làm thế nào giờ!”

Liên Ngữ Hàm bất đắc dĩ cười cười: “Còn có thể làm sao, để huynh đi đi, sinh tử có mệnh phú quý nhờ trời, chàng lén bảo Cố lão tướng quân quan tâm biểu ca hơn một chút là được, đừng để huynh ấy ra tiền tuyến.”

Lưu Diên khẽ hôn khuôn mặt nhỏ nhắn, cười nói: “Việc này quá đơn giản, chỉ cần nói một câu là xong.”

***

Hàn Lâm Việt đi thực gấp, Cố lão tướng quân đóng giữ U châu, mà U châu cách nơi đây ngàn dặm, từ kinh đô đến U châu, theo cách đi thường thường ít ra mất hai tháng. Mùa đông ở mười sáu châu Yến Vân rất lạnh, để tránh gặp phải mùa đông băng thiên tuyết địa, Hàn Lâm Việt hạ mạt (cuối hè) đã xuất phát —— gần như đúng lúc Liên Tam trở về từ Thượng Lâm Uyển.

Hàn thị rất yêu thương đứa cháu ngoại này, sau khi biết hẳn tới biên cương, nước mắt không biết rơi bao nhiêu, một bên gạt lệ một bên vội vàng tự tay may cho hẳn xiêm y thật dày, đợi đến ngày đưa tiễn, chỉ một mình Hàn thị đã chuẩn bị được một bao y phục lớn đến mức khó tin.

Liên Ngữ Hàm đã lâu không gặp Hàn Lâm Việt, lần gặp này lại là ly biệt. Nàng nhìn thiếu niên trước mắt chẳng biết từ lúc nào đã trở nên anh khí bừng bừng, ngực khó chịu nặng trĩu, một phòng nữ nhân đang khóc, nàng bị tiếng khóc ép tới không thở nổi, xoay người lặng lẽ ra cửa.

Hàn Lâm Việt vẫn muốn lén trò chuyện với cô biểu muội yếu ớt này, xui xẻo không tìm được cơ hội. Từ khi tin hẳn muốn rời kinh được truyền ra, cơ hồ mỗi ngày đều bị nữ nhân bao quanh, ba nữ nhân của phủ Thọ Dương Hầu từ già đến trẻ, có cơ hội liền kéo hẳn đến trước mặt ôm khóc, khóc đến độ hẳn cũng muốn khóc.

“Biểu muội, đã lâu không gặp.” Hàn Lâm Việt đứng chặn phía trước nàng, nở nụ cười khoe hàm răng trắng bóc.

Liên Ngữ Hàm tinh tế đánh giá hẳn, phát hiện chẳng biết từ lúc nào, hẳn đã cao hơn mình một cái đầu, nàng còn phải ngẩng đầu mới nhìn tới khuôn mặt Hàn Lâm Việt.

“Đã lâu không gặp, sao lại cao như vậy chứ.” Liên Ngữ Hàm nhìn thấy hân trong lòng sẽ rất khó chịu, ngữ khí nói chuyện cũng có chút phức tạp.

Hàn Lâm Việt cho rằng nàng tức giận, vội cười nói: “Muội còn nhỏ hơn ta mấy tuổi, qua hai năm nữa muội sẽ cao giống ta thôi. Nói không chừng chờ ta trở lại, còn phải ngửa đầu nhìn muội đó!” Vẫn là giọng dỗ tiểu muội muội.

Liên Ngữ Hàm bỗng nhiên càng tức mình, nhìn thẳng vào mắt hân: “Sao huynh muốn đi U châu? Trong kinh không tốt sao?”

“Tốt chứ, trong kinh đương nhiên là tốt rồi.” Hàn Lâm Việt biết tính tình của nàng, nghĩ nàng luyện tiệc mình, vì thế khoan dung cười cười, nhẹ nhàng sờ đầu nàng: “Trong kinh phồn hoa cẩm tú, ca múa mừng cảnh thái bình, tất nhiên là tốt. Lúc trước ta chỉ nguyện mình cả đời ở lại trong hậu viện phủ, bọn tử tử muội muội đều ở cùng với ta. Nhưng mấy năm nay, ta và tổ phụ tổ mẫu đi rất nhiều nơi, gặp qua rất nhiều chuyện lạ, sau đó mới phát hiện, vạn dặm giang sơn, ta vẫn ru rú nơi góc nhà, cả đời trôi qua tầm thường, cuối cùng có gì hay ho?”

“Nam nhi chí ở bốn phương, ta không nghĩ mình có thể làm gì, chỉ là xuất thân của ta như thế, Hàn gia vốn được hưởng rất nhiều hoàng ân, nay Đại ca xuất sĩ đồ, ta đây liền tòng quân bảo vệ quốc gia!” Ánh mắt Hàn Lâm Việt sáng rực rỡ không thể nhìn thẳng, hân xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Tam, trêu ghẹo nói: “Bây giờ muội luyện tiệc biểu ca, nói không chừng tương lai muội sẽ tự hào vì biểu ca đó!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 41: Chương 41

G

Ờ muội luyện tiếc biểu ca, chưa biết chừng tương lai muội sẽ kiêu ngạo vì người biểu ca này!”

Đôi mắt hấn trong veo sáng ngời, tràn ngập nhiệt huyết, hào hùng vạn trượng. Lời Liên Ngữ Hàm định nói đã đến môi lại quay ngược về, cuối cùng nàng chỉ cười nhìn về phía hấn: “Sẽ có một ngày như vậy.”

Ngày đưa tiễn, gió nhẹ, Thập Lý Đình ngoài thành, thiếu niên một thân áo trắng phóng ngựa đi, không hề quay đầu.

Bên trong đình toàn tiếng khóc, cuối cùng đến Hàn Cửu Cửu trước nay nghiêm túc, trầm lặng, viền mắt cũng hồng hồng, nhẹ nhàng nâng tay áo lau khóe mắt. Phu thê Thọ Dương không đến, Hàn Cửu Mụ và Hàn Thị tựa vào nhau khóc thành lệ nhân, Liên Ngữ Hàm lẳng lẳng đứng thẳng, nhìn về phương xa ——

Ta không biết lúc này là đúng hay sai, chỉ mong huynh bình an trở về, đừng để ta thất vọng về huynh một lần nữa.

Khi ngồi trên xe ngựa hồi phủ, Hàn Thị đã lau khô nước mắt, cảm xúc cũng tốt hơn chút xíu. Thấy Liên Ngữ Hàm nghiêng đầu nhìn bà, Hàn Thị ôm nàng vào lòng thở dài: “Sinh con trai đúng là không tốt, không buông tay sẽ hại hấn, buông tay thì trong lòng như bị cắt một miếng thịt.” giày vò Liên Tam một hồi, “May mà mẹ sinh khuê nữ nha...”

“Nhưng con rồi sẽ gả cho người ta.” Liên Tam cười, má cọ cọ lòng bàn tay mẫu thân.

Hàn thị vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, cười mắng: “Bây giờ con mới tí tuổi, đã muốn gả cho người ta rồi!” Cố tình giả vờ giận tái mặt, bà trừng mắt hù dọa nàng: “Nói thật cho con biết, mẹ và cha con tính cả rồi, đời này không gả con cho kẻ khác. Mẹ chưa làm mối cho Trọng Lê ca ca của con, vì chờ con đó!”

“Hứ!” Liên Ngữ Hàm bé nhỏ trợn trắng mắt: “Con không tin đâu. Hôm kia cha còn nói với con, ca ca nhà Thẩm gia tới kinh, bảo con chiêu đãi huynh ấy. Cha còn bảo năm nay cha định thu một đám đệ tử, để con chọn lựa cẩn thận!”

Hàn thị thích cười, vốn cố tình làm mặt cau có đã khó chịu, lúc này bà không nhịn được bật cười. Hai mẹ con chạm đầu vào nhau cười rữ rượi, một lúc lâu sau mới ngừng.

Xe ngựa đi trên ngự phố, đường phố hơi im lặng.

Tiếng cười trong xe dần tắt, Liên Ngữ Hàm tựa vào lòng mẫu thân, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, có phải cha bệnh nặng không?” Ngày xưa Liên Thế Giác cực kì làm vợ yêu hãnh diện, chuyện của phủ Thọ Dương Hầu ông luôn có mặt. Ngày lễ ngày tết chưa bao giờ thiếu lễ vật, nhưng hôm nay cháu trai bên ngoại Hàn thị rất thương yêu rời kinh đến biên cảnh, ông không tới.

Hàn thị sững sốt, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng: “Con đừng đa tâm, chẳng qua cha con cảm mạo ho khan chút xíu. Hôm nay là mẹ bảo ông ấy đừng ra ngoài, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, có lòng là được. Lâm Việt không so đo mấy thứ này.”

“Hai người lừa con.” Giọng nói Liên Ngữ Hàm yếu ớt, lông mi thật dài như lông chim rủ xuống: “Con đã là người lớn.”

Hàn thị ôm nàng khuyên lơn: “Tất nhiên mẹ biết con là đại nhân, con thông minh từ nhỏ, không ai dám lừa con. Thân thể cha con thật sự không có gì đáng ngại, chỉ là trước kia ông ấy quá say mê đọc sách, bị thả ra ngoài rên

luyện mấy năm ăn không ít khổ cực, trụ cột có chỗ thiếu hụt, tuổi càng lớn càng thể hiện rõ. Nếu không, đêm đó ông ấy chỉ hứng ít gió, đã bắt đầu ho khan.”

Lời này nửa thật nửa giả Liên Tam phân biệt rõ, trên mặt lại lộ ra thần sắc thoải mái: “Thế thì con yên tâm.”

Những ngày kế tiếp, Liên Ngữ Hàm không ra ngoài, lướt qua cha mẹ, trực tiếp đi xin tổ phụ An quốc công, để An quốc công viết sớ con xin nghỉ ốm thay Liên Thế Giác. Một bên là yêu cầu của cháu gái nhỏ thương yêu nhất, một bên là thân thể con trai, sao lão công gia không đồng ý, lúc này đề bút viết, dùng danh nghĩa Liên Thế Giác trình lên.

Nhạc phụ bị bệnh muốn tĩnh dưỡng, Lưu Diên vừa thấy liền phê chuẩn ngay, còn cực kì tri kỷ cho thêm ngày nghỉ, ghi chú rõ là nghỉ có lương, để Liên ái khanh ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, khỏi bệnh hãy đi làm.

Đến khi Liên Tam gia biết thì tất cả mọi việc đã xong. Ông đành thở dài một tiếng, cười khổ uống một hơi cạn sạch chén thuốc khuê nữ bảo bồi tự mình bưng đến.

Liên Tam xuất mã, một kiêu hai.

Liên Thế Giác là nữ nhi nô, lời nữ nhi nói có tác dụng hơn thánh chỉ. Liên Ngữ Hàm sắp xếp cho ông thời khóa biểu nghỉ ngơi nghiêm nghị, không cần giám sát, ông đã tự giác tuân thủ. Hàn thị nhìn mà dở khóc dở cười.

Đợi đến lúc Thấm Hi nhập kinh, sắc mặt Liên Thế Giác đúng là hồng nhuận hơn lúc bệnh. Nhưng chỉ mình ông biết, năm đó thứ dược hung hãn kia đã phá hỏng cơ thể ông, cẩn thận điều dưỡng không lo về tuổi thọ, có điều muốn mạnh khoẻ thì bất khả thi.

Liên Ngữ Hàm lâu lắm không bước chân ra khỏi nhà, không biết nhiều chuyện bên ngoài. Ngay cả chuyện bên trong phủ An quốc công, nàng cũng

biết rất ít. Nàng còn không biết, khi nàng chuyên tâm canh chừng trong nhà, Liên Ngữ Tương như ngựa không ngừng vó, hoàn toàn hiểu biết về Sở vương, đang sai bước tiến về vị trí “đắc địa” hồng nhan tri kỷ có thể tiến công cũng có thể lùi lại dễ dàng.

Hôm đó chính là ngày Thẩm Hi đến báo phỏng phủ An quốc công. Đầu tiên hẳn đến ngoại thư phòng, An quốc công, Liên nhị gia và Liên Tam gia đều ở đó. Liên lão đại công vụ bận rộn, không thể phân thân, tiểu cữu tử (em vợ) của Liên Tứ gia đón dâu, ông dẫn Tứ phu nhân và Liên Ngữ Yên đến nhà nhạc phụ.

An quốc công sớm lên nói với Tần lão phu nhân, lúc này ánh mắt nhìn Thẩm Hi có thêm vài phần ý tứ xem cháu rể —— đương nhiên vì Liên Ngữ Hàm.

Liên Thế Giác cũng biết ý mẫu thân, sớm nghe về nhân phẩm, tài hoa của Thẩm Hi này, ông vô cùng hài lòng. Hôm nay gặp mặt phát hiện hẳn đẹp trai tài giỏi, là một nhân tài, lại thêm cách ứng đối thông dong không nhanh không chậm, dường như trong lòng chứa cả mảnh thiên địa. Ông càng hài lòng hơn, thầm suy tư quay về sẽ bàn qua với thê tử.

Ngược lại là Liên nhị gia, ông ta chẳng biết trong lòng hai cha con An quốc công cong cong vẹo vẹo, nhưng ông ta cũng có khuê nữ. Mọi mặt của Thẩm Hi đều thập phần xuất chúng, chớ trách An quốc công và Liên Thế Giác càng xem càng vừa lòng, cả Liên nhị vốn không có ý cũng động tâm.

Nghĩ như vậy, đợi đám người nói chuyện xong, Thẩm Hi muốn đến hậu viện báo kiến Tần lão phu nhân, ông ta chủ động cười nói: “Vừa vặn có Thành Tiêu ở đây, không bằng để Tiêu nhi dẫn Trầm hiền chất đi.”

Vẫn đứng trong góc làm nền, Liên Thành Tiêu đột nhiên bị gọi tên, giật mình, tròn tròn mắt nhìn cha mình nửa ngày không phản ứng kịp.

Liên lão Nhị nhìn dáng vẻ này của hãn lại nổi giận. Bây giờ ông ta không phải chỉ có một mình Liên Thành Tiêu là con trai, đối với đích tử vẫn được cưng chiều bắt đầu có chút nghiêm khắc, trừng mắt nhìn hãn một cái, không tiện răn dạy trước mặt người khác, đành dờn tầm mắt, nói với Thẩm Hi: “Thành Tiêu lớn hơn cháu hai tuổi, năm sau cũng đi thi. Hai nhà chúng ta có quan hệ thông gia, các cháu lại đồng niên, nên thân thiết với nhau hơn!”

Thẩm Hi ôn hòa nhìn Liên Thành Tiêu, khẽ mỉm cười gật đầu: “Thế thúc nói đúng.”

Trên đường đi, Liên Thành Tiêu không thấy có trường bối, lập tức như cá gặp nước, thoáng cái hoạt bát hơn hãn, cười hì hì nói chuyện với Thẩm Hi. Hãn được dạy dỗ tốt, kiến thức không kém, nhất thời Thẩm Hi cười chân thành hơn mấy phần.

Chợt nói đến việc sang năm dự thi, vẻ mặt Liên Thành Tiêu đau khổ, thở dài: “Ta không có thiên phú đọc sách. Trước kia Đại ca và Trọng Lê ca còn đi học cùng ta, học vấn của hai người đã vượt qua ta mấy con phố. Hai người họ đi thi đương nhiên không thành vấn đề, đối thành ta thì quá khó khăn!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 42

T

a không có thiên phú đọc sách. Trước kia Đại ca và Trọng Lê ca còn đi học cùng ta, học vấn của hai người đã vượt qua ta mấy con phố. Hai người họ đi thi đương nhiên không thành vấn đề, đối thành ta thì quá khó khăn!”

Trong lời nói lộ rõ sự oán hận, Thẩm Hi nghe xong không biết nên nói gì mới tốt, đành cười cười, chuyển câu chuyện: “Nghe huynh nhắc tới Trọng Lê, là nghĩa tử của Tam thế thúc ư?”

Liên Thành Tiêu gật gật đầu: “Trọng Lê ca họ Tạ tên có một chữ An, Trọng Lê là tự của huynh ấy. Tuy ở chỗ chúng ta không thịnh hành gọi tên tự, nhưng khi huynh ấy vào nhà chúng ta, cách xưng hô với những người cùng thế hệ khó tránh khỏi có chút xấu hổ. Tam muội muội dẫn đầu gọi tên tự huynh ấy, dần dà, mọi người đều gọi như vậy.”

Thẩm Hi khẽ vuốt cằm, vẫn có chút khó hiểu: “Thành Tiêu, thứ cho ta mạo muội —— trước khi ta nhập kinh từng nghe tổ phụ nói về tình hình gần đây của nhà huynh. Nghe nói Trạ đại ca ba năm trước từng thi hội, cuối cùng được Nhị Giáp, đứng thứ hai mươi. Nhưng, Trọng Lê huynh này, ta chưa từng nghe người ta nhắc tới thành tích huynh ấy. Hôm nay nghe mấy thế thúc nói, hình như có nhắc tới Trọng Lê huynh đang ở Hàn Lâm...”

Liên Thành Tiêu cười sang sảng: “Đó là vận may của Trọng Lê ca. Nếu kể nguyên nhân thì quá dài, lại liên lụy đến một số việc của nhà ta, khó mà nói cho đệ hiểu. Tóm lại là Trọng Lê ca lọt vào mắt xanh của Thánh Thượng, huynh ấy chưa thi Đình đã được trực tiếp ban chức quan. Mấy năm nay Trọng Lê ca làm rất tốt, đang là thị độc trong Hàn Lâm Viện, chức vị chánh lục phẩm, còn lợi hại hơn Đại ca thứ cát sĩ!”

Đã là chánh lục phẩm?! Trong mắt Thẩm Hi lóe lên sự kinh ngạc, trên mặt vẫn mang nụ cười tằm gió xuân: “Không thể nói như vậy, thứ cát sĩ tuy phẩm vị thấp, lại là chức vị thanh quý. Từ khi khai quốc đến nay, không biết có bao nhiêu vị thủ phụ đi lên từ thứ cát sĩ. Đợi tuổi Trạm đại ca lớn hơn, đưa ra ngoài lịch lãm mấy năm, chưa biết chừng ngày sau huynh ấy vào thẳng Nội Các.”

Liên Thành Tiêu cười không nói —— dù sao cũng là xuất thân thế gia, chút nhân giới ấy vẫn có. Đương nhiên hẳn biết thứ cát sĩ thanh quý mà tiền đồ không thể đong đếm, chỉ nói vậy mà thôi. Ngược lại Thẩm Hi tuổi mới mười tám, trước chỉ nghe nói hãnh tài hoa hơn người, tướng mạo xuất chúng, vốn tưởng rằng là tài tử bình thường thanh cao tự giữ mình, không ngờ vẫn để ý tiểu tiết.

Hai người nói nói cười cười, đi qua một lối rẽ, ở con đường khác hiện lên vài bóng người, cầm đầu là một mỹ phụ nhân chừng hai mươi, hai tiểu nha hoàn đi theo sau.

Phụ nhân kia thấy ở đây có bóng dáng nam tử, bước chân hơi ngừng, dường như chần chừ không biết có nên tiếp tục đi về phía này không. Khi thấy rõ là Liên Thành Tiêu, nàng mới cất bước tiến lên, hơi cúi người với Liên Thành Tiêu, trong miệng ân cần thăm hỏi: “Chào Nhị thiếu gia.”

Thấy rõ người tới, nụ cười trên mặt Liên Thành Tiêu lập tức nhạt bớt, khách khí trả lời: “Chào Tiết di nương.”

Phụ nhân xinh đẹp bị gọi là Tiết di nương kia hơi nâng mắt, không nhìn Thẩm Hi, chỉ cười hỏi: “Thiếu gia đi đâu vậy?”

Liên Thành Tiêu nguyên bản định kéo Thẩm Hi đi, nghe vậy không thể không dừng bước, thân nhiên nói: “Từ ngoại thư phòng đến, phụng mệnh lệnh của phụ thân dẫn Trầm thế huynh đến gặp lão phu nhân.”

Tiết di nương dường như không phát hiện hấn không kiên nhẫn, trên mặt vẫn cười dịu dàng ân cần, mắt cong cong hướng về phía Thẩm Hi: “Hóa ra vị này là Thẩm công tử.” Nàng vỗ nhẹ tay mình, “Vậy thiếu gia mau đi đi, chớ khiến lão thái thái chờ sốt ruột.”

Liên Thành Tiêu đành mặt gật đầu, kéo tay áo Thẩm Hi, nhanh chóng rời đi.

Đến khi rẽ qua khúc ngoặt, Liên Thành Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm, thấy vẻ mặt Thẩm Hi lạnh nhạt, chẳng biết tại sao hấn cảm thấy có chút xấu hổ, tay siết thành quyền lúng túng nói: “Xin lỗi, để đệ chê cười.”

Thẩm Hi thoáng ngạc nhiên nhìn hấn: “Cái gì chê cười?”

Liên Thành Tiêu ngẩn ra, lập tức biết đây là chỗ đáng quý của Thẩm Hi, không khỏi cười khổ một tiếng: “Đệ không cần sợ ta xấu hổ, việc này đã gặp nhiều, muốn xấu hổ cũng không xấu hổ nổi.” Trong lòng hấn thầm cảm ơn Thẩm Hi; trước đó có ba phần thân cận lập tức tăng lên bảy phần, không sợ không quen mà ra vẻ thân thiết, hấn trực tiếp phun mật vàng: “Vốn dĩ nhà chúng ta quy củ nghiêm, đích thứ rõ ràng, chỉ là...”

Thật ra Thẩm Hi không muốn nghe những bí mật trong nội trạch, hai người bọn họ mới biết nhau chưa đến một ngày! Thấy lời Liên Thành Tiêu định nói kế tiếp có vẻ khó mở miệng, Thẩm Hi lập tức định “săn sóc” bảo hấn đừng nói nữa. Ai ngờ Liên Thành Tiêu thở dài, miệng cực nhanh phun ra toàn bộ bát quái của nhà mình ——

“Thân phận Tiết di nương kia rất đặc thù, vốn là thân muội tử (em gái ruột) của ta cứu về, sau này coi như nha hoàn trong phòng muội muội ta. Ai ngờ họ Tiết kia thủ đoạn rất cao, không biết sao gian dứ với cha ta, đến khi bị phát hiện thậm chí có bầu mấy tháng... Sau này nàng sinh Tứ đệ của ta, được thăng làm di nương, tuy rằng thủ đoạn không quang minh, dù sao

cũng nuôi nhi tử nên bọn tiểu bối chúng ta thấy nàng cũng cho vài phần mặt mũi.”

Thẩm Hi cứng họng, vốn dĩ hần nghĩ nghe thì nghe, dù sao chỉ là mấy chuyện con con về đàn bà trong nội trạch, không ngờ chuyện xưa còn ly kỳ hơn hần tưởng, thật thật là... Thế giới rộng lớn, không thiếu chuyện lạ lùng.

Càng thú vị hơn, tính tình Liên nhị thiếu gia đúng là thẳng thắn quang minh, sau lưng nói đến chuyện mất thể diện của nhà mình mà chẳng hề nghiêm túc. Thẩm Hi nghe đã xấu hổ, dù sao cũng là chuyện của trưởng bối, nhưng Liên Thành Tiêu không thèm để ý chút nào.

Lại liên tưởng đến lời hần vừa nói. Muội muội hần —— hần là nhị cô nương, đem một nữ tử cứu bên ngoài lai lịch không rõ vào phủ, còn sắp xếp làm nha hoàn trong phòng mình! Sao thiên kim tiểu thư có thể làm ra việc đó?!

Gia tộc bọn họ cực kì chú trọng, nha hoàn có thể vào phủ có ai không trải qua ngàn chọn vạn tuyển, dạy dỗ rồi lại giáo dục đầy đủ? Càng miễn bàn tới những nha hoàn được vào hầu hạ trong phòng chủ tử, không ai không được thuộc hạ đặc biệt dạy dỗ từ lâu.

Liên tưởng đến hành động của Nhị phòng, có vẻ không thích hợp giao hảo. Thẩm Hi thầm hạ quyết tâm, cho dù muốn thiết lập quan hệ tốt với phủ An quốc công, cũng phải tránh Nhị phòng!

Ngược lại trong phòng Tần lão phu nhân đang náo nhiệt, ngoài Tứ phòng, các phu nhân cô nương đều ở đây, còn có hai chất nữ nhà mẹ đẻ Nhị phu nhân đến chơi phủ An quốc công, oanh oanh yến yến tụ hội.

Liên Ngữ Hàm bị Hàn thị kéo đến đây đợi nửa ngày, ngay cả cọng lông Thẩm Hi cũng chưa nhìn thấy, sớm không kiên nhẫn, sắc mặt âm trầm có thể mài ra mực. Bên kia hai chất nữ nhà mẹ đẻ Nhị phu nhân không hề phát

giác, đang hi hi ha ha cười đùa với Liên Ngữ Tương, thường cố tình sáp lại gần lão phu nhân.

Liên Ngữ Dung đã mười sáu, trước đó không lâu vừa đính ước, đang chuẩn bị đồ cưới, ước chừng cuối xuân sang năm sẽ xuất giá. Nàng là người biết nhìn sắc mặt nhất trong bốn cô nương, trời sinh bản tính dịu dàng thùy mị, gặp Liên Ngữ Hàm không kiên nhẫn, liền sẵn sóc tiến lên hỏi: “Tam muội cảm thấy ở trong phòng bực bội? Vừa vặn tở không thoải mái lắm, chi bằng hai ta đi dạo trong vườn một chút?”

Liên Ngữ Hàm nhìn nàng một cái, sao cũng được đồng ý, bị nàng ta khoác tay, tiến lên nói với Tần lão phu nhân muốn ra ngoài hít thở một lúc. Tần lão phu nhân thấy dáng vẻ Liên Tam lười biếng, không có tinh thần, nhất thời đau lòng, làm gì có chuyện không đồng ý. Thậm chí sau khi hai người ra ngoài, bà đặc biệt dặn dò nha hoàn đến truyền lời “Nếu không thoải mái thì về nghỉ đi, dù sao đều là người cùng thế hệ, tiểu tử Thẩm gia tất nhiên không để ý”.

Nghe được lời này, Liên Tam không thềm ra vườn, trực tiếp quay về viện của mình. Còn Liên Ngữ Dung là cô nương đã đính thân, vốn hôm nay gặp mặt Thẩm Hi là vì Liên Tam, những người khác đều làm nền, nên nàng ta không thấy Thẩm Hi cũng không gây trở ngại.

Ngược lại Liên Ngữ Tương và hai vị biểu cô nương ngồi trong phòng, liếc thấy Thẩm Hi đều bị kinh diễm một phôi. Thiếu niên lang dung mạo tuấn tú, phong thần tuấn lãng khiến trái tim ba nữ tử đập loạn. Liên Ngữ Tương còn đỡ, hai biểu cô nương họ Trần kia hai má ửng hồng, đầu cúi thấp, muốn nhìn hẩn mà lại xấu hổ.

Liên Ngữ Tương cẩn thận quan sát Thẩm Hi, thấy hẩn cao lớn, vững chãi, khí độ bất phàm, lại nghĩ tới lúc trước nghe mẫu thân đề cập qua gia thế và tuổi tác của hẩn, trong lòng lập tức có ý nghĩ khác —— không thể nghi ngờ, đây là vị hôn phu tốt hơn cả Sở vương.

Nghĩ mà xem hai người bọn họ: Gia thế, dung mạo đều xứng đôi, tuổi tác tài hoa một chín một mười. Thứ hai Thẩm gia quản giáo đệ tử trong nhà cực nghiêm, trước khi chưa lập gia đình, có chính thể, đừng hòng có vợ bé, dù nha đầu thông phòng cũng hiếm thấy. So với Sở vương, sớm có trắc phi, thiếp thất thông phòng vô số, thậm chí còn có mấy đứa con thứ xuất, hẳn tốt hơn không biết bao nhiêu lần!

Liên Ngữ Tương vẫn giữ quan điểm của người hiện đại, hy vọng có thể tìm được cho mình một phu quân, một đời một kiếp chỉ có hai ta. Nếu thật sự không tìm thấy thì hy vọng càng ít thiếp thất càng tốt.

Nghĩ như vậy, bên môi Liên Ngữ Tương có chút ý cười, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Hi nhất thời có ý tứ khác.

Tác giả có lời muốn nói: Cô gái bán mình chôn cha rồi cuộc phát huy tác dụng!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 43

K

hi Thẩm Hi cáo từ, lão quốc công và Liên Tam gia hiển nhiên đều hết sức hài lòng về hẳn. Thậm chí Liên Thành Trạm và Tạ An tan tầm về nhà đúng lúc đụng phải hẳn sắp rời đi, ba người trẻ tuổi tán gẫu mấy câu, đều tán thưởng lẫn nhau.

Liên Ngữ Tương càng nhìn Thẩm Hi càng có cảm tình, lại nghĩ đến độ thích hợp giữa hai người, ngay cả bản thân nàng ta cũng cảm thấy đây là đối tượng hôn nhân trời cao đặc biệt sắp xếp cho mình. Trong bụng nàng vui sướng, trên đường trở về một mực im lặng tự hỏi làm cách nào hỏi thăm phẩm tính và tình cảnh trong hậu viện của Thẩm Hi, lười ứng phó đôi biểu tở muội kia.

Trải qua việc hôm nay, người lớn hai nhà đều lén có ý này, cho nên Hàn thị và Tần lão phu nhân mới là trọng điểm, Đại phu nhân Từ thị cùng Nhị phu nhân Trần thị nghe được ít tiếng gió, tự giác tới làm người tiếp khách.

Xem mặt hoàn tất, bỏ qua Đại phu nhân không có nữ nhi, trong lòng Nhị phu nhân khó chịu. Thẩm Hi thật sự là ứng cử viên số một để làm con rể. Nhân phẩm, dung mạo, gia thế, tài hoa không điểm nào không xuất chúng, tuy rằng bây giờ chưa thi hội, với tài hoa nổi danh của hẳn và tên tuổi Thẩm thị Tô Châu, tên đề bảng vàng là chuyện ván đã đóng thuyền. Một phu quân tốt như vậy, khỏi nói tiền đồ sáng lạn cỡ nào!

Trần thị càng nghĩ càng khổ sở, càng nghĩ càng bất bình —— Lòng lão công gia và lão thái thái nghiêng lệch đến tận trời! Rõ ràng bằng tuổi nhau, Tương nhi của bà còn lớn hơn Tam nha đầu mấy tháng! Mà trong mắt mọi người đều chỉ có hôn sự của Tam nha đầu, chẳng ai hỏi đến Tương nhi của

bà! Bà làm mẹ cũng không có cách nào, còn phải cười ha ha vui vẻ trước mặt lão thái thái, xem phu quân cho Tam nha đầu!

Cảm thấy lòng như có lửa đốt, Trần thị đóng cửa lại, gục xuống bàn khóc nức nở, hận trượng phu vô dụng, không có tiếng nói trong nhà; vừa hận nhà mẹ đẻ mình không tốt, chỉ biết tống tiền chiếm tiện nghi, cưới con không trợ giúp nửa phần; cuối cùng còn hận lão quốc công bất công, đều là cháu gái ruột, đãi ngộ khác nhau một trời một vực... Khóc đến độ ruột gan đứt từng khúc.

Đúng lúc Liên Ngữ Tương vì chuyện chỗ ở của biểu tỷ muội Trần gia đến tìm mẫu thân. Vào viện, nàng phát hiện cửa phòng ngủ đóng chặt, không ít nha hoàn vú già đứng ngoài sân, trên mặt lo sợ hoặc mờ mịt.

Liên Ngữ Tương cau mày, tiến lên giọng lạnh lùng nói: “Lui xuống hết đi, nên làm gì thì làm cái đó, đứng hết đây làm cột à!”

Hạ nhân trong viện Nhị phòng chưa từng thấy Nhị cô nương mặt hầm hầm giận dữ như vậy, tan tác như chim muông, chỉ trong chớp mắt sân sạch bóng người.

Liên Ngữ Tương tưởng lại vì chuyện phụ thân và Tiết di nương cùng thứ tử kia làm Trần thị mất thể diện, đứng tại chỗ hít thở hồi lâu, lúc này mới đẩy cửa phòng ngủ, bước vào.

Trần thị nghe có tiếng cửa mở, ngẩng đầu lên nhìn, thấy nữ nhi mình đau lòng nhất, nước mắt càng không ngừng rơi: “Tương nhi... Tương nhi số khổ của mẹ...”

Liên Ngữ Tương đau xót trong lòng, nháy mắt rơi lệ, nhào lên trước quỳ trước mặt Trần thị, khóc không thành tiếng: “Mẹ, đều tại con không tốt, đều tại con không tốt! Nếu không phải tại con...”

“Con mẹ nói gì thế!” Trần thị vừa nghe lời này, không khóc nữa, nâng nữ nhi dậy, phủ bụi trên váy nàng, bi thương nói: “Liên quan gì đến con? Con là hảo hài tử, từ nhỏ hiểu chuyện, trưởng thành có tri thức hiểu lễ nghĩa, mọi thứ đều đứng đầu. Khấp kinh thành ai không khen con tốt?” Bà lại chảy nước mắt, “Cổ tình chui ra từ bụng mẹ... Cha con không được coi trọng, mẹ cũng không phải là con dâu ruột của lão thái thái, liên lụy con theo chúng ta chịu khổ, mọi chuyện đều phải thấp hơn Tam phòng một cái đầu...” Khóc không thành tiếng.

Liên Ngữ Tương ngạc nhiên trong chốc lát, phát hiện hình như mình đoán sai, không phải mẫu thân tức giận vì Tiết di nương. Nàng là người cực kỳ linh hoạt, nghe được vài câu liền có chút suy đoán, không khỏi chần chờ đặt câu hỏi: “Mẹ, cái Tam muội muội có con đều có, mẹ nói là...”

Trần thị lấy khăn lau nước mắt, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, thê lương nói: “Tam nha đầu có nhiều thứ lắm, sao con so sánh được? Hôm nay hậu sinh Thẩm gia kia tới cửa, con nói tại sao tất cả chủ nhân trong phủ ta đều đi gặp?”

Liên Ngữ Tương có một dự cảm không tốt, hai mắt nàng mở to, không thể tin: “Chẳng lẽ xem con rể cho Liên Ngữ Hàm?”

Trần thị dùng khăn che mắt, vừa khóc vừa gật đầu.

Lặng im, im lặng thật lâu.

Liên Ngữ Tương rốt cuộc cảm nhận được tâm trạng của mẫu thân. Không cam tâm và oán hận, ùn ùn kéo đến, gần như chìm chết nàng.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng nước nở đứt quãng của Trần thị, Liên Ngữ Tương không nói lời nào.

Phảng phất như qua một thế kỷ, Liên Ngữ Tương rốt cuộc tìm được giọng nói của mình. Giọng nàng nhẹ bằng, không biết nói cho Trần thị hay nói

cho bản thân nghe: “Nhân duyên do trời định, dù nhìn thay nàng thì sao, nam chưa cưới nữ chưa gả. Chuyện tương lai, ai biết được?”

***

Thẩm Hi đến, khiến Tạ An không thể không bắt đầu nhìn thẳng vào một vấn đề —— muội muội của hắn trưởng thành, đến tuổi có thể thành thân.

Thật ra mấy năm nay, bất luận là hạ nhân bên trong phủ hay đồng nghiệp trên triều đình, vẫn lưu truyền tin đồn “Nghĩa tử của Liên Tam là đồng dưỡng phu* của Vĩnh Ninh quận chúa”. Đối với tin đồn này, Tạ An giả vờ như không nghe thấy. Không ai làm sáng tỏ, một là càng làm sáng tỏ tin đồn, nó càng truyền thái quá; hai là, trong đương sự quả thật có người âm ý định này.

(Đồng dưỡng phu: Phu quân nuôi từ bé)

Trước đây Tạ An là thiếu niên tốt hiền lành dịu dàng, hiện tại là thanh niên tốt dịu dàng hiền lành.

Đối với Liên Ngữ Hàm, chính hắn cũng không biết có bao nhiêu tình yêu nam nữ, chỉ là tính tình hắn ôn hòa, hay ngượng, còn Liên Ngữ Hàm cao ngạo, thẳng thắn. Nên từ lúc Liên Tam là cô bé, hắn đã thành thói quen nghe lời Liên Tam cô nương.

Tuy rằng sau này nhập sĩ, lịch lãm trong quan trường, kiến thức tăng thêm không ít, nhưng việc Liên Tam nói gì hắn nghe nấy chưa từng thay đổi. Hơn nữa Hàn thị cố tình chỉ dẫn hắn, khiến hắn hiện tại không chỉ có thể xử lý công vụ trên tay mình, còn có bàn tay khéo léo quản lý việc trong nhà...

Hiểu rõ Tạ An như vậy, không biết tốt hơn nhóm vương tôn công tử bên ngoài bao nhiêu lần. Trong lòng hai vợ chồng Liên Tam gia và Hàn thị đều ưng, chỉ sợ hai đứa bé không muốn, cố ghép thành đôi vợ chồng bất hoà thì nguy to!

Tạ An không tình nguyện ư? Đáp án đương nhiên là không.

Lúc này thanh niên tốt Tạ An đang ở trong phòng Liên Tam muội muội, cầm hà bao mình mới làm đưa cho Liên Tam cô nương, có chút ngượng ngùng nói: “Hà bao lần này huynh điểm tuyệt thêm nam châu, thêu phượng vờn mẫu đơn, cố ý dùng chỉ vàng thêu viền, có thể phối với xiêm y rực rỡ một chút.”

Liên Ngữ Hàm cầm xem, tán dương: “Tay nghề Trọng Lê ca ca càng ngày càng tốt!”

Tạ An cúi đầu cười nhẹ: “Dù sao kém hơn trong cung, trong cung thưởng nhiều thứ tinh xảo, mà muội lại thích mang theo mấy thứ ta làm...”

Liên Ngữ Hàm cẩn thận cất kỹ hà bao, đưa cho hắn một ly trà, trêu ghẹo nói: “Những thứ kia đều là tú nương thêu, có tay nghề tinh xảo thì sao, đâu thể so sánh với tâm ý của Trọng Lê ca ca?”

Hai câu lời ngon tiếng ngọt của nàng dỗ Tạ An tâm hoa nở phóng, hơi đỏ mặt ôn nhu nói: “Muội thích thì tốt, lần sau huynh thêu cho muội cái khăn.”

Liên Tam cười gật gật đầu, trong lòng nghĩ thầm —— có một ca ca biết thêu thùa thật tốt! Tương lai xuất giá, trung y, tiết khổ, hà bao của trượng phu tất cả nhờ Trọng Lê ca ca làm giúp!

***

Cuộc sống của thiếu nữ quý tộc có rất nhiều màu nhiều vẻ —— xuân có bách hoa, thu có trăng, hạ có gió, đông có tuyết. Thường đào, thường sen, thường quế, thường cúc, thường mai, thỉnh thoảng đan xen mẫu đơn, ngọc lan, phù dung, hải đường, thủy tiên, một năm bốn mùa, hai mươi tư tiết, ba trăm sáu mươi lăm ngày, chỉ cần bạn có thời gian, có tinh lực, có thể tham gia yến hội mỗi ngày.

Liên Ngữ Hàm không lộ diện ở những yến hội này, bởi vì nàng lười xã giao. ngược lại Liên Ngữ Tương thường xuyên đi, nhưng nàng ta đi dự cũng chọn kĩ: Địa vị chủ nhà không cao không đi; thân phận tân khách không cao cũng không đi; không thể biểu diễn tài hoa, đức hạnh chắc chắn không đi; không thể gặp quý nhân không đi...

Dù là như thế, số lượng yến hội Liên Ngữ Tương tham gia cũng cực kỳ khả quan. Điều này khiến người nàng quen biết trải rộng khắp giới quyền quý kinh đô. Tuy nàng ta không phải người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nhưng luôn quen một số người hữu dụng, nhân mạch không nhỏ.

So sánh với nàng, Liên Tam cực đoan hơn, ngay cả ra ngoài đều tùy hứng thú, càng miễn bàn kết giao nhân mạch —— tuy rằng quả thật nàng không cần thứ đó.

Hôm nay cuối thu, gió ấm áp dễ chịu, là thời tiết đẹp đi đạp thanh du ngoạn.

Liên Ngữ Hàm bị Hàn thị dựng từ trong chần dậy, tắm rửa chà chà một lúc, sơ phi tiên kế, một thân cẩm tú hoa phục, mỗi bước đi ngọc bội kêu leng keng.

“... Mẹ, mẹ muốn đem bán con à?” Mắt Liên Tam hơi nhập nhèm, tựa vào lòng mẫu thân hàm hàm hồ hồ hỏi.

Hàn thị nở nụ cười, nhẹ nhàng véo cái mũi nhỏ của nàng: “Thôi đi, dù mẹ muốn bán, ai thèm mua con?” Lấy nước hoa hồng bạc hà từ khay nha hoàn bê lên để nàng súc miệng, bà nói: “Hôm nay thời tiết tốt, lão thái thái bảo Trạm đại ca của con hẹn Thẩm Hi ra ngoài, trong chốc lát các con đi cùng nhau, cố gắng nói nhiều, xem chung đựng thế nào.”

Miệng Liên Tam đang ngậm nước hoa hồng phun ra, Lục Tụ đứng hầu hạ trước mặt nhẹ nhàng tránh một bước, chuẩn xác dùng khăn trắng lau tay đỡ lấy chất lỏng, miễn cho các nha hoàn bị vạ lây.

“Xuất môn đạp thanh với Thầm Hi?! Mẹ, con không nghe lầm chứ?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 44

Ý

tứ Hàn thị cực kì rõ ràng, Liên Tam chán nản ngã vào lòng bà, lẩm bẩm: “Mẹ không biết rồi, Thấm Hi có một biểu muội thanh mai trúc mã, tình cảm hai người rất tốt. Có lẽ là gia thế vị biểu muội kia hơi kém nên Thấm gia không đồng ý. Lúc này sống chết ghép con và hãnh thành một đôi còn ra gì nữa?”

Chuyện này bà chưa nghe nói, Hàn thị vừa sợ vừa giận: “Sao lại thế này? Lão thái thái chưa từng nói với mẹ!”

“Năm đó mọi người gặp mặt hồi bé xiu, dù biểu huynh muội bọn họ thân mật một chút, đại khái tổ mẫu chưa từng để trong lòng. Trầm lão phu nhân không thích Diêu biểu muội kia, tất nhiên trong thư không nhắc tới.” Liên Ngữ Hàm bĩu bĩu môi, có vẻ không vui.

Sắc mặt Hàn thị trầm hẳn xuống: “Thấm gia gầy bần tính tốt nhỉ, bọn họ đoán kinh thành cách xa Tô Châu, chúng ta muốn nghe ngóng cũng không có nơi hỏi thăm chắc?” Cười lạnh một tiếng: “Coi nhà chúng ta như đứa ngốc để đùa giỡn à? Uống cho lão thái thái lúc nào cũng nhớ đến Trầm lão phu nhân khuê trung hảo hữu năm xưa, Trầm lão phu nhân lại làm việc như vậy!”

“Không được, mẹ phải nói với lão thái thái!” Hàn thị nổi giận đùng đùng, định đứng dậy.

Liên Ngữ Hàm vội vàng kéo bà, khuyên can: “Mẹ, thôi, đừng nói chuyện này với tổ mẫu, con sợ bà tức giận, sức khỏe không tốt. Mẹ cứ nói con không chương mắt Thấm Hi kia.”

“Hàm nhi, con không biết ——” Hàn thị ôm nữ nhi, cắn răng nói: “Hồi trước trong kinh cũng có một việc như thế này. Cô nương phủ Tương Dương Hầu được hứa hôn với con út Quách gia, thân đệ đệ của hoàng hậu. Mọi người đều nói là mỗi lương duyên tốt môn đăng hộ đối, chẳng ai ngờ sở dĩ tiểu nhi tử Quách gia chậm chạp không đón dâu, là vì tâm tâm niệm niệm mong nhớ vị biểu muội bà con xa, xuất thân hàn vi của hẳn!”

Hàn thị kích động như gà sắp chọi: “Sau này, con đoán thử xem?”

Liên Tam nghĩ một lúc, dựa theo diễn biến thông thường trả lời: “Sủng thiệp diệt thê?”

“Hừ! Vậy còn đỡ!” Đứng ở góc độ quý nữ chính thê, Hàn thị càng nói càng sinh khí: “Tiểu nhi tử Quách gia vừa cưới chính thê, không đến hai tháng, lấy lễ bình thê cưới biểu muội vào cửa!”

“Bình thê...” Liên Ngữ Hàm trợn mắt há hốc mồm: “Cái này quá dọa người... Hoàng hậu rất yêu thanh danh, sao nàng ta không quản?”

Hàn thị cười nhạo một tiếng: “Đương nhiên nàng ta quản, nàng mà không quản, biểu muội kia sớm gả vào làm chính phòng, đâu cần cô nương Tương Dương Hầu gia xuống nước? Trẫm trợn hại cả đời người ta!”

Những chuyện nhà chuyện cửa này từ trước đến nay Liên Ngữ Hàm chưa từng nghe. Nàng cảm thấy mỗi sự kiện đều rất thần kì: “Vậy bây giờ thì sao? Có cả chính thê bình thê, mất mặt thì thôi, chẳng phải trong nhà sẽ gà bay chó sủa?”

“Không có, “ Giọng Hàn thị bỗng nhiên hạ thấp, “Cô nương nhà Tương Dương Hầu kia, một năm sau khó sinh mà chết. Bây giờ phu nhân quốc cữu là bình thê.”

Chả trách mẫu thân tức giận đến vậy...

Liên Ngữ Hàm hít sâu một hơi, đột nhiên cười nói: “Mẹ không cần quá lo lắng cho con, cuộc sống do con người quyết định. Với tính cách của con, nếu không hay ho gặp hôn sự như Quách gia, chỉ có con bắt nạt người khác... Nếu quả thật con gặp loại như Quách tiểu quốc cứu gì đó, trực tiếp vung roi quật, khiến hãn da tróc thịt bong, xem hãn có dám nhớ đến cái biểu muội hay gì muội kia không!”

“Phốc...” Hàn thị bị nàng chọc cười, néo néo khuôn mặt nhỏ như trứng gà của nàng, lòng tràn đầy yêu thương: “Sao mẹ có thể gả con cho hạng người ấy? Tương lai nếu con bị ủy khuất ở nhà cô gia, không cần con động thủ, cha con đã đánh đến cửa nhà người ta!” Nghĩ đến cảnh này, bà lại cười nói: “Con là sinh mệnh của lão gia và lão thái thái, đại bá cũng thương con, với dòng dõi nhà chúng ta và cáo phong của con, nếu thật sự gả cho quốc cứu, có thể đánh họ.”

“...” Mẹ vợ bừ hãn như thế —— Liên Tam yên lặng đồng cảm cho vị hôn phu tương lai.

***

Thẩm Hi bị kéo vào số đen, buổi du ngoạn hôm nay tất nhiên phải hủy bỏ —— Hàn thị định thế.

Nhưng Liên Tam cô nương làm ỗ trong nhà hơn một tháng, hiếm khi có hứng thú ra ngoài đi dạo, vì vậy dưới ánh mắt lo lắng của mẫu thân, nàng đổi sang kỳ trang màu đỏ, sai người đến chuồng ngựa dắt ngựa Đại Bạch của nàng ra.

Bây giờ Hàn thị không hề thích để Thẩm Hi nhìn thấy khuê nữ của bà, lại không nỡ quấy rầy nữ nhi hiếm khi có hứng thú, đành tiễn nàng ra nhị môn, đứng ở cổng lớn lưu luyến không rời: “Hàm nhi, thật sự muốn đi à?”

Liên Ngữ Hàm vung vẩy roi ngựa trong tay, ngoái đầu lại cười nói: “Mẹ, bọn Đại ca đi thưởng cúc, con phi ngựa, không cùng đường với các huynh

ấy, mẹ đừng lo lắng!”

“Hả? Tam muội muội không đi cùng chúng ta à?” Liên Thành Trạm không biết từ đâu nhảy ra, đứng trước cửa nghi ngờ hỏi.

Lời Hàn thị muốn dặn dò nữ nhi nghẹn hết trong yết hầu, vẻ mặt không tốt nhìn chằm chằm Thẩm Hi xuất hiện phía sau Liên Thành Trạm, trong mắt tràn đầy không vui cùng cảnh giác.

Thẩm Hi miễn cảm phát hiện ánh mắt này, không tự chủ run lên một chút, đè nén sự kinh ngạc trong lòng, rất lễ phép vấn an Hàn thị. Ban nãy, Liên Thành Trạm đã nói với hã Liên Tam sẽ đi du xuân với bọn họ, nên lúc này sau khi hã và Liên Tam chào hỏi, thuận miệng hỏi một câu: “Tam muội muội có chuyện quan trọng khác à?”

Chắc chắn, thật là một người thanh niên sắc sảo. Liên Ngữ Hàm mỉm cười: “Các huynh đều là tài tử, đến nơi đó không thể thiếu đàm luận thi từ ca phú, phong hoa tuyết nguyệt*, ta vừa nghe mấy thứ này đã buồn ngủ, thôi chẳng đi, miễn quấy rối nhã hứng của các huynh.”

(* bốn đối tượng mà văn học cổ điển dùng để miêu tả thiên nhiên, cũng có nghĩa khác chỉ tình yêu nam nữ)

Hàn thị càng không vui —— tài năng của khuê nữ về thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa sao bà không biết? Hoàn toàn kế thừa thiên phú cực cao của bà! Nhưng bây giờ vì tránh Thẩm Hi, khuê nữ không tiếc tự bôi đen... Thằng nhóc Thẩm gia này đúng là quý đáng ghét!

Ngược lại Liên Thành Trạm biết tính tình đường muội mình, nói không đi chính là không đi. Chỉ có Thẩm Hi còn định mở miệng nói vài câu khách sáo, nhưng Liên Tam không cho hã cơ hội này, nói xong lập tức dắt ngựa của mình ra ngoài.

Liên Tam cô nương đi ra ngoài, không nói tiền hô hậu ủng nhưng nhất định không thiếu một đồng nô bộc. Ngay khi mấy người đang nói chuyện, lấy bạch mã làm trung tâm, Lý Ung hồi lâu chưa xuất hiện dẫn đội, một hàng hộ vệ và hai đại nha hoàn dắt ngựa đứng thành hàng chỉnh tề. Trong đội ngũ còn có xe ngựa đi theo, bên trong chứa những đồ Tam cô nương đi ra ngoài có thể cần dùng đến.

Thẩm Hi nhìn, khẽ nhíu mày, cảm thấy cực kì không thích kiểu phô trương này. Trước đây những nữ hài nhi hẳn từng chứng kiến và tiếp xúc, dù gia thế có xuất chúng hay được chiều chuộng đến đâu, chưa từng xa xỉ như vậy, ngay cả hẳn, đi ra ngoài cũng không hề làm ầm ĩ.

Hắn quan sát cẩn thận, cho rằng còn nhìn thấy Liên Tam giống những hoàn khổ đệ tử** đạp lên người hạ nhân để leo lên ngựa. Ai ngờ sau khi Liên Tam đi đến cạnh bạch mã, dưới chân chỉ nhẹ nhàng lấy điểm tựa, nhanh nhẹn nhảy phắt lên lưng ngựa, một tay cầm dây cương, một tay cầm cái roi vô cùng lỏng lẻo.

(**ý chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa)

Đứng bên cạnh Thẩm Hi, Liên Thành Trạm nhìn cảnh này, không khỏi cười lắc đầu: “Tam muội muội có bản lĩnh thật.” Thấy Thẩm Hi hơi mím chặt môi, dường như hẳn vô tình kể: “Tam muội muội thân phận quận chúa tôn quý, trưởng bối trong nhà đều đau muội ấy, cố tình mỗi lần muội ấy đi ra ngoài đều không thích phiền phức, tùy tiện dẫn theo mấy hộ vệ, không biết khiến bao nhiêu người lo lắng.”

Đứng ở một bên cẩn thận nhìn chằm chằm khuê nữ, Hàn thị nghe thế, không nhịn được có chút oán trách: “Đúng vậy, con bé thích cưỡi ngựa, mỗi lần ra ngoài đều khiến mọi người lo lắng đề phòng. Bảo con bé phải dẫn những người này theo, nó lại ngại phiền toái.” Trong lời nói không khó nhận ra yêu sủng nữ nhi.

Thâm Hi yên lặng gạch bỏ kết luận lúc trước của mình —— cô nương này không quá xa hoa, chỉ là trường bối trong nhà thật sự cưng chiều quá mức. Vẫn là biểu muội mềm mại động lòng người tốt, gia giáo nhà dì không kém.

***

Liên Ngữ Hàm có sở thích kỳ quái, cưỡi ngựa nhất định phải cưỡi ngựa trắng, khi cưỡi ngựa nhất định phải mặc đồ đỏ.

Xuất xứ của sở thích này từ hồi xưa, Liên Tam gia đọc thi từ đỗ con gái đi ngủ, đọc đến câu “Xuân phong đặc ý mã đề tạt, nhất nhật khán biến trường an hoa***” ông không khỏi nhớ đến hồi mình niên thiếu đề tên bảng vàng, đậu Thám Hoa****, cưỡi ngựa dạo phố, không biết oai phong cỡ nào!

(***Trích trong bài Đăng khoa hậu tức Sau khi thi đỗ của Mạnh Giao. Tác giả thi hỏng 2 lần, lần thứ 3 năm 796 đỗ tiến sĩ.

Dịch nghĩa: Ngọn gió xuân mát rượi, leo lên ngựa phóng đi,

Trong ngày đi xem tất cả các vườn hoa trong Trường An.

Dịch thơ: Gió xuân thả sức cho phi ngựa

Ngày trốn Trường An xem hết hoa

Nguồn: Thivien.net

**** học vị dưới trạng nguyên và bảng nhãn, thời xưa)

Phụ thân trong thiên hạ đều mắc một bệnh chung, thích kể cho hài tử —— nhất là khuê nữ ngoan ngoãn động lòng người, những chuyện đáng kiêu ngạo, tự hào nhất của mình. Đối Ngữ Hàm vẫn là tiểu oa nhi, Liên Tam gia dùng giọng ngâm vịnh cảm thán hồi lâu, lưu lại cho tiểu cô nương ấn tượng sâu đậm.

Sau này tiểu cô nương đọc thơ, lật đến một bài thơ trong tập thi rất phù hợp với lời phụ thân nói, kích động cầm cho ông xem.

Vừa vận Hàn thị cũng ở đó, hai vợ chồng chụm đầu đọc ——

Ngũ Lăng niên thiếu Kim thị đông.

Ngân yên bạch mã độ xuân phong.

Lạc hoa đập tận du hà xứ ?

Tiểu nhập hồ cơ tửu tứ trung.

(Trích trong bài Thiếu niên hành kỳ 2 – Lý Bạch, sáng tác năm 744.

Dịch nghĩa:

Chàng thiếu niên Ngũ Lăng phía đông chợ Kim

Cười ngựa trắng yên bạc lướt qua gió xuân

Giẫm nát hết hoa, đi đâu chơi đây ?

Vừa cười vừa bước vào quán rượu.

Dịch thơ – bản dịch của Chi Điền:

Chàng trẻ Kinh Đô tới chợ Kim,

Gió xuân người ngựa rảo bên thềm.

Hoa rơi dẫm nát về đâu nhỉ?

Vào quán cười say với mỹ nhân?

Nguồn: thivien.net)

Mặt Hàn thị trầm như nước tiễn bước tiểu nữ nhi, cầm chày cán bột lên; Liên Tam gia từng phong lưu tiêu sái chạy trốn chết, la oai oái.

Liên Tam cô nương còn bé xiu ngồi xõm trước cửa phòng ngủ cha mẹ, nghe tiếng chiến đấu kịch liệt trong phòng, lắc đầu, miệng xinh xinh mút mút ngón tay út, bắt đầu tưởng tượng tương lai mình vung roi quất ngựa, khi nam bá nữ (những người đàn ông độc ác, phụ nữ bá đạo).

Mơ ước sớm thành hiện thực, lúc này Liên Tam cô nương cả người đỏ rục, cười trên bạch mã cao lớn, một đường phóng ngựa lao băng băng, tới gần Tướng Quốc Tự tốc độ mới chậm lại.

Tướng Quốc Tự tuy là chùa miếu hoàng thất hào môn thường lui tới, tuần này lại có chút náo nhiệt, ven đường không thiếu hàng quán nhỏ, tiếng rao hàng liên tục vang bên tai, không ít người đi đường, nhưng không ai dám đi đường giữa.

Đằng trước có hộ vệ mở đường, Liên Tam được hộ tống đi giữa đám hạ nhân, chậm rãi thúc ngựa đi. Nàng thường nghiêng đầu nhìn hai bên, nhìn cái gì đều cảm thấy thú vị, thấy có người đứng cò kè mặc cả với người bán hàng trước quán nhỏ, nàng còn dừng ngựa lại xem.

Đang xem mùi ngon, bỗng nhiên đằng trước rối loạn, tiếng kêu khóc không ngừng.

Lý Ung vẫn đi cạnh bảo vệ Liên Tam vẻ mặt căng thẳng, dặn dò hộ vệ bên cạnh mấy câu. Hộ vệ kia giục ngựa rời khỏi hàng, có lẽ đi tìm hiểu tình huống.

“Cô nương, chúng ta đi đường vòng nhé, đằng trước hình như hơi loạn, sợ quấy nhiễu ngài.” Lý Ung thấp giọng đề nghị.

Liên Ngữ Hàm không vui nói: “Sao phải đi vòng! Cho dù có việc đại sự, chẳng có lý nào ta phải vòng qua!”

“...” Lý Ung sờ sờ mũi, ngậm miệng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 45

E

ditor: Tiểu Lan Tuy rằng trên mặt là vẻ ngạo kiều tùy hứng, người cản ta sẽ chết, nhưng thực ra trong lòng Liên Ngữ Hàm hưng phấn —— nàng thích nhất xem náo nhiệt. Vì thế không đợi hộ vệ phái đi hỏi thăm tin tức trở về, nàng vung roi nhỏ, làm gương xông lên trước.

Lý Ung hoảng sợ, vội vàng dẫn mọi người đuổi theo.

Hộ vệ đằng trước đang quay lại, chưa đi mấy bước liếc mắt thoáng nhìn, thấy chủ tử nhà mình hưng trí bừng bừng chạy đến nơi này. Hấn sốt ruột, hoảng sợ thúc ngựa chạy tới, cản trước ngựa Đại Bạch của Liên Tam: “Cô nương, đằng trước có người cưỡi ngựa đụng ngã dân chúng, cãi nhau âm ỉ rất đau đầu, ngài có muốn chúng ta đi đường bên kia không?” Chỉ chỉ một con đường bên cạnh.

Liên Tam siết chặt dây cương, mặt không thay đổi nhìn hấn một cái, con ngựa trắng dường như có thể cảm nhận suy nghĩ của chủ nhân, mặt ngựa dài hơi vênh lên phía trước, mũi giật giật —— phát ra tiếng phì phì, văng mấy chấm nước bọt lên mặt hộ vệ kia...

Lý Ung dẫn đám tôi tớ chạy tới, nghe hộ vệ nói, không nhin được giơ tay lau mồ hôi nơi thái dương, nhanh chóng quay đầu răn dạy hấn: “Hỗn hào! Mặc kệ chuyện đại sự cỡ nào, đâu có đạo lý quận chúa chúng ta đi đường vòng!”

Liên Ngữ Hàm nghe vậy, nhú mào, cười như không cười liếc mắt nhìn hấn.

Đằng trước loạn thành một búi. Chỗ giao lộ có mấy quán nhỏ ngã trái ngã phải, đồ đạc rơi toán loạn trên mặt đất, có tiếng phụ nhân khóc nam tử kêu

la, còn có tiếng thét chói tai của trẻ con, âm thanh hỗn tạp một chỗ cực kỳ chói tai. Mấy công tử ca nhi cười ngựa cao lớn đứng ở trung tâm, biết ngay là đệ tử quý tộc, xung quanh không thiếu nô bộc đi theo, đang từ trên cao nhìn xuống đám bá tánh kia.

Hộ vệ lúc trước đến hỏi thăm tình huống, nuốt một ngụm nước bọt, thấp giọng giải thích cho Liên Ngữ Hàm: “Đám công tử phóng ngựa đâm đổ quán nhỏ ở giao lộ, còn làm không ít người đi đường bị thương...”

Liên Ngữ Hàm không kiên nhẫn: “Vậy thì bồi thường tiền! Cần gì cản đường!”

Hộ vệ run run, rung giọng nói: “Vâng, nhưng mà bạch y công tử ở giữa là Quách gia Quách...”

“Ai quản hần cái gì Quách!” Khuôn mặt nhỏ nhắn Liên Ngữ Hàm cau có, xiết chặt mã tiên, hừ nói: “Chặn đường ta phải chết!”

Vẻ mặt công tử mặc cả cây trắng đầy hung ác nham hiểm, đang chỉ huy hạ nhân đi bắt mấy người bị thương cản đường, còn mắng: “... Tiện dân, ăn gan hùm mật gấu! Dám lý luận với gia?! Đánh cho ta, trực tiếp đánh chết!”

Chung quanh mấy công tử ca nhi liên tục phụ họa: “Chặc chặc, đáng đánh! Mấy tiện dân này lá gan càng lúc càng lớn!”

Cả đám quần hoàn khố, gia đình tởn họ mang theo tự nhiên cũng tiếp tay cho giặc, như ong vỡ tổ xông lên, vì khoe thành tích, người người ra tay không thương tiếc, quyền đâm cước đá, nện lên người mấy người bị thương. Tiếng rung động khiến người xung quanh nghe thấy nhức nhối.

“Vút!”

Một âm thanh long trời lở đất vang lên, trên mặt bạch y nam tử vốn cười gằn đột nhiên ăn một roi, nháy mắt một nửa mặt hấn sưng đỏ.

“Ai!” Bạch y nam tử kinh sợ, nhìn bốn phía, hét lớn.

“Cô nãi nãi của mày!” Liên Ngữ Hàm giục ngựa xông lên trước, hể vung tay là roi vọt một cái!

Bạch y nam tử giận tím mặt, trong tay cầm roi ngựa muốn rút về, Liên Tam làm sao để hấn thực hiện được, hấn chưa kịp giơ tay, từng roi từng roi quất xuống tay hấn. Bạch y nam tử muốn trốn, khổ nổi ngồi trên lưng ngựa, trước sau trái phải đều là người, đâu có chỗ tránh? Liên Tam dồn toàn bộ sức lực vọt hết lên đầu, trên mặt hấn, roi roi thấy máu, da tróc thịt bong!

Đám băng hữu hoàn khố của bạch y nam tử và người hầu liên can đầu tiên ngạc nhiên, sau nhìn thấy cô gái này không nói hai lời vung roi, lập tức tức giận, xông lên muốn bắt Liên Tam.

Lý Ung và đám hộ vệ là để trang trí chắc? Một đám hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh đối đầu với đám hoàn khố, điều nô ngày thường ỷ thế hiếp người quá đáng, như chặt dưa thái rau, chỉ trong mấy hơi thở cho cả đám ngã nhào!

Lần này đổi thành Liên Ngữ Hàm từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Liên Ngữ Hàm chưa vọt thoải mái, bạch y nam tử kia đã bị Lý Ung tung chân đá xuống ngựa. Trong bụng nàng nghẹn một hơi, giơ roi chỉ chỉ đám hoàn khố kia, lại chỉ phía trước ngựa của mình, giọng nói thanh thúy ra lệnh: “Áp giải bọn chúng qua đây cho ta! Bắt đứng ở đây!”

Bạch y nam tử bị người giữ chặt, giãy dụa cố ngẩng đầu, hung ác nhìn chăm chăm nàng, hét lên: “Người dám đối với ta như vậy! Người biết ta là ai không?! Cô ta là Hoàng hậu nương nương đương triều, người dám đối với ta như vậy, ta muốn người không được chết tử tế!”

“Ai nha ta sợ quá nha!” Liên Ngữ Hàm nũng nịu hô một tiếng, chuyển roi qua tay khác, cười nhạo nói: “Người nói cô người là đương kim Thánh Thượng, ta đây càng sợ hơn!” Trên mặt vẫn cười, tay vung roi, lại một tiếng xé gió vang lên, dừng trên mặt bạch y nam tử là một vết máu rất sâu.

Mặc nam tử kia chửi bậy thế nào, Liên Ngữ Hàm chỉ cười lạnh vung roi, một lần lại một lần, ngay tại giao lộ náo nhiệt người qua kẻ lại. Đám hoàn khố kia lúc đầu còn có chút khí phách chống đỡ, không bao lâu sau khóc cha gọi mẹ, không ngừng cao giọng cầu xin tha thứ. Bạch y nam tử cầm đầu, một thân bạch y bị rách bươm, vết máu loang lổ trên nền áo trắng càng khiến người xem tim đập thành thịch.

“Cô nương dừng tay!” Giọng nữ nhu hòa bỗng nhiên truyền đến, thiếu phụ một thân lăng la được một đám nha hoàn, hộ vệ vây quanh chậm rãi đi tới. Trong đôi mắt hạnh của nàng như loang loáng nước, tràn đầy vẻ đau khổ trách trời thương dân, từng bước đi đến Liên Tam trước mặt: “Vị cô nương này, nên khoan dung độ lượng, tuy ta không biết tại sao mấy vị công tử đắc tội cô nương, nhưng trước cửa Phật Môn thanh tịnh, hy vọng cô nương nương tay!”

Liên Tam nhìn khuôn mặt có chút nhìn quen mắt này, dừng tay. Nàng quay đầu quan sát nữ tử trước mắt hồi lâu, rốt cuộc nhớ ra người kia là ai —— đây không phải là thứ trưởng tử của Mạnh Vũ Tình gả cho Sở vương làm trắc phi sao? Gọi Mạnh, Mạnh gì đó?

Không nhớ ra thì thôi, mặc kệ nàng ta là Mạnh gì! Liên Ngữ Hàm hếch cằm nhỏ, tay nắm chặt roi ngựa, từ trên cao liếc nàng: “Cút đi! Không thì đánh cả người!”

“Cô...” Mạnh Sơ Tuyết sững sốt, thân thể nhu nhược phảng phất không thể thừa nhận ác ý nặng nề như thế, như liễu rủ nghiêng ngả trong gió.

Nàng nói không ra lời cũng không sao, bên cạnh Mạnh trắc phi có con gâu gâu diễn tả ý hộ chủ nhân. Nha hoàn đỡ Mạnh Sơ Tuyết thấy chủ tử chịu nhục, lúc này tức giận bất bình, ngẩng đầu ưỡn ngực nổi giận mắng: “Nhà người mắt chó như mù! Đây chính là Sở vương phủ trắc...”

Liên Ngữ Hàm chưa có phản ứng, Hồng Tụ Lục Tụ phía sau nàng đã bão nổi. Lục Tụ một bàn tay đẩy nha hoàn kia ngã xuống đất, động tác nhanh đến nỗi chỉ có tàn ảnh. Hồng Tụ đứng bên cạnh bạch mã, bước lên một bước giận dữ nói: “Làm càn!”

Đám hộ vệ đằng sau, bất luận là phủ An quốc công hay từ hoàng cung, người người mặt trầm như nước, ánh mắt nhìn nha hoàn kia như đang nhìn một người chết.

Lý Ung là kẻ tức giận nhất trong đám người này, hắn cố gắng hít sâu mấy cái, lúc này mới kìm lại lửa giận trong lồng ngực, lo lắng nhìn tiểu chủ tử, thấy Liên Ngữ Hàm không giận mà cười, bỗng nhiên lòng giật thót.

Quả nhiên, Liên Tam cô nương không bao giờ làm người ta thất vọng, nàng cười dài nhìn Mạnh Sơ Tuyết, lại cao giọng ra lệnh cho nô bộc của mình: “Nào, thả chất nhi của hoàng hậu ra, thả hết đám người kia —— ta cho Mạnh trắc phi phần thể diện này.”

Mạnh Sơ Tuyết kinh nghi bất định (kinh ngạc, khó hiểu) nhìn về phía nàng —— cô nương này biết họ của mình?

“Móc mắt nha hoàn này ra.” Mắt Liên Ngữ Hàm cong cong bồi thêm một câu, mỉm cười rất khoan dung: “Ta không so đo việc nàng ta nói năng lỗ mắng.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 46

M

óc mắt nha hoàn này ra.” Mặt Liên Ngữ Hàm cong cong bồi thêm một câu, mỉm cười rất khoan dung: “Ta không so đo việc nàng ta nói năng lỗ mãng.”

Mạnh Sơ Tuyết không thể tin nhìn nàng, hoa dung thất sắc, nửa ngày sau cố hết sức dịu giọng nói: “Vị cô nương này, gia nô thất lễ, ta bảo nàng xin lỗi cô, nhưng móc mắt... Cô nương tuổi còn quá nhỏ, đừng lấy huyết tinh ra vui đùa như thế.”

“Ai đùa giỡn với người.” Liên Ngữ Hàm khinh thường liếc nàng, gọi Lý Ung: “Nhanh lên, bắt nha hoàn kia ra đây, móc mắt rồi chúng ta đi.”

Lý Ung chấp tay xác nhận, Lục Tụ đứng trước bạch mã nhanh nhẹn nhấc nha hoàn kia lên, đưa đến trước mặt Lý Ung, mặc hăn xử trí.

Mạnh Sơ Tuyết bị chuỗi biến cố này làm bối rối, thấy bên kia đã có hộ vệ móc chủy thủ ra. Nàng vừa sợ vừa giận, hô lớn: “Dừng tay!” Mặt nhìn về phía Liên Ngữ Hàm không có sự dịu dàng ôn hòa như ban nãy, “Vị cô nương này, ta không biết cô là nữ hài nhi nhà ai, nhưng cô phải biết, đây là nha hoàn Sở vương phủ chúng ta! Nếu nàng ta đắc tội cô, ta xin lỗi cô thay nàng. Nếu cô thật sự bất mãn, Sở vương phủ chúng ta tự khắc có xử phạt, chưa tới phiên cô động thủ!”

Nàng nói rất đõng dạc, ngay cả dư quang Liên Tam cũng chưa cho nàng, thúc giục: “Đừng để ý đến nàng ta, nhanh móc đi.”

“Ai dám!” Mạnh Sơ Tuyết bị nàng làm tức giận, thiếu chút nữa hộc máu, gặp Liên Tam cứng mềm không ăn, nàng ta nổi giận, phất tay để hộ vệ phía sau tiến lên, có vẻ định dùng biện pháp mạnh.

Song phương giăng co, không ai chịu nhường một bước, hai tay nha hoàn kia bị trói chặt, đè trên mặt đất, sớm bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Liên Ngữ Hàm đâu có kiên nhẫn giăng co với Mạnh Sơ Tuyết, vung mã tiên lên định vụt, ai ngờ lúc này, một tiếng quát lớn uy nghiêm từ bên cạnh truyền đến: “Mạnh thị lui ra!”

Được, có thêm một người quản chuyện nhàn hạ. Liên Ngữ Hàm cười lạnh một tiếng, thu hồi mã tiên, cổ tay khua vài vòng, nhàn nhã đảo qua phụ nhân trung niên bước xuống từ cỗ kiệu bên kia, không nói gì, lười biếng chờ xem kế tiếp đôi mẹ chồng nàng dâu này định diễn trò gì.

Không sai, trung niên mỹ phụ từ trên kiệu xuống kia là lão vương phi phủ Sở vương, mẹ ruột Lưu Trạch, mẹ chồng của Mạnh Sơ Tuyết.

Nhìn ra, khi còn trẻ lão vương phi Lý thị là một mỹ nhân, đẹp kiểu oai hùng mạnh mẽ, đến tuổi này vẫn chăm chút bảo dưỡng, đoán chừng vì hằng năm ăn chay niệm phật đóng cửa không ra, nên giữa mi mày mang theo một cỗ hiền hoà, hòa tan bớt sự sắc bén trên ngũ quan.

Bà đi thong thả mà ưu nhã, khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng, sợ hãi: “Quận chúa Vĩnh Ninh có lẽ. Trắc phi của con ta xuất thân tiểu hộ, rất ít ra ngoài giao tế nên có chỗ đắc tội, mong quận chúa bao dung.”

Nghe tiếng “Quận chúa” kia, sắc mặt Mạnh Sơ Tuyết liền thay đổi, càng về sau nghe câu “Xuất thân tiểu hộ”, nàng càng xấu hổ cắn chặt môi dưới, sắc mặt trắng bệch, lập tức mắt ngân ngấn nước, lặn qua lặn lại, thủy chung không dám rớt xuống —— Liên Ngữ Hàm đoán Mạnh Sơ Tuyết rất sợ bà (mẹ chồng) này.

“Về phần nha hoàn kia, “ Giọng lão vương phi vẫn không nhanh không chậm như trước, “Nói năng lỗ mãng với quận chúa, là vương phủ quản giáo không tốt, lão thân tạ lỗi với quận chúa. Nha hoàn kia do quận chúa mang

đi, tùy ý xử trí, không cần nể mặt mũi phủ Sở vương mà khoan dung với nàng ta.”

Lúc trước đám hoàn khố và tùy tùng của họ bị một trận đánh, giờ đều co rúc trên mặt đất, không dám động đậy. Nghe lão vương phi chỉ ra thân phận của bản thân, Liên Tam lập tức quét qua bên kia, quả nhiên, mấy tiểu tử giật giật, có tên gan lớn bằng trời thậm chí ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Liên Ngữ Hàm mỉm cười, không xuống ngựa, từ trên cao nhìn xuống Lý thị: “Thái phi thật có nhãn lực, liếc mắt nhìn ra thân phận của ta.” Ý vị thâm trường nhìn bà ta mấy lần.

Lý thái phi bất động như núi như trước, chỉ thản nhiên nói: “Mỹ danh của quận chúa, tuy lão thân trong nội trạch cũng nghe thấy.”

Liên Tam hơi cười ra tiếng: “Thái phi tán thưởng, Vĩnh Ninh hồ thẹn không dám nhận.” Chỉ nói hai câu đã đao quang kiếm ảnh so chiêu một hồi.

Lý thái phi hạ mình cực thấp, lại ở trước Tướng Quốc Tự người đến kẻ đi, Liên Tam dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết bà ta có ý định gì. Nhưng Liên Tam cũng không thật sự so đo với hạ nhân, truyền đi quá mất mặt, nên thuận thế để Lục Tự thả nha hoàn kia về bên Sở vương phủ.

Nàng cười híp mắt nói với Lý thị: “Thái phi là trưởng bối, Vĩnh Ninh là tiểu bối, nhận lỗi ta vạn lần không dám nhận. Chỉ là vừa nãy vị Mạnh trắc phi này đã bảo đại nha hoàn kia tạ lỗi với ta, nay Thái phi lại ra mặt... Nha hoàn này ta không tính toán với nàng ta nữa, sau này ——” mắt môi cong cong bổ sung, “Thái phi cần phải ước thúc hạ nhân trong nhà cho kỹ, vạn nhất lần sau đắc tội là người khác, chưa chắc đã tốt tính như ta đâu.”

Mạnh Sơ Tuyết tức giận đến mức gan đau nhói, hận không thể chỉ vào mũi nàng mắng to —— người có biết xấu hổ hay không? ! !

Nơi này tu vi cao thấp nhận ra được ngay, so sánh với Mạnh Sơ Tuyết sắc mặt kích động, Lý thái phi thủy chung giữ vẻ nhàn nhạt: “Ý tốt của quận chúa Vĩnh Ninh, lão thân nhớ kỹ, trở về chắc chắn nghiêm túc chinh đốn lại trong phủ.”

Lão vương phi Lý thị này, thật có ý tứ!

Liên Tam cười càn rạng rỡ, nguyên bản đôi mắt bồ câu đã cong thành Nguyệt Nha Nhi (vàng trắng khuyết), dung nhan xinh đẹp không gì sánh nổi: “Thái phi, vậy chúng ta —— sau này còn gặp lại!” Dứt lời nàng giơ roi thúc ngựa, một thân đỏ rực như lửa, trong nháy mắt rời khỏi tầm mắt mọi người, tột phía sau nhanh chóng lên ngựa đuổi theo. Đoàn người trùng trùng điệp điệp dần đi xa, chỉ để lại tiếng vó ngựa và bụi mù mịt.

Lý thái phi đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng đỏ tươi như máu, thần sắc thong dong, mâu trung lưu chuyển ánh sáng khó có thể diễn tả thành lời.

“Mẫu thân...” Mạnh Sơ Tuyết lí nhí gọi bà một tiếng.

Lý thái phi hồi hồn, đăm đăm liếc nhìn nàng, cất bước ngồi vào trong kiệu, giọng nói bình tĩnh không nghe ra bất cứ tình cảm nào: “Năm ở đó là cháu ruột của hoàng hậu, cháu trai đại trưởng công chúa Dương Hạ, con tự giải quyết cho tốt.”

Mạnh Sơ Tuyết giật mình, cúi đầu thuận theo.

***

Tại phủ An quốc công, sớm có người bẩm báo chuyện ở trên đường Liên Tam ấu đả tiểu công tử Quách gia, đánh người nọ nửa chết nửa sống.

Tất cả mọi người tụ tập cùng một chỗ, An quốc công và Tần lão phu nhân cùng mở miệng, câu đầu tiên là: “Cô nương thì sao? Có bị bắt nạt không?!”

Hàn thị yên lặng ngậm miệng —— bà cũng muốn hỏi câu đó...

Một bên Liên Tam gia cười liếc mắt dò xét bà, trong tay áo không dấu vết nắm tay vợ, néo lòng bàn tay trấn an.

Cảm giác bị tất cả chủ tử trong phủ nhìn chăm chăm không dễ chịu, Vương Nhị trở về bầm bóa sau lưng ướt đẫm, đứng mà nơm nớp lo sợ, thành thật đáp: “Tam cô nương đang ở đó, Lý sư phó dẫn hộ vệ trong nhà canh giữ bên cạnh. Nhóm người kia chưa chạm vào một góc áo của Liên cô nương.”

“Người đâu, gọi thêm một số nhân thủ trong nhà, ra ngoài đón cô nương!” An quốc công trầm giọng phân phó, lập tức có quản gia lĩnh mệnh đi xuống. Ông căn dặn xong, lại chuyển hướng Vương Nhị: “Người nói hết một lần mọi chuyện, nói kỹ càng, không được để sót một chi tiết!”

Vương Nhị run run, chân sấp mềm nhũn, cố gắng kể lại tất cả chi tiết từ khi đi ra ngoài đến khi sự việc xảy ra.

“Nói như vậy ——” Tần lão phu nhân nhíu mày, “Cô nương vì nhìn thấy đám hoàn khố kia ý thế hiếp người, ấu đả dân chúng, lúc này mới ra tay?” Cái này có vẻ không đúng lắm.

Hàn thị cũng hiểu cái này không phù hợp với tính cách khuê nữ nhà mình, có chút chần chừ nói: “Này... Cái này không có khả năng...” Lời chưa nói hết, bàn tay bị trượng phu nắm đột nhiên siết chặt. Bà quay đầu nhìn, thấy Liên Tam gia không ngừng nháy mắt: Vợ ơi, đừng phá hủy hình tượng nữ nhi trước mặt bao người chứ!

Tần lão phu nhân nhanh chóng liếc nhìn Hàn thị, tuy bà biết Liên Tam động thủ tám phần vì nhóm người kia cản đường con bé, thậm chí có thể có cả lý do “thần kỳ” như lớn lên quá xấu, ảnh hưởng đến khẩu vị v.v. Nhưng bà rất sáng suốt không mở miệng, mà vin chặt vào có “trượng nghĩa ra tay, giải cứu bá tánh bị hoàn khố ức hiếp” thập phần hiên ngang lắm liệt.

An quốc công cau mày, bộ dáng rất lo lắng: “Hiện tại cô nương ở đâu?”

Vương Nhị lắp ba lắp bắp trả lời: “Khi tiểu, tiểu nhân trở về, cô nương còn, vẫn còn đang đánh...”

“...” Vợ chồng An quốc công không nói gì.

“...” Vợ chồng Liên Tam gia không nói gì.

“...” Liên đại gia, Liên nhị gia, Liên Tứ gia không nói gì.

“Báo ——!” Tiểu tư* truyền lời giống như không muốn sống, chạy như bay vào trong, hoảng sợ hô to: “Cô nương đi về phía cửa Tuyên Võ! Nói là, muốn tự mình đi thỉnh tội với Thánh Thượng và hoàng hậu!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 47

H

oàng cung đại môn không ngăn được Liên Tam, nàng trực tiếp ném ngọc bài vào mặt thủ vệ Tuyên Võ môn, tất cả thủ vệ quỳ xuống. Liên Tam không nói gì, vung roi lấy lại ngọc bài, cười ngựa xông vào.

Những hộ vệ khác của An quốc phủ không dám vào, chỉ đứng ngoài Tuyên Võ môn nghển cổ ngó vào trong, ngoại trừ Lý Ung.

Lý Ung một hảo hán đoạn chính nghiêm chỉnh, thiếu chút nữa bị tiểu tổ tông này làm sợ bật khóc. Hắn giống như không cần mạng, cản trước ngựa của Liên Tam, ôm lấy chân ngựa tê tâm liệt phế hô to: “Tổ tông của ta ơi! Trong cung không thể cười ngựa a! ! !”

Khuôn mặt bạn nhỏ Liên Ngữ Hàm nghiêm túc, nhảy xuống ngựa ném dây cương, chỉ bỏ lại một câu: “Người dắt Đại Bạch.” Sau đó, nàng bước nhanh về phía bậc thang cao cao đứng trước cung Vị Ương.

Lý Ung đứng tại chỗ ngẩn ra, thẳng đến khi ngựa Đại Bạch thân thiết đến gần, muốn dùng cái mũi ướt sũng cọ hăn, hăn mới giật mình, nhanh chóng dắt Đại Bạch chạy về phía có thể buộc ngựa —— tiểu tổ tông của tôi ơi, cô trăm ngàn lần đừng xúc động a! Đợi tôi với!

Liên Tam đương nhiên không biết Lý Ung khẩn trương, nàng đi trên 999 bậc thang trước chính điện mà giống như đi trong hậu hoa viên nhà mình, thản nhiên nhàn nhã.

Trương Phúc đang dẫn một đám tiểu đồ đệ, đi ngang qua dưới bậc thang vô tình liếc một cái, lại đi vài bước, ông đột nhiên dừng lại ——

“Quận chúa Vĩnh Ninh? !!!”

Liên Tam đứng lại, xoay người xuống phía dưới, nhìn ông.

“Sao ngài, ngài lại đến?” Trương Phúc sợ tới mức lắp bắp, ba bước cũng thành hai bước chạy lên trước, đứng ở bậc thang thấp hơn Liên Tam mấy bậc, ngửa đầu hỏi: “Bệ hạ đang ở điện Tuyên Thất, để nô tài dẫn đường cho ngài nhé?”

Đôi lông mày tinh xảo của Liên Tam hơi nhếch, thật sự không kiên nhẫn: “Đi thôi đi thôi! Không cho ta cười ngửa, đi bộ mệt chết mất!”

Trương thái giám – tổng quản đại nội xưa nay ở trong cung uy phong mườì phần, chân run lên, cười nịnh nói: “Nô tài gọi kiệu cho ngài, ngài chờ một chút có được không?”

Gặp Liên Tam gật đầu đồng ý, Trương Phúc vội chọn một đồ đệ tay chân nhanh nhẹn nhất chạy thật nhanh, lúc quay mặt sang đây lại đổi thành khuôn mặt tươi cười, cẩn thận từng tí một hỏi: “Ngài hôm nay sao ... đến vào lúc này?” Hơn nữa còn đi từ cửa chính —— Trương Phúc cảm thấy rất ngạc nhiên.

Liên Tam bỗng nhiên cười rộ lên, không chút để ý nói: “Ta gây họa, mang cháu của hoàng hậu ra đánh, không biết bây giờ còn sống không. Ta nghĩ chắc Quách gia không chịu để yên, ta vào tạ tội với bệ hạ trước. Đúng rồi, hoàng hậu đang ở đâu, ông biết không?”

Đôi mắt to đen láy, lúng liếng nhìn về phía Trương Phúc, trán ông mướt mồ hôi, cười khan nói: “Ngài, ngài muốn đi tìm, tìm Hoàng hậu nương nương?”

Liên Ngữ Hàm gật đầu, tiếp tục nhìn hẳn.

“Hoàng hậu nương nương có lẽ... có lẽ đang ở cung Phượng Nghi...”
Trương Phúc khóc không ra nước mắt, vạn nhất xảy ra chuyện gì, bệ hạ

phải nhìn rõ mọi việc, đừng quy hết tội lên đầu ông a! Ông cũng bị ép buộc!

***

Chẳng biết tại sao, đi tới đi lui, đã đi đến cung Vị Ương.

Tề tu nghi nhìn con đường lát toàn ngọc trắng trước mắt, trong lòng bỗng nhiên nặng trĩu, khó chịu. Tòa cung điện này giống hệt như con đường bạch ngọc kia, cao quý hoa lệ, mà trống rỗng, đưa mắt nhìn xa xa, không thấy một bóng người.

Có lẽ không phải trong cung trống trải, chỉ có lòng nàng trống trải mà thôi. Có khi nhớ lại cuộc sống khuê các trước khi vào cung, tuy rằng thân là thứ nữ nàng luôn luôn phải cẩn thận dè dặt, nhưng đám tử muội trong nhà tài hoa hơn người, mỗi người mỗi vẻ. Chỉ cần hóng gió đón trăng, ngắm hoa xem tuyết, ngày tháng nhàn nhã như đã qua mấy đời.

Dù cho trong lòng đã nhét kín hình bóng người kia, dù cho có xuất thân đặc thù, nhi tử làm chỗ dựa, nàng thường xuyên bừng tỉnh từ trong mộng, trong bóng đêm cô quạnh hắc ám lệ rơi đầy mặt —— Nàng vốn có thể đứng đả gả cho nhi tử đồng nghiệp của phụ thân làm chính thê, song nàng lại bị phồn hoa che mắt, tự nguyện thế thân cho đại tử con vợ cả, bị Thừa Bình đế năm đó còn là thái tử nhét vào Đông cung.

Từ đó, thâm cung vắng vẻ, phí hoài tuổi xuân.

Đứng một lúc, cung nữ phía sau bước lên nhỏ giọng nhắc nhở: “Nương nương, lát nữa Vũ Lâm vệ sẽ đến... Nơi này gió lớn, ngài cẩn thận thân thể.”

Tề tu nghi khẽ nhếch môi dưới, trong mắt lóe lên tia trào phúng, im lặng cất bước định rời đi, trước khi đi, thoáng nhìn xa xa đầu con đường kia hình như có người ngồi kiệu tới.

“Trong cung Vị Ương mà có người dám ngời kiệu?” Tề tu nghi hoài nghi mình hoa mắt, quay đầu hỏi lại cung nữ đằng sau: “Vừa đi qua, là kiệu ngũ phượng?”

Cung nữ hơi ngần ra: “Vâng, đúng vậy, này...”

Tề tu nghi vạn năm hiếm có một lần bị gọi lên lòng hiếu kì, nàng chậm rãi đi trên nền gạch Bạch Ngọc, cười nhạt nói: “Không biết là vị tử muội nào phô trương lớn như vậy, ta muốn đi xem, chốc nữa đến chỗ Hoàng hậu nương nương thỉnh an cũng có chuyện thú vị để kể.”

***

Kiệu đi thẳng đến trước cửa điện Tuyên Thất khó khăn lắm mới dừng lại, Liên Tam bỏ qua tiểu nội giám đang cúi lưng, trực tiếp nhảy xuống kiệu, nhanh chóng đi vào trong điện.

Trương Phúc nhìn trái ngó phải, xác định phụ cận không có nhân tạp nhân đẳng* nhìn thấy, lúc này nhanh chóng bảo người nâng kiệu đi, còn ông canh giữ ở cửa đại điện, cho đám nội thị lui xuống.

(*những người không có chức vụ, không liên quan)

Liên Tam vòng qua tấm bình phong lớn thì đâm vào một vòng ôm ấm áp quen thuộc, trong phòng có mùi hoa quả, đoán chừng đã huân rất lâu, trên người nam nhân cũng nhiễm một ít. Liên Tam vui đầu hít ngửi, rất hài lòng nhón chân hôn hân một cái.

“Vội vàng tới gặp ta như vậy... Nàng lại gây họa?” Lưu Diên quá hiểu nàng. Hân nuôi nhằm một con sói mắt trắng, không xảy ra việc lớn, nàng sẽ không chủ động tiến cung thăm mình.

Lưu Diên bế tiểu cô nương lên, cơ thể mềm mại bị cánh tay cứng rắn của hân giữ chặt. Liên Tam ngửa đầu tựa vào vai hân, cái miệng nhỏ nhắn hồng

hồng phũ sạch: “Ta đánh cháu ruột hoàng hậu, đánh rất mạnh, có lẽ lát nữa Quách gia sẽ tiến cung cáo trạng.” Mắt to ngập nước chớp chớp nhìn về phía hắn, thanh âm thiếu nữ ngọt ngào yếu đuối khiến tâm hắn mềm nhũn: “Bệ hạ, bệ hạ tốt, chàng phải giúp ta nhé!”

Ôm nàng ngồi xuống giường trong nội điện, Lưu Diên đang định xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đột nhiên bên chân có cục lông lá chạm vào, kèm theo tiếng kêu kỳ quái “cục cục cạc cạc”, khiến bệ hạ tốt đang xuân tâm nhận nhạo cả người cứng ngắc.

“...” Liên Tam nhóm dậy từ trên người hắn, kinh ngạc nhìn con vật... sinh vật kỳ quái trên mặt đất kia, tròn tròn mắt, ngốc lẳng lẳng hỏi: “Đây là cái gì?”

“Gà.” Lưu Diên lời ít mà ý nhiều, nghĩ một lúc, hắn lại bổ sung thêm một câu: “Gà ô cốt**.”

(**Gà ác hay còn gọi là ô cốt kê, ô kê hay còn có tên khác là gà đen, gà chân chì, gà ngũ trảo... là một giống gà quý thuộc họ trĩ với những đặc điểm cơ bản đặc trưng như toàn thân và chân đều màu đen và có thịt bổ dưỡng, gà thường được chế biến thành món ăn gà ác tần bổ dưỡng.)

“...” Cái miệng Liên Tam nhỏ nhắn nửa ngày không khép lại, mãi mới ngậm lại được, nàng im lặng hồi lâu, hỏi một câu: “Trong điện Tuyên Thất tại sao lại có gà?” Không phải gà nên ở Ngự Thiện phòng à?

Thấy vẻ mặt nàng vô tội, Lưu Diên vừa tức giận vừa buồn cười: “Tiểu tử tông ơi, nàng đưa ta một quả trứng, nàng còn nhớ không? Trứng kia ấp ra một con gà, chính là con gà này!”

Lần thứ hai Liên Tam kinh ngạc, nàng cẩn thận đánh giá con gà ô cốt không ngừng cọ cọ vào chân Lưu Diên, không ngừng lắc đầu: “Không đúng a, ta từng nhìn thấy gà ở ngự thú viên, đủ mọi màu sắc, mấy con giống như con này, cả người trắng toát.”

“Hừ!” Lưu Diên dùng trán đập nhẹ vào trán nàng, cười trêu: “Gà nàng gặp là gà cảnh, để ngắm, đương nhiên đủ màu sắc. Đây là gà ô cốt, chuyên môn dùng để nấu canh, chưa biết chừng ở nhà nàng đã uống qua rồi.”

Liên Tam cười lạnh một tiếng, liếc xéo hẳn: “Chàng đang khinh bỉ chỉ số thông minh của ta sao? Đừng tưởng rằng ta chưa từng thấy gà nấu canh! Hồi ở Hoài Nam, chỗ Trọng Lê ca ca khắp nơi đều là gà trống, gà mái chạy tới chạy lui! Chưa từng thấy gà trắng, ngay cả gà con mới đẻ ra đều có màu vàng!”

Mắt to trừng mắt nhỏ, thời gian giằng co ước chừng một ly trà, Lưu Diên như tỉnh lại từ trong mộng, ảo não gõ gõ đầu óc mình, thở dài nói: “Vì sao ta phải cãi nhau với nàng rồi cuộc con này có phải gà hay không?”

Liên Tam ghét bỏ quay đầu, không để ý đến hẳn nữa.

Con gà kia thân thiết cọ bàn chân Lưu Diên như cũ, miệng “cục cục” không ngừng, Lưu Diên nhìn màu đỏ trong lòng, lại ngó cái con màu trắng cạnh chân, hẳn cảm thấy đầu sắp phình to.

Tay Lưu Diên kéo nút thắt vạt phúc như ý ở bên cạnh một cái, bên ngoài rất nhanh truyền đến tiếng bước chân.

“Trương Phúc, ôm con gà này đi, chắc nó đói bụng.”

Trương thái giám không dám ngẩng đầu, tay chân rón rén ôm lấy con gà sạch sẽ – gà ô cốt cả người trắng toát kia, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Thẳng đến khi con gà biến mất trong tầm mắt hai người, Lưu Diên mới ôm nàng, cúi đầu hôn lên mặt, dỗ dành: “Nàng nói không phải gà thì không phải là gà, có được hay không?”

Liên Ngữ Hàm cười lạnh ba tiếng, quay đầu không đáp.

“Ai nha, làm sao vậy?” Lưu Diên lâu rồi không thấy nàng giận dữ, cảm thấy vừa sốt ruột vừa ngọt ngào, giọng nói mềm xuống hơn bình thường bảy phần: “Chẳng lẽ tức giận với ta vì cái này? Ngoan ngoan, để ý ta một tí nha ~ “

Mặt Liên Tam cô nường lạnh tanh, đẩy cái tay hăn mò tới: “Đừng động tay động chân, nói chính sự.”

“Được!” Lưu Diên không nhin được khẽ cười thầm, “Cháu Hoàng hậu cái tên kia chẳng ra gì, gọi Quách... Quách...” Suy tư trong chốc lát, bệ hạ vĩ đại dứt khoát nói: “Quách cái gì ta không nhớ rõ, dù sao ca ca hoàng hậu vốn không phải vật gì tốt, hai cha con tính giống nhau. Nàng muốn đánh thì đánh, chỉ cần không đánh chết là được, có ta đây.”

Liên Tam nhìn trời: “Hăn là không chết, ta thấy hăn rất khỏe mạnh.”

Lưu Diên cười tủm tỉm: “Ừ, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

***

Tề tu nghi đến cung Phượng Nghi đúng lúc gặp Ngụy quốc phu nhân mẫu thân hoàng hậu từ trong đi ra.

Quách thị – nhà mẹ đẻ Hoàng hậu là gia tộc quyền thế ở kinh đô, kéo dài nhiều năm, cho tới bây giờ chi hiển hách nhất là Quách Khúc cưới được đại trưởng công chúa Dương Hạ cùng với bào đệ ông ta. Tổ tiên bọn họ là quốc công chi tước, đến thế hệ phụ thân Quách Khúc tập tước bị giáng cấp, đồng lứa chỉ còn một chức suông nhất đẳng tướng quân.

Phụ thân Hoàng hậu và Quách Khúc là huynh đệ ruột cùng một mẹ. Quách Khúc là người phong lưu, không để ý đến danh lợi tục vật, lại cưới kim chi ngọc diệp, không cần thêm chức suông đến dệt hoa trên gấm, vì thế cực kì

rộng lượng để bào đệ tập tước, cho tới bây giờ chuyện này vẫn được lưu truyền rộng rãi như một giai thoại về tình huynh đệ.

Phụ thân Hoàng hậu là người không có bản lĩnh, ông ta không hoàn khố, thành thành thật thật cưới vợ sinh con, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, một đời an an phận phận đến nay. Mà mẫu thân hoàng hậu xem như hiền lương, cả đời quản nội trách, tuy đến già dựa vào nữ nhi làm hoàng hậu được lệnh phong Ngụy quốc phu nhân, thủy chung xử sự có độ, đối xử với mọi người hòa khí —— nhất là giữa các chị em dâu.

Người duy nhất làm cho hai cụ Quách gia ưu sầu, chắc chỉ có tiểu nhi tử nâng đỡ biểu muội chân ái lên làm chính thê kia.

“Thượng bất chính hạ tắc loạn” – những lời này được thể hiện trọn vẹn trên người tiểu quốc cữu và tiểu công tử họ Quách. Từ nhỏ đến lớn, hai cụ Quách gia không biết bồi thường bao nhiêu lễ thay bọn họ, thu dọn qua bao nhiêu lần cục diện rối rắm. Sau này nữ nhi làm hoàng hậu, số lần cần bọn họ tới cửa nhận lỗi ít đi rất nhiều.

Nhưng dù có thế nào, đây là lần đầu tiên bọn họ tới tìm hoàng hậu làm chủ, yêu cầu nhà người ta xin lỗi.

Ra khỏi cung Phượng Nghi, bà cụ dừng bước, ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời xanh, khẽ thở dài một cái, lúc này mới được cung nữ bên cạnh đỡ đi tiếp. Ngụy quốc phu nhân đã có tuổi, so sánh với đại trưởng công chúa Dương Hạ bằng tuổi, bà càng giống một lão phụ nhân bình thường làm lụng vất vả vì gia đình.

Tề tu nghi đứng sau hoa biểu*** khắc Long Phượng Trình Tường, ánh mắt lóe lên, mím môi cười, cất bước vào trong cung Phượng Nghi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 48

T

ề tu nghi kể lại chuyện mình thấy ở cung Vị Ương, trên mặt là vẻ kinh nghi bất định vừa đủ, giống như nàng ta từ trước đến nay luôn giả vờ yếu đuối, phảng phất đợi hoàng hậu lên tiếng, nàng ta mới bình ổn được nội tâm đang kinh hoàng.

Nhưng lần này nàng ta đoán sai, đợi hồi lâu, hoàng hậu không nói gì, chỉ dùng ánh mắt cực kỳ cổ quái nhìn nàng, trong cái nhìn đó có dò xét, có nghi ngờ, còn có sự đề phòng nồng đậm.

Tề tu nghi không biết, lời nàng nói gây ra sóng gió động trời trong lòng hoàng hậu như thế nào.

Từ khi hoàng hậu phát hiện thân thế Liên Tam không đúng đến nay đã mấy năm. Từ lần bàn bạc thông suốt với đại trưởng công chúa Dương Hạ, nàng ta ẩn ẩn có cảm giác kỳ lạ, về sau cảm giác này càng rõ ràng —— hoàng thượng cố ý cho nàng biết.

Suy nghĩ này làm nàng vui sướng không thôi, hơn nữa theo như nàng quan sát, trong số các phi tần trong hậu cung có mỗi nàng biết việc này. Ngay cả Thục phi Tần Hương Quân có quan hệ thân thích với phủ An quốc công cũng bị giấu diếm.

Điều này đại biểu cái gì? Điều này đại biểu Hoàng Thượng tín nhiệm nàng.

Sau khi suy xét kỹ, nàng phát hiện, mấy năm nay tuy Hoàng Thượng gần như không đặt chân vào hậu cung, đối xử với nàng cũng lãnh đạm, nhưng chưa từng can thiệp đến quyền cai quản hậu cung của nàng. Mặc kệ Đức phi sinh ra Đại hoàng tử thông minh lanh lợi cỡ nào, Hoàng Thượng vẫn

đối xử bình đẳng, không thiên vị — vì thế tạo sự đảm bảo rất lớn cho địa vị trong cung của nàng.

Hoàng hậu phát hiện có lẽ mình chưa bao giờ thực sự hiểu đế vương trẻ tuổi. Mang tâm tình cảm kích xen lẫn thấp thỏm, nàng càng khoan dung rộng lượng đối với quận chúa Vĩnh Ninh – hài tử xui xẻo không thể nhận tổ quy tông. Sinh nhật hàng năm, từ trước đến nay chưa từng thiếu quà tặng. Những thứ trường thu giám* ban cho quận chúa nàng cũng đặc biệt dặn dò, son phấn lãng la tơ lụa, mọi thứ đều là thượng phẩm.

(Trường thu giám là một chức quan thời xưa, chủ yếu phụ trách tuyên đạt ý chỉ của hoàng hậu, quản lý công việc trong cung, là đại quan hầu hạ bên cạnh hoàng hậu, phần lớn do hoạn quan đảm nhiệm.)

Nàng thường xuyên phỏng đoán ý tứ của Lưu Diên, lấy danh nghĩa Đế hậu triệu quận chúa Vĩnh Ninh vào cung. Bình thường chính nàng đều không gặp, trực tiếp đưa đến cung Vị Ương để Hoàng Thượng và tiểu quận chúa tận hưởng “cha con đoàn tụ”. Ngẫu nhiên gặp mặt, nàng đều hỏi han ân cần, quan tâm đầy đủ, không hề bắt Liên Tam hành lễ.

Những hành vi này đều có hồi báo, nó biểu hiện ở việc số lần Hoàng Thượng đến cung Phượng Nghi thăm nàng và Nhị hoàng tử nhiều hơn một ít, số lần khen ngợi khóa nghiệp của Nhị hoàng tử còn vượt qua Đại hoàng tử.

Thật ra Hoàng hậu không có nhiều cảm giác với tiểu quận chúa xinh đẹp quá mức bình thường kia, trượng phu cực kỳ sủng ái con gái riêng. Chưa đến độ thích nhưng nàng không ghét. Nếu đối xử tốt với quận chúa Vĩnh Ninh có thể đổi lấy nhiều ưu việt như vậy, nàng ngại gì không đối tốt hơn một ít?

Ý nghĩ này kéo dài đã lâu, rốt cuộc vào hôm nay sau khi Quách lão phu nhân vào cung yết kiến, bị dao động.

Không phải trong lòng nàng không tức giận, tuy rằng nàng chường mắt hành vi ca ca mình đem bình thê hồ ly tinh kia phù chính, nhưng chất nhi là ruột thịt. Nàng tận mắt nhìn thẳng bé lớn lên, bị người ta đánh chưa nói, còn đánh đến nỗi sống dở chết dở!

Hơn nữa lúc trước ở Thượng Lâm Uyển, hai lần đều là quận chúa Vĩnh Ninh ra tay đánh người, mà toàn đánh người Quách gia!

Khinh người quá đáng! Không thể tha thứ dễ dàng!

Tâm trạng Hoàng hậu vô cùng kích động, nhưng vừa khéo, một chậu nước lạnh của Tề tu nghi dội xuống, dập tắt triệt để lửa giận của nàng, nàng lập tức khôi phục lý trí.

Địa vị của nàng, địa vị của hoàng nhi, đám nữ nhân hậu cung như hổ rình mồi, nháy mắt tràn ngập trong đầu nàng, nàng đột nhiên giật mình —— không thể, nàng không thể phá vỡ cục diện hiện nay, nàng không thể đánh mất sự tín nhiệm của hoàng thượng!

Không có đế vương sủng ái, nếu như ngay cả chút tín nhiệm mỏng manh này cũng mất, trong hậu cung bộ bộ kinh tâm*, nàng biết dựa vào ai?

(*mỗi bước đi đều phải tính toán kỹ)

Ánh mắt Hoàng hậu trở nên trấn tĩnh, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc khiến trách: “Ai cho phép người đi dạo gần cung Vị Ương? Sau khi vào cung, vứt hết quy củ ra sau đầu rồi à!”

Tề tu nghi bị mắng thì ngạc nhiên, lấp bắp giải thích: “Ta chỉ đi phía ngoài, không có...”

“Im miệng!” Mặt Hoàng hậu trầm xuống trừng nàng, “Mệnh lệnh các cung phi không được lại gần cung Vị Ương, chẳng lẽ muốn ta phải nhắc nhở

người sao? Người cũng là lão nhân trong cung, ngay cả việc bé tí tẹo này còn không hiểu! Trở về cấm túc một tháng, chép cung quy một trăm lần!”

Từ lúc sinh Tứ hoàng tử, trong chúng phi Tề tu nghi được coi là một phi tử tương đối có địa vị. Đừng nói hoàng hậu không dung tình trách phạt và bắt bỏ, dù là Đức phi thích gây sự nhất hiểm khi đắc tội nàng ta.

Lúc này hoàng hậu phát lửa giận bất thành linh dọa nàng ta sợ hãi, đợi đến khi có phản ứng, mặt lúc đỏ lúc trắng. May không có các cung phi khác ở đây, nếu không mất hết thể diện!

Có điều suôn sẻ đã quen, lúc này Tề tu nghi cảm thấy rất mất thể diện, nàng đỏ mặt đứng dậy: “Thần thiếp cẩn tuân ý chỉ của Hoàng hậu nương nương.” Cố nén chua xót trong mắt, nàng thấp giọng nói: “Thần thiếp cáo từ.” Chẳng nói thêm đôi lời khách sáo, không đợi hoàng hậu lên tiếng, nàng xoay người vội vàng rời đi.

Hoàng hậu nhìn chằm chằm bóng lưng Tề tu nghi đi xa, cười lạnh một tiếng, gọi cung nhân tâm phúc đến, thấp giọng dặn dò: “Đi Thái Y viện mời Lý thái y, bảo hắn đến xem thương thế của Hoàn ca nhi. Nói với lão gia phu nhân, truyền lời của ta —— chuyện này coi như xong, không được gây phiền toái cho An quốc phủ, chuyện này không được để lộ!”

Cung nữ kia nàng mang từ nhà vào, tất nhiên biết tình huống Quách gia, nghe lời này hơi chần chờ: “Nương nương, chẳng lẽ Tứ thiếu gia chịu đánh uổng công? Nhị gia và Nhị phu nhân chắc chắn không chịu để yên...”

“Không chịu để yên thì sao!” Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, cắn chặt từng tiếng lạnh thấu xương, “Nhìn xem bọn họ nuôi nhi tử tốt chưa! Nữ nhân kia không lên được mặt bàn*, sinh nhi tử cũng không thượng được mặt bàn, ăn uống, chơi đùa, gây chuyện thị phi hẳn đều thông thạo, chuyện đứng đắn thì mặc kệ!”

Cung nữ vẫn do dự: “Nương nương, nhưng Tứ thiếu gia bị người ta đánh, nếu sống chết mặc bay, không nói trong nhà, ngay cả ngài cũng khó chịu. Dù sao là cháu ruột của ngài.”

Mi tâm Hoàng hậu nhíu chặt, có thể kẹp chết một con muỗi, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nàng thở dài: “Mặt mũi khó coi thì sao chứ, phạt được quận chúa Vĩnh Ninh thật nặng chắc? Nếu nàng không thông minh thì thôi, cố tình rất thông minh, vừa đánh người lập tức tiến cung tìm Hoàng Thượng, ta đâu thể động đến nàng? Hoàng Thượng thương nàng đến tận tâm can, muốn nàng nói ra miệng lời xin lỗi còn khó.”

Thân là tâm phúc hoàng hậu, về “câu đố thân thế của quận chúa Vĩnh Ninh”, cung nữ này cũng biết một hai. Nghe vậy bất đắc dĩ, nghĩ tới nghĩ lui, suy nghĩ thay hoàng hậu một biện pháp giải quyết: “Thật sự không được, nương nương truyền khẩu dụ xuống, nói quận chúa đã xin lỗi, ngài đứng giữa giải hòa, mọi người dĩ hòa vi quý —— chuyện này dừng ở đây.”

“Chỉ có thể như vậy.” Hoàng hậu mệt mỏi gật gật đầu, đồng ý với biện pháp của nàng. Đợi cung nữ đi, nhìn đại điện trống rỗng, hoàng hậu xoa xoa thái dương, đứng lên đi ra ngoài: “Đến cung Vị Ương.”

Chất nhi của nàng không thể chịu đánh oan uổng, nếu không có cách nào bắt quận chúa Vĩnh Ninh nhận lỗi thì để cha nàng chịu thay đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 49

T

rong cung Vị Ương lúc này ngập tràn xuân sắc.

Tiểu cô nương lớn lên từng ngày, nay thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Hai người làm phu thê nhiều năm, thân mật khăng khít tự nhiên không cần phải nói. Hồi trước Liên Tam vẫn là cô bé thì thôi, hiện tại lớn, vành tai và tóc mai chạm vào nhau khó tránh khỏi có chút động tình, sau khi ôm hôn cả hai mặt đỏ, thở hổn hển.

Lưu Diên ôm chặt nàng trong lòng nhưng không thể giảm bớt luồng nhiệt ấy. Cả người hấn căng cứng ngồi yên, đến khi tiểu cô nương mặt đỏ bừng chửa quậy, hấn mới hạ quyết tâm, bế bé yêu lên, đi vào phòng tắm.

Trương Phúc rất có nhãn lực, vừa gặp ông phát hiện hôm nay Liên Tam mặc ky trang, chắc là cưỡi ngựa đến. Vì vậy, sau khi Liên Tam vào điện, ông nhỏ giọng dặn đồ đệ mình, sai người chuẩn bị sẵn bể nước ấm, đề phòng cần đến.

Quả nhiên, bây giờ cần dùng.

Lưu Diên nhìn bể nước nóng phả sương mù, hài lòng gật gật đầu, để tiểu cô nương trong lòng xuống ghế dựa.

Liên Tam có thể chất cực kỳ mẫn cảm với tình *, vừa bị hôn trong chốc lát, đầu óc còn choáng váng, chưa tỉnh táo. Lúc này bị ôm vào phòng tắm, còn chưa phản ứng kịp đâu, toàn thân đã bị lột sạch, một lúc sau, một cơ thể trần trụi dán lại gần, ôm nàng ngồi xuống nước.

Nước trong bể nóng vừa phải, hơi nước dày đặc khiến lông mi ướt đẫm, đôi mắt phảng phất ngập tràn sương mù, cả người mơ mơ màng màng, lộ vẻ

đáng yêu hiếm thấy.

Lưu Diên sủng nịch thân thân trán, thân thân mắt, căn nhẹ cái mũi nhỏ, một đường hôn xuống dưới, dừng lại nơi cổ, tinh tế liếm nhẹ một tắc một tắc, mỗi nơi non mịn đều bị lướt qua một lần.

Tiểu nha đầu tuổi không lớn, thân mình phát dục rất tốt, kiêu kiêu nhỏ nhỏ, đường cong lá lướt, từ nhỏ được nuông chiều nên da thịt như Dương Chi Bạch Ngọc, trắng mịn vô ngần. Đôi môi ấm áp của Lưu Diên dần dần đi xuống, chỉ thấy trên cánh môi là xúc cảm trơn bóng mềm mại thơm mát, hận không thể cắn một miếng ăn đỡ thèm.

Liên Tam khép hờ mắt, rên rỉ, tiếng sau còn mềm mại hơn tiếng trước. Đồi trước ở phương diện này nàng chưa từng ngại ngùng, nên hưởng thụ thì hưởng thụ, có khi nổi hứng còn chủ động trêu chọc Hoàng Thượng.

Ngược lại Lưu Diên, từ nhỏ tính tình già dặn nên chuyện giường chiếu cũng bảo thủ câu nệ. Trước khi gặp Liên Tam, hẳn làm chuyện đó như nghĩa vụ, qua loa cho xong. Không ngờ gặp phải một yêu tinh, trên giường làm nũng, chơi xấu hẳn; hứng thú với các kiểu tư thế đòi thử một lần, khiến bệ hạ vốn bảo thủ lạc lối.

Ngậm quả hồng phẫn trước ngực nhẹ nhàng liếm mút, bàn tay to của nam nhân dần lướt qua bụng xuống dưới, phủ lên nơi non nớt ấy. Liên Tam là Bạch Hồ trời sinh, dù trưởng thành nơi ấy hoàn toàn không có một sợi lông.

Đầu ngón tay Lưu Diên xoa nắn, cảm nhận được dịch lộ ấm áp, dinh dính, cổ họng phát ra tiếng cười trầm thấp, trêu đùa: “Còn nhỏ đã như vậy... Đúng là cô bé hư hỏng...”

Liên Tam mặt đỏ ửng, xấu hổ phi nhõ hẳn: “Chàng nói bậy bạ gì đó!”

“Hả, ta nói bậy khi nào?” Bản lĩnh dùng tay hư hỏng của bệ hạ quá tốt, tay tìm được hạt châu nhỏ bóp nhẹ một cái, lại tinh tế trêu đùa một phen, kích

thích tiểu nha đầu không nhìn được ưỡn cong người, còn hấn ung dung nhìn, miệng nói những lời mắc cỡ chết người: “Nàng xem, nhẹ nhàng chạm một cái đã ướm thế này... Hửm, còn nói không phải cô bé hư hỏng?”

Thân thể Liên Tam vốn cực kỳ mẫn cảm, lúc này vì tuổi quá nhỏ. Cơ thể non nớt có phản ứng kịch liệt hơn kiếp trước rất nhiều. Hấn yêu kinh khủng, trên nàng hết lần này đến lần khác, đã thấy tiểu cô nương dưới tay hấn bỗng nhiên cả người run dữ dội, hai mắt thất thần, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn khê nhếch, chân nhỏ nín chặt, giống như mất hồn.

Lưu Diên ngẩn ra, lập tức thở hỗn hển, hai mắt đỏ lên, cúi đầu khê ngậm cái miệng nhỏ nhắn, dùng tay ngăn chặn dịch lộ mãnh liệt trào ra, khéo léo tách hai cánh hoa hồng nộn, chú tâm bắt nạt hạt châu nhỏ đáng thương kia. Sóng trước chưa yên sóng sau đã tới, Liên Tam bị cao triều làm đầu óc mù mịt, dưới thân kịch liệt co quắp, tiếng rên rỉ đều bị ngăn trong miệng, chỉ có thể phát ra tiếng ư ư a a mơ hồ.

Dựa theo trình tự thông thường, kế tiếp là thời điểm Lưu Diên hầu hạ tiểu chủ tử. Nhưng khi Lưu Diên ôm tiểu nha đầu ôm lên tháp Thanh Ngọc ngậm một nửa trong nước, tách đôi chân dài trắng như tuyết ra, đang muốn vùi đầu trong đó thì ngoài bể truyền đến tiếng Trương Phúc run rẩy: “Bệ, bệ hạ, Hoàng hậu nương nương... Cầu kiến.”

“...” Lưu Diên nhắm chặt mắt, hít thật sâu vài lần, luồng nhiệt dưới bụng càng bùng cháy, đúng là dục hỏa đốt người, vừa tức vừa vội quát: “Bảo nàng lặn!”

“Hả... Khiến ai lặn?” Liên Tam rất cuộc hồi phục tinh thần, nghe câu này, có chút mơ hồ hỏi.

Lưu Diên ảo não thở dài, cúi đầu hôn môi nàng, dịu dàng dỗ dành: “Không có ai. Bé ngoan, vừa rồi thoải mái không?”

Chỉ số thông minh siêu phàm của Liên Tam chỉ sau khi hoan ái mới rơi xuống một chút, nhưng chỉ một xíu thôi, nàng trừng mắt nhìn, không hề xấu hổ trước câu hỏi trần trụi của Lưu Diên, thanh âm nhuần nhu hỏi lại: “Có người muốn gặp chàng sao?”

Biết là nàng nghe thấy, Lưu Diên không dối gạt nàng, gật gật đầu nói: “Hoàng hậu cầu kiến.”

“Chà chà, cáo ngự trạng tới.” Liên Ngữ Hàm lười biếng cười, hai cánh tay bạch ngọc vòng qua cổ nam nhân, cố ý ỏn ẻn làm nũng: “Bệ hạ, chàng đã làm người ta thế này, không thể mặc kệ người ta nha!”

Lưu Diên ôm nàng thật sự yêu bao nhiêu cũng không đủ, mũi nhắm ngay chóp mũi của nàng cọ cọ, sủng nịch nói: “Tâm bảo bối của ta, sao mà khiến người ta thương thế...”

Hai người lại quấn lấy nhau một hồi, lúc này Lưu Diên ôm nàng ra khỏi bể nhưng không hề có ý ra ngoài gặp hoàng hậu, vươn tay với khăn hình thoi làm từ vải bố tại Tùng Giang, muốn lau người cho tiểu cô nương, rõ ràng cho thấy muốn hầu hạ nhân mặc xiêm y mới đi.

Liên Tam mặc hẳn cẩn thận lau nước trên người mình, chờ mặc đến yếm rồi trung y, khi hẳn giúp nàng mặc áo khoác thì đẩy tay: “Ta tự làm.” Ngửa đầu nhìn hẳn cười: “Chàng nhanh ra gặp hoàng hậu đi, lát nữa ta trốn sau tấm bình phong, xem nàng ta nói gì.”

Tiểu tâm can lên tiếng, bệ hạ không thể từ chối, hôn thêm mấy cái, lúc này vòng qua gian ngoài phòng tắm, để cung nhân hầu hạ mình mặc quần áo, đi giày.

***

Hoàng hậu không biết chuyện hương diễm xảy ra trong phòng, cho rằng Hoàng Thượng đang tắm rửa, đợi hơn nửa ngày không hề có lời oán hận.

Nhìn thấy Lưu Diên nàng bình tĩnh hành lễ, một hồi bầm chuyện hôm nay Quách lão phu nhân vào cung.

Sắc mặt Lưu Diên nghiêm túc, biết rõ còn cố hỏi: “Quách lão phu nhân hôm nay đột nhiên vào cung, là Quách gia có chỗ khó xử?”

Hoàng hậu cũng biết Hoàng Thượng đây là biết rõ còn cố hỏi, không đến mức giả vờ như không biết gì, hai năm rõ mười đáp: “Hồi bệ hạ, không tính là khó xử, chỉ là...” Mắt nàng lập tức hồng, như sắp rơi lệ, “Chỉ là chất nhi nhà Nhị ca của thần thiếp, hôm nay bị... Bị người đánh giữa phố xá náo nhiệt!” rồi khóc rấm rứt.

Lưu Diên kinh ngạc: “Có chuyện như thế? !” Tiếp theo vỗ bàn, mặt rộng giận dữ: “Buồn cười! Dưới chân Thiên Tử, kẻ nào dám!”

Hoàng hậu tiếp tục khóc sụt sịt, âm thầm kinh nghi —— chẳng lẽ Hoàng Thượng chưa biết việc này?

Không thể không nói, kỹ xảo biểu diễn của bệ hạ rất tốt.

Hoàng hậu khóc có chừng có mực trong chốc lát, đột nhiên rời khỏi ghế, “bộp bộp” quỳ xuống, hai mắt đẫm lệ, đầy sương mù ngẩng đầu: “Mong bệ hạ làm chủ cho Quách gia a! Chất nhi kia là thần thiếp nhìn từ nhỏ lớn lên, hôm nay bị đánh cho cả người không chỗ nào lành lặn, thần thiếp thật... Thật lòng đau xót...”

Thừa Bình đế bệ hạ thương xót thở dài: “Hoàng hậu nàng đứng lên trước đã, trăm nhất định làm chủ cho chất nhi của nàng. Nhưng có tra được kẻ hành hung là ai không? Dưới tình huống rõ ràng biết là chất nhi của hoàng hậu, còn dám đánh hấn trên phố, lá gan người này quả không nhỏ!”

Trốn ở sau tấm bình phong Liên Tam mím môi cười, hưng trí bừng bừng chờ đợi diễn biến.

Hoàng hậu không nghe ra giọng điệu kỳ quái của Lưu Diên, trên mặt có vẻ khó xử: “Người hành hung... Khi thần thiếp nghe thấy thật sự khó tin nổi, người đánh là... là quận chúa Vĩnh Ninh.”

Sắc mặt Lưu Diên trầm xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Suyt, mọi người nấp kĩ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 50

H

Hoàng hậu không nghe ra giọng điệu kỳ quái của Lưu Diên, trên mặt có vẻ khó xử: “Người hành hung... Khi thần thiếp nghe thấy thật sự khó tin nổi, người đánh là... là quận chúa Vĩnh Ninh.”

Sắc mặt Lưu Diên trầm xuống.

Hoàng hậu cẩn thận cân nhắc tâm tư của hã, vẻ mặt đau buồn, bi ai nói: “Nguyên bản thần thiếp cho là hiểu lầm, quận chúa Vĩnh Ninh hồn nhiên khả ái, tuổi còn quá nhỏ, nếu nói nàng động thủ ra tay với người ta giữa phố, thần thiếp vạn vạn không tin. Nhưng, mẫu thân thần thiếp đặc biệt vì việc này vào cung một chuyến, nói lúc đó có nhiều người làm chứng, sau này vừa vặn gặp Sở Thái phi và trác phi của Sở vương Mạnh thị đi dâng hương ra mặt ngăn cản, quận chúa mới dừng tay...” Nói một hồi, lại lau nước mắt.

Nghe thấy Sở Thái phi, đồng tử Lưu Diên co rụt, không dấu vết liếc mắt nhìn bình phong. Bình phong bên này Liên Ngữ Hàm hiểu ý hã, mặc dù biết hã không nhìn thấy mình, nàng vẫn làm mặt quỷ —— nàng định lát nữa nói chuyện này mà.

Hoàng hậu thái độ không cứng không mềm, sắc mặt Lưu Diên nghiêm trang, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm nàng: “Hoàng hậu, trầm cho rằng, mấy năm qua trong lòng nàng đã hiểu.”

Hoàng hậu cả kinh, không nghĩ tới Lưu Diên định nói rõ ràng với mình. Sắc mặt nàng liên tục thay đổi, cuối cùng quyết định giả ngu: “Thần thiếp ngu dốt, không biết bệ hạ chỉ phương diện nào?”

Lưu Diên lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, sau đó hơi ngược mắt, chăm chú nhìn khoảng không, chậm rãi nói: “Trẫm chỉ có mình Vĩnh Ninh, thân phận con bé xấu hổ, mấy năm nay không thể danh chính ngôn thuận đón vào cung, nhớ đến điều này, lúc nào trẫm cũng lo con bé tủi thân.” Thản nhiên bổ sung một câu: “Hoàng hậu mấy năm nay quan tâm đến Vĩnh Ninh, trẫm đều nhìn trong mắt. Thân là trung cung, nàng cũng tận chức tận trách.”

Một câu khẳng định này mạnh mẽ hơn tất cả. Mí mắt Hoàng hậu run rẩy, miệng muốn nói gì, lại phát hiện cổ họng tắc nghẹn, không thể phát ra nửa chữ.

Lưu Diên nhìn nàng, trong mắt giấu lãnh ý, phảng phất nói chuyện nhà nhàn thoai: “Chất nhi kia của nàng cũng mười sáu mười bảy, chưa từng nghe về việc học của hẳn.”

Hoàng hậu không ngờ hẳn nhảy đề tài nhanh như vậy, rất nhanh hiểu ra hoàng thượng định bồi thường, nàng vội gật đầu nói: “Chất nhi thần thiếp năm nay mười sáu, đọc sách không tốt, may mà có vài phần hứng thú tập võ, ngày ngày rèn luyện té ngã khiến thân thể hẳn cường tráng.”

“Cứ vậy đi, “ Lưu Diên một tay chống má, một tay xoa xoa mi tâm, thần thái có vài phần mệt mỏi, “Đợi thương thế hẳn lành, bảo hẳn đến đại doanh kinh đô bổ sung vào chức úy kỵ binh còn trống, coi như cô cô hoàng hậu nàng bảo vệ hẳn đỡ phải đi đường vòng.”

Hoàng hậu biết ngụ ý của hẳn —— Hoàng Thượng hi vọng Quách gia tức sự ninh nhân (nhân nhượng cho khỏi phiền), cuối cùng thì việc bồi thường này không thể để người khác biết, mặt ngoài chỉ nói là hoàng hậu bao che chất nhi nhà mẹ đẻ, cho cháu chức quan võ Lục phẩm.

Mục đích Hoàng hậu chỉ đến thế, nhưng nàng không muốn biểu hiện quá mức vui mừng. Đó là lý do nàng không lập tức đồng ý, mà mất tự nhiên, do

dự trong chốc lát, mới mở miệng: “Như thế, thần thiếp thay mặt Hoàn nhi cảm tạ bệ...”

Lời nàng chưa nói hết, không biết giọng nói từ đâu nhảy ra đột nhiên cắt đứt nàng, chỉ nghe tiếng nói rất to —— “Phụ hoàng! Con không đồng ý!”

Thiếu nữ mềm mại như liễu lao ra khỏi bình phong nhanh như quả pháo nhỏ, đâm sầm vào lòng Lưu Diên, kéo tay áo hấn lớn tiếng nói: “Không được không được! Rõ ràng không phải lỗi của con, dựa vào cái gì cho hấn lợi ích! Con không đồng ý!”

Hai đế hậu lần đầu tiên có cùng phản ứng —— cả hai đều bị một tiếng “Phụ hoàng” làm choáng váng.

Trong mắt Liên Tam lóe qua tia giao hoạt, vì nghiêng nửa người về phía hoàng hậu nên không bị nàng ta phát hiện. Ban nãy Liên Tam ở sau tấm bình phong quả thật bị cuộc đối thoại giữa Lưu Diên và hoàng hậu làm kinh ngạc, không ngờ một câu “Phụ quân” trêu đùa ngày xưa khiến Lưu Diên biến thành hiện thực, xem tình huống có vẻ đã diễn ra trong khoảng thời gian không ngắn.

Không phải Liên Tam không nghĩ ra dụng ý cuối cùng của hấn, chỉ là tức giận mình không duyên cớ thành thế hệ thấp hơn hấn, hấn trắng trợn chiếm tiện nghi về bối phận. Lại nghe vài câu, gặp Lưu Diên tính thỏa hiệp, thiếu chút nữa bị ả hoàng hậu kia lừa mất chức úy kiêu ky, nàng không vui, tròn mắt nhanh như chớp xoay hai vòng rồi xông ra ngoài.

Vẫn là Lưu Diên tỉnh táo trước, bàn tay dưới án di chuyển vị trí của tiểu cô nương thơm thơm mềm mềm, để nàng ngồi thoải mái hơn, lúc này mới không được tự nhiên hắng giọng một cái: “Khụ khụ... Đại nhân nói chuyện, tiểu hài tử không được nói leo.”

Liên Tam phồng hai má, trừng mắt nhìn hấn một cái, ôm tay hấn làm nũng: “Không được không được, phụ hoàng!”

Lưu Diên không tự chủ run run, một giọt mồ hôi lạnh lặng lẽ chảy từ trán xuống.

Hoàng hậu trợn mắt há hốc mồm nhìn hai “cha con”, ngây ngốc không biết suy nghĩ gì.

Kỳ thật, nếu nàng cẩn thận một tí sẽ phát hiện, hôm nay sau khi tiến cung Liên Ngữ Hàm mặc cung trang màu vàng tơ, giữa làn tóc còn ẩm ướt, hiển nhiên vừa tắm rửa. Mà bộ hạ vĩ đại của chúng ta, hình như cũng vừa tắm xong —— điện Tuyên Thất là nơi ở chính của đế vương, bên trong chỉ có một phòng tắm.

Đáng tiếc lúc này hoàng hậu ở trạng thái không tốt, đang trong giai đoạn chuyển giao từ mơ hồ đến khiếp sợ, nghe câu này phản ứng chậm nửa nhịp, chẳng thể lưu tâm đến những chi tiết khác.

Liên Tam ném cho Lưu Diên một ánh mắt “Đợi lát nữa tính sổ với chàng”, chia miệng khẩu pháo nhắm vào hoàng hậu. Nàng an vị trên đùi Lưu Diên, cả người bị ôm một nửa, cao cao tại thượng nhìn thẳng hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, Quốc quốc phu nhân vào cung trần tình, nhưng có nhắc tới vì sao ta đánh vị hoàn khố nhà ngài không?”

Nàng nói không kính ngữ, ngữ khí không giống nói chuyện với quốc mẫu mà như đang thăm vấn một hạ nhân. Sắc mặt Hoàng hậu không tốt, mày nhíu chặt, cuối cùng tức giận trả lời: “Chưa từng.”

Lưu Diên liếc nhìn sắc mặt hoàng hậu không tốt, dịu dàng cười nói với tiểu nha đầu trong lòng: “Được, trầm ở đây, con nói xem vì sao con động thủ với người ta, ta phân xử giúp con.”

Lời này bất công đến quá phận, chỉ kém nói thẳng “Đừng sợ trầm làm chỗ dựa cho con”. Nét mặt Hoàng hậu càng thêm khó coi.

Liên Tam phảng phất tìm được núi dựa vào, mắt to ngập nước đáng thương nhìn Lưu Diên: “Phụ hoàng...” Lưu Diên không tự chủ run rẩy, nghe nàng nói tiếp: “Tiểu tử Quách gia kia cưỡi ngựa xô vào dân chúng, sau đó không chỉ không chịu nhận lỗi, mà còn sai gia đình đánh người! Con đi qua chỗ đó, thật sự không nhìn được, lúc này mới ra tay!” Lòng đầy cảm phẫn nắm tay xiết chặt, đấm Lưu Diên hai cái.

Lưu Diên tự dưng bị đấm hai cái, thiếu chút nữa phun ra máu. Khóe miệng giật giật, hăn miễn cưỡng ra vẻ nghiêm túc nói: “Đúng là như thế?” Chuyển sang hướng hoàng hậu, “Hoàng hậu, nàng có gì cần nói?”

Hoàng hậu hoảng hốt thất thố —— còn có việc này? Quách lão phu nhân chưa nói với nàng mà!

Kỳ thật nàng trách lầm Quách lão phu nhân, ngoài mấy chó săn của Quách gia đi theo Quách Hoàn ra ngoài, không ai biết chuyện trước khi Liên Tam ra tay. Ông bà và cha mẹ của Quách Hoàn vừa thấy hăn cả người đầy máu được nâng về thì hoảng hồn, ai nấy khóc lóc rên rỉ.

Trên người những tùy tùng kia cũng bị thương không nhẹ, nhưng chủ tử ở bên ngoài bị đánh, bọn họ làm hạ nhân đâu thể tránh việc chịu phạt? Vì giảm bớt chút tội, tất nhiên không ai chủ động nhắc tới việc ức hiếp dân chúng, thêm mắm thêm muối nói Liên Tam độc ác ra sao, khiến từ trên xuống dưới Quách gia tức giận, Quách lão phu nhân ăn mặc vũ trang đúng phẩm vị, trực tiếp vào cung.

“Thần thiếp không biết chuyện đó...” Hoàng hậu nghe lời Liên Tam nói có cảm giác tám phần là nói thật, nhất thời hết giận, co quắp bất an: “Thần thiếp nghe nói chất nhi bị thương, nhất thời nóng vội chạy đến, chưa nghe tiền căn hậu quả, mong Hoàng Thượng thứ tội, để thần thiếp trở về hỏi rõ từ đầu đến cuối.”

Lưu Diên thần sắc bất động, lại nhìn Liên Tam, dường như hỏi ý nàng. Liên Tam hếch cằm nhỏ “Hừ” một tiếng: “Dù Hoàng hậu nương nương về hỏi cũng là đáp án này! Hoàng hậu nương nương không biết tốt xấu đến chỗ Hoàng Thượng cáo trạng ta, ta bị oan uổng, ngài phải có gì cho ta chứ?”

Ngực Hoàng hậu nghẹn một cục, bị Liên Tam không buông tha làm tức giận đến đau tim.

Lưu Diên thản nhiên nhìn, thấy không sai biệt lắm, tay xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Tam: “Được rồi, việc này dừng ở đây, hoàng hậu cũng là trưởng bối của con, không được giữ thái độ không chịu bỏ qua!” Nói xong, lòng từ bi lên tiếng: “Hoàng hậu về đi, biết rõ mọi chuyện lại đến tố cáo với trẫm.”

Hoàng hậu miễn cưỡng mỉm cười, cúi người xin lui.

***

Bên trong điện Tuyên Thất rộng lớn, lúc này khôi phục yên tĩnh, chỉ còn lại hai cái bóng chồng lên nhau phía sau ngự án.

Sắc mặt Liên Tam xỉ xuống, thò tay véo mạnh bắp đùi người nọ, giọng căm hận nói: “Phụ hoàng?”

“Ngao ngao ngao!” Mặt Lưu Diên vặn vẹo, vẻ mặt đau khổ cầu xin tha thứ: “Bảo bối buông tay! Đau đau đau...”

Liên Tam cười lạnh buông tay, nhảy lên ngự án, từ trên cao nhìn xuống hẳn: “Chàng còn gì để nói?”

Khuôn mặt tuấn tú của Lưu Diên nhăn nhúm thành bánh bao, túi thân lâu bà lâu bầu: “Không phải ta vì nàng sao...” Ngoài miệng nói như vậy, người lạnh lẽo gục đầu xuống nghĩ cách giải thích. Một lúc sau, hẳn bỗng nhiên

ngăng đầu, nghiêm túc nói: “Nàng không thể tiêu chuẩn kép* như thế, đây là lỗi của ta, nhưng chuyện Sở Thái phi thì sao? Nàng không hề nói!”

(Tiêu chuẩn kép – a double standard, ý chỉ cùng một sự việc, đối với người này là sai, còn đối với người khác có thể đúng. Dù hiện thực hay trong lịch sử ghi chép, đều có rất nhiều ví dụ về tiêu chuẩn kép: Trung Quốc cổ đại chịu ảnh hưởng từ quan niệm “Chết đói là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện lớn”, cực lực đề xướng phụ nữ thủ trinh, ngoài việc sau khi kết hôn cấm ngoại tình, sau khi chồng chết không được tái giá, trước khi cưới cũng phải giữ tấm thân xử nữ. Nhưng đàn ông có quyền ba vợ bốn nàng hầu.)

Liên Tam ngồi trên án, giày thêu trên chân bị nàng đá rơi, đôi chân trần dẫm dẫm trước ngực Lưu Diên, không chút để ý đáp: “Ta vốn tính tấm xong sẽ nói với chàng, ai ngờ hoàng hậu đến.”

Nhớ đến cảnh kiều diễm trong bể, khuôn mặt tuần tú của Lưu Diên đỏ ửng.

“Bất quá, hình như đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Sở Thái phi.” Liên Tam dăm chiêu, “Yến hội trong cung bà ta không tham dự, ta chưa đến phủ Sở vương. Đời trước lần Lưu Trạch bức cung, huyền não lớn như vậy bà ta cũng không ra mặt. Về sau bà ta uống rượu cưỡi tự vận, ta lại không có cơ hội nhìn thấy... Lần này thật khéo.”

Nghe Liên Tam nhắc tới người đàn bà kia, sắc mặt Lưu Diên có chút phức tạp. Nếu không phải trùng sinh một lần, ai có thể tưởng tượng lão thái phi ăn chay niệm phật, thanh tu tị thế*, có dã tâm lớn đến vậy?

(* thoát li cuộc sống hiện tại, tránh tiếp xúc với ngoại giới)

Liên Tam chống cằm, mạch suy luận như có như không: “Kỳ thật này cả hai đời xuyên vào cùng một nơi, cuối cùng ta cảm giác Lưu Trạch có vẻ không phải loại người muốn có giang sơn. Chưa biết chừng, nếu không có Sở Thái phi, hẳn làm vương gia nhân tài phú quý đã thấy thỏa mãn.”

Lưu Diên trầm ngâm không nói, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nàng, mi tâm hơi nhíu: “Từ bao giờ nàng hiểu hẳn như vậy?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 51

T

hăng đến khi Liên Tam rời cung về nhà một lúc lâu, Lưu Diên vẫn cảm giác trong lòng là lạ. Tuy rằng ban nãy đề ra nghi vấn nàng có vẻ rất bình tĩnh, trực tiếp liếc xuống dưới, bàn tay dùng lực hung hăng véo chặt thịt đùi non của hắn, xoắn qua rồi đảo lại.

Bệ hạ niên kỉ hai đời cộng lại sắp 50 tuổi càng nghĩ càng uế oải, một người ngồi trong đại điện trống rỗng ăn dấm chua, triệu ám vệ vào dọn phái thêm nhiều nhân thủ giám thị phủ Sở vương, lúc này hơi an tâm một chút.

Có điều một thân một mình nằm trên long sàng rộng rãi, nhìn nóc giường chạm trổ mâm rồng, Lưu Diên vẫn cảm thấy trống trải khôn cùng —— đến nay hắn chưa suy nghĩ cẩn thận đời này tiểu nha đầu đến cùng định làm gì.

Mắt thấy nàng sắp cập kê, vì hôn sự của nàng cả phủ An quốc công bận rộn, nghe nói trường tôn của Thẩm gia ở Tô Châu đã vào kinh, thường xuyên đăng môn thăm hỏi. Thẩm Hi kia hắn quen thuộc, thanh dật tuấn tú, tài hoa hơn người, càng hiếm hơn là quân tử nhân phẩm đoan chính, cương trực, ghét a dua xu nịnh. Khách quan mà nói, ngay cả hắn cũng cảm giác hai người xứng đôi.

Suy nghĩ này khiến cả người hắn khó chịu, lăn qua lộn lại, một đêm chưa chợp mắt.

***

Từ trên xuống dưới phủ An quốc công thấy Liên Tam bình an trở về đều vô cùng vui mừng, chẳng qua mọi người cảm thấy nghi ngờ —— là sao? Lão công gia còn chưa ra mặt cơ mà.

An quốc công có cùng sự nghi ngờ. Ông đặc biệt đến viện của cháu gái, rót một chén trà đậm đặc cho Liên Tam mệt đến mức mắt sấp không mở ra được, dâng đến độ tiểu nha đầu lè lưỡi, nhú khuôn mặt nhỏ tội nghiệp nhìn tổ phụ, “Tổ phụ, ông muốn hỏi gì cứ hỏi đi...” Con sẽ khai hết, không cần dùng hình với con...

An quốc công buồn cười xoa xoa đầu nàng, trầm ngâm trong chốc lát, cẩn thận hỏi: “Tại sao Quách gia đồng ý ngậm bồ hòn làm ngọt?”

Liên Tam bẻ ngón tay rồi rắm, tuy rằng nàng bình thường gạt người không chớp mắt, nhưng đối mặt với tổ phụ, nàng không muốn soạn lời nói dối lừa ông —— tám thành cũng không gạt được ông.

“Hoàn khố Quách gia kia sai gia nô đánh dân chúng vô cớ trước khi con đánh hãn.” Liên Tam mắt to chuyển động nhanh như chớp, “Con nói việc này với Hoàng Thượng.”

An quốc công trầm tư nửa ngày, lắc đầu, “Không đúng. Dù con ra tay trượng nghĩa, tất nhiên hoàng hậu không chịu để yên. Chất nhi của nàng bị đánh, bất kể có nguyên nhân gì, vì chính nàng và Quách gia, nàng đều phải kiểm về mấy phần thể diện.”

Quả nhiên không thể gạt tổ phụ. Liên Tam sụp mắt, lông mi vừa dày vừa dài như hồ điệp bị kinh hách nhẹ nhàng rung động, hơi lấp bắp: “Hoàng Thượng hãn... Hãn tốt với con vô cùng...”

Lòng An quốc công nặng trĩu, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt.

Nửa ngày chưa nghe tổ phụ lên tiếng, Liên Tam không nhịn được ngược mắt, lập tức bị thần sắc lo lắng của lão quốc công dọa sợ. Nàng giữ chặt tay áo tổ phụ, nhẹ nhàng đung đưa, tận lực làm biểu cảm của mình có vẻ đáng tin, “Tổ phụ, con sẽ không vào cung, người yên tâm.”

An quốc công giậm chân thở dài: “Bé ngoan, sao tổ phụ có thể yên tâm về con?!” Nói liền một mạch: “Trong nhà không cần con tiến cung, hoàng cung không phải chỗ thú vị! Con mới mười ba tuổi thôi!”

Liên Tam cũng sợ ảnh hưởng đến sức khỏe ông cụ, vội vàng ôm cánh tay tổ phụ: “Tổ phụ, con thật sự sẽ không tiến cung. Hoàng Thượng đối xử với con như con gái, sao có thể để con gia nhập hậu cung?”

“Thật sự?” Hiển nhiên An quốc công không tin lắm, ông giữ thái độ hoài nghi với tiết tháo của bộ hạ.

“Vâng.” Thời điểm này nói nhiều sai nhiều.

Lão quốc công bước chân nặng nề rời khỏi sân của Liên Tam, đêm hôm vất vả suy nghĩ trong thư phòng, cuối cùng hạ quyết tâm —— nhanh chóng đính hôn cho Hàm nhi! Nếu không tìm thấy người thích hợp, Tạ An cũng được!

***

Liên Ngữ Tương cũng rất ngạc nhiên với việc Liên Tam bình yên vô sự, nhưng trong bụng nàng nghĩ tới nghĩ lui, không đoán ra duyên cớ. Chỉ có thể suy đoán theo nguyên nhân có thể xảy ra nhất —— Để hậu nể mặt An quốc công. Đây cũng là suy nghĩ của đa số người trong phủ.

Đối với điều này, Liên Ngữ Tương cảm thấy rất khinh thường.

Theo suy nghĩ của nàng, ở một gia tộc hiển hách, thân là nữ tử, không tài cán làm rạng danh gia tộc thì thôi, an phận thủ thường không bôi đen gia tộc cũng là một loại trách nhiệm. Hưởng thụ ăn sung mặc sướng bao năm, khi quốc công phủ cần nàng xuất lực tất nhiên nàng không chối từ, tương lai hôn sự nếu không chọn được người tâm đầu ý hợp, bối cảnh thông gia không thể quá tệ.

Dù sao việc còn do người, chỉ cần nhân phẩm nàng không quá kém, đối tượng đám hỏi trắng hoa và không chung thủy, với thủ đoạn và năng lực của nàng, dù không có tình cảm vẫn có thể sống ổn, tôn vinh (tôn quý và tự hào) phú quý.

Đương nhiên, đây là kết quả tồi tệ nhất. Liên Ngữ Tương luôn ôm ấp thứ tình cảm của thiếu nữ, nếu vị hôn phu tương lai lưỡng tình tương duyệt và môn đăng hộ đối với nàng thì càng tốt.

Nàng cũng biết trên thế giới này chẳng thể có nhiều chuyện tốt trùng hợp đến thế, nên tranh thủ bây giờ chưa cập kê, nàng siêng năng chạy bên ngoài. Nàng quăng lưới rất rộng, không chỉ Sở vương và Thẩm Hi, còn có rất nhiều công tử thế gia trải qua cẩn thận chọn lựa đều nằm trong phạm vi xem xét của nàng.

Thẩm Hi rất tốt, có điều hình như hẳn không có hứng thú với nàng. Liên Ngữ Tương là người thức thời, thấy người ta vô tình, nàng lưới sán lại gần —— đối tượng tuyển chọn của nàng còn nhiều mà.

Bây giờ vừa hết năm cũ, ngày mười lăm tháng giêng, nàng tranh thủ ra ngoài xem hoa đăng nên có cơ hội gặp mặt Sở vương.

Sở vương hiếm khi không mặc xiêm y màu lam, đổi sang trường bào màu xanh cổ áo chéo khảm đá, thắt đai lưng khảm ngọc thạch cùng màu, thanh lịch tao nhã. Hẳn đứng gần cửa sổ, ánh trăng sáng bên ngoài hắt vào trong, phủ lên người hẳn một tầng lụa mỏng, như tiên nhân sắp sửa cười mây bay đi.

Liên Ngữ Tương vòng qua bình phong nhã gian, vừa bước vào thì nhìn thấy cảnh tượng này. Cước bộ nàng ngừng lại, cả người ngơ ngác, cứ như vậy nhìn thẳng vào hẳn, trong mắt trong lòng chỉ có một mình hẳn.

“Tương nhi đến à? Sao không ngồi?” Lưu Trạch ngoạn đầu lại cười, ngữ khí thân mật.

“À, à... Ta ngồi xuống đây.” Trên mặt Liên Ngữ Tương hơi nóng, bối rối tìm ghế dựa ngồi xuống, mặt cúi thấp không dám nhìn hẳn.

Lưu Trạch bật cười: “Hôm nay ta rất đáng sợ?”

Sắc mặt Liên Ngữ Tương đỏ ửng, ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt sáng ngời nhìn thẳng hẳn: “Không phải, là chàng rất dễ nhìn, ta sợ nhìn ngây người, khiến chàng chê cười.”

“Vậy bây giờ nàng nói thẳng không sợ ta chê cười?” Lưu Trạch cười dài trêu nàng.

Liên Ngữ Tương cắn cắn môi dưới, cười nhẹ nói: “Ta suy nghĩ cẩn thận —— dù bị chàng chê cười thì có sao?” Đôi mắt đẹp lưu chuyển, liếc mắt đưa tình, càng rạng rỡ.

Lưu Trạch chỉ cười không nói, gọi hạ nhân mang điếm tâm lên, tự tay múc một chén chè trôi nước đưa tới tận tay nàng, ôn nhu cười nói: “Hôm nay là tết nguyên tiêu, tết đoàn viên. Ban ngày không thể ở bên cạnh nàng, buổi tối ăn chè trôi nước, coi như chúng ta cùng nhau qua lễ.”

Trong lòng Liên Ngữ Tương ngọt như uống mật, lúc này dù bắt nàng uống độc dược cũng được, huống chi mấy viên trôi nho nhỏ? Nàng đỏ mặt cũng múc một chén cho Lưu Trạch, tự mình để trước mặt hẳn, mềm giọng nói: “Chàng cũng ăn đi.”

“Được.”

Khi ăn trôi hai người vẫn im lặng, những cái liếc mắt thường xuyên về phía nhau thể hiện tình cảm nồng nàn chính bọn họ mới cảm nhận được. Đợi ăn xong một chén nhỏ, tình cảm của hai người nghiêm nhiên tăng thêm một bậc.

Nhẹ giọng chậm rãi trò chuyện mấy việc không quan trọng, Lưu Trạch cảm giác không khí ấm áp vừa đủ, làm như vô tình hỏi: “Tương nhi, nghe nói năm ngoái Tam cô nương nhà nàng đánh Quách Hoàn Quách gia?”

Liên Ngữ Tương gật đầu, ngữ khí thanh đạm: “Đúng vậy, náo loạn cả ngày, tổ phụ ở nhà đều lo lắng, may mà không sao.”

Lưu Trạch tựa hồ ngần người, có chút không tin: “Tam muội của nàng quả thật không sao à? Quách gia luôn ương ngạnh, Quách Hoàn ở nhà rất được sủng ái, hoàng hậu nàng sao để yên?”

Liên Ngữ Tương lắc lắc đầu, “Hoàng Thượng nể mặt tổ phụ ta, mới không truy cứu. Hoàng hậu nương nương rộng lượng, chỉ bắt Tam muội muội xin lỗi coi như xong.”

Lưu Trạch cảm thấy nghi ngờ, trầm ngâm trong chốc lát, hần cười nói: “Cũng đúng, không nhìn mặt mũi lão công gia, cũng phải nể Hàn Thái phi bên trên. Hay nghe nói quận chúa Vĩnh Ninh vào cung làm bạn với Hàn Thái phi, chắc là Thái phi nương nương rất yêu thương nàng.”

Liên Ngữ Tương sửng sốt, mi tâm hơi nhíu, dường như nghĩ tới điều gì.

Sở vương thân thiết hỏi: “Hửm? Tương nhi sao thế?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 53

L

ưu Diên đau lòng, thanh âm lập tức hạ thấp, chóp mũi nhẹ nhàng cọ lỗ tai của nàng: “Nàng không tiến cung, ta thì sao?”

Liên Ngữ Hàm nghiêng đầu, tay nhỏ trắng trẻo mềm mại sờ gò má hăn, cười vừa dịu dàng lại tàn nhẫn: “Thế chàng muốn ta như thế nào?”

Ngực Lưu Diên như bị đánh mạnh một quyền, đau âm ỉ —— nàng biết rất rõ đối với nàng, hăn vĩnh viễn chỉ có khẩn cầu, không có yêu cầu. Sao hăn có thể nói ra lời bắt nàng buông tha trời đất bao la để vào cung? Dù hăn thật sự rất muốn, rất muốn.

Hăn chua xót giật giật khóe miệng, muốn tạo thành một nụ cười nhưng hai bên má ửng ngạnh không nghe sai bảo. Mũi chua chua, hăn không nhịn được quay đầu sang một bên, khẽ khụt khịt mũi, đáng thương ủy khuất không nói thành lời.

Liên Ngữ Hàm nhìn hăn như vậy, trái tim như bị đâm một nhát.

Nàng giơ tay xoay mặt Lưu Diên, ngẩng đầu khóe in xuống mắt hăn một nụ hôn, cười nhẹ: “Chàng có giang sơn vạn dặm, tôn sùng vô thượng, nếu chàng tình nguyện có thể tay ôm ba ngàn mỹ nữ, hưởng hết tề nhân chi phúc. Có nhiều thứ người khác tích đức tám đời chưa chắc đạt được, chàng tình nguyện bỏ hết ư?”

Câu nói hoang đường nàng nói ra rất tự nhiên, mà người nghe thần sắc cũng không biến, thậm chí lập tức muốn cho nàng câu trả lời khẳng định. Lại

---

Khi định mở miệng bị bàn tay Liên Tam che lại, nàng nhắm mắt, lông mi rất dài rủ xuống, giọng điệu lưỡng lự hiếm thấy, “Không cần trả lời tan gáy bây giờ. Ta sớm biết đáp án của chàng, chỉ là... Hiện tại ta không cần.”

Viễn mắt Lưu Diên hơi ướm, bàn tay nâng bàn tay nhỏ bé kia lên, khẽ hôn vào lòng bàn tay nàng.

“Ta biết bây giờ nàng không muốn nghe gì hết, nhưng mà, ta vẫn muốn nói.” Lưu Diên nhìn vào mắt nàng, lồng ngực ngập tràn tình yêu mãnh liệt không có chỗ biểu đạt, “Nữ hoàng của ta, ta dâng hiến tất cả điều tốt đẹp nhất cho nàng.”

“...”

...

...

“Lời này của chàng có ý gì —— a! ! !” Liên Ngữ Hàm quá sợ hãi, nhảy dựng lên. Nàng đang ngồi trên đầu gối Lưu Diên, thiếu chút nữa rơi xuống đất...

“Ai! Bảo bối cẩn thận một chút!” Lưu Diên bị nàng dọa sợ, động tác nhanh chóng giữ lấy nàng, kéo nàng lòng hít một hơi thật sâu, tim còn đập nhanh hơn lúc này.

Liên Tam cũng bị cảm giác đột nhiên lơ lửng dọa sợ, hoa dung thất sắc, vùi trong ngực hãn cố trấn tĩnh. Nàng ngẩng đầu lên tức giận lườm hãn: “Đều tại chàng! Chàng làm ta giật cả mình!”

Lưu Diên vui vẻ, hôn nhẹ tiểu cô nương đang bực tức, hãn cười thờ dãi: “Đại bảo bối của ta... Thật đúng là... Được được, là lỗi của ta. Nàng không cần suy nghĩ quá nhiều, chuyện triều đình, chuyện Sở vương, để ta lo hết.”

Dường như nghĩ đến cái gì, hấn mím môi cười, “Nàng chỉ cần phụ trách khinh thường chúng sinh thôi.”

Bộ não Liên Tam xoay chuyển cực kì nhanh chóng, bình thường chỉ có nàng cười nhạo người khác, một câu nói sau cùng của Lưu Diên vừa ra khỏi miệng, nàng lập tức phản ứng kịp là đang trêu nàng. Tiểu cô nương nhất thời nổi giận, ném thứ lúc trước muốn hỏi ra sau đầu, gương nanh múa vuốt nhào tới véo hấn, vừa cào vừa đe dọa: “Chàng dám cười nhạo ta! Ta véo chết chàng trong một giây, có tin hay không! Chàng dám trốn?! Mau chủ động giơ mặt mình ra đây...”

“Ngao! Bảo bối, tâm can nhi, nhẹ chút nhẹ chút ngao! Ngày mai ta còn phải vào triều a...”

Hai người chơi đùa tào âm thanh hơi lớn, Trương Phúc canh giữ ở ngoài cửa nội điện mơ hồ nghe được một chút, không nhịn được lắc đầu thở dài: Thánh Thượng thật sự quá chiều tiểu điện hạ.

***

Xe ngựa dừng lại trước cửa An quốc phủ, Liên Tam còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, chậm rì rì xuống xe, thẳng đến khi qua đại môn, sắp lên kiệu nhỏ ghế tre dáng vẻ vẫn như hồn lìa khỏi xác.

“Tam muội muội!” Giọng thiếu nữ ngọt ngào từ xa truyền đến gần, Liên Ngữ Tương một thân lục y mát mẻ, cười tủm tỉm chào hỏi Liên Ngữ Hàm, thái độ tốt kỳ lạ. “Tam muội muội đi đâu về thế?”

Suy nghĩ Liên Tam bay rất xa, thuận miệng đáp: “Trong cung.”

Liên Ngữ Tương ngưng trệ, rất nhanh làm như không có việc gì, cười nói: “Lại đi gặp Thái phi nương nương à? Thái phi nương nương thật sự yêu thương muội.”

“Úc...” Liên Tam không chú ý nàng nói gì đó, ánh mắt nhìn chăm chăm thiếu nữ đứng sau lưng nàng. Cô gái kia mười lăm mười sáu tuổi, cả người mặc váy gấm hồng phấn nền thêu hoa đào trắng, đầu búi kiêu phù dung quy tâm kế hiếm thấy ở kinh đô, trâm ngọc xanh viền nước cấm nghiêng trên búi tóc chỉnh tề, tay áo khẽ nhấc để lộ vòng tay xanh biếc bên dưới. Khí chất thanh nhã, phối hợp với trang phục càng xinh đẹp động lòng người, thật là một mỹ nhân Giang Nam hiếm có.

Ánh mắt Liên Ngữ Hàm mang tính xâm lược rất nặng, cô gái kia rất nhanh cảm thấy mình bị đánh giá, không hề kinh ngạc không hoảng hốt, cực kỳ thản nhiên đối diện với Liên Tam, cười mỉm, cúi người hành lễ, âm sắc cũng như dung mạo trong veo động lòng người, mang vài âm vực mềm mại đặc thù của Giang Nam: “Mạnh Vũ Tình gặp qua quận chúa.”

“Ai nha, xem trí nhớ của ta này!” Liên Ngữ Tương như tỉnh lại từ trong mộng, gõ gõ đầu mình, cực kỳ thân thiện kéo qua tay Mạnh Vũ Tình, cười giới thiệu với Liên Tam: “Tam muội muội, đây là muội muội của Mạnh trác phi phủ Sở vương, mới từ Lâm An đến không lâu. Hôm nay ta mời nàng tới nhà làm khách, khéo quá, đang định đi ra ngoài thì gặp muội ở đây. Muội nói xem đây có coi như là duyên phận không?”

Liên Ngữ Tương cười cực kì chân thành, trái xem xem Mạnh Vũ Tình, lại ngó Liên Tam bên phải, giống như hận không thể nắm tay hai người cùng một chỗ, lập tức khiến hai người họ thành chị em tốt vậy.

Liên Tam chưa trả lời nàng, ánh mắt dạo qua một vòng trên mặt Mạnh Vũ Tình rồi dời tầm mắt, ánh mắt nhìn Liên Ngữ Tương hàm chứa ý cười như có như không, “Muội muội Mạnh trác phi... Nhị tỷ tỷ, việc tỷ tự hạ thấp mình hơi quá rồi đấy.”

Liên Ngữ Tương ngẩn ra, nhanh chóng liếc nhìn Mạnh Vũ Tình, xấu hổ không thôi: “Tam muội muội nói linh tinh gì thế!”

Mạnh Vũ Tình ngây ngẩn cả người, mãi nửa ngày mới hoàn hồn, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt.

Mạnh Vũ Tình vừa đến kinh thành không lâu, chưa thích ứng hết với sự khác biệt giữa ở đây và Giang Nam. Nguyên bản nàng ở Lâm An, tuy chức quan phụ thân không cao, nhưng vì cậu ruột của nàng là viện trưởng thư viện Vạn Tùng, đi ra ngoài dự tiệc giao tế, thiên kim các nhà đều nhìn nàng bằng ánh mắt tôn trọng. Mà nàng bằng tuyết thông minh, tài hoa xuất chúng, vẻ bề ngoài nàng coi như dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, đó là lý do nàng xen lẫn trong đám khuê tú tại Lâm An không tệ.

Nhưng đến kinh đô tất cả liền thay đổi. Trong kinh quan cao quyền quý đầy đất, quá nhiều quý nữ, nàng con gái một tham nghị Tứ phẩm ở bên ngoài, trong vòng tròn quý nữ ở kinh đô, dù nàng có dịu dàng, sẵn sàng, hiểu ý người, tài hoa xuất chúng, không thoát khỏi số mệnh bị khinh thường.

Những tình huống này thật ra nàng đều suy xét đến, chẳng qua nàng vốn nghĩ rằng có một tỷ tỷ là Sở vương trắc phi tình huống sẽ đỡ hơn. Bất đắc dĩ Mạnh Sơ Tuyết làm trắc phi của Sở vương đồng dạng không có phân lượng, có lẽ trong một số trường hợp, các phu nhân sẽ có người cho nàng ta vài phần thể diện. Có điều yển hội Mạnh Vũ Tình muốn tham gia đều là thiên kim chưa xuất giá. Trong kinh vô vàn thiên kim, quý nữ, các tiểu thư quan gia, ai thèm để ý đến một thân thích của Mạnh Sơ Tuyết trắc phi vương phủ bản đại bác không tới?

Ngay khi Mạnh Vũ Tình mờ mịt với chung quanh thì Liên Ngữ Tương giống như ánh rạng đông trước bình minh, dẫn nàng ra khỏi thời kỳ tăm tối không ai để ý, đưa nàng vào vòng tròn của mình, giới thiệu nàng với những thiên kim tiểu thư ngay từ đầu mắt cao hơn đỉnh, khinh thường bố thí cho nàng dù chỉ là cái liếc mắt.

Liên Ngữ Tương xuất hiện rất tự nhiên, ý tốt và sự niềm nở của nàng ta cũng chân thật, cho nên Mạnh Vũ Tình chưa từng hoài nghi Liên Ngữ

Tương ôm mục đích mà đến. Nàng cảm kích Liên Ngữ Tương từ đáy lòng. Mà Liên Ngữ Tương không phụ sự kỳ vọng của nàng, chưa hề có bất kỳ biểu hiện nào khác, cực kỳ nhiệt tình với nàng.

Mạnh Vũ Tình luôn là người thông minh, hôm nay một câu của Liên Tam ý nghĩa không rõ ràng, phảng phất sét đánh ngang trời nổ vang trên đỉnh đầu nàng, khiến nàng ngây ngốc tại chỗ.

Tác giả có lời muốn nói: lời muốn nói quá nhiều a... Coi như ta chưa nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 54

M

ạnh Vũ Tình không biết mình rời khỏi phủ An quốc công như thế nào, làm sao lên xe ngựa, như thế nào hồi Sở vương phủ. Chỉ biết khi nàng hoàn hồn thì đại nha hoàn trong phòng tỷ tỷ đã đứng ở trước mặt nàng, thúc giục nàng một lần nữa.

“Tình cô nương, phu nhân đang chờ.”

“Hả... hả được, ta đi đây.” Mạnh Vũ Tình miễn cưỡng cười, “Làm phiền Tử Yên tỷ tỷ cất công đến báo một chuyến.”

Nha hoàn bị gọi là Tử Yên cười khách khí một câu, bề ngoài không tỏ vẻ gì, lại thậm chí có chút khinh thường: Quả nhiên đến từ địa phương nhỏ, còn là một tiểu thư quan gia hàng thật giá thật thế mà không có nửa điểm khí phách của chủ tử, phải nịnh bợ cả nha hoàn như nàng.

“Tình nhi tới rồi.” Mạnh Sơ Tuyết đang chăm sóc một chậu hoa dưới bóng cây trong viện, thấy muội muội đến mới đứng dậy rửa tay, cười dẫn Mạnh Vũ Tình vào phòng rồi ngồi xuống.

“Hôm nay chơi vui không? Ở phủ An quốc công có biết thêm điều gì mới mẻ không?” Mạnh Sơ Tuyết cười dài hỏi.

Mạnh Vũ Tình cúi đầu vâng vâng góc áo, lòng đầy ảm ức mà không biết mở miệng như thế nào.

Bản lĩnh sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt) của Mạnh Sơ Tuyết cũng là số một, rất nhanh phát hiện muội muội không thích hợp, quan tâm hỏi: “Tình nhi sao thế? Ở An quốc phủ bị chọc tức à?”

“Không phải.” Mạnh Vũ Tình lắc đầu, do dự nhiều lần, ấp a ấp úng lên tiếng, “Đại tỳ, không biết Liên nhị cô nương nà... Nàng có liên hệ sâu xa gì với vương phủ không? Hoặc là, nàng muốn cầu cạnh vương phủ?”

Tay Mạnh Sơ Tuyết bưng cốc sứ men xanh khựng lại, hơi mất tự nhiên cười nói: “Sao hỏi thế?”

“Hôm nay ta đột nhiên có suy nghĩ kỳ lạ.” Mạnh Vũ Tình khẽ cắn môi dưới, “Nàng là thiên kim An quốc phủ, tôn nữ của An quốc công, phụ thân làm quan Tam phẩm, trước đó không lâu ta mới biết nàng ở kinh thành cùng với tiểu tôn nữ Lưu Thái Phó được tôn là ‘Kinh thành song xu’. Một người như nàng, đâu thể vô duyên vô cớ tốt với ta?”

Ánh mắt Mạnh Sơ Tuyết lóe lên, cười nhẹ nói: “Muội muội suy nghĩ nhiều quá. Theo lời muội nói, Liên nhị cô nương thân phận như vậy, đâu thể có ý đồ gì với muội? Ta chưa từng nghe nói nàng muốn cầu cạnh vương phủ cái gì, có lẽ nàng đối xử tốt với muội vì thương thức nhân phẩm của muội, lúc này mới chủ động kết giao.”

Mạnh Vũ Tình nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cảm giác không thể vì một câu nói của Quận chúa Vĩnh Ninh liên hoài nghi Liên Ngữ Tương đối nhân xử thế. Xem kia dáng vẻ quận chúa Vĩnh Ninh mắt không nhìn xuống trần thế, có vẻ không dễ ở chung, chưa biết chừng giữa nàng và Liên Ngữ Tương có khúc mắc, cố tình nói ba phải cái nào cũng được để ly gián các nàng!

Nghĩ như vậy, tâm trạng Mạnh Vũ Tình rộng mở hơn rất nhiều, quyết định lần sau gặp mặt Liên Ngữ Tương thử nàng một phen, nếu trong lời nói của nàng quả thật không có chút sơ hở, vậy chính là thành tâm kết giao với mình.

Cảm thấy thoải mái hơn, Mạnh Vũ Tình lại khôi phục dáng vẻ cười cười nói nói ngày xưa, thân thiết trò chuyện với thứ tỳ hồi lâu, lúc này mới cáo từ.

Tú Kết là của hồi môn nha hoàn Mạnh Sơ Tuyết mang đến từ Lâm An, nay đã là quân sự nương tử trong vương phủ. Nàng biết Mạnh Sơ Tuyết biết những chuyện kia, đợi Mạnh Vũ Tình đi tay chân rón rén vào phòng, không hiểu hỏi: “Vì sao phu nhân không nói cho Tình cô nương?”

“Nói cho nàng biết cái gì?” Trong mắt Mạnh Sơ Tuyết tràn đầy trào phúng, “Nói cho nàng biết Liên nhị cô nương quan hệ tốt với nàng là Sở vương phi tương lai?”

Tú Kết càng không hiểu, “Vì sao không thể nói cho Tình cô nương ạ? Tình cô nương băng tuyết thông minh, không chừng có thể giúp phu nhân nghĩ ra biện pháp, phá hỏng chuyện kia của Liên cô nương.”

“A, biện pháp?” Mạnh Sơ Tuyết cười lạnh, “Thôi đi! Đồ đĩ đê tiện không biết xấu hổ, mắt nhìn chăm chăm tử phu của mình, ta nào dám trông cậy ả có thể giúp ta? Đại nương xuất thân thư hương thế gia cơ đấy, dạy khuê nữ tốt quá!”

Tú kết đại kinh thất sắc, “Ông trời của ta... đúng là Tình cô nương đúng yêu vương gia?!”

Chén trà trên tay Mạnh Sơ Tuyết đặt mạnh xuống bàn, khuôn mặt vốn tú lệ lộ ra vài phần dữ tợn, “Ai biết ý nghĩ dơ bẩn xấu xa của ả! ả có thói quen cướp đồ của ta từ hồi nhỏ, ngay cả vị hôn phu của ta cũng muốn cướp!”

Tú kết nghe lời này chỉ thấy xót xa, không nhìn được mắt hồng hồng, cách xưng hô cũng đổi thành trước khi chủ tử lấy chồng, “Bao năm qua, cô nương thật sự chịu nhiều tủ nhục, không dễ dàng gả đến vương phủ sống yên ổn mấy năm, lại gặp chuyện như vậy...” Giọng nói nghẹn ngào.

Mạnh Sơ Tuyết vỗ nhẹ tay nàng an ủi, “Nếu đến giờ ta còn bị bọn họ đùa giỡn trong lòng bàn tay, mấy năm nay chẳng phải uổng phí?! Ta không còn là thứ nữ của Mạnh gia năm đó.” Ánh mắt nàng ác độc, “Trên đời này há

chỉ có một nam nhân là vương gia? Không phải ả muốn làm trắc phi sao, ta sẽ thanh toán cho ả!”

***

Cuộc đi săn ở Nam Sơn là tiết mục giải trí theo thông lệ của đế vương các triều đại, hàng năm vào cuối xuân, hoàng đế dẫn đám tâm phúc cải trang ra ngoài. Săn bắt đầu từ chân núi Nam Sơn, theo hướng bắc đến huyện Trì Dương, hướng tây tới cung Hoàng Sơn, hướng nam đến cung Trường Dương, phía đông là Nghi Xuân quan.

Tin Lưu Diên bị ám sát được truyền về vào ngày thứ ba sau khi xuất phát, lúc ấy Liên Tam đang ở bên nhà ngoại phủ Thọ Dương Hầu.

Vợ chồng Thọ Dương hầu từ bảy năm trước thường xuyên đi du lịch khắp sông núi nam bắc, một năm không có mấy ngày ở lại kinh đô. Lần này hai ông bà cố từ Tứ Xuyên về kịp trước sinh thần của Thọ Dương Hầu phu nhân, Thọ Dương yêu chính thể sâu đậm, muốn tổ chức khánh sinh cho bà ở kinh thành. Tuy rằng không phải chính tuổi*, vẫn tổ chức tiệc rượu nhỏ, mời không ít khách.

(*Tùy phong tục của số nơi, lấy số tuổi tròn chục như 50, 60, 70 tuổi để mừng thọ, nhưng lại có nơi chọn những năm 49, 59, 69 tuổi để mừng thọ, vì họ cho rằng, số chính là số “lớn nhất” trong dãy số, mang đến nhiều điều tốt lành hơn. Tập quán ấy gọi là “cửu bất khánh thập” (九不慶十, mừng chín không mừng mười). Danh xưng mừng thọ theo các tuổi chẵn chục ở tuổi 70, 80, 90... thì con cháu thường tổ chức mừng thọ. Chữ “THỌ” phân ra nhiều bậc, để biết mức độ thọ nhiều tuổi, ít tuổi v.v... nhưng nhiều người chưa rõ nên dễ dùng lầm. Theo như m tra ở các chương trước có nhắc đến bà ngoại Liên Tam hơn 50 tuổi nên chắc giờ là mừng “Chúc Thọ” (lễ mừng người thọ từ 60 tuổi trở lên).

Liên Ngữ Hàm bị mợ lôi kéo cùng nói chuyện với Lưu Dao Tranh, Hàn cữu mụ thoạt nhìn cực kì thích Lưu Dao Tranh, khi nói chuyện ngữ khí hết sức thân mật. Lưu Dao Tranh cũng dịu dàng lễ phép, khi nói chuyện với Hàn cữu mụ ôn nhu nhỏ nhẹ, trật tự rõ ràng, sau một lúc, nụ cười trên mặt Hàn cữu mụ càng rạng rỡ.

Không bao lâu sau có hạ nhân tới tìm Hàn cữu mụ, hình như có chuyện gấp, bà nói một tràng dài dặn dò Liên Tam: “Hàm nhi con ngồi đây một lát, trò chuyện với Lưu cô nương giải buồn nhé, muốn ăn cái gì muốn chơi cái gì thì sai nha hoàn, mợ đi một chút sẽ trở lại.” Rồi khách khí với Lưu Dao Tranh mấy câu, tinh tế phân phó nha hoàn bốn phía hầu hạ chu đáo, sau đó vội vàng rời đi.

Liên Tam rảnh rồi buồn chán, quay đầu mắt nhìn chăm chăm Lưu Dao Tranh, đến độ mặt nàng đỏ bừng, cúi đầu, lúc này mới bỏ qua.

Nàng nhìn Lưu Dao Tranh quả thật không tệ, chẳng trách mợ trước nay luôn xoi mói rất hài lòng về nàng ta. Thế nhưng lúc này Hàn Lâm Việt thân ở biên cương xa xôi, thế sự vô thường, ai biết lúc nào huynh ấy trở về? Hơn nữa chẳng ai có thể cam đoan đời này Hàn Lâm Việt không có người khác trong lòng. Thay vì Hàn cữu mụ hao hết tâm tư đính một hôn sự chắc chắn sau này sẽ bị hủy bỏ cho biểu ca, chẳng bằng nhường cho Trọng Lê ca ca.

Liên Tam căn bản lười nói lắt léo, nghĩ gì liền mở miệng hỏi: “Lưu tỷ tỷ đã đính hôn chưa?”

Lưu Dao Tranh mặt đỏ mừng như ráng chiều, tiếng như muỗi kêu: “... Chưa từng.”

“Thế Lưu tỷ tỷ có ý trung nhân chưa?”

Lần này Lưu Dao Tranh thật sự xấu hổ đến nỗi không thể mở miệng, nàng chưa từng gặp thiên kim nào như Liên Tam giống hệt thổ phi!

Liên Tam thấy nàng không trả lời, hiểu rõ gật gật đầu, “Ta nghĩ cũng không có.”

“...”

“Không biết Lưu tử tử đã từng gặp qua ca ca ta Tạ An chưa?”

Lưu Dao Tranh hiểu rõ ý của nàng, cổ cũng đỏ lên, đầu cúi cực thấp không dám ngẩng lên. Qua một lúc lâu, lâu đến nỗi Liên Tam bắt đầu hoài nghi câu mình vừa nói có phải nói nhỏ quá không, thì nàng ta mới dùng giọng nhỏ xíu trả lời: “Gặp, đã gặp.”

Liên Tam vui vẻ, nếu đã gặp thì dễ dàng. “Lưu tử tử cảm thấy huynh ấy như thế nào?”

“Tạ đại nhân... Huynh ấy rất tốt.”

Lưu Dao Tranh chỉ nói một câu như vậy, sau đó bất luận Liên Tam truy hỏi thế nào, nàng cũng chỉ đỏ mặt lắc đầu, miệng ngậm chặt như vỏ trai, không chịu mở miệng nhiều thêm một câu.

Liên Tam nghĩ tình cảm cần bồi dưỡng, để hai người gặp thêm vài lần là xong, vì thế không hỏi nàng nữa, im lặng.

Qua hồi lâu không thấy Hàn Cửu Mụ quay lại, trái lại Hàn thị đến tìm, muốn dẫn hai cô gái đến nhà chính ngôi. Có điều mày Hàn thị nhíu lại, dáng vẻ sầu lo, khiến Liên Tam rất ngạc nhiên.

Chờ Lưu Dao Tranh về ngôi bên cạnh mẫu thân mình ở nhà chính, Liên Tam đi theo Hàn thị đến tiểu hoa sảnh phía sau, “Mẹ, hồi nãy sau khi mợ rời khỏi vẫn chưa trở về, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Liên Tam luôn thông tuệ, từ trước đến nay Hàn thị không giấu con điều gì, chỉ than thở: “Sao không đúng lúc thế chứ, vừa có tin truyền đến, Hoàng

Thượng bị đâm ở Nam Sơn, chưa biết bị thương thế nào. Vốn không nên bày yến nhưng đây là sinh thần của bà ngoại con, bên ngoài rất nhiều khách đã tới, không thể đuổi người ta đi? Lại sợ vạn nhất tương lai truy cứu tới...”

Cả người Liên Tam như rơi vào hầm băng, đứng thẳng bất động hồi lâu, nàng máy móc nói: “Mẹ không cần lo lắng, chốc nữa các nhà sẽ đến báo tin, khách khứa ở ngoài không ngồi lâu đâu.”

Nghe lời này, ngược lại Hàn thị thả lỏng, kéo tiểu khuê nữ vào lòng, cười nói: “Vẫn là Hàm nhi của mẹ thông minh, mẹ hể cuống là bị rối loạn.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 55

Q

uả nhiên không ngoài Liên Ngữ Hàm dự đoán, khách khứa ngồi vào bàn lục tục nhận được tin. Người nôn nóng thì bỏ đi ngay, đa phần đều ngồi thêm một lúc rồi mới cáo từ.

Một buổi thọ yến đang yên đang lành bị tin tức mơ hồ phá tan tành. Từ trên xuống dưới phủ Dương Hầu chẳng ai vui vẻ. Hàn thị định ở lại làm bạn an ủi Thọ Dương Hầu phu nhân, nên bảo Liên Tam gia đưa Liên Ngữ Hàm về nhà trước.

Trên đường về Liên Tam vẫn trầm mặc, vẻ mặt khó hiểu.

Liên Thế Giác còn tưởng rằng thọ yến nửa đường bị gián đoạn chọc con gái không vui. Ông vắt óc nhớ lại mấy chuyện tiểu lâm đọc được trong sách để dỗ nàng vui vẻ. Kể chuyện cười xong, Liên Tam chưa có phản ứng, Liên Thế Giác đã cười lăn cười bò.

Liên Tam cô nường không có nửa điểm cảm kích, ngậy ngốc nhìn cha mình trong chốc lát, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại, “Buồn cười vậy à?”

“Ha ha ha ha ha ha ha...”

“Cha! Đừng cười nữa!” Liên Tam thật sự khó chịu, bất chấp đang ở trong xe ngựa, không kiên nhẫn dậm chân, “Hoàng đế sinh tử chưa biết, sao cha không lo lắng chút nào thế!”

Liên Thế Giác bị lửa giận của khuê nữ dọa sợ, tiếng cười nhất thời nghẹn trong cổ họng, nửa vời nấc cục một cái. Ông lúng túng sờ sờ mũi, “Chắc là không sao, nếu có sao, tổ phụ con đã báo tin cho chúng ta. Giờ sắp về đến

nhà, trong nhà chẳng có động tĩnh, vậy hẳn là Thánh Thượng bình yên vô sự.”

Liên Ngữ Hàm giật mình, sau đó cúi đầu, không nói một lời.

Liên Tam gia nói không sai, quả thật Lưu Diên bình yên vô sự, thậm chí lúc này hẳn đang rất dễ chịu.

Đêm càng ngày càng khuya, Liên Tam vội vàng bước vào cung Vị Ương, đang định phân biệt phương hướng đến điện Thanh Lương, ở chỗ rẽ hàng lang nàng nghe thấy mấy tên tiểu nội thị tán dóc ——

“... Đúng là lần đầu tiên, không biết vị chủ nhân kia xinh đẹp cỡ nào, chẳng lẽ còn đẹp hơn cả Thục phi nương nương?”

“Ai biết được. Cũng lạ Thánh Thượng của chúng ta không phải người trọng mỹ sắc, nếu không mấy năm qua sao ngài chưa từng tuyển tú? Có lẽ cảm niệm (cảm động và nhớ) ân cứu mạng của vị cô nương kia, lúc này ngài ấy mới để bụng như thế.”

“Hắc hắc! Không biết lần này sẽ phong giai gì? Nghe nói cô nương kia là muội muội Sở vương trắc phi, trắc phi Sở vương là thứ xuất, nàng là đích nữ, thân phận cũng là thiên kim nhà quan, xem Hoàng Thượng để ý như vậy, hơn nữa có công cứu giá. Chưa biết chừng, một chỗ trong tứ phi bị khuyết sẽ là nàng ta lấp đầy?”

“Rất có khả năng a!”

“Chưa biết chừng là thật...”

Đứng ở chỗ tối Liên Ngữ Hàm yên lặng nghe, bên môi nhếch lên nụ cười trào phúng —— đời trước là cứu giá, đời này cũng là cứu giá, Mạnh Vũ Tình người sáng tạo hơn được không?

Cười lạnh nhìn theo đám tiểu nội thị lẩm miệng kia xa dần, Liên Tam tìm đúng phương hướng, đến điện Thanh Lương.

***

Bước chân Lưu Diên trầm trọng đi vào điện Thanh Lương, vừa vào cửa đã cảm thấy đêm nay trong điện im lặng có chút không bình thường.

Trong điện ánh sáng tối tăm, cung nhân thường lui tới hầu hạ không biết đi đâu, Trương Phúc cẩn thận từng li từng tý lần từ trong góc ra, nhỏ giọng nhắc nhở: “Bệ hạ... Quận chúa ở trong.”

“Chậc...” Chả trách.

Lưu Diên gật gật đầu, phát tay để ông ra ngoài, thuận tiện cài cửa lại, chính mình sai bước đi vào nội điện. Đã ba bốn ngày chưa gặp, hẳn rất nhớ nàng, huống hồ, có chút việc cần giải thích với nàng.

Bệ hạ vĩ đại hiển nhiên đoán sai sức công phá của Liên Tam cô nương.

Nội điện là một đồng hỗn độn, cái gì có thể ném vỡ đều tan tành, ngay cả bàn và bình phong cũng đổ xiêu vẹo. Kỳ cao (1) bằng gỗ đàn hương chạm khắc hoa văn cù long (2) dùng để đặt dạ minh châu và chụp đèn không biết bị ngược đãi như thế nào, bốn chân bàn phân tán ở bốn chỗ khác nhau trong điện, vỡ vụn thành các mảnh.

Kỳ cao: xuất hiện trong hồi bốn mươi của Hồng Lô Mộng: “Ngày thường ai thích ăn gì thì làm món đó thôi, không cần phải bày tiệc. Trước mặt mỗi người, để một cái kỳ cao, đặt một cái hộp có nhiều ngăn, để món ăn vào đó và một cái bình...” Cù long: rồng mọc sừng. Người xưa chia rồng thành bốn loại: có vảy gọi là giao long, có cánh là ứng long, rồng có sừng là cù long và rồng không có sừng gọi là ly long.

Lưu Diên nhìn cảnh tượng vừa trải qua một hồi đập phá, căng thẳng, vội bước qua đồng chướng ngại vật ngổn ngang tới cạnh long sàng, nhẹ nhàng vén rèm che màu vàng, ôn nhu nói: “Hàm nhi? Ngủ chưa?”

Không đáp.

Trái tim bé nhỏ của Lưu Diên run rẩy, chỉ sợ đêm nay không được yên, giọng càng mềm hơn, “Bảo bối, ta có thể giải thích, tất cả đều có nguyên nhân!”

“Ồn chết!” Một cái gối đầu đập vào mặt hắn, Liên Ngữ Hàm xoay người ngồi dậy, lườm hắn. “Chàng giải thích đi! Ân cứu mạng hử?! Định phong ả làm quý phi phải không?!”

Lưu Diên nhào về phía chân nàng, vội la lên: “Cái gì quý phi hay phi! Ai nói hươu nói vượn bên tai nàng? Ta chém hắn!” Dừng một chút, hắn thở dài, “Nàng không nghĩ lần này kỳ lạ ư? Giống hết kiếp trước, chỉ là đời này sớm hơn một chút. Ta đoán vì mấy năm nay không tuyển tú, Lưu Trạch chờ sốt ruột nên giờ hắn mới đưa ra hạ sách này.”

“Hắn đợi nóng nảy?” Liên Tam cười lạnh, “Hắn đã ngủ với Tề tu nghi của chàng, tạo ra Tứ hoàng tử, hắn còn gặp cái gì? Hậu cung đông người, hắn có thể bảo đảm Mạnh Vũ Tình đưa vào nhất định được chàng sủng ái chắc? Ta thấy không phải hắn muốn tặng người tiến cung, là trong lòng chàng muốn!” Ngón tay sắp chọc vào sống mũi cao thẳng của hắn.

“Ta muốn gì chứ!” Lưu Diên sốt ruột, trực tiếp ôm lấy bắp chân trắng nõn của nàng, giải thích: “Ta đã có nàng, đâu còn để ý đến người khác? Miễn bàn tới Mạnh Vũ Tình tư sắc thường thường, đời trước nàng chưa tiến cung ta đã chướng mắt ả, huống chi lúc này?”

“Ngừng!” Liên Ngữ Hàm làm thủ thế đình chỉ, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng hắn, “Không cần đánh trống lảng, ta không có ý này. Nói thật, đưa Mạnh Vũ Tình vào cung, có phải chàng bắt đầu ra tay không?”

“...” Hóa ra không phải ghen. Trong lòng Lưu Diên bỗng nhiên hơi khó chịu, im lặng một lúc rồi hần gật đầu, nhẹ giọng nói: “Hàm nhi, ta không đợi được.”

Mấy hoàng tử lớn dần, từ trên xuống dưới triều đình và dân chúng lòng người bắt đầu dao động. Thậm chí có người dâng sớ đề nghị lập thái tử. Tuy rằng người nọ bị hần quát lớn một trận trên triều, thậm chí còn giáng hần ta xuống lục phẩm, đuổi ra khỏi kinh, nhưng đề tài này vừa mở ra không thể khép lại.

Nếu hần muốn hứa hẹn điều tốt nhất cho Liên Tam thì tuyệt không để nàng đợi quá lâu. Huống chi, nàng lớn lên từng ngày, ngoài điều này, hần thật sự chẳng có gì chắc chắn có thể giữ nàng ở lại.

Một lúc lâu sau, Liên Tam khó xử mở miệng: “Được rồi, tuy rằng, quả thật... Làm nữ đế rất có sức hấp dẫn nhưng có vẻ rất mệt, chàng biết ta không thích quá gò bó...”

“Có ta ở đây mà.” Lưu Diên cười khẽ, bò từ phía bắp chân Liên Tam hướng lên trên, cuối cùng phủ lên môi của nàng, hàm hồ cười nói: “Phụ hoàng trông coi chính sự thay con...”

“Không biết xấu hổ... Ngô ngô...” Câu nói bị chặn trong miệng, chỉ để lại tiếng môi lưỡi quẩn quýt mờ ám.

Đến khi hai đôi môi tách ra, hai người thở hỗn hển. Vạt áo trước ngực Liên Tam xộc xệch, lộ ra mảng da thịt trắng như tuyết. Tay Lưu Diên luồn vào trong, cầm một bên mềm mại, ngón cái chà nhẹ đỉnh nhụy hoa non nớt. Chỗ đó Liên Tam mãi cảm cực kỳ, bị vôn vê nhẹ mấy cái, cảm giác tê dại lan tỏa toàn thân. Tiểu cô nương không nhịn được ưỡn người, để bầu ngực vào trong tay hần.

“Bảo bối, nhớ ta không?” Lưu Diên không dừng tay, ngẩng đầu ngậm vành tai nàng. Hắn nhẹ nhàng mút liếm, khiến cả người Liên Tam run rẩy, giữa hai chân có dịch lộ ướt át chảy ra. Cảm giác khác thường khiến nàng không nhận được kẹp chặt hai chân.

Lưu Diên không nghe thấy nàng trả lời, chỉ nghe thấy mấy tiếng ưm ưm ngọt ngào mềm mại, lập tức trên tay tăng thêm chút lực. Lòng bàn tay xoa bóp quả anh đào phấn nộn kia mấy cái, lập tức khiến nàng rên thành tiếng: “A...”

Khuôn mặt Liên Tam nhỏ nhắn nhuộm màu phấn hồng, đôi mắt bị tình* thúc đẩy ngập nước, uốn éo cơ thể dưới thân nam nhân, yêu kiều nói: “Ca ca tốt, Hàm nhi muốn... Muốn hôn một chút...”

Lưu Diên khẽ cười, buông quả anh đào ngậm trong miệng, hỏi nàng: “Hàm nhi muốn ca ca hôn ở đâu?” Tuy hỏi như vậy nhưng tay hắn ngứa quen đường cũ lần xuống dưới, một tay luồn vào trong tiết khố, phủ lên nơi tư mật đã phun ra dịch lộ làm ướt một mảng trên tơ lụa, nhẹ nhàng trêu đùa trước cửa động.

Liên Tam thoải mái nhắm mắt, đây là thời điểm nàng ngoan ngoãn nhất, giọng mềm mại ngọt hơn mật, “Ưm a... Muốn... Ca ca biết mà.....”

Lưu Diên mỉm cười hôn môi nàng, khen ngợi nói: “Hàm nhi ngoan, ca ca sẽ thưởng cho muội.” Một đường hôn cơ thể trắng như tuyết từ trên xuống, khẽ cắn hai cái nơi phần bụng nhỏ, xuống tiếp phía dưới, hai chân trắng nõn đã ngoan ngoãn vòng qua cổ hắn. Chỗ tư mật màu hồng nhạt kiều diễm sớm ướt đẫm từ lâu xấu hổ hiện ra, chỉ chờ hắn đến hái.

Hắn ác ý dừng ở đó, tinh tế ngấm chỗ tư mật kia khép khép mở mở. Liên Tam đợi hồi lâu mà không cảm thấy gì, chỉ có thể cảm giác được luồng khí nóng khi hô hấp phun trên cánh hoa, khiến dòng chất lỏng một lần nữa tuôn trào mãnh liệt.

Gặp tiểu cô nương sốt ruột uốn éo thân mình, lúc này Lưu Diên mới cúi người, thè lưỡi liếm láp động nước sóng sánh, vận dụng hết kỹ xảo đời trước luyện tập đến hoàn mỹ cẩn thận hầu hạ tiểu bảo bối.

“A... Còn muốn... Sâu thêm một chút... Ân a... Đến rồi... A —— ca ca cứu ta —— “

Tiếng rên rỉ cuối cùng của nàng cao vút, quyến rũ đến mức trời đất xoay chuyển. Bụng dưới liên tục phập phồng, hạ thân kẹp chặt đầu lưỡi hẵn, hồn vía như không còn trong cơ thể mà bay đi mất. Dịch mật ướt đẫm một mảng lớn trên long sàng, mùi hương ngọt ngào tỏa khắp không gian nho nhỏ, thật lâu chưa tiêu tan.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người nắp kín nhé, suyt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 56

B

ệ hạ lại đi dội nước lạnh.

Dù trời đã sang cuối xuân đầu hè, đêm khuya vẫn hơi lạnh, may mà cơ thể Lưu Diên khỏe mạnh nên không đáng ngại. Ngược lại đầu sỏ gây chuyện Liên Tam, mơ mơ màng màng co rúc trong áo ngủ bằng gấm, Lưu Diên đột nhiên mang theo một thân khí lạnh chui vào trong chăn, còn bị nàng ghét bỏ, hai chân đập đập.

Lưu Diên chẳng những không tức giận, ngược lại sắc mặt hơn hờ vui vẻ. Sau khi bị đập hấn vẫn sán lại gần, ôm kiêu nhân vào lòng hôn.

Đêm đã khuya, trong điện yên tĩnh, Liên Tam bị hấn quấy rối chút buồn ngủ ban này bay sạch, người cũng có tinh thần hơn, tựa vào trước ngực hấn nói câu được câu không.

“Phong Mạnh Vũ Tình là gì đây?” Liên Tam thực rồi rằm.

Lưu Diên sủng nịch hôn lên tóc nàng, mềm giọng nói: “Ta chỉ nghĩ đến nàng, nữ nhân khác ta không quan tâm.”

Liên Tam sờ soạng rồi gối đầu lên lồng ngực cường tráng tỏ ý khen ngợi, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên cười hắc hắc đáng khinh, “Phong ả chiêu nghi, để tỏ lòng bệ hạ sủng ái có thừa nên cho ả phong hào —— ‘Mị’, thế nào?”

“Phốc...” Lưu Diên bật cười, tiếng cười trầm thấp lại khêu gợi rung động khiến da đầu Liên Tam tê dại, không nhịn nổi nhẹ nhàng cào cào vào ngực hấn mấy cái.

“Ngoan nào, bảo bối đừng quấy!” Lưu Diên vội vàng bắt lấy cái tay lộn xộn kia, giấu tiểu ý còn thừa, ép giọng tới mức trầm thấp nghiêm túc, “Quả nhiên là ý kiến hay. Có điều nếu vậy, khi Sở vương muốn lên án ta là hôn quân không phải lại thêm một tội danh? Huống hồ, lấy tư sắc Mạnh thị, tương lai có người nói ả thành hồng nhan họa thủy, chẳng phải ta chịu thiệt?”

Giọng Liên Tam yêu kiều đùa giỡn hẳn: “Phụ hoàng, Hàm nhi sẽ lật lại bản án cho ngài, ngài đừng lo lắng.”

“...”

Bóng đêm càng dày, giọng nói trong trướng mạn càng ngày càng nhỏ, cuối cùng có xu hướng im lặng. Trong điện yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều, ngọt ngào của hai người ôm chặt nhau trên long sàng.

***

Mắt thấy Mạnh Vũ Tình sắp bắt đầu hưởng thụ khoảng thời gian vinh hoa phú quý, mặc dù mọi chuyện có nguyên nhân, nhưng Liên Tam sao để nàng ta đắc ý dễ dàng như vậy?

Ngày thứ hai hạ triều cho rằng tất cả đang tiến hành thuận lợi, Lưu Diên đột nhiên nhận được lời nhắn ám vệ truyền đến —— Liên Tam bảo ám vệ truyền lời, nếu Hoàng Thượng phải giả vờ cực kì sủng ái Mạnh Vũ Tình, nếu vậy gần đây chắc hẳn không rảnh. Để tránh làm phức tạp, lúc nào Mạnh Vũ Tình không trong cung, lúc ấy nàng mới bước vào cung Vị Ương.

Lưu Diên chỉ thấy trước mắt đen kịt.

Mạnh Vũ Tình thương thế chưa lành, người đang nằm trên giường, nên ý chỉ phong chiêu nghi chưa hạ xuống. Liên Tam đột nhiên có hành động khiến Lưu Diên tự dừng rồi rẫm có phong hay không —— có hay không, hay là

đuổi Mạnh Vũ Tình ra? Dù sao không có ả cũng không gây trở ngại quá nhiều.

Liên Ngữ Hàm đã dự đoán trước hẳn sẽ có suy nghĩ này nên buổi sáng truyền đến lời nhắn sẽ không tiến cung chơi, giữa trưa lại có tờ giấy được dâng lên, trên đó nói rõ cho hẳn biết nhất định phải giữ Mạnh Vũ Tình lại trong cung, nàng tự có tính toán.

Nếu Lưu Diên biết dự tính của nàng là gì, hẳn nhất định sẽ từ chối kịch liệt. Đương nhiên, đây là sau này.

Mạnh Vũ Tình vào cung không thể nghi ngờ giống như một tảng đá Thái Hồ (1) ném xuống mặt nước phẳng lặng lan khắp hậu cung. Nhất là trên đầu nàng treo thân phận ân nhân cứu mạng của Hoàng Thượng, vừa vào cung trực tiếp ở tại cung Nghiêm Minh ngoại trừ cung Chiêu Dương cách cung Vị Ương gần nhất. Truyền tất cả thái y nổi tiếng ở viện Thái Y đến chữa trị bệnh cho nàng, mà Lưu Diên càng làm đủ trò, sau khi hồi cung luôn canh giữ ở cung Nghiêm Minh, tròn một ngày đến khuya mới hồi cung Vị Ương ngủ.

(1) loại đá ở Thái Hồ tỉnh Giang Tô, Trung Quốc, thường dùng làm hòn non bộ.

Điều này làm cho chúng phi tần hậu cung cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Sang ngày thứ ba, dưới sự dẫn dắt của hoàng hậu chúng phi tầng tầng lớp lớp đến thăm hỏi Mạnh Vũ Tình, cảm xúc khủng hoảng bắt đầu lan tràn từ hậu cung đến triều đình.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, trong kinh gần như không ai không biết: Hoàng Thượng gặp chuyện khi săn bắn ở Nam Sơn được một thiếu nữ liều mình cứu. Cô gái ấy đang tuổi xuân xanh, xinh đẹp tựa Thiên Tiên, càng hiếm có hơn là nàng có lòng can đảm chính nghĩa, Thừa Bình đế nhất kiến chung tình với thiếu nữ ấy, nay đã mang về hậu cung, sủng ái có thừa.

Không đến mấy ngày, tin tức này dùng tốc độ khó tin nổi truyền ra khỏi kinh thành, truyền đến Lâm An.

Mạnh Vũ Tình trúng một tên ở xương sườn, sau khi vào cung, đủ loại dược liệu quý giá hiếm có giống như không đáng tiền rắc lên miệng vết thương của nàng, nằm nghỉ ngơi vài ngày, miệng vết thương nhanh chóng khép lại.

Có điều miệng vết thương nhanh khép là một chuyện, nhưng sắc mặt nàng luôn tái nhợt thiếu máu, mảnh mai chọc người thương tiếc. Tranh thủ khi Lưu Diên lại đến thăm nàng thì nàng trắng bệch, rơi nước mắt nói tưởng niệm người nhà, cũng đưa ra ước muốn có thể gặp tỷ tỷ và tỷ phu ở kinh thành một lần.

Lưu Diên diễn xuất hoàn mỹ hành động của một vị quân vương bị chân ái làm giảm trí thông minh nên làm. Hắn vung tay trực tiếp thăng phụ thân Mạnh Vũ Tình ở Lâm An lên ba cấp, mẫu thân Mạnh Vũ Tình Bạch thị cũng dính quang vinh của con gái được cáo mệnh thực nhân Tam phẩm. Hắn còn phái tâm phúc của mình thái giám Trương Phúc đến phủ Sở vương tuyên chỉ, triệu Sở vương cùng trắc phi Mạnh thị vào cung yết kiến.

Đội Lưu Trạch và Mạnh Sơ Tuyết vào cung, Lưu Diên rất săn sóc nhường lại cung Nghiễm Minh cho ba người, tự mình hồi cung Vị Ương.

Cung nữ nội thị hầu hạ đều bị đẩy ra ngoài điện, ba người vốn nên thân thiết lúc này có ba sắc mặt khác nhau, không khí đông cứng.

“Còn chưa chúc mừng muội muội, không ngờ lần này gặp được duyên phận thực sự.” Mạnh Sơ Tuyết cười có vẻ rất chân thành, “Ta nghe nói trường thu giám đã muốn bắt đầu chuẩn bị đại điển sắc phong, lễ phục và kiềm ấn (2) đều là chiêu nghi Tam phẩm, chắc hẳn không bao lâu nữa muội muội sẽ là chiêu nghi nương nương.”

(2) Kiềm ấn là loại ấn nhỏ hình vuông đi cùng cặp với những ấn lớn như ấn cơ quan, Quan phòng; chữ khắc trong Kiềm ấn thường rút gọn, có cùng nội dung với ấn lớn cùng cặp.

Mạnh Vũ Tình lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt là hận ý khắc cốt: “À tiện nhân kia!”

Mạnh Sơ Tuyết biến sắc, lập tức quay sang nhìn Lưu Trạch thì phát hiện Lưu Trạch không thèm liếc nhìn nàng, đành ngẩng đầu nhìn điếu lương họa trụ (3) lộng lẫy trong điện. Nàng cắn môi dưới, ép nước mắt chảy ra, oan ức nói: “Muội muội có ý gì!”

(3) Điếu: điếu khắc, chạm trổ. Lương: Gác ở trên tường hoặc trên cây cột, thanh ngang chống mái. Họa: bức tranh rực rỡ sắc màu. Trụ: cây cột.

Là mấy em này:

00016c42d978100de8df54 574e9258d109b3de87465a34ccbf6c81810a4cf4
diaolianghuazhu_2639153

“Mi giả vờ cái gì?! Tiện nhân!” Mạnh Vũ Tình tức giận đến mức người run rẩy, hận không thể nhào tới cắn một miếng thịt của nàng, “Ta biết mà! Sao mi tốt bụng đến thế? Mi đã tính kế sẵn đúng không? Mẹ ta đối xử với mi không tệ, sao mi dám... Sao mi dám!”

Mạnh Sơ Tuyết đánh chết cũng không thừa nhận, nàng liều mạng lắc đầu, nước mắt rơi như mưa rất đáng thương.

Lưu Trạch vẫn im lặng, đến khi Mạnh Vũ Tình bị dánh vè vờ vệt của Mạnh Sơ Tuyết làm tức giận đến mức giơ chén trà định ném, lúc này hẳn không thể im lặng nữa, kéo Mạnh Sơ Tuyết ra sau, nhìn thẳng vào Mạnh Vũ Tình, “Nơi này là hậu cung, Vũ Tình ăn nói cẩn thận!”

Đến cả Lưu Trạch cũng đứng về phía ả! Mạnh Vũ Tình gần như tức đến nổi cơn điên, mắt đỏ rực vằn tia máu thét lên: “Tỷ phu, đừng để bị ả lừa! Đúng là vợ bé nuôi ra tiện nhân! Chính là ả tính kế ta, người của ả đẩy ta chặn trước người Hoàng Thượng, cản mũi tên kia!”

“Im miệng!” Sắc mặt Lưu Trạch âm trầm.

“Tỷ, tỷ phu...”

“Bất luận trước đây thế nào, muội cản tên cho Hoàng Thượng, bây giờ muội là ân nhân cứu mạng của hoàng thượng!” Đôi mắt Lưu Diên nhìn chăm chăm nàng, lời từ miệng hắn nói ra còn làm lòng Mạnh Vũ Tình đau đớn hơn dao sắc, “Rất nhanh, muội sẽ là chiêu nghi nương nương, ngàn vạn sủng ái tập trung vào một mình muội! Mạnh Vũ Tình, tất cả hào quang của Mạnh gia và Bạch gia đều ở trên người muội!”

Mạnh Vũ Tình sửng sốt, chột nước mắt như mưa, không ngừng lắc đầu khóc hô: “Không cần, muội không cần! Muội không vào cung, muội không cần! Tỷ phu, cầu xin huynh... Tỷ phu...”

“Vũ Tình nghe lời!”

“Tỷ phu!” Mạnh Vũ Tình tràn đầy nước mắt, trong mắt chỉ có hắn, đột nhiên bùng nổ dũng khí, nàng khóc không thành tiếng: “Tỷ phu, huynh biết mà, huynh biết rõ trong lòng muội chỉ có huynh!” Thanh âm dần hạ thấp, nàng nức nở khẩn cầu: “Muội có thể làm trắc phi! Muội không cầu gì hết, chỉ xin có thể ở cạnh huynh! Tỷ phu, xin huynh, đừng bắt muội tiến cung...”

Im lặng thật lâu, Lưu Trạch mở miệng, giọng vẫn dịu dàng hoà nhã như lúc đầu, “Vũ Tình, ta vẫn đối xử với muội như muội muội, muội biết.” Hắn quay đầu nhìn Mạnh Sơ Tuyết đằng sau, nhẹ nhàng nắm tay nàng, giơ bàn tay hai người nắm chặt ra trước mặt Mạnh Vũ Tình, “Mấy năm nay, tỷ tỷ

muội vì ta sinh con dưỡng cái, chăm lo việc nhà, hiếu thuận với mẫu thân, dù thế nào, ta không thể nạp muội vào phủ.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 57

M

ặt Mạnh Vũ Tình xám ngoét như người chết, hai mắt mất đi tiêu cự, môi trắng bệch không ngừng run rẩy. Lưu Trạch thấy vậy lại không đành lòng, nhưng không thể nói gì, đành đứng trầm mặc trước mặt nàng.

Vẫn bị Lưu Trạch bảo vệ sau lưng, lúc này Mạnh Sơ Tuyết chợt mở miệng, nhẹ giọng nói: “Muội muội, có thể được Hoàng Thượng coi trọng, một khi bay lên trời lập tức biến thành Phượng Hoàng, đây chính là vận may không biết bao nhiêu người cầu mà không được. Dù muội không để ý đến bản thân, cũng phải nghĩ đến phụ thân và mẫu thân.”

Vừa nghe thấy giọng nàng, Mạnh Vũ Tình như gà hăng tiết, nháy mắt dấy lên ý chí chiến đấu, nàng cười lạnh ba tiếng, “Không cần mà giả mù sa mưa! Tiện nhân! Đợi ta được sủng ái, việc đầu tiên là muốn giết chết mi!” Từng từ hận ý tận xương.

Lòng Mạnh Sơ Tuyết nặng trĩu, bỗng nhiên có chút hối hận.

Lưu Trạch ngược mắt, thản nhiên nói với Mạnh Vũ Tình: “Cha mẹ muội ở Lâm An xa xôi, trong kinh chỉ có phủ Sở vương xem như là hậu thuẫn của muội. Vũ Tình, nhớ kỹ, muội và chúng ta, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.”

Mạnh Vũ Tình cảm thấy cay đắng, nhưng trải qua cuồng loạn ban nãy, lúc này lý trí áp chế tình cảm, nàng yên tĩnh trong chốc lát, rốt cuộc gật đầu, xem như nghe vào lời Lưu Trạch, sau đó nhắm mắt lãnh đạm nói: “Các người đi đi, ta mệt mỏi.”

Mạnh Sơ Tuyết lui về sau mấy bước, thấy Lưu Trạch đứng yên, không khỏi dừng bước.

Lưu Trạch đứng đó, có rất nhiều lời định dặn dò nàng, nhưng hiện tại không phải thời điểm. Cuối cùng, hắn chỉ có thể thở dài một hơi, “Vũ Tình, hậu cung khắp nơi hiểm ác, mọi người phải cẩn thận. Tề tu nghi và vương phủ là chỗ quen biết cũ, nếu mọi người có chỗ khó xử, có thể tìm nàng giúp đỡ.”

Mạnh Vũ Tình không đáp, chỉ quay lưng lại, chẳng biết từ lúc nào lệ rơi đầy mặt.

Lưu Trạch thấy nàng như thế bất đắc dĩ, chỉ có thể xoay người dắt Mạnh Sơ Tuyết rời đi.

Vài ngày sau, ý chỉ sắc phong Mạnh Vũ Tình ban xuống, phong chiêu nghi Tam phẩm, chủ cung Nghiễm Minh, đặc cách phong hào “Mị”.

Vừa nghe phong hào, mấy nhà vui mấy nhà sầu. Hậu cung người hiểu rõ như hoàng hậu và Thục phi nhất thời thả lỏng, không còn rối rắm việc này; mà kiến thức thiên cận như Đức phi thì không biết đập nát bao nhiêu bình hoa, chén trà.

Sau khi Mị chiêu nghi chính thức nhậm chức, Lưu Diên liên tục nghỉ lại nửa tháng ở cung Nghiễm Minh. Hậu cung ồ lên, trên dưới bàn tán ầm ĩ. Hơn nữa hắn không ngừng ban thưởng cho nhà mẹ đẻ Mị chiêu nghi vàng bạc châu báu. Mọi người đều nói: Hoàng thượng bị vị chiêu nghi nương nương mới này mê đảo hồn trí.

Năm Thừa Bình thứ tám.

Mười bảy tháng tư, Dự Bắc trời trong xanh, sét đánh đùng đùng, không mây mà mưa.

Mười tám tháng tư, phía đông có làn khói trắng, thật là một ngày dài, xem quẻ là sao chổi.

Mười chín tháng tư, An Dương có động đất, núi lở nước lũ, gạch xây phòng rơi vỡ, vô số thương vong.

Từ xưa đến nay, bất luận nào triều đại nào, xảy ra thiên tai hay nhân họa, việc mọi người thích làm nhất chính là quy tất cả tội lỗi cho một hồng nhan. Cực kỳ bất hạnh, tuy rằng khuôn mặt Mạnh Vũ Tình chưa đến mức họa thủy nhưng ông trời không xem nàng vừa mắt. Tin dữ liên tục truyền về khiến danh xưng họa thủy rơi xuống đầu nàng, khiến nàng không thể thoát.

Dù sau đó Lưu Diên phản ứng rất nhanh chóng vẹn toàn, cứu trợ thiên tai, mở kho gạo miễn thuế, mỗi hành động đều cực kì đúng chỗ, thậm chí có thể nói anh minh thần võ, nhưng dân gian vẫn nghị luận âm ỉ, đa phần nói chiêu nghi Mạnh thị là hậu duệ của Đất Kỷ Bao Tự, hồng nhan họa thủy, hại nước hại dân.

Tấu chương xin cách chức chiêu nghi Mạnh thị gần như chất đầy bàn án trong điện Tuyên Thất, đều bị Lưu Diên đè xuống. Vì thể hiện chân thật hơn, hẳn còn trách cứ mấy tên quan viên đòi giáng chức Mị chiêu nghi tích cực nhất, mắng những kẻ đó xấu xa — nhưng Liên Tam nhớ rõ, mấy người kia đời trước hình như cũng là tâm phúc của Lưu Diên.

Thiên tai chưa qua, chiến tranh đã tới.

Năm Thừa Bình thứ tám, đầu tháng năm, kỵ binh Nhung Địch (1) đột ngột tập kích Lương Châu, thủ bị Lương Châu nhát gan, bỏ thành trốn. Quân lính còn lại tản mạn không thành tổ chức, không quá ba ngày, Lương Châu luân hãm.

(1) Một dân tộc thiểu số ở tây bắc Trung Quốc cổ.

Sau Lương Châu sau là U Châu. Cố lão tướng quân suất lĩnh Cố gia quân trấn thủ U Châu, chống đỡ với Nhung Địch ngoài thành U Châu liên tục nửa tháng, bất đắc dĩ lần này quân số Nhung Địch đông đúc, dường như có chuẩn bị mà đến, chiến sự giằng co, chưa chấm dứt.

Có điều biên cảnh cách kinh đô đâu chỉ xa ngàn dặm?

Cho dù hai châu chiến tranh hoảng loạn, ngọn lửa chiến tranh lan tràn, kinh đô ca múa mừng cảnh thái bình như trước, phồn hoa gấm vóc. Ngoài những người có người thân ở nơi biên cương, dù những đại thần ở trên triều biểu hiện đồng dạ, hận không thể làm gương ra trận giết địch, sau khi về nhà đều ôm vợ bé, uống rượu, tự tại nhàn nhã.

Ban đêm, Liên Ngữ Hàm bước ra khỏi phòng chính của Tần lão phu nhân, chậm rãi tản bộ trong hoa viên phía sau, nhìn đỉnh đầu trời sao lung linh, đột nhiên nổi hứng muốn đến đài Vọng Tinh ngắm.

Đài Vọng Tinh ở trong Nam Uyển, Nam Uyển tuy là một bộ phận của lâm viên Hoàng gia, nhưng vẫn thông với đại trạch phủ An quốc công. Nơi giáo không xây tường bao, trong có hộ vệ tuần tra, dân chúng bình thường không dám đến. Có không ít quan to, quý nhân, công tử, thiên kim rãnh rỗi vào du lãm.

Nha hoàn ma ma tất nhiên không ai dám cả, có người nhanh trí lạng lẽ đi báo với Hàn thị. Khóe mắt Liên Tam thoáng nhìn, cũng không để tâm, tùy nàng đi báo một tiếng, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Có lẽ Liên Ngữ Tương đi ra từ viện Nhị phu nhân, đụng phải Liên Tam đang đi muốn ra ngoài trong sân.

Gần đây Lưu Trạch bận rộn không thấy bóng dáng, nàng rảnh rỗi nhàm chán, nhìn thấy Liên Tam cũng không sợ bị mất mặt, cười híp mắt hỏi: “Tam muội muội buổi tối khuya khoắt định đi đâu a?”

Liên Tam dừng bước, nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nở nụ cười: “Ta đi đài vọng tinh ngắm sao, Nhị tỷ tỷ có muốn đồng hành không?”

Liên Ngữ Tương giật mình, không rõ Liên Tam bất thành linh mời vì có gì. Nhưng nàng chưa kịp phản ứng, Liên Tam đã nhíu mày, không kiên nhẫn thúc giục: “Tỷ đi hay không? Không đi ta tự đi.”

... Đây mới là Liên Ngữ Hàm nha!

Ngược lại Liên Ngữ Tương tò mò trong hồ lô Liên Tam muốn làm gì, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, lập tức đồng ý, đi bên cạnh Liên Tam, tùy ý nàng đi bộ đến đài Vọng Tinh.

Đài Vọng Tinh là chỗ cao nhất ở kinh đô, đứng trên đài có thể quan sát hơn nửa kinh đô, ngắm trăng xem sao đều là chỗ rất đẹp, đáng tiếc người bình thường không thể vào.

Nếu chỉ có một mình Liên Tam, nàng sẽ trực tiếp dùng khinh công, nhưng bất đắc dĩ đi theo sau có một chuỗi dài hạ nhân, bên cạnh còn có Liên Ngữ Tương, vì thế đành phô trương thân phận chúa.

Nha hoàn xách đèn bát giác chạm rồng hoa văn mây đi trước dẫn đường, Liên Tam không cần người đỡ, tự mình bước từng bước trên cầu thang lên trên, Liên Ngữ Tương mảnh mai hơn, do hai nha hoàn đỡ từ từ đi lên.

Đạp lên bậc thang cuối cùng, đột nhiên rộng mở sáng sủa. Ban đêm đế đô phần hoa giống như bị đạp dưới chân. Bầu trời đêm thán năm trong trẻo, đèn đuốc từ vạm gia đình và các vì sao khắp không trung cùng tỏa sáng, đẹp không sao tả xiết.

Liên Ngữ Tương hít một hơi thật sâu, không nhịn được cười nói: “Đúng là không uống công đến.”

Liên Tam đứng chắp tay, ngẩng đầu nhìn quần sao trên trời, một lúc lâu không động đậy.

Liên Ngữ Tương liếc nàng vài lần, cười trêu: “Muội muội đang ngắm sao à? Có nhìn ra vận mệnh triều đại gì không?” Nàng không tin vào tinh tượng, hiện đại khoa học lý luận rõ ràng, có lẽ nàng không biết nội dung cụ thể, nhưng cũng đủ để nàng kính thường những cổ nhân ngu muội này.

Liên Tam không hề nhìn nàng ta, bản thân ngẩng đầu nhìn trời, xem cực kỳ lâu, đến khi mỏi cổ, nàng mới dời tầm mắt, thản nhiên nói: “Nơi tuế tinh (sao Mộc) là quốc gia, người đẩy binh khởi phạt tất bại.”

“Đúng là chuyện tốt.” Về mặt Liên Ngữ Tương không rõ là chế giễu hay mỉa mai, “Đợi hết chiến sự, Đại bá sẽ không bận bịu nữa.”

Liên Tam hiếm khi không so đo với nàng ta, đột nhiên chuyển đề tài hỏi: “Nghe nói Sở vương chủ động xin đi giết giặc, xin được dẫn dắt một đạo quân đến Tây Bắc, thu phục Lương Châu?”

Nhắc tới điều này, Liên Ngữ Tương thoáng có chút tự hào ưỡn ngực, khẽ cười nói: “Lão Vương gia khi còn tại thế đã được tôn là ‘Chiến Thần’, mười sáu Châu Tây Bắc, danh tiếng Sở vương không ai không biết. Năm đó khi lão Vương gia tuần quốc, huynh ấy còn quá nhỏ, nay đã qua nhược quán, đến lúc kế thừa ý chí phụ thân.”

Thấy nàng như thế, Liên Tam không nhịn được bật cười, “Tỷ rất tự hào.”

“Đương nhiên.” Liên Ngữ Tương không giả bộ trước mặt nàng, thẳng thắn thừa nhận.

Lại im lặng một lúc, Liên Tam từ tốn nói: “Lão Sở vương uy vọng cực cao ở Tây Bắc, Sở Thái phi xuất thân Lý thị Thanh châu, Lý thị là cường hào Tây Bắc.” Nàng nhìn thẳng vào mắt Liên Ngữ Tương, “Sở vương lần đi,

nếu có thể đánh bại Nhung Địch, thu phục Lương Châu... Nói vậy, có năng lực một lần nữa chiếm trọn lòng tin của quân dân Tây Bắc.”

Lòng Liên Ngữ Tương trầm xuống, sắc mặt hơi thay đổi, “Muội nói cái này làm gì? Lão Vương gia một đời trung dũng, tất nhiên huynh ấy không thể phá hỏng danh tiếng phụ thân mình. Huống chi, lần đi U Châu cát hung chưa biết, huynh ấy chưa từng chỉ huy chiến dịch, thắng bại chưa rõ!”

“Ta chỉ tùy tiện nói một chút thôi, Nhị tỷ tỷ không cần kích động như thế.” Liên Tam vân đạm phong khinh khoát tay, “Từ khi lão Sở vương qua đời, Hoàng Thượng rất quan tâm đến hai mẹ con Sở vương. Chiến sự Tây Bắc hung hiểm, lão Sở vương chỉ có một độc đinh này, chắc là hoàng thượng sẽ không để Sở vương mạo hiểm.”

Liên Ngữ Tương bình tĩnh nhìn nàng, không nói.

“Nhắc tới Hoàng Thượng chăm lo cho phủ Sở vương thì có rất nhiều chuyện để nói.” Liên Tam mặc kệ nàng có nghe hay không, tự lẩm bẩm một mình. “Mị chiêu nghi đó thật ra trước đây ta từng gặp nàng ta một lần ở Lâm An. Điều khiến ta ấn tượng sâu đậm không phải là tỷ muội các nàng xuất chúng như thế nào, mà là cậu ruột của Mị chiêu nghi kia chính là viện trưởng Bạch Dung An của thư viện Vạn Tùng ở Lâm An.” Liên Tam không chút để ý nói, “Thư viện Vạn Tùng nổi tiếng trong thiên hạ, nhiều sĩ tử từng là học sinh ở đó. Kỳ quái là, Mị chiêu nghi không học ở cậu, ngược lại bá một người trong giang hồ làm sư phụ. Thật khéo, thứ tử Thâm gia, tiểu thúc thúc của Thâm Hi ca ca cũng đã bá người sư phụ giang hồ đó, hai người chính là sư huynh muội đồng môn.”

Quan hệ đan xen phức tạp, hỗn độn dường như có một sợi dây kết nối vô hình, sợi dây đó thật sự là cái gì, không cần nói cũng biết.

Liên Ngữ Tương rất thông minh, nghe là hiểu. Nghe xong những lời này, lòng nàng dần chìm xuống, sắc mặt trắng bệch.

Nói xong, Liên Ngữ Hàm đột nhiên nghiêng đầu, hoạt bát thè lưỡi, cười tươi nói: “Nhị tỷ tỷ, giống như năm ngoái tỷ từng khuyên ta vậy, ta cũng hiểu Sở vương không phải lương xứng. Mạnh trắc phi trong phủ hãn ta rất được sủng ái, lần lượt sinh thứ trưởng tử thứ trưởng nữ, vốn là xuất thân quan gia đứng đầu, nay nàng ta có một muội tử làm chiêu nghi, phẩm hàm cha mẹ thậm chí cao hơn cả Nhị thúc Nhị thẩm. Nếu tương lai Mị chiêu nghi sinh hoàng tử, dù nàng được phù chính làm Sở vương phi cũng đủ tư cách. Nay, nhóm khuê tú trong kinh đều e sợ tránh không kịp, khó trách Sở vương đã đến tuổi này mà cưới chính phi, vừa vào cửa đã phải đứng trên võ đài với tiểu thiếp lưng thẳng tắp, ai dám gả cho hãn nhi?”

“Nhưng hình như đạo này tỷ với hãn đi lại rất gần?” Liên Tam xấu bụng cười, “Những tin đồn kia, ngay cả ta đều nghe nói! Truyền y như thật.”

Làm gì có chuyện Liên tỷ tốt bụng nhắc nhở vậy, giễu cợt mới đúng. Chương sau có thêm 1 kẻ tưởng bỏ chả kém LNT, tác giả ko để ai bình thường hết thì phải, ai cũng chi tiết làm ta cười lăn lộn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 58

B

ị bề ngoài che mắt, không thấy Thái Sơn —— có lẽ chính là Liên Ngữ Tương.

Trong lòng nàng vẫn thấy Lưu Trạch là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí phu quân nên tạp âm còn lại đều không lọt vào tai nàng ta. Ngẫu nhiên có nghe nói, nàng cũng chỉ cho là những người ôm tâm lý chê nho xanh nên không thèm để ý, mình vẫn đi trên con đường Sở vương phi.

Nhưng lúc này đối mặt với Liên Tam không hề che giấu sung sướng khi người gặp họa, nàng không thể không bắt đầu nhìn thẳng vào mấy vấn đề Liên Tam nói. Liên Ngữ Tương rất rõ ràng, có lẽ người khác nhắc tới Sở vương là không ăn được nho bảo nho xanh, nhưng Liên Tam tuyệt đối không. Nàng ta nói là sự thật, nàng ta vui sướng khi người gặp họa cũng là thật.

Lòng dạ rối bời, nàng không nói được gì.

Gió đêm mang theo chút hơi lạnh thổi qua, Liên Ngữ Tương rung mình một cái, thấp giọng nói: “Ta hơi lạnh, xuống trước, muội từ từ xem.” Dứt lời xoay người chạy bước nhỏ xuống bậc thang.

“Chậc!” Liên Tam ôm cánh tay lắc đầu, trên mặt không biết là trào phúng hay khinh thường.

Hồng Tụ canh chừng ở dưới bậc thang đi lên, ôn nhu khuyên nhủ: “Cô nương, đêm dài nhiều sương, ngài —— “

“Ai!” Liên Tam bỗng nhiên xoay người, ánh mắt như điện, nhìn chằm chằm dưới bậc thêm quát.

Hồng Tụ kinh ngạc, rút chủy thủ, nhanh chóng che trước người chủ tử, về mặt đề phòng nhìn xuống phía dưới.

Dưới thang gác có không ít hạ nhân canh chừng, lúc này im lặng quỳ dị. Một bóng người gầy gò từ trong bóng tối đi ra, lọt vào tai là giọng nam trong trẻo dễ nghe: “Liên Tam muội muội, là ta.”

Thẩm Hi có vẻ rất thích màu xanh của trúc, từ lúc hấn nhập kinh, Liên Tam mỗi lần thấy hấn, hấn đều một thân áo xanh, thanh tú tuấn dật. Giờ phút này, hấn lại mặc màu đỏ, tuy là ban đêm, nhưng sao trên trời sáng lung linh, trên sân cũng treo mấy cái đèn cung đình bát giác, nên vẫn thấy rõ.

“Tam muội muội thật có hứng.” Thẩm Hi bước đi thản nhiên, cười dài đi về phía nàng.

Thái độ Liên Tam đối với hấn không quá nồng nhiệt, ngữ khí không mặn không nhạt, “Thẩm đại ca cũng có nhã hứng.”

Thẩm Hi đến bên cạnh nàng, cùng nàng đứng sóng vai, đột nhiên không biết nên cái gì. Liên Tam không sợ tẻ nhạt, cũng lười nói chuyện với hấn, trong chốc lát ngoài tiếng hít thở không còn tiếng động khác.

“Ta vừa gặp Liên nhị cô nương ở dưới, hình như nàng ấy đi hơi vội, không biết là vì sao?” Thẩm Hi xấu hổ, lục trong đầu nửa ngày, lấy ra một câu chán ngắt như vậy.

“Nơi này gió lớn, nàng mặc quá ít, nha hoàn không mang áo choàng, nên vội trở về.”

Thẩm Hi ngẩn ra, dư quang thoáng nhìn thấy nàng cũng một thân xiêm y bạch sắc rất mỏng manh, không khỏi ân cần nói: “Muội cũng mặc ít, có mang theo áo choàng không? Không bằng phủ thêm, chỉ sợ lạnh...”

Liên Tam khẽ nhếch khóe miệng, “Ta không sợ lạnh.”

“... À.” Lại là im lặng.

Thẩm Hi đột nhiên thở dài, đôi mắt ôn hòa có chút ủy khuất nhìn về phía nàng: “Tam muội muội, ta có chỗ nào làm không tốt, đắc tội muội? Máy lần gặp mặt, muội đều hờ hững với ta. Ta từng nghĩ, chúng ta phải người ngoài, trước đây từng chơi với nhau...”

Liên Tam hếch cằm, cười như không cười nhìn hắn, “Thẩm đại ca nói đùa à? Ta tốt xấu cũng là thiên kim tiểu thư của gia tộc, làm việc luôn có chút cố kỵ. Chúng ta không thể thành phu thê, đương nhiên vì tị hiềm (1), tránh cho biểu muội thân yêu của Thẩm đại ca ăn dấm chua bậy bạ, thứ hai cũng bảo toàn thanh danh của ta —— ta còn muốn tìm người tốt để gả nữa.”

(1) Tị hiềm: tránh nghi ngờ.

Thẩm Hi không thể ngờ nàng nói trắng ra, trên mặt hồng hồng trắng trắng thay đổi trong chốc lát, lúc này mới căn môi dưới, gian nan nói: “Tam muội muội, là ta, là ta xin lỗi muội. Muội là cô nương tốt, là ta...”

“Ngừng!” Liên Ngữ Hàm vung tay, cười nhạt nói: “Ta đương nhiên là cô nương tốt, không cần huynh nói! Tuy Thẩm Thám Hoa mê đảo ngàn vạn thiếu nữ kinh đô, ta chẳng có nửa phần tâm tư với huynh, huynh đừng tự mình đa tình!”

Nói xong những này, Liên Tam thấy buồn bực tích tụ hai kiếp trong lồng ngực tan biến hết, hận không thể ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, nhấc chân đạp tên cả hai đều chung tình với tiểu bạch hoa ngu xuẩn nhu nhược xuống dưới đài Vọng Tinh!

Ai ngờ —— Thẩm Hi chẳng những không có một tia quẫn bách, ngược lại càng có vẻ áy náy... Lúc này hắn mới phát hiện, hóa ra cô gái luôn ra vẻ cao ngạo được nuông chiều này kỳ thật cũng có mặt yếu đuối. Hắn đọc qua

bao nhiêu phong hoa tuyết nguyệt, tự nhiên có thể hiểu được tâm trạng Liên Tam lúc này, nàng có thể vì mình cam chịu nuốt xuống tất cả đau khổ, dùng kiên cường kiêu ngạo nguy trang bản thân. Chỉ để đạt được mục đích khiến hãn không hề áy náy —— phần tình cảm này còn sâu đậm hơn cả những gì ngôn ngữ có thể biểu đạt, khiến hãn tan nát cõi lòng.

Thẩm Hi đau lòng Liên Tam giả vờ kiên cường, khổ sở đến nỗi mắt đỏ ửng, “Tam muội muội, là ta không tốt, là ta không xứng với muội! Khi ta rời nhà từng đã đồng ý với Linh nhi, sau khi đề tên bảng vàng, sẽ về cưới nàng vào cửa. Ta không thể nuốt lời...” Hãn đau khổ lắc đầu.

“...” Sắc mặt Liên Tam đen đến mức có thể mài ra mực, gần như bị Thẩm Hi tự mình đa tình nỗi giận phát điên. “Huynh... Muốn tức chết ta hả!”

“Tam muội muội...” Thẩm Hi đau đớn, bất đắc dĩ thấp giọng kêu nàng.

“Lăn!” Đôi mắt Liên Tam lúc trợn lên tròn xoe, phảng phất tất cả tinh tú hội tụ trong mắt nàng, đẹp kinh người. Thẩm Hi kinh diễm nhìn nàng, đột nhiên quên đáp lại.

“***!” Liên Tam tức chết, không nhịn được bạo câu văng tục, xoay người rời đi: “Mẹ nó! Huynh không đi ta đi!”

Thẩm Hi theo bản năng đuổi theo hai bước rồi dừng lại, lưu luyến nhìn theo bóng áo trắng bông bành trôi đi, đứng yên, bỗng nhiên lệ rơi đầy mặt.

...

Không đề cập tới kia Thẩm Hi vẫn đứng ở đài Vọng Tinh đón gió rơi lệ, nói đến Liên Tam nỗi trăn lồi đình sai bước về phủ, vừa bước vào sân của mình, đột nhiên nàng nghĩ đến một việc quên mất —— nàng định hỏi Thẩm Hi về tình hình gần đây của Thẩm Dung Dư.

Mấy năm nay Liên Tam vẫn duy trì liên hệ với Thâm Dung Dư, ít nhiều có thể biết một chút động tĩnh của thư viện Vạn Tùng. Nhưng gần nhất chẳng biết tại sao, Thâm Dung Dư đã vài ngày chưa gửi thư cho nàng, thư nàng gửi như đá chìm đáy biển, không có hồi âm.

Liên hệ với lần thiên tai nhân họa này, Liên Tam không thể không nghĩ đến điềm xấu.

***

Đề nghị của Sở vương muốn xuất chinh bị Lưu Diên trên triều than thở khóc lóc nhớ về lão hoàng thúc một chút. Hăn nắm chặt tay Lưu Trạch, hai mắt đẫm lệ mơ hồ, nói tưởng niệm thương tiếc quả thực cảm động cả trời đất!

Hăn hạ thấp mình, Lưu Trạch tất nhiên không thể phản bác, đành khóc quỳ rạp xuống long bào của hoàng đế đường ca, cảm động rơi nước mắt.

Lưu Diên nắm tay Sở vương, hai anh em họ ôm đầu khóc rống.

Một ngày này, không biết bao nhiêu lão thần khóc rống thất thanh tại chỗ, vì bệ hạ nhân ái, chấn động vì tình huynh đệ sâu như biển.

Kiếp trước, xác thực có động đất ở An Dương và Nhung Địch khởi binh.

Lưu Diên ẩn theo quỹ tích kiếp trước, sớm chuẩn bị đầy đủ cho động đất ở An Dương, nhân thủ và tiền bạc cứu tế nạn dân cũng như xây dựng lại nhà cửa đã lên kế hoạch sẵn. Nhưng Nhung Địch đột kích là một bất ngờ, Liên Tam nhớ rõ, Nhung Địch tiến công ồ ạt, chiếm Lương Châu xảy ra một năm trước khi Sở vương bức vua thoái vị.

Lúc ấy, Lưu Trạch suôn sẻ có mấy lão tướng đi theo tập hợp quân lao tới Tây Bắc, Thừa Bình đế thậm chí còn tự mình đưa hăn tới đến Thập Lý Đình

ngoài thành, gửi gắm kỳ vọng cao vào việc hãn kế thừa y bát (2) của lão Sở vương.

(2) vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại cho môn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng ... truyền lại cho đời sau.

Không biết vì Lưu Trạch thực sự có thiên phú thống soái ba quân, hay có nguyên nhân khác, Nhung Địch giăng co ngoài thành U Châu đã lâu, hãn suất lĩnh một đội kỵ binh bất ngờ tập kích, đánh lui chủ lực Nhung Địch. Không đến nửa tháng, thu phục Lương Châu, trực tiếp đuổi Nhung Địch chạy về núi Hạ Lan (thuộc Ninh Hạ, Trung Quốc), khải hoàn trở về!

Ngay sau đó, Giang Hoài lũ lụt, tuy đúng lúc cứu trợ thiên tai nhưng sau đó công bố có ôn dịch. Thân là Sở vương phi Liên Ngữ Tương lạng lẽ triệu tập rất nhiều đại phu tiếng lành đồn xa quanh kinh đô, mang theo rất nhiều thảo dược xuôi Giang Nam một chuyến. Ôn dịch qua đi, ở Giang Nam truyền tụng về việc thiện của Sở vương phi lòng dạ từ bi. Danh tiếng phu thê Sở vương lên tới đỉnh điểm.

Sau đó, dân gian dần truyền ra thuyết pháp “Hồng nhan họa thủy”, lời đồn đãi càng truyền càng rộng, cuối cùng sĩ lâm Giang Nam đứng lên đầu tiên. Họ cùng ký một lá thư, vạn chữ trùng trùng điệp điệp, trách cứ hoàng quý phi Liên thị là Đát Kỷ Bao Tự chuyển thế, mê hoặc quân chủ, nhiễu loạn triều cương, yêu cầu Thừa Bình đế trừng phạt Liên thị, quét sạch hậu cung, chinh lại số mệnh hoàng triều!

Lưu Diên sao đồng ý? Thiên tử giận dữ, phần lớn sĩ lâm, học sinh Giang Nam bị nhốt vào ngục, đa số quan viên trong triều cũng tao ương, việc này càng diễn càng lớn. Cuối cùng, có một bàn tay vô tình khuấy động, dân gian bàn tán xôn xao, đến cả đứa bé ba tuổi cũng biết trong cung có hoàng quý phi hồ ly tinh chuyển thế.

Tiếp theo Sở vương thuận lý thành chương “Thanh quân trặc” (3).

(3) Ý chỉ thanh trừ kẻ xấu thân cận bên cạnh quân vương. Vốn là hành động chính nghĩa lại trở thành cái cớ cho kẻ làm phản chống lại triều đình. Trong lịch sử lần đầu tiên cụm từ này xuất hiện là năm đầu Tây Hán, năm 154 trước công nguyên, vào thời Hán Cảnh đế. Một lần khác, thanh quân trặc nổi tiếng là sau khi Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương tạ thế, cháu trai ông Chu Duẩn Văn lên ngôi, sử sách là Kiến Văn đế. Yển vương Chu Lệ chiếm giữ Bắc Bình, cực kỳ bất mãn, hãn phát cờ hiệu “Giết Tề Hoàng, thanh quân trặc” đánh vào Nam Kinh, tự lên ngôi, niên hiệu Vĩnh Lạc, tức Minh Thành Tổ.

Đời này, Mạnh Vũ Tình mang phong hào Mị đương nhiên là kế hoạch của Lưu Diên. Càng trùng hợp là Nhung Địch cố tình đột kích đúng lúc này.

Lưu Diên đã có suy đoán trong lòng.

Chỉ là, Lưu Trạch chưa xuất chinh, chiến sự Tây Bắc tiếp tục giằng co, thế tiến công của Nhung Địch càng mãnh liệt. Trong kinh các vị lão tướng lĩnh trợ giúp đại quân còn đang đi nửa đường, biên cảnh đã truyền đến tin tức — Cổ lão tướng quân bỏ mình, U Châu rơi vào tay giặc.

Tin dữ tới quá nhanh.

Chỉ trong một đêm, phủ Thọ Dương Hầu chuyển thành màu trắng.

Tác giả có lời muốn nói: Hàn biểu ca...

Hàn bánh bao *oa oa*, chương sau là 1 chương buồn hiếm có trong truyện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 59

K

hi nhận được tin Liên Tam đang ở cùng cha mẹ trong thư phòng. Liên Tam gia bóc thư của học sinh Yến Cầu ra đọc, vui mừng nói với vợ con chuyện Yến Cầu sắp được điều về kinh.

Khi Liên Tam lưu lạc ở huyện Phượng Hoài phủ Hoài Nam từng gặp Yến Cầu một lần, ấn tượng quá sâu với cơ thể to lớn của hắn. Vì Tần Quý Nhã – phu nhân của Yến Cầu là Tần cháu gái nhà mẹ đẻ lão phu nhân, hồi chưa lấy chồng từng đến phủ An quốc công, nên Hàn thị cũng có ấn tượng với hai vợ chồng.

Một nhà ba người đang cười cười nói nói, đột nhiên ——

Một tiểu tư đến đưa thư từ phủ Thọ Dương Hầu, Hàn thị cầm lấy, vừa bóc thư vừa cười nói: “Sao tự dưng gửi tín nhỉ? Cùng ở trong kinh, ở gần nhau như vậy, còn...” Hai mắt bà đột nhiên trợn to, một lúc sau, người Hàn thị đổ về phía sau.

Điều này làm Liên Tam gia sợ hãi! Ông vội vàng đỡ thê tử, cuống quýt hô: “Tú Tú, Tú Tú! Nàng làm sao vậy?!” Ông sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ôm kiêu thê không ngừng gọi.

Liên Tam cũng hoảng sợ, nhưng nàng bình tĩnh hơn, lập tức nói: “Cha, mau để mẹ nằm xuống tháp, mời đại phu đến!”

Tiểu tư kia vẫn canh giữ ở cửa chờ lão gia, phu nhân thương, ai ngờ phu nhân vừa thấy thư thì ngất! Đầu tiên hắn sợ tới mức chân nhũn ra, sau đó không biết linh quang từ đâu chợt lóe, la lớn: “Lão gia, tiểu nhân đi thỉnh đại phu!” Vắt chân chạy ra ngoài.

Thật ra chỉ vì đột nhiên nhận tin dữ nên Hàn thị bị hoa mắt, Liên Thế Giác đỡ bà nằm lên tháp không lâu bà đã tỉnh. Vừa tỉnh lại, bà ngấn ra một lúc, rất nhanh nhớ tới chuyện trước khi mình xỉu, bà không nhịn được che mặt khóc toáng lên.

Liên Tam gia rất đau lòng! Không để ý đến khuê nữ còn ở đây, ông ôm thê tử liên tục dỗ dành. “Tâm can nhi, bảo bối, cục cưng” đều nói ra hết, dỡ nửa ngày, Hàn thị vẫn khóc, không nói một câu.

Liên Tam liếc nhìn hai người, thuận tay cầm lá thư trên bàn tự xem, mới chỉ thấy một chữ thì nghe Hàn thị nghẹn ngào nói: “Lâm Việt nó... Lâm Việt nó... Nó...” Bây giờ không thể nói ra chữ kia, nước mắt Hàn thị rơi như mưa.

Tay Liên Tam run lên, nhanh chóng cúi đầu lướt qua bức thư một lần. Ngón tay cầm giấy viết thư đột nhiên cứng đờ, trang giấy trắng tinh như bướm bướm trắng lẳng lẳng bay xuống, cuối cùng về với bụi đất.

Rõ ràng là ngày hè nóng bức, nắng gắt như đổ lửa mà nàng như rơi vào hầm băng, cả người lạnh toát.

Ngoài cửa sổ, ve trên cây đã bị hạ nhân bắt sạch, lúc này trong phòng yên tĩnh, giống như nơi bị thời gian vứt bỏ, chỉ có tiếng khóc nức nở lúc có lúc không của Hàn thị, vào tai Liên Tam như là tiếng vang từ nơi hư không truyền đến, bé nhỏ xa vời.

Di thể Hàn Lâm Việt được đưa về kinh cùng với di cốt Cố lão tướng quân.

Ngày di thể chở về kinh, từ sáng sớm mưa to liên tục, đường xá không dễ đi, khắp nơi ẩm ướt lầy lội. Nhưng từ khi trời chưa sáng, đã có rất nhiều dân chúng lục tục đến cửa thành, lẳng lẳng chờ đợi.

Sau khi quan tài Cỗ lão tướng quân vào thành, không biết từ nơi nào truyền đến tiếng khóc của một người, rất nhanh, di thể tướng sĩ bỏ mình ở U Châu đều vào thành, tiếng khóc cao thấp nối tiếp dần dần hòa vào nhau. Thịnh thoảng có thể nghe tiếng khóc gọi tên tâm liệt phế của một người —— “Con của ta a... !”

Vầng thái dương vốn phải chiếu sáng mặt đất lúc này trốn sau mây, yên lặng nhìn xuống chốn trần gian đau thương này.

Thọ Dương Hầu phu nhân bị bệnh nặng không thể xuống giường.

Hàn Cửu Mục cũng bị bệnh, vên vện mấy ngày, người gầy đi một vòng. Nhưng bà không thể ngã xuống, trong ngoài phủ đều cần bà lo liệu, dù không thể chịu đựng bà phải cố đứng thẳng.

Hàn thị ở nhà khóc tròn một ngày, đến trước giường bệnh Thọ Dương Hầu phu nhân lại khóc một lúc lâu. May mà bà khá tỉnh táo, thấy mẫu thân ngã xuống, chị dâu ốm không nhẹ, nên bà tự mình xắn tay áo ra trận, nhiều ngày ở lại phủ Thọ Dương Hầu thay nhà mẹ đẻ lo việc tang lễ.

Vốn dĩ thiếu niên như Hàn Lâm Việt chết yếu mà chưa thành gia lập thất, ở kinh thường không làm tang lễ lớn. Nhưng hãn chết trận sa trường, Thừa Bình để cảm thấy hãn anh dũng hi sinh, đồng cảm với Thọ Dương đau đớn khi mất đích tôn, vì thế ngoại lệ truy phong Hàn Lâm Việt là “Dũng mãnh bá”. Sau đó, người tới cửa phúng viếng nối liền không dứt.

Tiền viện vô cùng náo nhiệt, náo nhiệt không giống đang tổ chức tang lễ.

Liên Tam đứng trong viện Hàn Lâm Việt, nhìn khoảng sân đẹp đẽ trước kia đầy mùi phấn son nay trống rỗng, lại nhìn phướn trắng treo trên cây ngoài cửa sổ, đột nhiên nàng ngồi sụp xuống, che mặt.

—— “Muội nhỏ hơn ta mấy tuổi, hai năm nữa muội sẽ cao bằng ta. Chưa biết chừng, đợi ta trở về, còn phải ngẩng đầu nhìn muội đấy!”

—— “Giang sơn vạn dặm, ta chỉ ru rú ở góc nhà, đời này trôi qua một cách tầm thường thì còn gì thú vị?”

—— “Giờ muội luyện tiệc biểu ca, chưa biết chừng tương lai muội sẽ kiêu ngạo vì người biểu ca này!”

...

Hóa ra nàng không thể thay đổi gì hết.

Liên Tam cúi đầu cười thành tiếng, đang cười, bỗng nhiên có giọt nước mắt nóng hổi xuyên qua kẽ tay, thấm ướt mu bàn tay, chảy xuống cổ tay trắng xanh. Tiếng cười dần biến thành nức nở, trong viện trống rỗng, chỉ có nàng mặc cả bộ trắng, ngồi xồm trên mặt đất khóc không thành tiếng.

Gió thổi qua, phướn trắng trên cây nhẹ nhàng lay động, không biết thương hại hay thờ dài.

***

Bệnh của Thọ Dương Hầu phu nhân càng lúc càng nặng, liên tục hơn mười ngày Hàn thị đều ở phủ Thọ Dương Hầu phủ thị tật (hầu bệnh). Liên Thế Giác hể hạ triều là trực tiếp đến phủ Thọ Dương Hầu, tuy ông không thể làm gì, nhưng luôn ở cạnh thê tử.

Tinh thần Liên Tam bắt đầu trở nên sa sút, dù Liên Ngữ Tương cố gắng làm chuyện ngu xuẩn trước mặt nàng cũng không thể kích thích chút xíu hứng thú của nàng. An quốc công và Tần lão phu nhân lo lắng mãi, thấy lúc nàng suy sụp như thế mà cha mẹ đều không ở bên cạnh, trong lòng ông bà khó tránh khỏi có chút thâm oán vợ chồng Liên Tam gia, càng chăm sóc Liên Tam cẩn thận.

Tạ An hồi trước giận dữ với nàng vì chuyện Lưu Dao Tranh cô nương kia, nhiều ngày qua đều tránh mặt nàng. Lúc này xảy ra chuyện, hẳn bất chấp chuyện vặt vãnh của bản thân, vừa hạ triều là canh chừng bên cạnh Liên Tam, một bước không rời. Có điều bất luận Tạ An hao hết tâm tư chọc nàng cười, Liên Tam không hề cười. Trước đây dù mặt nàng không biểu cảm, người khác có thể thấy được sự kiêu ngạo và khinh thường qua ánh mắt nàng, nhưng hôm nay ao tù nước đọng, chân chân chính chính không có sức sống.

Việc này khiến Tạ An không biết lén lau nước mắt sau lưng bao nhiêu lần, xoay người hẳn lập tức tươi cười ấm áp, trêu chọc nàng đỡ buồn.

Ngoài cửa sổ chuối sợi Nhật Bản (1) xanh biếc, liếc nhìn có cảm giác lòng dạ thư thái, thoải mái hơn rất nhiều. Liên Tam nghe giọng Tạ An trong trẻo bên tai đọc cho nàng “Tiểu Lâm Quảng Ký”, nghe hẳn nói về ——

(1) Musa basjoo là loài chuối chịu rét tốt nhất trong chi Musa, có thể phát triển và ra hoa kết quả trong gieo trồng ngoài trời tại đảo Anh và British Columbia.

Một quan võ ở Liêu Đông mà không biết chữ. Có một ngày hẳn bị người khác tố cáo, hẳn mời người ngày đó đọc bản tố cáo một lần: “Sở đương cách nhậm hồi vệ giả dã.” Hẳn nghe xong nói: ” ‘Cách nhậm hồi vệ’ là chuyện nhỏ, nhưng hai chữ ‘Giả Dã’ này làm sao xứng đáng!”

(Ta đã gg các kiểu mà không thể hiểu nổi ý nghĩa thâm sâu của truyện cười này, chắc đại ý là nghe từ lời chê thành khen chẳng)

Hai chữ “Quan võ” đột nhiên tác động đến nàng, Liên Tam bỗng nhiên quay đầu hỏi: “Ca ca, tình hình chiến đấu ở biên cảnh sao rồi?”

Tạ An ngẩn người, để quyển sách xuống, chà chà tay, tuy vui sướng cuối cùng nàng chủ động mở miệng nói chuyện, lại vì chuyện Hàn Lâm Việt

chết trận sa trường, nhất thời hấn không biết nên trả lời như thế nào để nàng không buồn.

“... Cũng đúng, nhiều ngày qua không có tin tức, chắc là tình huống không tốt lắm.” Liên Ngữ Hàm cụp mi, khẽ lẩm bảm. Nàng nghĩ tới mấy ngày nay Lưu Diên chưa từng đến làm phiền nàng, có lẽ bởi vì chiến sự căng thẳng chính vụ quân thân, thật sự không thoát ra được.

Tạ An bất ngờ bị rối rắm một lúc, nàng cũng đoán được đại khái. Hấn hơi xấu hổ, hạ giọng êm ái nói với nàng: “Lương lão tướng quân thống lĩnh đại quân, giờ đang đóng quân ở Thanh châu. Thanh châu vốn có binh lính thủ vệ, rất nhiều tướng sĩ có nhiều kinh nghiệm năm đó đi theo Sở vương rong ruổi chiến trường, chắc là sẽ nhanh chóng được Lương Châu U Châu thu hồi.”

Liên Tam nhú mày trầm tư, không đồng ý với lời hấn. Không biết vì sao nàng luôn cảm thấy có chỗ không đúng.

Lục Tụ ở ngoài cửa đợi một lúc, nghe được tiếng nói bên trong ngắt quãng hồi lâu, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Trọng Lê thiếu gia, Sừ Hòa đứng ngoài cửa viện chờ không dám vào, nhờ nô tì vào báo với ngài một tiếng, phía Thấm công tử gửi thư đến, có vẻ rất khẩn cấp.”

Tạ An gãi gãi đầu, khó hiểu, “Thấm Hi gửi thư vào lúc này làm gì nhỉ? Buổi sáng huynh còn gặp hấn ở cầu Chu Tước mà.” Không ai đáp lời, hấn sờ mũi nghĩ một lúc rồi đứng lên, tính ra ngoài hỏi tiểu tư Sừ Hòa của mình.

“Được rồi, huynh ngồi xuống đi.” Liên Tam liếc nhìn hấn, quay đầu phân phó Lục Tụ: “Mang thư vào đây, nếu Sừ Hòa có chuyện cần nói trước mặt thì dẫn cả hấn vào.”

Lục Tụ vâng dạ, một lúc sau quay lại trên tay có thêm phong thư, cung kính trình lên. Thấy Tạ An chẳng kiêng dè nàng còn ở đó đã bóc thư, nàng cúi người lùi về phía cửa phòng.

Tay Tạ An hơi ngừng, lắc đầu cười, “Nha hoàn trong viện của mình tuân thủ quy củ nghiêm chỉnh, quả là từ thế gia vọng tộc.”

“Bớt nói nhảm, bóc thư của huynh đi.” Liên Tam lười nhiều lời, một câu không kiên nhẫn đáp lại hẳn.

Tạ An bật cười, cời sợi chỉ buộc quanh miệng thư, muốn lấy giấy viết thư từ bên trong ra thì phát hiện bên trong còn có một phong thư.

“Này...” Tạ An có chút bất ngờ nhìn phong thư trong tay viết thân gửi quận chúa Vĩnh Ninh, ngẩng đầu nhìn về phía em gái, “Hàm Hàm, hóa ra là thư gửi muội.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 60

B

àn tay trắng nõn nhẹ nhàng lật, Liên Tam liếc qua bức thư, sắc mặt trở nên kỳ lạ —— đây không phải là thư Thẩm Hi viết cho nàng, trong thư rõ ràng là chữ Thẩm Dung Dư. Nàng và Thẩm Dung Dư thư từ qua lại nhiều năm, tất nhiên sẽ nhận ra.

Tạ An thấy nàng như thế, không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Hàm hàm, Thẩm Hi viết cái gì?” Hỏi xong hắn cảm thấy mình không nên hỏi chuyện riêng của em gái, lỗ tai cụp xuống, hơi xấu hổ cúi đầu.

Liên Tam gấp thư lại, bỏ vào trong tay áo, mặt không đổi sắc nói dối: “Hắn nói —— hắn sắp xin nghỉ về Lâm An, cười biểu muội trong lòng qua cửa. Hắn cảm thấy thật không phải với ta, trước mặt không nói nên lời, chỉ có thể đưa thư đến nói rõ với ta.”

“Hắn, hắn dám...” Tạ An giận dữ, giọng căm hận nói: “Hắn cho là hắn là ai? ! Chẳng qua trường bối hai nhà hơi có ý này, đâu thể hiện rõ ràng! Hắn thật sự xem mình là nhân vật phong lưu thiên hạ độc nhất vô nhị, dám dẫm đạp lên muội như vậy!” Tính cách hắn vốn không lạnh không nóng, lần đầu tiên tức giận đến thế.

Liên Tam giữ chặt bàn tay hắn nổi gân xanh, cười nói: “Huynh tức giận làm gì? Chánh chủ là muội chưa giận mà.” Lại cười nhạo một tiếng, làm tư thế ngạo mạn thường ngày tự, “Ta chỉ cảm thấy hắn buồn cười thôi, tự mình đa tình.”

Tuy rằng nội dung phong thư này là nàng bịa, nhưng hành động của Thẩm Hi không có lừa sao có khời. Từ ngày ấy ở đài Vọng Tinh, Thẩm Hi ngẫu nhiên gặp nàng, tuy đều là không nói một lời, nhưng luôn có vẻ mặt đau

đón bi thương nhìn nàng, trong mắt tràn đầy áy náy và thương tiếc, làm Liên Tam hận không thể đánh hấn một trận.

Tạ An vẫn căm tức, nắm chặt tay sau đó buông rồi lại nắm, cuối cùng hung hăng đấm một cái lên bàn, bàn không sao, hấn lại đau đến độ mặt mày nhăn nhó.

Liên Tam thật sự bó tay với hấn, đành sai nha hoàn cầm thuốc trị thương tan vết bầm đến, đích thân xoa xoa chỗ đau cho hấn.

Thẩm Dung Dư hẹn Liên Tam gặp mặt tại Túy tiên lâu. Nàng không biết tại sao, cũng hiểu được Thẩm Dung Dư ắt có chuyện quan trọng nên giờ mới lén lút nhập kinh, dùng phương thức thần không biết quỷ không hay tới tìm nàng.

Liên Tam tình nguyện ra ngoài, Tần lão phu nhân không biết vui vẻ cỡ nào, lập tức đồng ý, liên tục dặn dò hạ nhân chuẩn bị xe ngựa và đồ đạc xuất hành. Liên Ngữ Tương ở bên cạnh nhìn đỏ mắt, thật sự không nhịn được, cười nói với Tần lão phu nhân: “Tổ mẫu, Tam muội muội một mình ra ngoài sẽ không thú vị, chi bằng con đi cùng muội ấy, dù ngồi trong xe ngựa cũng có người đỡ buồn.”

Tần lão phu nhân không nói, thản nhiên liếc nàng rồi chuyển tầm mắt về phía Liên Tam, dùng ánh mắt hỏi ý nàng. Sắc mặt Liên Tam lập tức không còn nụ cười, lãnh đạm nhìn Liên Ngữ Tương, “Sao ta không thú vị? Chỉ cần tử thành thực ở trong phủ, so với nhìn thấy trò vui mới lạ ta còn vui vẻ hơn.”

Liên Ngữ Tương không cam lòng cắn môi dưới, sắc mặt tái xanh. Chung quanh nữ quyến còn lại, bao gồm mẹ ruột của Liên Ngữ Tương đều không dám lên tiếng, im lặng cúi đầu coi mình thành phong nền.

Bước chân ra khỏi đại môn An quốc phủ, Lý Ung đi cạnh nàng. Liên Tam nhỏ giọng phân phó, bảo hấn về trông chừng Liên Ngữ Tương, không cho

nàng ta ra khỏi An quốc phủ một bước, không để nàng ta một mình truyền thứ gì ra ngoài.

Lý Ung hiểu rõ tầm quan trọng của việc này, do dự hồi lâu, nặng nề gật đầu, về chấp hành nhiệm vụ.

Liên Tam điệu thấp vào Túy tiên lầu, điệu thấp vào nhã gian trên lầu ba sau con ngõ nhỏ, bảo tất cả kẻ hầu người hạ ra ngoài. Giường chạm trổ hoa văn rộng rãi*, chỉ chốc lát sau, ba tiếng gõ nhẹ, một bóng người mặc áo màu xám tro nhẹ nhàng bay qua song cửa sổ, vừng vàng hạ cánh xuống mặt đất — chính là Thẩm Dung Dư nhiều năm không gặp.

Hắn vẫn giống như mấy năm trước, có điều chín chắn hơn. Sau khi nhìn thấy Liên Ngữ Hàm, mắt hắn sáng lên, cười nói: “Lúc trước ta cảm thấy sau khi nhóc trưởng thành sẽ xinh đẹp tuyệt trần, không nghĩ đoán sai, đáng về của nhóc quá họa thủy.”

“Chú vẫn chẳng biết cách nói chuyện như trước.” Liên Tam cười mắt cong cong, không thèm để ý hắn dùng từ không thỏa đáng, đứng lên quan sát anh từ trên xuống dưới một lúc, lắc đầu cười nói: “Mấy năm nay sống không thoải mái à? Sao cứ có cảm giác chú không tươi ngon mọng nước bằng ngày xưa.”

Thẩm Dung Dư bỗng bật cười, nửa ngày sau mới nói: “Con người luôn phải già đi, ta đâu thể trẻ trung cả đời? Từ biệt tại Tô Châu đến nay thẩm thoát bảy năm, cháu trưởng thành, ta cũng già đi.”

Trong phòng im lặng một lúc, Liên Tam khẽ nói: “Ngồi xuống rồi nói.” Đợi Thẩm Dung Dư ngồi xuống, nàng tự tay châm trà cho anh, “Trước đó không lâu đột nhiên mất liên lạc với chú, trong lòng ta có chút bất an. Nay chú đột nhiên thượng kinh, lại dùng phương thức này hẹn ta ra ngoài, chắc không phải đơn thuần ôn chuyện với ta đâu nhỉ.”

Thẩm Dung Dư hớp một ngụm trà, bất đắc dĩ nở nụ cười, “Là có việc cần làm phiền cháu.” Dứt lời, anh kể chi tiết mục đích chuyến đi này với nàng.

“... Cho nên, chú tìm ta, vì muốn thông qua ta truyền tin tức cho hoàng đế?” Liên Tam chậm rãi vuốt hoa văn lồi lõm trên tách trà, ngược mắt nhìn về phía hần, “Nhưng mà, sao chú chắc chắn ta có thể truyền tin giúp chú? Dù có cách truyền thì sao Hoàng Thượng lại tin ta? Ta chẳng qua mới mười bốn, tuy có lệnh phong quận chúa, lại là con gái đại thần, không có nửa điểm quan hệ với hoàng thất...”

Thẩm Dung Dư nghe nàng nói xong, trên mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng khó xử thấp giọng nói: “Ta biết... Thực ra cháu là đế cơ (con vua).” Nhanh chóng liếc nàng rồi lại xấu hổ cúi đầu, dường như anh cảm thấy vô cùng xấu hổ vạch trần chuyện riêng tư của người ta, “Là cha ta lạng lẽ tiết lộ với ta. Cháu, cháu yên tâm, người biết việc này không nhiều, chỉ có người nắm quyền mấy đại thế gia loáng thoáng nghe ít tiếng gió.”

Liên Ngữ Hàm triệt để hết nói nổi. Không ngờ Lưu Diên bố trí chu đáo đến vậy, thả cả tiếng gió ra ngoài, còn đến tận Giang Nam. Người nắm quyền mấy đại thế gia, không bao gồm Liên gia nhỉ? Nếu để Liên gia lão tộc trưởng biết, sẽ nghĩ thế nào về cha và mẹ nàng?

Này thật sự là... Liên Tam đến cả thở dài cũng không thể thở được, ai bảo nàng nhất thời bị chuyện đứng đầu thiên hạ làm mờ mắt, sao lúc trước không phản đối nhỉ? Tương lai nếu thành sự thật, thái độ vợ chồng Liên Tam gia và phu thê An quốc công nàng không dám nghĩ đến! Đều là nàng tự làm tự chịu!

Liên Tam buồn bực đặt tách trà xuống, giọng không vui lắm, “Coi như giải thích xong, nhưng tại sao chú kể từ đầu tới cuối chuyện này cho ta nghe? Yến tiên sinh có ý muốn thân cận với hoàng đế, lại viết thư bảo chú đưa tới, dù nể mặt mũi chú, chưa chắc ta sẽ đến đây gặp chú. Nên biết ta chỉ là cô nương gia chưa xuất giá, chuyện cánh đàn ông các người ta không hiểu.”

Thẩm Dung Dư cười khở một tiếng, “Nếu Quận chúa nói mình không hiểu những điều này, vậy thì bảo đa phần đám người phàm tầm thường phải làm sao? thiên hạ phần đông tầm thường tục nhân tình làm sao kham? Mặc dù Quận chúa hành động bí mật, nhưng không phải không ai chú ý tới, chung quy nhân số đông, một sơn trại mà canh phòng nghiêm ngặt, kỷ luật thép, dù có giả vờ nhưng cũng không giống sơn tặc nha...”

“Hóa ra vậy.” Độ ấm trong mắt Liên Tam rút hoàn toàn, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười không rõ hàm nghĩa, “Có điều ta cũng đâu có ý định giấu người đó.”

“Tiểu công tử phủ Thọ Dương Hầu bỏ mình ở U Châu, tinh thần quận chúa gần đây rất sa sút.” Thẩm Dung Dư không dám nhắc lại những chuyện kia, nhanh chóng chuyển đề tài trả lời mấy vấn đề trước đó của nàng, “Ta nghĩ, bất luận vì bệ hạ hay vì Hàn tiểu công tử, đối với chuyện Sở vương, quận chúa tuyệt đối không ngồi xem mà không quản.”

Im lặng thật lâu, Liên Tam cười xinh đẹp, “Chú nói đúng, ta sẽ không ngồi xem mặc kệ. Yến tiên sinh bao năm qua ở thư viện Vạn Tùng, chắc cũng buồn chán. Trùng hợp, ta quen biết một đệ tử Yến gia, coi như là cháu của Yến tiên sinh. Hẳn đang định từ phủ Hoài Nam hồi kinh, ta sẽ gửi tín bảo hãnh đãi hương đi Lâm An một chuyến, đón Yến tiên sinh về kinh.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 61

M

ay mẫn vợ chồng Yến Cầu vì vướng một số việc nhỏ nên chưa khởi hành, lúc này đang ở phủ Hoài Nam. Sau khi Thẩm Dung Dư rời khỏi, Liên Tam ngồi một mình cẩn thận cân nhắc lại, cảm giác việc này nên để Lưu Diên ra mặt tương đối thích hợp. Đầu tiên, Yến Cầu là tâm phúc của Lưu Diên, Lưu Diên ra lệnh, tất nhiên hẳn vâng theo; thứ hai, chuyện liên quan đến thư viện Vạn Tùng, trong chuyện này có nhiều điểm mơ hồ, khó chắc Lưu Diên không dặn dò Yến Cầu điều gì khác.

Nghĩ vậy, ban đêm nàng thong thả bước vào cung Vị Ương. Đối với nàng, thủ vệ cung Vị Ương là thùng rỗng kêu to, thủ vệ bình thường không phát hiện ra nàng, ám vệ biết nàng, tuyệt không ngăn cản, cho nên nàng một đường đi thẳng vào điện Tuyên Thất.

Điện Tuyên Thất nàng cực kỳ quen thuộc, gần như nhắm mắt cũng có thể tìm được đường. Lần này Liên Tam như thường ngày, bước chân rơi xuống đất không tiếng động, một đường nhẹ nhàng đặt mũi chân mượn lực lướt đi, vài bước đã vào trong điện.

Nhìn quanh một vòng, trong điện trống trơn, không có ai khác nhưng ban này rõ ràng nàng nhìn thấy một đồng cung nhân canh giữ ngoài điện, trong đó bao gồm cả thái giám tổng quản Trương Phúc. Điều này hơi kỳ lạ.

Đứng ở giữa điện một lúc, tai Liên Ngữ Hàm giật giật, hình như có tiếng động trong nội điện. Nàng khẽ di chuyển đến bên ngoài cửa nội điện, đứng im lặng, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng rên rỉ trên giường của một nữ tử, âm sau cao hơn âm trước!

“... A a... Trời ạ... Hoàng Thượng... Ôi bệ hạ thân yêu... Bệ hạ thật lợi hại... Thần thiếp a... Sắp không được rồi... Ưm a... sâu quá... A...” Nữ nhân liên tục rên rỉ, tiếng sau mị hoặc hơn tiếng trước, chỉ nghe cũng đủ khiến người ta mặt đỏ tai hồng. Kỳ quái là chưa từng nghe tiếng đàn ông.

Giọng nàng kia rất quen tai, Liên Ngữ Hàm dừng chân nghe trong chốc lát, môi nhếch lên tạo thành nụ cười mĩa mai —— hóa ra là Mạnh Vũ Tình, chẳng trách đến rên rỉ cũng chẳng hề sáng tạo.

Lại đứng trong chốc lát, nghe ra Mạnh Vũ Tình ba lần lên cao trào, mắt Liên Ngữ Hàm lạnh như băng, quay người rời đi.

Điện Tuyên Thất lại khôi phục sự yên tĩnh, chỉ là ngẫu nhiên từ khe cửa nội điện lọt ra tiếng nũng nịu của phụ nữ.

Liên Tam không hề biết, Lưu Diên đang ngồi ở một nơi cách nàng một cánh cửa, trong tai nhét bông tơ bịt tai đặc chế, vẻ mặt nghiêm trọng phê duyệt tấu chương. Mà cách bình phong, trong góc hẻo lánh, quần áo nữ tử rơi đầy đất, trên cái giường xa lạ, Mạnh Vũ Tình mặt ửng hồng, ánh mắt sương mù mê say, một tay điên cuồng vuốt ve bầu ngực cao vút của bản thân, để lại dấu tay rõ ràng trên ngực, bụng, một tay còn lại chui vào giữa hai chân, nhanh chóng thò ra thụt vào ở cửa động, tiếng nước vang bốn phía.

Nàng như rơi vào thế giới huyền ảo kỳ dị. Trong đó, đế vương cao lớn anh tuấn đang phủ lên thân thể lồi lõm của nàng, khiêu khích nó, một tay ngài xoa nắn bầu vú trắng nõn, cười tà mị, trong mắt nhuốm đầy tình dục, □ mạnh mẽ chinh phục nàng, liên tục va chạm với nụ hoa mãn cảm.

Bị nam nhân trong ảo cảnh đưa lên đỉnh, cả người Mạnh Vũ Tình run rẩy, □ không thể khống chế giật giật, đâm mạnh ngón tay mình, phun ra một dòng suối. Nàng hét lên một tiếng cao vút chói tai —— cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Phát hiện nội điện rối cuộc yên tĩnh, Lưu Diên bình tĩnh tháo bịt tai, bình tĩnh tiếp tục phê duyệt tấu chương.

***

Liên Tam không gặp Lưu Diên, sai Lý Ung truyền một phong thư cho hẳn. Trong thư là lời Thẩm Dung Dư thuật lại, nàng tự tay viết, trong thư viết tất cả những gì Yến Hoài Tiên chứng kiến hay nghe thấy tại thư viện Vạn Tùng, bao gồm chuyện mờ ám trong công trình đại đê sông Hoài.

Yến Hoài Tiên và viện trưởng Bạch Dung An của thư viện Vạn Tùng là bạn thân chí cốt, nên đến năm mới ông cố thu nhận Mạnh Vũ Tình – một đệ tử tư chất không tốt lắm, tính tình ông cũng chẳng ưa, chỉ vì Bạch Dung An là cậu ruột của Mạnh Vũ Tình. Đó là lý do mấy năm nay Yến Hoài Tiên luôn sống trong thư viện Vạn Tùng.

Bởi hai người có giao tình sâu đậm, khi trò chuyện với Yến Hoài Tiên, Bạch Dung An không đề phòng lắm. Từ những lời Bạch Dung An ngẫu nhiên để lộ, Yến Hoài Tiên suy ra một tin tức làm ông gần như đau khổ cả đời: Sở vương muốn tạo phản, Bạch Dung An đang giúp hẳn!

Trong lòng ông như có lửa đốt, nhưng cố gắng dần xuống nỗi xúc động muốn chất vấn bạn thân, bất động thanh sắc tiếp tục hỏi thăm. Quả nhiên, trong hai năm qua, ngoài động đất ở An Dương là thiên tai thật, tai họa còn lại nhỏ như giặc cướp ở ngoại ô kinh thành, lớn đến Nhung Địch xâm phạm bờ cõi, sau lưng đều có bóng dáng tay chân của Sở vương!

Thật ra ai làm hoàng đế ông chẳng hề quan tâm. Yến Hoài Tiên trời sinh tính cách không phải loại người nhận quà để bị trói buộc. Nếu không năm đó ông chẳng cự hôn bỏ nhà ra đi. Một lần đi là hơn mười năm, ngay cả khi phụ thân mất ông chẳng về chịu tang. Thế nhưng, dù thế nào Sở vương không nên dính dáng đến Nhung Địch!

Bất luận là thế gia công tử Yến Hoài Tiên năm đó, hay là hiệp khách giang hồ Yến Hoài Tiên sau này, đều không thể dễ dàng tha thứ hành vi có thể coi là phản quốc của Sở vương! Hàng năm hễ sang thu, Nhung Địch gào thét phi ngựa ào đến, đốt, giết, cướp sạch. Không biết bao nhiêu dân chúng nơi biên cảnh phải chịu khổ. Trăm năm qua, biên quan có vô số trận đánh lớn nhỏ, chẳng trận nào không phải Nhung Địch chủ động khơi mào, không biết bao nhiêu binh sĩ táng thân trên chiến trường khi đang giao chiến với Nhung Địch!

Kẻ thù đáng giết sạch, Sở vương lại vì lòng tham cá nhân bắt tay với chúng! Quả thật không thể tha thứ! Mà bạn thân Bạch Dung An cũng có một chân trong việc này, Yến Hoài Tiên cảm giác cuộc đời mình tăm tối.

Ông không thể tùy tiện bỏ đi, tuy rằng dù ông bỏ đi, Bạch Dung An không ngăn cản quá nhiều. Lúc này Bạch Dung An đã toàn thân toàn ý phò trợ Sở vương trong đại nghiệp tạo phản, Yến Hoài Tiên phát hiện tình bạn giữa bọn họ xuất hiện vết rách.

Đê lớn trên sông Hoài bị quan viên phe Sở vương để lại tai họa ngầm, chỉ chờ đến thời cơ tốt nhất sẽ dùng lực lượng đẩy mạnh khiến sông Hoài vỡ đê. Tính mạng hàng ngàn hàng vạn dân chúng hai bờ Giang Hoài bị đe dọa chỉ để giúp Sở vương đạt ước nguyện. Yến Hoài Tiên không dám bỏ đi, ông muốn thăm dò thêm một số tin hữu ích, ngăn cản tình cảnh bi thương do trận “thiên tai” nhân tạo gây ra.

Nhận được thư Lý Ung đưa lên, đầu tiên Lưu Diên say mê nâng niu bức thư tiểu nha đầu tự tay viết trong chốc lát, rồi háo hức bóc bức thư. Nhưng khi ánh mắt hần đảo qua trang giấy, tất cả tình cảm riêng tư bay sạch, thay vào đó là chân mày nhíu chặt và vẻ mặt nghiêm trọng.

Mấy trang giấy bị lật qua lật lại, đêm nay, ánh sáng trong điện Tuyên Thất chưa hề tắt. Một khoái mã suốt đêm ra khỏi cửa thành, sứ giả mang theo thư

Lưu Diên gửi Yến Cầu, chạy tới huyện nha huyện Phượng Đài phủ Hoài Nam.

***

Lại là một năm thu lạnh, gió mát xào xạc khiến lòng người lạnh lẽo theo.

Thọ Dương Hầu phu nhân đến tuổi này đã trải qua bao năm xuôi chèo mát mái, giờ đây đột nhiên mất đi đứa cháu trai bà thương yêu nhất gây ra sự đả kích gần như hủy diệt bà. Từ khi tin tức Hàn Lâm Việt ra đi báo về, bà bệnh không dậy nổi. Gần hai tháng qua, Thọ Dương Hầu phu nhân vẫn triền miên trên giường bệnh, bệnh lúc tốt lúc xấu.

Hàn thị mỗi ngày hầu hạ thuốc thang trước giường mẫu thân. Liên tục mấy chục ngày, người gầy đi nhiều, Liên Thế Giác nhìn thấy đau lòng không thôi.

Liên Tam thường xuyên đến phủ Thọ Dương Hầu hỏi thăm bệnh tình bà ngoại. Nhưng tuy Thọ Dương Hầu phu nhân bệnh nặng, đầu óc vẫn còn tỉnh táo, luôn bắt Liên Tam đứng ngoài phòng bệnh, không cho nàng vào, chỉ sợ mình lây bệnh cho nàng.

Hôm nay, Liên Ngữ Hàm lại đến như mọi khi, lại bị ngăn cản trước cửa phòng ngủ Thọ Dương Hầu phu nhân. Trong lòng Liên Tam buồn bã mà không dám thể hiện trước mặt mẫu thân ngày càng tiêu tụy, đành thở dài ra khỏi Thọ Dương Hầu phủ.

Đi trên đường Chu Tước rộng rãi khí thế, Liên Tam đưa mắt nhìn xung quanh mà mơ hồ, không biết nên đi về đâu.

Ngày xưa nhàn rỗi nàng đều đi đến Kinh Giao (vùng ngoại ô kinh thành), chỗ đó có đỉnh núi đổi tên thành núi Thanh Nhai, mấy năm trước đã bị nàng lên chiếm dụng. Ở đó bồi dưỡng binh sĩ, ngày thường nên thao luyện thì thao luyện, trong quân doanh có cái gì ở đây không hề thua kém chút xíu.

Nếu đổi thành người khác, bị phát hiện chính là tội lớn xét nhà diệt tộc. Nuôi tư binh —— người muốn mưu phản à?

Đáng tiếc vị này là trái tim của bệ hạ, cả giang sơn còn muốn dâng cho nàng chơi nữa là chút binh lính còm. Trong mắt Lưu Diên, nó chỉ là đồ chơi trẻ con. Nếu không phải Liên Tam chưa nói rõ với hắn, dường như không tính để hắn nhúng tay, hắn đã định tự mình chọn người cho nàng. Công chúa bình thường khai phủ được có 3000 tư vệ, bảo bối trong lòng hắn cũng phải có nhiều thêm một chút... lại thêm một chút chứ?

Tuy rằng Liên Tam không có ý định gạt Lưu Diên chuyện ở núi Thanh Nhai, nhưng nàng không muốn hắn nhúng tay, coi như đây là thế lực của nàng, dùng để ngừa vạn nhất. Có lẽ ban đầu chỉ vì thú vị, nhưng trải qua ngày ấy trong điện Tuyên Thất, Liên Ngữ Hàm vô cùng hài lòng với việc mình phòng xa, quả nhiên lo trước khỏi hoạ —— khi núi dựa sụp đổ, mỗi người chạy một hướng, có khi chẳng tin tưởng nổi người có quan hệ huyết thống, huống chi là đàn ông.

Vì thế giờ nàng không thích mang theo Lý Ung Lưu Diên phái tới, đám người Lục Tụ, ngay cả đám ảnh vệ ngày thường như cái bóng của nàng cũng bị nàng tống cổ.

Hôm nay thực không khéo, Lục Tụ đang ở sau lưng nàng. Nếu nói đúng lúc có chuyện phải sai Lục Tụ làm không phải không được, có điều lộ liễu quá, Liên Tam lười làm. Không thể đến núi Thanh Nhai thì đổi địa điểm.

“Đi nơi nào nhi?” Liên Ngữ Hàm chống cằm suy tư.

Một ma ma đi sau cười nói: “Cô nương đi dạo mãi trên đường chẳng có gì thú vị, chi bằng đến Tướng Quốc Tự, nơi đó hương khói thịnh vượng, cô nương không chê thì cầu phúc cho Hàn lão phu nhân, chưa biết chừng Phật tổ sẽ trông thấy sự thành tâm của cô nương, phù hộ cho lão phu nhân khỏe lên.”

Liên Tam trừng mắt nhìn, khẽ cười nói: “Cũng được.” dù nàng không tin.

Lúc này thời thế rối ren, ngoài thành Thanh châu Nhung Địch vây hãm, sau khi Cố lão tướng quân mất, có điều hai vị lão tướng tới, một vị trọng thương hôn mê, một vị khác đang cắn răng chống đỡ.

Không biết từ đâu tản ra lời đồn, dần dần từ Giang Nam truyền tới kinh đô, “Trong triều võ tướng vô năng, Trung Nguyên tràn ngập nguy cơ”. Lời đồn ngày càng lan tràn, lúc này nói là lòng người bàng hoàng cũng không quá.

Sở vương nhiều lần dâng sớ, tình chân ý thiết than thở khóc lóc cầu xin xuất chiến, nguyện lấy thân đền nợ nước, nhưng Thừa Bình đế vẫn dè việc này xuống, không đưa ra câu trả lời thuyết phục. Ban đầu phần lớn triều thần ôm thái độ không sao cả, nhưng mắt thấy Nhung Địch ngày càng tới gần, tin tức xấu Thanh châu truyền đến ngày một nhiều. Không lâu sau, một số đại thần không ngồi yên, bắt đầu khuyên hoàng đế để Lưu Trạch – từng có phụ thân nổi danh “Chiến Thần”, xuất chinh.

Lưu Diên vẫn cắn chặt khớp hàm, không mở miệng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 62

T

uy rằng chiến sự Thanh châu căng thẳng, dưới bàn tay của người cố ý dẫn dắt trong dân gian bàn tán xôn xao nhưng ngoài Thanh, U, Lương ba châu cùng với ngoại thành xung quanh, bách tính vẫn sinh hoạt bình thường, chưa thấy chiến sự và thiên tai lan đến. Cho nên đối với đề tài các đại thần trên triều đình cãi nhau đỏ mặt tía tai, dân chúng đều rất bình tĩnh. Về phần Thừa Bình đế trên long ỷ, không ai ăn no rảnh rỗi dám lôi hăn ra. Ngẫu nhiên mấy tên đó mở miệng nói đến, cũng chỉ là cười mập mờ nói về vị Mị chiêu nghi kia sủng quan hậu cung.

Đương nhiên, gió êm sóng lặng chỉ là cảnh tượng trong mắt dân chúng bình thường. Chân chính tham dự trong đó, mới cảm nhận được dưới triều đình nhìn qua có vẻ bình tĩnh là mạch nước ngầm sôi trào mãnh liệt.

Người hầu hạ bên cạnh Liên Tam, bất kể là Lưu Diên phái tới hay tâm phúc của nàng, hay là sinh ra trong phủ An quốc công đều có chút lý giải với thời thế hiện nay. An quốc phủ không thể nghi ngờ là phe đi theo hoàng thượng kiên định nhất nên khi đám người ngẫu nhiên nghe thấy lão vương phi Sở vương phủ cũng đang ở Tướng Quốc Tự thì ngay cả các ma ma trong An quốc phủ đều cảnh giác, mở to mắt.

Liên Tam khẽ phe phẩy quạt bên hông, cười nhạt nói: “Bất kể ai tới, liên quan gì đến chúng ta?”

Mọi người nghe chủ tử lên tiếng bèn thu hồi tầm mắt nhìn chăm chăm tiểu viện Sở vương phủ nghỉ ngơi. Lão ma ma trước đó đề nghị Liên Tam đến Tướng Quốc Tự liếc nhìn bên kia đầy dò xét, bữu môi, bước từng bước nhỏ đến bên cạnh Liên Tam, thấp giọng nói với chủ tử: “Cô nương đừng thấy bà ta có dáng vẻ thành tâm lễ Phật, thoát nhìn không tranh với đời, lão vương

phi là người lợi hại! Tương lai nếu Nhị cô nương thật sự gả vào đó, nàng ta nếm mùi ngay!”

Lão ma ma kia là hồi môn nha hoàn của Tần lão phu nhân năm xưa, là lão nhân trong phủ, xử sự ôn hòa không mất hòa khí, nên được Tần lão phu nhân phái tới bên cạnh tiểu tôn nữ. Bà nhìn Liên Tam lớn lên từ nhỏ nên không giống các hạ nhân khác nơm nớp lo sợ, dám nói vài câu nhàn thoai với Liên Tam.

Liên Tam thấy bà nói thế, ngược lại có vài phần hứng thú, trên đường đến chính điện bị hạ nhân vây quanh còn hỏi lão ma ma: “Thế à? Chẳng lẽ còn có chuyện xưa gì? Ta biết bà ta lợi hại, nhưng chỉ cảm giác lão Sở vương đã qua đời, bà ta một mình nuôi con trai lớn khôn tới bây giờ, dù có Hoàng Thượng quan tâm, nuôi nấng Sở vương thành mặt người dạ thú, vẫn là bà góa thôi.”

Lão ma ma cười nói: “Đó là chuyện mấy chục năm trước, cô nương chưa tới mười lăm, khi ấy ngài chưa sinh ra, không biết mới là lẽ thường. Năm đó khi Sở vương phi chưa xuất giá rất phong cảnh nha. Hiện nay Nhị cô nương trăm phương ngàn kế đeo lên cái mác hiền đức không bằng một nửa bà ta. Bà ta là cô nương Lý thị Thanh châu, phụ mẫu thân tộc đều ở Thanh châu, chỉ theo cả nhà thúc thúc vào kinh chơi, ai ngờ câu được vương gia, nở mày nở mặt gả vào Sở vương phủ...”

Liên Tam nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên mỉm cười nói: “Ta thấy lão vương phi và phụ thân tuổi xêm xêm nhau, ngược lại mẫu thân nhỏ hơn họ một chút. Gia thế dung mạo mẫu thân không điểm nào không xuất chúng, nếu khi mẹ bằng tuổi ấy gặp lão vương phi, chưa biết hươu chết vào tay ai đâu.”

“Cô nương nói không sai.” Thấy không khí vui vẻ, một vị ma ma khác từ trong cung ra cũng cười xen vào, “Lúc đó ngài ấy mọi mặt đều xuất chúng, chẳng hiểu sao quá khiêm tốn? Thật lòng mà nói, nếu so sánh khắp kinh

thành không tìm ra nổi một khuê tú có thể sánh ngang với ngài. Năm đó dù ta ở trong cung cũng biết ít nhiều về thiên kim các gia tộc trong kinh. Khi Tam phu nhân là cô nương hiếm khi ra ngoài xã giao, dù xuất chúng nhưng ở kinh thành ít có tiếng tăm, tính ngài rất giống cô nương.”

Liên Tam bật cười, “Đây mới là mẹ con ruột!”

Lão ma ma An quốc phủ cũng cười nói: “Đúng vậy, Tam phu nhân cực kì giống cô nương, không thích ồn ào. Cho nên năm đó khi Tam gia đến phủ Thọ Dương Hầu xin cưới Tam phu nhân, không biết làm bao người kinh hãi!” Nói tới đây, lão ma ma chợt nhớ tới một người, không tự chủ cau mày.

Liên Tam hơi liếc qua, nhếch nhếch môi, hoạt bát cười nói: “Đúng là làm bao người kinh hãi rơi cả mắt, ta từng nghe tổ mẫu khi tán gẫu với mọi người nhắc tới, năm đó không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các ở kinh đô ái mộ phụ thân, thậm chí còn có cô nương chủ động tới cửa cầu hôn ...”

Chủ động tới cửa cầu hôn? Chẳng phải là...

Nhớ đến chuyện năm đó, lòng lão ma ma trầm xuống, vội vàng cười nói sang hướng khác, Liên Ngữ Hàm có vẻ không chú ý, tùy tiện nói về mấy trò chơi mới gần đây thịnh hành trong đám quý nữ kinh đô.

Lạy các vị thần linh xong, dưới sự dẫn đường của tiểu sa di, Liên Tam đi về phía tiểu viện. Vào tĩnh thất, cho mọi người lui, trong phòng một mình Lục Tụ hầu hạ. Lục Tụ bưng nước đến, vừa xắn tay áo Liên Tam, vừa khẽ nói: “Lão vương phi chỉ dẫn theo hai người, đi về hướng am Thanh Tâm phía đông.”

Liên Tam hừ mũi một tiếng cười: Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng.

Bái Phật? Lý thị không phải thiện nam tín nữ, nữ nhân thủ đoạn cao tay đó, loại Phật nào có thể bắt bà ta bái lạy hằng ngày mấy chục năm? Ai tin bà ta thành tâm lễ Phật, người đó là kẻ ngốc!

Am Thanh Tâm là đâu? Chỗ giam giữ nữ quyền quan gia phạm sai lầm!

Ở trong này, bạn có thể bắt gặp đủ quý nữ thế gia, các loại phẩm chất cáo mệnh, thậm chí có vài người trong mình chảy dòng máu Hoàng gia. Đừng thấy trước đó thân phận họ cao quý cỡ nào, sau khi vào am Thanh Tâm, họ chỉ là một tu sĩ bình thường trong đám tu sĩ của am. Không muốn làm việc hả? Được, hôm nay không có cơm ăn.

Sinh hoạt ở đây tuy kham khổ một chút, luôn có quy củ trói buộc, những nữ quyền của quan lại phạm tội kia ngẫu nhiên sẽ có người đến thăm, ít nhất bên trong am không hở tí là động quyền cước dấm đá với các nàng. So với am Đồng Xử chúng phi bước vào tức điên mà chết ở ngoại ô, nơi đây chính là Thiên Đường!

Có điều, nói là nói như thế, nhưng sự đáng sợ của am Đồng Xử chưa vào trong sẽ không biết, cho nên đám quý nhân lúc trước sống an nhàn sung sướng sau khi vào am Thanh Tâm, ban đầu có thể gây náo loạn rồi sẽ ngoan ngoãn. Có điều trong lòng họ lúc nào cũng suy nghĩ làm cách nào khi có người tới thăm tìm được cơ hội ra ngoài.

Lý Minh Châu chính là một trong số đó.

Bà ta mặc bộ quần áo màu xanh giặt nhiều sắp bạc hết màu, vì trường kỳ dinh dưỡng không đầy đủ nên có vẻ gầy gò. Xiêm y màu xanh mặc trên người bà ta như treo trên móc. Trên đầu có một miếng khăn xanh buộc tóc ngay ngắn, hai mai điểm sợi bạc.

Lão vương phi Lý thị nhìn mà đau lòng. Minh Châu là em gái ruột thịt của bà, nhỏ hơn bà tám tuổi, nay chưa tới bốn mươi mà có vẻ già hơn bà! Hơn mười năm sống trong am Thanh Tâm, tra tấn Minh Châu như thế này. Còn ở kia vẫn ngồi vững trên vị trí Liên Tam phu nhân, trượng phu yêu thương, nhà chồng tôn trọng. Sao không khiến bà hận được!

“Minh Châu, Minh Châu của ta...” Nước mắt Lý thị giàn giụa, nắm thật chặt tay em, “Rất nhanh thôi, tở sẽ cứu muội ra ngoài! Rất nhanh thôi, muội không cần ở đây chịu khổ!”

Lý Minh Châu cup mắt, thản nhiên nói: “Ngày tháng trôi qua, kỳ thật... Không khó chịu đựng như tưởng tượng.”

Lời này như một thanh kiếm đâm vào lòng Lý thị, bà che mặt khóc toáng, vừa khóc vừa nói: “Minh Châu, tở tở nhất định báo thù cho muội! Bao năm qua, tở không ngày nào ngủ yên, rất nhanh, rất nhanh thôi Trạch nhi sẽ thành công! Ngày tở dọn vào cung Vị Ương, tở tở nhất định thay muội xử lý đôi cầu nam nữ kia!”

Cầu nam nữ? Con mẹ nó, bà mắng ai đó!

Vốn đang ngồi xổm trên xà nhà, thiếu chút nữa Liên Tam nhảy xuống, nàng xoay xoay liễu diệp đao trong tay, đôi mắt đen lúng liếng nhìn chăm chăm lão vương phi, hận không thể chém một dao vào cái mặt đáng ghét của bà ta!

Hừ! Đợi đến ngày Lưu Trạch vào cung Vị Ương? Mấy phút nữa vót chết bà, có tin hay không!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 63

V

ề chuyện hồi trẻ của Lý Minh Châu và cha mẹ, Liên Tam mơ hồ biết một ít. Từ trước đến nay nàng không để những chuyện tình tình yêu yêu kia trong lòng, vì thế cũng cảm thấy Lý Minh Châu cầu mà không được, bao năm qua vẫn ôm lòng oán hận. Ai ngờ đoạn đối thoại tiếp theo giữa Sở Thái phi và Lý Minh Châu, triệt để làm bùng lên lửa giận trong lòng nàng!

“... Tuy Trạch Nhi đã có nhi nữ, dù sao cũng là thứ xuất, không gánh vác nổi trọng trách.” Dường như Lý Minh Châu rất quan tâm đến đứa cháu trai Lưu Trạch này, nói tới nói lui đều là quan tâm sinh hoạt của hắn, “Trạch nhi đến tuổi này không còn nhỏ, tử tử nên sớm cưới chính phi cho thẳng bé mới đúng. Ở Thanh Châu, đích nữ thích hợp trong nhà chỉ có nha đầu Thập Lục, hai năm nữa con bé mới cập kê, tuổi quá chênh lệch, Trạch nhi của chúng ta không chờ nổi.”

Sở Thái phi lắc đầu, “Trước mắt chưa cần băn khoăn nhiều thế, đợi đại cục ổn định rồi nhắc lại. Không phải tử tử chưa từng xem xét hộ nó, có điều dù người nọ phẩm xuất chúng thì gia thế không xứng; gia thế hiển quý, cô nương lại bình thường. Ta thật sự chướng mắt. Trong tộc tuy chỉ có nha đầu Thập Lục là đích nữ tuổi tác gần gần, nhưng không thiếu thứ xuất, ta định thế này, chi bằng trước hết chọn một thứ xuất làm trắc phi, đợi nha đầu Thập Lục trưởng thành sẽ gả đến đây cũng không muộn. Đến lúc đó nếu nha đầu Thập Lục không sinh được cũng không sợ, có hai cô nương đảm bảo, dù sao chỉ cần tôn nhi của ta có huyết mạch Lý gia chúng ta là đủ.”

Lý Minh Châu biết tử tử luôn suy xét chu toàn, nghe vậy không nhiều lời, cười hỏi tử tử chuyện gần đây trong kinh.

Sở Thái phi đau lòng muội muội bị giam giữ trong cái am Thanh Tâm bé xíu này chịu khổ, thấy trong mắt em gái tràn đầy tò mò, trong lòng hơi đau đớn nhưng trên mặt vẫn cười, chọn lựa chuyện thú vị mới kể cho em.

Nói đến danh viện đang nổi bật trong kinh, Lý Minh Châu đột nhiên hỏi: “Tỷ tỷ, hần... Nữ nhi của hần cũng sắp 15 tuổi, đáng vẻ thế nào?”

Sở Thái phi đương nhiên biết “Hần” là ai, dừng một lát, có vẻ tâm không cam tình không nguyện thừa nhận: “Dung mạo rất xinh đẹp.”

Nghe đến đó, Lý Minh Châu có chút hoảng hốt cười cười, “Ta biết sẽ rất đẹp... Hần là người như vậy, dù ta đoạt được con cái của hần thì sao, Hàn Tú Tú vẫn sinh nữ nhi cho hần... Chắc là hần không quá để ý việc có con trai, một nhà ba người sống rất khá...”

Sở Thái phi cười lạnh cắt ngang lời bà ta: “A, chưa chắc đã là con hần đâu!”

Lý Minh Châu mở to mắt nhìn tỷ tỷ, lắc đầu không tin, “Tuy ta ghét Hàn Tú Tú, nhưng cũng biết nàng không phải người như vậy!”

“Minh Châu a, muội quá ngây thơ.” Sở Thái phi búng ngón tay, cười nói: “Lúc trước Tam cô nương vào phủ An quốc công thì muội đã đến đây, rất nhiều việc muội không biết. Đừng nói Liên Thế Giác không có thể có con, chính là Hàn Tú Tú ——” Giọng bà ta đột nhiên chậm lại, nói từng từ, “Ta cũng hạ độc ả!”

Lý Minh Châu giật mình.

“Bọn chúng sao xứng có con ?!” Sở Thái phi cầm tay muội muội, an ủi Lý Minh Châu kinh hoảng.

“Kia, kia... Bé gái kia là... ?”

Sở Thái phi hừ lạnh một tiếng, cực kì không vui, “Gần đây ta mơ hồ nghe được ít tiếng gió, tám phần là con của tiểu tử Lưu Diên kia, thật sự tiện nghi cho phủ An quốc công! Tự dừng nhật được công chúa về nuôi, mấy năm nay không biết được nhận bao nhiêu lợi ích!”

Ngồi xồm trên xà nhà Liên Ngữ Hàm ban đầu vô cùng phần nộ, lúc này lại bĩu môi, khinh thường chỉ số thông minh của Sở Thái phi —— Lưu Diên nói nàng là công chúa thì nó là sự thật chắc? Lưu Diên còn gọi nàng là tiểu tử tông kia!

Từ trong miệng Sở Thái phi biết được bí tân năm xưa, Liên Tam không thể xác định mình có phải là con gái ruột của cha mẹ không. Nhưng nàng có thể chắc chắn, nàng không phải con của Lưu Diên, nếu đúng kiếp trước sao cha mẹ cho phép nàng tiến cung? Lưu Diên cũng không phải ngốc, sao hẳn có thể sủng ái nàng đến vậy?

Sau khi lưu luyến chia tay với muội muội, Sở Thái phi đội mũ trùm rời khỏi am Thanh Tâm, dọc theo đường đi chuyên chọn đường nhỏ, quanh co khúc khuỷu nhưng bà ta và hai vú già đi rất nhanh, ắt hẳn đã thông thạo.

Liên Tam đi theo một đoạn, đến một nơi không có lối rẽ, nàng lao ra từ bóng cây, dưới chân điểm nhẹ, vài bước đã đến trước mặt Sở Thái phi, đứng vững chãi giữa đường, trong tay thưởng thức Liễu Diệp phi đao, khẽ cười nói: “Thái phi nương nương, lâu lắm không gặp?”

“Người, người...” Hiển nhiên, Sở Thái phi bị Liên Tam xuất quỷ nhập thần dọa sợ, nhưng bà ta trấn tĩnh lại rất nhanh, khôi phục tư thế đoan trang hào phóng, “Đây không phải là quận chúa Vĩnh Ninh ư? Sao quận chúa ở đây một mình, người theo hầu hạ đâu?”

“Ta ở đây đợi bà đó!”

Liên Tam nhe hàm răng trắng, liễu diệp đao bằng bạc trong tay không ngừng xoay xoay. Ánh mặt trời xuyên qua bóng cây rải xuống dưới, có vài

tia nắng rơi trên đao, mặt đao phản xạ ánh sáng lấp lánh càng khiến răng tiểu cô nương trắng không tỳ vết.

Ánh mắt Sở Thái phi không tự chủ được bị liễu diệp đao kia hấp dẫn. Ngắm đao phong lợi hại, bà bình tĩnh đánh giá nữ hài nhi trước mắt xinh đẹp không giống người thường. Trong hoàn cảnh âm trầm, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn càng có vẻ quý bí, đôi mắt đen như mực nhìn bà khiến tim bà ta như bị bóp chặt.

“Quận chúa chờ ta làm gì?” Sở Thái phi cố bình tĩnh, treo nụ cười ôn hòa cười hỏi nàng.

Liên Tam búng ngón tay tanh tách, giọng nói xinh đẹp: “Ta đến tìm bà báo thù!” Nàng vừa nói vừa cười, cười vô cùng sáng lạn, trong chớp mắt bay ra hai đạo ngân quang ——

“Phịch!” “Phịch!” Hai vú già đứng sau Sở Thái phi gần như đồng thời ngã xuống đất, trên cổ lộ ra tay cầm liễu diệp đao màu bạc, hai thanh tiểu đao mỏng như cánh ve cắm sâu vào cổ họng. Động tác Liên Tam quá nhanh, ánh mắt hai người còn đang mở to, dường như không biết vì sao đột nhiên mình chết.

Sắc mặt Sở Thái phi đại biến, lùi về sau hai bước, cảnh giác nhìn chăm chăm Liên Tam, tay không chủ xoa xoa yết hầu, như sợ nàng đột nhiên ra tay, sẽ khiến bà ta chết không rõ ràng giống hai hạ nhân kia.

Liên Tam nghiêng đầu nhìn bà ta, lỗ tai giật giật, khẽ cười, bàn tay thu về, hai thanh Liễu Diệp tiểu phi đao lại xuất hiện như lúc trước, “Ám vệ nhà bà sắp tới, à... Ta không giết bà —— “

“A!” Sở Thái phi phát ra tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương, thất tha thất thế lùi về sau mấy bước, hai tay muốn chạm vào má nhưng dừng lại. Bởi vì nỗi khiếp sợ và đau đớn, bà ta liên tục hét chói tai bên tai.

“Ai nha, ồn chết.” Liên Tam móm móm lỗ tai, nhẹ nhàng nhảy lên thân cây bên cạnh, “Bà hạ độc lên mẹ ta, hại ta không có đệ đệ muội muội. Bao năm qua, lão mẹ đẻ lão con, chỉ lấy của bà đôi mắt là quá nhẹ!”

Sở Thái phi còn ôm mặt rít lên, Liên Tam nghiêng tai nghe động tĩnh hiển nhiên có người tới, nàng lười ở lại, linh hoạt tung người nhảy lên biến mất trong rừng cây.

Chuyện tiếp theo quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng. Sở Thái phi không dám nói ra mình bị ai gây thương tích, chỉ giải thích qua với bên ngoài rằng trên đường dâng hương gặp tặc nhân nên bị kinh hách. Dù sao bình thường bà ta ru rú trong nhà, hiếm người nhìn thấy, càng tiện để Sở vương phủ dè việc này xuống.

Liên Tam đăm mù hai mắt Sở Thái phi, trong lòng phun ra được ngụm ác khí, sau khi trở về nàng không kể với ai, lén lút vui mừng một mình. Dù Sở Thái phi tài trí hơn người, giỏi tính kế, cũng không ngăn nổi loại người như Liên Tam thích làm gì thì làm, bất kể hậu quả. Đấm vỡ răng và hút máu là việc nàng thường làm!

Nhưng việc này không mang đến sự vui vẻ cho Liên Tam lâu lắm. Một tháng sau ngày nàng đi Tướng Quốc Tự cầu phúc cho ngoại tổ mẫu, Thọ Dương Hầu phu nhân bệnh nặng không khỏi, rời khỏi nhân thế.

Thọ Dương Hầu phủ vừa tháo phướn xuống, lại lần nữa treo lên.

Ngày thê tử qua đời, Thọ Dương hầu hôn mê, sau vài ngày mê man, một ngày trước khi đưa tang thê tử ông tỉnh táo lại, gắng gượng ôm bệnh xuống giường tự mình chủ trì lễ tang của vợ.

Mới vài ngày, Thọ Dương hầu giống như bị rút sạch tinh khí thần, ông cụ vốn quắc thước mình mẫn trở nên gầy trơ xương. Hàn thị nhào vào lòng cha già, lão khóc khàn cả giọng, Thọ Dương hầu ngơ ngác hồi lâu, run rẩy nâng tay, vỗ nhẹ đầu an ủi tiểu nữ nhi mình thương yêu nhất.

Liên Tam khóa mình trong phòng, bên trong u ám dọa người, nàng một mình ngồi trên giường khóc nức nở.

Nàng luôn làm việc tùy hứng, bất kể hậu quả, có khi dù hậu quả rất tệ, nàng cũng không hề có chút hối hận, dù không tốt thì sao? Nàng cần gì lo lắng nếu tình thế gay go!

Nhưng vào lúc này, nàng rõ ràng cảm nhận được cái gì gọi là hối hận —— nếu lúc trước nàng ngăn cản Hàn Lâm Việt, không, chỉ cần nàng không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của Hàn Lâm Việt, bây giờ Hàn biểu ca vẫn còn sống, ngoại tổ mẫu cũng khỏe mạnh.

Đều tại nàng...

***

Liên tục mấy ngày không gặp tiểu tâm can, Lưu Diên luôn cảm giác toàn thân không thoải mái, trong lòng vắng vẻ. Hắn thường xuyên ngăn người khi đang phê tấu chương, hoàn hồn thì hai đồng tấu chương như hai quả núi lại đập vào mắt, thật đau đầu.

Mấy ngày nay hắn biết chuyện bà ngoại của Liên Tam Thọ Dương Hầu phu nhân qua đời, đã đoán được nàng cực kì thương tâm nên cũng đau buồn theo. Ngày xưa khi Mạnh Vũ Tình đến cung Vị Ương hắn có thể giả vờ một lúc, nhưng giờ hắn đầy bụng u sầu, lười có lệ, trực tiếp cho người đuổi ả ra ngoài.

Đương lúc Lưu Diên rối rắm nên viết phong thư cho nàng hay trực tiếp đến gặp một lần thì Lý Ung xuất hiện.

“Lý Ung tham kiến bệ hạ.” Sắc mặt Lý Ung hay nghiêm chỉnh có vẻ không tốt, “Bệ hạ, từ lúc Thọ Dương Hầu phu nhân an nghỉ, quận chúa nhốt mình trong phòng đã tròn một ngày!”

“Cái gì?!” Lưu Diên mạnh mẽ đứng lên, tức giận nói: “Vì sao không báo sớm cho ta!”

Lý Ung cúi đầu không biết nên trả lời thế nào, thật ra hẳn cảm giác gần đây hình như Liên Tam giận đối với Thánh Thượng. Chắc tiểu chủ tử không vui khi mình đi hớt lẻo nên khi Liên Tam tự giam mình, hẳn lo lắng canh giữ ngoài cửa, căn bản không nhớ ra trên đầu mình còn có hoàng đế.

“Các người chăm sóc cô nương kiểu gì vậy!” Lưu Diên nổi giận ùng ùng đi xuống bậc thang, phất tay áo nhanh chóng đi ra ngoài, “Trẫm đi thăm nàng xem thế nào! Nếu cô nương có chuyện, tất cả mang đầu tới đây.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 64

T

ừ nhỏ nhận sự giáo dục tiêu chuẩn của hoàng tử, đương nhiên Lưu Diên biết võ. Nhưng hẳn tập võ để cường thân kiện thể, nếu bàn về trình độ chỉ đáng mức mèo ba chân. Ôm thân công phu mèo quào bệ hạ trèo tường vào phủ An quốc công, nhờ có mấy ám vệ khỏe mạnh trợ giúp thành công bay qua tầng tầng đình viện, cuối cùng đứng vững trước cửa khuê phòng Liên Tam.

Khi ở trong hoàng cung Lý Ung đã truyền lời nhắn để người thanh trường, nhàn tạp nhân đẳng trong viện nên kê đơn thì kê đơn, nên đánh ngất thì đánh ngất, đến khi Lưu Diên đến, trong viện hoàn toàn yên tĩnh hắc ám.

Lưu Diên tay chân rón rén đẩy cửa ra vào, trong phòng không chút ánh sáng, hần lần mò đi về phía trước, rất may mắn không đá phải ghế hay va vào án kỷ, tốn công sức hơn bình thường vài lần mới đi hết đoạn đường ngắn ngủi này, rốt cuộc thuận chạm vào thành giường lớn khắc hoa.

Đứng cạnh giường, hần hơi do dự: Hình như... nên thắp ngọn đèn trước mới đúng?

Nghĩ như vậy, Lưu Diên lại xoay người, một lần nữa lần mò đường cũ, tính ra ngoài tìm đèn.

“Ai?” Là giọng Liên Tam, âm mũi hơi nặng, âm thanh mơ mơ hồ hồ mềm mại, hình như nàng vừa tỉnh giấc.

“Là ta.”

Im lặng thật lâu, lâu đến mức Lưu Diên cho rằng nàng đã ngủ, hoài nghi tiếng nói kia chỉ là mê sáng thì một loạt âm thanh sột soạt, là Liên Tam

xuống giường. Nàng đi vài bước, không biết làm cái gì, một bên góc tường đột nhiên tỏa ra ánh sáng nhu hòa, chiếu sáng cả phòng.

Lưu Diên quay đầu thấy một cái bệ đặt dạ mình châu lớn bằng nắm tay, hóa ra lúc này Liên Tam đi tháo chụp đèn màu đen che kín dạ mình châu.

Liên Tam quay về giường, tựa nửa người vào thành giường mềm mại, dụi dụi con mắt, hỏi hẩn: “Sao người lại tới đây?”

Lâu không gặp, Lưu Diên cảm giác thái độ của nàng đối với mình là lạ, cảm thấy oan ức, bước lên mấy bước, ngồi xồm cạnh giường, đầu dựa vào đầu gối nàng, ngửa đầu nói: “Nàng nhốt mình trong phòng cả ngày, không ăn không uống, ta rất lo lắng nên đến thăm nàng.”

Liên Tam hơi nhếch môi, “Lý Ung nói cho người biết?”

“Ừ.” Lưu Diên thành thực gật đầu, không hề do dự bán đứng thuộc hạ trung thành.

Lại im lặng một lúc, Liên Tam đẩy đẩy đầu hẩn, thản nhiên nói: “Nàng ngồi đi.”

Lưu Diên liếc nàng một cái, đứng dậy ngồi xuống bên cạnh giường. “Hàm nhi, có phải ta có chỗ nào làm không tốt, chọc nàng tức giận hả?” Thái độ của nàng không hợp lý, Lưu Diên hơi hoảng, không ngừng hồi tưởng mình có làm chuyện gì xấu không.

Giọng Liên Tam vẫn thản nhiên, lời ít mà ý nhiều, “Không có.”

“Kia, kia...” Vậy sao nàng đối xử lãnh đạm với ta thế?

Hẩn ngượng ngùng nói ra câu đó, nhưng Liên Tam có thể nghe hiểu. Dường như nàng rất mệt mỏi, xoa xoa thái dương, cúi mắt trầm mặc một lúc, “Ta

cảm thấy rất mệt, ở lại kinh không có ý nghĩa. Nếu người giữ đúng lời hứa đối tốt với ta thì để cha ta ra ngoài, đi Giang Nam hay đi đâu cũng được...”

“Nàng!” Lưu Diên bị lời của nàng làm tức giận ngã ngửa, ngực không ngừng phập phồng, “Nàng muốn đi?”

“Đúng, ta muốn đi.”

Lưu Diên một tay che ngực, một tay mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, oán hận nói: “Nàng thật lòng muốn ta tức chết phải không! Nàng đi ta thì sao? Không phải chúng ta đã nói rồi ư, ngôi vị hoàng đế của ta để lại cho nàng, cho nàng tất cả, sao nàng còn muốn đi?!”

“Ta không muốn làm nữ hoàng.” Lần đầu tiên Liên Tam tỏ vẻ khinh miệt với hắn, “Ta ghét nơi này.”

“Hàm nhi, cô bé ngoan, đừng như vậy...” Lưu Diên thật sự hoảng sợ, ôm chặt nàng không chịu buông tay, năn nỉ nói: “Sao nơi này không có gì vui chứ? Đông người náo nhiệt, nàng thích phi ngựa thì phi, nàng thích Lâm Uyển, chúng ta đến đó săn bắn, nàng muốn cái gì ta đều đồng ý với nàng, được không? Bảo bối, chúng ta không nói chuyện đi nữa, được không?”

Liên Tam cười lạnh một tiếng, quay mặt không nhìn hắn, “Không tốt.”

Đôi mắt Lưu Diên hoen đỏ, ôm bảo bối không dám chọc vô họng súng, muốn nói thêm lại phát hiện cổ họng mình nghèn nghẹn, mở miệng nghẹn ngào: “... Vậy nàng nói cho ta... Sao ghét nơi này? Dù sao cũng phải có nguyên nhân...”

Lúc này Liên Tam thật sự không thể bình tĩnh đối mặt với hắn, vì tránh hắn nàng trực tiếp dùng nội lực, nhảy xuống giường, ngồi xuống cách hắn một khoảng rất xa, lạnh lùng nói: “Cả nhà Sở vương đều phiền phức, thi thoảng lại nghe chuyện bọn họ, cả Mạnh Vũ Tình, ta ngại đau tai. Nếu người nhớ chút tình ý giữa chúng ta thì nhanh chóng thả cha ta đi. Cả nhà chúng ta ra

ngoài hít thở không khí, đến khi Lưu Trạch chết, ta sẽ cân nhắc có trở về hay không.”

Từng lời lãnh tâm lãnh phế, còn sắc bén hơn đao thương. Lưu Diên nhất thời rơi nước mắt, che mặt không nói, nhưng từ kẽ tay hở ra ngẫu nhiên nghe thấy tiếng nước nở.

Thân phận của hãn tôn quý như thế, khóc thương tâm hệt như một đứa trẻ, dù là người có tâm địa sắt đá đến đâu, nhìn cảnh này đều thấy có vài phần xót xa. Nhưng Liên Tam thì không, nàng khoanh tay bình tĩnh ngồi đó, treo lên dáng vẻ kẻ bạc tình, mọi chuyện không liên quan đến mình. Lưu Diên lén quan sát nàng qua kẽ tay, thấy vậy —— giả vờ khóc cũng thành khóc thật!

Liên Tam đang nghĩ gì?

Nàng nghĩ trong lòng: Biểu ca và ngoại tổ mẫu của Liên Tam ta qua đời ta cũng chưa khóc, người khóc cái gì? Một trước đây nàng còn tin vào lời thề thốt của hãn, nói chường mắt Mạnh Vũ Tình, từ giả hóa thật còn dám khóc trước mặt ta. Quý mới biết nước mắt của hãn là thật lòng hay giả ý!

Lưu Diên lau mặt, đến gần Liên Tam, nắm vai nàng để nàng nhìn chính mình, ai ai oán oán năn nỉ: “Nàng không thích cả nhà Lưu Trạch, ta nhanh chóng xử lý bọn chúng nhé? Nàng chờ một thời gian ngắn thôi, đầu xuân sang năm nhất định khiến bọn chúng không bao giờ có thể xuất hiện trước mặt nàng! Hàm nhi, nàng tin ta...”

“Sao? Nữ xử lý ả Mạnh Vũ Tình không?” Ngữ khí Liên Tam trào phúng.

Lưu Diên linh quang chợt lóe, hãn vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng, hơi cau mày. “Sao lại không nữ?”

Thấy nàng không nói lời nào, chỉ lạnh mặt không nhìn hãn, Lưu Diên mũi không toan, ngực cũng không đau, cúi đầu thân mật cọ vào cổ nàng, mềm

giọng nói: “Hàm nhi, có phải nàng hiểu lầm gì không? Mỗi lần triệu Mạnh Vũ Tình thị tẩm ta đều không chạm vào ả. Có một loại dược, sau khi ăn vào sẽ rơi vào ảo cảnh, mỗi lần ta đều cho ả dùng loại thuốc này. Hàm nhi, nàng phải tin tưởng ta, ta trong sạch!”

Liên Ngữ Hàm hơi chờ ra trong giây lát, nhưng rất nhanh nàng khôi phục bình thường, đẩy khuôn mặt tuấn tú không ngừng phun nhiệt khí vào tai nàng ra, đứng lên vượt qua hẳn, giữ khoảng cách nhất định, lúc này mới ngẩng đầu nói: “Ta chẳng quản người có trong sạch hay không, dù người tru di cửu tộc ả cũng chẳng liên quan đến ta! Dù người đồng ý hay không, ta sẽ đi.”

Giọng đầy kiên quyết làm Lưu Diên thất vọng, hẳn ngồi lên ghế bành, vùi đầu vào lòng bàn tay, vừa tức vừa giận, ngẩng đầu lau nước mắt phẫn hận nói: “Dược, tốt thôi! Nàng đi đi, nàng thích đi bao xa thì đi bằng đó! Để ta một mình chết ở đây là xong!”

Trong đầu Liên Tam rối loạn, lười nhìn hẳn, xoay người trèo lên giường, “Lạch cạch”, phá hủy móc treo trướng幔. Tầng tầng lớp lớp sa mỏng như cánh ve tinh tế lộng lẫy buông xuống, chặn tầm mắt Lưu Diên nhìn về phía nàng, cũng che giấu một giọt lệ rơi xuống.

***

Thọ Dương hầu nguyên quán ở Dĩnh Xuyên (1), Hàn thị dược coi là thế gia vọng tộc Dĩnh Xuyên. Ở đó, có rất nhiều các chi hệ tộc nhân, thâm căn cố đế. Thọ Dương hầu là người của chi chính, ấn quy củ, Thọ Dương Hầu phu nhân sau khi qua đời sẽ được chôn cùng với phần mộ tổ tiên. Trước đây cũng có trường hợp tương tự qua đời ở nơi đất khách quê người, phần lớn đợi đến lúc cả hai vợ chồng khuất núi, sẽ do con cháu đỡ linh hồi hương.

(1) Dĩnh Xuyên là một địa danh hành chính cấp quận từ thời Tần đến thời Đường tại Trung Quốc, nay thuộc trung bộ tỉnh Hà Nam.

Vốn Thọ Dương Hầu phu nhân cũng nên đợi đến khi Thọ Dương hầu thọ chung chính tẩm (2), do con cháu đời quan, đưa quan tài ông bà về phần mộ tổ tiên ở Dĩnh Xuyên.

(2) sống thọ và qua đời ở nhà.

Nhưng từ khi chính thê qua đời, Thọ Dương hầu có dấu hiệu dầu hết đèn tắt, cả người gầy trơ xương. Ông nói thẳng với con cái không còn muốn sống tiếp, khẳng khẳng không chịu chôn cất quan tài thê tử. Sau bảy ngày phải đưa đi chôn thì chỉ để tạm ở khu lăng mộ, ông ở đó canh giữ đủ bảy ngày rồi tự mình đưa linh cữu vợ về quê.

Nếu phụ thân kiên trì, Hàn cữu cữu cũng hết cách. Vốn dĩ nhà còn có đại tang nên ông dặn thê tử trông nom Hầu phủ, còn mình dẫn đích trưởng tử về Dĩnh Xuyên.

Hôm đưa tiễn cha già, Hàn thị cũng biết đây là lần gặp mặt cuối cùng, vài lần khóc ngã xuống đất, Liên Thế Giác làm chỗ dựa cho bà, ông cũng lệ rơi đầy mặt.

Thọ Dương hầu gia lần lượt dặn dò từng hậu bối, đến trước mặt Liên Tam ông cụ giữ chặt tay nàng, cười rơi lệ, “Hàm nhi nhà chúng ta cực kì xinh đẹp, không biết sẽ tiện nghi cho nhà ai!”

Liên Tam muốn cười, lại phát hiện trên mặt toàn nước mắt lạnh lẽo. Nàng siết chặt bàn tay nhăn nheo của ông ngoại rồi buông ra, quỳ xuống, dập đầu ba cái với ông!

“Cháu ngoan, ngoan...” Thọ Dương hầu sờ đầu Liên Tam, lão lệ tung hoành, trong miệng nói đi nói lại chỉ có câu này.

Liên Tam nước mắt giàn giụa.

Liên tiếp chịu đả kích và mệt nhọc mấy ngày liền khiến Hàn thị sau khi phụ thân đi, ốm đau bệnh tật. Ý chỉ thả Liên Tam ra bên ngoài đã hạ xuống, chỉ vì thê tử đang ốm nên ông chậm trễ, chưa thể đi nhậm chức.

Có điều như vậy ngược lại đúng ý phu thê An quốc công. Mấy ngày Hàn thị ốm, hai ông bà cứ sắp xếp xong xuôi hành lý của Tam phòng rồi lại tháo ra. Nhất là hành lý của Liên Tam, Tần lão phu nhân tự mình liệt kê thành danh sách, đối chiếu từng thứ một, giám sát nha hoàn bỏ vào.

Xa xa tại cung Vị Ương, Lưu Diên đang yên lặng cầu nguyện bệnh của mẹ vợ lâu khỏi, tốt nhất ốm không dậy nổi, thế thì con sói mắt trắng vô tâm vô phế kia không thể đi. Từ sau ngày ấy, hẳn chưa gặp Liên Tam. Trong lòng hẳn tràn ngập nỗi nhớ nhưng, trái tim mượn gặp nàng lại không dám chủ động đến tìm, cũng không dám lấy danh nghĩa hoàng hậu triệu kiến nàng, sợ chọc giận nàng.

Chìm đắm trong nhi nữ tình trường, đế vương hỉ nộ vô thường. Có khi đang ăn ngọc thiện, nhìn thấy một món ăn trên bàn ngài có thể ngăn người, thất thần rồi đột nhiên rơi lệ, khiến Trương Phúc hầu hạ bên cạnh trong lòng run sợ, khom lưng hận không thể trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất.

Sau khi Mạnh Vũ Tình từng đến một lần bị đuổi về, nàng thị sủng mà kiêu, tức giận với Hoàng Thượng. Tất nhiên nàng còn chút tính tình của nữ nhi, hơn hết là nàng nghĩ, vào cung đã lâu, đang thịnh sủng tình nồng mật ý, nên ra vẻ với Hoàng Thượng tạo sự mới mẻ. Nghĩ thế, nàng bày ra tư thế ở trong cung của mình đợi sáu, bảy ngày.

Có điều mắt thấy hậu cung tin đồn nổi lên bốn phía, những nữ nhân kia bắt đầu chế giễu, Hoàng Thượng chẳng có ý chịu thua. Mạnh Vũ Tình bị dọa thái quá, phân vân không đến một khắc, nàng đổi một đồ trắng có vẻ điềm đạm đáng yêu, bưng tô cháo tổ yến đến cung Vị Ương.

Lúc bị cản bên ngoài cung Vị Ương, nàng vẫn rất kiêu ngạo, treo danh hiệu sủng phi lâu nay, một năm bột nhão cũng bị người khác tâng bốc lên tận mây xanh, huống chi nàng? Càng đợi lòng nàng càng lạnh, cuối cùng chỉ chờ được thái giám tổng quản Trương Phúc đi ra, mặt không thay đổi tuyên chỉ —— nàng bị biếm vào lãnh cung.

Ngày tháng Mị chiêu nghi sủng quan hậu cung chấm dứt.

Edit chương này mà ta cũng khóc. Bạn Hoàng chẳng có chút cốt khí nào cả, bảo ko thèm quan tâm nữa mà vẫn chạy theo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 65

C

ả nhà Tam phòng muốn tiêu sái bỏ đi thật không dễ dàng, Liên Tam gia sắp đến Giang Chiết nhậm chức Bố chánh sử tại Thừa tuyên bố chánh sử ty (1). Quan lớn đứng đầu một tỉnh dẫn vợ con theo đương nhiên rất đơn giản, mấu chốt là nghĩa tử Tạ An.

(1) Thừa tuyên bố chánh sử ty vốn được thành lập ở Trung Quốc dưới thời Minh năm 1368, là khu hành chính cấp một của quốc gia, tương đương với tỉnh ở hiện đại. Bố chánh sử là quan lớn có quyền hành chính tối cao ở ty này.

Hôn sự của Tạ An đúng là làm Hàn thị đau đầu mãi. Trước kia Liên Tam nhìn trúng Lưu Dao Tranh cháu gái Lưu Thái Phó, Hàn thị lén đi xem vài lần, cũng thấy cô nương đó không hề thua kém. Bà thử bắc cầu với Lưu phu nhân, vu vợ thử vài câu, phát hiện Lưu gia cũng có ý. Cứ như vậy, nàng tự chọn thời điểm tốt, bảo Liên Tam gia xin An quốc công ra mặt đến phủ Lưu Thái Phó xin cưới.

Ai ngờ đánh vào mâm vang đôm đốp mà Tạ An lại không vui vẻ. Ban đầu Hàn thị tưởng hăn xấu hổ vì hăn luôn là người hay e thẹn đỏ mặt. Rồi rằm mấy ngày, Tạ An bị ép không có cách nào khác, trực tiếp nhào vào đầu gối Hàn thị khóc một hồi, đứt quãng nói mình không muốn đón dâu, đợi giải quyết xong chuyện chung thân đại sự của muội muội hăn mới lập gia đình.

Ngụ ý rằng hăn sẽ chờ Liên Tam. Nếu Liên Tam không tìm được người vừa ý, dĩ nhiên chỉ có hăn là thí sinh tốt nhất; nếu Liên Tam tìm được giai tể bên ngoài tức là hăn không có phúc phận này. Hăn không thêm để ý hôn sự, do Liên Tam gia Hàn thị tùy ý định đoạt.

Hàn thị biết được tấm lòng hãn nên vô cùng khó xử: hiển nhiên Liên Tam không hề có tình cảm nam nữ với thằng bé, bà sợ kéo dài lâu Tạ An lấy giỏ trúc múc nước thành công dã tràng. Nghĩ đến đây, Hàn thị càng thương hãn, cũng tôn trọng ý hãn, mặt ngoài nhắc tới việc hôn nhân nữa, đổi thành ngấm ngầm chú ý.

Lúc này Liên Thế Giác được thả ra ngoài, nói thật chính ông cũng không biết sao lại thế. Tuy là thăng chức nhưng ông chưa hề tỏ vẻ có ý này, thứ hai — với chức vị tương đương thống soái, gần như là cái hổ củ cái sớm do Hoàng Thượng mớm lời để ai đó đảm nhiệm tiếp theo, điều động trong nội bộ rồi. Nhất là vào thời kì mẫn cảm này, tranh nhau võ đầu mà không có chỗ trống ở Giang Nam. Đúng là khiến ông không hiểu gì hết.

Việc hôn sự của con cái chưa có tin tức, gần mười năm Liên Thế Giác không hề có ý rời kinh. Cố tình tại thời điểm nữ nhi vừa cập kê, hôn sự nghĩa tử treo lơ lửng chưa quyết, lệnh này ban xuống.

Lệnh điều động Liên Tam gia ra bên ngoài vừa chuyển đến, thời gian ở lại kinh không còn nhiều. Tạ An không muốn ở An quốc phủ một mình, lại không có thể kịp đợt tuyển quan bên ngoài, vì thế hãn chưa thương lượng với ai, lặng lẽ đệ đơn xin từ chức, nhanh nhẹn về nhà thu dọn hành lý.

Lưu Diên nổi giận, vừa liếc mắt trực tiếp hất sỏ con xuống đất, quát trung thư xá nhân: “Trả về! Đưa đến trên Liên Thế Giác!”

(2) Một chức quan chuyên quản việc tuyên chiếu thư, mệnh lệnh.

Trung thư xá nhân trẻ tuổi nơm nớp lo sợ chạy đi, không dám sai tiểu nội giám, chạy như điên đến Hàn Lâm viện, tìm được Liên Tam gia đang bàn giao công việc, đưa đơn xin từ chức của Tạ An cho ông.

Liên Thế Giác nghi ngờ mở ra đọc vài lần, cả người toát mồ hôi lạnh, tay áo run rẩy vội về nhà.

“Trọng Lê, có chuyện gì vậy?” Sắc mặt Liên Thế Giác khó coi, chưa vào cửa đã cao giọng chất vấn.

Liên Tam thò đầu ra khỏi ghế mềm, tò mò hỏi: “Cha, ca ca làm sao? Sao cha nổi trận lôi đình thế?”

Hai câu ngắn ngủi giống như một xô nước đá, đổ “Ào ào” xuống đầu Liên Thế Giác, tâm trạng đang sốt ruột lập tức biến mất tăm. Ông đi vào Noãn các, nhìn thấy nghĩa tử đã đứng dậy, cúi đầu đứng đó, rất đáng thương. Khuê nữ không khách sáo với ông, vùi mình trong ghế mềm ôm gối bông nhỏ, lười nhúc nhích dù chỉ một chút.

“Trọng Lê a, con... Aizz...” Đối với Tạ An, Liên Thế Giác thật sự không thể nói ra lời trách mắng, do dự nửa ngày, ông thở dài. “Bất luận là cha hay mẫu thân đều là hi vọng con sống tốt. Hàm Nhi không thể sống với cha mẹ cả đời, con cũng vậy. Cha không có chí lớn hào hùng gì hết, chỉ cầu mong khi cha còn sống thì trải sẵn con đường bằng phẳng cho con, cho Hàm Nhi, để các con nửa đời sau được thuận lợi...”

“Con biết.” Đôi mắt Tạ An hoen đỏ ngẩng đầu, “Nhưng... Nếu không phải gặp muội muội, con còn đang ở trong núi, viết thư hộ người ta kiếm kế mưu sinh, đừng nói chức vị, dù đọc sách cũng là điều không thể. Trên đời này, ngoài cha mẹ và muội muội không gì có thể khiến con quan tâm. Cha để con tùy hứng lần này đi...” Nói xong, hắt quỳ xuống.

Liên Tam cau mày, nàng vừa mới nghe Tạ An nói việc này. Thấy ca ca quỳ xuống, nàng không thể ngồi yên, đứng dậy nhào về phía phụ thân, ôm một tay cha làm nũng: “Cha à, đây đâu phải chuyện lớn. Trên triều ca ca chỉ làm mấy việc văn thư, đến đó, nếu ca ca muốn tiếp tục làm việc, cha cứ sắp xếp một chức vị trong ty cho huynh ấy, như nhau đều là rèn luyện cả. Nếu ca ca muốn dốc lòng nghiên cứu học vấn thì càng tốt! Giang Nam văn nhân tài tử đông đúc, ca ca ở đó chắc chắn càng tiến bộ hơn.”

Liên Thế Giác sùng nịch xoa đầu khuê nữ, thở dài nói: “Nhưng ca ca con là Lục phẩm, ở tuổi này thật không dễ dàng! Cố chịu thêm một năm, chờ được thả ra ngoài không tốt sao? Không biết khi nào chúng ta mới hồi kinh.”

Tạ An vẫn quỳ, mím môi, hiếm khi thấy dáng vẻ quật cường của hẳn. Liên Thế Giác không đành lòng, tự mình đỡ hẳn đứng lên, Tạ An không dám từ chối, ủy ủy khuất khuất đứng lên, còn cúi đầu.

“Muốn đi đâu, đó là một câu nói thôi.” Liên Tam bữu bữu môi, không cho là đúng, “Con luôn nghĩ, bao nhiêu người đọc sách từ nhỏ, đi thi khoa cử, tuổi còn trẻ đã làm quan chưa chắc là chuyện tốt đâu. Nên tranh thủ khi còn trẻ mở rộng tầm mắt, nhãn giới rộng mở lòng cũng rộng lớn hơn, sau đó mới bước chân vào quan trường chẳng phải tốt hơn ư?”

Liên Thế Giác khẽ chọc đầu nàng, bật cười nói: “Đúng đúng đúng, con nói gì đều có lý của con.” Lại quay đầu nói với Tạ An: “Trọng Lê con đừng lo lắng, cha và mẹ không trách con. Theo chúng ta đi Giang Nam cũng tốt, cả nhà chăm sóc lẫn nhau, nếu để một mình con ở đây, chuyện hôn sự rất khó giải quyết.”

Tạ An trước tiên vui vẻ, đợi nghe câu nói cuối cùng, sắc mặt nhất thời ảm đạm, đành cụp mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Trên triều đình còn tranh luận. Chiến sự ở Thanh Châu vẫn giằng co, nhưng gần đây có thêm không ít tin tức tốt ——Nghiêm Đông, Tây Bắc lạnh khủng khiếp, Nhung Địch vốn thiếu ăn thiếu mặc nên hàng năm đều vượt biên giới cướp bóc. Chiến sự kéo dài gần nửa năm, có lẽ lương thảo Nhung Địch không đủ, tiêu hao quá nhiều, gần đây có dấu hiệu bỏ cuộc giữa chừng.

Lúc này trên triều chia thành hai phái, một phái chủ trương bào mòn Nhung Địch, đại quốc chúng ta mệnh mệnh, thừa thãi dây dưa với chúng. Tốt nhất làm chúng hết đạn hết lương thực phải lui binh, sau đó nhất cổ tác khí (3)

đánh lại, thu hồi hai châu U, Lương, tốt nhất là một kích tiêu diệt đại bản doanh Nhung Địch, trả mối thù này!

(3) Nhất cổ tác khí: Trong “Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

Một phái khác ôn hòa hơn, chủ trương sai sứ nghị hòa. Dù sao bọn họ không muốn đánh, chúng ta cũng tiêu hao rất nhiều binh lực vật lực. Càng kéo dài thêm không ai có lợi, chi bằng thi triển phong phạm của đế quốc, tùy tiện cho bọn họ chút ích lợi đổi về U châu Lương châu, để người ta được quay về đón năm mới.

Thế lực phái chủ chiến và phái chủ hòa ngang nhau, mỗi ngày vào triều là cãi nhau om sòm, hạ triều gặp trên cầu Chu Tước, mấy người nóng nảy còn xắn tay áo đánh một trận. Liên Thế Giác sắp rời kinh, mừng rỡ không xen vào bên nào, ngồi yên xem náo nhiệt — Ông được coi là tâm phúc của Thừa Bình để đương nhiên hiểu trong lòng Hoàng Thượng sớm có chủ trương, chậm chạp không tỏ thái độ rõ ràng chỉ vì đang quăng lưới, đợi đến cuối bắt con cá lớn!

Tương đối kỳ lạ là, Sở vương Lưu Trạch đứng trong hàng ngũ phái chủ chiến.

Đương nhiên, cảm giác kỳ lạ chỉ có người như Liên Tam biết chuyện mới nhận thấy. Trong mắt người ngoài, lão Sở vương cả đời chinh chiến, cuối cùng chết trên chiến trường Nhung Địch, Lưu Trạch nếu chủ hòa mới là lạ.

Có điều Liên Tam biết lần này Nhung Địch lén lút đột kích vào xuân hạ, Sở vương cầu xin bao lâu không được như nguyện xuất chiến, hiển nhiên có kéo dài thêm cũng là kết quả đó. Cuộc chiến này như thế nào đều không

liên quan đến Lưu Trạch. Dựa theo tình hình chung, đúng lúc thu tay mưu đồ kế hoạch khác mới là đúng lý, tiếp tục như thế không biết Sở vương phủ tổn thất bao nhiêu, nhưng cố tình —— Lưu Trạch hẳn không cam tâm.

Trên đường đến Giang Nam, Liên Tam nhận được hai phong thư từ kinh gửi đến. Một phong là tổ phụ An quốc công viết, ông biết điều Liên Tam lo lắng, tự thân xuất mã, trong vòng hai tháng duyệt cho Liên Ngữ Tương một mối hôn sự. Trước khi Liên Tam rời kinh, Liên Ngữ Tương đang bị nhốt trong khuê phòng cấm ra ngoài, Nhị phu nhân Trần thị hằng ngày ở trong phòng thêu giá y với nàng. Không ai quan tâm suy nghĩ của Liên Ngữ Tương, nàng từng có rất nhiều cơ hội chẳng qua đều bị chính nàng chôn vùi.

Nội dung một phong thư khác là về đội buôn áp tải rất nhiều lương thực từ Hoài Bắc đến Thanh Châu.

Trong thời điểm chiến tranh loạn lạc, rất nhiều thương nhân bạc nghĩa hám lời, ôm tâm tư phát tài nhờ chiến tranh, vận chuyển lương thực vật tư đến chiến khu, nhân cơ hội tăng giá hàng hóa. Cũng may Lưu Diên anh minh cơ trí, sớm đặt ra quy định cực kì nghiêm khắc, tránh để hiện tượng này xảy ra. Cho nên tuy năm nay liên tục xảy ra chiến tranh ở Tây Bắc, nhưng dân chúng vẫn sống ổn.

Thương nhân vốn cực giỏi xu lợi tránh hại (4), trong chiến loạn biến số quá nhiều, nếu không phải lợi nhuận cao, chẳng ai muốn đi. Nếu trên đã có chính sách, không vơ vét được mấy thứ béo bở thì đến đó làm gì?

(4) Tránh xa cái có hại, tìm đến cái có lợi.

Trong tình huống này, thương đội kia vô cùng khả nghi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 66

D

ọc đường đi sóng yên bể lặng, hằng ngày gấp rút lên đường nên cũng không dễ. Tuy rằng chú ý đến phu nhân bệnh nặng mới khởi và cô nương yếu ớt nên cố gắng đi chậm, nhưng đi ra ngoài mọi chuyện không thể tùy theo ý mình.

Ngày hôm đó vì ở cuối chân trời mây đen cuồn cuộn, thỉnh thoảng có tiếng sấm âm âm, bên trong hạ nhân có đạo sĩ nhiều kinh nghiệm đề nghị với chủ tử nên đẩy nhanh hành trình, nói đây là dấu hiệu sắp có mưa dông. Vì thế đoàn người khoái mã gia tiên (1), đến khi trời đen kịt cuối cùng họ chạy tới một nơi gọi là “Thu Diệp Độ” gần nhất. Quả nhiên, vừa vào trạm dịch, bên ngoài mưa như trút nước, dãi mắt nhìn ra xa, trời đất mênh mông mịt mờ.

(1) ví với việc đã nhanh lại còn thúc cho nhanh thêm.

Trạm dịch tuy đơn sơ nhưng không quá nhỏ. Bên trong có khá nhiều người, chỉ có số ít là quan viên đi ngang qua đây, phần lớn là người qua đường thấy mưa to vào trú nhờ.

Đây là vì tiểu lại chường quản trạm dịch có lòng tốt. Cạnh đường lớn cũng có khách sạn nhỏ, chưa nói tới khách sạn đó sớm kín chỗ, dù có chỗ những người qua đường cũng không ở nổi —— Chủ khách sạn đó bụng dạ độc ác, không ít lần tăng giá vô tội vạ.

Đương nhiên, có lòng tốt cũng không thể bỏ bê trách nhiệm nên ngoài mấy quan gia, các phòng khác trong trạm dịch không dám để người dân vào. Người đi đường bình thường đành ở trong đại sảnh, sưởi ấm trú mưa, chấp nhận một đêm, đến ngày mai hết mưa mới nghĩ cách khác.

Mấy ma ma hầu hạ Liên Tam đều từ trong cung ra, rất coi trọng quy củ. Vừa vào đại sảnh, các bà đã cau mày, liếc nhau ngầm trao đổi, tất cả đều bất mãn với trạm dịch không tuân quy củ này — trạm dịch của quan gia không được cho người không rõ lai lịch bước vào.

Liên Tam sau khi xuống xe ngựa đã khoác một chiếc áo choàng bằng lông chim đỏ thẫm, cổ áo lông chồn màu trắng dựng đứng, che hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt bồ câu sáng ngời. Hàn thị cũng vậy, áo choàng che kín người, chỉ khác áo của bà màu xanh thêu chìm hoa văn ánh kim để người ta liếc mắt đã nhìn ra hai vị này ai là phu nhân ai là tiểu thư.

Đoàn người An quốc phủ rất đông, quần áo khí chất đều không giống người thường, nhận ra là quan to hiển quý người ta. Vừa bước vào đại sảnh, người bên trong bất luận đang uống rượu hay đang sưởi ấm đều liếc mắt nhìn.

Phần lớn ngắm các cô nương, hạ nhân An quốc phủ dù là nha đầu tam đẳng đặt ở ngoài cũng là tiểu giai nhân thanh tú, huống chi bên cạnh cô nương có rất nhiều nha hoàn? May mà bọn nha đầu từng có kinh nghiệm trong mấy trường hợp lớn, cũng không sợ người ta để ý, chặt chẽ che cho cô nương ở giữa, chờ người của trạm dịch dẫn đường đi nhận phòng.

Liên Tam vừa dừng bước, chỉ trong thời gian nửa tách trà, trước có phụ thân và Tạ An đau lòng ân cần hỏi han, sau có mẫu thân nắm tay không ngừng an ủi. Tiếp theo lại đến các ma ma đi bên cạnh thấp giọng nói: “Cô nương ủy khuất! Mong cô nương nhẫn nại ở đây một đêm thôi, hết mưa chúng ta sẽ lên thuyền, đến Lâm An là hết!”

“...”

Rất nhanh Dịch Thừa kia sắp xếp phòng xong xuôi, hạ nhân chuyển hòm xiểng vào, bọn ma ma nha hoàn đi theo thu dọn phòng, chỉ chừa lại hai người bưng trà rót nước. Quá buồn chán, Liên Tam đánh giá người trong

đại sảnh, ánh mắt đang chuyển động chột đối diện với một đôi mắt đen láy mang theo ý cười.

Là Thẩm Dung Dư. Liên Tam gật gật đầu về phía hăn, không muốn để lộ họ quen biết. Ngồi thêm một lúc, từ trên lầu có nha hoàn xuống bậm báo đã sắp xếp xong, nàng và cha mẹ ca ca lên gác.

Đêm dài, ngoài cửa sổ phong cấp mưa đột nhiên, hạt mưa đập vào cửa bộp bộp. Liên Tam im lặng ngồi cạnh bàn, trong tay giơ cao viên dạ minh châu tạc thành hình trẻ con lớn bằng nắm tay, dạ minh châu phát ra ánh sáng nhu hòa trong bóng đêm đen như mực càng có vẻ ấm áp.

Thẩm Dung Dư gõ vào cửa hai tiếng “Cộc cộc”, rất nhanh nghe trong phòng đáp lại: “Vào đi.”

Hăn đạp lên bệ cửa sổ nhảy vào trong, cả người ướt đẫm, nước nhỏ tí tách xuống mặt đất, chỉ một lúc đã tạo thành vũng nước nhỏ. Quay đầu vợ lấy chiếc khăn bố khô ráo, nghe Liên Tam thoáng có chút ghét bỏ nói: “Lau đi.” Thẩm Dung Dư bất đắc dĩ thở dài, cầm khăn khô lau qua mặt.

“Sao chú nhếch nhác thế này?” Liên Tam đánh giá hăn từ trên xuống dưới, trong câu nói lộ rõ sự khinh bỉ.

Thẩm Dung Dư một ông chú ba mươi tuổi đầu tức đến mức giơ chân, “Bên ngoài mưa to cỡ nào, cháu ra ngoài thử xem!”

Liên Tam lười biếng liếc hăn một cái, “Không phải ta nói cái này. Chậc, “nàng hếch cằm, tay chỉ về phía áo choàng vải bố màu xám trên người Thẩm Dung Dư, “Sao chú mặc cái này? Nhìn qua giống lữ khách lang thang lưu lạc giang hồ ghê. Mất hết lộ phí à? Vừa nãy nhìn thấy chú lẫn trong đám nhà buôn vân du bốn phương kia mà ta giật mình.” Liên Tam nheo mắt.

“Ai, một lời khó nói hết.” Thẩm Dung Dư thở dài, tự rót cho mình tách trà nóng, uống một hơi cạn sạch rồi thở một hơi dài nhẹ nhõm, cười nói với

nàng: “Ta có nhiệm vụ trong người, không tiện nói với cháu. Còn cháu? Đang yên đang lành sao rời kinh?”

Liên Tam không trả lời hẳn, dăm chiêu nói: “Nhiệm vụ? Chẳng lẽ là Lưu Diên bảo chú giám sát sĩ lâm Giang Nam? Không phải...” Nàng liếc mắt nhìn cách cải trang nghèo khổ trên người Thẩm Dung Dư, “Dáng vẻ này không giống người đọc sách. Như vậy... Chính là bảo chú điều tra thương đội gần đây vận chuyển vật tư tới Thanh Châu?”

Thẩm Dung Dư trợn mắt, miệng há hốc nhìn nàng.

“Cháu, sao cháu có thể gọi thẳng tục danh Thánh Thượng...” Hẳn kinh ngạc thốt lên, sau lại thấy mình chú ý không đúng trọng tâm, “Sao cháu biết... Biết chuyện thương đội?”

Liên Tam cười lạnh nói: “Có lòng tất nhiên biết.”

Nghe nàng nói như thế, Thẩm Dung Dư nhất thời nhớ ra thân phận của nàng, cảm thấy cảm giác việc này là đương nhiên, không khỏi cười nói: “Thánh Thượng thật sự sủng ái cháu, nói với cháu cả chuyện triều đình đại sự.”

Liên Tam giật giật khóe miệng, không nói lời nào.

Thẩm Dung Dư bận rộn hồi lâu, hiếm khi gặp được “người mình” hiểu rõ tình hình, không nhịn được bắt đầu lái nhai: “Chủ mưu phía sau màn là ai thật sự không khó tìm ra, biết ít nội tình ai chẳng đoán được? Có điều số lương thực này phiền toái, nếu không phải thế lực Thanh Châu rắc rối khó gỡ, Thánh Thượng muốn một lưới bắt hết, thì ngài đã chặn ngang chúng ở giữa đường, đâu ra lăm chuyện thế này?”

Liên Tam hơi cụp mi, quả nhiên lương thực đó đưa đến chỗ quân Nhung Địch. Nửa ngày sau, nàng ngược mắt hiếu kỳ hỏi: “Nước ở xa không giải

được cơn khát trước mắt, huống chi, có đũa lương cũng không thể dùng, cần cả binh khí chứ?”

Câu hỏi quá ngây thơ, Thẩm Dung Dư nở nụ cười, ánh mắt nhìn nàng mềm mại hơn, “Thanh Châu có Lý gia, nếu không chút vốn liếng của Nhung Địch làm sao chống đỡ lâu như vậy? Không chỉ tiếp tế lương thực binh khí, ngay cả một số cơ mật trong quân đều do chúng tiết lộ, nếu không làm sao U châu rơi vào tay giặc?” Dứt lời, trong lòng hẩn nổi lửa, oán hận mắng một câu: “Đám giặc bán nước!”

Liên Tam nháy mắt thay đổi sắc mặt, kinh ngạc ngồi đó.

Hàn biểu ca, ngoại tổ mẫu, thậm chí là ngoại tổ phụ... Ba người thân của nàng qua đời liên tiếp, nguyên nhân trực tiếp hoặc gián tiếp đều do trận chiến U châu ấy.

Vốn nàng cũng biết Nhung Địch đột kích xét đến cùng vì dã tâm của Sở vương, cho nên coi Sở vương là kẻ thù lớn nhất, nàng hận không thể khắc mỗi thù vào máu thịt. Nhưng vào thời điểm này, đột nhiên có người nói cho nàng biết, nguyên nhân trực tiếp khiến mất U châu vì Lý thị thông đồng với địch! Bảo nàng làm sao không hận?

Một đêm thức trắng ngồi đến sáng, khi tia nắng ban mai đầu tiên rọi vào phòng, Liên Tam đề bút viết một phong thư, đứng dậy gọi Hồng Tụ gác đêm ở gian ngoài, giao thư cho nàng, ra lệnh cho tâm phúc đưa đến núi Thanh Nhai ngoại ô kinh thành.

Lưu Diên thân là đế vương, tất nhiên hẳn có đế vương tâm thuật, có suy tính kín đáo của hẳn. Nhưng Liên Tam không phải, nàng cả đời kiêu ngạo, duy mỗi chuyện của Hàn Lâm Việt khiến nàng áy náy. Người sống cả đời, dchỉ mong thống khoái! Nếu như ngay cả khoái ý ân cừu không trả được, nàng trùng sinh đúng là quá uất ức.

***

Liên Tam đi quá nhanh, nàng chỉ cho để lại cho phụ thân một phong thư, vung roi thúc ngựa đến Ung Châu. Thư đầu tiên nàng gửi chính là mệnh lệnh núi Thanh Nhai phái ra 1000 tinh nhuệ chạy tới Ung Châu tụ họp với mình.

Chuyến này ban đầu do nàng nhất thời nảy ra, chờ đến Ung Châu dẫn dắt đội quân của mình, nàng mới bắt đầu cân nhắc cẩn thận công việc cụ thể sau khi đến Thanh Châu: Thanh Châu nay có trọng binh đóng giữ, vì đề phòng gian tế trà trộn, ra vào thành đều bị kiểm tra cực nghiêm, nếu nàng muốn dẫn theo mấy ám vệ thì ổn. Còn một nghìn người, chỉ sợ chưa đặt chân vào thành Thanh Châu đã bị coi là kẻ địch, bao vây tiêu diệt.

Nhiệt huyết sôi sục dần bình lặng, quá nhiều vấn đề ập tới. Lúc trước nàng nghĩ quá ngây thơ, hoàn toàn chưa suy xét thế lực Thanh Châu phân bố phức tạp. Nàng chỉ cho rằng có Lưu Diên trấn giữ kinh đô, dù nàng vô pháp vô thiên không ai làm gì được mình. Nhưng giờ trời cao hoàng đế ở xa, nàng một tiểu cô nương mười lăm tuổi, lĩnh 1000 binh mã, có thể làm được gì?

Hơn nữa, còn chưa tới Thanh Châu, chỉ tại Ung Châu này, số lượng lớn nhân mã đã khiến chỉ huy sứ ở địa phương chú ý. Ngày thứ hai đến Ung Châu, tinh nhuệ Thanh Nhai sơn hạ trại ngoài thành bị bao vây, may sao chỉ huy sứ Ung Châu đổ còn khách sáo, tự xưng danh, đứng ngoài vòng vây cao giọng mời chủ nhân đội ngũ này ra nói chuyện.

Liên Tam cười đại bạch mã thần tuấn, một thân áo ngắn đỏ rực, từ xa nhìn lại tựa như một đóa hoa cắm trên áng mây trắng, kiêu diễm khiến quân lính run bắn cả người.

Vị chỉ huy sứ đã luống tuổi nhưng vừa thấy Liên Tam cũng thất thần một lúc. Hoàn hồn lại, ông thầm kinh ngạc, lén đánh giá người nọ. Tạm thời không đề cập tới dung mạo, cô bé này trước mắt còn nhỏ, toàn thân quý khí,

hiển nhiên xuất thân bất phàm. Mà đội ngũ phía sau nàng càng khó lường, huấn luyện nghiêm chỉnh, không giống tư binh quý tộc phổ thông nuôi dưỡng, trong phút chốc ông chưa đoán ra lai lịch của nàng.

“Tại hạ Từ Lương chỉ huy sứ binh mã Ung Châu, không biết cô nương tới đây có gì sai bảo?” Bất kể là thân phận gì, khách khí một chút không sai.

Liên Tam kinh ngạc, “Từ Lương?”

Đại bá mẫu Từ thị hình như có người anh ruột tên Từ Lương, cũng là đầu lĩnh quân sự một châu, chỉ trước nay nàng không chú ý lắm nên không xác định chỉ huy sứ binh mã Vĩnh Châu trước mắt có phải chính là huynh đệ nhà mẹ đẻ Đại bá mẫu không.

“Cô nương biết ta?” Từ Lương có chút nghi hoặc.

Liên Tam không vòng vo, hỏi thẳng: “Trong nhà Từ chỉ huy sứ có tỷ muội gả vào phủ An quốc công không?”

Từ Lương sững sờ, kinh nghi bất định cẩn thận quan sát Liên Tam lần nữa, cảm thấy có chút đầu mối, “Gia tỷ chính là dâu cả An quốc công. Cô nương là...?”

“An quốc công là tổ phụ ta, ta đứng thứ ba trong phủ, Hoàng Thượng phong ta là quận chúa Vĩnh Ninh.” Ở chỗ lạ nước lạ cái gặp thân thích, Liên Tam rất vui vẻ, lúc nói chuyện với ông cũng tươi cười rạng rỡ.

Ông đoán đúng rồi, biết thân phận cô nương này, Từ Lương rất cuộc buông lỏng cảnh giác, trực tiếp xuống ngựa ra khỏi đội ngũ, ngẩng đầu hỏi: “Tiểu quận chúa, ngài đi một mình à? Đến đây làm gì?”

Liên Tam nghiêng đầu liếc ông, nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa bước đến, cười híp mắt nói: “Mùa xuân đến rồi, ta đi đập thanh.”

Tác giả có lời muốn nói: thiếu nữ đúng là vọng động như vậy

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 67

T

ừ Lương mang theo quân 1000 tinh nhuệ vượt qua mười mấy châu huyện mời tiểu quận chúa đi đạp thanh về nhà mình ở thành Ung Châu, dùng thức ăn ngon hảo tửu chiêu đãi nàng, kiên nhẫn dụ dỗ tiểu cô nương an tâm ở lại. Sau khi xoay người ông lập tức viết phong thư hỏa tốc tám trăm dặm đưa đến phủ An quốc công tại kinh đô.

Dẫu sao Từ Lương cũng là trưởng quan quân sự một châu, phủ đệ của ông tuy không cực kì hoa lệ nhưng thoải mái tinh xảo. Về việc tru diệt Lý thị Thanh Châu, Liên Tam tạm thời chưa nghĩ ra cách hay nên khi Từ Lương sắp xếp chỗ ở cho nàng, nàng liền biết thời biết thế đồng ý.

Ngoài mấy bà thiếp thất và một tá thứ nữ của Từ Lương thường xuyên xin cầu kiến, kiếm cơ làm thân với nàng, thời điểm còn lại Liên Tam ăn ngủ rất thoải mái. Từ Lương rất dễ tâm chuyện của nàng, sợ nàng buồn chán, ông còn ra lệnh cho đích thứ tử ưa nhìn nhất của mình dẫn Liên Tam ra ngoài đi dạo. Chẳng qua đến mời mười lần, có chín lần Liên Tam không đi —— nàng bận nghiên cứu binh pháp trong phòng.

Không đề cập tới Liên Tam cô nương không tìm không phối, quay lại đoàn người Liên Tam gia đang trên đường đến Lâm An. Hôm đó, đại nha hoàn Lục Tụ là người đầu tiên phát hiện không thấy tiểu thư, nàng hoảng sợ bối rối, lảo đảo chạy đi tìm Lý Ung. Ai ngờ Lý Ung và đám ám vệ đều bị hạ độc, đến lúc Lục Tụ tìm đến thì đám người Lý Ung vừa mới tỉnh.

Để người cần bảo vệ mất tích —— trong nháy mắt Lý Ung cảm giác trời đất đảo lộn, hãn kiên cường xốc lại tinh thần, một mặt sai người liên hệ ám vệ khắp nơi, mau chóng hồi báo hành tung của quận chúa, mặt khác phái

người đuổi theo tất cả các hướng. Bản thân hắn cũng lên ngựa, dẫn mấy thuộc hạ lao theo một hướng.

Trước khi đi Lục Tụ xông lên, nú ổng quần hăn, vừa khóc vừa hỏi: “Lão đại, có cần gửi một bức thư cho chủ tử không? Nếu không tìm được, để chủ tử biết, chúng ta toi rồi!” Chủ tử đương nhiên chỉ Lưu Diên.

Lý Ung do dự một lúc, đá văng Lục Tụ, hét lớn: “Cô báo tin! Ta đi đây!” Giơ roi vội vã bỏ chạy.

Vó ngựa cao cao giơ lên rồi hạ xuống, Lục Tụ ăn nguyên một đám bụi đất, phun phì phì vài tiếng, đứng tại chỗ sững sờ một lúc rồi khóc lóc bước vào khách điếm.

Thời điểm Liên Thế Giác nhận được tin gần như cùng lúc với Lý Ung, ông đọc thư hết lần này đến lần khác, cả người rơi vào trạng thái khiếp sợ, đến khi ông hoàn hồn, bức thư đã nhăn nhúm vì bị siết chặt.

Liên Tam gia vừa ra khỏi phòng thì thấy nha hoàn thường xuyên xuất hiện bên cạnh khuê nữ – Lục Tụ thất tha thất thểu chạy tới, trên mặt toàn bụi và nước mắt, thập phần thảm hại. Lục Tụ sau khi hoàn thành nhiệm vụ truyền tin cho chủ tử, nhớ ra phải báo cho lão gia cùng phu nhân, vội vàng chạy tới khóc sướt mướt nói: “Lão gia, không thấy cô nương!”

Nghe nha hoàn nói thế, Liên Tam gia bình tĩnh một cách kỳ lạ, trầm giọng trách mắng: “Khóc sướt mướt ra thể thống gì nữa! Người mau đi gọi tất cả hạ nhân trong phòng đến đây, ta có lời muốn hỏi!”

Lục Tụ nghẹn ngào nhận lệnh, xoay người nức nở đi làm.

Tiếng động quá lớn, Hàn thị cũng bị kinh động. Bà chịu đả kích liên tiếp vì cháu trai, mẫu thân qua đời, thật sự không thể chịu nổi kích thích, thấy bảo khuê nữ mất tích thân mình mềm nhũn đổ về phía sau, khiến người trong phòng sợ tới mức nhốn nháo.

Liên Thế Giác trông đến khi vợ tỉnh, Hàn thị vừa thấy trượng phu thì khóc, hết lo lắng lại sợ, “Trượng công, sao đang yên đang lành Hàm nhi lại mất tăm mất tích? Có phải con bé bị kẻ xấu bắt không? Bọn họ muốn bao nhiêu tiền chúng ta đưa hết, hãy trả Hàm nhi lại cho thiếp ô ô ô...”

“Tú Tú đừng khóc nữa, không phải, không phải như nàng nghĩ.” Liên Thế Giác lau nước mắt cho kiều thê, ôn nhu dỗ: “Hàm nhi để lại thư cho ta, con bé không sao, nàng xem!” Dứt lời, ông lấy bức thư Liên Tam lưu lại đưa cho Hàn thị.

Hàn thị run tay tiếp nhận, không dám bỏ sót một chữ, xem xong tim vẫn treo lơ lửng, nhào vào lòng trượng phu thút tha thút thít, “Con bé muốn ra ngoài giải sầu, thiếp đi cùng nó! Sao chỉ đi một mình? Con bé lớn bằng đó chưa từng rời khỏi thiếp, lúc này chẳng mang theo hộ vệ, bảo thiếp làm sao yên tâm?!” Vùi đầu anh anh khóc.

Liên Tam gia ôm bà dỗ dành, “Ai bảo không mang theo hộ vệ? Bên cạnh con bé có các cao thủ phụ thân đưa cho! Thường ngày cảm thấy không cần thiết nên không nói với nàng, những người đó đã bảo vệ con bé nhiều năm, có mười người.”

“Nhưng con bé ra ngoài, sinh hoạt thế nào?” Hàn thị không ngừng khóc, “Trong nhà mười mấy nha hoàn, ma ma hầu hạ còn không đủ, đi ra ngoài con bé chẳng có ai hầu hạ mặc xiêm y, thiếp nghĩ đến đây đã đau lòng...”

“Con bé có mang theo một nha hoàn thiếp thân.” Liên Thế Giác cũng đau lòng, nhưng ông dặn dò người chú ý tin tức dọc đường đi. Việc cấp bách trước mắt là khuyên bảo vợ mình. “Con bé không phải chịu khổ, chỉ nghĩ bên ngoài thú vị, đến khi nó phát hiện mọi thứ bên ngoài không tốt như tưởng tượng, ta đoán, không quá vài ngày, chính con bé sẽ tự về.”

Khuyên hồi lâu mới khiến Hàn thị ngừng khóc.

Đỗ xong thê tử, nghĩa tử đến tìm. Hiên nhiên Tạ An bị dọa, mặt trắng bệch, “Cha, muội muội mất tích ạ?!”

“Không, không phải!” Sắc mặt Liên Thế Giác tối sầm, mắt hững nói: “Hạ nhân nói luyên thuyên!”

Tạ An sợ hãi nhìn ông.

Sắc mặt Liên Thế Giác dần trở về bình thường, vỗ vỗ mu bàn tay nghĩa tử trấn an, “Con cũng biết, từ lúc Lâm Việt mất, muội muội luôn không vui. Cộng thêm ngoại tổ mẫu qua đời làm trong lòng con bé càng khó chịu. Thấy gần đến Lâm An, ta nghĩ vừa đến đó tất nhiên công vụ chông chất, nên bảo người hộ tống con bé ra ngoài giải sầu.”

Lời này nửa thật nửa giả, có điều do Liên Tam gia nói ra rất dễ làm người ta tin tưởng. Có điều Tạ An không còn là thiếu niên đơn thuần, giản dị, hơi ngốc năm đó nữa, hẳn cảm thấy còn có ẩn tình nhưng vẫn gật đầu, lo lắng trở về phòng.

Ám vệ trong hoàng thất có con đường truyền tin đặc biệt, rất nhanh, tin Liên Tam mất tích truyền đến tai Lưu Diên. Nhưng trước đó, hẳn vừa nhận tin báo rất nhiều tinh nhuệ ở núi Thanh Nhai lên đường, đi về hướng Ung Châu.

Liên kết hai sự việc, Lưu Diên lập tức đoán được Liên Tam tự rời đi, hiên nhiên hành động lần này của nàng có mục đích rõ ràng. Chỉ cần bảo bối vui vẻ, bệ hạ vung tay, cho 1000 quân Thanh Nhai thông quan, chẳng thềm hỏi nàng muốn làm gì.

Thật ra, chưa nói đến hiện tại Tây Bắc hỗn loạn, dù là năm xưa thiên hạ thái bình, một nghìn người vô duyên vô cớ rời kinh đô đi về hướng Ung Châu là chuyện bất khả thi. Nếu không phải Lưu Diên mở cửa sau, họ đã bị cản lại ở trấn Kim Thủy trạm kiểm soát đầu tiên tại ngoại ô kinh thành.

Mười sáu châu Tây Bắc, không biết còn sót lại bao nhiêu tâm phúc năm xưa của lão Sở vương. Lưu Diên trùng sinh mấy năm, dựa vào ký ức kiếp trước, người giết đã giết, nhưng còn để lại một số không trừ sạch sẽ khiến hãn hãn mười sáu châu trong tay không chặt chẽ bằng Trung Nguyên và Giang Nam.

Nói đi nói lại cũng khéo, trong các châu huyện ở bốn phương tám hướng, Liên Tam chọn đúng Ung Châu làm điểm dừng chân. Tri châu và chỉ huy sứ Ung Châu vừa vặn là người Lưu Diên tín nhiệm, nhất là chỉ huy sứ Từ Lương, thậm chí được coi là tâm phúc của hãn.

Tin Lạc Tụ vừa truyền tới, Lưu Diên lập tức đoán được mục đích của quân Thanh Nhai. Hãn lén phái một đám ám vệ tinh nhuệ võ nghệ cao cường đến Ung Châu giúp Liên Tam trước. Thư gửi Từ Lương chỉ huy sứ Ung Châu cũng lên đường, ít ngày nữa sẽ giao tận tay ông.

Lúc Từ Lương cầm phong thư có đóng ấn của hoàng đế, ông còn tưởng mình hoa mắt. Đến khi xem hết nội dung, Từ Lương sợ hãi vỗ vỗ ngực — may mắn ông làm việc cẩn thận, liên tục mấy ngày đối xử cực kì đúng mực với tiểu quận chúa, ông đã dặn dò thê thiếp tử nữ trong nhà, tất cả rất khách khí với Liên Ngữ Hàm.

Ai mà ngờ cô nương này có lai lịch lớn thế?

Chẳng trách, một tiểu cô nương mới cập kê đã to gan, không chỉ nuôi tư binh với số lượng lớn kinh người, đập thanh mà đập đến tận Tây Bắc. Lúc trước ông còn thăm kinh nghi (1), lính các trạm gác trên đường ngồi chơi hết à? Một nghìn quân trùng trùng điệp điệp sao không ai phát hiện?

(1) ngạc nhiên và nghi ngờ.

Đợi nhận thư hoàng thượng tự tay viết, ông mới hiểu đại khái — với thân phận như vậy, dù quận chúa Vĩnh Ninh dẫn binh lên chiến trường Thanh Châu, ông cũng không thấy kỳ lạ.

Từ nay về sau, ông ta càng cẩn thận lễ độ với Liên Tam hơn.

Lúc này Lưu Diên không để ám vệ ẩn núp, khi họ đến Ung Châu, trực tiếp tìm Liên Tam quỳ xuống dập đầu. Liên Tam nhìn một nhóm người áo xám xếp thành hàng dưới chân hít thở không hề có âm thanh, trên mặt lúc xanh lúc trắng. Cuối cùng nàng nghĩ tới điều gì đó, cười giảo hoạt bảo họ đứng lên.

Ban đầu Lý Ung đuổi theo sai hướng, khi hẳn đến Ung Châu thì Liên Tam vừa thu dọn xong tay nải đơn giản, xe ngựa chuẩn bị lăn bánh đến Thanh Châu.

Lý Ung một đường phong trần mệt mỏi, nhìn thấy tiểu chủ tử không thể duy trì nổi vẻ mặt than, kích động gần như sắp khóc, lại phát hiện tiểu chủ tử chỉ thuận miệng chào hỏi mình sau đó nàng xoay người răn dạy đám người áo xám cực kì quen mắt kia.

“Cô nương, ngài ... muốn làm gì?” Lý Ung hỏi Liên Tam nhưng mắt lại nhìn đám “đồng nghiệp” cũ. Đây toàn là ám vệ tinh nhuệ trong hoàng thất, hẳn cũng là một thành viên trong đó, sao lại không biết? Có điều tại sao giờ những người này ở đây?

“Hoàng Thượng đưa họ đến cho ta sai bảo.” Giọng Liên Tam nhẹ nhàng mà lộ rõ sự vui vẻ, “Hiện tại ta cần dẫn bọn họ đi Thanh Châu làm việc, người muốn đi theo chúng ta không?” Mắt to chớp chớp với Lý sư phó dạy dỗ nàng mấy năm qua.

Lý Ung thật lòng thương nàng, thấy nàng rất khả ái, nhất thời hỏi cũng không hỏi, gật đầu đáp ứng.

Một nghìn kị binh bị lưu lại ở Ung Châu, Liên Tam đổi trang phục, mặc xiêm y bằng vải bông màu trắng thô rải rác hồng mai, mái tóc dài đen nhánh được Hồng Tự búi thành hai bím tóc. Chỉ tiếc, cách ăn mặc tuy quê

mùa nhưng nàng xinh đẹp trắng trẻo, liếc qua đã nhận ra là cô nương được chiêu chuộng, dù có mặc kinh thoa bố váy (2) không che giấu được sắc đẹp khuynh quốc!

(2) Ý chỉ người phụ nữ ăn mặc giản dị. Ở đây có một chuyện xưa: Thời Đông Hán, thư sinh Lương Hồng sau khi học xong về nhà làm nông, kết hôn với con gái Mạnh tài chủ Mạnh Quang. Sau đó, họ từ bỏ cuộc sống giàu có ở Mạnh gia, đến vùng núi Phách Lăng ẩn cư, còn làm thuê một thời gian cho Cao Bá Thông. Mạnh thị chỉ dùng cày bừa vót thành trâm, mặc vải bố, vợ chồng cực kì ân ái, cử án tề mi.

Lý Ung nhìn cách ăn mặc của quận chúa nhà mình giấu đầu hở đuôi, rất muốn cười mà không dám, sợ đả kích lòng tự tin của tiểu cô nương, vì thế dọc đường đi sắc mặt hần rất kỳ lạ. Khiến mấy ám vệ quen biết tranh thủ lúc dừng chân nghỉ ngơi chạy tới hỏi thăm có phải hần bị bệnh trĩ không, rất sẵn sàng đề nghị mua một cỗ xe ngựa cho hần ngồi.

Lý Ung đen mặt từ chối, nghĩ một lúc, hần đi đến trước mặt Liên Tam, ngồi xổm xuống nhẹ giọng nói: “Cô nương, ngài nguy trang thế này... Thật sự có chút không giống!”

Đang cúi đầu xem bản đồ Liên Tam và Hồng Tụ bên cạnh nàng đều ngẩng đầu nhìn. Ánh mắt Hồng Tụ sùng bái —— nàng cũng nghĩ như vậy! Chỉ sợ vẻ uy nghiêm của quận chúa nên không dám nói...

“Chỗ nào không giống?” Liên Tam mắt hứng chun mũi, giơ hai cánh tay lên nhìn rồi nắm hai bím tóc buông trước ngực, “Thế này không giống à? Dọc đường ta nhìn thấy mấy cô gái thôn quê đều mặc như vậy!”

Lý Ung lau mồ hôi, cố chịu đựng ánh mắt không vui của Liên Tam, khó khăn mở miệng: “Y phục và bím tóc không sai, nhưng về phần ngài, gương mặt và bàn tay này, chẳng hề giống nữ nhi làm việc nhà nông!” Rốt cuộc

nói ra khỏi miệng, hắt hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Huống hồ, có bắt thuộc hạ và các huynh đệ cải trang thành nông dân cũng không giống!”

“Vậ à...” Liên Tam rồi rắm xoắn xoắn ngón tay, buồn rầu t

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 68

R

ối rắm hồi lâu, Liên Tam nghĩ ra cách, làm tay và mặt đen đi, hỏi Lý Ung có được không. Trong lòng Lý Ung chột dạ, vẽ mặt đau khổ hỏi nàng: “Cô nương định dùng cái gì vẽ lên tay và mặt?”

“Hả... Thuốc màu?” Liên Tam chớp chớp mắt to ngập nước, tay nhỏ chơi đùa bím tóc đen bóng, “Đến thôn trấn kế tiếp, người đến thi họa trai mua ít thuốc màu, trộn đen và vàng với nhau, bôi lên mặt chắc giống.”

“Cái này... không được?” Lý Ung không thể chấp nhận khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của tiểu chủ tử nhà mình bị bôi màu lên, hăn cau mày đứng lên, đi bên trái một vòng, lại đi bên phải một vòng, cuối cùng ngồi xổm xuống, nghiêm túc nói: “Cô nương, hay là ngài mặc xiêm y bình thường thôi? Chúng ta cải trang thành thương nhân, ngài cố chịu một chút, giả vờ là khuê nữ nhà buôn, xiêm y chọn bộ chất vải kém nhất trong đồng y phục của ngài. Còn về lộ dẫn (1), tôi sẽ nghĩ biện pháp.”

(1) từ triều Minh có một quy định: Người bình thường nếu rời khỏi quê hương ra bên ngoài cần có một loại giấy tương tự thư tiến cử, giấy thông hành do chính quyền địa phương cấp, gọi là “lộ dẫn”. Nếu người nào không có sẽ trị tội theo luật. Lộ dẫn thực chất là căn cứ chứng minh rời khỏi quê hương.

Liên Tam rơi vào trạng thái tự hỏi, một bên Hồng Tụ luôn không dám lên tiếng đột nhiên nhỏ giọng nói: “Nhưng, nhưng mà thường phục cô nương mặc đều là vải tiến cống, trong kinh rất nhiều thiên kim không có nổi bộ quần áo kém nhất của cô nương.”

“...” Lý Ung cảm giác mình lại đau đầu.

May mà nơi này còn cách Thanh Châu một đoạn, trên đường đi qua một thôn trấn tương đối lớn, Lý Ung tự mình đến tiệm thợ may mua cho Liên Tam mấy bộ trong mắt người thường là quần áo tốt. Hắn rất cẩn thận, đi một chuyến không chỉ mua xiêm y còn mua cả giày thêu, giày ống, trâm cài, đều là mấy thứ nhìn phổ thông nhưng phù hợp với thân phận nữ nhi một thương gia.

Lúc này không cần bện tóc hai bên, Hồng Tụ khéo tay, khi Liên Tam thay xong xiêm y để cho nàng búi song bình kế xinh đẹp vui mắt, hai bên cài trâm hoa lụa đính cườm màu hồng nhạt, làm bộ y phục màu hồng nhạt nổi bật hơn hẳn.

Song bình kế

Nguồn: <https://shinandsu96.wordpress.com/ruong-do/mot-so-kieu-toc-thoi-xua-cua-phu-nu-trung-quoc/>

Búi xong, Hồng Tụ giơ kính nhỏ bằng bạc trước mặt nàng, Liên Tam nhìn trái nhìn phải, cảm giác không bằng bím tóc lúc trước rất khác biệt và thú vị, uể oải ngồi tựa trên ghế, ngơ ngơ ngác ngác.

Để vào thành Thanh Châu khó hơn trong tưởng tượng một chút, lúc này Thanh Châu đã giới nghiêm, đi ra dễ đi vào khó. Lý Ung sớm phái một ám vệ bề ngoài bình thường nhìn qua là quên, trà trộn vào thành Thanh Châu, lấy giá cực thấp thuê một tiểu viện hoang vu ở khu dân cư bình thường.

Thanh Châu đương nhiên có thám tử và cứ điểm ám vệ của Lưu Diên, nhưng Liên Tam đã trịnh trọng nói với Lý Ung, lần này đến Thanh Châu là việc riêng của nàng, tuy nàng chịu nhận ám vệ Lưu Diên phái tới, nhưng việc này không liên quan tới Lưu Diên. Liên Tam hiếm khi hiểu thấu đáo,

nàng nghĩ thầm: Thanh Châu đặt trạm gác ngầm là vì quốc gia đại sự, nàng không nên vận dụng, quá lãng phí.

Trải qua hơn một canh giờ đứng ngoài cửa thành bị vặn hỏi và khám xét, cuối cùng đoàn người Liên Tam vào thành. Xe ngựa lăn bánh lộp cộp trên đường lớn bằng phẳng, Liên Tam khẽ vén một góc màn, im lặng nhìn ra ngoài. Nàng phát hiện trong thành Thanh Châu không hoang vắng lạnh lẽo như nàng tưởng tượng. Tuy rằng trên đường phố thường xuyên có một đội binh lính tuần tra đi qua, nhưng cuộc sống của dân chúng không hề bị ảnh hưởng, cửa hàng tấp nập, người đến người đi.

Liên Tam thầm kinh ngạc trong lòng, mãi không buông màn xe xuống, Hồng Tụ vội vươn tay cầm rèm hộ nàng, ôn nhu nói: “Cô nương coi chừng mỏi tay, để nô tỳ giơ cho.”

Liên Tam gật gật đầu, bất động thanh sắc tiếp tục quan sát. Xe ngựa lái ra khỏi khu trung tâm, dọc đường hình ảnh không ngừng thay đổi, đường càng ngày càng khó đi. Ngay cả nhà cửa ven đường cũng dần từ rộng lớn xa hoa trở nên cũ kỹ, thấp bé. Nàng biết là vì đã bước vào khu bình dân.

Đến khi xe dừng lại trước tiểu viện thuê ở tạm thời, Liên Tam kinh ngạc phát hiện tuy rằng xung quanh đây nhà cửa chen chúc nhưng gần như bị bỏ hoang, vắng vẻ. Chỉ thấy lác đác mấy người đi đường, từ trên xe ngựa ngó ra, một số phòng ốc có vẻ lâu rồi không có ai cư ngụ quét tước. Liên Tam suy đoán, có lẽ vì chiến sự kéo dài đã lâu, rất nhiều dân chúng vốn dĩ không muốn rời nhà dần dần hoài nghi thực lực của quân ta, lục tục đi lánh nạn.

Điều kiện nhà ở tạm không tốt lắm, nhưng Liên Tam không để ý. Lúc này trong đầu nàng tràn ngập suy tính về tổ trạch Lý thị nằm ở phía tây thành Thanh Châu, trên tay cầm sơ đồ kết cấu bên trong đại trạch Lý gia do Lý Ung trình lên.

Khi sơ đồ bị trình lên, Liên Tam thật sự kinh ngạc không nói nên lời. Sau nhiều lần nàng ép hỏi, rốt cuộc Lý Ung uyển chuyển bán đứng Lưu Diên chủ tử đứng sau màn. Trái lại Liên Tam dù biết là Lưu Diên cố tình phái người đưa tới, nét mặt nàng kỳ lạ trong chớp mắt nhưng rất nhanh khôi phục bình thường.

Nếu có thể, phương thức trả thù Liên Tam muốn dùng nhất chính là mang binh san bằng Lý gia, trực tiếp diệt tộc, không tha kẻ nào!

—— có điều hiện thực đầy chông gai, điều này chỉ tồn tại trong suy nghĩ.

Chưa nói tới Lý thị sinh sống tại Thanh Châu mấy trăm năm, bao nhiêu thứ tộc dòng nhánh kéo dài, kế hoạch Liên Tam muốn diệt tộc cũng không thể thực hiện. Chỉ tính riêng chi chính của Lý gia, không ít người đang đảm nhiệm chức vị quan trọng trong quân đội. Binh lính Liên Tam có khả năng điều động, so sánh với lực lượng Lý gia nắm giữ trong tay, thật sự nhỏ bé không đáng kể.

May mắn dù Lý gia tay cầm trọng binh, binh lính ở trong quân doanh chứ không phải đại trạch của gia tộc. Thủ vệ canh giữ ở tổ trạch Lý thị rất nghiêm ngặt, nhưng đều là binh sĩ bình thường, ít cao thủ, càng không ai có được thân thủ như Lý Ung.

Lý Ung tự mình xâm nhập Lý gia, cả đêm hăn và mấy huynh đệ ám vệ thám thính tất cả các nơi, cẩn thận ghi nhớ cách bố trí thủ vệ và nơi mọi người ở, sau khi trở về vẽ thành sơ đồ đưa cho Liên Tam. Tuy hăn cũng là con cháu Lý thị, nhưng chỉ ở chi thứ, không quá thân thiết với bốn gia. Hăn lại là thứ tử, từ đó đến giờ thậm chí chưa từng bước chân vào tổ trạch.

Liên Tam nhìn chằm chằm chỗ người Lý gia ở, im lặng thật lâu, chỉ vào một gian nằm ở trung tâm đại trạch Lý gia, hơi chếch về hướng đông, nhếch môi cười, “Nơi này rất tốt. Đây là nơi ở của tộc trưởng Lý thị, ta nhớ rõ

— anh ruột Sở Thái phi, bác ruột Lưu Trạch hình như chính là tộc trưởng Lý thị.”

Nụ cười của nàng vừa mềm mại lại ngây thơ nhưng để lộ sự tàn nhẫn khó diễn tả thành lời. Lý Ung cảm thấy đau lòng vạn phần, há mồm muốn nói gì đó, cuối cùng đành thở dài nuốt hết lời định nói xuống, nặng nề gật đầu.

Sắp xếp tất cả xong, Liên Tam chậm chạp không để bọn họ hành động. Hồng Tụ sợ hãi hỏi nàng, nàng cười bí hiểm, bình tĩnh nói: “Thời cơ chưa tới.”

Rốt cuộc, vào một đêm dạ hắc phong cao, một đám Hắc y nhân hào hứng, hành động kỳ dị tiến lên đại trạch Lý gia, y phục dạ hành đặc chế chìm vào bóng đêm, động tác đám người kia nhẹ nhàng và cực kì nhanh, nếu lúc này có người chú ý tới nóc nhà, chăm chú nhìn kỹ sẽ phát hiện có vài đạo tàn ảnh xẹt qua.

Tối nay thoát nhìn có vẻ bình thường, người Lý gia nên nghỉ ngơi đã nghỉ ngơi, nên bí mật tính kế đang bí mật tính kế, nên lăn lộn trên giường đã lăn lộn trên người, không ai biết, chỉ một canh giờ sau, Lý gia sẽ lật trời.

Lý Ung biết tính tình Liên Tam sợ thiên hạ chưa đủ loạn, đặc biệt chọn ra hai ám vệ cẩn thận đứng trước cửa nhìn chăm chăm nàng. Hẳn sợ Liên Tam tranh thủ lúc hăn đi, im lặng chạy ra ngoài. Chuyện nguy hiểm này đầu nàng lấy thân mạo hiểm!

Tộc trưởng Lý thị đang ở trong thư phòng, hiển nhiên không chỉ có một mình ông ta. Lý Ung nghiêng người áp tai xuống mái ngót một lúc, phát hiện bên trong còn ba người khác, tuy không biết thân phận nhưng đương nhiên cùng phe với Lý gia. Hăn gật gật đầu với các huynh đệ, ý bảo bắt đầu hành động.

Trong thư phòng ánh nến hơi lay động, đột nhiên cả căn phòng yên tĩnh hẳn — bốn người bao gồm cả tộc trưởng Lý thị thậm chí không kịp hét một

tiếng đã tắt thở.

May nhờ Lý tộc trưởng cẩn thận, tối nay trước khi mật đàm ông ta cố tình cho người hầu trong sân lui hết, ngay cả hộ vệ cũng chỉ canh giữ ngoài cửa viện xa xa. Thảm cảnh trong thư phòng ít nhất một, hai canh giờ sau mới bị phát hiện.

Tuy rằng Lý Ung cũng là đệ tử Lý thị, nhưng từ lúc hãn sinh ra chưa từng nhận ý tốt của gia tộc họ Lý. Thậm chí khi hãn còn bé, mẹ cả tra tấn mẹ đẻ hãn đến chết, hành hạ hãn, ả còn được chủ mẫu Lý thị bốn gia khen ngợi. Giết chết tộc trưởng Lý thị chưa từng gặp mặt, đối với hãn hoàn toàn không có áp lực tâm lý.

Chỉ là hãn không ngờ, tiểu chủ tử không chỉ dừng tại đây.

Khi hãn dẫn đám ám vệ trở về, đột nhiên phát hiện đại trạch Lý gia cách đó không xa bốc lửa!

Ngọn lửa hùng hực, đỏ rực nửa bầu trời thành Thanh Châu. Tổ trạch Lý thị sừng sững trăm năm khí thế oai phong, thực sự trở thành địa ngục trần gian! Tiếng khóc, thét chói tai, kêu rống không ngừng từ bên trong vọng ra, rất nhiều hạ nhân mặc trang phục nô bộc hoảng loạn chạy ra ngoài, nhưng đa phần mọi người từ trong mơ bình tĩnh, kinh hoàng sợ hãi chạy toán loạn trong biển lửa.

Lý Ung đứng trên nóc nhà một hộ gia đình cách đại trạch Lý gia không xa, lẳng lặng đứng xem. Nhìn ngọn lửa bùng lên trong phút chốc, trong lòng hãn lóe lên vô số ý niệm, hả hê, lo lắng, chua xót... Cuối cùng, hãn đè nén tất cả tâm tình, quay người rời đi.

Từ lâu rồi hãn không còn là thứ tử Lý gia dưới đòn roi của mẹ cả chỉ biết cuộn mình nức nở, một khắc kia khi di nương bị đánh đến chết, trong mắt hãn chỉ còn cừ hận thấu xương, không chỉ với mẹ cả tâm như rắn rết, phụ thân háo sắc ngu ngốc, mà còn với gia tộc Lý thị mục nát lạnh lùng.

“Cháy cũng tốt, cháy cũng tốt...” Trong gió đêm khẽ truyền tiếng nói nhỏ, mang ý trào phúng mà như thờ dài.

Trên một con đường khác chưa bị lửa nhuộm đỏ, Liên Tam nhàn nhã chấp tay sau lưng đi bộ trên nóc nhà người khác. Hồng Tụ bị nàng để lại trong tiểu viện, hai ám vệ bất đắc dĩ theo sau một khoảng không xa không gần.

Chuyện nàng kiên quyết, ai ngăn cản được? Giờ dù Ngọc Hoàng đại đế đến nàng cũng không nể mặt, huống hồ là hai ám vệ đáng thương đã bị bệ hạ ân cần dặn dò qua.

Gió đêm khô ráo mang theo chút hơi nóng thổi qua khuôn mặt tiêu cô nương trắng nõn, Liên Tam nghiêng đầu, vén lên mấy sợi tóc mai không chịu nằm yên ra sau tai. Lại đi về phía trước vài bước, đột nhiên nàng dừng lại, khẽ cười nói: “Phía trước là vị bằng hữu nào? Đêm đã khuya, không bằng ra gặp mặt?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 69

Đ

ó là một chàng trai trẻ cực kì anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, môi mỏng. Khi thấy Liên Tam, trong đôi mắt đen xẹt qua một tia kinh diễm, nhưng rất nhanh quay về bình tĩnh, hấn cong khóe môi, cười nhạt nói: “Quận chúa hảo thân thủ.”

Liên Tam hơi híp mắt nhìn hấn, đánh giá từ trên xuống dưới, xem xong còn bình luận một câu rất trêu người: “Huynh lớn lên thật dễ coi.”

Nam tử kinh ngạc trong nháy mắt, rất nhanh cười thành tiếng, “Có thể vào mắt quận chúa là vinh hạnh của Cố Hằng.”

“Cố —— Hằng.” Liên Tam vỡ lẽ, chậm rãi nhấn nhá hai chữ này, ý pha trò trong lời nói không còn, thêm vài phần ấm áp, “Hóa ra là huynh.”

Cố Hằng là con trai duy nhất của Cố lão tướng quân, lúc lão tướng quân chết trận sa trường hấn dẫn dắt đội quân Cố gia còn lại lui về giữ Thanh Châu tới bây giờ. Kiếp trước mấy năm sau Nhung Địch mới đột kích, lần đó Cố lão tướng quân qua đời vì bệnh tật. Cố Hằng kế thừa ý chí của phụ thân, trấn thủ biên cương, cuối cùng chết trên chiến trường Lương châu.

Cố Hằng hơi ngạc nhiên, “Quận chúa biết ta?”

“Biết, trước đây ta từng gặp huynh.” Liên Tam bước lên trước hai bước, cười rất ngây thơ đáng yêu. Gặp Cố Hằng nghiêm túc bắt đầu hồi tưởng, nàng cố ý bĩu môi thâm oán, “Chẳng lẽ huynh không nhớ ta?”

Tiểu tướng quân trẻ tuổi xấu hổ đỏ mặt.

Liên Tam xòe tay, dường như bất đắc dĩ thở dài, “Được rồi được rồi, Cố tiểu tướng quân trong lòng mang thiên hạ, không nhớ ta cũng là lẽ thường.”

Mặt Cố Hằng càng đỏ hơn.

Thành công đánh lạc hướng vật cản đường, Liên Tam thực sung sướng, quơ móng vuốt nhỏ về phía hăn, cười nói: “Nếu Cố tiểu tướng quân không nhớ ta, ta sẽ không lãng phí thời gian ôn chuyện với huynh. Đêm đã khuya, ta về trước.” Tính đổi đường khác, nàng thoải mái cất bước.

“... Khoan đã!” Cố Hằng rớt cuộc hoàn hồn, nhớ ra mục đích mình đi theo cô nương này, tiến lên hai bước, giơ tay cản nàng, “Quận chúa hãy khoan, Hằng có chuyện muốn hỏi!”

Liên Tam xoay người, mất hứng lườm hăn, phun ra một chữ: “Nói!”

Thái độ trước và sau của nàng quá tương phản, Cố Hằng sửng sờ một lúc, khẽ cười, “Quận chúa thật thông minh lanh lợi.” Hiển nhiên hăn phát hiện tại sao ban nãy Liên Tam giả vờ, “Trước kia Thánh Thượng truyền cho ta một phong thư, ta còn băn khoăn, quận chúa đã vào thành. Ta cho rằng quận chúa du sơn ngoạn thủy đi ngang qua Thanh Châu, thấy ngài giản lược mọi thứ, phái tùy tùng đến sớm hơn chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi trước nên không dám kinh động ngài. Có điều về hành động quận chúa đến Thanh Châu... ta không hiểu lắm.”

Liên Tam mặt không cảm xúc nhìn hăn, bỗng thanh tú che miệng ngáp một cái.

“...” Cố Hằng hơi xấu hổ, kiên trì hỏi: “Hôm nay Lý gia đột ngột xảy ra hỏa hoạn, không biết có liên quan tới quận chúa không?”

“Có a, lửa là ta đốt.” Liên Tam lười biếng đáp, khuôn mặt đáng đánh đòn đúng kiểu “Người có thể làm gì ta”.

“...” Cố Hằng nghẹn lời, hăn không thể làm gì Liên Tam.

Hai người mặt đối mặt hồi lâu, anh bất động, tôi bất động.

Hai ám vệ đi theo Liên Tam ban đầu vô cùng cảnh giác, từ từ nhích lại gần một trái một phải cạnh Liên Tam. Đứng nghe một lúc phát hiện không có chuyện gì, họ không dấu vết lui về sau mấy bước, tránh nghe được cuộc nói chuyện bí mật giữa tiểu quận chúa và chàng trai này.

Cố Hằng thiếu kiên nhẫn hơn, mặt hăn lạnh như băng, rốt cuộc lộ ra sự sắc bén của danh tướng sau này, “Tối nay tổ trạch Lý thị cháy lớn biết ngay là do người làm. Lý gia không thiếu đệ tử nắm chức vị quan trọng trong quân đội, ngày mai trong thành sẽ giới nghiêm, truy lùng kẻ phóng hỏa. Dù quận chúa không để lại dấu vết, rất khó không khiến kẻ có lòng chú ý.”

“Ừm, sau đó thì sao?”

“Thánh Thượng lệnh cho Hằng bảo vệ quận chúa đến khi quận chúa bình yên vô sự rời khỏi địa phận Thanh Châu.” Cố Hằng đành mặt nói, không biết nói cho Liên Tam hay cho chính mình nghe. “Lúc này tất cả người Lý gia vội vàng dập lửa, nhất thời không quan tâm chuyện khác. Mà trong thành tình cảnh hỗn loạn, không ít binh lính canh giữ cửa thành bị Lý gia điều động, tốt nhất quận chúa tranh thủ ra khỏi thành ngay tối nay, bằng không sẽ phiền toái.”

Liên Tam nghĩ một lúc, nhanh chóng gật gật đầu đồng ý: “Được.”

Cố Hằng rất ngạc nhiên, không ngờ vị tiểu quận chúa khó dây dưa này dễ nói chuyện như vậy. Hăn trầm mặc một hồi rồi nói: “Vậy thì phiền quận chúa mau chóng về chỗ ở thu dọn hành trang, sau nửa canh giờ sẽ có người đón ngài ra khỏi thành.”

“Được.” Liên Tam trả lời dứt khoát, nhẹ nhàng lui về sau hai bước, đột nhiên miệng cười tươi như đóa hoa nở rộ, đôi mắt to đen láy ngập nước

trong màn đêm lóe lên tia sáng kỳ dị, “Cố Hằng, chúng ta coi như quen biết nhỉ?” Không đợi Cố Hằng trả lời, nàng tiếp tục nói: “Đợi ngày huynh khai hoàn về kinh, ta sẽ đến cửa thành xem náo nhiệt.”

Nhìn Cố Hằng, dường như nàng trông thấy Hàn Lâm Việt, tuy rằng hai người họ không hề giống nhau. Nàng không muốn lại thấy cảnh có người giống như Hàn Lâm Việt, vô tội chết tha hương vì dã tâm của những người đó.

Câu nói này là mong ước chân thành nhất của nàng.

Có điều, hình như Cố Hằng hiểu lầm. Sau khi Liên Tam đi một lúc, hắn còn đứng yên tại chỗ, ngăn người nhìn phương hướng nàng rời đi, bên tai lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng của nàng.

***

Mùa xuân năm Thừa Bình thứ chín, tộc trưởng Lý thị không may qua đời. Cùng đêm đó, tổ trạch Lý gia đột ngột xảy ra hỏa hoạn, ngọn lửa hung mãnh, một đêm chưa tắt, vô số người tử vong.

—— đương nhiên, đây chỉ là bề ngoài của sự việc.

Trên thực tế, đến bình minh ngày hôm sau, trong nội bộ quân phòng thủ Thanh Châu xảy ra binh biến. Mấy vị tướng lĩnh họ Lý vội vàng dẫn thân binh chạy về bốn gia ứng cứu, sau một đêm mệt nhọc quay lại quân doanh, nhanh chóng bị bắt giữ.

Chỉ sau một đêm, Thanh Châu long trời lở đất.

Rời khỏi Thanh Châu, trên đầu Liên Tam như dờ xuống một tảng đá lớn. Nàng thấy bầu trời hôm nay xanh hơn trước kia, cỏ cây cũng xanh non hơn trước, tuy rằng phần lớn thời gian hằng ngày trôi qua trên xe ngựa, nhưng

điểm nhỏ nhất này không phá hỏng tâm trạng tốt đẹp của nàng, ăn tốt ngủ tốt.

Đi ngang qua Ung Châu nàng dẫn luôn một nghìn quân Thanh Nhai tinh nhuệ của mình theo, thuận tiện gặp người quản sự ở An quốc phủ bị phái tới đón nàng. Người đó là lão bộc trong phủ, hồi còn trẻ ông là tiểu tư của An quốc công Liên Khâm, coi Liên Tam như cháu gái mình, tình cảm vô cùng thân thiết. Vốn dĩ ông định đưa Liên Tam đến Lâm An tìm cha mẹ, nhưng khi biết tâm tư vợ chồng An quốc công, lúc gặp Liên Tam ông lẩm miệng hỏi vài câu.

“Cô nương, vẫn đi Giang Nam ạ? Quốc công gia và lão phu nhân rất nhớ ngài!”

Liên Tam cúi đầu suy nghĩ, không trả lời, hỏi lại ông: “Hôn sự của Nhị tỷ tỷ bao giờ diễn ra?”

Lão bộc ngạc nhiên, nở nụ cười, “Vào đầu tháng sau. Nếu cô nương đồng ý, chúng ta từ từ hồi kinh. Đi một đoạn nghỉ một đoạn, coi như để ngài giải sầu. Đến lúc trở về nhà áng chừng chính là ngày lành của Nhị cô nương.”

Nghĩ đến tính cách Liên Ngữ Tương không cam lòng, Liên Tam cười khẽ, “Cũng được.”

Quãng đường này không đề cập đến việc thăm thú bao nhiêu tiểu trấn, thành lớn; gần tới kinh đô Liên Tam nghe nói Thanh Châu truyền đến tin tức Nhung Địch thất bại rút lui. Con trai Cố lão tướng quân – Cố Hằng vụt sáng trong trận đánh này, cầm quân phối hợp với các lão tướng, nhiều lần bộc lộ tài nghệ binh pháp, liên tục bức Nhung Địch ra khỏi U châu. Lúc này đại quân đang ở ngoài thành Lương châu, bao vây bốn phía, còn Nhung Địch giãy dụa lần cuối cùng.

Tâm trạng Liên Tam sung sướng vào kinh, khi thấy vẻ mặt Liên Ngữ Tương như thấy quý càng thoải mái hơn. Nàng cười híp mắt đâm một đao vào

ngực Liên Ngữ Tương, “Nhị tử tử vậy mà sắp thành thân rồi, ngày tháng trôi qua thật nhanh!”

Liên Ngữ Tương xanh mặt trừng mắt nhìn nàng.

“Ai nha, sao ở đây lại có tay nải?” Liên Tam ngạc nhiên kêu lên, tinh mắt lấy từ gầm giường ra một tay nải màu đen nặng trĩu, thò tay vào trong — tất cả là đồ trang sức.

Liên Ngữ Tương cảm thấy trước mắt tối đen.

“Nhị tử tử, tay nải này...” Liên Tam có vẻ khó hiểu, không đợi Liên Ngữ Tương mở lời, nhanh chóng mở toang. Quả nhiên, toàn bộ đồ trang sức bằng vàng ròng, đá quý, mỗi món đồ đều cực kì tinh xảo, đáng giá. “Ai nha! Đây chẳng phải là đồ trang sức của Nhị tử tử sao? Chẳng lẽ nha hoàn trong phòng tử vụng trộm giấu đi, nhân cơ hội tử xuất giá sau này lấy đi?”

Liên Ngữ Tương cảm tức nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ: “Không phải.”

“Vậy sao mấy thứ này lại ở đây?” Hiển nhiên Liên Tam không nhận được câu giải thích hợp lý sẽ không bỏ qua.

Trong đầu Liên Ngữ Tương nhanh chóng xoay chuyển, trên mặt cố nặn ra nụ cười, “Muội muội hiểu lầm rồi. Ta... có mấy cái nha hoàn đến tuổi, lần này do tổ mẫu làm chủ thả họ ra ngoài xuất giá. Vốn dĩ thường đồ cho các nàng đều có tiền lệ, làm theo là được, ta cũng không thể thưởng quá nhiều. Có điều mấy nha hoàn này hầu hạ ta từ nhỏ, nghĩ đến tình cảm mấy năm nay, ta không thể bạc đãi các nàng, vì thế chọn lựa ít trang sức kha khá, coi như thêm trang cho các nàng ấy. Sau này... ta xuất giá, mấy ngày nay không gặp các nàng, lại sợ đến bên kia quy củ chặt chẽ nên ta giấu trang sức dưới giường, để các nàng ấy tự vào lấy.”

Nói một tràng khá trôi chảy, vừa có lí lại có tình, Liên Ngữ Tương thở dài một hơi. Ai ngờ Liên Tam “à” một tiếng thật dài, lơ đễnh cười nói với nàng: “Ta hỏi một câu thôi mà, tở tở không cần giải thích với ta nhiều như thế.”

Liên Ngữ Tương ghen hống, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

“Nghe nói trong nhà tở phu tương lai có quy củ —— nam tử qua tuổi bốn mươi nếu không có con nối dõi được phép nạp thiếp.” Liên Tam hơi cụp mắt mỉm cười, “Đúng là tác phong của thư hương môn đệ (1), tở phu tương lai cũng là người nhân phẩm xuất sắc, tính tình ôn hòa. Nhị tở tở thật có phúc.”

(1) gia tộc có dòng dõi nho học, ý chỉ người có học.

Liên Ngữ Tương giả vờ xấu hổ cúi đầu, trong lòng ghen ghét nói: Nếu thích sao mi không gả?! Ôn Tuân kia đã hai mươi hai mà chỉ là tú tài. Chưa nói đến loại đọc sách nửa vời, nhà hắn có bốn huynh đệ đích tử, hắn đứng thứ hai! Vừa không được sung ái, chẳng phải trưởng tử kế thừa gia sản, trên người không có chức quan, ngoài tiền tiêu hàng tháng trong nhà phát không có nguồn thu bên ngoài, lấy hắn có ích lợi gì? Nếu nàng gả đến đó, có một đồng chị em dâu, em gái chồng, nàng cũng bị phiền chết. Tương lai cha mẹ chồng chết phải phân gia, khéo bọn họ bị đuổi ra khỏi nhà!

Chả trách mối hôn sự này đến phiền nàng, sao vợ chồng An quốc công nỡ gả Liên Tam cho nhà ấy? Liên Ngữ Tương oán độc nghĩ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 70

C

hiếu theo cách xử sự ngày xưa của Liên Tam, nàng đâu có kiên nhẫn giả vờ giả vịt nói chuyện với Liên Ngữ Tương lâu đến thế? Nàng sớm giữ hết đồng trang sức ra bàn, cười lạnh ba tiếng, trực tiếp cười nhạo ý định đào hôn ngu xuẩn của Liên Ngữ Tương!

Nhưng Liên Tam không làm vậy. Nàng giống như một tiểu thư khuê các bình thường ngấm ngấm hại người nói vài câu với Liên Ngữ Tương. Chẳng hiểu sao Liên Ngữ Tương không phản kích, im lặng ngồi nghe, ngẫu nhiên cứng nhắc giật giật khóe miệng xem như nở nụ cười. Trong lòng nàng ta chợt dạ, không đoán nổi rốt cuộc Liên Tam đã phát hiện hay chưa.

Liên Tam hài lòng thưởng thức dáng vẻ nàng ta đứng ngồi không yên, mắt môi cong cong phất phất tay, quay về phòng. Hành động này làm Liên Ngữ Tương đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhận đủ kiểu gây khó dễ sừng sờ, chợt thấy nàng ngoạn đầu lại cười, “Nhị tỷ tỷ tương lai xuất giá, đến nhà chồng phải sống thật tốt nhé, đừng mơ tưởng đến mấy thứ xa vời nữa.”

Liên Ngữ Tương yên tâm hơn —— Chắc ả thấy mình sắp xuất giá nên cảm thấy thương hại? Hừ, nghĩ như vậy cũng tốt, bớt cho mình bao nhiêu phiền toái.

Lê Hoa viện mịt mờ ánh trăng, Liên Tam ngồi trên ghế mây trong viện, đã tắm rửa sạch sẽ, ngẩng mặt lên trời ngắm trăng.

Thấy ánh trăng tát đầy sân, Liên Tam bật cười, nửa sung sướng nửa vui vẻ khi người gặp họa —— Ngay cả ông trời cũng đứng ở phe đối lập với Liên Ngữ Tương, liên tục mấy ngày mây đen dày đặc, đêm nay nàng ta muốn bỏ trốn thì sương tan, không một gợn mây.

Ngồi đến giờ tý, bên viện kia không có chút động tĩnh truyền đến, Liên Tam mệt rã rời, ngáp một cái. Hồng Tụ không biết từ đâu chui ra, ôn nhu khuyên nhủ: “Hay là cô nương chợp mắt một lát? Nếu bên kia có tiếng động, nô tỳ lại đánh thức ngài.”

Đi theo đằng sau nàng, Lục Tụ kinh ngạc nhìn Hồng Tụ, giống như nàng ta mọc ra hai cái mũi. Suy nghĩ Lục Tụ trong đầu như sau: cô nương rời giường khí (1) rất lớn, ngày xưa sáng sớm đi gọi hết hống lại khuyên gần nửa canh giờ, ngẫu nhiên còn bị đập mấy cái. Lúc này nửa đêm đánh thức nàng, cô thật sự dám đi chắc?

(1) rời giường khí chính là tâm trạng của loại người mà khi rời giường, tâm tình của họ đặc biệt không tốt, đây là hiện tượng phổ biến trong cuộc sống. Có người ít bực bội khi rời giường nhiều lắm chỉ mắng mấy câu thô tục. Có người rất bực bội, sẽ ầm ĩ với người khác.

Liên Tam nghỉ ngơi cực kỳ có quy luật, lại đúng thời điểm cơ thể phát triển, không thể thức quá khuya. Cố gắng chống tinh thần suy nghĩ một lúc, nàng díp mắt nói với Hồng Tụ: “Cho ám vệ bám theo cẩn thận, chớ để mất người. Ta đi ngủ, ngày mai gọi bọn hần dẫn đường, ta đến đó xem náo nhiệt.”

Hồng Tụ cười vâng dạ, cùng với Lục Tụ một trái một phải đỡ chủ tử vào khuê phòng.

Quả nhiên, giờ sừu (2) canh ba, Liên Ngữ Tương biến mất trong khuê phòng của nàng ta, cùng biến mất theo còn có túi trang sức nàng ta giấu dưới giường, ngoài ra nàng ta không mang gì hết.

(2) từ một đến ba giờ sáng.

Sáng sớm khi Tân lão phu nhân biết tin này, bà tức giận liên tục gõ quái trượng “cộc cộc cộc”, hận không thể gõ thẳng vào đầu mẫu thân Liên Ngữ

Tương – Trần thị! Sao nuôi ra loại nữ nhi này! Không biết nửa điểm lễ nghĩa liêm sỉ! Dám đào hôn!

Trần thị không hay biết, bà xấu hổ bùm mặt khóc. Tốt xấu gì bà cũng là tiểu thư nhà quan từ nhỏ nhận sự giáo dục tiêu chuẩn khiến bà không thể đồng ý với hành vi đào hôn của con gái. Vì thế Liên Ngữ Tương không nói với nàng.

Lần này Trần thị thật sự thất vọng.

Bà sớm biết Liên Ngữ Tương có tình ý với Sở vương. Ban đầu trong lòng bà còn có chút rối rắm. Ở một phương diện, thân phận Sở vương phi rất hấp dẫn; về phương diện khác, mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng thích, hưởng chi Sở vương nhân phẩm xuất chúng. Có điều trong phủ Sở vương đã có trác phi được sủng ái và từng sinh hạ thứ trưởng tử, thứ trưởng nữ, khiến bà không khỏi lo lắng cho cuộc sống sau này khi nữ nhi gả vào vương phủ nên bà chậm chạp không tỏ thái độ.

Về sau tình huống đột ngột thay đổi, dù bà là phu nhân quyền quý ru rú trong xó nhà không hiểu quốc gia đại sự, nhưng bà thấy rõ thái độ An quốc công —— nếu không liên quan đến đại, sự tính mạng, tại sao đột nhiên Quốc công gia cấm túc Ngữ Tương, không cho con bé ra ngoài, cũng không cho con bé có bất kỳ liên hệ gì với Sở vương?

Sau đó, trượng phu bận rộn sút đầu mẻ trán, vài lần nói chuyện với cha chồng tan rã trong không vui, cuối cùng ông lén dặn bà, bảo bà giám sát chặt nữ nhi. Trong lòng bà có suy đoán nên tiếp theo lúc nào cũng kè kè bên cạnh con gái, tuy bà không thể nói ra nguyên nhân nhưng cẩn thận khuyên bảo con nhiều lần.

Còn cọc hôn sự với Ôn gia, tuy nói lão công gia tự mình ra mặt đính hạ, nhưng ông từng hỏi qua ý kiến phụ mẫu. Trần thị không an tâm, ngoài việc

hỏi thăm lắng giếng cách ứng xử của Ôn gia Nhị công tử, bà cố tình tìm cơ hội tự mình đi xem.

Kết quả đương nhiên vừa lòng.

Hơn hai mươi có mấy người đỗ đạt khoa cử? Có bao nhiêu công tử thế gia được như Ôn nhị ôn hòa tốt bụng, thành thành thật thật đọc sách? Chớ nói đến thân phận tú tài của hãn thi đậu bằng bản lĩnh của chính mình! Trần thị nghĩ, Ôn gia có nề nếp, hai nhà địa vị tương đương, nữ nhi gả qua đó vừa không phải gánh vác trọng trách nặng nề của dâu trưởng, cha mẹ chồng đều hiền lành, trong tay lại có của hồi môn tuyệt bút, chỉ cần nhàn nhã vững tâm chăm nom trượng phu đọc sách. Ngày sau Ôn nhị công tử đề tên bảng vàng, bất kể ở lại kinh hay thả ra ngoài, tương lai càng tốt đẹp hơn.

Mỗi hôn sự này đúng ý nguyện, trong lòng Trần thị cực kì vui mừng. Bất luận là trước khi đính hôn hay sau khi đính hạ, lúc bà nói với Ngữ Tương, con bé chỉ xấu hổ cúi đầu, vò khăn tay, chẳng hề có chút ý tứ không hài lòng. Trước đó bà sợ nữ nhi chưa gặp người ta và còn nhớ đến Sở vương, trong lòng không vui, có điều biểu hiện của Ngữ Tương khiến bà yên tâm.

Ngày tối hôm qua, Trần thị còn sửa sang lại của hồi môn thôn trang năm đó của bà, nghĩ hôn sự vội vàng như vậy thật sự ủy khuất nữ nhi, định đem đồ cưới vốn để dành cho nhi tử chuyển hết cho Liên Ngữ Tương. Ai ngờ, chỉ qua một ngày, nữ nhi bà moi tim moi phổi thương yêu trắng trợn tát lên mặt bà một cái!

“Lão thái thái, con dâu thật sự không còn mặt mũi gặp ngài...” Trần thị khóc không thành tiếng, “Nuôi ra loại nữ tử không biết liêm sỉ đó, con chẳng còn mặt mũi làm tức phụ Liên gia...”

Tần lão phu nhân thấy con dâu khóc thương tâm, trong lòng cũng không chịu nổi, gõ quả trượng “Cộc cộc” hai lần, lạnh mặt không nói lời nào.

Liên Tam gia và Liên Tứ gia đã ra bên ngoài, Tam phòng Tứ phòng không ai ở đây. Chỉ còn lại nữ quyến hai phòng đứng bên dưới, bối phận nhỏ như thê tử Liên Thành Trạm, Liên Thành Tiêu đều là nàng dâu mới, nơm nớp lo sợ cúi đầu, không dám thở mạnh.

Đại phu nhân Từ thị luôn là người suy nghĩ chu toàn, bà cau mày bước lên trước, lo lắng nói: “Mẹ, hạ nhân trong viện nha đầu Ngũ Tương con đã xử lý xong, những người khác con đã gõ gõ. Tạm thời việc này sẽ không truyền ra ngoài. Có điều ngày mai Ôn gia tới đón dâu mà hạ nhân chúng ta phải đi tìm không hề có tin tức lại không thể giống trống khua chiêng. Chi bằng trực tiếp thông báo với ngũ thành binh mã ti (3), chưa biết chừng rất nhanh có tin.”

(3) Chức quan bắt đầu có dưới thời nhà Minh năm 1404. Năm Vĩnh Nhạc thứ hai, Minh Thành tổ dời đô đến Bắc Kinh, sau đó thiết lập một chức quan chỉ huy quân đội Bắc kinh và một ti binh mã riêng. Đó là trung, đông, tây, nam, bắc; quan chỉ huy ngũ thành binh mã ti là chánh lục phẩm nha môn. Đời Minh binh mã ti lệ thuộc bộ binh, triều Thanh binh mã ti thuộc Đô Sát viện. Ti này chủ yếu phụ trách trị an, phòng cháy nổ, thường xuyên để ý đến kênh đào, đường phố.

Trong mắt thê tử Liên Thành Tiêu vụt sáng, chân khẽ nhúc nhích, định bước lên thưa —— Liên Thành Tiêu đang làm trong ngũ thành binh mã ti.

Lại nghe Tần lão phu nhân tức giận nói: “Không thể để lộ! Trong nhà còn hai cô nương chưa định thân! Nếu oang oang ra ngoài, bảo Hàm nhi và Tứ nha đầu làm sao tìm được nhà chồng! Đến cả Hối ca nhi ——” Bà chỉ vào hướng Tam phòng, “Có một tỷ tỷ đào hôn, tương lai gia tộc nào chịu gả nữ nhi cho hẳn!” Thứ tử của Tam phòng Liên Thành Hối do Tiết di nương bán mình chôn cha sinh ra.

“Tổ mẫu sao vậy? Ai chọc giận bà?” Liên Ngũ Hàm từ ngoài bước vào, bước đến gần Tần lão phu nhân ôm lấy một cánh tay bà, mắt to chớp chớp

kỳ quái hỏi.

Tần lão phu nhân vừa thấy nàng sắc mặt hòa hoãn hơn, vỗ vỗ bàn tay nhỏ ôm mình, mày nhíu chặt dần giãn bớt, “Sao Hàm nhi dậy sớm thế? Con dùng điểm tâm chưa?”

“Ăn rồi ạ.”

Hai bà cháu một hỏi một đáp, hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo chủ đề, nhưng không ai dám nói chen vào, đều vênh tai nghe. Duy độc Trần thị cảm thấy hoảng sợ, hiện tại trong lòng bà chỉ có suy nghĩ làm cách nào bắt đứa con gái bất hiếu kia về, có trói cũng phải trói nó lên kiệu hoa. Sau này nó ở Ôn gia thế nào bà chưa nghĩ đến, mặc kệ nó nhận được tờ hưu thư hay cái gì khác bà cũng cam chịu, ai bảo nữ nhi bà nuôi nấng làm chuyện mất mặt, đáng xấu hổ đó!

“Tam nha đầu, cháu có thể nghĩ cách tìm Nhị tỷ tỷ về không?” Trong mắt Trần thị ngập nước, cầu xin nói: “Ta biết cháu có thể lực riêng, không nề mặt ta, cháu cũng nên nề mặt Tam thúc, nên nghĩ đến thanh danh An quốc công phủ!”

Tần lão phu nhân không vui lờm Trần thị —— con dâu nói như vậy bảo Hàm nhi trả lời như thế nào?

Liên Tam lại không cảm thấy khó xử, tuy rằng không thích giọng điệu Trần thị, nàng cũng đồng ý: “Được, ta sẽ thử một lần.”

Thật ra buổi sáng khi nàng đang rửa mặt, Lục Tụ đã quay về báo cho nàng chỗ ở của Liên Ngữ Tương. Có điều nàng khó nói ra ngay lúc này, đợi tất cả tản đi, nàng thì thâm vào tai tổ mẫu để bà khỏi lo lắng đề phòng.

Tần lão phu nhân nắm tay cháu gái, thở dài, “Nếu tìm được, có đưa đến Ôn gia không biết nàng sẽ nháo ra bao nhiêu chuyện. Lúc trước nếu cứng rắn nhét nàng vào am đầu xảy ra mấy việc này! Nếu nàng khăng khăng mấy ý

niệm đáng xấu hổ đó, con trực tiếp trói nàng đưa đến thôn trang, ta và tổ phụ con mạo hiểm đeo mặt mo, để nàng chết bất đắc kỳ tử!”

Nữ hài tử đang độ xuân thì, trước ngày thành thân một ngày chết bất đắc kỳ tử, chuyện này vừa nghe liền biết có nội tình. Mặc dù bề ngoài để trôi qua, chung quy vẫn có tin đồn. Còn phản ứng bên nhà trai thì chưa chắc chắn, một số tốt tính không sao, có người sẽ cảm thấy mất mặt, cũng có khả năng trở mặt thành thù với An quốc phủ.

Liên Tam không biết Liên Ngữ Tương nghĩ như thế nào. Thật sự không muốn gả, trước khi đính hôn, nàng ta trực tiếp quỳ trước mặt An quốc công, trong nhà biết nàng phản kháng, tất nhiên không đính hạ hôn sự này, đưa thẳng nàng đến thôn trang “dưỡng bệnh” là xong. Gả cô gái như thế qua, kết thân á? Có mà là kết thù!

Trốn đi trước ngày thành hôn, dù không để ý đến thanh danh An quốc công phủ, thanh danh của bản thân nàng ta cũng không thêm quan tâm sao?

“Sính tắc vi thê hôn thiệp (4), người yêu Lưu Trạch đến vậy ư?” Liên Tam tựa như bướm bướm trắng, bay qua tường viện, bông bành theo chiều gió, làn da trắng muốt mịn màng dưới ánh nắng mai sáng bóng như ngọc, quan sát Liên Ngữ Tương đang ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

(4) Là vế đầu của câu thơ thứ chín trong bài thơ Tĩnh để dẫn bình (Từ đáy giếng kéo lên bình bạc) của Bạch Cư Dị. Ý của vế thơ rằng: những nữ tử trải qua cưới hỏi đàng hoàng mới có tư cách làm chính thê, có quyền làm chủ, còn nữ tử bỏ trốn chỉ có thể làm thiệp thất, sau này không có tư cách làm chủ số phận của mình.

“Người, làm sao người tìm đến tận đây?!”

Liên Tam liếc nàng cười, “Người thật sự nghĩ rằng hành động của mình rất bí ẩn chắc? Tổ phụ sớm sai người nhìn chăm chăm viện của người. Nha hoàn trong nhà đầu nông cạn đến thế? Có mỗi hai vòng tay vàng ròng đã

muốn mua chuộc nha hoàn An quốc phủ chắc, Sở vương gia quá keo kiệt rồi.”

Sắc mặt Liên Ngữ Tương xám xịt —— nguyên lai, nguyên lai nàng tự cho rằng kế hoạch trốn đi thiên y vô phùng (5) đã bị phát hiện từ lâu, một nàng còn huyênh hoang kiêu ngạo, cho rằng sau này trời cao biển rộng.

(5) áo tiên không có đường may, ý nói phối hợp chặt chẽ không sơ hở.

“Ta không hiểu, Liên Ngữ Tương, “ Liên Tam nhìn nàng, môi nhếch lên mỉa mai, “Cuối cùng ngươi nghĩ thế nào? Đào hôn khiến toàn bộ người An quốc phủ hoảng sợ, làm cha mẹ ca ca ngươi không góc đầu lên được, đây là điều ngươi muốn thấy ư? Ngươi mượn tay Sở vương giúp ngươi trốn ra, lại không muốn bị hấn nhét vào cỗ kiệu nhỏ từ cửa sau nâng vào Sở vương phủ, vậy ngươi tính làm gì? Từ nay về sau lưu lạc thiên nhai, tiêu tiêu sái sái? Không có lộ dẫn, ngươi không thể ra khỏi kinh đô đâu.”

Nghe từng lời của nàng sắc nhọn như dao, sắc mặt Liên Ngữ Tương cực kỳ khó coi, nàng ta cười lạnh đứng lên, nhìn thẳng vào Liên Tam ngoài cửa sổ, “Chỉ cần mi không quản mấy chuyện không liên quan đến mình, việc này không cần mi bận tâm! Ta không về với mi! Ngươi đâu ——” nàng đột nhiên cao giọng, định gọi hạ nhân Sở vương an bài trong tiểu viện đến.

Xé cổ họng hét nửa ngày không thấy một ai. Lòng Liên Ngữ Tương nặng trĩu, nhìn chăm chăm Liên Tam trước mặt, “Là mi! Mi đã làm gì?!”

Liên Tam cười nhạt một tiếng, “Ngươi cảm thấy ta sẽ đơn độc đến địa bàn của Sở vương sao? Vì an toàn của ta, trước khi xuất hiện đương nhiên phải thanh trường (6).”

(6) Ý là đã quét sạch những người không cần thiết.

Cả người Liên Ngữ Tương cứng ngắc, thật lâu sau, nàng ta nặn ra nụ cười trào phúng, “Khắp nơi nhắm vào ta, tại sao mi làm thế? Chèn ép ta không

thể xoay người, mi có ích lợi gì?”

Ai nha, dồn vào bước đường cùng, muốn tính hết sổ sách với nàng chắc?

“Ta thật sự chẳng có thời gian nhàn rỗi nhằm vào ngươi.” Liên Tam nhìn nàng tựa như đang nhìn đồ nảo tàn, “Ngươi cảm thấy gia tộc không để ngươi liên hệ với Sở vương vì ta xem ngươi không vừa mắt, cương quyết làm khó ngươi, lấy gậy đánh yên ương ư?”

Thấy vẻ mặt Liên Ngữ Tương oán giận kiểu “Chẳng lẽ không đúng sao”, Liên Tam tức giận nở nụ cười, “Mỗi lần ta cảm giác ngươi đã ngu xuẩn đến cực hạn, ngươi lại thể hiện mình còn đần độn hơn! Sở vương muốn tạo phản ngươi không biết hả? Nhà chúng ta đứng về phe hoàng đế, ngươi không thấy à? Ngươi còn muốn lằng nhằng với hãn, ngươi muốn tranh thủ làm Sở vương phi để khi hãn tạo phản được làm hoàng hậu tương lai chắc?” Dừng một lát, Liên Tam bỗng nhiên cười nói: “Nếu ngươi thật sự nghĩ như vậy, còn không tệ.”

Không, đương nhiên Liên Ngữ Tương không muốn làm hoàng hậu, nhiều nhất nàng chỉ nghĩ sau này làm Sở vương phi sẽ trừng trị đám hồ ly tinh trong hậu viện vương phủ kia như thế nào.

“Hãn... Bất luận hãn làm gì, ta, tình yêu của chúng ta vô tội!” Liên Ngữ Tương vắt hết óc không nghĩ ra lời phản kích, đành lấy ra lý do duy nhất nàng ta nghĩ đến “Tình yêu”.

“... Lời này nói ra ngươi có tin không?” Liên Tam thiếu chút nữa bị nàng làm ghê tởm, sao có một nữ nhân suốt ngày treo tình yêu trên miệng thế này thế kia? Rốt cuộc Trần thị dạy dỗ như thế nào mà tạo thành một cực phẩm như vậy?

“Bất luận hãn làm gì? Hãn thông đồng với địch phản quốc ngươi biết không!” Nói tới đây, vành mắt Liên Tam đỏ ửng, “Nhưng Địch luôn tập kích thôn trấn biên cương vào mùa thu chỉ vì cướp đoạt ít lương thực tiền

tài qua mùa đông, đột nhiên chúng rừng mỡ đột kích vào xuân hạ à? Sao thủ bị Lương châu tự dưng bỏ thành chạy trốn, tại sao trên đường trốn chạy hãn gặp lưu dân, bị quần ấu đến chết? Mười vạn đại quân U châu áp trận, Cố lão tướng quân nhiều lần dẫn binh, kinh nghiệm lão luyện, vì sao ông không giữ nổi một U châu! Biểu ca Lâm Việt vì cái gì phải chết! Tất cả vì Lưu Trạch! Vì hãn mộng tưởng hảo huyền!”

Tức giận gầm nhẹ, Liên Tam che ngực, giống như làm vậy có thể khiến trái tim đang đau đớn đỡ đau hơn.

Đứng ngoài cửa viện, Lưu Trạch phảng phất bị sét đánh trúng, giật mình sững sờ —— Sao lại vậy? Lương châu U châu luân hãm sao lại liên quan đến hãn? Điều này không thể xảy ra!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 71

L

úc trước thanh trường, Liên Tam cố ý dặn ám vệ canh giữ các nơi, nếu Sở vương đến cứ để hẳn vào. Ngày lành của Lưu Trạch không còn nhiều, không biết Lưu Diên nghĩ thế nào. Chưa biết chừng một hôm nào đó tỉnh dậy, nàng sẽ nghe được tin Sở vương phủ bị xét nhà, cả nhà Sở vương ngồi tù chờ ban chết.

Đi thiên lao đánh chó rơi xuống nước không phải chuyện nàng vui vẻ làm nên lần này là cơ hội tốt để chế giễu Lưu Trạch.

Lưu Trạch run bần bật, đột ngột lùi về sau mấy bước, chân đạp trúng một đoạn cành khô. Tiếng vỡ vụn vang lên, Liên Tam và Liên Ngữ Tương cùng nhìn về một hướng ——

Liên Tam chống nạnh cười lạnh, “Sở vương gia, đã lâu không gặp!”

Liên Ngữ Tương lệ tràn khóe mi, muốn nói lại thôi nhìn hẳn, trong mắt là tình cảm phức tạp khó diễn tả.

Còn ——

Sở vương không để ý đến ai, xoay người nhanh chóng ra khỏi viện, không quay đầu bỏ đi luôn.

“Tình huống này là sao?” Liên Tam mất hứng, đi ra ngoài vài bước, nói với lên nóc nhà: “Các người nhanh bắt hẳn về đây! Ta còn lời muốn nói!” Sao hẳn không hành động theo lẽ thường chứ? Thật quá đáng!

Ám vệ nghe vậy chia thành các ngả, mấy người đuổi theo Sở vương định lên ngựa. Bên cạnh Sở vương có hộ vệ võ nghệ cao cường đi theo, nhìn

thấy những người áo xám này đến cũng không sợ, tiến lên triển đấu với ám vệ. Mục đích của đám ám vệ không phải diệt khẩu nên ra tay lưu tình, số lượng người xa xa không bằng hộ vệ Sở vương, nhất thời họ bị bó tay bó chân. Sở vương lạnh lùng nhìn một lúc, vung roi thúc ngựa bỏ đi, để lại đám hộ vệ giữ chân người áo xám.

Thấy không đuổi kịp, đầu lĩnh ám vệ hô hoán, chỉ trong mấy hơi thở, người áo xám rút lui sạch sẽ, phẳng phất cảnh đánh nhau kia chưa từng tồn tại.

Ngay cả nhiệm vụ nho nhỏ này cũng không hoàn thành, ám vệ rất xấu hổ. Liên Tam càng mất hứng, nàng vốn hứng thú dạt dào chờ xem kịch, lúc này Sở vương bỏ chạy, nàng có cảm giác một quyền đánh vào bông.

Lửa giận nhất định phải phát tiết ra, nếu không không tốt cho cơ thể —— Liên Tam gia và Hàn thị đều dạy Ngữ Hàm như thế. Cho nên Liên Ngữ Tương đáng thương thành vật hi sinh, nàng ta nhanh trí nghĩ ra một biện pháp tốt, định mở miệng, lại nghe Liên Tam lửa giận tăng vọt vung tay nhỏ lên, “Nào, chặn miệng, trói ả lại!”

“Mi... Ngô, ngô ngô...”

Liên Ngữ Tương bị trói theo cách đặc biệt không thể động đậy, một ám vệ hình thể cường tráng nhất khiêng nàng ta trên vai, Liên Tam vừa đi vừa nói: “Về gặp tổ phụ, xem ông muốn đưa người vào am hay trực tiếp tẩm trư lung (1). Mấy chuyện hư hỏng này, ta lười xử lý người!”

(1) Tức là cho vào rọ heo, thả xuống nước cho chết đuối. Là một loại tư hình áp dụng cho đàn bà con gái bất trinh thời xưa...

Nghe ba chữ “Tẩm trư lung”, Liên Ngữ Tương trợn trắng mắt, hôn mê bất tỉnh.

***

Hậu viện Sở vương phủ, Từ An đường.

Trong viện hoa và cây cảnh xanh um tươi tốt, hai gốc cây cổ thụ trăm năm tuổi lẳng lẳng đứng một trái một phải trước cửa chính phòng, trong phòng hương khói vấn vít, chóp mũi người thấy mùi đàn hương thâm kín, bên tai văng vẳng tiếng đọc kinh.

Một nơi thanh u tao nhã bị một loạt tiếng bước chân vội vã quấy nhiễu. Lưu Trạch đi rất nhanh, trên trán toát ra mồ hôi, hăn vốn luôn thích sạch sẽ lại không thèm để ý, đi qua hai cây cổ thụ nguy nga cao ngất, dừng chân trước tấm biển đề ba chữ “Từ An đường”.

“Vương gia đến!” Một ma ma lớn tuổi từ phòng bên ra đón, đầu toàn sợi bạc được chải cẩn thận, bà ta thân thiết bước lên hỏi: “Vương gia có việc gấp tìm Thái phi ạ? Giờ Thái phi đang niệm kinh trong tiểu phật đường, vương gia đợi một chút, lão nô vào báo ngay.”

“Không cần!” Sắc mặt Lưu Trạch không dễ coi, vẫy tay cản bà ta, đi về phía tiểu phật đường, “Ta tự đi.”

Lão ma ma trông thần sắc hăn không đúng, cảm thấy giật mình, bước chân nhanh hơn, nhắm mắt theo vào trong.

Từ lúc bị Liên Tam chọc mù mắt, Sở Thái phi không thể tự lo cho cuộc sống. Khi Lưu Trạch tiến vào phật đường, bà ta đang thành kính quỳ trên bồ đoàn, trong miệng lầm bầm. Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, bà ta theo quán tính quay sang hướng cửa vào, vẫn nhắm mắt, tay sờ soạng trên bồ đoàn mượn lực, định đứng dậy. Lão ma ma vội vàng bước lên cầm tay bà ta, cẩn thận đỡ bà ta đứng lên.

Lưu Trạch không lên tiếng, mẫu thân dung mạo hiền lành đang đứng trước mặt hăn, rất nhiều cảm xúc trào dâng trong lòng — vì muốn hăn trèo lên ngai vàng, mẫu thân đã làm quá nhiều việc. Lúc biết hăn động tay động chân vào đê lớn trên sông Giang Hoài, mẫu thân bắt đầu ăn chay, để siêu độ

cho những dân chúng sắp hi sinh vô tội, cũng tẩy đi tội nghiệt trên người hẳn. Mẫu thân vốn dịu dàng kiên cường, sao có thể gạt hẳn làm chuyện thông đồng với địch phản quốc?

Hắn do dự, chậm chạp không mở miệng. Sở Thái phi đứng một lúc, không thấy con trai lên tiếng, đành phải hướng về phía hắn cười nói: “Sao không nói gì? Hại mẹ suýt nữa nghĩ rằng sau khi không nhìn thấy tai cũng điếc luôn.”

Lưu Trạch trầm mặc, thật lâu sau, hắn thấp giọng nói: “Mẫu thân, con có chuyện muốn hỏi mẹ.”

Sở Thái phi kinh ngạc trong giây lát, bà ta vịn tay lão ma ma đi ra bên ngoài, “Nơi này là Phật đường, chúng ta ra ngoài nói chuyện, tránh quấy rầy Bồ Tát thanh tịnh.”

Lưu Trạch khẽ vâng, bước lên trước đỡ tay kia của mẫu thân, Sở Thái phi gật gật đầu, căn dặn lão ma ma bên cạnh: “Người đi phòng bếp nhỏ xem tổ yến được chưa.” Lão ma ma tự hiểu họ có chuyện muốn nói, cần tránh người ngoài, bèn lui xuống.

“Được rồi, Trạch nhi cũng ngồi đi.” Sở Thái phi được con đỡ vào nhà chính, ngồi xuống, từ ái vỗ vỗ tay con trai, “Con có gì muốn hỏi mẹ?”

Lưu Trạch ngồi bên cạnh mẫu thân, nhìn xung quanh một vòng, xác định không có người thứ ba rồi hỏi: “Mẹ, con muốn biết, Nhung Địch công hãm Lương châu, U châu, có liên quan đến Lý gia không? Có liên quan đến mẹ không?”

Yên tĩnh như đã chết.

Sở Thái phi bỗng nhiên mỉm cười, nét mặt nhu hòa, “Trạch nhi, từ đâu con biết việc này?”

“Cái này không quan trọng.” Thái độ Lưu Trạch quyết liệt lạ thường, “Mẹ, mẹ nói cho con biết, đến cùng Nhung Địch xâm chiếm có liên quan đến mẹ không?!”

Sở Thái phi im lặng, vẫn có thể cảm nhận ánh mắt bức người kia thủy chung khóa chặt mặt mình. Thật lâu sau, bà thở dài nói: “Trạch nhi, con phải biết, mẹ làm tất cả cũng vì con...”

Trong nháy mắt, Lưu Trạch như bị rút hết xương cốt, cả người mệt lả sũng mồ hôi dựa vào ghế tựa. Hai tay hấn bụm mặt, không dám nhìn mẫu thân, chỉ sợ mình nhìn lâu một chút sẽ không thể kìm chế nổi rồi sụp đổ.

“Vì sao... Vì sao...” Hấn khàn giọng, hỏi hết lần này đến lần khác: “Vì sao...” Buông hai tay, hấn lệ rơi đầy mặt, “Mẹ, tại sao mẹ có thể... Cha chết trận sa trường, cả đời cha đánh nhau với Nhung Địch! Ông chết trong tay chúng! Tại sao mẹ có thể làm chuyện đó!”

“Tại sao mẹ có thể ư?!” Vẫn lặng im Sở Thái phi đột nhiên nổi giận, tay vỗ bốp xuống mặt bàn, “Vì sao ta làm việc này? Không phải vì con ư! Bao nhiêu tâm huyết của ta đút cho chó ăn hết, con vì chuyện này chỉ trích ta, chỉ trích mẫu thân của con!”

“Vì con? Thật là vì con sao?” Lưu Trạch đứng phắt dậy, chảy nước mắt nói: “Từ nhỏ con yêu thích thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, mẹ lại chỉ mời người dạy con binh pháp chính trị, dạy con mưu kế âm hiểm! Con chỉ muốn làm người phú quý nhàn hạ, nhưng mẹ lần lượt sai người thì thầm vào tai con, nói cho con biết, cha chết oan cỡ nào, anh họ tâm ngoan thủ lạt cỡ nào!”

Sở Thái phi cười lạnh nói: “À, nói thế đều là sai lầm của tôi? Là tôi bức anh mượn sức đại thần? Là tôi bức anh rải thế lực tới Giang Nam? Là tôi bức anh làm phản với hoàng đế đương ca của anh?”

Lòng Lưu Trạch lạnh lẽo, đây chính là chỗ cao minh của bà. Rõ ràng tất cả do một tay bà chỉ dẫn hoặc bày mưu đặt kế hoàn thành, nhưng lúc trước hấn

chẳng hề hay biết. Thoạt nhìn hết thấy đều tự nhiên. Thậm chí thật buồn cười, vì “dã tâm” không biết từ đâu đến này, hẳn từng trần trọc trần trở rất lâu, sợ “dọa đến” mẫu thân mà áy náy trong lòng.

“Chẳng trách từ trước đến nay bà không giống các mẫu thân khác lo lắng hôn sự của tôi.” Lưu Trạch lau qua mặt, trào phúng nhếch môi cười, “Năm đó tôi đang do dự không biết có nên đồng ý để Sơ Tuyết sinh hạ thứ trưởng tử không, bà cực kì tiến bộ đồng ý. Mấy năm nay, vị trí chính phi vương phủ luôn để không mà bà chẳng hề lo lắng. Sao hả, bà vô cùng tin tưởng tương lai tôi thành ngôi cửu ngũ sẽ không thiếu nữ nhân? Hay là vị trí Sở vương phi bà tự có tính toán?”

Sắc mặt Sở Thái phi cứng ngắc, Lưu Trạch nhìn thoáng qua, cười lạnh nói: “Xem ra là về sau.” Hẳn không bao giờ muốn gặp lại gương mặt này, dù đó là người mẹ sinh ra và nuôi nấng hẳn. Nản lòng thoái chí, hẳn không nói thêm với bà một câu, quay người rời đi.

Sở Thái phi ngồi một mình trên tọa ỷ, than một tiếng: “Đứa nhỏ này... vẫn không hiểu chuyện...”

Trở lại thư phòng, dần dần tỉnh táo Lưu Trạch bắt đầu tự hỏi. Lúc trước Thanh Châu truyền tin báo tổ trạch Lý thị cháy lớn, cữu cữu gặp chuyện bỏ mình hẳn còn tưởng là cữu gia của Lý thị trả thù, truy xét mà không phát hiện bất kì dấu vết nào của hung thủ, hẳn đành vén thi thể lên xem. Thủ pháp giết người này của cao thủ, tám phần là người giang hồ, đi đâu để tra đây?

Nhưng bây giờ hẳn không nghĩ như vậy nữa. Mẫu thân ở kinh đô, muốn lén liên lạc với Nhung Địch, không thể chỉ trông vào một mình bà. Phần lớn thế lực năm đó của phụ thân đã giải tán, một số ít ở trong tay hẳn, mẫu thân không thể nhờ cậy. Nếu vậy, chỉ còn bên nhà ngoại Lý thị có thể giúp bà. Cữu cữu chính là tộc trưởng Lý thị, đang ở Thanh Châu, có lẽ mẫu thân thông qua cữu cữu đạt thành hiệp nghị nào đó với Nhung Địch.

Cửu cửu đóng vai trò trong đó, cái chết của ông, không cần Lưu Trạch suy đoán nhiều. Lại liên tưởng đến việc có nội gián thông đồng với địch do chính miệng Liên Tam nói ra, với thân phận bí ẩn của nàng... Lưu Trạch cười khổ một tiếng, chỉ sợ vị đường ca trên ngai vàng kia đã biết hết nhưng kiềm chế không ra tay thôi.

Chiến sự Thanh Châu giằng co đến bây giờ, hẳn luôn thấy kỳ lạ. Kết hợp với trước đó tin chiến thắng báo về, tám phần những tướng thủ thành nhận được mật chỉ của Thừa Bình đế. Họ cố gắng kéo dài, nhằm khiến Nhung Địch cạn kiệt đạn dược lương thực, sau đó ra tay phá hủy Lý thị, một đường thu hồi hai châu U Lương, thuận tiện mở mang bờ cõi đất nước. Lưu Trạch là người đứng xem còn cảm thấy, nếu không phải thời cơ chưa tới, sợ rằng Cố tiểu tướng quân đã dẫn quân đánh thẳng tới Vương Đình của Nhung Địch!

Lưu Trạch buồn rầu suy nghĩ: Tình huống có vẻ không ổn, nên làm gì bây giờ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 72: Phiên Ngoại: Lúc Mới Gặp

K

inh đô vào tháng ba, phồn hoa như gấm.

Liên Tam gần đây bị phiền não vì quân đoàn tới tận cửa cầu thân làm loạn khiến nàng hết chịu nổi. Trước mặt đám phu nhân nàng thẳng thắn phũ tay bỏ đi, phía sau kéo theo một hàng dài nha hoàn tội tở, bắt đầu tung tăng đi khắp nơi, cuối cùng nàng ngồi vào chỗ quen thuộc của mình gần cửa sổ Túy tiên lầu.

Thân là mỹ nhân, phiền muộn nhất là chẳng có giây phút yên tĩnh. Dù ra cửa cũng không thoát khỏi đám ong bướm truy đuổi, chưa ngồi ấm chỗ, hạ nhân canh cửa nhã gian mang vào một hộp nhỏ bằng vàng ròng khảm đá quý, chạm khắc cực kì tinh xảo.

“Là Đại công tử nhà Phạm đại nhân Đại Lý Tự Khanh đưa ạ.” Hạ nhân ngoan ngoãn bậm báo, tự chủ trương thêm một câu: “Nhã gian của Phạm công tử ngay cách vách, lúc này người đang đứng ngoài cửa.”

Liên Tam lười biếng, không nói gì, chỉ sai nha hoàn mở nắp hộp, tùy ý liếc qua. Bên trong là xúc xắc được làm từ ngà voi và hồng ngọc, tinh xảo động lòng người, rõ ràng là đồ chơi đưa cho các cô gái.

Đây là vật thường thấy trong khuê phòng tiền triều. Bình thường chọn miếng ngà voi nhỏ, bào nhẵn hai mặt, khoét lỗ rồi nhét viên hồng ngọc vào, sau đó lại mài thêm hai mặt tạo thành hình khối sáu mặt, dĩ nhiên các mặt khác cũng làm tương tự, hễ gieo xuống đều được sáu điểm đỏ.

“Linh lung đầu tử an hồng đậu (1)...” Liên Tam cúi đầu cười, tiếng cười không chút để ý, mang theo sự châm chọc không nói nên lời: “Tâm tư thật

nhấn nhụi.” Giọng nói thản nhiên, không nghe ra vui vẻ hay phản cảm.

(1) Trích từ bài thơ “Tân thiên thanh dương liễu chi từ nhị thủ” của Ôn Đình Quân, một nhà thơ thời Đường. Nguyên văn: “Lung linh đầu tử an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri?” Thời Đường, xúc xắc thường được làm bằng xương hay sừng động vật, người ta đục lỗ rồi nhét kín đậu đỏ ở bên trong để màu sắc thêm phần rõ nét, vì thế, từ trò chơi Trường hành dẫn đến con xúc xắc (đầu tử), trên mặt xúc xắc có những chấm đỏ là hồng đậu nằm sâu tận trong xương cốt, biểu thị tương tư khắc cốt ghi tâm của ta với người, người có biết không?

Nguồn: <https://lieulam.wordpress.com/2014/08/12/nhap-cot-tuong-tu-32/>

Nha hoàn lặng lẽ quan sát cô nương nhà mình, không biết tiểu thư định thế nào, chợt thấy cánh tay nàng giơ lên, tiện tay ném xuống —— xúc xắc không biết quý giá cỡ nào kia bay ra ngoài cửa sổ, dưới ánh mặt trời vẽ thành một đường cong đẹp đẽ.

Trên lầu dưới lầu.

Lưu Diên hiếm khi rảnh rỗi, cải trang vi hành ra khỏi cung, đang đi dạo trên đường phố tấp nập của kinh đô, hài lòng thưởng thức cảnh tượng phồn hoa dưới thời mình cai trị. Ai ngờ đi ngang qua Túy tiên lầu, hấn bị “vật lạ bay tới” đập trúng đầu.

Đây là đồ vật rất tinh xảo, ngà voi trắng tinh mịn màng, ruby sáng loá mắt, tâm tư tỉ mỉ của người chế tác rất đáng ca ngợi —— chỉ là, bằng cách nào thứ đồ này chọc thủng tầng tầng lớp lớp bảo vệ của rất nhiều ám vệ trong sáng ngoài tối, chuẩn xác đập trúng đầu mình?

Lưu Diên khó hiểu. Có điều hiệu suất làm việc của ám vệ rất cao, không khiến hấn khó hiểu quá lâu.

“... Tặng cho Tam cô nương phủ An quốc công, Liên Tam cô nương tùy tay ném nên...” Đập trúng đầu rồng cao quý của ngài.

“Liên Tam cô nương?” Lưu Diên nhú mày, “Kinh thành đệ nhất mỹ nhân?”

“... Vâng.”

Bệ hạ vĩ đại sờ sờ cảm, trong tay cầm viên xúc xắc linh lung, nở nụ cười bí hiểm: “Thật... thú vị.”

***

Ngọn núi đặng sau Hộ Quốc Tự, đình Bích Ba.

Mặc dù có tên Bích Ba nhưng thực tế đình được xây trên mảnh đất bằng phẳng nhô ra giữa sườn núi. Chẳng biết dòng suối nhỏ từ đâu chảy ra, ngưng tụ ở chỗ trũng nơi lưng chừng núi tạo thành một đầm nước xanh biếc, hễ gió mát thổi qua, mặt hồ gợn sóng biếc lăn tăn, vì thế đặt tên là Bích Ba (sóng biếc).

Một mặt đình Bích Ba giáp khoảng không, một mặt giáp nước, thủy mộc trong vắt, không nhiễm chút bụi trần, quả là nơi thanh nhã.

Lúc này bên trong đình bát giác có hai thiếu nữ tuổi xấp xỉ nhau, một đứng một ngồi, một trắng, một đỏ. Bạch y thiếu nữ hơi cup mắt nói gì đó với thiếu nữ áo đỏ, nàng nhạt nhẽo trả lời.

Đỏ rực như lửa, kiêu ngạo không chịu gò bó; trắng tựa tuyết, toàn thân mềm mại uyển chuyển.

Phong cảnh như tranh vẽ, người còn đẹp hơn tranh ba phần.

Lưu Trạch đứng cách đó không xa, im lặng mà thành kính nhìn cảnh đẹp hiếm thấy này, không dám thở mạnh.

Rất lâu sau nhớ đến cảnh tượng này, một thời kinh diễm, năm tháng ầm áp.

...

...

...

Đương nhiên, đây chỉ là cảnh mắt Sở vương thấy.

Tình huống thật sự là ——

Liên Ngữ Tương luôn ghen ghét Liên Tam, chẳng muốn ở cùng một chỗ với nàng. Đại tỷ Liên Ngữ Dung xuất giá, tứ muội Liên Ngữ Yên cứ ba, năm ngày phải đến nhà ngoại muội ấy, chỉ còn lại Liên Ngữ Tương và Liên Ngữ Hàm – đôi oan gia trời sinh đối đầu.

Hôm nay tâm trạng Liên Ngữ Tương rất tốt. Trầm Hi, tam nữ tể (con rể thứ ba) cả nhà đều ưng, trực tiếp cự hôn. Tuy rằng nhà bên đó chỉ lén đề cập với An quốc công và Tần lão phu nhân nhưng đã đủ làm Liên Tam mất thể diện —— Liên Ngữ Tương nghĩ như thế.

Thế nên tâm tình nàng ta cực kì tốt, ngay cả nụ cười cũng dịu dàng hơn ngày thường, giọng nói mềm mại bay bổng: “Tam muội muội, chân trời nơi nào chẳng có cỏ thơm? Do Trầm Hi kia có mắt không trông, không phải muội không tốt. Chuyện nhân duyên phải xem duyên số, Tam muội muội chớ thương tâm, chắc chắn ông trời đã sắp xếp vị hôn phu tốt hơn cho muội.”

Liên Tam đang ngắm nghía vòng tay huyết ngọc chạm khắc hoa văn trên cổ tay, lười ngãng đầu, nhàn nhạt đáp trả: “Mượn lời chúc tốt lành của Tam tỷ tỷ.”

Cho nên nói, ảo tưởng luôn tốt đẹp.

...

Cùng lúc đó, ở phía đối diện với Lưu Trạch, bệ hạ cao quý đang ngồi xồm làm chuyện nghe lén, không có đạo đức. Thực ra hẳn định đến đình Bích Ba nổi danh ngồi một lúc, không ngờ có hai cô nương đến trước chiếm lấy đình. Đó là lí do hẳn chỉ có thể ở nơi không xa kín đáo ngắm đình than thở.

Có điều đứng một lúc, nghe hai thiếu nữ đối thoại, càng nghe hẳn càng hứng thú.

Một ám vệ thấp giọng bẩm báo: “Hồi bẩm bệ hạ, đó là Nhị cô nương và Tam cô nương phủ An Quốc Công.”

Lưu Diên gật đầu, tầm mắt chưa từng dời đi, thuận miệng hỏi: “À, người nào là Tam ——” câu hỏi ngừng lại vì thiếu nữ áo đỏ quay mặt về phía này.

Được rồi, không cần hỏi, nhìn là biết.

Lưu Diên hậm hực sờ sờ mũi, ánh mắt chưa từng rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như được điêu khắc. Một lúc sau, hẳn khẽ cười: “Quả là người tính tình thẳng thắn, không chịu giả vờ, nghĩ gì đều thể hiện hết trên mặt...” Trong giọng nói toát lên vẻ cứng chiều bản thân hẳn chưa từng phát hiện.

Lý Ung ở bên cạnh hầu hạ lén nôn ói: Tính tình An tài tử cũng thẳng như ruột ngựa, không chịu qua loa lấy lệ dù chỉ một chút, cũng là trên mặt nghĩ gì viết nấy, tại sao ngài bảo nàng ta ngang ngược kiêu ngạo?

Nhưng Lưu Diên không nghe thấy lời trong lòng Lý Ung, lúc này mắt hẳn đã mất đi tất cả màu sắc, chỉ có bóng người áo đỏ xinh đẹp sáng chói, che kín mắt hẳn, chui vào tim hẳn.

Đúng là ——

Liễu như trĩ thai đạm đạm phong, bích ba hoa tụ tiểu kiều thông.

Vân liên lệ vũ ý tình không.

Phương thảo lục dương nhân khứ trụ, đoản tường u kính yển tây đông.

Phàn điều lộng nhị đặc tòng dung.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 73

L

iên Tam ném Liên Ngữ Tương bị trói thành bánh chưng vào thư phòng tổ phụ rồi thở phào một hơi, giơ tay nhận tách trà ông đưa cho. Sau đó nàng kể cho tổ phụ việc ban nãy gặp Sở vương, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Cháu chưa nói xong hẳn đã bỏ chạy...”

An quốc công buồn cười, “Cháu có gì để nói với hẳn? Dù sao toàn chê cười cười nhạt, những lời này không nói cũng thế.” Thấy nàng phùng má bất mãn, ông cụ thở dài khuyên: “Giờ ông còn sống thì có thể bảo vệ cháu chu toàn, nhưng ông đâu thể bảo vệ cháu cả đời. Bác cả của cháu tương lai có thể lên làm tướng, nhưng chung quy cách cháu một tầng quan hệ, cha cháu thì chí không ở trong triều... Bảo ông sao mà yên tâm.”

Liên Tam cụp mi không nói. Kỳ thật nàng cũng biết, tất cả những gì mình có đều là người khác cho. Kiếp trước trước khi xuất giá có tổ phụ, Đại bá, phụ thân làm chỗ dựa, sau này có đế vương yêu sủng; kiếp này, từ đầu tới cuối có ngọn núi lớn cứng rắn nhất thiên hạ chống lưng. Hồi tưởng lại, rất nhiều chuyện nàng cư xử lỗ mãng, hậu quả chông chất, nếu không phải có người giải quyết giúp nàng, khéo bầu trời đã bị nàng chọc thủng một lỗ.

Kiêu căng thì sao? Tùy hứng thì sao? Vô pháp vô thiên thì sao?

Bây giờ nàng có bản lĩnh làm thế, cần gì quan tâm. Về phần tương lai, cứ tạm gác đấy, đợi tương lai sẽ cân nhắc.

Lúc này, An quốc công giải bày hết tấm lòng. “Cháu là quận chúa có sắc phong, tốt thì tốt, nhưng dù sao là dựa vào ——” nghĩ đến vị kia, lão công gia thở dài mãi, ưu sầu nhìn cháu gái như hoa như ngọc, “Cháu có ngày phải xuất giá, khi đó làm sao? Không thể đưa cháu vào cung chịu khổ...”

Nghe thấy hôn sự chính mình, Liên Tam chun mũi nhỏ, “Tổ phụ đừng nói mấy việc này nữa. Xử lý hôn sự Nhị tỷ tỷ trước đã, ngày mai Ôn gia sẽ tới đón dâu.”

Nhắc tới một cháu gái khác, An quốc công cau mày, khoát tay, âm thanh lạnh lùng nói: “Đón dâu cái gì? Liên gia chúng ta đâu có người này!” Ban nãy Liên Ngữ Tương bị quăng vào, ông chưa từng liếc mắt, trực tiếp sai người nhốt vào phòng tối nhỏ đằng sau, hiển nhiên đã quyết định bỏ qua cô cháu gái này.

“Ông đã sai người đưa thư cho Ôn gia, tân nương tử đột ngột phát bệnh qua đời, hủy bỏ hôn sự. Cứ giam nó vài ngày, chờ tiếng gió qua đi, phái thêm mấy người đưa nó đến thôn trang Quỳnh Châu, tự sinh tự diệt. Phía Ôn gia ch còn cần ông tự mình tới cửa, bồi tội với lão Ôn.”

Liên Tam nhìn tổ phụ mái tóc hoa râm, trong lòng chua xót, “Tổ phụ...”

“Ai.” An quốc công khẽ thở dài một tiếng, xoa đầu cháu gái, “Chỉ mong việc hôn nhân của cháu không cần ta quá bận tâm. Nháy mắt một cái cháu đã lớn nhường này.”

Hai tháng nữa là Liên Tam cập kê , để mở rộng phạm vi tìm kiếm vị hôn phu tương lai, phu thê Liên Tam gia và Hàn thị nhịn đau cho phép Liên Tam tổ chức lễ cập kê ở kinh thành, đây là ngày quan trọng trong cuộc đời con gái, chẳng trách hai vợ chồng coi đó như tiệc nuôi cả đời.

Trái ngược với vợ chồng Liên Tam gia, Tần lão phu nhân cực kì vui mừng. Từ lúc Liên Tam về kinh, bà bắt đầu cẩn thận chuẩn bị mọi thứ cho lễ cập kê của cháu gái yêu. Đáng lẽ vì còn sinh nhật của Liên Ngữ Dung cùng tuổi nhưng kém tháng hơn thì lễ cập kê không nên làm quá phô trương. Nhưng vừa qua năm mới Liên Ngữ Dung đi theo vợ chồng Liên Tứ gia đến Thương Châu nên tổ chức lễ cập kê ở đó. Thiên thời địa lợi nhân hoà, Tần lão phu nhân khỏi cần lo trước lo sau.

Giống như Tần lão phu nhân chú ý đến lễ cập kê của Liên Tam còn có Lưu Diên.

Liên Tam hồi kinh mấy ngày nay mà chưa từng có ý muốn gặp hẳn, thậm chí rời khỏi kinh đô một tháng cũng không thấy viết cho hẳn một chữ. Ở Thanh Châu, chuyện nàng gặp Cố tiểu tướng quân sự sớm có ám vệ hồi báo cho Lưu Diên, từng nụ cười, lời nói của nàng hiện lên qua thư sống động như thật.

Trong lòng Lưu Diên Tâm tràn ngập nỗi khủng hoảng, chỉ có thể không ngừng phê duyệt, không ngừng xử lý chính vụ, cố gắng khiến đầu óc không thể nghỉ ngơi để tránh rơi xuống vực sâu không đáy kinh hoàng kia.

Vây cánh còn lại của Sở vương ở những nơi khác đã bị diệt trừ sạch sẽ, hiện tại chỉ còn Giang Nam và kinh đô. Giang Nam hẳn bố trí nhiều năm, muốn nhất cổ tác khí (1) đập tan nanh vuốt của Sở vương, thuận đường thanh lý đám sâu mọt. Nay đã bước vào giai đoạn kết thúc, chắc ít hôm nữa sẽ có tin tốt báo về làm chấn động triều đình.

(1) Một hồi trống trận giúp phấn chấn tinh thần chiến sĩ. Hàm ý ban đầu: Khi bắt đầu chiến đấu, tinh thần binh sĩ rất hăng hái. Hàm ý biến thể thời nay: Nhân lúc tinh thần mọi người đang dâng cao thì làm ngay cho xong việc. [Mang hàm ý khuyến khích]

Nguồn: <https://phieutuyetvien.wordpress.com/2014/08/10/nhat-co-tac-khi/>

Hễ rảnh rỗi trong lòng toàn hình bóng nàng. Một đế vương đáng lẽ tâm tư sâu như biển bị tương tư hành hạ đến mức đau khổ vô cùng, Lưu Diên đặt bút xuống, bóp trán thở dài —— đi thăm nàng thôi.

Đây không phải lần đầu tiên hẳn vào khuê phòng của Liên Tam, nhưng lần này trong lòng không còn sự lo lắng sợ sệt như lần trước. Lưu Diên đứng bần thần trước màn trúc hồi lâu, lại không dám giơ tay vén màn lên. Cuối

cùng, hần cố lấy hết dũng khí, tay đang giơ lên thì trong màn trúc màu xanh có một cánh tay trắng như tuyết chìa ra, màn bị vén lên một nửa, bên trong bảo bối quý giá nhất khiến hần ngày đêm mong nhớ liếc hần, thần nhiên nói: “Vào đi.”

Đứng trước giường nàng, Lưu Diên không dám ngồi lên mép giường, lấy một cái ghế đôn nhỏ bé làm chỗ ngồi, hần cao lớn chân dài, ngồi trên cái đôn ngắn ngắn đầu gối còn cao hơn cả mặt đôn, nom rất đáng thương.

Liên Tam rót chén trà đưa cho hần, mình cũng uống một chén rồi mới hỏi: “Tới tìm ta có chuyện gì không?”

Lưu Diên bị tổn thương vì thái độ lạnh lùng của nàng, cúi đầu nói: “Không có việc gì... thì không thể tới thăm nàng sao?”

Liên Tam không trả lời, ánh mắt phức tạp nhìn hần. Một lúc lâu sau, nàng đột nhiên đứng lên, đi vòng quanh phòng, vừa đi vừa nói: “Ta cũng không biết hiện tại bản thân đang nghĩ gì. Chàng đối xử tốt với ta, bao năm qua ta biết cả, cũng ghi tạc trong lòng. Chúng ta làm phu thê nhiều năm, ta đối với chàng... không giống những người bình thường, tóm lại ta coi chàng là người thân thiết nhất. Nhưng bây giờ không phải kiếp trước, ta không muốn vào cung. Chàng từng nói, bảo ta giả danh làm nữ hoàng. Ta biết chàng vì ta nên cam nguyện lui xuống, nhưng trong chuyện này có quá nhiều biến số, ta đã suy nghĩ kỹ, không muốn làm.”

Nàng dừng lại, nhìn vẻ mặt Lưu Diên khẩn cầu, trong lòng khó chịu khó diễn tả thành lời, “Kiếp này ta không muốn chịu trời buột. sẽ không gả cho người khác. Ta cũng không ở lại kinh thành lâu nữa.” Nàng giật giật khóe miệng, “Đến khi chính mắt trông thấy Sở vương và Sở Thái phi phải đền tội, ta sẽ đến Lâm An.”

Hai mắt Lưu Diên đỏ bừng nhìn nàng.

“Chàng vốn là vị hoàng đế tốt.” Lần đầu tiên Liên Tam khóc trước mặt hắn, nhưng , đôi mắt đẫm nước mắt cười với hắn, “Giống như sự xuất hiện của ta làm hại chàng.”

“Đã gieo họa cho chàng một đời, đời này, ta không đành lòng.”

“Khi nào chàng tạo nên thái bình thịnh thế, giao ra giang sơn vạn dặm này thì hãy đến tìm ta.”

“Ta ở Lâm An chờ chàng.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 74

L

ưu Diên không biết mình rời đi như thế nào, chỉ là đêm nay, hăn ngồi trên bậc thềm đá cao cao của Cung Vị Ương cả đêm, nhìn trăng treo trên bầu trời đêm từ từ lặn xuống, thay bằng ánh rạng đông ầm ập, trời tảng sáng.

Trương Phúc cũng canh giữ một đêm, quá nửa đêm về sáng ông không thức nổi nữa, đứng ngủ gật. Đến khi có tia nắng ban mai mờ ảo, tiếng chuông ở tiền điện Cung Vị Ương vang lên, Lưu Diên ngồi một đêm, máu khắp người không kịp lưu thông, đứng lên thì hơi choáng váng. Trương Phúc sợ mất mặt, vội vàng đỡ hăn, quát tiểu nội giám đứng bên cạnh: “Mau tới bóp chân cho Thánh Thượng! Mắt mù rồi à!”

Tiểu nội giám chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, ngủ gật vừa tỉnh, đầu óc còn mơ màng, đột nhiên bị Đại tổng quản quát, sắc mặt lập tức trắng bệch, hai chân run rẩy lại gần, quỳ phịch xuống định bóp chân cho Lưu Diên.

Trương Phúc xem tiểu nội giám kia run run, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn hăn một cái, “Người tới đỡ Thánh Thượng, để ta xoa bóp!”

Tinh thần Lưu Diên còn có chút hoảng hốt, nghe thấy giọng nói the thé của Trương Phúc thì choàng tỉnh. Hăn khoát tay với ông, tự mình dậm dậm chân, “Trẫm không sao, không cần đấy.” Xoay người đạp lên bậc thang cuối cùng, đi vào tấm cung chưa bị ánh mặt trời chiếu rọi.

“Thượng —— triều!”

***

Chuyện Nhị cô nương An quốc phủ chết bất đắc kỳ tử ngay trước đêm tân hôn truyền ra, khiến dân chúng quan lại ở kinh thành bàn tán xôn xao không thua việc Mị chiêu nghi phục sủng.

Tuy chuyện đầu tiên có vẻ ly kỳ nên việc mọi người bàn tán, tam sao thất bản đủ suy đoán kỳ lạ. Phiên bản được lưu truyền rộng rãi nhất là câu trả lời có vẻ khá hợp lý của Quách Bội Đồng An huyện chủ từng có xung đột với Liên Ngữ Tương. Quách huyện chủ rất thẳng thắn tỏ vẻ mình sớm lường trước sẽ có một ngày như thế, “Vừa nhìn là biết ả Liên Ngữ Tương kia không phải kiểu người an phận, nếu ả không bỏ trốn với người khác ta mới thấy kỳ lạ đó!” Nhưng An quốc phủ luôn có tiếng tốt, mọi người nghe cũng chỉ bỏ ngoài tai, không tin cách nói này.

Cũng vì trước đây Liên Ngữ Tương rất cố gắng xây dựng hình tượng tốt, câu chuyện náo nhiệt vài ngày, sau đó nhanh chóng lắng xuống. So với tìm hiểu nguyên nhân một thiên kim thế gia đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, mọi người càng hứng thú “bà tám” việc Mị chiêu nghi đột nhiên thất sủng rồi bất thành linh phục sủng.

Thật ra ngay cả đương sự – Mị chiêu nghi cũng nghi hoặc. Hoàng Thượng lúc đối xử tốt lúc tệ bạc khiến nàng ta bị vị đế vương tính khí thất thường dọa sợ. Đột nhiên từ đám mây ngã xuống, mấy ngày ở lãnh cung có thể nói là những ngày khổ sở nhất từ lúc nàng ta chào đời tới nay. May có Tề tu nghi âm thầm tiếp tế, nếu không dù không chết vì đói, nàng ta cũng bị chết cồng.

Được trở lại cung Nghiễm Minh lộng lẫy sáng sủa, Mạnh Vũ Tình ôm tâm trạng biết ơn bước vào tấm điện. Trải qua lần thay đổi này, chút tính khí cao ngạo do được chiều chuộng mất sạch, đối mặt với Lưu Diên, nàng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn, nơm nớp lo sợ nhỏ giọng đồng ý.

Chính vì nàng có tâm lý vừa tôn kính vừa sợ hãi đối với Lưu Diên nên khi vị đế vương hỉ nộ vô thường cười ôn hòa căn dặn nàng thu thập hành trang,

tùy giá đến Thượng Lâm Uyển thì Mạnh Vũ Tình đương nhiên không dám có suy nghĩ khác, thành thành thật thật tuân mệnh.

Tin tức này truyền đi, khiến đám phi tần trong hậu cung cực kì ghen tị. Nhưng hôm nay ở chốn hậu cung này, ngoài Mạnh Vũ Tình không còn nương nương nào được sủng ái. Mấy người sinh hạ hoàng tử cũng cụp đuôi làm người, sợ ngày nào đó trên triều đình đao to búa lớn rơi xuống đầu mình hoặc nhi tử. Bởi vậy, dù ghen ghét đến mấy, không ai dám thể hiện trước mặt ả.

Cung Nghiễm Minh của Mị chiêu nghi ngày thường hiếm có phi tần nào đặt chân tới, độc Tề tu nghi hay chiếu cố nàng ngẫu nhiên đến chơi. Trước khi đi Thượng Lâm Uyển một ngày, Tề tu nghi và Tứ hoàng tử đến.

Những cô gái tầm tuổi Mạnh Vũ Tình, bình thường không thích trẻ con, nhất là nàng phải đối mặt với những đứa trẻ chui ra từ bụng đám đàn bà kia. Tứ hoàng tử đúng ở độ tuổi “bảy tám tuổi, chó cũng ngại” (1), tính cách không lạnh lợi thì thôi, diện mạo cũng chẳng trắng trẻo đáng yêu. Thậm chí, so sánh với các hoàng tử dần dần có dung mạo của thiếu niên lang, thua kém khá nhiều.

(1) Người già thường có câu “bảy tám tuổi, chó cũng ngại” vì ở độ tuổi này trẻ con rất nghịch ngợm, hiếu động hơn cả mấy em cún nuôi lâu ngày, làm người lớn cau kính, quát tháo, dùng vũ lực may ra có giây phút yên bình.

Có điều chẳng biết tại sao, Mạnh Vũ Tình rất thích Tứ hoàng tử, càng ngắm càng thích. Nếu nói thích đến cỡ nào, chính là Tứ hoàng tử hiếu động đập vỡ rất nhiều đồ quý giá bày biện trong cung của nàng, nàng chỉ cười trừ.

Tề tu nghi trông thấy ánh mắt nhu hòa không che giấu sự yêu thích, liền cười trêu gheo nàng: “Thích hài tử thì sinh một đứa đi! Nay hậu cung thủng rỗng kêu to, chỗ Thánh Thượng còn một mình muội, nếu thế còn không sinh được một tiểu hoàng tử hay tiểu công chúa, đúng là phí của đời.”

Những lời này mang hàm ý trêu chọc là chính, có điều Mạnh Vũ Tình nghe xong thần sắc hơi cứng ngắc, không dấu vết đôi đũa tài, không hề cập đến chuyện đùa nhỏ.

Tề tu nghi đâu biết, sau khi Mạnh Vũ Tình phục sủng, Hoàng Thượng chưa từng triệu hành nàng, ngẫu nhiên truyền nàng đến cung Vị Ương tùy giá, đều là thức đêm phê duyệt tấu chương. Lúc trước nàng thật sự sợ lại bị nhốt vào lãnh cung nên không có can đảm hành động thiếu suy nghĩ, thậm chí chẳng dám nhiều lời thêm một câu. Những lúc ấy, một mình nàng ngồi cạnh ngọn đèn đến tận bình minh.

Tề tu nghi tán gẫu với nàng dăm câu thì nói đến chuyện ngày mai xuất phát tới Thượng Lâm Uyển. Thật bất ngờ, xưa nay Tề tu nghi không để ý tới thánh sủng lại để lộ ý hâm mộ, "... Lúc tỷ vừa sinh Tứ hoàng tử từng đến đó vài lần, hồi ấy trong cung vẫn là đi thay phiên."

Mạnh Vũ Tình che miệng cười nói: "Tỷ là một tu nghi nương nương cơ mà, chẳng qua chỉ là Thượng Lâm Uyển, có gì hay ho chứ?"

Lời này vô tình chọc trúng tâm sự không ai hay biết của Tề tu nghi, nàng ta giả vờ lơ đãng vén sợi tóc ra sau tai, che đi khuôn mặt ửng hồng, "Ngày tam phục (2) mà, trong cung nóng bức, chẳng phải Thượng Lâm Uyển mát mẻ hơn nhiều sao..."

(2) Nguồn gốc của từ "Phục" có nghĩa là "nằm nghỉ, tránh xa trời nóng bức". Ngày 23/8 là ngày kết thúc "Tam phục" theo âm lịch Trung Quốc. Nói chung mỗi năm có một kỳ "Tam phục" và được chia làm "Sơ phục", "Trung phục", "Mạt phục"; mỗi "Phục" 10 ngày, tổng cộng gồm có 30 ngày, có năm thì gồm 40 ngày, ví dụ như năm nay có hai "Trung phục", vậy là "Tam phục" năm nay có 40 ngày, từ ngày 22/7-23/8. Nguồn Link

Mạnh Vũ Tình không chú ý tới điểm khác thường của nàng ta, gật gật đầu cười nói: "Đúng nha, ngày hè ở kinh đô thật nóng. Hồi muội ở Giang

Nam...”

Lại qua một năm, vào giữa hè, hương hoa sen thơm nồng khắp mười dặm.

Kể từ ngày Liên Ngữ Hàm ra đi, Lưu Diên không bao giờ làm chuyện vô ích. Cho nên lúc tin tức “Sở vương và Mị chiêu nghi hẹn hò bị bắt gian tại giường” truyền đến tai Liên Tam, nàng không ngạc nhiên, ngược lại có cảm giác “Quả thế”.

Mạnh Vũ Tình đâm nàng một dao, nàng không chỉ muốn đâm lại một dao, hiển nhiên Lưu Diên có cùng suy nghĩ. Đối với một nữ nhân, đối với một thiên kim xuất thân nhà quan mà nói, “Hồng nhan họa thủy” là tội lớn. Mà đâu đã đủ, nếu vậy còn lâu mới đủ, Lưu Diên còn muốn gán cho ả tội danh “Dâm phụ” ——dâm phụ thông đồng với chính tỳ phụ của mình, hẳn muốn làm cho nàng, làm cho họ Mạnh chịu nổi nhục ô danh, trọn đời không thoát thân được!

Tru cửu tộc đã là gì, chết là xong hết mọi chuyện, muốn cho một người chịu đả vật, đầu tiên phải để ả sống.

Sở vương và Mạnh Vũ Tình bị áp giải hồi kinh, ngày đầu tiên sau khi Lưu Diên hồi cung lâm triều, đông đảo triều thần bước ra khỏi hàng dăng tấu để nghị nghiêm trị Sở vương. Không ít đại thần lớn tuổi, cổ lỗ sĩ giận dữ mắng Sở vương đòi phong bại tục, đảo loạn luân thường, không bằng heo chó ngay trên điện! Còn những kẻ bị Sở vương ngấm ngấm mượn sức không ai dám bước ra xin tha cho hắn —— phát hiện mình bị đội nón xanh, thân là nam nhân, họ có thể tưởng tượng cơn giận dữ ngút trời của Thánh Thượng.

Lạ lùng thay, Lưu Diên không lập tức hạ tội Sở vương, ngày đầu tiên việc này mập mờ cho qua.

Hôm sau, một loạt thư tín từ Thanh Châu kê biên tài sản của Lý thị do Cố tiểu tướng quân phái người ra roi thúc ngựa về kinh. Trong đó có một bức thư máu của chính Cố tiểu tướng quân, khẩn cầu Thánh Thượng lấy lại

công đạo cho mấy vạn tướng sĩ bỏ mình ở U châu! Những bức thư này được trực tiếp trình lên, sau khi Lưu Diên đọc xong giận tím mặt, gần như muốn xử tử Sở vương ngay lập tức, lại bị mấy lão thần ngăn lại, khuyên hẳn cần nhắc kỹ hãy làm. Lưu Diên thuận thể kìm nén cảm xúc.

Ngay sau đó, số con tố cáo Sở vương đến tới tấp như tuyết rơi ngày đông. Mỗi ngày đều có Ngự Sử ở trên triều buộc tội Sở vương Lưu Trạch, mỗi ngày lại có tội danh mới, chứng cứ mới đệ trình lên ngự án — thông đồng với địch phản quốc, hại chết vô số dân chúng hai châu U Lương, mấy vạn tướng sĩ U châu vô tội hi sinh; nhận hối lộ trái pháp luật, nhúng tay chuyện tu sửa đê Hoài Nam, không đếm xỉa tới tính mạng của vô số dân chúng vùng hạ lưu sông Hoài – phủ Hoài Nam; kết bè kéo cánh, hợp tác với Bạch Dung An của thư viện Vạn Tùng, hoặc ngầm dẫn dắt sĩ tử Giang Nam, reo rắc tà ma ngoại đạo mê hoặc người khác, ngấm ngấm tạo phản!

Mỗi một tội danh đủ khiến hẳn xét nhà diệt tộc.

Đáng tiếc hẳn và hoàng đế cùng tộc, không thể giết.

Việc xấu xa của Sở vương lòng muông dạ thú bị phơi bày dưới ánh mặt trời, nhanh chóng truyền trong dân gian, dân chúng lòng đầy căm phẫn. Cuối cùng, Lưu Diên thuận theo ý dân, trực xuất Lưu Trạch khỏi gia phủ hoàng thất, xử tử đám người ủng hộ Sở vương ý đồ tạo phản, đồng thời mạnh tay thanh lọc đám đồng đảng của Sở vương!

Lý thị ở Thanh Châu xét nhà diệt tộc, Sở Thái phi Lý thị trợ giúp Sở vương mưa phản, đồng dạng xử tử hình. Có điều, khi Điện Tiền Ti (3) đến phủ Sở vương tước nữ Lý thị thì Sở Thái phi Lý thị mấy ngày trước ru rú trong vương phủ nay không cánh mà bay, cùng biến mất còn có thứ trưởng tử của Sở vương.

(3) Là một bộ phận của cấm vệ quân, có trách nhiệm huấn luyện, luân phiên bảo vệ hoàng đế, đóng giữ, chấp hành mệnh lệnh thưởng phạt.

Cùng lúc đó, Liên Tam cưỡi ngựa đang canh giữ ở một sơn đạo chật hẹp, đại bạch mã không kiên nhẫn dậm chân, mũi phun phì phì.

Bùn đất vàng khè, dưới bóng cây xanh biếc, tà áo đỏ ngựa trắng là điểm sáng duy nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 75

...

Quận chúa trở về phòng nổi giận, lúc Lục Tụ đi vào thì ở gian ngoài mảnh vỡ bàn tròn nhỏ ngổn ngang dưới đất..”

Lưu Diên xoa xoa mi tâm, lo lắng nói: “Có tức giận cũng đừng dùng bàn tay vỗ, sẽ đau lắm...” Chỉ nghĩ đến hình ảnh lòng bàn tay non mềm đỏ ửng sưng lên, hẳn đã đau lòng.

Ám vệ phụ trách báo cáo vội vàng giải thích: “Quận chúa dùng roi quất, có thuộc hạ bên ngoài nghe tiếng vang rất to.”

Lưu Diên im lặng, dáng vẻ âu sầu nơi đầu mi cuối mắt không tan biến, nửa ngày, hẳn nhỏ giọng hỏi: “Nàng... có nói muốn gặp ta? Hoặc nhắc tới ta không?”

“... Chưa nghe thấy.”

Đêm khuya lắm rồi, điện Tuyên Thất lại là một đêm đèn đuốc sáng trưng.

Lưu Diên đang đợi Liên Tam đến tìm hẳn, việc của Liên lão Nhị hẳn ra mặt trấn áp chưa thấm ần. An quốc phủ mấy lần phái người vào thăm tù đều bị từ chối, hẳn biết tính tình tiểu nha đầu, đoán trước rằng khi Liên Tam biết tin sẽ vô cùng tức giận, dù nhiều ngày chưa đi tìm hẳn, qua thời gian dài nhất định nàng không thể ngồi yên.

Cả hai kiếp lần đầu tiên dùng thủ đoạn đối với nàng, Lưu Diên liên tục mấy đêm không ngủ ngon. Ban đêm trần trọc, ban ngày phải thượng triều, quầng mắt hẳn thâm sì, trên buổi triều cũng có đại thần bước ra khuyên hẳn bảo trọng long thể. Không ít người nhìn thấy hẳn tiều tụy u ám, tự động liên hệ

đến chuyện Sở vương, len lén cảm thán hành động phản nghịch của Sở vương quả nhiên khiến bệ hạ đau tận tâm can.

Chờ rồi lại chờ, liên tục 6 ngày, An quốc phủ không có động tĩnh gì. Liên Tam đóng cửa trong phủ không ra ngoài, những người còn lại đều cố gắng điệu thấp, không xuất hiện trước mặt người khác. Chung quy Liên lão Nhi chỉ ngồi trong đại lao, cái mũ mưu phản treo lơ lửng chưa ụp xuống, bao nhiêu người giao hảo tốt từ xưa đều e sợ tránh không kịp. Người trong phủ An quốc hiểu rõ đạo lý này, lười ra ngoài phải đối phó với những ánh mắt vừa ghen ghét vừa tò mò.

Không phải Liên Tam không sốt ruột, chỉ là sau khi nàng bình tĩnh cân nhắc cẩn thận thì kinh giác (kinh hãi + phát giác) từ xưa bình thường hễ gặp chuyện nàng lại vội vàng đi gặp Lưu Diên, bỏ mặc cho hãn giải quyết.

Lưu Diên có lý do gì muốn trừng trị An quốc phủ? Trừ phi nguyên nhân hãn đột nhiên trở mặt vô tình nằm trên người Liên Tam. Theo hiểu biết của nàng về hãn, lý do khác cơ bản không có khả năng, nếu hãn hướng về phía nàng vậy mục đích của hãn rất dễ hiểu.

Chẳng qua, hãn muốn Liên Tam đi gặp hãn, nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?

Mấy ngày nay An quốc công và lão đại Liên Thế Hành vô cùng bận rộn, nhưng qua mấy ngày vận dụng quan hệ hai người phát hiện thái độ của Hoàng Thượng thật kỳ quái. Theo tin tức bọn họ thám thính được từ đại lao, Liên nhị, Trần thị cùng với Liên Thành Tiêu tuy bị bắt giữ và không cho thân nhân vào thăm, vẫn nhận được đãi ngộ rất tốt. Chi số bạc lớn thu mua khẩu phong của lao đầu thì đều do bên trên len lén dặn dò.

Đầu Liên Thế Hành mù mờ, lão công gia lại linh quang chợt lóe, trong lòng mơ hồ có suy đoán. Trở về trong phủ, ông sai hạ nhân đi mời Tam cô nương đến, ông có lời muốn nói.

Khi Liên Tam đến thư phòng tổ phụ, phát hiện ông chăm chăm nhìn nàng, không nói một lời.

“Tổ phụ gọi con đến có việc gì không?”

Thiếu nữ hé miệng cười như hoa nở, một thân lục thường, tươi mát sáng rực. Lông mày viền sơn, mắt hàm thu thủy, da thịt trắng nõn sáng bóng như ngọc, đôi mắt đen lúng liếng to tròn tò mò nhìn tổ phụ, khiến lòng ông như tan chảy.

An quốc công thở một tiếng thật dài, cảm thấy suy đoán rõ ràng thêm vài phần, ông cười khổ nói: “Hàm nhi, ông không vòng vo với con. Chuyện Nhị bá của con, nếu nói nặng, có lẽ phải tru di cửu tộc. Ông và Đại bá thăm dò mấy ngày lại phát hiện thái độ Thánh Thượng rất kỳ lạ...”

Dù ông nội cố gắng nói uyển chuyển đã khiến Liên Tam xấu hổ. Mặt nàng đỏ ửng, hung hăng vạch một nét vào sổ tội lỗi của Lưu Diên, nhỏ giọng ngập ngừng: “Con không rõ nguyên do... Chỉ là lúc mới hồi kinh, con nghĩ sau này không thể tiếp tục như vậy, bèn nói rõ ràng với hã...”

An quốc công nhìn nàng đầy kinh ngạc, sợ hãi vì tôn nữ ăn gan hùm tim báo, “Tiểu tử tông của ông ơi... Ngài ấy, chuyện của cháu và ngài ấy là thế nào? Cháu, cháu nói gì với ngài?” Lúc trước chỉ biết Thánh Thượng dành nhiều ưu ái cho cháu gái, ai ngờ, từ khi nào đã phát triển thành, thành như vậy?

Đến vành tai Liên Tam cũng đỏ, vừa thẹn vừa giận, “... Cái này ông bảo cháu kể thế nào! Không phải mấy chuyện đó đó sao... Cháu nói thẳng với hã, sau này nhất đao lưỡng đoạn, cháu không vào cung, không lâu nữa sẽ hồi Lâm An, bảo hã đừng nhớ thương nữa!” Nói xong mấy câu, nàng thờ phì phì quay mặt đi, tự tìm ghế ngồi phịch xuống.

“Ông trời của tôi ơi...” An quốc công cảm thấy trời đất đảo lộn, ông ôm ngực mang tâm tình mong đợi hỏi: “VẬY, thái độ ngài ấy ra sao?” Nổi giận ùng ùng hay bình tĩnh rời đi?

Liên Tam phồng mặt tức giận, “Hắn đứng đó một lúc rồi đi, lúc ấy cháu tưởng hắn nghe lọt tai, ai ngờ ngay sau đó chính là chuyện Nhị bá! Dám để Điện Tiền Ti tới lục soát nhà, trong mắt hắn còn cháu không!” Câu cuối cùng cắn răng nghiến lợi.

Cả đời An quốc công quyền cao chức trọng, không dễ làm ông cau mày dù chỉ một chút. Đến khi lớn tuổi lại bị cháu gái dọa sợ tới mức tim đập loạn, nghe xong câu nói sau cùng, ông đã là hít vào nhiều thở ra ít, liên tục xoa tim, mặt xanh mét.

“Tổ phụ?” Liên Tam vội vàng lại gần, giúp lão nhân gia thuận khí, “Tổ phụ ông sao vậy?”

An quốc công mắt hồ rưng rưng, “Thế này làm sao mới tốt!” Không phải Thánh Thượng đang ép Hàm nhi sao? Ép nàng chịu thua, bức nàng ở lại kinh đô, bức nàng một đời ở bên cạnh hắn! Một đầu là cháu gái thương yêu nhất, một đầu là nhi tử, thậm chí là tính mạng cả nhà, buông tay bên nào cũng khiến lòng ông đau như đao cắt!

Liên Tam không ngốc, rất nhanh nàng hiểu nỗi sầu lo của ông nội. Có điều nàng rõ ràng tổ phụ không thể biết giữa nàng và Lưu Diên dây dưa từ kiếp trước tới kiếp này nên mới lo lắng quá mức. Im lặng một hồi, nàng cúi đầu giọng nhỏ xíu: “Ngày mai cháu tiến cung... diện thánh.” Cứ kéo dài không phải biện pháp, sớm hay muộn cần đối mặt một lần.

Lão công gia cảm thấy đau khổ, mắt đỏ ửng khẽ vuốt tóc tôn nữ, không nói gì.

Lưu Diên bắt đầu hoài nghi có phải tiểu cô nương đã lặng lẽ chuồn êm khỏi kinh đô không, lúc đứng lúc ngồi trên ghế rồng, hoặc đi đi lại lại trong điện

Tuyên Thất, cảm thấy hối hận hành vi lần này hơi quá đáng. Hắn thật sự sợ Liên Tam dưới cơn nóng giận không thềm để ý, trực tiếp rời đi nhất phách lưỡng tán. Việc này đâu phải nàng chưa từng làm, đời trước nàng dám tự thiêu cơ mà. Nhưng hắn không còn cách nào khác, cuộc đời này hắn không cầu xin gì cả, đành được ăn cả ngã về không, đổ thẳng tâm can nhi ở lại, thua cuộc... Có lẽ một lần nữa hắn đuổi theo nàng tới chân trời góc biển thậm chí trên cầu Nại Hà.

Khi Trương Phúc vui sướng vào bầm báo “quận chúa Vĩnh Ninh cầu kiến” thì hắn vui mừng từ ghế rồng nhảy dựng lên —— hắn thắng!

“Người thắng.” Liên Tam lạnh mặt nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng có thể nghiền khối băng thành bột phấn, “Nói đi, người muốn cái gì?”

Mặt Lưu Diên lạnh như tiền, thanh âm không mềm mại hoà nhã như xưa mà tràn đầy uy nghiêm lạnh lẽo như đối mặt với quần thần, “Quận chúa Vĩnh Ninh, trăm biết người đến vì chuyện gì. Nhưng quốc có quốc pháp, dù trăm ưu ái và coi trọng An quốc phủ, cũng không thể bỏ qua Liên Thế Quỳnh. Tội mưu phản xét đến cùng...”

“Người câm miệng!” Hai mắt Liên Tam đầy lửa giận, cao giọng quát: “Chớ nói với ta được hay không được! Người nói thẳng đi, phái người xông vào An quốc phủ điều tra, có phải định làm ta mất thể diện không! Người gán cho Nhị bá ta mác đồng phạm mưu phản, người bảo gia tộc họ Liên từ nay về sau còn mặt mũi nào đặt chân ở kinh đô!”

Lưu Diên bị dáng vẻ phẫn nộ của nàng chấn trụ, đôi mắt ngấn ngờ nhìn nàng, lắp bắp không dám hé răng.

Liên Tam càng giận dữ, nàng xông lên trước mấy bước, cầm sổ con trên ngự án ném tới tấp vào người hắn, “Người không thể nhìn ta yên lành có phải không! Người nhất định muốn ta phiền lòng người mới cao hứng có phải không! Người muốn ép chết ta có phải không!”

“Không có... Không... Ai u...” Lưu Diên ôm đầu tránh trái tránh phải, còn bớt chút thời gian giải thích, “Ai ai... Tâm can nhi... Hàm nhi... Đừng đập, ta thật sự không làm mất thể diện của nàng... Ngao... Đừng ném, sẽ phá tướng a a...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 76

R

ơ vào đường cùng, Lưu Diên phải trốn xuống dưới gầm án đài, hẩn xòe tấu chương che cho phần trán, vừa định thò mặt ra thì cảm thấy có cục lông xù cọ cọ vào chân mình. Lưu Diên mừng quá, vội thò tay ôm vật kia, run rẩy giờ lên nói: “Bảo bối, nể mặt nó... Đừng, đừng đánh...”

“Cục, cục cục.” Cục tròn tròn trắng như tuyết có lông dài gần chạm đất, may mắn đám lông trên đỉnh đầu được cắt tỉa tỉ mỉ, vừa vặn để lộ đôi mắt “gà” to tròn, đen bóng sáng ngời.

“... Sao nó lớn lên thành thế này?” Liên Tam buông tay, vẻ mặt hoảng hốt mắt đối mắt với con gà kia.

Lưu Diên vui vẻ, chân chó giờ cao con gà, cười nịnh nói: “Mỗi ngày tự tay ta cho nó ăn ba bữa, không gián đoạn buổi nào, cách ngày tắm một lần, Trương Phúc chải lông cho nó. Nàng sờ thử xem bộ lông trắng muốt của nó có vẻ bóng loáng, mềm mại không...” Vừa nói vừa nâng cao con gà trước trước mặt Liên Tam, muốn nàng sờ thử.

Một con gà lông bóng loáng...

Ánh mắt Liên Tam phức tạp nhìn một người một gà vài lần, rốt cục vươn tay sờ sờ. Ngón tay chạm vào, từng sợi lông mềm mại xoắn tung, hiển nhiên được chăm sóc rất cẩn thận. Chẳng biết tại sao, nàng bỗng nhiên liền rất muốn thử dài thật dài —— hể lần nào muốn nói chuyện cẩn thận là lại gặp mấy chuyện kỳ quái.

Không khí trong điện vì con gà này hòa hoãn hơn nhiều, khi hai bên ngồi xuống nói chuyện thì trên tay Lưu Diên còn ôm chặt con gà ngoan ngoãn vô

tội như cầm kim bài miễn tử vậy. Tay hãn rót cho nàng tách trà, để nàng nhuận nhuận yết hầu.

Một tay Liên Tam bưng tách trà, một tay để ở mi tâm, thản nhiên nói: “Những kẻ liên quan tới việc Lưu Trạch mưu phản, người đều xử trí nhanh gọn, dứt khoát. Cả nhà Nhị bá ta, người tính lúc nào thẩm tra giải quyết?” Vụ án bị tạm đình chỉ nhiều ngày, không chỉ lòng người nhà họ Liên nóng như lửa đốt, bên ngoài bàn tán xôn xao, đồn đại rằng có lẽ An quốc phủ sắp đến đường cùng.

Bàn tay Lưu Diên đang vuốt đầu gà trắng tạm dừng, không trực tiếp trả lời vấn đề này, mà ngẩng đầu nhìn về phía nàng, nói ra quyết định của hãn: “Ít ngày nữa ta sẽ ban thánh chỉ, nhận nàng là nghĩa nữ, sắc phong công chúa Vĩnh Ninh.”

Đồng tử Liên Tam phóng đại trong nháy mắt, nàng thay đổi sắc mặt, “Người điên rồi!”

Trái tim Lưu Diên run rẩy, tuy sợ nàng lại tức giận xông vào đánh hãn một trận nhưng cố gắng trấn định, tiếp tục nói: “Sau đó ta sẽ đón nàng vào cung, thông báo với bên ngoài rằng muốn nuôi dạy nàng bên người. Về phía dân chúng, ta sớm có chuẩn bị, tiền triều từng có Nữ Đế đăng vị, triều đại trước kia cũng có ví dụ là trường công chúa Lâm Hứa. Đến khi thời cơ chín muồi, ta sẽ thông cáo khắp thiên hạ, nàng là huyết mạch của hoàng thất, dẫn nàng tế tổ ghi tên vào gia phả...”

Liên Tam lạnh lùng nhìn hãn, Lưu Diên không yếu thế nhìn thẳng nàng.

Ánh mắt giao phong nửa khắc đồng hồ, Liên Tam vung tay áo đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nói cho hãn biết: “Người vui vẻ thu nghĩa nữ thì cứ thu, thích phong công chúa thì phong, Liên Thế Quỳnh nhất trong tù người muốn chém muốn giết tùy người, ngày mai ta rời kinh.” Dứt lời định nghênh ngang bỏ đi.

Lưu Diên thả con gà trắng xuống, cười đầy chua xót, “E rằng... Không như ý nàng.”

Nàng đi ra một bước, hai bước, ba bước... Đến bước thứ bảy thì bóng lưng tinh tế yếu điệu lung lay, nàng xoay người, không thể tin nhìn hẳn, “Người kê đơn với ta?!”

Lưu Diên bước lên trước, nhẹ nhàng ôm chặt eo nàng, thấp giọng nói: “Để nàng ngủ một giấc thật ngon, chỉ dùng một chút...” Suy nghĩ Liên Tam dần dần mơ hồ, mí mắt càng ngày càng nặng, giọng hẳn cực kì dịu dàng vắng vắng bên tai, “Ngoan ngoãn, ngủ một giấc, ngủ dậy mọi chuyện đều tốt đẹp...”

Một giấc tỉnh lại, long trời lở đất.

Cả nhà ba người Nhị phòng của Liên gia còn bị giam trong đại lao. Chỉ chớp mắt Tam cô nương nhà họ Liên được Thánh Thượng thu làm nghĩa nữ, sắc phong công chúa. Tình huống quý dị này khiến không ít người mơ hồ, nhưng rất nhanh thôi, ai không hiểu nghe được tiếng gió từ “người biết chuyện” tiết lộ cho. Một bộ phận nhỏ ra vẻ thần bí, nhỏ giọng thì thầm: “Tôi nói cho mấy người biết nha, chuyện này tôi nghe được từ lão gia nhà tôi, vị quận chúa kia —— à không, bây giờ là công chúa, chính là Phượng Hoàng thật sự! Nghĩa nữ gì gì đó chỉ là nguy trang thôi!”

“Thật hay giả đó?!” Người nghe hưng phấn hỏi lại.

“Còn giả được chắc? Chuyện này không chỉ lão gia nhà tôi biết, mấy vị lão nhân của các đại gia tộc đều biết cả. Nếu các người không tin, tìm người quen ở mấy nhà đó hỏi đi.”

“Thế mẫu thân của điện hạ là ai? Tại sao nuôi ở An quốc phủ?”

“Tôi cũng không biết mẫu thân tiểu công chúa này là ai, có điều —— chắc hẳn có thân phận không bình thường! Chẳng thế, tại sao không dám nhận vào cung, nhiều năm qua nuôi ở ngoài chứ? Trước đó, Nhị gia An quốc phủ bị tống vào ngục, bao nhiêu người sợ dính vào tránh xa. Tôi cảm thấy thật buồn cười, khoan không nói cả nhà An quốc công được Thánh Thượng tin trọng. Dù Liên nhị gia có một chân thật thì chẳng liên lụy đến những phòng khác của An quốc phủ. Trong nhà người ta nuôi Phượng Hoàng đó, Thánh Thượng không nể mặt tăng, cũng phải nhìn mặt phật.”

“Có lý! Theo tôi thấy, thân phận mẫu thân điện hạ tất nhiên bất phàm.” Cố ý nói nhỏ, “Mọi người không biết, nay là phu nhân Trấn Nam Hầu, năm xưa là huyện chủ An Bình, một đạo được nuôi trong cung, cùng lớn lên với Thánh Thượng! Tôi nhớ rõ vị huyện chủ này lớn hơn Thánh Thượng vài tuổi, đột nhiên gả cho người khác, đã thế còn gả đi rất xa, nhiều năm qua chưa từng nghe thấy tin tức bà ta hồi kinh.”

“À...” Mọi người ý vị thâm trường trao đổi ánh mắt với nhau, không nói ra nhưng trong lòng tự có kết luận.

Liên Tam còn không biết bên ngoài không chỉ thay đổi cha ruột của nàng mà còn đổi luôn mẫu thân. Xem như nàng bị giam lỏng trong cung Vị Ương, không biết Lưu Diên cho nàng dùng thuốc gì, nàng không thể đề nổi nửa thành nội lực. Con đường võ nghệ cao cường bị chặt đứt, trong cung thủ vệ sâm nghiêm, nhất là cung Vị Ương, muốn lén lút trốn đi là bất khả thi.

Lúc này nàng đang ngồi trong Thiên Điện ở cung Vị Ương, chờ gặp tổ phụ.

An quốc công trông thấy cháu gái không thiếu cánh tay không thiếu chân, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Khi ông vào trong Thiên Điện thì không thiếu cung nữ đi qua đi lại, còn có mấy nữ quan trung niên đứng sau điện hạ. Trong mắt lão công gia ngoài cháu gái chẳng còn ai khác, trực tiếp bước

về phía trước, sốt ruột hỏi han: “Hàm nhi mấy ngày nay sống trong cung thế nào? Có ai bắt nạt cháu không...”

“Xin Quốc công gia khoan đã!” Một cái nữ quan trung niên mặt mũi nghiêm khắc đứng ra, nói với An quốc công: “Tuy ngài là tổ phụ công chúa, nhưng vẫn phải tuân thủ lễ nghĩa, hành lễ với công chúa trước...”

“Người câm miệng! Người dám giáo huấn tổ phụ bản cung! Người ăn gan hùm mật gấu hả?” Liên Tam nổi trận lôi đình, ném ấn trà qua, “Lăn! Cút hết cho ta!”

Nữ quan kia bị đập trúng đầu, máu đỏ sậm chảy xuống từ trên trán, dọa đám cung nữ, nữ quan xung quan trắng bệch, “Phịch phịch” “Phịch phịch”, trong điện vang lên tiếng quỳ đồng loạt, chúng nữ câm như hến.

“Cút đi!” Liên Tam trầm mặt, “Đừng để ta nói lần thứ hai!”

Đại điện không còn bóng người.

Liên Tam chạy xuống bậc thang, bổ nhào vào lòng ông khóc nức nở nói: “Ông, cháu bị hãm hạ độc! Cháu muốn trèo tường ra ngoài mà không trèo được!”

An quốc công đau lòng lắm, ông vốn định hỏi “Sao lại phong cháu làm công chúa?”, lúc này chỉ nhìn thấy nước mắt tôn nữ, “Hàm nhi không khóc không khóc... Ông trưng bản mặt già nua này đi cầu xin Thánh Thượng, sao ngài ấy có thể ép cháu ở trong cung! Cái gì công chúa hay không phải công chúa, chúng ta không thèm!” Bên ngoài sửa cả họ cháu gái, lão công gia mới nghe tin thì tức giận, suýt nữa hôn mê —— chuyện quái gì thế này!

Liên Tam được gặp ông nội, ủy khuất vì mấy ngày nay hành động bị quản chế toàn bộ dâng trào nên khóc vài tiếng. Lúc này nghe lời ông, nàng tức giận đến mức lại rơi mấy giọt lệ, nói: “Tổ phụ đừng đi cầu hãn, vô dụng!

Hắn hạ quyết tâm giữ cháu lại trong cung, những lời đồn bên ngoài đều do hắn phát tán! Tức chết cháu!” Ghé vào vai tổ phụ, nàng lại nức nở.

Lòng An quốc công tan nát, “Thế sao được? Mang danh hào công chúa, tương lai truyền ra điếm nào không tốt, chẳng phải để người khác đâm thọc cột sống cháu?” Lão nhân gia hiển nhiên minh bạch hành động của Lưu Diên vì cái gì, càng lo lắng không thể gạt được người trong thiên hạ, chỉ sợ một ngày nào đó lộ ra xú xiu dấu vết cũng có thể khiến đấng quân vương gan lớn làm bậy và cháu gái bảo bối của ông để lại tiếng xấu muôn đời...

Liên Tam một bên lau lệ, hậm hực: “Nếu hắn bắt cháu làm công chúa, ta dám gọi hắn một tiếng phụ hoàng! Tương lai cháu tiện tay thu luôn giang sơn này, để lão hoàng để ăn không khí!”

“...” An quốc công bị giật mình, cầm nín trong chốc lát, cuống quýt thấp giọng nói: “Tiểu tử tông của ông ơi, lời này không thể nói lung tung! Đây là bên trong cung Vị Ương nha!” Nói tới đây, ông ngó trái liếc phải, nhìn trước xem sau một lần, xác nhận trong điện ngoài hai ông cháu không có người thứ ba, lúc này mới thả lỏng một chút, “Cháu ngoan, về sau đừng nói như thế, để người ta nghe được thì sao?”

“Không sợ.” Vẻ mặt Liên Tam trấn tĩnh, hếch cằm hừ, nói: “Hắn tính toán như vậy, ta dám nói, sợ cái gì?”

Lão nhân gia đã bị chết khiếp, không nói nổi, đầu ông không tự chủ hơi ngược lên, trước mắt đầy sao, như thể không tiêu hóa nổi câu nói của tôn nữ.

Liên Tam phồng hai má, “Tổ phụ, ta không nói đùa. Chính hắn bảo vậy, hắn để cháu làm công chúa trước, tương lai lập thành hoàng thái nữ, sau khi hắn thoái vị sẽ để cháu làm nữ hoàng.”

“Lấn lộn hoàng thất huyết mạch, đây là tội tru di cửu tộc a!” An quốc công lão lệ tung hoành, phảng phất thấy trước kết cục bi thảm của nhà họ Liên.

“Thánh Thượng anh minh một đời, tại sao trong việc này lại xằng bậy như thế!”

Liên Tam mặc kệ Lưu Diên có làm xằng làm bậy không, nàng lay cánh tay tổ phụ, khẩn cầu nói: “Tổ phụ, chỗ cha mẹ cháu ông đi nói nhé, cha mẹ nghe tin này không biết sẽ tức đến mức nào.” Thấy ông nội còn hoảng hốt, nàng càng lắc mạnh tay, dùng ngữ khí rất nghiêm túc nói: “Tổ phụ, hẳn nói cháu là huyết mạch hoàng thất, cháu chính là huyết mạch hoàng thất. Mặc kệ tương lai giang sơn này có nằm trong tay cháu không, những trở ngại trong nhà còn cần ông giúp cháu dọn sạch. Thân thể của cháu, mặc kệ người ngoài suy đoán như thế nào, chỉ cần nhà chúng ta không ai ra quấy phá thì không có vấn đề.”

Dưới ách cường quyền, lừa dối không phải việc khó nhỉ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 77: Chương 77

T

rong điện Tuyên Thất, lúc này Lưu Diên như ngồi trên đồng lửa, nghe Trương Phúc vào báo: “Công chúa đuổi hết nữ quan, cung nữ trong điện ra ngoài, trong Thiên Điện chỉ để lại lão công gia nói chuyện.” Hãn không thể ngồi yên thêm nữa, đứng dậy giữ giữ y phục, khí thế bùng bùng ra khỏi cung điện.

Khi đến phía ngoài Thiên điện, hãn lại đứng im bất động. Đám nô tài thấp thỏm lo sợ quỳ xuống, trong đó bao gồm cả nữ quan trung niên bị ném chày máu đầu kia. Lưu Diên quét mắt về phía bà ta, lạnh lùng ra lệnh: “Kéo xuống, đừng làm chướng mắt.” Bà nữ quan kia không kịp cầu xin tha thứ đã bị chặn miệng kéo xuống, Lưu Diên liếc mắt nhìn một vòng, nói với Trương Phúc bên cạnh: “Xem ra trong cung nên phóng xuất một nhóm người. Trong cung ít chủ tử, nuôi một đám nô tài nhàn rỗi, tạo thành tính cách còn kiêu ngạo hơn chủ tử. Sàng lọc lại, thả lũ ăn không ngồi rồi ra ngoài, đưa nào xảo trá đánh một trận rồi thả, tiết kiệm một khoản phí.”

Đầu Trương Phúc đầy mồ hôi, liên tục khom người vâng dạ.

Hai ông cháu đang nói chuyện ngút trời bên trong hoàn toàn không biết Thánh Thượng đứng ngoài trông chừng cho họ. Hai người bàn bạc công việc kế tiếp. An quốc công chưa an tâm, nhiều lần dặn dò cháu gái ở trong cung phải cẩn thận làm việc, nói tỉ mỉ mấy điều kiêng kị và việc dơ bẩn ngấm ngấm.

Đến lúc Liên Tam tiễn tổ phụ ra ngoài thì trông thấy Lưu Diên mỉm cười kíp mắt, nàng ngạc nhiên, sau đó cúi đầu, vén áo thi lễ, buồn bực nói: “Tham kiến bệ hạ.” Trong tấm cung, nàng muốn cười lên đầu lên cổ Lưu

Diên như thế nào đều được, nhưng đây là phía trước cung Vị Ương, nhiều người nhiều miệng, dù sao nàng phải cố kỵ hơn.

An quốc công cũng vội vàng hành lễ, Lưu Diên hiền hòa cười nói: “Chắc là An quốc công đã hàn huyên với Vĩnh Ninh xong rồi, nhưng trẫm có chút việc muốn thương nghị với khanh.” Ông ngạc nhiên, vội đáp vâng rồi quay đầu theo hẳn vào thiên điện.

Sau khi vào trong, Lưu Diên nở nụ cười trêu mếu với Liên Tam, nói: “Vĩnh Ninh về trước, trẫm trở về sẽ dùng bữa tối với con.”

“... Tuân mệnh.”

Không biết Lưu Diên nói những gì với An quốc công mà kết thúc rất nhanh, gần như chân trước Liên Tam vừa đặt vào điện Chiêu Dương, chân sau hẳn đuổi kịp. Điện Chiêu Dương nằm trong cung Vị Ương, nằm giữa điện Thanh Lương và điện Tuyên Thất, ban đầu vốn là điện Lâm Hoa nhưng năm ngoái Lưu Diên đổi thành điện Chiêu Dương, xem như kỷ niệm đời trước hoàng quý phi nương nương ở tại cung Chiêu Dương.

Vào trong điện, Lưu Diên cho lui tất cả cung nhân. Liên Tam nằm nghiêng trên tháp mỹ nhân (1) không để ý tới hẳn. Lưu Diên bất đắc dĩ ôm thân ngọc mềm mại thơm ngát vào lòng, cười thở dài: “Nàng còn giận ta à? Trước giờ nàng chẳng thèm để ý mấy chuyện đâu đâu, sao đổi điện với ta lại hờn dỗi thế...”

(1) Tháp ở đây là cái giường nhỏ, hẹp, dài. Tháp mỹ nhân, hay còn gọi là tháp Quý phi, xuất xứ từ thời nhà Hán, được chế tác tinh xảo, hình dạng bắt mắt, tháp tuy nhỏ, nhưng có thể nằm được, thường dùng để nghỉ ngơi chợp mắt buổi trưa, hay được đặt ở thư phòng hoặc đình nghỉ chân. Tháp thiết kế vát lên cao dần theo kiểu bậc thang, bên trên chạm khắc đá cẩm thạch Vân Nam, họa tiết mây trôi, hoa văn như ý cát tường, tay vịn thiết kế giống một chiếc gối, thường làm bằng gỗ cây lê hoặc gỗ lim. Hiện nay kiểu tháp này

còn được thiết kế kết hợp theo phong cách quý tộc châu Âu và Trung Quốc, được dùng để trang trí cùng với ghế sofa. Nguồn: tuyngochienn.wp

Liên Tam quay lưng vào trong, vẫn không muốn quay đầu nhìn hẳn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 78

L

ễ sắc phong công chúa được ấn định vào ngày Liên Ngữ Hàm cập kê.

Kỳ thật triều đại không có lễ sắc phong công chúa. Bởi vì khi con gái hoàng đế khi được sinh ra nghiễm nhiên là công chúa, không cần thủ tục này. Hoàng tộc họ Lưu rất ít nữ nhi, bình thường tại lễ tắm ba ngày hoặc đầy tháng sẽ do hoàng đế ban thưởng phong hào, biểu thị ân sủng.

Duy nhất có một lần cố ý làm một lễ sắc phong vì như thế này: Khi ông cố nội của tiên đế tại vị, có một vị công chúa xui xẻo, lúc còn trong bụng mẹ, vì nhà ngoại đứng sai đội nên mẹ đẻ bị tống vào lãnh cung. Hiễn nhiên vị công chúa này sinh ra và lớn lên tại lãnh cung nên không thể hưởng thụ đãi ngộ mà công chúa nên có, bao gồm phong hào. Sau này lão hoàng đế muốn thưởng cho một đại tướng quân có chiến công hiển hách. Lục tung khắp hoàng cung không tìm thấy nữ nhi ở độ tuổi phù hợp nên lôi công chúa đáng thương kia ra khỏi lãnh cung. Vào năm nàng cập kê, cố tình làm lễ sắc phong, ban cho phong hào và phủ lớn, nở mày nở mặt xuất giá —— làm vợ kế đại tướng quân nọ.

Song lễ sắc phong của Liên Tam có ý nghĩa hoàn toàn đối lập với công chúa kia. Lễ bộ đốc thúc, Lưu Diên nhiều lần thẩm duyệt trình tự, ngay cả số lượng, vị trí, màu sắc bảo thạch khảm trên mũ đều do hắn tự mình quyết định. Rất nhiều lễ tiết rườm rà trong lễ sắc phong của vị công chúa kia đều bị sửa chữa, cắt bỏ, như địa điểm sắc phong đổi thành tiền điện cung Vị Ương. Bước nhập hậu cung bá vọng hoàng hậu cũng bị Lưu Diên loại bớt.

Hôm ấy, người được cho phép đến xem lễ không nhiều, ngoài mấy vị trọng thần và vợ chồng An quốc công, chỉ có vài người hoàng thất ở chi gần. Những người đó có lẽ vĩnh viễn không thể quên cảnh tượng: Công chúa

Vĩnh Ninh mặc triều phục màu vàng, từng bước giẫm lên đỉnh thiên hạ. (đỉnh thiên hạ ở đây hiểu là bậc thang cao nhất trước thềm cung Vị Ương)

Thánh Thượng của bọn họ đứng ở bậc thềm cuối, một góc long bào viền đen bay phần phật trong gió. Ngài vươn tay xuống dưới đài, thiếu nữ mỉm cười, bàn tay trắng nõn như ngọc đặt vào lòng bàn tay đế vương. Phong thái khuynh quốc khuynh thành kia không biết khiến bao người nhớ kỹ cả đời!

Liên Tam cười rất tao nhã, gần như không nhìn thấy đôi môi nàng mấp má, tiếng than phiền cực nhỏ truyền vào tai Lưu Diên, “Bảo chàng đừng giận nhiều bảo thạch như vậy, chàng không nghe! Đè chết ta! Xem buổi tối trở về ta xử lý chàng thế nào!”

Lưu Diên vẫn duy trì biểu cảm uy nghiêm chín chắn, lời thốt ra khỏi miệng hoàn toàn khác hẳn, “Không cần cẩn thận như thế, bọn họ cách quá xa, chỉ trông thấy bóng dáng, không thấy nàng nói chuyện đâu. Ừm, cũng không nghe được.” Tranh thủ khi xoay người, hắn trừng mắt nhìn nàng, “Buổi tối tùy nàng xử trí.”

“...” Bê cái mặt cấm dục, nghiêm túc nói câu này thật sự quá đáng ghét!

Tần lão phu nhân chứng kiến Thừa Bình để cài phượng sai (1) cho cháu gái, trong lòng như bị xẻo một miếng thịt!

(1) Trâm được thiết kế lấy ý tưởng từ phượng hoàng.

Ở Kinh đô không phổ biến mời toàn phúc phu nhân (2). Vào lễ cập kê, cài trâm lên búi tóc của thiếu nữ thường là nữ trưởng bối vai vế cao nhất, uy vọng lớn nhất trong gia tộc. Nếu tại An quốc phủ, đáng lẽ người cài trâm cho Liên Ngữ Hàm là Tần lão phu nhân, tổ mẫu ruột của nàng. Giờ bị Lưu Diên chiếm mất, bảo sao sắc mặt Tần lão phu nhân không tốt?

(2) Người có đầy đủ cả con trai lẫn con gái, cha mẹ ruột và cha mẹ chồng đều khỏe mạnh, thường được mời đến lễ cập kê và chải đầu cho tân nương

tử.

Lưu Diên không để ý điều này. Cài chặt trâm phượng cho bảo bối, trong tim hẳn như có dòng nước ấm tuôn trào, mắt hơi cay cay. Kiếp trước, hẳn là quân chủ anh minh, thừa kế vạn dặm giang sơn tổ tông truyền xuống, hẳn làm việc không thẹn với lương tâm. Nếu có điều gì tiếc nuối, có lẽ chính là không thể cho nàng một hôn lễ chính thức.

Chuyện con cái tùy duyên phận mỗi người, không có hẳn cũng không tiếc nuối, chỉ là duyên phận chưa tới. Hôn lễ thì khác, tuy rằng chắc Liên Tam không để ý, nhưng hẳn khắc sâu trong lòng, mỗi khi nhớ tới, trái tim đau đớn khôn nguôi.

Tuy mặt ngoài lễ tiết là sắc phong công chúa, nhưng mà trong lòng hẳn, đây là lễ thành hôn của hai người. Thiên địa làm chứng, họ hàng tề tựu, đúng ngày nàng cập kê, hẳn nắm lấy tay nàng đứng trước cung Vị Ương, khề hứa hẹn: “Chỉ mong cuộc đời này chấp tử chi thủ, bạch đầu giai lão.” (Nắm chặt tay nhau, Bên nhau suốt kiếp)

Hẳn nói rất nhỏ nhưng Liên Tam nghe thấy, nàng cười đáp lại hẳn, các ngón tay đan cài trong bàn tay ấm áp, dày rộng kia.

Đại trưởng công chúa Dương Hạ lớn tuổi, từ lúc đầu xuân năm nay bị ốm một trận, cơ thể lúc khỏe lúc yếu. Hôm nay tinh thần bà ta khá tốt, xem lễ xong, Lưu Diên ban thưởng ngự thiện, bà ta không dùng mà lập tức đi về phía cung Phượng Nghi nơi hoàng hậu ngự. Bà ta đoán lúc này công chúa Vĩnh Ninh đang làm lễ với hoàng hậu. Bất kể vì hai đứa không bớt lo nhà mình kết thù với Vĩnh Ninh, hay mấy năm gần đây hoàng đế, cháu trai mà ba, thái độ đối với bà hay nhà họ Quách càng ngày càng xa cách, bà cần gặp vị công chúa này một lần.

Vào cung Phượng Nghi, bất ngờ thấy cả cung điện vắng vẻ. “Thế này là sao?” Đại trưởng công chúa Dương Hạ kinh ngạc, “Sao công chúa Vĩnh

Ninh sao hành lễ với cháu? Hay là ta đến muộn?”

Hoàng hậu ngẩn ra, thần sắc hơi xấu hổ, giải thích: “Hôm trước Thánh Thượng dẫn Vĩnh Ninh tới đây, Trăm nhi cũng có mặt, Thánh Thượng cố ý để hai chị em làm quen với nhau. Hôm nay mệt mỏi cả buổi sáng, một tiểu cô nương như con bé đâu chịu được, Thánh Thượng thông báo với cháu từ sớm. Dù sao làm đủ coi như có thể diện, ngược lại cháu thấy không sao cả.”

Đại trưởng công chúa Dương Hạ ho khan hai tiếng, cười nói: “Cháu thật rộng lượng. Cũng đúng, thân là quốc mẫu một nước, nên có khí độ như vậy.”

Hoàng hậu thấy bà ta ho khan, bận rộn sai cung nữ bưng canh tuyết lê nhuận hầu thanh phế lên, ân cần nói: “Mấy ngày nay sức khỏe cô tốt hơn chưa? Hôm trước cháu nghe quý phủ mời Lý thái y đi, thái y nói thế nào?”

“Bệnh cũ ấy mà, không sao.” Đại trưởng công chúa Dương Hạ khoát tay, thở dài: “Con người mà, tuổi càng lớn, cơ thể càng yếu. Chút bệnh nhỏ đã không chịu nổi. Trước đây ta chưa thấy mình già, sau trận ốm đầu xuân, lúc nào cũng có cảm giác lực bất tòng tâm. Không ai tránh được, không thể không già.”

Hoàng hậu an ủi: “Cô nói gì vậy, ngài còn trẻ! Cả nhà đều trông cậy vào ngài, không có ngài tọa trấn, bọn tiểu bối trong nhà không có ai chỉ huy! Còn Bội nha đâu, ngài nên xốc lại tinh thần, chọn lựa vị hôn phu cho con bé, nó mắt cao, không phải làm phiền cô lo lắng ư.”

Nghe nàng nhắc đến cháu gái mình, đại trưởng công chúa Dương Hạ cười hiền từ, “Đúng vậy, không phải ta cũng đau đầu vì hôn sự của nó sao. Bội nha đâu bị cha mẹ chiều quá sinh hư, cập kê gần một năm, xem bao nhiêu nhà mà không ai vào mắt con bé.” Nói thì nói như vậy, nhưng trong mắt bà ta không có nửa phần bất mãn vì nuông chiều cháu gái, ngược lại trong giọng nói ngập tràn sủng ái.

Quách Bội cũng là cháu gái họ của hoàng hậu, tuy trên quan hệ huyết thống không gần, nhưng vì đại trưởng công chúa, hoàng hậu ưu ái nàng ta ba phần, lập tức cười nói: “Người cô chọn ra mà con bé còn không hài lòng, thế nàng muốn tìm người như thế nào? Chẳng lẽ muốn gả cho anh hùng cái thế?” Nói xong, nàng che miệng muốn cười, đang cười thì dừng lại, vỗ đét một cái, vui vẻ nói: “Ai nha! Cháu nhớ ra đúng là có một vị anh hùng cái thế!”

Đại trưởng công chúa Dương Hạ khó hiểu, hoàng hậu vui sướng cười nói: “Cố tiểu tướng quân chẳng phải sắp về kinh à! Thiếu niên kia đúng là anh hùng! Trước kia lúc Cố phu nhân còn tại thế, cháu từng gặp Cố Hằng, lớn lên rất khá, anh khí bừng bừng, phóng mắt khắp kinh thành không đám nào tốt hơn!”

Câu này khiến đại trưởng công chúa Dương Hạ hơi động lòng, bà do dự hỏi: “Vậy, tuổi Cố tiểu tướng quân này chắc không nhỏ? Hẳn ở biên cảnh nhiều năm, không chừng đã đón dâu...”

“Chưa, chưa.” Hoàng hậu rất bình tĩnh, “Mấy hôm trước Thánh Thượng còn dặn cháu, bảo cháu thay Cố tiểu tướng quân chú ý khuê tú phù hợp trong kinh đô, còn cười nói nếu không phải bên trong dòng họ không có cô nương tốt thích hợp, hoàng thượng đã trực tiếp tứ hôn. Cố phu nhân mất sớm, Cố tiểu tướng quân một mực đi theo Cố lão tướng quân trong quân doanh, kế mẫu của hắn xuất thân từ tiểu hộ, có nhiều mối lo, làm gì có thời gian đính hạ hôn sự cho hắn?”

“Nếu Thánh Thượng thật lòng thương thức, làm sao đến phiên Bội nhi của chúng ta?” Đại trưởng công chúa Dương Hạ cau mày, “Công chúa Vĩnh Ninh không phải vừa cập kê sao, nó cũng chưa đính hôn. Con người đều có tư tâm, Cố Hằng tốt như vậy, Thánh Thượng muốn giữ lại cho con gái ruột mới đúng.”

Hoàng hậu ngây người, thật sự nàng chưa nghĩ đến công chúa Vĩnh Ninh. Sau khi nghĩ kỹ, nàng nở nụ cười, nói: “Chưa chắc đã vậy. Ngài cũng biết tiền lệ từ xưa. Phò mã không được nắm thực quyền, chức danh không quá Tứ phẩm. Cố tiểu tướng quân tiền đồ vô lượng, nếu Thánh Thượng thực sự tiếc nhân tài thì không nên ghép đôi hãn với công chúa Vĩnh Ninh.”

Lời này cũng đúng, chính đại trưởng công chúa Dương Hạ năm đó vì vậy mà gả cho Quách Khúc. Lý do chính là hãn có tài hoa nhưng không ôm chí làm sĩ, vừa có thân phận hiển hách lại không gánh vác trách nhiệm gia tộc — Quách Khúc có người em ruột chính là phụ thân Quách hoàng hậu.

Trái tim bà quay về vị trí cũ. Phóng mắt mà xem, khuê tú khắp kinh thành, luận dòng dõi xuất thân, luận thân phận tôn quý, trừ công chúa Vĩnh Ninh, còn ai sánh bằng Bội nhi nhà bà? Đợi Cố Hăng kia hồi kinh, bà sẽ cẩn thận điều tra, nếu đúng là mối tốt, Bội nhi đồng ý, thì bà sẽ cầu xin Thánh Thượng cộc hôn sự này.

Mấy ngày sau, chưa biết mình đã bị người ta nhớ thương, Cố Hăng khái hoàn về triều. Dù hãn không phải chủ soái, lập công lao không cao bằng hai lão tướng quân khác, nhưng thẳng ở có người cha tốt, thanh danh hiển hách. Hãn lại là một thiếu niên tuấn tú, ngày nhập kinh, các thiếu nữ đứng hai bên đường suýt nữa ném túi thơm, khăn tay, ngọc bội, hoa tươi, quả tươi vô dụng dìm chết hãn.

“Ném quả vào xe, nhìn giết Vệ Giới (3), chắc nói trường hợp này đây?” Liên Tam giả dạng thành tiểu công tử phong lưu, gõ chiết phiến trong lòng bàn tay, cười dài: “Có điều khó trách, ngay cả ta cũng muốn ném quýt vào mặt hãn, huống hồ là mấy thiếu nữ chưa từng trải việc đời?”

(3) Điển cổ “khán sát Vệ Giới”, nghĩa là “nhìn giết Vệ Giới” để nói về bi kịch bắt nguồn từ cái đẹp. Vệ Giới hay còn có tên khác là Vệ Vương Giới, Thúc Bảo, được miêu tả trong Tấn thư bằng những từ như “minh châu”, “ngọc nhuận”. Từ thời thơ ấu, chàng đã có khí chất kỳ lạ, khi ngồi trên xe

cho dê kéo đi trên đường Lạc Dương thì luôn dõi mắt nhìn xa, trông giống như một bức tượng được chạm từ bạch ngọc, người dân thường đổ xô ra xem và gọi chàng là “bích nhân” (người ngọc bích). Trong một lần chàng đi cư về thành Kiến Nghiệp, quan quân, nhân sĩ, dân thường trong vùng lâu nay đã nghe tiếng đồn về vẻ đẹp của Vệ Giới nên đổ xô ra đường chào đón, vây lấy chàng để ngắm nhìn hết lớp này đến lớp nọ, khiến xe của Vệ Giới không di chuyển được suốt mấy ngày. Vốn thể chất yếu đuối, chàng mệt đến ngất xỉu, ốm một trận thập tử nhất sinh rồi chết. Đây có lẽ là cái chết tức cười nhất trong các mỹ nam Trung Quốc.

Ném quýt... vào mặt hân...

Hạ nhân trong phòng hạ nhân không hện mà cùng gục đầu xuống, che khuất biểu cảm vắn vẹo kỳ lạ trên mặt. Đi theo chủ tử, mặc dù thích bốc đồng, gây nguy hiểm tánh mạng, nhưng thời điểm muốn cười nghiêng ngả cũng rất nhiều, ví dụ hiện tại.

Lý Ung từ Giang Nam theo tới kinh đô, từ An quốc phủ đến nhập cung Vị Ương, thành công trở thành người có tư lịch dày dặn nhất, có quyền lên tiếng nhất bên cạnh Liên Tam. Vào những lúc thế này, hạ nhân bình thường sẽ không lên tiếng, chỉ có ông, cẩn thận quan sát vị tiểu tướng quân mặc áo giáp màu bạc kia, nghiêm túc đưa ra kết luận: “Không tuần mỹ bằng Thánh Thượng.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 79

N

ghe Lý Ung nói vậy, Liên Tam quay đầu, hơi suy tư nhìn ông, xem một lúc chính nàng bật cười trước, “Lúc Thánh Thượng còn trẻ cũng vô cùng tuấn tú, chẳng qua giờ ngài ấy hơn ba mươi, đâu thể so sánh với Cố tiểu tướng quân tươi ngon mọng nước.”

Lời này đại nghịch bất đạo, hạ nhân trong phòng túa mồ hôi lạnh, ngược lại Liên Tam vẫn thản nhiên. Lý Ung ghen hống, nửa ngày mới phun ra một câu nhạt nhẽo: “Thánh Thượng là vua của một nước, uy nghi tự nhiên mà có, tim rồng mắt phượng... Không thể lấy dung mạo để bàn luận xấu đẹp...”

Liên Tam cười nhạo một tiếng, quạt giấy màu xanh gập vào rồi xòe ra, vừa phe phẩy vừa nói: “Dầu gì cũng là phụ hoàng của ta, sao ta không thể bàn luận dung mạo đẹp xấu? May mà cha không học theo đám cổ lỗ sĩ kia nuôi râu dài, nếu vậy, thật sự ta không thể dùng bữa với ông.”

Lý Ung yên lặng lau mồ hôi lạnh trên trán, hóa ra điện hạ yêu thích mỹ sắc... Ông có cảm giác bực tỉnh: đến nay ông hiểu rõ công dụng của sữa dê đưa vào điện Tuyên Thất mỗi ngày. Trước đây ông từng nghe nói, nhiều phu nhân thích dùng sữa dê lau mặt rửa tay, thậm chí pha nước tắm, chỉ vì giữ gìn tuổi xuân không già —— dù suy đoán này thật đáng sợ, nhưng theo hiểu biết của ông về Thánh Thượng, đây đúng là việc Thánh Thượng có thể làm.

Sau khi Cố Hăng và tướng lĩnh cao cấp đi qua, tiếp theo là đám tù binh Nhung Địch. Tù binh bị buộc xích sắt, xâu thành một chuỗi dài, lết từng bước. Mặc dù những tù binh này ai nấy thần sắc uể oải, quần áo tả tơi, nhưng không hề ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của dân chúng vây xem. Vì

sống dưới chân Thiên Tử, bản chất quần chúng khá tốt, cho nên dù họ xúc động nhưng không có hành động xúc động như ném trứng gà, cục đá. Người Nhung Địch mũi cao mắt sâu, có màu mắt xanh lam, xanh lá cây, không ít người da trắng giống người dân Trung Nguyên, khiến dân chúng được mở mang tầm mắt.

Không lâu sau, bóng lưng Cố Hằng cưỡi ngựa dần dần xa. Tuy nhiên, dù các tướng quân cùng với tù binh đã đi đằng trước, phía sau còn nhiều quan quân bậc trung và cấp thấp, trong đó càng không thiếu thanh thiếu niên tuấn lãng. Tiếng hoan hô dưới lầu hết đợt này tới đợt khác, không có dấu hiệu biến mất.

Dưới lầu người đông chen chúc, toàn là các phu nhân, tiểu thư cố tình đến xem Cố tiểu tướng quân, lúc này họ vẫn ngồi yên, định đợi người bên đường tản bớt rồi mới hồi phủ.

Liên Tam ngược lại không quan tâm, nàng chỉ ra ngoài xem náo nhiệt. Mấy ngày nay, Lưu Diên bận rộn đến mức không có sức lăn lộn trên giường. Nàng ở trong cung phát chán, thường xuyên có vị biểu tỳ Thục phi dẫn Tam hoàng tử đến “vấn an” nàng, chọc nàng rất bực bội. Dưới cơn nóng giận, tại điện Tuyên Thất nàng hung hăng trừng trị Lưu Diên một trận, ép hắn giao ra giải dược phong bế nội lực. Mà Lưu Diên vốn thật sự không định giam lỏng nàng, nay thấy nàng không có ý định trốn mất, lại bị ôn hương nhuyển ngọc chà đạp, làm gì có chuyện không đồng ý.

Đợi đến khi đoàn quân nhập kinh đi hết, đám người vây xem dần tản mát, phía dưới lầu trống trải hẳn. Liên Tam uống thêm mấy chén trà, lại ăn mấy miếng điểm tâm, cảm thấy bình thường, liền lười ngồi thêm, miễn cưỡng phe phẩy quạt ngọc, nhàn nhã ra khỏi nhã gian, vừa đi vừa nói: “Lục Tụ tìm tiểu nhị trong điểm, hỏi xem gần đây có tiệm ăn nào mới mở không. Lâu rồi ta không ra ngoài, không biết ở đâu có đồ ăn ngon.”

Lục Tụ cười dạ, xuống lầu trước, tìm tiểu nhị. Đoàn người Liên Tam chậm rì rì đi sau, lúc đi qua một nhả gian thì vừa vặn bên trong có nha hoàn mở cửa. Mấy mỹ nhân lộng lẫy từ trong bước ra, mặt đối mặt với Liên Tam.

Sắc mặt Quách Bội cứng đờ, không thể nói rằng nàng ta không có ấn tượng sâu đậm với Liên Tam —— người từng tát nàng ta khiến nàng ta suốt đời khó quên. Lúc Liên Tam nhìn thẳng mặt nàng thì thậm chí nàng phản xạ có điều kiện co quắp một chút, nhưng nhanh chóng khôi phục thần sắc không ai bì kịp, cố ý ưỡn ngực, hếch cằm nhìn lại Liên Tam, dồn sức đợi bùng nổ.

Nào ngờ ánh mắt Liên Tam chỉ liếc nàng một cái, sau đó tiếp tục được đám tùy tùng vây quanh tiến về phía trước, không tạm dừng dù chỉ một chút. Quách Bội ghen một hơi trước ngực, mặt đỏ bừng, nàng tiến lên hai bước, đang định mở miệng, chợt nhớ ra nay vị trước mắt này là công chúa, đành dừng chân, trơ mắt nhìn Liên Tam biến mất tại khúc quặt.

Không phải không ai phát hiện biểu hiện kì lạ của Quách Bội. Hai cô gái trẻ bước ra cùng nàng là chi bên (1) của Quách thị, đằng sau có một mỹ phụ trung niên quần áo hoa lệ rơi chậm phía sau một bước, lúc đi ra không trông thấy Liên Tam. Phụ nhân trung niên thấy Quách Bội đứng ngốc trước cửa, khó hiểu hỏi: “Bội nhi, con đứng đây làm gì?”

(1) cùng họ Quách nhưng khác chi.

Quách Bội cứng ngắc, có chút không tình nguyện trả lời mẫu thân: “Vừa xong công chúa Vĩnh Ninh đi qua.”

Quách mẫu ngẩn ra, chợt cau mày, “Công chúa Vĩnh Ninh... Không phải là quận chúa An quốc phủ ban đầu có chút mâu thuẫn với con chứ?”

Quách Bội gật gật đầu, hai nữ hài họ Quách bên cạnh dù im lặng nhưng trong mắt chợt lóe vẻ sáng tỏ —— nếu là vị kia, biểu hiện ban nãy của Quách Bội chẳng kỳ lạ. Hai quý nữ cùng ngang ngược kiêu ngạo, hể chạm

mặt, chỉ so thắt lưng ai cứng rắn hơn. Hiển nhiên, trước mặt người ta Quách Bội không gây ra nổi chút sóng gió.

Sắc mặt Quách mẫu hơi phức tạp, nuôi chiều ra một nữ nhi như Quách Bội, có thể suy ra, bà ta chẳng phải người hiền lành. Nếu thường lui tới, đụng chạm đám người đến tổ cáo con gái chịu ủy khuất, bà ta vút hết phong độ trường bối, giễu cợt độc miệng đuổi họ về. Chỉ riêng Liên Tam đã thành công chúa, còn có thân thế bí ẩn như vậy...

Nuốt xuống khẩu khí này, sắc mặt bà ta không tốt, dẫn đầu, “Đi thôi, đứng đây làm chi.”

Trên đường về Quách phủ, Quách Bội không chen chúc một xe với hai đường tử muội, mà ngồi trên xe ngựa đỏ thắm, tua rua lộng lẫy của mẫu thân. Nàng tựa vào đầu gối Quách mẫu, có chút bất lực hỏi: “Nương, ả cũng tới xem Cố Hằng. Nếu ả xin Hoàng Thượng tứ hôn thì nên làm thế nào?”

Quách mẫu dùng đầu ngón tay điểm trán nữ nhi, cười nói: “Đúng là lớn rồi không thương mẹ, mới gặp mặt một lần, trong lòng con chỉ có hận?” Thấy Quách Bội hờn dỗi không chịu bỏ qua, bà liên tục vỗ tay con trấn an, “Con yên tâm. Con không tin mẹ, còn không tin tổ mẫu con? Bà chọn Cố Hằng cho con nghĩa là nắm chắc mười phần. Về phần công chúa Vĩnh Ninh kia... nếu ả sống chết đòi gả cho Cố Hằng, Thánh Thượng cũng không cho phép. Thánh Thượng sáng suốt nhìn xa trông rộng, tướng tài hiếm có!”

Quách Bội không hiểu hết lời mẫu thân, nhưng nàng ta nghe thấy giọng điệu bình tĩnh, nhất thời yên tâm, nhe răng cười, “Có lời này của nương, con an tâm.”

Nếu để Liên Tam nghe thấy, tất nhiên sẽ cười lạnh: người yên tâm quá sớm!

***

Bận cả ngày, Lưu Diên trở lại tầm điện thì thấy Liên Tam đang ngồi trên xích đu ở nội điện. Hắn ngồi xổm xuống trước người nàng, cười nói: “Sao nàng tới đây? Ta đang định đổi y phục đến điện Chiêu Dương.”

Liên Tam đứng lên, kéo hắn ngồi xuống xích đu, còn mình ngồi trên đùi hắn, ôm cổ Lưu Diên, hiếu kỳ: “Hôm nay ta ra đường cái xem, sao không thấy đám sứ giả Nhung Địch?”

Lưu Diên ôm chặt eo nhỏ của nàng, hôn lên khuôn mặt non mềm một cái, trả lời: “Dù sao cũng là đi sứ, tuy mục đích là cầu hòa nhưng không thể không cho chúng chút thể diện. Hôm nay trong đoàn vào thành có tù binh của chúng, những người đó nhếch nhác thảm hại, bị người dân căm thù, sợ khi vào thành xảy ra tình huống bất trắc. Mấy ngày trước, Lễ bộ cân nhắc, cố ý sắp xếp sứ đoàn Nhung Địch vào bằng Nam Môn.”

Mắt Liên Tam sáng rực, “Hôm nay chàng khao thưởng tam quân, ngày mai sứ đoàn Nhung Địch vào triều. Ta thấy người Nhung Địch rất khác chúng ta, trắng trẻo cao gầy, không biết công chúa Nhung Địch đưa tới làm lễ vật trông thế nào.”

Lưu Diên nhíu mày, “a” một tiếng thật dài, thích thú cười nói: “Nếu nàng không nhắc, ta sắp quên có người như vậy.” Sống mũi cao cọ cọ vào lỗ tai trắng nõn, mang theo chút giọng mũi thì thầm mềm mại: “Ừm, bảo bối ghen tị?”

“Ta ghen cái gì?” Liên Tam mở to mắt, vô tội chớp chớp, “Chẳng lẽ phụ hoàng cho ta thêm một mẫu phi mới?”

Lưu Diên thật sự rất thích tính cách này của nàng, không nhịn được cười hôn xuống, lại qua một trận dây dưa xoa nắn.

Môi lưỡi khó chia lìa một lúc, cuối cùng tách ra. Lưu Diên thở hồng hộc, Liên Tam nhờ tập võ khí tức lâu dài, ngoài trên mặt hơi hồng hồng thì không chút rối loạn. “Hôm nay tại trà lâu ở đường Đông, ta chạm mặt

huyện chủ Đồng An, nàng cố ý đi xem Cổ Hằng sao?” Liên Tam đoán rất chuẩn.

“Ừ.” Lưu Diên gật đầu, “Đại trưởng công chúa Dương Hạ lén hỏi ý ta, hình như định gả huyện chủ Đồng An cho Cổ Hằng.” Sau, hẳn lại bổ sung một câu, “Ta không tỏ thái độ.”

“Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!” Liên Tam giận tái mặt, cực kì không vui.

Thịt thiên nga...

“Được nàng đánh giá cao như thế, Cổ Hằng sẽ thụ sủng nhược kinh.” Lưu Diên nói hơi chua.

Liên Tam kéo mặt hẳn xuống, trực tiếp hôn một cái, hôn xong lau miệng, lời thề son sắt tỏ vẻ: “Trong mắt con, Phụ hoàng đẹp trai nhất, cùng lắm Cổ Hằng chỉ là đóa hoa dại. Thật sự, cha xem mắt con rất chân thành!”

Lưu Diên bị chọc cười, tay cào nhẹ lòng bàn tay nàng, lời món nợ cũ ra tính sổ, “Ta đẹp nhất? Thế Thẩm Hi đâu? Trọng Lê ca ca nhà nàng đâu?”

Thẩm Hi bỏ qua, nhắc tới Tạ An, sắc mặt Liên Tam có chút không tốt, “Ta có gì với bọn họ? Dù sao đều là có duyên không phận.”

Lưu Diên tự biết nói lỡ, bận rộn xoay chuyển: “Nói đến Thẩm Hi, ta nhớ đến một chuyện buồn cười.”

Liên Tam ném cho hẳn ánh mắt sắc như sao, tích chữ như vàng: “Nói!”

“Bảo bối không biết, không phải Thẩm Hi hỏi Giang Nam sao?” Lưu Diên cười ngượng ngùng nói: “Đối ngoại hẳn xưng là trở về thành hôn, nhưng thật ra ta ra lệnh cho hẳn đi giúp phụ thân nàng giải quyết đám sĩ lâm Giang Nam.” Kiếp trước Thẩm Hi chết trung liệt, dù Lưu Diên bất mãn chuyện

hắn với bảo bối, lại chưa bao giờ làm khó hắn, thậm chí quan tâm nhiều đến con đường làm quan của hắn.

“Sau khi hắn trở về, chính sự xuống dốc, hôn sự cũng thế.” Nói đến đây hắn cười, “Hắn có cô em họ con dì, hai người thanh mai trúc mã cùng lớn lên, chắc là nàng cũng biết. Vốn đôi bên tình đầu ý hợp, trưởng bối trong nhà vui như mở cờ, hôn sự này tự nhiên nước chảy thành sông. Không biết xảy ra sự cố gì, Thẩm Hi quả là thành thân nhưng làm tân lang hai lần. Hắn không chỉ cưới biểu muội làm chính thê, còn nạp luôn một thứ muội của biểu muội kia.”

Liên Tam bỗng bật cười, “Chuyện gì vậy? Nga hoàng nữ anh (2) ư?”

(2) Điển tích về hai chị em cùng chung một chồng. Nga Hoàng và Nữ Anh đều là con gái vua Nghiêu, cùng gả cho vua Thuấn Diêu Trọng Hoa. Nga Hoàng là chị làm chính thất còn Nữ Anh là em thì làm thứ thiếp, tuy nhiên hai chị em không bao giờ cãi vã ăn ở đoàn kết đoan trang hiền thực nhường nhịn nhau từng cử chỉ hành động khiến người ngoài đều phải mến mộ.

Dạo này tự dưng thấy mình chăm chỉ edit TCKN ghê á, tiến độ đều đều luôn dù chương dài dần đều. Có lẽ trong tiềm thức cũng muốn nó nhanh hoàn chẳng =)))

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 80

M

ặc kệ giữa Thấm Hi và hai chị em như hoa của Diêu gia có uẩn khúc thú vị gì, đó không phải vấn đề Liên Tam muốn suy xét. Nghe thú vị cười rồi thôi, hứng thú của nàng với Thấm Hi chỉ dừng ở đó. Trước mắt chuyện càng khiến nàng hưng trí là con tiểu Thiên nga Cố Hằng sắp rơi vào nhà nào và bên đố cuối của công chúa Nhung Địch.

Lưu Diên không định nói nhiều, hiển nhiên hẳn tự có tính toán. Nhưng Liên Tam quá hiểu hẳn, dù cho không có nhiều mưu toan chính trị cong cong vèo vèo như đế vương, nhưng chỉ cần nàng biết một chút là đủ đoán ra quyết định của Lưu Diên.

“Chàng định đưa công chúa Nhung Địch cho Thục vương?” Liên Tam hỏi thẳng hẳn, một tay vuốt ve người con gà trắng như tuyết, “Làm chính phi là không thể, cô nương mang huyết thống Nhung Địch, tuy là công chúa nhưng dù có cho thêm gia sản chẳng ai cam tâm tình nguyện cưới làm chính thê, huống chi Thục vương phi còn sống sờ sờ. Như vậy... chàng định cho công chúa Nhung Địch đến đất Thục, làm trắc phi của Thục vương?”

Lưu Diên cười thờ dài, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trêu đùa: “Con ta thật thông minh lanh lợi, không gì gạt được con.”

Liên Tam nhíu nhíu mày, không né tránh tay hẳn, thuận thế cọ cọ vào lòng bàn tay đó, thông thả phân tích: “Xét tình cảnh Nhung Địch hiện nay lui bại, bắt công chúa Nhung Địch làm trắc thất thân vương sẽ không bị chỉ trích, nhưng không thích hợp. Mặc dù ta không biết tình hình cụ thể, nhưng rõ ràng hai năm gần đây, thiên tai nhân họa đã tiêu tốn không ít bạc trong quốc khố. Lần này cả đại quân truy kích, cuối cùng chưa thể tiêu diệt Vương Đình Nhung Địch, không biết lần sau là khi nào. Vì dân chúng biên

cảnh nên cho chúng chút mặt mũi.” Nếu Vương Đình Nhung Địch mất mặt, không dám dẫn binh trả thù nhưng sẽ khiến bách tính nơi biên ải chịu tai họa.

Lưu Diên trầm mặc, có vẻ mất hứng.

Liên Tam liếc hẳn, thả gà trắng xuống chân, sán lại gần hôn mặt hẳn một cái, cười nói: “Chàng đừng giận ta, ta biết chàng không chế chặt hậu cung. Lúc đầu thật sự nói đùa thôi, dù nạp nàng ta vào cung, chẳng lẽ chàng sủng hạnh nàng, bảo ta gọi nàng mẫu phi? Ta tin tưởng chàng nên rất yên tâm.”

Lưu Diên chỉ cảm thấy yết hầu nghèn nghẹn, một lúc lâu mới tìm về giọng chính mình, “Ta hận không thể giải tán tất cả hậu cung, nàng còn muốn ta nạp thêm một người?” Dù biết nàng tin mình mới không thềm để ý, hẳn vẫn không thể ngừng cảm thấy chua xót, “Nàng không ngại, ta lại để ý!” Xoay đầu đi không nhìn nàng.

Sau lưng rất lâu không có động tĩnh, hẳn dần dần cảm thấy bất an, muốn quay đầu nhìn nàng thì nghe giọng nàng hơi khinh thường vang lên, “Việc nhỏ không ảnh hưởng toàn cục, chàng giận ta cái gì? Dù sao chỉ để bài trí, tiến cung là biện pháp giải quyết tốt nhất, để không chế cả người lẫn hành động. Ta biết chàng không chạm vào nàng ta là đủ, chàng còn muốn thế nào?”

Lưu Diên cũng thấy mình nháo hơi vô lý, thật ra hẳn không muốn thấy Liên Tam không đặt hẳn trong lòng. Liên Tam xem hẳn vẫn giận dỗi, cảm thấy bực tức, đứng dậy bỏ đi, trực tiếp hồi điện Chiêu Dương, ban đêm không ngủ cùng hẳn. Lưu Diên hối hận không kịp, muốn đuổi theo lại thôi, sợ bên ngoài nhiều người nhiều miệng, đành tức giận giậm chân tại chỗ, hậm hực xách con gà trắng đạp khỏi giường, mình leo lên trên ngủ.

Cuối cùng Lưu Diên vẫn làm theo ý Liên Tam, không ném công chúa Nhung Địch đến đất Thục mà thu nàng ta vào hậu cung, tùy tiện an bài ở

một góc hoang vu, còn phái không ít người trông coi, tương đương với giam lỏng. Trong lòng hấn còn tức giận nên khi quyết định phong hào đẳng cấp của công chúa Nhung Địch phá lệ bủn xỉn. Một mỹ nhân Ngũ phẩm, đài ngộ giống Tề tu nghi năm đó chưa sinh hạ hoàng tử.

Nói đến Tề tu nghi, không thể không nhắc tới thái độ không bình thường của Lưu Diên với nàng ta. Tề tu nghi này không có nửa điểm xuất chúng, trước khi thông đồng với Sở vương, lăn lộn nửa vời trong cung, cảm giác tồn tại cực kỳ yếu ớt. Có lẽ Lưu Trạch coi trọng nàng ta ở điểm ấy nên chọn nàng ta xuống tay.

Theo ý Liên Tam, nếu chém cả nhà Sở vương, không đạo lý gì giữ lại Tề tu nghi với nghiệt chủng nàng ta sinh ra. Không biết Thánh Thượng anh minh cơ trí nghĩ gì, không lộ một chút ý tứ muốn cho Tề tu nghi và Tứ hoàng tử “bạo bệnh qua đời”.

Bốn hoàng tử của Lưu Diên tuy độ tuổi khác nhau, nhưng đến năm tuổi đều thống nhất đưa tới cung Trường Nhạc phía đông nuôi dưỡng, ở đó học tập thi thư lễ nghi và các môn bắt buộc của một hoàng tử. Về mẹ đẻ các hoàng tử cách mấy ngày có thể vào thăm, cho mang theo đồ ăn đồ chơi, nhưng những thứ đó phải qua người chuyên trách kiểm tra mới được phép mang vào, đồng thời chỉ được cho con mình dùng, cấm đưa cho những hoàng tử khác. Thịnh thoảng mẹ đẻ hoàng tử được dẫn con ra ngoài chơi. Mấy ngày trước Thục phi cùng với Tam hoàng tử, lấy danh nghĩa vấn an công chúa Vĩnh Ninh để đến cung Vị Ương.

Khoảng thời gian trước chuyện Sở vương bại lộ, Tề tu nghi sợ vỡ mật! Ngay cả bát huyết yến buổi tối dùng bị Đức phi cắt bỏ cũng không om sòm, một thời gian dài nàng ta trốn biệt trong cung của mình, không dám ra ngoài. Thậm chí, nàng ta tạm ngừng cả thông lệ cứ hai ngày đi thăm Tứ hoàng tử một lần, khiến đám người hoàng hậu ngạc nhiên mãi.

Qua mấy ngày, chuyện Sở vương gió êm sóng lặng, thấy mình không bị vạch trần, Tề tu nghi mừng rỡ cho rằng mình giấu giếm kỹ càng, không ai phát hiện nàng và Tứ hoàng tử có liên hệ với Sở vương. Dần dà, nàng khôi phục hành tung bình thường, nên đấu khẩu với Đức phi thì âm ỉ, nên đi thăm nhi tử thì tới xem, giống như chưa từng có gì xảy ra.

Thế nhưng, không phải không có quá báo, có điều thời điểm chưa tới. Nàng ta yên tâm quá sớm.

***

Từ trước đến nay Thánh Thượng chưa bao giờ keo kiệt với công thần, phong thưởng rất hậu hĩnh. Đáng tiếc Cố tiểu tướng quân chưa lập gia đình, bằng không vợ con được hưởng đặc quyền (1). Năm đó Cố lão tướng quân cũng chiến công hiển hách, mẹ đẻ Cố Hằng chính là cáo mệnh nhất phẩm. Nay thế tử Cố lão tướng quân còn sống là mẹ kế của Cố Hằng, Lưu Diên lén điều tra thấy Cố Hằng và mẹ kế sống hòa thuận, có ý cho bà ta cáo mệnh tam phẩm.

(1) công thần thời phong kiến, vợ được ban tước hiệu, con được tập ấm làm quan.

Cố tiểu tướng quân lập tức nhảy vọt thành “con rùa vàng” chói mắt nhất ở kinh đô. Không ít gia tộc để mắt tới hẳn, dù chưa chắc xuất thân cao hơn Quách Bội, nhưng nhiều thiên kim gia đình quyền quý. Những thiếu nữ xinh đẹp đủ ngấm nhìn Cố Hằng như ong mật nhìn thấy mật hoa, sáng tạo đủ mọi cơ hội “vô tình gặp” Cố tiểu tướng quân. Thiên chân đơn thuần, hoạt bát khả ái, tài hoa hơn người, anh khí sáng lãng, liễu yếu đũ đưa theo gió, cao ngạo... Đủ mọi kiểu dáng, tùy ngài lựa chọn, đảm bảo ngài vừa lòng!

Còn Cố Hằng, hẳn vô cùng bất đắc dĩ nhưng vẫn giữ cách cư xử nho nhã lễ độ, dù cho thiếu nữ “trật chân” trước mắt kỹ xảo biểu diễn vụng về. Quách

Bội ngang ngược mười mấy năm, sau khi gặp được nam tử mình yêu mến thì giống hệt cô nương bình thường. Nàng ta sớm coi Cố Hằng là vật trong túi, đương nhiên không chấp nhận dáng vẻ với ai hẳn cũng khách khí, lịch sự.

Khi Quách Bội một lần nữa bị mấy “hồ ly tinh không biết xấu hổ” chọc giận, chạy đến khóc lóc trước mặt tổ mẫu thì đại trưởng công chúa Dương Hạ không thể ngồi yên. Bà ta thay y phục, đến thẳng cung Vị Ương, tính hi sinh bản mặt già nua này để chốt hạ vị hôn phu cho cháu gái!

Lúc đại trưởng công chúa Dương Hạ vào cung, Liên Tam đang trong điện Tuyên Thất. Nàng dùng hai cái kẹp mới, đùa nghịch hai điểm thù du trước ngực Lưu Diên. Đáng thương đường đường vị vua của một nước bị biến thành nửa sống nửa chết, mắt ươn ướt, khuôn mặt già nua đỏ bừng, ngồi cứng đờ, mặc cho tiểu hồn đàn kia đùa bỡn, hô hấp nặng nề.

Bên ngoài báo “đại trưởng công chúa Dương Hạ cầu kiến”, Liên Tam mất hứng. Hai cái kẹp có hình thù kỳ lạ vẫn cặp hai quả sơ ri sưng phồng, nàng rất hiền lành sửa sang quần áo cho Thánh Thượng, còn lau mồ hôi trên trán cho hẳn, hôn môi một cái, cười híp mắt nói: “Phụ hoàng tiếp cô bà thật tốt nhé, con ra phía sau tìm thoại bản (2) xem.”

(2) một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Lưu Diên thật sự bị nàng tra tấn đến chết, bên dưới còn đứng thẳng tắp, nóng rực, hai điểm trước ngực bị đùa bỡn vừa đau vừa tê tê, lúc này còn mang theo hai cái kẹp đặc chế. Quần áo thường phục màu vàng thêu viền đen chỉnh tề, ngoài đôi mắt đen láy ướt át và hai má hơi ửng hồng, từ xa nhìn vẫn là một minh quân ngồi ngay ngắn trước ngự án, bận trăm công nghìn việc.

Trong lòng đại trưởng công chúa Dương Hạ có chuyện nên không chú ý hoàng đế chất nhi bất thường, sau khi hành lễ bà ta bắt đầu hàm súc, uyển chuyển biểu đạt nhà mình vừa lòng Cố tiểu tướng quân. Cháu gái bà ta đến tuổi bàn hôn luận gả, hai người từ xuất thân, tuổi tác, diện mạo đến tính tình đều quá phù hợp, cộc nhân duyên này đúng là trời đất tác thành...

Lưu Diên sắp bị bí mật nhỏ trên người hành hạ đến chết, nghe đại trưởng công chúa Dương Hạ lải nhải càng thêm phiền, dứt khoát cắt đứt lời bà ta, “Cô cô, không phải ta không muốn tứ hôn cho Đồng An, tiếc rằng Cố Hằng đã có người trong lòng, trước đó không lâu từng tới xin ta.”

Đại trưởng công chúa biến sắc, giọng run run: “Lòng, người trong lòng? Sao có thể!”

“Sao lại không thể.” Lưu Diên mất kiên nhẫn, “Hắn ở biên quan nhiều năm, tuy vợ chồng Cố lão tướng quân chưa từng dính hạ hôn sự, nhưng từ lâu lòng hắn đã có bến đỗ. Chẳng qua lúc trước chiến tranh ác liệt, chưa kịp cầu hôn, nay chiến sự kết thúc, thiên hạ thái bình, hắn có lòng thành gia lập thất là lẽ thường.”

Nhìn vẻ mặt đại trưởng công chúa Dương Hạ hoảng hốt bỏ đi, Lưu Diên lãnh đạm cup mắt: Quả thật Cố Hằng có người trong lòng nhưng chưa xin hắn tứ hôn. Người đầu tiên trong lòng hắn là thanh mai trúc mã —— một cô nương con nhà võ, đáng tiếc phụ thân lẳng lặng theo phe Lý thị Thanh Châu, sau khi Lý thị diệt môn, cả nhà cô nương đó không có may mắn thoát tội.

Về phần vị thứ hai, nàng là thiếu nữ nông thôn, con người của núi rừng, có duyên cứu Cố tiểu tướng quân bị thương, từ đây sinh ra một đoạn tình duyên khó cắt đứt. Cố tiểu tướng quân động tâm, từng có ý định cưới ân nhân cứu mạng dung mạo thanh lệ về nhà. Đáng tiếc phẩm hạnh vị này không tốt, không biết một chữ thì thôi, tính tình mộc mạc hồn nhiên, nói không dễ nghe thì là chẳng biết đạo lý đối nhân xử thế. Nếu chọn một nữ tử

như vậy làm phu nhân tướng quân, đừng nói thân tộc Cố Hằng không đồng ý, chính bản thân hẳn, sau khi về kinh đản đo rất nhiều.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 81

L

iên Tam trốn sau tấm bình phong nghe bát quái. Chờ đại trưởng công chúa Dương Hạ đi khuất, nàng hưng phấn lao tới, lén vào lòng Lưu Diên, ngược khuôn mặt phấn nộn nộn nhỏ nhắn hỏi: “Cố Hằng có người trong lòng ư? Là ai là ai? Mau nói cho ta biết!”

Vất vả lắm người anh em của Lưu Diên mới cúi đầu, bị nàng ngồi xuống cọ xát như thế, lại có xu thế ngẩng cao. Một tay hấn ôm chặt tiểu bảo bối, một tay bóp trán thở dài, còn phải trả lời mườì vạn câu hỏi vì sao của bé con tò mò, “Một nữ tử hương dã, có ân cứu mạng hấn.”

Ánh mắt Liên Tam cô nương trở nên bí hiểm, nghiêm túc theo dõi hấn, “Làm sao chàng biết? Cố Hằng không đi xin ban hôn, cũng không có khả năng hấn kể chuyện này cho chàng.”

“Dù trên tay Cố Hằng không có nhiều binh lính, cũng chẳng ra hồn, nhưng vẫn là con trai Cố lão tướng quân.” Lưu Diên xoa bàn tay nhỏ bé của nàng cười, “Đột nhiên xuất hiện một cô gái lai lịch không rõ, cử chỉ cổ quái bên cạnh hấn, ta nên điều tra, để ngừa vạn nhất.”

“Đúng vậy.” Liên Tam gật đầu, không giảm hứng thú, môi mắt cong cong cười, “Lúc này hấn mang cô nương kia về không? Ân cứu mạng, không có gì báo đáp, đành lấy thân báo đáp... Trước đây ta từng thấy trong thoại bản, chẳng lẽ giờ được tận mắt chứng kiến náo nhiệt?” Đôi mắt sáng rực nhìn hấn.

Lưu Diên bị nàng chọc cười, cứng chiều nhéo cái mũi nhỏ, cười bảo: “Chỉ sợ tuồng náo nhiệt này nàng không được xem. Theo tin tức ám vệ truyền về, mặc dù nàng ta có dung mạo tạm tạm nhưng là người tính tình ngay

thằng, không biết chữ cũng không hiểu lễ nghĩa. Đến giờ Cố Hằng chưa đưa nàng ta về Cố gia, e là đã tìm một sân an trí bên ngoài, tính sau khi cưới chính thê nạp làm thiếp.”

“Như vậy a...” Liên Tam cau mày, nghĩ đến tiểu tướng quân tuấn mỹ từng có duyên gặp một lần tại Thanh Châu, trong lòng có vài phần thất vọng, lại có cảm giác nằm trong dự kiến.

Nàng hiếm khi bị chuyện của người khác ảnh hưởng đến cảm xúc, trầm mặc một lúc lâu. Lưu Diên vô cùng miễn cảm khi cảm xúc của nàng thay đổi, lập tức ăn dấm chua, cố ý hừ hừ hai tiếng. Thấy sự chú ý của nàng chưa quay về bản thân, hấn cọ vài cái vào cổ nàng, bàn tay to ấm áp cầm eo nhỏ, vẽ vòng vòng. “Để bụng Cố Hằng như thế hử? Hấn đẹp trai hơn ta sao?”

Liên Tam lấy lại tinh thần, hơi buồn nói: “Không phải. Chỉ là, đời trước hấn và biểu ca Lâm Việt đều bỏ mình trên chiến trường. Kiếp này, anh họ gặp chuyện không may, làm cho ta chú ý đến hấn nhiều một ít. Cố tình hấn sống sót, quan to lộc hậu, phong cảnh vô hạn, lại sắp có kiêu thê mỹ thiếp...”

Lưu Diên đau lòng, ôm nàng chặt hơn, không dám tùy tiện mở miệng. Liên Tam thở dài, dựa vào trong ngực hấn, nói khẽ: “Thời điểm anh họ còn ở U châu, vợ ta vừa ý cháu gái Lưu Thái Phó, muốn đính hạ hôn sự cho huynh ấy. Lúc ấy nhà ta cũng sốt ruột hôn sự của Trọng Lê ca ca, ta nghĩ, không biết lúc nào biểu ca trở về, sớm ước định, vạn nhất huynh ấy kéo dài, mấy năm không trở lại, chẳng phải phí công một đời? Lưu cô nương kia ta vừa mắt, vì thế ta liền... Ta liền đào góc tường biểu ca.”

“Kết quả, Trọng Lê ca ca không muốn thành hôn mà biểu ca cũng không thể trở về.” Trong mắt Liên Tam hiện lên một tầng sương mù, cái chết của Hàn Lâm Việt cuối cùng vẫn để lại trong lòng nàng một vết thương rất sâu.

Vào lúc này, mặc dù Lưu Diên là vua của một nước đành bó tay, chỉ có thể ôm chặt lấy nàng, im lặng an ủi.

Trong con mắt chú mục của mọi người, hôn sự của Cố Hằng hạ màn. Đại bá mẫu Cố Hằng đến phủ Lưu Thái Phó uống trà, sau khi trở về từ Cố gia truyền ra tin tức, việc hôn nhân Cố Hằng đã định, đối tượng chính là tôn nữ Lưu Dao Tranh, con gái khuê nữ duy nhất của Lưu Thái Phó.

Khi Cố Hằng đến điện Tuyên Thất cầu ban hôn thì vừa vặn chạm mặt Liên Tam ôm gà trắng đi tìm Lưu Diên, Trương Phúc khom người đón Liên Tam vào cửa, không cần thông báo, khi đến điện mới tượng trưng nói một câu: “Bệ hạ, công chúa đến.”

Cố Hằng đang quỳ trình bày rõ ý bản thân, Lưu Diên chưa kịp bình thân, cho nên lúc này hấn vẫn quỳ.

“Phụ hoàng, vì sao Cố tiểu tướng quân quỳ?” Ôm gà Đại Bạch, Liên Tam bắt đầu nhập vai, thiên chân đáng yêu nháy mắt với “Phụ hoàng”, cười ngọt như mật.

“Khụ... Hàm nhi đến khi nào?”

Liên Tam đứng lễ nghĩa ngồi xuống một cái ghế dưới điện, ngoan ngoãn nói: “Con đến bồi phụ hoàng dùng điểm tâm.”

“Khụ khụ khụ khụ...” Lưu Diên 囧 nghe câu trả lời của nàng, ho khù khù. Liên Tam vội vàng buông con gà, nhu thuận bưng tách trà, mắt mở to lo lắng, “Phụ hoàng, người không sao chứ?”

Thấy nàng như vậy, Lưu Diên khỏe hấn, “... Không sao.”

Sắp trở thành phong nền, Cố Hằng yên lặng cúi đầu. Nghe tiếng nói trong veo của Liên Tam, hấn rất muốn ngẩng đầu lên nhìn một cái. Đêm hôm đó, Thanh Châu cháy lớn: Trận hỏa hoạn đỏ rực nửa bầu trời, thiếu nữ xinh đẹp như tiểu tiên tử để lại ấn tượng sâu đậm cho hấn.

Nơi nào có Liên Tam, trong Lưu Diên chỉ có nàng, vứt bémng chuyện ban hôn. Ngược lại là Liên Tam có lòng, nàng đến chính vì chuyện này, một lần nữa hỏi: “Phụ hoàng, người chưa nói cho con biết vì sao bắt Cố tiểu tướng quân quỳ đâu!”

Lưu Diên lắc đầu cười nói: “Việc này ta không thể nói rõ với con.” Chuyển hướng Cố Hằng, “Cố khanh, khanh đứng lên đi, tự nói với nàng.”

Cố Hằng cảm tạ, đứng lên, rốt cuộc gặp lại tiểu quận chúa từng gặp một lần. Lúc này nàng đã là công chúa, mặc thường phục công chúa có hình Phượng Hoàng thêu bằng chỉ vàng viền bạc, xinh đẹp thanh lịch, đang tươi cười nhìn hần.

“Bẩm công chúa, thần ngưỡng mộ tôn nữ Lưu Thái Phó, đang cầu bệ hạ chỉ hôn cho thần.” Câu trả lời đúng quy củ, nhưng hôm nay lúc đôi mắt đen láy kia nhìn chăm chăm bản thân, Cố Hằng rất khó mở miệng. Hần đột nhiên nhớ lại đêm ở Thanh Châu, nữ hài nhi tôn quý đẹp như mộng ảo này cũng nhìn hần như vậy, nghiêm túc nói cho hần biết —— “Đợi ngày huynh khải hoàn về kinh, ta sẽ đến cửa thành xem náo nhiệt.”

Hần rất muốn hỏi Liên Tam: Ngày ta về kinh, muội có tới không?

Quả nhiên là Lưu Dao Tranh. Đôi mắt Liên Tam càng thâm thúy, ý cười giảm bớt vài phần, “Cố tướng quân, Lưu cô nương có chút sâu xa với bản cung, ở đây bản cung lắm miệng thay nàng hỏi một câu —— nếu cưới vợ, khanh tính giải quyết ân nhân cứu mạng kia như thế nào?”

Cố Hằng ngẩng phắt đầu lên, sắc mặt biến ảo, rốt cuộc, hần đã hiểu mấu chốt của việc này, tất nhiên không phải tiểu công chúa tự điều tra, tám phần là phụ hoàng nói với nàng. Hần vội vàng quay đầu, “bộp bộp” quỳ xuống trước mặt Lưu Diên, “Bệ hạ thứ tội!”

“Hừm? Khanh có tội gì?” Lưu Diên hứng thú nhìn hần.

Cố Hằng ghen lời.

Liên Tam thản nhiên nói: “Cố tướng quân không cần kinh hoàng, lẽ ra đây là việc tư của khanh, tuy là Thánh Thượng cũng không có đạo lý nhúng tay. Khanh cứ nói ý định của bản thân, bản cung từng gọi Lưu cô nương một tiếng tử tử, nếu trước khi thành thân khanh khiến nàng ấy sống gian nan, bản cung tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.”

“...” Cố Hằng hình như rất do dự, có điều cuối cùng hẳn vẫn vực dậy can đảm nam tử hán nên có, “A La có ân cứu mạng thần, lại không để ý ngàn dặm xa xôi tùy thần nhập kinh. Thần đã hứa hẹn chung thân với nàng, đợi chính thê qua cửa sẽ nạp nàng làm quý thiếp.”

“Ồ!” Liên Tam cười thành tiếng, “Tính mạng Cố tướng quân không đáng giá? Một vị trí thiếp thất là hết?” Trong mắt nàng không còn ý cười lúc trước, chỉ còn vẻ trào phúng cùng với khinh miệt.

Cố Hằng ghen hòng, không nói nên lời. Hẳn cảm thấy tức giận: đầu tiên ra mặt cho Lưu Dao Tranh, sau lại không đáng giá vì A La, công chúa điện hạ đến cùng giúp ai! Bị công chúa hỉ nộ vô thường này làm hồ đồ, hẳn dứt khoát đập đầu với Thánh Thượng anh minh, “Bệ hạ thứ tội, lúc trước là thần suy xét không chu toàn, lấy hôn sự quấy rầy bệ hạ. Việc này tạm thời từ bỏ, đợi thần xử lý rõ việc nhà sẽ đến bẩm.”

Lưu Diên không nói, nhìn tiểu tâm can, Liên Tam nháy mắt với hẳn, lạnh giọng: “Khanh nói từ bỏ thì từ bỏ chắc? Cọc hôn sự này Cố gia các người đã tuyên dương bốn phía, khắp kinh đô ai chẳng biết. Lúc này lời của khanh đụng trên chạm dưới, một câu là từ bỏ hôn sự, khanh muốn mặt mũi Dao Tranh tử tử để vào đâu!” Lưu Dao Tranh thật sự xui xẻo, đời trước bị Hàn Lâm Việ tẩu loạn từ hôn, đời này lại có vị hôn phu loạn thất bát nháo.

Cố Hằng thiếu niên đặc chí, lòng dạ cao ngạo, bị mấy câu của Liên Tam chọc giận, lúc này càng sốt ruột, thiếu chút nữa nói thẳng “Công chúa muốn

thần làm như thế nào?!”

May mắn, trước khi hăn mở miệng, thanh âm Lưu Diên trầm thấp uy nghiêm đè lại, “Cố khanh trở về đi, giải quyết việc nhà đến nơi đến chốn.” Ánh mắt hăn thâm trầm soi thẳng vào Cố Hằng, khiến mồ hôi lạnh ướt đẫm, “Việc nhà việc nước chuyện thiên hạ, gia đình không xử lý tốt, bị nhi nữ tình trường quẩn lầy, nói gì đến quốc sự, chuyện thiên hạ! Cố khanh, chớ khiến trẫm thất vọng.”

Trong chớp mắt Cố Hằng hít thở không thông, đó là uy nghiêm nặng ngàn cân của người đứng đầu, ép hăn không thở nổi. Đến khi Lưu Diên nói xong, hăn như sống sót sau tai nạn, đập đầu rồi vội vàng lui xuống.

“Bảo bối, thế nào? Ban nãy ta nói, có phải rất khí thế không?” Lưu Diên đắc ý.

Liên Tam ôm lấy con gà trắng vòng qua vòng lại dưới chân nàng, mắt húng vuốt ve, “Chàng cho hăn lui xuống nhanh thế làm gì! Ta mới chê cười hăn hai câu. Loại đàn ông này nhìn đã thấy phiền!”

Lời này làm Lưu Diên triệt để yên tâm, mắt cười sung sướng bước xuống bậc thang, lại gần nàng a dua: “Đúng đúng! Vừa muốn tiểu thư nhà người ta làm chính thê, lại cảm thấy thương tiếc nữ tử làm quý thiếp, hưởng hết tề nhân chi phúc (1), nào có chuyện tốt đẹp như vậy!” Phê phán không lưu tình!

(1) (phúc của người Tề): ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

“Á à, nghe giọng điệu chàng, hình như có điểm hâm mộ ghen ghét nhỉ?” Liên Tam am hiểu nhất chính là càn quấy nói bậy, lựa xương trong trứng gà, giận chó đánh mèo. Nàng lập tức nghiêng người liếc hăn, cười lạnh.

Lưu Diên hô to oan uổng, “Oan chết ta!” Thấy Liên Tam còn định bới móc, hăn nhanh chóng dùng miệng cắn lòi, ngăn cản nàng định mượn cớ nói tiếp đề tài này. Aizz, thật sự là ngọt ngào và tra tấn!

***

Cuối cùng Cố Hằng vẫn nói thẳng chuyện ân nhân cứu mạng với Lưu gia. Hiển nhiên Lưu Thái Phó nổi bão. Cháu ông ta chưa gả vào, bên nhà đó đã định sẵn một quý thiếp! Chuyện quái gì vậy!

Lưu Thái Phó nhất quyết không đồng ý hôn sự này. May mà lúc trước hai nhà Lưu Cố trông cậy vào Thánh Thượng chỉ hôn cho thêm chút vinh diệu, bởi vậy chưa bắt đầu chuẩn bị. Chẳng qua điều tiếng không dễ nghe, chuyện đính hôn đâu phải tiến hành bí mật. Chỉ như vậy đã đủ khiến tiếng tăm Lưu Dao Tranh quét sạch, nếu như lúc trước chuyện với Tạ An chỉ có mình nàng biết, nay cả kinh đô biết tuốt. Mẫu thân Lưu Dao Tranh khóc lóc trước mặt Lưu Thái Phó, âm ỉ khiến Lưu Thái Phó cũng chần chừ.

Chuyện Liên Tam nhúng tay không bị che giấu, làm cho Lưu gia biết được. Người nhà họ Lưu cảm kích công chúa điện hạ, đã đau đầu vì mối nhân duyên này. Trong lòng Lưu Dao Tranh có chủ ý, chọn ngày trời trong nắng ấm, tiến cung cầu kiến công chúa Vĩnh Ninh.

Liên Tam trông thấy Lưu Dao Tranh thì nhớ đến Hàn Lâm Việt, cảm thấy không thể tránh né địa dũng khởi một trận áy náy, đối xử với nàng hòa nhã hơn mọi người.

Lưu Dao Tranh là cô nương tốt dịu dàng thản nhiên, đoan trang tú lệ, giọng nói từ tốn: “... Công chúa có ý tốt, Dao Tranh tâm lĩnh. Phụ mẫu chi mệnh, môi chước chi ngôn (2), nào có chỗ cho ta xen vào.” Nàng hơi cụp mi cười, có chút sần nảo, “Dù lời này hơi vượt khuôn phép ta vẫn phải nói, nếu không có A La cô nương, ngày sau chuyện hăn cười tiểu thiếp là đương nhiên, nam nhân tam thê tứ thiếp quá bình thường, ta sớm thành thói quen.”

(2) Mạng sống do cha mẹ ban cho. Việc hôn nhân phụ thuộc vào lời của bà mối.

Nữ nhân như Lưu Dao Tranh, từ lúc sinh ra bắt đầu đã chịu tội, chịu cách thức giáo dục của tiểu thư khuê các chính thống. Mẫu thân dạy nàng như thế nào làm một chủ mẫu tốt, hoàn cảnh gia đình dạy nàng xử lý chuyện khuất tất sau hậu trạch. Chính thể, thiệp, thông phòng, đích tử thứ tử... Từ lúc mới sinh đã định sẵn nàng sẽ đi lên con đường này.

Có lẽ nàng từng có một lựa chọn rất tốt, thiếu niên kia như trăng sáng giữa trời quang, ngượng ngùng xấu hổ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 82

Đ

ối mặt với Liên Ngữ Tương bụng dạ âm hiểm, nàng có thể trào phúng, có thể cười lạnh, có thể chỉ vào mũi mắng té tát, nhưng đối tượng đối thành Lưu Dao Tranh ôn nhu nhỏ nhẹ, bàn đến hôn sự người ta, Liên Tam không biết nên nói gì mới tốt. Một lúc lâu sau, nàng mới thở dài, “Trong lòng người hiểu rõ thì tốt, ngày người xuất giá, ta cho người thêm trang (1). Sau này nếu ở Cổ gia bị bắt nạt, cứ tiến cung tìm ta.”

(1) Chỉ quà tặng cho tân nương (phần lớn là tiền đồng); một loại phong tục cưới, nhà gái đưa bánh kẹo cưới càng nhiều thì càng nhận được nhiều thêm trang và bao lì xì, thêm trang càng nhiều càng đại diện cho mặt mũi của nhà gái. Nguồn: Cuộc chiến thương vị.

Lưu Dao Tranh sừng sốt, cười gật đầu, không nhiều lời.

Giữa Liên Tam và Lưu Dao Tranh vốn không quá thân thiết, đơn phương biết hôn sự nhấp nhô của nàng ta, nhưng tiếp xúc chỉ giới hạn ở lần bàn hôn sự của Tạ An. Lúc này Lưu Dao Tranh cũng vì hôn sự mà đến, thứ nhất là cảm tạ công chúa quan tâm, thứ hai, nếu Liên Tam chú ý hôn sự của nàng như thế, chuyện nàng quyết định gả cho Cổ Hằng, tốt nhất nên nói cho Liên Tam một tiếng.

Hai người bàn xong việc hôn nhân không thoải mái này, lại không có tẻ ngắt. Lưu Dao Tranh thực sự là ứng cử viên rất thích hợp cho ghế chủ mẫu thế gia, tính tình Liên Tam cổ quái, thứ nàng yêu thích khác một trời một vực với khuê tú kinh đô bình thường, mà Lưu Dao Tranh lại có bản lĩnh tán gẫu với nàng, còn nói rất vui vẻ.

Lúc Lưu Dao Tranh rời đi, Liên Tam tự mình tiễn nàng ra khỏi điện Chiêu Dương. Đi qua cầu Ngọc Đới, vô tình gặp hoàng hậu đang dẫn đầu đám nữ nhân hậu cung vội vàng bước tới từ hướng khác. Liên Tam nhú mày, phát hiện đã không thể né tránh, đành nhỏ giọng dặn Lưu Dao Tranh đi sau mình nửa bước: “Lát nữa người chỉ cần hành lễ, không cần nói nhiều.”

Lưu Dao Tranh mềm mại gật đầu.

Tuy nói trong cung Vị Ương không cho cưỡi ngựa đánh xe, nhưng từ cung Phượng Nghi tới cung Vị Ương có một đoạn đường không ngắn. Hoàng hậu tới quá nhanh, không ngồi phượng liễn mà đi bộ đến. Phi tần trong cung toàn đám người yếu đuối, thể lực kém, đi đoạn đường dài như thế, ai nấy thở hồng hộc toát mồ hôi, nhưng vẻ mặt hưng phấn đến tỏa sáng, phảng phất có chuyện tốt cực lớn sắp xảy ra.

Đụng phải Liên Tam, hoàng hậu thầm kêu đau đầu. Nàng biết Lưu Diên thương nữ nhi này, không chỉ tự mình nuôi trong cung Vị Ương, ngày thường miễn hết lễ nghĩa. Ngày xưa nàng không hành lễ với mình thì thôi, dù sao là gặp riêng tư, cũng chẳng chạm mặt mấy lần. Song, hôm nay trước mắt bao người, bao cặp mắt phi tần cung nhân nhìn vào, nàng rất sợ tiểu tổ tông này làm việc theo lẽ thường, khiến nàng không xuống đài được.

Hai nhóm người đụng chạm, nhất thời hành lễ hành lễ, vấn an vấn an, oanh thanh yến ngữ loạn thành một nồi cháo. May mà Liên Tam biết nặng nhẹ, lập tức hơi cúi người với hoàng hậu, dù chưa thỉnh an, lại cười nói một câu: “Nương nương muốn tìm phụ hoàng? Phụ hoàng hiện đang ở điện Tuyên Thất.”

Hoàng hậu thở phào, hòa hòa khí khí cười nói: “Đúng là ta định đi gặp Thánh Thượng. Vĩnh Ninh đi đâu?”

“Tiễn Lưu tử tử ra cung. Ta ở trong cung phát chán, cố tình tuyên nàng tiễn cung nói chuyện.”

Hoàng hậu nhận thức Lưu Dao Tranh, lúc trước chỉ hỏi khách sáo, lập tức gật đầu cười, lại nói vài câu với hai tiểu cô nương, sau đó bước qua ngọc đá kiêu về hướng nội cung.

Nơi có mặt hoàng hậu không có phần cho các phi tần khác mở miệng, ngoài Đức phi vẫn an, không ai mở miệng hàn huyên với Liên Tam. Đợi đến khi một hàng dài nữ nhân trang điểm xinh đẹp kích động như gà cắt tiết đi qua, Liên Tam thu hồi nụ cười, hơi dăm chiêu nhìn về phía nội cung.

Sau khi Lưu Dao Tranh hành lễ với các nương nương thì vẫn đứng phía sau Liên Tam, giờ nàng cười nói: “Ngày xưa ta từng tiến cung thỉnh an Hoàng hậu nương nương, chưa từng gặp nhiều nương nương đến vậy. Nhờ phúc công chúa, lần này được diện kiến toàn bộ.”

Liên Tam ngoái đầu nhìn lại, khẽ cười nói: “Không đầy đủ đâu, bốn mẫu thân hoàng tử mới tới hai vị, Thục phi và Tề tu nghi không ở đây.” Dứt lời cảm giác lời này quá nhiều hàm nghĩa, sợ Lưu Dao Tranh suy nghĩ sâu xa, nàng bồi thêm một câu, “Dung mạo Thục phi nương nương xem như đứng đầu hậu cung, không gặp quả là đáng tiếc.”

Lưu Dao Tranh thật sự đang liên tưởng thêm, nghe câu này của Liên Tam nàng giật mình, đành chỉ suy nghĩ của mình —— Bí mật hoàng thất không phải thứ nàng nên biết, biết quá nhiều tuyệt đối không có lợi với bản thân. Nàng lập tức làm ra vẻ chờ mong, cười nhỏ nhẹ nói: “Sau này có dịp tiến cung, nhất định phải chiêm ngưỡng dung mạo Thục phi nương nương một lần.”

Lúc này, trong điện Tuyên Thất, Lưu Diên nghe Trương Phúc bẩm báo, đoàn nữ nhân đang tới gần. “Hồi bẩm bệ hạ, Tứ phẩm ở bên ngoài, trừ Thục phi nương nương và Tề tu nghi, chủ tử nương nương đều có mặt!”

Lưu Diên gác lại bút lông bằng ngọc bích (2), cầm và , được Trương Phúc đỡ đứng dậy, rửa sạch tay trong chậu, không chút để ý nói: “Hoàng hậu

càng ngày càng nóng lòng...” Lúc lau tay vào khăn thì hẳn chợt nhớ ra cả buổi sáng lẫn bữa trưa chưa nhìn thấy tiểu tâm can, “Công chúa đâu? Còn ở điện Chiêu Dương nói chuyện với tôn nữ Lưu Thái Phó?”

(2) Một cổ vật chế tác từ đời Thanh, chỉ sử dụng trong cung đình, nay được trưng bày trong bảo tàng Cố cung.

Trương Phúc biết Thánh Thượng quan tâm công chúa Vĩnh Ninh cỡ nào, vội cười nói: “Thưa không, Lưu cô nương cáo từ rời cung, công chúa tự mình tiễn nàng. Khi đi qua ngọc đài kiều, còn chạm mặt Hoàng hậu nương nương ở đầu cầu.”

Tay Lưu Diên ngừng một lúc, ngẩng đầu lên mi tâm hơi nhíu, “Nói gì?”

“Không nói gì, chỉ vấn an.”

Lưu Diên yên tâm, đứng thẳng dậy thản nhiên nói: “Đi xem hiện tại công chúa ở đâu, nếu đi về phía này thì cản lại. Bảo với nàng, một lúc nữa ta đến điện Chiêu Dương bồi nàng dùng bữa tối.”

Trương Phúc suýt nữa vâng dạ theo quán tính, may ông phản ứng kịp, vờ mặt đau khổ nói: “Nhưng, nhưng mà, bệ hạ, nô tài không ngăn được công chúa...” Làm sao ông dám cản đường? Bà cô kia có chút không vừa ý là có người thấy máu.

Lưu Diên ngẩn ra, tiếp đó nở nụ cười, lắc đầu thở dài: “Mà thôi mà thôi, ta cũng không cản được.” Giọng điệu tràn ngập sự sùng ái, “Lát nữa nàng muốn tới đây, người dẫn nàng vào nội điện bằng cửa hông.”

“Nô tài tuân mệnh!”

Tốc độ đoàn người Hoàng hậu rất nhanh, không lâu sau bước vào điện Tuyên Thất, mà Liên Tam chậm chạp không thấy bóng dáng. Lưu Diên

nghe Trương Phúc nhỏ giọng báo cáo, biết nàng tự đi bộ về điện Chiêu Dương, không có ý đến đây góp vui.

Trong lòng Lưu Diên hơi thất lạc, trên mặt tất nhiên không thể uy nghiêm. Hoàng hậu cố gắng biểu hiện sự trầm ổn, bình tĩnh mà quốc mẫu nên có, khách quan thuật lại chuyện đã xảy ra ——

Nguyên nhân là Đức phi mất một cái trâm Tử Ngọc đáng giá. Đó là đồ cưới năm đó của mẹ nàng, sau khi nàng tiến cung, nó vào hoàng cung theo. Hai năm trước mẫu thân Đức phi qua đời, những thứ bà để lại cho Đức phi càng đáng quý hơn. Cây trâm này thường ngày Đức phi rất ít mang, cẩn thận cất trong hộp trang sức, để làm kỷ niệm. Không ngờ đột nhiên biến mất.

“... Khi điều tra ra có liên quan đến cung Thừa Minh, Đức muội muội có tới thông báo cho thần thiếp. Vốn chỉ định lục soát chỗ ở đám nô tài cung Thừa Minh, ai ngờ khi lục soát phòng cung nữ ôm mèo cho Tề tu nghi thì con mèo kia đột nhiên nhảy ra, trong miệng ngậm cây trâm Đức muội muội mất!”

“Con mèo kia nhảy thẳng vào tấm điện, Đức muội muội tự nhiên vào theo, lúc ấy mọi người còn may mắn Tề tu nghi đi Trường Nhạc cung vấn an Tứ hoàng tử, không ở tấm điện, nếu không sợ sẽ bị kinh hách một trận? Nào ai ngờ, khi nó vào trong, chạy về phía bình phong, ngọc trâm trong miệng nửa đường rớt xuống, rơi vỡ trên mặt đất!”

Lưu Diên “Ừm” một tiếng, “Sau đó thì sao?”

Hoàng hậu hưng phấn đến độ mắt đỏ ửng, song trên mặt cần biểu hiện ra phong phạm quốc mẫu nên có, hai cảm xúc cực đoan đan xen cùng một chỗ khiến nàng hơi dữ tợn. Đức phi liếc mắt nhìn nàng, lưu loát cắt đứt lời mào đầu của hoàng hậu, nói tiếp: “Lúc ấy trong lòng thần thiếp buồn bực, ra mệnh cung nhân bắt con mèo kia, nó tung tăng nhảy nhót, cuối cùng bới ra

một cái ngọc đá nam nhân dùng!” Nàng không nói ra, cái ngọc đá kia theo quy cách do thân vương sử dụng!

Tuy sớm biết chuyện này, nhưng Lưu Diên vẫn giả vờ thể hiện sự khiếp sợ. Hắn giận tím mặt, bàn tay to vĩ mạnh vào ngực áo, thần sắc vụn vụn: “Tra! Triệt để tra cho trẫm!” Đau chết mất a a a a!

Mặt Hoàng hậu và Đức phi đỏ rực, hào hứng vâng dạ, lại không phát hiện Lưu Diên vốn không sai bảo các nàng. Về phần phi tần khác, toàn a dua đi theo, thuận tiện ôm lòng chờ mong, trang điểm xinh đẹp lộ mặt trước Thánh Thượng.

Lưu Diên không để hoàng hậu xử lý chuyện này, mà phái tâm phúc nhất Tề tu nghi lại. Nơi Tề tu nghi ở – cung Thừa Minh cư bị lật tung, tìm ra không ít vật chứng, ngoài ngọc đá phía trước đã xuất hiện, còn có những thứ nam nhân dùng như ngọc ban chỉ. Đa phần trên đó có ấn ký, người sáng suốt trông thấy hiểu ngay —— đó là đồ vật của Sở vương đã bị xét nhà, chém đầu.

Lời đồn đại được người hữu tâm thúc đẩy nhanh chóng truyền ra ngoài cung, hoàng hậu cùng với Đức phi ngu ngốc không cần Lưu Diên thiết kế, tự hai người đưa tin tức về nhà mẹ đẻ. Đến ngày thứ hai, tin “Tề tu nghi tư thông với dã nam nhân” đã vụn vụn thành “Tề tu nghi tư thông cùng Sở vương sinh hạ hoàng tử dã chủng giả mạo”, khiến Liên Tam không thể không giơ ngón tay cái khen ngợi sức tưởng tượng và năng lực loan truyền tin đồn bá đạo của dân chúng kinh đô!

Lưu Diên không giải thích với nàng, Liên Tam cũng không hỏi, bởi vì tình thế biến hóa quá nhanh. Hắn không cần mở miệng nàng đã đoán ra chân tướng trò khôi hài này.

Ngày thứ ba, Tông Chính tự khanh (3) được triệu vào cung Vị Ương. Ngay tối hôm đó, chuyện Tứ hoàng tử là nghiệt chủng của Tề tu nghi và Sở

vương được chứng thực —— Tuy Thánh Thượng không nói gì, sau khi rời cung Tông Chính tự khanh ngoài sáng không thông báo gì, nhưng tất cả đều biết.

(3) Tông Chính tự, văn phòng chính phủ thời TQ cổ đại. Thời Bắc Tề bắt đầu thành lập Tông Chính tự, sau đổi thành Tông Chính tự khanh hoặc Tông Chính khanh; phó quan xưng là Tông Chính thiếu khanh, trông coi các công việc của hoàng thất.

Ngày thứ tư, Tứ hoàng tử bạo bệnh bỏ mình, Tề tu nghi mất con, bị đả kích lớn, bệnh nặng không dậy nổi.

Ngày thứ năm, Tề tu nghi chết bệnh.

“Làm vậy có rõ ràng quá không?” Liên Tam lưỡng lự.

Lưu Diên thân thiết sờ lỗ tai nàng, mỉm cười nói: “Cái ta muốn chính là rõ ràng.” Cách làm giấu đầu hở đuôi đầy sơ hở này, chỉ cần người hơi có chút đầu óc đều đoán ra. Lời đồn đãi lúc trước là sự thật, chẳng qua Thánh Thượng vì lòng tự trọng đàn ông, không trừng trị ả đàn bà không tuân thủ nữ tắc và nghiệt chủng kia ngoài ánh sáng, mà lên giải quyết.

Hoàng hậu và Đức phi vui sướng giống như từ trên trời rớt xuống bánh thịt cỡ bự, trực tiếp rơi vào miệng các nàng. Vốn có bốn hoàng tử, nay đột nhiên bớt một, khả năng con họ thượng vị lập tức tăng thêm một khoảng lớn!

Tương phản với các nàng, cùng là nuôi nấng một vị hoàng tử, Thục phi không hề vui mừng. Nàng có dự cảm bất thường. Dự cảm này xuất hiện từ ngày Đức phi phát hiện trong cung Tề tu nghi có ngọc đá nam nhân dùng, đến khi tin Tứ hoàng tử bị truyền ra không phải con ruột Thánh Thượng, mà là nghiệt chủng của Sở vương, nó lên đến đỉnh điểm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 83

D

ạo này Hoàng hậu vạn sự như ý, bước đi lả lướt như mang theo gió, ngay cả nhìn thấy Đức phi, đối thủ một mất một còn, cũng không thấy chướng mắt như xưa. Từ trên xuống dưới Quách gia cũng cực kỳ vui sướng, nếu tương lai Nhị hoàng tử có thể kế thừa đại thống, nhà họ Quách sẽ là nhà bên ngoài của đế vương, vinh quang đạt tới đỉnh cao!

Nhất là mẫu thân Quách Hoàng hậu, cả đời bà ta bị chị dâu đại trưởng công chúa đè đầu, nếu cháu ngoài bà có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế, đại trưởng công chúa là cái thá gì! Dường như bà đã nhìn thấy cảnh tượng tốt đẹp đại trưởng công chúa Dương Hạ ngày xưa kiêu căng, phách lối, nay khúm núm cẩn thận lấy lòng trước mặt bà ta.

Nhưng cảm giác vui mừng này không kéo dài lâu. Một ngày nọ, Quách lão phu nhân do con dâu đỡ tản bộ tiêu thực trong hoa viên thì nghe thấy mấy hạ nhân nhà mình tụ họp một chỗ bàn tán xôn xao ——

“... Tại sao có thể như vậy? Thật hay giả?”

“Sao giả được? Bên ngoài đã lan truyền khắp nơi! Ai cũng nói Sở vương rất anh tuấn, có thể vụng trộm với Tề tu nghi trong cung, sinh ra đã chủng. Các nương nương khác có thể giữ được không? Tôi nghe cũng thấy có lý. Nghe đồn Thiên gia thanh tâm quả dục, hiếm khi sủng hạnh hậu cung, nương nương trong cung như hoa như ngọc, đâu nhìn được?”

“Hắc hắc hắc, không phải tiền triều còn có chuyện thái giám giả sao? Đám quý nhân kia, bên ngoài nhìn cao quý, ai biết dưới đáy dơ bẩn cỡ nào? Chưa biết chừng còn phong tao hơn cả Mi nhi trong phòng lão gia...”

Cách một giàn tử đằng (1), Quách lão phu nhân tức giận, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, tay nổi gân xanh, chống mạnh quả trứng, ầm một tiếng! Đám hạ nhân đang cười nói náo nhiệt, không nghe thấy tiếng bước chân, nay nghe thấy rõ ràng tiếng động, ngơ ngác nhìn nhau, im phăng phắc.

(1) Tử đằng là chi thực vật có hoa trong gia đình họ đậu, bao gồm 10 loài dây leo thân gỗ có nguồn gốc miền đông nước Mỹ, Trung Quốc, Hàn Quốc và Nhật Bản. Một số loài được trồng làm cảnh phổ biến ở Trung Quốc và Nhật Bản.

Ma ma tùy thân bên cạnh Quách lão phu nhân vòng qua giàn hoa, lạnh lùng nói: “Lão thái thái cho truyền các người.”

Mặt mấy hạ nhân vàng như đất, hai đùi run run, run rẩy theo sát lão ma ma.

“Nương, mẹ đừng tức giận vì đám nô tài này, không đáng vì chúng mà bực bội!” Chị dâu của Hoàng hậu, bây giờ là Quách phu nhân, biết thời biết thế, lập tức mềm mỏng khuyên lơn, an ủi mẹ chồng, liên tục vuốt lưng cho Quách lão phu nhân thuận khí.

Ánh mắt Quách lão phu nhân độc ác, quét qua mặt đám người làm hết lần này đến lần khác, sau đó nhìn người quanh mình, thấy nha hoàn, ma ma đi theo không nhiều, đều là tâm phúc của mình và con dâu, lúc này mới trầm giọng hỏi: “Lời các người vừa nói, nghe được từ đâu?”

Liên tục vang lên tiếng quỳ xuống “phịch phịch”, những người đó sợ tới mức liên tục dập đầu, miệng hô: “Cầu lão thái thái tha mạng! Lão thái thái tha mạng a!” Không ai nghe thấy câu hỏi của lão phu nhân, dù nghe được cũng không có can đảm trả lời.

“Im miệng!” Sắc mặt Quách lão phu nhân thâm trầm quát, họ lập tức ngậm miệng, không dám cầu xin tha thứ. Bà cụ hài lòng quan sát đỉnh đầu họ một vòng, lặp lại câu hỏi.

Lúc này người to gan nhất trong số đó nghe rõ, ngấp ngừng đáp: “Là, là nô tài ra ngoài mua đồ... Nghe người ta nói ở chợ rau... Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!” Đây là hạ nhân phụ trách mua rau xanh bên trong Quách phủ, đầu óc linh hoạt, lập tức vả mạnh vào mặt mình, tát mấy cái liền, mặt hấn sưng to.

Những người còn lại thấy thế vội vàng tự vả miệng theo, vừa tát vừa chửi mình, tiếng tát, tiếng cầu xin liên tục vang lên.

Từ khi Quách lão phu nhân nghe thấy từ phố phường truyền vào thì ngăn người. Một dòng máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu, bà hơi lung lay, rớt cuộc ngã quỵ. Quách phu nhân vội giơ tay định đỡ mẹ chồng, nhưng một quý phụ nhân nuôi dưỡng trong nhà cao cửa rộng, cái cầm nặng nhất là đũa ngà voi, lấy đâu ra sức đỡ một cụ già?

Chỉ trong nháy mắt, Quách phu nhân cùng lão thái thái té ngã, đầu choáng váng mắt đầy hoa, nha hoàn ma ma một bên sợ hết hồn, như ong vỡ tổ xông tới, tay người này đỡ lấy, tay người kia kéo ống tay áo, luôn miệng nói: “Phu nhân phu nhân, ngài sao thế?”; “Lão thái thái mau tỉnh lại!”; “Người tới a người tới a! Phu nhân và lão thái thái té ngã!”

Đoàn người rối loạn.

Được nâng về phòng, Quách lão phu nhân nhanh chóng tỉnh lại. Chuyện đầu tiên là nắm lấy tay con dâu ngồi cạnh giường, khàn khàn nói: “Mau! Mau vào cung truyền tin cho nương nương!”

Quách phu nhân vội vàng đáp: “Vâng vâng! Mẹ, mẹ uống ngụm nước trước đã...”

Quách lão phu nhân khạc khạc cổ họng, lắc đầu, nhìn chăm chăm con dâu, nhất quyết muốn tận mắt thấy bà sai người truyền tin vào cung. Quách phu nhân bất đắc dĩ, ra lệnh cho nha hoàn cầm giấy và bút mực đến, viết thư ngay tại bàn cạnh giường.

“Nương, nói với nương nương như thế nào?”

“Không... cần, con viết hết chuyện hôm nay... lên, tốt.” Quách lão phu nhân tựa vào gối đầu, cố hết sức nặn từng từ.

Quách phu nhân nhanh chóng viết xong, đưa cho Quách lão phu nhân đọc qua một lần, lúc này mới cẩn thận gấp gọn, nhét vào phong thư, miệng phong bên ngoài, do ma ma tâm phúc của lão phu nhân truyền tin. Vốn dĩ tin tức bên ngoài muốn truyền vào hậu cung không dễ dàng, nhưng các thế gia đều có con đường riêng của mình, để lão ma ma đi cũng được.

Chính mắt thấy lão ma ma cầm thư ra cửa, lúc này Quách lão phu nhân thờ phào, uống mấy ngụm nước. Định thần một lúc, bà ta có tinh thần xử lý chuyện lúc trước. Sắc mặt bà ta bình thản, nói với con dâu: “Tuệ Hành, mấy nô tài nói những nói cuội kia, con xử lý cho tốt.”

Quách phu nhân, tức Tuệ Hành gật đầu, khẽ vâng, trong lòng thầm thở dài: Tin đồn đã truyền khắp phố phường, xử lý mấy hạ nhân trong nhà thì có tác dụng gì? Ngày xưa gặp hạ nhân nói luyên thuyên, bình thường chỉ khấu trừ tiền tiêu vật hàng tháng, đánh bằng roi, nhưng nghe ý tứ lão phu nhân, dường như không định giữ lại người sống. Rõ ràng là giận chó đánh mèo, lỗi rơi xuống đầu mình, nhưng mình là con dâu, không thể không thuận theo.

Lại nói đến trong cung, vốn dĩ lời đồn đại được truyền ra từ trong cung, nhưng ban đầu chỉ lưu truyền giữa đám cung nhân, phi tần hậu cung không hay biết. Đợi đến khi nó đi hết một vòng, truyền ngược lại cung cấm thì đối với Hoàng hậu và Đức phi mà nói không khác nào sét đánh giữa trời quang.

Hoàng hậu vừa nhận được thư tấu tử tự tay viết thì còn cười nói với Đại cung nữ tâm phúc một câu: “Mẹ với chị dâu cứ lo bò trắng răng, dù lời đồn này có truyền khắp toàn bộ kinh đô, vậy cần có người tin chứ. Tề tu nghi là thân phận gì, ta là thân phận gì!”

Thời điểm Đức phi nghe được tin xêm xêm Hoàng hậu, nhưng nàng ta ý thức được tính nghiêm trọng của việc này hơn Hoàng hậu. Suy trước tính sau, nàng đề bút viết thư về nhà, xin sự giúp đỡ của phụ thân Hộ bộ Thượng thư.

Chỉ có Thục phi, khi nghe nói việc này thì trái lại thờ phào. Trước đây, cảm giác lo lắng như có con dao treo lơ lửng trên đỉnh đầu, chẳng biết lúc nào sẽ rớt xuống, cũng không biết sẽ cắt mất bộ phận nào trên cơ thể. Nay dự cảm của nàng trở thành sự thật, nàng cần nghĩ cách giải quyết, cảm thấy còn vững tâm hơn mấy ngày trước mộ chút.

Tin đồn dần dần khuếch tán, phần lớn quan viên trong triều là quan văn, nhưng không ai dám bàn luận, cũng ra lệnh cấm người thân nghị luận việc này. Vụ tai tiếng của hoàng thất, bất kể là thật hay giả, đều không phải là thứ người ngoài có thể tùy ý bàn tán, càng biết nhiều thì —— chết sớm.

Chẳng qua, tuy rằng đám triều thần đều biểu hiện ra vẻ “Ta chưa nghe thấy gì hết”, nhưng lỗ tai đều vểnh thật cao, hai mắt sáng ngời hữu thần nhìn chăm chăm tiến triển trong cung.

Lưu Diên quả nhiên không khiến mọi người thất vọng.

Ngày thứ hai sau khi Hoàng hậu và Đức phi biết tin, Thánh Thượng triệu Lâm đại nhân, viện phán Thái Y viện, vào cung bắt mạch bình an. Lâm Viện phán nấn ná hồi lâu trong cung Vị Ương. Cùng lúc đó, ba vị hoàng tử cùng nhau đi tới cung Vị Ương, nói là đến vấn an công chúa Vĩnh Ninh, lúc đi ngang qua điện Tuyên Thất thì vào vấn an phụ hoàng.

Ngày thứ hai gió êm sóng lặng, Lâm Viện phán kín miệng như vỏ trai, mặc mọi người tò mò như thế nào cũng không cạy nổi, ai hỏi ông tình hình cụ thể, ông đều hài hước đánh Thái cực. Thần thần bí bí càng chọc người ta ngứa ngáy, tin đồn bên ngoài liên tục thay đổi. Thậm chí còn có sòng bạc

ngầm đoán kết cục, đổ đến cùng hoàng tử nào mới là con ruột Thánh Thượng, hay tất cả đều không phải.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm... Lưu Diên không kiềm chế quá lâu, rất nhanh, tin tức Đại hoàng tử Nhị hoàng tử Tam hoàng tử bị răn dạy như mọc thêm cánh bay khỏi tường cung cấm, nhất là Nhị hoàng tử, đích tử của Hoàng hậu, trong lúc bị nghiêm khắc phê bình vì bài vở, bị Thánh Thượng mắng một câu trước mặt mấy vị Đại học sĩ: “Đứa con này chẳng giống Trẫm!”

Toàn kinh đô tỉnh ngộ.

Hoàng hậu ôm Nhị hoàng tử khóc chết đi sống lại, chân trần đi đến điện Tuyên Thất quỳ tròn hai canh giờ, vẫn không được phép cho vào, chỉ có Trương Phúc, thái giám tâm phúc của Thánh Thượng, đi ra chuyển một câu —— “Hoàng hậu thất nghi trước điện, vi phạm phẩm đức trong cung, cấm túc một tháng không được ra khỏi cung Phụng Nghi, tự xét lại hành vi đi.”

Hoàng hậu trợn tròn mắt.

Đức phi kinh hồn táng đảm một trận, phát hiện Hoàng hậu và Nhị hoàng tử hấp dẫn phần lớn hỏa lực, cảm thấy tạm an lòng, bắt đầu sung sướng khi có người gặp họa. Nàng ta thật sự không ngờ Hoàng hậu to gan đến thế, là cùng một giuộc với Tề tu nghi, từ trước đến nay ả còn giả vờ cao quý, uy nghiêm, khiến nàng cười đau cả ruột!

Nàng không vui vẻ quá hai ngày, Lưu Diên một lần nữa răn dạy Đại hoàng tử “Lỗ mãng”, Nhị hoàng tử “Bất hảo”, Tam hoàng tử “Tầm thường”, mỗi câu đều bị sử quan ghi lại, sợ tới mức Đức phi hoảng hốt lo sợ.

Thục phi luôn im lặng, chung quy Tam hoàng tử không phải con ruột nàng. Bất luận nó có phải con Thánh Thượng hay không, đều không liên quan đến nàng. Tam hoàng tử bị mắng nàng cũng không khó chịu —— chung quy

Thánh Thượng đâu nói sao, đúng không? Tam hoàng tử chính là đứa bình thường nhất, vô dụng nhất trong mấy anh em.

Từng vô số lần, trong bài vở, Tam hoàng tử tụt hậu xa, không theo kịp tiến độ bài học, trong lòng nàng ác ý nghĩ tám phần do di truyền huyết thống đê tiện của mẹ đẻ nó, nó mới ngu xuẩn như thế! Những lúc này, nàng quên mất thân phận thứ nữ của mình, quên mẹ ruột mình còn không bằng con người “đê tiện” trong miệng nàng.

Có đôi khi rất nhiều chuyện không thể giải thích rõ. Chuyện liên quan đến hậu cung và hoàng tử, đám triều thần thông minh hơn hẳn, mắt thấy Thánh Thượng từng ngày từng ngày bất mãn với các hoàng tử, đứa “con ruột” duy nhất lập tức bại lộ, mặc dù chỉ là một công chúa.

***

Dù sao Lâm An nằm cách xa kinh đô, tin tức không truyền tới nhanh như vậy. Đến khi vợ chồng Liên Tam gia biết việc này thì sự việc đã ngã ngũ: Phụ thân Đức phi bị cách chức vì tội tham ô, mấy đại thần họ Quách có thể lực trong triều liên tục bị giáng cấp, chỉ có Tần gia phía sau Thục phi thu dưỡng hoàng tử bình yên vô sự.

Hai vợ chồng Liên Tam gia choáng váng, con gái ruột của bọn họ sao tự dưng biến thành huyết mạch duy nhất của Thánh Thượng?

Dù là trước đó từng nghe An quốc công giải thích, cả hai vẫn không thể tin nổi. Con gái bảo bối họ nuông chiều từ bé, tính cách kỳ lạ, quái đản, ngó mặt nào cũng thấy chẳng dính dáng gì đến ngôi vị hoàng đế nha!

Liên Tam gia cảm thấy lo sợ, phụ thân lại không ở bên cạnh, đành lặng lẽ đi tìm lão tộc trưởng Liên Khâm, đức cao vọng trọng nhất trong tộc, thương nghị.

Lão tộc trưởng luôn ở Giang Nam, khi Liên Ngữ Hàm sinh ra ông chưa từng chính mắt nhìn thấy, vì thế sau khi tin đồn xuất hiện, ông vẫn ôm hoài nghi. Tuy ông cao tuổi nhưng đầu óc còn minh mẫn, nhanh chóng liên tưởng đến các dấu vết để lại, tiếp đó ông nhận được tin An quốc công gửi từ kinh đô đến, cuối cùng hiểu hết trò mèo bên trong.

Lão nhân gia đã hơn chín mươi tuổi, thị lực không tốt, nhưng tai còn linh hoạt, nghe Liên Tam gia trình bày lo lắng xong, ông vuốt chòm râu bạc cười ha ha, “Đây là chuyện tốt!”

Liên Thế Giác im lặng, Đại bá ngài thật nghĩ thoáng...

“Thế Giác à, cháu nên nghĩ thoáng một chút.” Lão tộc trưởng bắt đầu khuyên, lời nói thấm thía đầy tình cảm, “Lúc trước lão hòa thượng Vô Vấn của Vân Lâm thiền tự có đến thăm ta, nói với ta mấy chuyện, đại ý là phần mộ tổ tiên nhà chúng ta bốc khói xanh, tiếp theo có thể mấy đời hiển quý (chức tước cao)! Lúc ấy trong lòng ta còn nhủ thầm, lão hòa thượng điên rồi phải không, ai ngờ qua một thời gian, lời này biến thành sự thật.”

“Theo ý ta a, Thánh Thượng nguyện ý dâng giang sơn cho khuê nữ cháu là việc vui, cháu chớ buồn phiền mà nghe tiếp đây. Con bé nhà cháu tính ham chơi, có ngồi long ỷ cũng không ngồi mấy năm. Thánh Thượng là anh minh có quyết đoán, lấy giang sơn làm sính lễ, nếu Hàm nha đầu không muốn làm nữa, ngài ấy có thể làm gì con gái cháu?”

Ông cụ cười toàn thấy răng, không thấy mắt, “Ai nha, nghĩ lại thật khiến ta cao hứng! Ta cũng là Đại gia gia của hoàng đế!”

Liên Tam gia nghe mà ngạc nhiên, cuối cùng sờ mũi cười ngây ngô, “Con gái ta sắp làm nữ hoàng!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 83

D

ạo này Hoàng hậu vạn sự như ý, bước đi lả lướt như mang theo gió, ngay cả nhìn thấy Đức phi, đối thủ một mất một còn, cũng không thấy chướng mắt như xưa. Từ trên xuống dưới Quách gia cũng cực kỳ vui sướng, nếu tương lai Nhị hoàng tử có thể kế thừa đại thống, nhà họ Quách sẽ là nhà bên ngoài của đế vương, vinh quang đạt tới đỉnh cao!

Nhất là mẫu thân Quách Hoàng hậu, cả đời bà ta bị chị dâu đại trưởng công chúa đè đầu, nếu cháu ngoại bà có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế, đại trưởng công chúa là cái thá gì! Dường như bà đã nhìn thấy cảnh tượng tốt đẹp đại trưởng công chúa Dương Hạ ngày xưa kiêu căng, phách lối, nay khúm núm cẩn thận lấy lòng trước mặt bà ta.

Nhưng cảm giác vui mừng này không kéo dài lâu. Một ngày nọ, Quách lão phu nhân do con dâu đỡ tản bộ tiêu thực trong hoa viên thì nghe thấy mấy hạ nhân nhà mình tụ họp một chỗ bàn tán xôn xao ——

“... Tại sao có thể như vậy? Thật hay giả?”

“Sao giả được? Bên ngoài đã lan truyền khắp nơi! Ai cũng nói Sở vương rất anh tuấn, có thể vụng trộm với Tề tu nghi trong cung, sinh ra đã chủng. Các nương nương khác có thể giữ được không? Tôi nghe cũng thấy có lý. Nghe đồn Thiên gia thanh tâm quả dục, hiếm khi sủng hạnh hậu cung, nương nương trong cung như hoa như ngọc, đâu nhìn được?”

“Hắc hắc hắc, không phải tiền triều còn có chuyện thái giám giả sao? Đám quý nhân kia, bên ngoài nhìn cao quý, ai biết dưới đáy dơ bẩn cỡ nào? Chưa biết chừng còn phong tao hơn cả Mi nhi trong phòng lão gia...”

Cách một giàn tử đằng (1), Quách lão phu nhân tức giận, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, tay nổi gân xanh, chống mạnh quả trứng, ầm một tiếng! Đám hạ nhân đang cười nói náo nhiệt, không nghe thấy tiếng bước chân, nay nghe thấy rõ ràng tiếng động, ngơ ngác nhìn nhau, im phăng phắc.

(1) Tử đằng là chi thực vật có hoa trong gia đình họ đậu, bao gồm 10 loài dây leo thân gỗ có nguồn gốc miền đông nước Mỹ, Trung Quốc, Hàn Quốc và Nhật Bản. Một số loài được trồng làm cảnh phổ biến ở Trung Quốc và Nhật Bản.

Ma ma tùy thân bên cạnh Quách lão phu nhân vòng qua giàn hoa, lạnh lùng nói: “Lão thái thái cho truyền các người.”

Mặt mấy hạ nhân vàng như đất, hai đùi run run, run rẩy theo sát lão ma ma.

“Nương, mẹ đừng tức giận vì đám nô tài này, không đáng vì chúng mà bực bội!” Chị dâu của Hoàng hậu, bây giờ là Quách phu nhân, biết thời biết thế, lập tức mềm mỏng khuyên lơn, an ủi mẹ chồng, liên tục vuốt lưng cho Quách lão phu nhân thuận khí.

Ánh mắt Quách lão phu nhân độc ác, quét qua mặt đám người làm hết lần này đến lần khác, sau đó nhìn người quanh mình, thấy nha hoàn, ma ma đi theo không nhiều, đều là tâm phúc của mình và con dâu, lúc này mới trầm giọng hỏi: “Lời các người vừa nói, nghe được từ đâu?”

Liên tục vang lên tiếng quỳ xuống “phịch phịch”, những người đó sợ tới mức liên tục dập đầu, miệng hô: “Cầu lão thái thái tha mạng! Lão thái thái tha mạng a!” Không ai nghe thấy câu hỏi của lão phu nhân, dù nghe được cũng không có can đảm trả lời.

“Im miệng!” Sắc mặt Quách lão phu nhân thâm trầm quát, họ lập tức ngậm miệng, không dám cầu xin tha thứ. Bà cụ hài lòng quan sát đỉnh đầu họ một

vòng, lặp lại câu hỏi.

Lúc này người to gan nhất trong số đó nghe rõ, ngập ngừng đáp: “Là, là nô tài ra ngoài mua đồ... Nghe người ta nói ở chợ rau... Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!” Đây là hạ nhân phụ trách mua rau xanh bên trong Quách phủ, đầu óc linh hoạt, lập tức vả mạnh vào mặt mình, tát mấy cái liền, mặt hấn sưng to.

Những người còn lại thấy thế vội vàng tự vả miệng theo, vừa tát vừa chửi mình, tiếng tát, tiếng cầu xin liên tục vang lên.

Từ khi Quách lão phu nhân nghe thấy từ phố phường truyền vào thì ngăn người. Một dòng máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu, bà hơi lung lay, rớt cuộc ngã quỵ. Quách phu nhân vội giơ tay định đỡ mẹ chồng, nhưng một quý phụ nhân nuôi dưỡng trong nhà cao cửa rộng, cái cầm nặng nhất là đũa ngà voi, lấy đâu ra sức đỡ một cụ già?

Chỉ trong nháy mắt, Quách phu nhân cùng lão thái thái té ngã, đầu choáng váng mắt đầy hoa, nha hoàn ma ma một bên sợ hết hồn, như ong vỡ tổ xông tới, tay người này đỡ lấy, tay người kia kéo ống tay áo, luôn miệng nói: “Phu nhân phu nhân, ngài sao thế?”; “Lão thái thái mau tỉnh lại!”; “Người tới a người tới a! Phu nhân và lão thái thái té ngã!”

Đoàn người rối loạn.

Được nâng về phòng, Quách lão phu nhân nhanh chóng tỉnh lại. Chuyện đầu tiên là nắm lấy tay con dâu ngồi cạnh giường, khàn khàn nói: “Mau! Mau vào cung truyền tin cho nương nương!”

Quách phu nhân vội vàng đáp: “Vâng vâng! Mẹ, mẹ uống ngụm nước trước đã...”

Quách lão phu nhân khạc khạc cổ họng, lắc đầu, nhìn chăm chăm con dâu, nhất quyết muốn tận mắt thấy bà sai người truyền tin vào cung. Quách phu

nhân bất đắc dĩ, ra lệnh cho nha hoàn cầm giấy và bút mực đến, viết thư ngay tại bàn cạnh giường.

“Nương, nói với nương nương như thế nào?”

“Không... cần, con viết hết chuyện hôm nay... lên, tốt.” Quách lão phu nhân tựa vào gối đầu, cố hết sức nặn từng từ.

Quách phu nhân nhanh chóng viết xong, đưa cho Quách lão phu nhân đọc qua một lần, lúc này mới cẩn thận gấp gọn, nhét vào phong thư, miệng phong bên ngoài, do ma ma tâm phúc của lão phu nhân truyền tin. Vốn dĩ tin tức bên ngoài muốn truyền vào hậu cung không dễ dàng, nhưng các thế gia đều có con đường riêng của mình, để lão ma ma đi cũng được.

Chính mắt thấy lão ma ma cầm thư ra cửa, lúc này Quách lão phu nhân thở phào, uống mấy ngụm nước. Định thần một lúc, bà ta có tinh thần xử lý chuyện lúc trước. Sắc mặt bà ta bình thản, nói với con dâu: “Tuệ Hành, mấy nô tài nói nhăng nói cuội kia, con xử lý cho tốt.”

Quách phu nhân, tức Tuệ Hành gật đầu, khẽ vâng, trong lòng thầm thở dài: Tin đồn đã truyền khắp phố phường, xử lý mấy hạ nhân trong nhà thì có tác dụng gì? Ngày xưa gặp hạ nhân nói luyên thuyên, bình thường chỉ khẩu trừ tiền tiêu vật hàng tháng, đánh bằng roi, nhưng nghe ý tứ lão phu nhân, dường như không định giữ lại người sống. Rõ ràng là giận chó đánh mèo, lỗi rơi xuống đầu mình, nhưng mình là con dâu, không thể không thuận theo.

Lại nói đến trong cung, vốn dĩ lời đồn đại được truyền ra từ trong cung, nhưng ban đầu chỉ lưu truyền giữa đám cung nhân, phi tần hậu cung không hay biết. Đợi đến khi nó đi hết một vòng, truyền ngược lại cung cấm thì đối với Hoàng hậu và Đức phi mà nói không khác nào sét đánh giữa trời quang.

Hoàng hậu vừa nhận được thư tâu tử tự tay viết thì còn cười nói với Đại cung nữ tâm phúc một câu: “Mẹ với chị dâu cứ lo bò trắng răng, dù lời đồn

này có truyền khắp toàn bộ kinh đô, vậy cần có người tin chứ. Tề tu nghi là thân phận gì, ta là thân phận gì!”

Thời điểm Đức phi nghe được tin xêm xêm Hoàng hậu, nhưng nàng ta ý thức được tính nghiêm trọng của việc này hơn Hoàng hậu. Suy trước tính sau, nàng đề bút viết thư về nhà, xin sự giúp đỡ của phụ thân Hộ bộ Thượng thư.

Chỉ có Thục phi, khi nghe nói việc này thì trái lại thờ phào. Trước đây, cảm giác lo lắng như có con dao treo lơ lửng trên đỉnh đầu, chẳng biết lúc nào sẽ rớt xuống, cũng không biết sẽ cắt mất bộ phận nào trên cơ thể. Nay dự cảm của nàng trở thành sự thật, nàng cần nghĩ cách giải quyết, cảm thấy còn vững tâm hơn mấy ngày trước mộ chút.

Tin đồn dần dần khuếch tán, phần lớn quan viên trong triều là quan văn, nhưng không ai dám bàn luận, cũng ra lệnh cấm người thân nghị luận việc này. Vụ tai tiếng của hoàng thất, bất kể là thật hay giả, đều không phải là thứ người ngoài có thể tùy ý bàn tán, càng biết nhiều thì —— chết sớm.

Chẳng qua, tuy rằng đám triều thần đều biểu hiện ra vẻ “Ta chưa nghe thấy gì hết”, nhưng lỗ tai đều vểnh thật cao, hai mắt sáng ngời hữu thần nhìn chăm chăm tiến triển trong cung.

Lưu Diên quả nhiên không khiến mọi người thất vọng.

Ngày thứ hai sau khi Hoàng hậu và Đức phi biết tin, Thánh Thượng triệu Lâm đại nhân, viện phán Thái Y viện, vào cung bắt mạch bình an. Lâm Viện phán nấn ná hồi lâu trong cung Vị Ương. Cùng lúc đó, ba vị hoàng tử cùng nhau đi tới cung Vị Ương, nói là đến vấn an công chúa Vĩnh Ninh, lúc đi ngang qua điện Tuyên Thất thì vào vấn an phụ hoàng.

Ngày thứ hai gió êm sóng lặng, Lâm Viện phán kín miệng như vỏ trai, mặc mọi người tò mò như thế nào cũng không cạy nổi, ai hỏi ông tình hình cụ thể, ông đều hài hước đánh Thái cực. Thần thần bí bí càng chọc người ta

ngừa ngáy, tin đồn bên ngoài liên tục thay đổi. Thậm chí còn có sòng bạc ngầm đoán kết cục, đổ đến cùng hoàng tử nào mới là con ruột Thánh Thượng, hay tất cả đều không phải.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm... Lưu Diên không kiềm chế quá lâu, rất nhanh, tin tức Đại hoàng tử Nhị hoàng tử Tam hoàng tử bị răn dạy như mọc thêm cánh bay khỏi tường cung cấm, nhất là Nhị hoàng tử, đích tử của Hoàng hậu, trong lúc bị nghiêm khắc phê bình vì bài vở, bị Thánh Thượng mắng một câu trước mặt mấy vị Đại học sĩ: “Đứa con này chẳng giống Trẫm!”

Toàn kinh đô tỉnh ngộ.

Hoàng hậu ôm Nhị hoàng tử khóc chết đi sống lại, chân trần đi đến điện Tuyên Thất quỳ tròn hai canh giờ, vẫn không được phép cho vào, chỉ có Trương Phúc, thái giám tâm phúc của Thánh Thượng, đi ra chuyển một câu —— “Hoàng hậu thất nghi trước điện, vi phạm phạm đức trong cung, cấm túc một tháng không được ra khỏi cung Phụng Nghi, tự xét lại hành vi đi.”

Hoàng hậu trợn tròn mắt.

Đức phi kinh hồn táng đảm một trận, phát hiện Hoàng hậu và Nhị hoàng tử hấp dẫn phần lớn hỏa lực, cảm thấy tạm an lòng, bắt đầu sung sướng khi có người gặp họa. Nàng ta thật sự không ngờ Hoàng hậu to gan đến thế, là cùng một giuộc với Tề tu nghi, từ trước đến nay ả còn giả vờ cao quý, uy nghiêm, khiến nàng cười đau cả ruột!

Nàng không vui vẻ quá hai ngày, Lưu Diên một lần nữa răn dạy Đại hoàng tử “Lỗ mãng”, Nhị hoàng tử “Bất hảo”, Tam hoàng tử “Tâm thường”, mỗi câu đều bị sử quan ghi lại, sợ tới mức Đức phi hoảng hết lo sợ.

Thục phi luôn im lặng, chung quy Tam hoàng tử không phải con ruột nàng. Bất luận nó có phải con Thánh Thượng hay không, đều không liên quan đến nàng. Tam hoàng tử bị mắng nàng cũng không khó chịu —— chung quy

Thánh Thượng đâu nói sao, đúng không? Tam hoàng tử chính là đứa bình thường nhất, vô dụng nhất trong mấy anh em.

Từng vô số lần, trong bài vở, Tam hoàng tử tụt hậu xa, không theo kịp tiến độ bài học, trong lòng nàng ác ý nghĩ tám phần do di truyền huyết thống đê tiện của mẹ đẻ nó, nó mới ngu xuẩn như thế! Những lúc này, nàng quên mất thân phận thứ nữ của mình, quên mẹ ruột mình còn không bằng con người “đê tiện” trong miệng nàng.

Có đôi khi rất nhiều chuyện không thể giải thích rõ. Chuyện liên quan đến hậu cung và hoàng tử, đám triều thần thông minh hơn hẳn, mắt thấy Thánh Thượng từng ngày từng ngày bất mãn với các hoàng tử, đứa “con ruột” duy nhất lập tức bại lộ, mặc dù chỉ là một công chúa.

***

Dù sao Lâm An nằm cách xa kinh đô, tin tức không truyền tới nhanh như vậy. Đến khi vợ chồng Liên Tam gia biết việc này thì sự việc đã ngã ngũ: Phụ thân Đức phi bị cách chức vì tội tham ô, mấy đại thần họ Quách có thể lực trong triều liên tục bị giáng cấp, chỉ có Tần gia phía sau Thục phi thu dưỡng hoàng tử bình yên vô sự.

Hai vợ chồng Liên Tam gia choáng váng, con gái ruột của bọn họ sao tự dưng biến thành huyết mạch duy nhất của Thánh Thượng?

Dù là trước đó từng nghe An quốc công giải thích, cả hai vẫn không thể tin nổi. Con gái bảo bối họ nuông chiều từ bé, tính cách kỳ lạ, quái đản, ngó mặt nào cũng thấy chẳng dính dáng gì đến ngôi vị hoàng đế nha!

Liên Tam gia cảm thấy lo sợ, phụ thân lại không ở bên cạnh, đành lạng lẽ đi tìm lão tộc trưởng Liên Khâm, đức cao vọng trọng nhất trong tộc, thương nghị.

Lão tộc trưởng luôn ở Giang Nam, khi Liên Ngữ Hàm sinh ra ông chưa từng chính mắt nhìn thấy, vì thế sau khi tin đồn xuất hiện, ông vẫn ôm hoài nghi. Tuy ông cao tuổi nhưng đầu óc còn minh mẫn, nhanh chóng liên tưởng đến các dấu vết để lại, tiếp đó ông nhận được tin An quốc công gửi từ kinh đô đến, cuối cùng hiểu hết trò mèo bên trong.

Lão nhân gia đã hơn chín mươi tuổi, thị lực không tốt, nhưng tai còn linh hoạt, nghe Liên Tam gia trình bày lo lắng xong, ông vuốt chòm râu bạc cười ha ha, “Đây là chuyện tốt!”

Liên Thế Giác im lặng, Đại bá ngài thật nghĩ thoáng...

“Thế Giác à, cháu nên nghĩ thoáng một chút.” Lão tộc trưởng bắt đầu khuyên, lời nói thấm thía đầy tình cảm, “Lúc trước lão hòa thượng Vô Vấn của Vân Lâm thiền tự có đến thăm ta, nói với ta mấy chuyện, đại ý là phần mộ tổ tiên nhà chúng ta bốc khói xanh, tiếp theo có thể mấy đời hiển quý (chức tước cao)! Lúc ấy trong lòng ta còn nhủ thầm, lão hòa thượng điên rồi phải không, ai ngờ qua một thời gian, lời này biến thành sự thật.”

“Theo ý ta a, Thánh Thượng nguyện ý dâng giang sơn cho khuê nữ cháu là việc vui, cháu chớ buồn phiền mà nghe tiếp đây. Con bé nhà cháu tính ham chơi, có ngồi long ỷ cũng không ngồi mấy năm. Thánh Thượng là anh minh có quyết đoán, lấy giang sơn làm sính lễ, nếu Hàm nha đầu không muốn làm nữa, ngài ấy có thể làm gì con gái cháu?”

Ông cụ cười toàn thấy răng, không thấy mắt, “Ai nha, nghĩ lại thật khiến ta cao hứng! Ta cũng là Đại gia gia của hoàng đế!”

Liên Tam gia nghe mà ngạc nhiên, cuối cùng sờ mũi cười ngây ngô, “Con gái ta sắp làm nữ hoàng!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 84

Đ

ầu xuân năm Thừa Bình thứ mười hai, Hoàng hậu Quách thị âm mưu hạ độc Thừa Bình để không thành, bị giam lỏng; nhà bên ngoài Quách thị liên thủ với dư đảng của Sở vương bức vua thoái vị, nội ứng ngoại hợp với Nhị hoàng tử Lưu trạm, đánh vào Huyền Vũ môn.

Năm nay Liên Ngữ Hàm mười tám tuổi.

Tiền điện cung Vị Ương là nơi cao nhất trong kinh thành. Đứng ở đây, không những quan sát được toàn cảnh cung Vị Ương, mà tầm mắt còn bao trùm hơn nửa kinh đô. Bậc thang trước tiền điện có 999 bậc, thiếu một bậc là biến thành tròn một ngàn – đại viên mãn, ngụ ý “Một bước lên trời”.

Giờ phút này, trong mắt hai cánh quân giao chiến dưới bậc thang, dường như Thừa Bình đế và công chúa Vĩnh Ninh đứng trước điện cách bọn họ rất rất xa, như trên trời và dưới đất, thần tiên với cõi trần, vĩnh viễn không thể chạm đến.

Quảng trường vốn không rộng lắm, tiếng hò hét rung trời, nền nguyên bản màu xám trắng nay bị khí phách to lớn của hàng trăm người bao trùm, màu đỏ đan xen với màu đen, tạo thành một cảnh tượng lộng lẫy kỳ lạ.

Liên Tam đứng lâu, chân hơi mỏi, không nhìn được đậm đậm chân, lườm Lưu Diên ai oán: “Đời trước bức cung, đời này lại bức cung, Hoàng hậu ăn no rửng mỡ chắc! Chẳng lẽ nàng cho rằng giết hết chúng ta, bằm vằm Đại hoàng tử và Tam hoàng tử, con trai nàng ta có thể thượng vị? Xem mấy lão già cổ lỗ sĩ kia có phun nước miếng dìm chết nàng ta không!”

Hộ vệ canh giữ ở chỗ tối, không đứng gần, nên Lưu Diên nói chuyện không cố kị. Giọng hản thản nhiên, đối với con trai mình, thêm một lần tạo phản khiến hản chẳng còn thất vọng, “Lão Nhị là đích tử, từ nhỏ bị Hoàng hậu phủng trong lòng bàn tay, biến thành dã tâm quá lớn. Đời này ta sớm đưa chúng vào một nơi tập trung dạy dỗ, sợ mẹ đẻ ảnh hưởng tới bọn chúng quá lớn, không ngờ không xoay chuyển được.”

Liên Tam không thể ngồi mãi trên long ỷ, tuy Lưu Diên có tâm bồi dưỡng hài tử của hai người kế thừa đại nghiệp, bất đắc dĩ Liên Tam mãi không thai, mà dù đứa bé được sinh ra, muốn nuôi lớn đến ngày có thể tiếp quản giang sơn phải mất mười mấy năm, nàng tuyệt đối không kiên nhẫn đến thế. Tới khi nàng chơi chán thì tất yếu phải chọn một trong ba hoàng tử thượng vị. Về chuyện bồi dưỡng con trai, Lưu Diên luôn hết lòng, ngầm thừa nhận tin đồn cũng là một thử thách, tuy rằng trong đó bao gồm ý đồ riêng của hản. Việc này giữa hai người có chung nhận thức, hản chưa bao giờ gạt Liên Tam, vì thế nói câu này không hề e dè.

Đầu xuân gió hơi lớn, trên người Liên Tam khoác áo choàng có hình Phượng Hoàng thêu bằng chỉ vàng. Nắng vàng rực rỡ, gió thổi làm vạt áo nàng bay bay, đứng trên đỉnh quyền lực tối cao càng nổi bật vẻ đẹp chấn động lòng người. Quyền lực cùng với gương mặt khuynh thành, có thể đem đến cho một người rất nhiều lợi ích.

Nàng mất hết kiên nhẫn, mi tâm nhíu lại chọc ai đó đau lòng, lời nói càng lạnh lùng: “Không đi tìm chết chưa chắc đã ngủm, có vẻ Hoàng hậu quá nóng vội, chắc nghĩ nếu hiện tại không bức cung, tương lai khi Lưu Dương kế vị vẫn âm ỉ một trận.”

Đại hoàng tử Lưu Dương, năm ngoái mẹ đẻ Đức phi qua đời vì bệnh tật. Đời trước Lưu Diên ưng ý hản, đáng tiếc khi Sở vương làm phản, hản bị hạ độc, đi đời nhà ma. Đời này, Lưu Diên cố ý bồi dưỡng, biểu hiện của hản khiến mọi người nhìn với cặp mắt khác xưa, gần như bên trong đã chuẩn bị sẵn cho hản kế thừa ngai vàng.

Lưu Diên thở dài, dù sao cũng là con trai mình. Mặc dù hẳn đã nhận được tin báo Quách gia liên lạc với dư đảng Sở vương, tuy rõ ràng trăm thảo trừ căn mới là biện pháp tốt nhất, nhưng hẳn không thể ra tay quyết đoán. Máu mủ tình thâm, hổ dữ còn không ăn thịt con, tuy không thích đưa con trai này, Lưu Diên chưa từng nghĩ sẽ giết hẳn.

Thấy vẻ mặt hẳn có chút đau thương, trong lòng Liên Tam không thoải mái, lẩm bẩm: “Càng già càng không quả quyết...” Nói rất nhỏ, Lưu Diên không nghe rõ, cúi đầu dụi dàng hỏi: “Bảo bối nói cái gì?”

“Không có gì.” Liên Tam lắc lắc đầu, kéo chặt áo choàng trên người mình, “Nơi này gió lớn, ta về trước. Ưm, tối qua huyên náo âm ỉ nửa buổi, ta không ngủ yên. Ta đi ngủ một lát, bao giờ có chuyện lại gọi ta.”

Lưu Diên ngạc nhiên, quay mặt nàng về phía mình, cẩn thận xem xét, quả nhiên dưới mắt có viền xanh mờ mờ, hẳn đau lòng lắm, mềm giọng nói: “Vậ nàng mau đi đi, ta bảo Trương Phúc nâng ngựa liền đến, nơi này có ta là đủ.”

Liên Tam gật đầu, cầm tay hẳn, xoay người đi vào cung Vị Ương.

Mùa xuân năm Thừa Bình thứ mười hai, Nhị hoàng tử Lưu Trạh bức cung không thành còn bị trấn áp, từ nay về sau giam cầm trong cung Trữ Nguyên, mấy năm sau vua Tuyên Đức – Lưu Dương, đấng cơ, không may rơi xuống hồ Ngư Thủ, bất hạnh bỏ mạng. Lần tạo phản này vì phản đảng tấn công từ Huyền Vũ môn, sử sách gọi là “Huyền Vũ môn chi biến”.

Vì chuyện đích tử mưu phản, Thừa Bình để đau thấu tim gan, sau “Huyền Vũ môn chi biến” thì triều miên trên giường bệnh, vô lực xử lý quốc sự. Sau nhiều lần trọng thần dâng tấu đề nghị, Thừa Bình để lập trưởng nữ công chúa Vĩnh Ninh làm hoàng thái nữ, thay mặt trông nom triều chính.

Tháng bảy cùng năm, Thừa Bình để thoái vị thành Thái Thượng Hoàng, hoàng thái nữ kế vị, cải danh thành Chiêu Ninh, sử sách tôn là “Chiêu Ninh Nữ Đế”.

Năm Chiêu ninh thứ năm, trong điện Tuyên Thất cung Vị Ương.

Lão thái y với bộ râu được cắt tỉa đầy tính nghệ thuật, rút bàn tay bắt mạch về. Khuôn mặt già nua chỉ chút dấu vết thời gian nhăn nhúm, lấp bắp không dám nói.

Lòng Lưu Diên trầm xuống, phảng phất đoán được chuyện gì không tốt, sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm lão thái y. Liên Tam, đã làm nữ đế gần năm năm, khẽ cười một tiếng, vỗ vỗ tay hấn trấn an, quay đầu hỏi: “Lâm thái y, thân thể trầm ra sao?”

“Bệ, bệ hạ, ngài...” Lão thái y vuốt chòm râu bạc hết lần này tới lần khác, biểu tình rối rắm, tựa hồ rất khó mở miệng.

Tay Lưu Diên nổi gân xanh, ánh mắt nhìn chòng chọc lão thái y, sợ ông nói ra từ “Không tốt”. Lão thái y bị Thái Thượng Hoàng mấy năm gần đây càng bộc phát thiên uy nặng nề nhìn chăm chăm khiến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi rơi như mưa.

Liên Tam buồn cười: “Không sao, trầm không trách tội khanh, khanh cứ nói.”

Lão thái y từ từ nhắm hai mắt, lấy hết can đảm, “Bệ hạ, ngài có tin vui!”

“...” Liên Tam kinh ngạc.

“...” Lưu Diên ngẩn ngơ.

Đây chính là câu “Hoàng Thượng, ngài có hí mạch” trong truyền thuyết à?

Liên Tam cân nhắc một lúc, bắt đầu mỉm cười với Lâm thái y, “Lâm thái y đảm nhiệm chức viện phán nhiều năm, mạch đập tinh chuẩn, y thuật cao minh, phụ hoàng và trăm đều tin tưởng khanh.”

Trước mắt Lâm thái y bỗng tối đen, cười còn khó coi hơn khóc, “Bệ, bệ hạ khen nhầm...” Ông biết mà! Từ trước đến nay hậu cung không có hoàng phụ, ngẫu nhiên có tin đồn nữ đế lâm hạnh công tử tuần tú nào đó, nhưng chưa bao giờ được chứng thực. Trong tình huống này, ông chần ra hỉ mạch! Không phải tự tìm chết ư! Lão thái y cảm giác cả thế giới chìm trong bóng tối

Lưu Diên này giờ sững sờ rất cuộc tình táo, thần sắc lạnh lùng, trầm giọng nói: “Việc này không thể lộ ra.”

Đầu Lâm thái y gật như gà mổ thóc, “Vâng!”

Liên Tam khẽ cười: “Khanh lui đi, chuyện còn lại để sau bàn.”

“Tuân mệnh! Thần cáo lui!” Động tác Lâm thái y nhanh nhẹn, không giống một ông cụ sáu mươi chút nào.

Trong điện chỉ còn hai người, đờ nén kinh hỉ quá lâu, Lưu Diên kích động đến mức choáng váng. Hắn ôm lấy tiểu tâm can nhi không ngừng hôn, nụ cười rạng rỡ trên môi, “Bảo bối, Hàm nhi, nàng nghe thấy không? Chúng ta có con!” Quá vui sướng, ôm Liên Tam xoay mấy vòng.

“A! Thả ta xuống!” Liên Tam giận dữ, Lưu Diên vội vàng ôm nàng ngồi trên long ỷ, hận không thể lải nhải hỏi nàng có cần gì không, được đấm chân xoa bóp vai cho nàng thì càng tốt.

“Được rồi, đừng làm rộn nữa.” Đầu ngón tay Liên Tam chọt vào đầu hắn cứ cọ tới cọ lui, bình tĩnh nói: “Ta muốn đi Lâm An dưỡng thai, chàng có ý kiến hoặc đề nghị gì không?”

“Không có!” Hiện tại Lưu Diên hoàn toàn mất năng lực tự hỏi, nàng nói cái gì chính là cái đó.

Liên Tam tán thưởng, gãi cằm hần, “Việc thoái vị đã chuẩn bị xong.” Nàng trầm tư, nghiêm túc nói: “Hai Thái Thượng Hoàng rất phiền toái, đề đầu Lưu Dương không nói, trong lòng hần chắc cũng để ý, hay là chàng qua đời đi?”

“Tốt!” Nếu Lưu Diên có cái đuôi, chắc chắn nó đang phe phẩy...

Năm Chiêu Ninh thứ năm, Thừa Bình đế hoẵng.

Cùng năm, nữ đế nhường ngôi cho em trai, Ngụy vương Lưu Dương, lui về ẩn cư tại Giang Nam.

Đại hoàng tử Lưu Dương năm đó nay trở thành chàng thiếu niên anh tuấn. Trong đình Thái Cực bên ngoài cung, Lưu Dương, vội từ đất phong về chịu tang, không thể kìm nén mà bật khóc, mấy lần quỳ rạp xuống đất, cuối cùng ôm chân hoàng tử gào khóc.

Lưu Diên coi trọng hần không chỉ vì hần có năng lực, quan trọng nhất là trong ba hoàng tử, bản tính hần thiện lương. Đức phi là nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, xấu tính, bất đắc dĩ chỉ số thông minh không cao, mắt nhìn thiên cận, không lấy ra được mấy thủ đoạn cung đấu thì thôi, bình thường toàn ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo. Dưới tình huống như vậy, Lưu Dương hiếm có không bị ảnh hưởng quá lớn, trở thành thanh niên tốt chính trực.

Thật ra Liên Tam không thân thiết với vị “Hoàng đế” này lắm. Thế nhưng, sau khi Đức phi qua đời, nàng hạ chỉ lấy quy cách Đế hậu làm tang lễ, lúc ấy Lưu Dương vừa đến đất phong không lâu, nhiều việc phức tạp khó nhúng tay, cũng là Liên Tam phái người giúp đỡ hần giải quyết. Trước đó sóng gió “Hoàng tử không phải con đẻ” nổ ra, cuộc sống của Lưu Dương rất khổ sở, khi đó hần được Liên Tam quan tâm, từ nay về sau lúc nào hần

cũng cảm động và nhớ tới vị trưởng tử này, sau lễ tang mẹ, càng có thêm vài phần tình cảm nhụ mộ (1).

(1) tình cảm quẩn quýt như em bé mới sinh không muốn xa rời cha mẹ.

Vốn Liên Tam định phủ tay quay lưng, nhưng mà đối diện với gương mặt tuần tú của Lưu Dương tràn ngập tin cậy, lời nàng định nói nghẹn lại, nín nhịn nửa ngày, khô cần nói một câu: “Dương đệ, giang sơn này giao lại cho đệ, hi vọng đệ không phụ sự kỳ vọng của phụ hoàng và tỷ tỷ.”

“Ô...” Lưu Dương lại ôm bắp đùi nàng, tiếp tục gào khóc.

“...” Liên Tam đến tột đỉnh, thò tay đỡ hẳn đứng lên, thở dài: “Khóc cái gì, đệ lớn ngần này...”

Lưu Dương nức nở nói: “Lớn hơn nữa cũng là đệ đệ của hoàng tử.” Tự động tựa vào cánh tay nàng.

Liên Tam thật sự không quen gặp trường hợp cảm động như vậy, xoắn xuýt hồi lâu, nhìn hẳn tội nghiệp như con cún nhỏ, cuối cùng vẫn xoa đầu hẳn, nghiêm túc nói hươu nói vượn: “Mấy năm nay ta không tạo ra thành tích gì, điều này cho thấy ta không phải người thích hợp làm hoàng đế. Năm đó nếu không phải thân mình phụ hoàng không tốt, sẽ không vội vàng để ta kế vị. Phụ hoàng cả đời anh minh, nguyện vọng lớn nhất chính là lập nên thái bình thịnh thế, khiến dân chúng thiên hạ an cư lạc nghiệp.” Mặt không đổi sắc tiếp tục, “Ta không làm được, đệ phải làm thật tốt, hoàn thành tâm nguyện này của phụ hoàng.”

Lưu Dương cảm động, khóc đến mức cổ họng bị nghẹn, liên tục gật đầu, lệ rơi như mưa.

Liên Tam im lặng, vẫn xoa đầu hẳn, không nói gì nữa.

***

Chiêu Ninh nữ đế sau khi thoái vị lui về Giang Nam, tuy rằng bên ngoài bàn tán âm ỉ về chuyện nàng nhường ngôi. Không ít người suy đoán Ngụy vương năm đó nay là Tuyên Đức đế dùng mấy thủ đoạn hèn hạ bức bách trưởng tử thoái vị, nhưng những suy đoán này chỉ là suy đoán mà thôi, không ai chứng thực. Đám đại thần trong triều thầm nghĩ, mấy năm nay nữ hoàng tại vị gió êm sóng lặng, tất cả đều dựa vào dư uy của Thái Thượng Hoàng. Ngọn núi lớn là Thái Thượng Hoàng vừa sụp đổ, kế tiếp chắc chắn phải đối mặt với trận chiến tranh quyền đoạt vị đầy máu tanh, chẳng bằng trực tiếp thoái vị, bớt dài dòng.

Tuy rằng đệ đệ Lưu Dương tri kỷ đưa ra ngụ ý muốn xây cho trưởng tử một hành cung kiến xa hoa không thua cung Vị Ương ở Giang Nam, nhưng nữ hoàng bệ hạ không nhận, khiêm tốn chuyển vào một tòa nhà thanh u, lịch sự tao nhã tại Lâm An. Hạ nhân trong phủ đều là tâm phúc của Thánh thượng hai triều, bao gồm Trương Phúc đại nội tổng quản ngày xưa, Lý Ung cầm đầu đám ám vệ. Lâm thái y cũng cáo lão, cả gia đình chuyển đến Lâm An, trở thành ngụ dụng đại phu của nữ hoàng.

Liên Tam gia từ năm đó chuyển đến Lâm An, vẫn không có biểu hiện muốn được triệu về kinh. Tuy rằng nhớ con gái nhưng hai vợ chồng đều hiểu, nhẫn nại vài năm, sau này ngày lành còn dài!

Thấy không, khuê nữ đến rồi, tuy rằng có mang theo cái bụng to, còn mang về một con rể thân phận cao quá đáng, nhưng điều này không hề gây trở ngại cho tâm trạng vui vẻ của ông bà. Hàn thị trực tiếp ở cùng con gái, muốn ở cạnh chăm sóc nữ nhi bảo bối sau khi mang thai thẳng cấp thành quốc bảo.

Liên Tam gia chạy một vòng về nhà, ủa, vợ mình đâu?

Cuối cùng đến chỗ khuê nữ tìm, hết cách, ông đành ở lại với thê tử. Sau này, Lưu Diên thật sự không tìm được cơ hội thân thiết với tiểu tâm can nhi,

không kìm nén được nữa, vụng trộm đi tìm nhạc phụ tố khổ, sau đó hai vợ chồng Liên Tam gia quay về. May mắn hai nhà ở gần nhau, Hàn thị vẫn hằng ngày đến thăm nữ nhi, Liên Tam gia công vụ xong xuôi cũng đi thẳng tới đây, cả gia đình quây quần ăn cơm chiều.

Khí hậu Giang Nam ẩm áp, ẩm ướt, giờ đã sang thu mà Lâm An vẫn còn chút hơi nóng, không giống kinh đô, thời điểm này gió thu dịu hiu.

Bụng Liên Tam không lộ rõ, mang bầu sáu tháng, dáng người không có gì biến hóa, mặc vào quần áo rộng rãi, ngắm từ phía sau chẳng khác gì nữ nhi nhà bình thường.

Nay Lưu Diên không cần xử lý chính vụ, bắt đầu tiếp quản các cửa hàng năm xưa chỉ dùng làm nơi thu thập tin tức. Mấy chuyện lông gà vỏ tỏi của hậu viện, hẳn cũng được Hàn thị chỉ bảo, đã biết cách quản lý, ôm hết việc trong nhà ngoài nhà.

Khi đẹp trời, Lưu Diên sẽ giúp bé cưng thay quần áo xinh đẹp, hai người tay nắm tay bước ra ngoài, giống như một đôi phu thê bình thường, chậm rãi tản bộ dọc theo con đường đá xanh đặc biệt ở Lâm An.

Tòa nhà nằm gần hồ, bước vài bước từ cửa sau là đến Tây Hồ. Đoạn đường đặc biệt tu sửa qua, bằng phẳng sạch sẽ, vì đảm bảo an toàn tối ta, ven hồ có dựng lan can, làm giả như những cây liễu.

Gió mát thổi tới, nhành liễu xao động, trông thấy một đôi bích nhân hai bàn tay đan cài vào nhau, từ từ đi qua.

Đây đúng là ——

Thanh sơn ẩn ẩn thủy điều điều

Thu tận Giang Nam thảo vị điêu

Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ

Ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu

Đây là bài: Ký Dương Châu Hàn Sước phán quan (Gửi Hàn Xước, phán quan Dương Châu) của Đỗ Mục.

Chú thích:

Dương Châu: giờ là huyện Giang Đô tỉnh Giang Tô

Nhị thập tứ kiều: còn có tên là Hồng Dực kiều, ở huyện Giang Đô, tỉnh Giang Tô. Thời xưa có 24 cô gái đẹp thối sáo tại đây, nên cầu có tên này.

Bản dịch của Trần Trọng San:

Núi mờ nước chảy xa xôi

Giang Nam cây cỏ tiêu điều về thu

Đêm nay trăng sáng cầu xưa

Mà người dạy sáo bây giờ là đâu

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 85: Phiên Ngoại: Bánh Bao

B

ên ngoài phòng mùa xuân ấm áp, trong phòng, Lưu Diên đang nâng một bàn chân trắng nõn để vẽ móng. Trên chiếc bàn bên cạnh bày sẵn mấy lọ thủy tinh và mấy dụng cụ tinh xảo kỳ lạ.

Thứ Lưu Diên dùng để vẽ móng cho bảo bối không phải phượng tiên hoa (1) bình thường, đó là một loại cây đặc biệt sinh trưởng ở đất Thục, khi hoa nở có màu hồng nhạt. Các cô gái trẻ ở vùng đó rất thích ngắt hoa về làm phấn son thơm ngát, dần dà, nó được gọi là hoa Yên Chi.

(1) Phượng tiên hoa hay còn gọi là cây bóng nước, cây móng tay. Người xưa thường dùng nhựa cây làm sơn móng tay.

Lưu Diên sai người mang mấy cây từ đất Thục về đây, nuôi trong nhà ấm, hoa nở cả bốn mùa trong năm. Liên Tam không thích màu đỏ tươi tực khí của phượng tiên hoa, Lưu Diên cũng vậy. Sau khi hái hoa Yên Chi, hẩn nghiên cứu kỹ, tạo ra nhiều màu hồng với độ đậm nhạt khác nhau, càng nổi bật ngón chân Liên Tam trắng trẻo, rất ưa nhìn.

Từ lần sanh con, sau khi Liên Tam đi dạo qua quỳ môn quan một vòng trở về, Lưu Diên coi nàng như em bé yếu ớt, mong manh. Lạnh nóng khát đói bụng, nàng không thoải mái dù chỉ chút xíu đều khiến hẩn lo sợ không yên. Mấy chuyện như mặc quần áo, chải đầu, hẩn một mình bao trọn, đảm nha hoàn trong viện trở thành đồ trang trí.

Khi dùng bữa, Hồng Tụ vốn nên đứng ở một bên, gắp thức ăn, múc canh cho Liên Tam, kết quả nàng vừa định vươn tay thì bị Lưu Diên nhìn chăm chăm, chân Hồng Tụ mềm nhũn, suýt nữa quỳ xuống! Từ nay về sau, bọn

nha hoàn vỡ lẽ, lão gia nhà các nàng thích hầu hạ phu nhân. Đây là tiểu tình thú giữa hai vợ chồng, các nàng không nên xen vào.

Cửa sổ đẩy ra, gió thổi vào, sơn trên tay thoáng chốc đã khô. Liên Tam giơ hai bàn tay lên ngắm nghía, hài lòng khích lệ: “Tay nghề phu quân càng ngày càng tốt, lần này không loen ra bên cạnh.”

Đồng thời mười đầu ngón chân cũng xong xuôi, Lưu Diên cất đệm mềm lên một cái bàn để không, chuyển hai bàn chân nhỏ từ đùi mình sang chỗ khác. Còn mình ngồi xuống cạnh Liên Tam, ôm vai nàng cười nói: “Quen tay hay việc mà, làm thêm vài lần nữa sẽ càng vẽ càng cân xứng. Ta sai người mang bút thật nhỏ đến, vẽ thêm đóa hoa nhỏ cho nàng ~” Mấy năm nay rảnh rỗi, hẳn học xong cả cầm kỳ thư họa, nay không những đánh đàn cho tâm can nhi nghe, mà còn có thể vẽ nàng.

“Ừm, hôn một cái làm phần thưởng.” Liên Tam cười tùm tùm lại gần, mỗ một cái lên mặt hẳn.

“Chưa đủ...” Lưu Diên cười xấu xa ôm mặt tiểu tâm can nhi, đang định đề xuống, bên ngoài vang lên giọng bé con non nớt —— “Cha, nương, cha mẹ làm gì thế?”

“Khụ khụ, “ Lưu Diên vội vàng buông tay, nghiêm túc xoay người giả vờ làm người cha nghiêm khắc, “Ngật nhi đến à? Đám nha hoàn bên ngoài sao không thông báo một tiếng? Càng ngày càng không quy củ!”

Liên Ngật mặc cả cây đũa chớp chớp đôi mắt to, đột nhiên trong mắt ngân ngấn nước, “Phụ thân đừng trách nha hoàn, là con vụng trộm chạy vào, các nàng chưa nhìn thấy con.”

Liên Tam lập tức cau mày, đẩy bàn tay còn ôm eo nhỏ của mình ra, nũng nịu nói: “Chàng hung cái gì? Bé con bị chàng dọa sợ! Lần nào cũng thấy bản mặt này của chàng, chàng không thích nhi tử ta sinh, hay không còn thích ta hả?!” Rồi vẩy vẩy tay với Liên Ngật tần ngần ở cửa không dám

vào, ôn nhu nói: “Ngật nhi lại đây, đến chỗ nương, chúng ta không để ý tới cha con.”

Lệ trong mắt Liên Ngật nhanh chóng biến mất, thay bằng nét mặt hân hoan vui sướng, ngọt ngào hô một tiếng: “Nương!” Chạy như bay nhào vào lòng mẫu thân vừa thơm vừa mềm, cậu bé cọ tới cọ lui.

Thấy con trai chiếm mất vị trí của mình, vẻ mặt hạnh phúc hưởng thụ trong lòng tiểu bảo bối, Lưu Diên buồn bực, hận không thể cào tường. Cứ việc cảm thấy hậm hực, nhưng hẳn tuyệt không thể biểu hiện ra ngoài, càng không thể để lộ một tia bất mãn, bằng không sẽ bị kiêu thê răn dạy —— “Chàng ghen với con làm gì!”

Trong góc khuất Liên Tam không nhìn thấy, Lưu Diên hung tợn nhìn chăm chăm thẳng nhóc thối tha, tí tuổi đầu đã biết tranh thủ tình cảm. Hẳn hung hăng cắn khấn tay —— không phải trước đây nói sẽ là tiểu thiên sứ ư? Cái gì mà ba người cùng chơi đùa vui vẻ hả?

Liên Ngật năm nay sáu tuổi, môi hồng răng trắng, trắng ngần, giống Liên Tam tới sáu bảy phần, rất được ông bà ngoại yêu thích. Gần như từ khi bé sinh ra, vẫn là ông bà ngoại nuôi lớn. Hồi còn quán tã thì thôi, đợi bé lớn chút nữa, biết đòi mẫu thân, lại phát hiện mình không thể đến gần mẫu thân, bên cạnh mẫu thân vĩnh viễn là phụ thân canh chừng bé, nhìn chăm chăm bé.

Ban đầu bé chỉ nghi ngờ trong lòng, sau này không cần thận nghe bà ngoại kể chuyện xưa về mẹ kế gần đó. Trong suy nghĩ của cậu bé nho nhỏ có một suy đoán mơ hồ —— chắc chắn cha không phải cha ruột bé, mà là cha dượng.

Đôi lúc bé cũng hoài nghi suy đoán của mình, bởi vì chỉ cần bé không dấn lấy mẫu thân, sắc mặt phụ thân sẽ ôn hòa, thậm chí cho bé ngồi trên vai thật

cao, còn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, đút cho bé thức ăn ngon. Biểu hiện trước sau không đồng nhất khiến bé mơ mơ hồ hồ.

Có lẽ vì di truyền, cậu bạn nhỏ Liên Ngật không chỉ kế thừa tính tình quái của Liên Tam hồi bé, mà còn biết tranh thủ tình cảm từ sớm, thủ đoạn không ngừng thăng cấp, đã nhiều lần dựa vào ưu thế trời cho áp đảo cha. Mỗi lần gương mặt giống Liên Tam làm vẻ mặt đáng thương rất đáng yêu thì Lưu Diên không nhịn được mềm lòng. Nhưng khi Liên Ngật một lần nữa nhờ kỹ xảo biểu diễn thăng được niềm vui mẫu thân, cả người Lưu Diên toàn mùi dấm.

Có thể nhận ra, khả năng hai cha con nhà này đấu với nhau còn kéo dài mười, hai mươi năm nữa.

“Nương, đêm nay con ngủ với nương được không?”

“Hừm? Sao vậy?”

Hai đôi mắt ngật nước rất giống nhau mắt đối mắt, Lưu Diên đứng xem vô cùng không vui, ho một tiếng, cắt ngang cảnh mẹ con nhìn nhau. “Sao Ngật nhi đột nhiên muốn về ngủ với mẫu thân, ở chỗ bà ngoại không tốt à?”

Liên Ngật chuyển hướng ánh mắt ngật nước, đáng thương nhìn về phía phụ thân, “Cậu và mợ đã về, bà ngoại ông ngoại đều rất bận, con không muốn gây thêm phiền toái cho ông bà.”

Cái gì “Ông bà ngoại bận nhiều việc, không muốn gây thêm phiền toái cho ông bà” lý do lý trấu! Số nha hoàn, ma ma trong viện mẹ vợ đứng kín một phòng, chẳng lẽ tất cả đều là bài trí?! Lấy cớ!

Lưu Diên đã miễn dịch với đôi mắt ấy, không bị ánh mắt như bé hươu sao công hãm, ngược lại từ ái xoa đầu Liên Ngật, “Năm ngoái cha đã chuẩn bị sân cho con, năm nay Ngật nhi sáu tuổi rồi. Từ hồi sinh con sức khỏe mẹ

con không tốt, buổi tối ngủ ko sâu, Ngật nhi là cậu bé ngoan có hiểu biết, sẽ thông cảm với mẫu thân, đúng hay không?”

Cảnh tượng này quá quen thuộc, Liên Tam không mở miệng, mím môi cười, xem hai cha con âm ỉ thế nào.

Cuối cùng Liên Ngật không địch lại cha ruột đa mưu túc trí, ghen hòng không nói nên lời, đầu tựa vào vai mẫu thân, đôi mắt lấp lánh, nước mắt lưng tròng chờ mẫu thân làm chủ cho mình.

Liên Tam mím cười liếc tướng công nhà mình, cúi đầu nhìn về phía nhi tử, cười hỏi: “Ngật nhi, con vừa nói cừu cừu và mợ trở lại, bọn họ có nói lúc nào đến nhà chúng ta không?”

“Có!” Liên Ngật còn trẻ con, lập tức quên ủy khuất ban nãy, nghiêm túc gật gật đầu, “Cừu cừu bảo ngày mai đến nhà ta.”

Liên Tam vừa suy tính vừa nở nụ cười, xoa đầu nhi tử khuôn mặt viết rõ mấy chữ cầu khen ngợi, “Ngật nhi là cậu bé ngoan.”

Dùng xong bữa tối, theo lẽ thường hai vợ chồng tay nắm tay đi dạo Tây Hồ.

Lưu Diên nắm bàn tay nhỏ, vừa đẩy cành liễu chắn đường phía trước, vừa nói: “... Gia tộc Khổng thị tuy có bề dày lịch sử, tộc nhân trải khắp thiên hạ, nhưng gia quy nghiêm khắc, chị dâu nàng là đích nữ, chắc quy củ thể thống sẽ không kém.”

Liên Tam lắc lắc đầu, “Ta đâu lo lắng quy củ thể thống của chị ta thế nào?” Nghĩ đến tân thê tử của Tạ An là phiền lòng, nàng có chút không vui nói: “Trọng Lê ca ca muộn như thế mới thành thân, chỉ sợ dọa đến chị ta. Từ lần đầu tiên gặp mặt, ta vẫn khách sáo với chị ấy, ta chưa từng hiền hòa với ai như vậy đâu. Không hiểu chị ta bị sao, tuổi không nhỏ, xuất thân cũng không kém, cố tình mỗi lần gặp ta y chang loại vắt mũi chưa sạch, mỗi câu nói đều giấu kim châm.”

Việc này Lưu Diên không biết, nghe vậy dừng bước, nhú mày, “Bảo bối, sao không nói việc này với ta?” Hấn luôn luôn cẩn thận, Liên Tam có nửa điểm cảm xúc bất thường hấn đều nhận ra, nhưng sau lần gặp mặt vợ Tạ An, Khổng thị, lúc nàng về nhà vẫn bình thường.

“Ta không đặt nó trong lòng, việc rất nhỏ.” Liên Tam cười rất phóng khoáng, “Dù sao chị ta không ở chung với chúng ta, hai anh chị ấy tân hôn, ta thấy chị ta hiếu kính với cha mẹ đúng chuẩn tức phụ, vậy là được rồi. Cha ta chắc cũng cảm nhận được gì đó, dứt khoát để Trọng Lê ca ca và chị ta ở riêng, may mà Trọng Lê ca ca là nghĩa tử, bên ngoài không đồn đại anh ấy bất hiếu.”

Mấy năm nay Lưu Diên chường quản gia sự, tâm tư nhẩn nhụi hơn hẳn, hơi lo lắng nói: “Trọng Lê da mặt mỏng tính tình yếu đuối, Khổng thị kia kiêu căng nhiều mưu kế, ta sợ họ ở riêng, Khổng thị đè nặng Trọng Lê, làm huynh ấy sống không thoải mái.”

Liên Tam bật cười, lắc đầu, “Sẽ không, Trọng Lê ca ca không có bản lĩnh gì khác, xem người rất chuẩn. Nếu Khổng thị là huynh ấy coi trọng thì tâm địa không xấu, cường thế chút cũng tốt, không để người khác bắt nạt.”

Lưu Diên im lặng, hai huynh muội tình cảm thăm thiết, dù sao là chuyện trong nhà người ta, hấn không tiện nhiều lời.

Liên Tam dựa vào vai hấn, cười nói: “Mặc kệ nó, mọi người có tạo hóa riêng, chúng ta sống tốt là được. Cùng lắm thì, tương lai Trọng Lê ca ca ở nhà bị ủy khuất, ta phái chàng sang làm người hòa giải.”

“...” Lưu Diên vừa , lại buồn cười. Đường đường là đấng quân chủ thiên hạ, nay bận rộn lo liệu việc nhà, nếu mấy ông già cổ hủ trong triều biết, không biết sẽ ngất xỉu hay khóc lóc nước nở? Có điều, so với xử lý lũ lụt, hạn hán, tham ô, Nhung Địch xâm phạm bờ cõi, hấn thích mấy việc nhỏ lông gà vỏ tỏi này hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 86: Phiên Ngoại: Liên Ngữ Tương

T

rời nhá nhem tối, trên không trung cuồn cuộn mây đen, chông chát thành các lớp dày, không lâu sau tuyết rơi, bông tuyết tung bay, trong chớp mắt mặt đất phủ một lớp tuyết trắng mỏng manh.

Liên Thành Tiêu ngồi kiệu hồi phủ nên không dính chút tuyết nào. Ấy thế mà chỉ đi một đoạn từ hành lang vào trong viện, trên vai trên mũ đã lấm tẩm tuyết. Bước vào phòng, luồng khí nóng ập vào mặt, bông tuyết lập tức tan thành giọt nước, thấm vào lớp vải màu xanh để lại từng mảng màu đậm.

Thê tử Liên Thành Tiêu, Thôi thị, từ gian trong ra đón, tự tay cởi áo khoác ngoài cho hắn, ân cần đưa tách trà thơm nóng hổi. Liên Thành Tiêu cầm tách trà ngồi xuống tháp, hớp một ngụm, hỏi: “Hôm nay qua phủ bên kia thình an, tổ phụ tổ mẫu có dặn dò gì không?”

“Không có gì, chỉ hỏi một chút tiến độ học tập của Bình Nhi.” Liên An Bình là trưởng tử của hai vợ chồng, năm nay mười tuổi, được sinh đúng vào năm vợ chồng Liên nhị gia và Liên Thành Tiêu ngồi tù. Thôi thị nghĩ một lúc, cười bảo: “Hôm nay đúng lúc Giang Nam gửi thư tới, tổ phụ tổ mẫu có vẻ rất vui, kể cho thiếp chuyện trước đây của công chúa.” Liên Ngữ Hàm từng làm nữ đế sau đó thoái vị, hiện nay Lưu Dương ngồi trên ngai vàng, An quốc phủ không tiện xưng hô với nàng, đành mơ hồ gọi công chúa.

Nhắc tới truyền kỳ của Tam muội muội, Liên Thành Tiêu hơi mang ý cười, “Tam muội muội hồi nhỏ rất lập dị, ai ngờ khi lớn lên có vận may lớn đến thế.”

Năm đó trong bốn vị cô nương Liên gia, đại cô nương Liên Ngữ Dung xuất giá sớm, thành thành thật thật giúp chồng dạy con, không có gì để kể. Nhị

cô nương Liên Ngữ Tương, muội muội ruột thịt hẳn thương yêu từ nhỏ đến lớn, sau khi gây ra chuyện kinh thế hãi tục mất mặt, bị đưa đến thôn trang Thương Châu, từ nay về sau An quốc phủ không có Liên nhị cô nương. Liên Tam cô nương ly kỳ nhất, từ quận chúa đến công chúa, từ công chúa đến nữ hoàng, nay thoái vị ẩn cư Giang Nam, chưa chắc thoại bản đã phẫn khích bằng. Tứ cô nương Liên Ngữ Yên trái lại bình thường, đến tuổi thì xuất giá, vị hôn phu môn đăng hộ đối, giờ sống an ổn.

Nghĩ đến em gái ruột của nợ, Liên Thành Tiêu lại đau đầu, hẳn thở dài, ngược mắt hỏi thê tử: “Chỗ muội muội tốt không?”

Thôi thị cụp mi, thản nhiên nói: “Vẫn như cũ, chẳng nói tốt hay không tốt.”

“Ai ——” Liên Thành Tiêu kéo thê tử vào trong lòng, thở dài nói: “Ủy khuất nàng. Tính tình nó ta biết, dù có lấy quy cách của công chúa hầu hạ, nó vẫn chê bai nàng không đủ thành tâm. Xem ý nương thế nào, đợi nó nháo khiến nương phiền, trả nó về Thương Châu đi.”

Nữ hoàng thoái vị, An quốc phủ thuận thế phân gia, Đại phòng kế thừa gia nghiệp, Nhị phòng Tứ phòng lập phủ khác, Tam phòng ở Giang Nam xa xôi. Sau khi tách ra ở riêng, quy củ không quá nặng, Nhị phu nhân Trần thị nảy ra ý định đón nữ nhi ở thôn trang Thương Châu trở về. Ngày xưa thất vọng thì thất vọng, chung quy đã qua mấy năm, con gái không ở bên cạnh, chỉ nhớ đến điểm tốt của nàng, Trần thị tưởng niệm nữ nhi, Liên nhị gia ba phải không chịu được bà khóc sụt sùi, phái người đón Liên Ngữ Tương về kinh đô.

Liên Ngữ Tương sớm qua tuổi hoa, nhưng nàng ta không bạc đãi chính mình. Dù ở thôn trang Thương Châu luôn giữ gìn nhan sắc, thoạt nhìn xinh đẹp tươi mát như cũ, thậm chí so với thiếu nữ mười sáu, mười bảy càng thêm vài phần chín chắn thướt tha.

Trần thị nhiều năm không gặp nữ nhi, ngày gặp lại dĩ nhiên xóa bỏ hiềm khích lúc trước, Liên Ngữ Tương khóc lê hoa đái vũ (1), khóc đến mức Liên nhị gia không mấy quan tâm cũng mềm lòng, Liên Thành Tiêu càng khỏi phải bàn. Đến tận đây nàng thuận lý thành chương ở lại kinh đô, sống dựa vào mẫu thân.

(1) Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Thế nhưng, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Liên Ngữ Tương trời sinh không phải mẫu người có thể an phận. Trần thị có lòng tìm cho nàng mỗi hôn sự, làm vợ kế cho người trong sạch, chung quy Liên Ngữ Tương đến tuổi này, mặc dù dung mạo xinh đẹp, nhưng vừa không thể lấy danh nghĩa cô nương Liên gia xuất giá, lại không thể làm thiếp, quá ít lựa chọn.

Cuối cùng, Trần thị tìm được một mối tốt. Một phú thương nguyên phối bệnh chết, chưa có con cái. Phú thương kia mới ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi, nho nhã ôn hòa, đôi bên tương xứng. Trần thị mừng lắm, nói rõ với nữ nhi, vốn tưởng rằng nàng sẽ mừng phát khóc, ai ngờ Liên Ngữ Tương giận dữ, muốn tìm cái chết, luôn mồm nói “Tôi biết các người chê tôi!”, “Tôi cũng là con ruột, vì sao muốn đẩy tôi vào chỗ chết!”, “Cạo đầu làm ni cô còn tốt hơn gả cho một thương nhân làm vợ kế!”

Ầm ỉ đủ kiểu, mà đâu chỉ làm một lần, đáng thương tấm lòng người mẹ, Trần thị thiếu chút nữa tức hộc máu.

Theo suy nghĩ của Liên Ngữ Tương, nàng không nhận ra hai mươi tuổi đã là gái lỡ thì không ai thèm lấy. Đừng nói bây giờ nàng còn là hoàng hoa khuê nữ, dù là quả phụ, dù có tái giá cũng chẳng phải việc khó khăn. Ai dè người thân nàng trông cậy vào lại định gả nàng cho một thương nhân trung niên vợ cả mất sớm, đúng là vô cùng nhục nhã!

Nàng cáu kỉnh, Trần thị bị nàng chọc tức lười để ý đến nàng, chỉ lo chơi đùa với cháu trai, cháu gái. Liên Ngữ Tương có chút hối hận mình lỡ lời, một lần nữa đóng vai con gái sẵn sóc, nghe lời, ngoan ngoãn. Dù sao là cốt nhục mình mang thai mười tháng mang thai sanh ra, Trần thị có thể giận nàng bao lâu? Nếu nàng không muốn gả thì thôi, trong nhà không thiếu miếng cơm phần nàng, dù sao không có hộ tịch*, dù nuôi nàng chết già cũng chẳng phải nộp một đồng thuế. (*hình như bị xóa hồi loạn tin LNT chết)

Bản lĩnh am hiểu lòng người của Liên Ngữ Tương theo tuổi tác tăng lên càng kín kẽ. Nàng đã đỡ mẫu thân xoay mòng mòng, phụ thân luôn thiên vị con trai út Tiết di nương sinh, không mấy quan tâm nàng gả cho người ta hay giữ trong nhà, còn Liên Thành Tiêu từ bé đã sủng ái cô em gái này... Vậy ai khuyến khích Trần thị gả nàng đi?

Đáp án không cần nói cũng biết.

Tuy rằng Thôi thị dịu dàng ôn hòa nhưng không phải kẻ ngốc. Nàng nhanh chóng phát hiện tiểu cô đối chọi gay gắt với mình, nhiều lần lựa xương trong trứng gà. Đầu tiên nàng chỉ cười cho qua, dần dần sau này, nàng tốt tính đến mấy cũng không nhịn nổi, huống chi Liên Ngữ Tương càng ngày càng quá đáng, trước mặt Trần thị dám gài bẫy nàng!

Mẹ chồng và nàng dâu vốn ở chung không hòa thuận, Trần thị không phải bà bà hiền từ, lúc nàng mới vào cửa từng chịu bới móc một thời gian. Chỉ là sau này, ba người Nhị phòng bị bắt vào ngục, trùng hợp vào thời điểm đó nàng phát hiện mang thai trưởng tử, nhờ có Liên Tam nhắc nhở, nàng an an ổn ổn dưỡng thai. Lúc Liên nhị gia, Trần thị và Liên Thành Tiêu được thả về nhà, tất nhiên vui mừng quá đỗi, Trần thị đối xử với nàng nhẹ nhàng hơn.

Vất vả lắm mới tạo ra cục diện như hiện tại, cố tình bị cô em chồng không bớt lo phá hỏng, Thôi thị thật sự vừa tức vừa sốt ruột. May mà nàng biết nhẫn nhịn, chịu ủy khuất trước mặt Trần thị, sau lưng thân nhiên nói cho

trượng phu. Ban đầu Liên Thành Tiêu không để ý, số lần tăng lên cũng dần coi trọng, cuối cùng phát hiện tất cả do Liên Ngữ Tương tác quái.

Liên Thành Tiêu vô cùng thất vọng. Thôi thị là thê tử tốt, lâu ngày ở chung, trong lòng hẳn tự có phán đoán. Hẳn gốc trong quan trường bao năm, chút thủ đoạn nội trạch của phụ nhân không gây ra sóng gió gì trước mặt hẳn. Huống hồ Liên Ngữ Tương cao ngạo, ép buộc trong nhà còn chưa đủ, to gan mượn tên tuổi hẳn và Liên nhị gia làm chút sinh ý không lên được mặt bàn (2) ở ngoài. Việc này nháo ra, ngay cả Trần thị cũng giận đến mức cho nàng một cái tát!

(2) tầm thường, không xứng tầm. Ta nghi Liên Ngữ Tương làm mấy đồ như xà phòng, nội y bán lăm....

Liên Ngữ Tương một lần nữa cảm giác mình chịu oan như Thị Mâu, khóc nháo không nhận sai, còn ngằm ám chỉ dính líu đến Thôi thị. Nàng gào khóc tỏ vẻ mình mệnh khổ, năm đó bị người khác hại, vất vả trở về nhà, tưởng được sống thoải mái, lại phát hiện chị dâu bốn phía nhắm vào nàng, mẹ ruột anh ruột giúp tẩu tử bắt nạt nàng!

Năng lực nói đen thành trắng khiến Trần thị, Liên Thành Tiêu chỉ đứng xem không thể không ca ngợi, cuối cùng chấm dứt là Liên Nhị gia không kiên nhẫn cho một cái bạt tai —— Hóa ra Tiết di nương thấy chỗ phụ nhân âm ỉ không bình thường, đặc biệt tới thư phòng mời Liên nhị gia đến giải quyết việc nhà.

Sau này, Trần thị không chịu thả nàng ra ngoài, giam nàng trong tiểu viện, bất kể nàng thêu hoa hay tập viết theo chữ mẫu đều được, dù sao không cho phép xuất môn! Đầu óc không sạch sẽ, ngu xuẩn v.v!

Lần này Liên Ngữ Tương triệt để thất vọng đối với cha mẹ, ca ca. Nàng ở trong viện nhỏ bé kia ngây ngốc một khoảng thời gian, mỗi ngày nhìn bầu

trời xanh trên đỉnh đầu, rớt cục đi theo lối mòn của thiếu nữ xuyên việt ắt phải trải qua —— bỏ nhà trốn đi!

Trên đường phố phồn hoa, ngựa xe như nước, Liên Ngữ Tương mờ mịt: Thiên hạ rộng lớn, không biết bến đỗ của nàng ở đâu?

“Chưa tìm được à?” Trần thị gấp đến độ miệng mọc lên mấy nốt nhiệt, giọng hơi khàn, “Nó một nữ tử trẻ tuổi, trong người không có đồng nào, không có gì cả, có thể đi đâu?! Lại đi tìm, tất cả đi hết!”

Thôi thị rót cho mẹ chồng tách trà nóng, dịu dàng khuyên nhủ: “Nương, ngài đừng quá lo âu, Đại gia (ở đây chỉ Liên Thành Tiêu) đã nhận được tin, trong kinh thành hễ xảy ra chuyện, người biết đầu tiên chính là ngũ thành binh mã ti. Tính toán thời gian, chắc chỉ lát nữa là có tin.”

Quả nhiên, Thôi thị vừa nói xong không lâu, có tiểu tư chạy vội vào truyền lời: “Thỉnh an phu nhân, thiếu phu nhân! Đại gia sai nô tài về báo, sự việc đã có đầu mối, hai vị chớ lo lắng, lát nữa ngài sẽ về.”

Lúc này Trần thị mới thật sự an lòng.

Đợi đến khi Liên Thành Tiêu về nhà thì trời đã tối đen, sắc mặt hẩn cực kì khó coi, “... Cuối cùng theo thương đội đi về hướng tây bắc, đã phái người đuổi theo, có điều không biết có đuổi kịp không.”

Trần thị, sắc mặt luôn tối tăm, bỗng nhiên mở miệng, giọng lạnh như ngâm trong nước đá, “Không cần đuổi theo, để nàng đi đi! Ta coi như không sinh ra nữ nhi này, từ nay về sau, đừng nhắc tới nàng!”

Cả Liên Thành Tiêu lẫn Thôi thị đều ngạc nhiên, cuối cùng chỉ cúi đầu, không ai khuyên Trần thị thay đổi chủ ý —— có lẽ đây là biện pháp tốt nhất.

Tác giả có lời muốn nói:

Có người hỏi thê tử Tạ An tại sao không thích Liên Tam. Cái này rất bình thường, bất cứ ai nghe nói chồng mình từng ái mộ với cô em chồng không có liên hệ máu mủ đều sẽ bất mãn, Liên Tam không thể được tất cả mọi người thích đúng không ~

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com